

Hãy Ở Lại Trong Trái Tim Anh!

Contents

Hãy Ở Lại Trong Trái Tim Anh!	3
1. Chương 1: Đánh Ghen	3
2. Chương 2: Oan Gia Tương Phùng	5
3. Chương 3: Giờ Học Căng Thẳng	7
4. Chương 4: Đụng Độ - Bạn Mới.	10
5. Chương 5: Anh Ta Là Hotboy?	12
6. Chương 6: Bị Thương.	15
7. Chương 7: Náo Loạn Canteen	19
8. Chương 8: Phòng Y Tế.	23
9. Chương 9: Đêm Nhạc.	26
10. Chương 10: Giận Vì Hiểu Lầm.	29
11. Chương 11: Cú Sốc.	33
12. Chương 12: Nỗi Đau.	36
13. Chương 13: Khoảng Ngợ.	39
14. Chương 14: Cảnh Cáo.	41
15. Chương 15: Lập Lờ Khó Hiểu.	45
16. Chương 16: Người Đại Diện Cuộc Thi.	48
17. Chương 17: Giải Quyết Vấn Đề.	51
18. Chương 18: Dọn Nhà.	55
19. Chương 19: Bàn Tán.	57
20. Chương 20: Bar C.l	60
21. Chương 21: Làm Ôsin Cho Anh, Không Thể Nào.	63
22. Chương 22: Vô Thức Đồng Ý.	66
23. Chương 23: Chọc Giận Khắc Huy.	69
24. Chương 24: Trả Thù.	74
25. Chương 25: Sáng Đã Gây Họa.	78
26. Chương 26: Chủ Nhật ” Đáng Sợ” Của Tuấn.	83
27. Chương 27: Đi Chơi.	87
28. Chương 28: Bất Cẩn.	90
29. Chương 29: “bạn Gái” Huy Sao?	93
30. Chương 30: Bà Nà (1).	97
31. Chương 31: Bà Nà (2)	101
32. Chương 32: Bà Nà (3)	103
33. Chương 33: Đơn Phương.	108
34. Chương 34: Ngắm Bình Minh Trên Cáp Treo.	112
35. Chương 35: Chợ Đêm (1).	115
36. Chương 36: Chợ Đêm (2)	118
37. Chương 37: Trở Về Sau Chuyến Đi Chơi	120
38. Chương 38: Kết Quả Kỳ Thi.	122
39. Chương 39: Cuộc Thi Bóng Rổ	127
40. Chương 40: Đêm Mưa - Ai Ôm Ai?	130
41. Chương 41: Cuộc Thi (1).	132

42. Chương 41.2 Cuộc Thi (2)	137
43. Chương 41.3 Cuộc Thi (3)	140
44. Chương 41.4. Cuộc Thi (4).	143
45. Chương 41.5: Vòng Cuối Cùng.	146
46. Chương 42: Mắc Mứu.	150
47. Chương 43: Dự Party - Chọn Ai Bây Giờ?	155
48. Chương 44: Rắc Rối Nảy Sinh.	159
49. Chương 45: Thái Độ Này Là Ý Gì?	163
50. Chương 46: Mất Điện Rồi!	168
51. Chương 47: Câu Chuyện Đêm Noel. (1)	173
52. Chương 47.2 Câu Chuyện Đêm Noel (2).	178
53. Chương 48: Trong Bệnh Viện.	182
54. Chương 49: The Second.....	188
55. Chương 50: Mắc Kẹt.	192
56. Chương 51: Chúng Ta Cạnh Tranh Công Bằng!	197
57. Chương 52: Người Anh Yêu Là Một Cô Gái Ngốc!	202
58. Chương 53: Chúng Ta Hòa Nhé!	206
59. Chương 54: Đồ Bệnh.	210
60. Chương 55: Gặp Jelly.	215
61. Chương 56: Bất Ngờ Chạm Mặt.	221
62. Chương 57: Nhận Ra....	227
63. Chương 58: Tôi Sẽ Giành Lại Anh Ấy!	231
64. Chương 59: Huy Oi!!!.....	236
65. Chương 60: Cuộc Chiến Giữa Những Cô Gái. (1)	242
66. Chương 61: Cuộc Chiến Giữa Những Cô Gái (2).	249
67. Chương 62: Giờ Sinh Hoạt Lớp.	254
68. Chương 63: Anh Đã Phát Điên Lên Vì Em!	260
69. Chương 64: Dưới Cơn Mưa Ta Thuộc Về Nhau!	267
70. Chương 65: Thỏa Thuận Yêu Đường.	274
71. Chương 66: Hẹn Hò.	281
72. Chương 67: Hoa Nở Ở Trong Tim.	288
73. Chương 68: Lễ Tình Nhân.	293
74. Chương 69: Điều Ước Dưới Nắp Chai.	302
75. Chương 70: Yêu Lắm Rồi!	306
76. Chương 71: Có Anh Rồi Em Chẳng Sợ Gì Cả!	314
77. Chương 72: Thất Hứa.	322
78. Chương 73: Anh Đã Nói Dối!	328
79. Chương 74: Mối Quan Hệ Chẳng Thể Gọi Thành Tên.	332
80. Chương 75: Lời Nói Tận Đáy Lòng....	338
81. Chương 76: Tai Nạn (1).	344
82. Chương 77: Tai Nạn (2).	351
83. Chương 78: Lưng Chùng Cô Đơn.	358
84. Chương 79: Gặp Lại Anh.	366
85. Chương 80: Kí Ức Thiếu Mất Em.	374
86. Chương 81: Bám Theo Huy.	378
87. Chương 82: Cảm Giác Trong Anh.	386
88. Chương 83: Hẹn Hò Với Riêng Em.	393
89. Chương 84: Bản Thiết Kế Và Người Đứng Sau.	404
90. Chương 85: Chia Tay Ra Cho Anh Nắm.... [End]	412
91. Chương Ngoại Truyện.	423

Hãy Ở Lại Trong Trái Tim Anh!

Giới thiệu

Nó: Trịnh Hoàng Hiểu Nhi con gái cưng của nhà thiết kế thời trang Trịnh Khiêm và Dương Tuệ. Ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-o-lai-trong-trai-tim-anh>

1. Chương 1: Đánh Ghen

Reng...reng...reng....

Tiếng chuông cửa cứ inh ỏi phá vỡ giấc ngủ trưa ngàn vàng của nó, lăn qua lăn lại mà chửi rủa cuối cùng nó cũng phải lết ra khỏi chiếc giường iu quý để ra mở cửa miệng thì rớt rít ” tới ngay, tới ngay...làm gì bấm chuông cứ như ma đuổi thể...chết tiệt mà...!!!”

Vừa mở cửa, nó chưa kịp định thần đã bị kẻ nào đó bay vào ôm nó, khóc lóc thảm thương.

- Huhuhuhu....mày giúp tao Nhi ơi, mày nhất định phải đòi lại công bằng cho tao huhuhuhu
- Cái con điên này, mày làm cái gì mà bù lu bù loa lên thế, mày để tao thở thì tao mới giúp mày được chứ!
- Nó nói xong thì con bạn mới trấn tĩnh vội buông nó ra, nó thì thở hồng hộc:
- lần sau còn như thế chết với tao con ạ.... Mày xiết tao xem chết rồi đây này...hừ..
- Hức...tao...tao...hức...xin lỗi mày...được chưa...??

Nhỏ vừa khóc, vừa nói trong tiếng nấc, làm vẻ hối lỗi

- Thôi tha ày đấy, vào đi rồi nói, đứng đây nhìn bộ dạng khóc lóc ã òi của mày người ta cứ tưởng tao làm gì mày thì oan cho tao quá (hihi...oan thật)

Nói xong nó dắt tay con nhỏ vào nhà, rồi chạy đi lấy nước, ngồi xuống salon từ từ hỏi:

- Uống đi cô nương rồi kể tao nghe xem...ai làm mày khóc tao cho nó nhừ tử luôn (ối chị ác quá)
- Thật đấy nhá...hức...tao bị nó đá rồi mày ơi...nó con nói ” Em không hợp với anh đâu, anh chỉ có ý định của em để đám bạn cá cược phải thua một ván thôi, người đẹp trai như anh thì thiếu gì, em nhìn lại mình đi haha...” Mày...nói đi tao bị xỉ nhục như vậy đấy có đau không...hức....hức...
- Quá đángggggggg.....ui daaaa...

Nó nghe nhỏ Vy kể xong mà cay cú đấm xuống mặt bàn một cái rồ đau, phải kêu la toáng lên thật là...

- Mày có làm sao không thể...cái con nhỏ này...

Nhỏ Vy nghe nó la không khỏi lo lắng chạy lại rớt rít, xoa xoa bàn tay của nó..

- Tao không chết được đâu khi mà tên trời đánh đó con sống đứng vững được. Mau...mau..đưa tao đi mau..

- Đi đâu cơ???.

- Tìm tên trời đánh đó chứ đi đâu, tao quyết không để yên cho tên đó. Nó đang ở đâu mau dẫn tao đi liền (ai bị đá vậy trời).

- Nhà hàng " Diệp Khải" với con bồ của nó chứ đâu...huhuhuhu....

- Được lắm...hắn chết với tao...mày nín khóc lóc cái quái gì, mày để nó thấy bộ dạng người không ra người của mày mà khinh thường à....con dở hơi lau hết nước mắt cho tao mau..

Nó vừa hét vừa lay khăn giấy bắt nhỏ lau hết nước mắt, rồi chạy đi lấy con ngựa sắt của mình ra, khoá chặt cửa lại bắt đầu lao vút nhanh hết tốc độ đến nhà hàng Diệp Khải...đến con nhỏ phải la hét lên vì sợ hãi...

- Mày làm gì mà chạy nhanh thế kia, té chết bây giờ gì cũng bình tĩnh chứ biết thế tao không nói ày biết rồi, tao không ngờ mày nổi điên lên như thế...haizzzz

Nhỏ lắc đầu ngoay ngoáy, mặt xanh như tàu lá chuối..nó mà nổi điên như thế này thật đáng sợ mà..

- Im ngay cho tao.....tao đang đòi lại công bằng ày còn đòi gì nữa....

- Được rồi...tao im....sợ mày rồi con ạ...

Khổ thật, nhỏ biết con "chong chóng 360 độ" này mà điên lên thì ăn tươi nuốt sống nhỏ lúc nào không hay.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa nhà hàng từ bao giờ, nó phóng vút vào tìm nơi giữ xe rồi dắt tay nhỏ đi được mấy bước chợt nhớ lại điều gì đó nó quay phắt lại hỏi Vy:

- Tên chết bầm đó ngồi bàn nào hả???

- tao nghe con Hương bảo hắn ngồi ở bàn phía bên hồ cá cùng một cô gái mặc áo sơ mi màu đen thì phải.. À..phía bên kia...chưa kịp nói hết câu nhỏ đã thấy

Hiếu Nhi lao nhanh về phía bàn bên phải nơi có một đôi trai gái đang ngồi nói chuyện nhanh như tên lửa với khuôn mặt đằng đằng sát khí.

BỐPPPP.....BỐPPPP....

Nó đập một cái thật mạnh xuống bàn, làm cho hai người kia giật bản mình, ly nước từ trên bàn rơi xuống vỡ vụn...(eo oi chị mạnh thật)..

- Anh là đồ sở khanh, không biết vô lim xỉ, bỏ rơi bạn tôi còn dám ở đây ngồi uống nước tán gái hay nhỉ?? Dám xỉ nhục nó, tôi thấy anh đúng là đáng khinh thường mà nói nó à...

Nó vừa nắm cổ áo hắn vừa mắng chửi xối xả vào mặt hắn, chưa để hắn kịp phản ứng nó giơ tay lên và...

CHÁTTTTTTTT.....một cái tát thẳng vào mặt tên con trai vẫn ngơ người ra nhìn nó không chớp mắt. Trong giây phút này nó mới kịp quan sát rõ mặt tên kia..quả thật hắn rất đẹp trai với làn da trắng hồng không tì vết, lông mi đen cong vút, đôi mắt nâu đen long lanh nhưng trông lạnh và buồn quá. mái tóc thoang thoang hương thơm nam tính ẩn phía sau làn tóc là một bên khuyên tai màu bạch kim lấp lánh...1s... 2s... 3s....nó thoáng đờ người nhìn hắn ngây ngất thẫn thờ " ôi sao trên đời lại có người đẹp trai đến như thế".. Ý nghĩ thoáng qua vài giây rồi vụt tắt khi hắn giơ tay lên hất mạnh nó ra và lạnh lùng nói:

- Cô muốn chết rồi đúng không???

Hắn nhìn nó bằng khuôn mặt lạnh tanh, giọng nói đầy chết chóc. Hắn không biết cô ta nói cái quái gì, hắn nghĩ cô ta cũng như bao nhiêu cô gái khác đều muốn giở trò để hắn chú ý, chỉ là hắn không ngờ cả chiêu này mà cô ta cũng nghĩ ra thật là hết thuốc chữa, cứ tưởng theo Quỳnh Anh em gái họ của hắn ra đây cùng ăn cho bớt mệt mỏi vì những việc gần đây không ngờ lại gặp phải chuyện trở trêu này.

- Xin lỗi, xin lỗi anh, chỉ là hiểu lầm thôi ạ...

Nhỏ Vy khi nghe hắn nói câu đó người run cầm cập lo cho nhỏ bạn mình, nhìn mặt nó lúc này xanh như tàu lá chuối nhưng thoáng một sự tức giận đã lừa tình mà còn tỏ ra ta đây đáng ghét mà....

- Mày im hiểu lắm cái quái gì, nó lừa mày ra nông nỗi này mà mày còn nói giúp à..tao thật không hiểu nỗi mà...hừ...

- Nhầm người rồi con ạ, tên đó ngồi ở bàn bên kia kia...hắn thấy tao đã chuồn lẹ rồi mày không mau xin lỗi người ta đi...chết mất trời ơi...

Nhỏ vừa nói tay vừa chỉ sang phía bàn bên cạnh, thầm than trời không ngờ nó lại chẳng để ý bây giờ gây họa rồi. Người cần xử lý thì để chuồn mất, người không cần thì nó lại chửi xối xả ối trời.

- Mày....mày...cáiiii..gì...nhầm người à...

- Chính xác mau xin lỗi anh ta đi

Nó vừa nghe con bạn mình nói mà cứ như sét đánh ngang tai, sao mọi chuyện lại như thế này mất mặt quá..huhuhuhu.....

- Các cô không cần phải xin lỗi, trò trẻ con như thế này tôi gặp nhiều rồi.

Hắn nở một nụ cười nửa miệng tỏ ý khinh bỉ, rồi đi thẳng ra khỏi nhà hàng không thèm quan tâm. Để lại nó ngơ ngác, cùng tức giận bùng bùng đuổi theo hắn.

- Gì chứ..đồ thần kinh đứng lại đó cho tôi..anh nói ai giở trò gây sự chú ý hả...

Đuổi ra đến trước cổng thì thấy hắn leo lên xe Lamborghini cùng cô gái đi mất hút. Nó cay cú đứng la hét làm mọi người nhìn nó một cách ái ngại, chẳng biết có phải nó đang lên cơn điên gì không nữa

- Thần kinh, đứng lại đó....chết tiệt dám nói ta như vậy à, tưởng mình đẹp trai lắm sao...(đẹp trai thật mà :))

- Mày.....thôi đi về mất mặt quá....

Nhỏ lòi nó đi về để nó điên ở đây chẳng biết 1 phút nữa xe cứu thương lại chở nó đi thật thì chết mất..

2. Chương 2: Oan Gia Tương Phùng

Còn hắn lúc ở trong xe cũng tức tối không kém, nhưng lời chửi rủa của nó vẫn còn dang dở bên tai. ” không ngờ cô ta lại to gan lớn mật như vậy.”

- Cô gái đó thật thú vị, anh thấy có đúng không? Cả anh mà cũng dám gây chuyện haha...em thật sự báỉ phục.

- Em thôi đi.

- Mà đây là lần đầu anh tha cho người đã tát mình đấy, lạ thật. Mà em lại có linh cảm anh còn có cơ hội gặp cô ta dài dài hahaha....

- Em.....

- Thôi tối nhà em rồi bye anh nha...đừng buồn chuyện bác trai nữa. Mai đi học rồi đó hihihhi.

- Ừh!

Nói rồi hắn chạy xe đi, không nói cũng quên mai là ngày đi học rồi.

Về phía nó sau khi trở về tức tối vô cùng nên ăn uống điên cuồng, rồi lăn ra ngủ một giấc ngon lành.

Ring....ring....ring....

Chuông báo thức vang lên phá tan bầu không khí yên lặng, nó với lấy ném một phát vào vách tường pin ra pin hẳn hơi và lăn ra ngủ tiếp.

Ohh wooaahh

Ohh wooaahh

Ohh wooaahh

You know you love me, I know you care

Just shout whenever, and I'll be there

You are my love, you are my heart.....(baby- justin bieber)

Lại thêm chuông điện thoại nó vang lên lần này không thức cũng phải lết dậy thôi.

- Ola..alo...tên nào điên thế ta đang ngủ cơ mà...

- Con thần kinh kia giờ này mà con ngủ được à...tao báo ày biết nhé mà còn 15" nữa để bay đến lớp ngay lập tức, nếu không...vào danh sách đen con nhá.

Khả Linh tức điên lên muốn bay đến bóp chết con bạn mình ngay lập tức, con nhỏ chưa gì hết đã mắng chửi người khác. Còn nó nghe xong cuộc điện thoại lao ngay vào toilet VSCN chỉ trong vòng một nốt nhạc, thay xong bộ đồng phục tức tốc như cơn bão bay vút ra cổng leo lên chiếc xe có sẵn cùng tài xế lao đến trường cũng may mà nhà nó cách ngôi trường đó không xa chứ nếu không chắc bác tài xế chết với nó mất. (ôi tội bác tài xế)

Đến cổng trường nó khựng lại nhìn vào đồng hồ còn lại đúng 1" nữa, rồi nó lại ngược nhìn lên tấm bảng to dùng màu xanh ghi dòng chữ " Lucky star high school "

Trông lòng tự trọng trỗi dậy khen ngợi trường gì mà đẹp mê li và to thế không biết không uống công mình học ngày học đêm để xin vào mà.

- Khoan.....đã.....

Nó la thất thanh khi thấy cổng trường chuẩn bị đóng lại rồi chạy vút vào, không quên ngoảnh lại cười tươi rói với bác bảo vệ.

- Bây giờ là tìm phòng hiệu trưởng, 2 con nhỏ quỷ tha ma bắt đó đâu rồi không biết.

Nó thăm rũa rồi chạy tung tăng đi tìm phòng hiệu trưởng, sau 5" vật vờ vượt 5 tầng của trường, các dãy hành lang cuối cùng nó cũng tìm được. Vừa bước vào trong nó đã thấy 2 con bạn mình ở đó từ bao giờ còn có 2 tên con trai nữa chứ.

- Aaaaaa...mày ở đây à....làm tao tìm muốn chết.

Nó nhăn nhó, thở hồng hộc.

- Ai bảo mày ngủ cho cổ vào nhá.hehe...đáng lắm..

Khả Linh phì cười, nụ cười đẹp mê li..khiến ột trong hai tên kia hồn vía đi du ngoạn luôn.

- Nào...đi thôi các em chúng ta lên lớp thôi

Cô chủ nhiệm mỉm cười dắt cả bọn đi, đến trước cửa lớp 11A1 thì bước vào. Cả lớp thấy cô cùng bọn nó thì la toáng lên.

- Ô..ô..ô.....đẹp trai quá.....

Thì ra là vì 2 tên kia làm 3 đứa nó nhìn mặt nhau mà lắc đầu " đúng là mai chê mà" nó thầm nghĩ.

- xin giới thiệu với cả lớp đây là 5 bạn mới chuyển trường về, học cùng lớp với chúng ta, nào các em vào đây giới thiệu về bản thân mình đi nào.

- hellu...các bạn iu quý. Mình là Trần Khải Hoàng từ Mỹ về, mong các bạn giúp đỡ mình nhé.

- Mình là Diệp Thanh Tuấn, bạn của Hoàng cũng từ Mỹ chuyển sang, hân hạnh được làm quen nhá..

Nói xong Tuấn nở một nụ cười với cái đồng tiền chết người khiến cả đám con gái té xỉu luôn.

Còn Hoàng thì cũng nở một nụ cười tươi rói kèm theo một cái nháy mắt, lần này bọn con gái ngất ngay con gà tây luôn rồi. (tớ còn ngất ngay nữa là..hề hề...)

Trần Khải Hoàng: con trai kiến trúc sư nổi tiếng nhất nước, là bạn thân của Hấn và Tuấn.

Diệp Thanh Tuấn: con trai của đại tá Diệp tại đất Sài Thành này, là bạn thân của Hoàng và Hấn.

Cả hai được đi du học ở Mỹ rồi gặp nhau, giờ chuẩn về Việt Nam tìm Hấn.

- Tớ là Trương Trần Ái Vy tính tớ rất hoà đồng vui vẻ, mong được mọi người giúp đỡ.

- Tớ thì cũng giống nó hihi... Tớ tên là Dương Ngọc Khả Linh...

- Còn tớ là Trịnh Hoàng Hiếu Nhi.

Có một tên đang nghe nhạc qua cái headphone khi nghe tên chúng nó thì giật phắt ra, nhìn chằm chằm lên bảng "tụi nó về cũng không nói mình một tiếng, ai quen thế, trời lại là con nhỏ điên đó" hấn nhủ thầm.

Bây giờ nó mới kịp đưa đôi mắt long lanh quan sát phía dưới rồi chợt dừng lại ở chỗ Hấn, thế rồi bốn mắt nhìn nhau. Cả hai đều ngạc nhiên sao lại là cô/anh ta thế nhỉ? (không ở đây thì ở đâu).

- Bây giờ cô sẽ xếp chỗ ngồi cho các em nhé, Hoàng em sẽ ngồi cùng Vy ở dãy thứ tư kia phía sau Huy, Linh và Tuấn ngồi ở sau Hoàng, còn Nhi em sẽ ngồi cùng bạn Huy.

- Bạn Huy là bạn nào thế cô?

Nó làm mặt ngây thơ như chẳng biết gì. Làm cả lớp cười phá lên trớ trích.

- Nó giả vờ hay không biết thật thế "hotboy" nổi tiếng như anh Huy thế kia mà...

- Tao thấy nó thích gây chú ý đó mày ơi. Anh Huy nổi tiếng thế kia mà chả biết sao được. Mới đến mà đã làm màu.

Nó điên tiết muốn bay vào đâm mấy con nhỏ phần son lòe loẹt đó, nó mới chuyển trường thì làm sao biết cái tên Huy là đứa nào mà nói nó gây sự chú ý, asiii lại là cái câu này.....

- Trật tự nào...Huy là bạn ấy đó em.

Cô chỉ tay về phía Hấn.

- Ôi.... cô còn chỗ nào khác không? - nó thấy vậy hoảng hốt, làm sao có thể ngồi gần hấn được khi mà vừa gây chuyện xấu hổ như vậy chứ

- Sao vậy em, lớp mình chỉ còn mỗi bàn của Huy là trống thôi.

Nó nhủ thầm "thôi chết rồi, Hấn trả thù mình là cái chắc". Cả đám bước về phía bàn mình, nó cũng ủ rũ bước theo lòng rối như tơ vò.

Nhỏ Vy khẽ lay tay nó.

- Đây...chết mày rồi.

- Tao biết.....

Nó yên vị ở chỗ mà chẳng dám quay sang nhìn hấn lấy một cái. Còn hấn thản nhiên ngồi nghe nhạc.

3. Chương 3: Giờ Học Căng Thẳng

tiết 1 là tiết văn của cô Trinh, cô cứ đi qua đi lại với bài thơ còn nó cứ ngáp ngắn ngáp dài rồi gục xuống bàn, gì chứ văn là cái môn kinh khủng nhất của cuộc đời nó. Nhưng chẳng may cho nó chút nào khi mà cái người yêu nghề ở trên kia đã không còn tập chung chuyên môn nữa, cô đang nhìn xuống cái đứa ngủ khò khò, mà không ai khác chính là nó.

1 bước.....

2 bước....

3 bước.....

.....

Mọi đứa trong lớp đều dõi theo bước chân của cô thân yêu.....

6 bước.....

Dừng lại.....

Gió vẫn thổi làm đu đưa ngọn cây bên cửa sổ, cô đưa tay lay nhẹ đứa học trò thân yêu.

- Asiiii... cái đứa nào đấy để yên cho bà ngủ...

Cả lớp nín thở, đưa ánh mắt nhìn cô rồi lại nhìn sang nó, chờ đợi....

RẦM.....

- Trịnh Hoàng Hiểu Nhi.... em dậy ngay lập tức cho tôi.

Âm thanh của cô vang vọng cả núi rừng, và cái đứa được gọi tên kia vẫn bình thản dụi mắt, ngược đầu dậy với ánh nhìn ngay thơ.

- ôi mơ mà vẫn sống động như thật!!!

Hahahahahahahah.....

Bà cô giận đỏ mặt tía tai, đưa mắt liếc một dọc quanh lớp rồi quay lại nhìn nó bằng ánh mắt mà nó thầm đánh giá là " cộp cái".

- Em đang làm gì trong giờ học của tôi thế hả?? Tôi nhớ không nhầm thì em là học sinh mới thì phải, tác phong ngày đầu đi học của em là như thế này sao??? Hiểu Nhi.

Nó chẳng hiểu mô tê gì cả, quay sáng cái người bên cạnh đang nhìn nó đầy thích thú và phán một câu làm nó tỉnh hẳn.

- Cô ngủ trong giờ học.

-Cái gì????

- em.....em.....xin lỗi... cô em không cố ý..... cô phạt gì em cũng được ạ.....

- Được giỏi lắm, tôi sẽ báo với giáo viên chủ nhiệm của em, phạt em trực nhật lớp 1 tuần, ngồi xuống....

Ôi cái cuộc đời ruồi nhặng của nó ơi, hôm nay nó bước chân nào ra khỏi nhà thế này.

Reng.....reng.....reng.....

Chuông ra về vang lên kéo nó về thực tại, cái sự thật phũ phàng nó vừa bị cô chủ nhiệm chửi xối xả vì thành tích đầu năm học và trực vệ sinh 1 tuần...

Nó buồn bã bỏ sách vào cặp, 2 con bạn thân của nó cũng chạy ùa lại an ủi

- thôi mà có gì mà buồn chẳng phải ở trường cũ mày cũng quét lớp như cơm bữa đấy sao

- ừ con vy nói đúng quá rồi còn gì thôi về có gì tao giúp mày giờ đi ăn với tụi tao, tao mới phát hiện ra quán mới mở ngon lắm.

- hihi... yêu mày nhất Linh ơi Linh....

- còn tao????

- Kệ mày...

Nói rồi nó khoát tay Linh đi thông thả như chẳng có gì xảy ra làm Vy ý ới chạy theo.

Ba đứa chúng nó bước vào 1 quán mới khai trương mà nhỏ Linh có công tìm ra. Chúng nó chọn bàn cạnh dòng suối nhân tạo thoáng mát, lúc bước vào nó có cảm giác chủ quán này là người rất tinh tế và phá cách thì phải, cách bày trí rất tuyệt nó nghĩ sau này phải thường xuyên đến đây mới được.

- Này mày làm gì ngơ ngác thế Nhi?? -con Vy cất giọng

- Yên lặng nào, tao đang ngâm cứu..

- Thì mày nói đi tao cùng ngâm với mày.

- tao đang nghĩ ai là chủ quán này? Bao nhiêu tuổi ấy mà??

Nhỏ Linh tò mò chen ngang:

- Để làm gì? Muốn biết thì chỉ cần gọi 1 cuộc điện thoại hỏi thăm là biết ngay ấy mà, cần không tao gọi cho?

- Thôi để từ từ đi..

Cùng lúc đó có một anh chàng phục vụ bước ra lịch sự hỏi ba chúng nó :

- quý khách dùng gì, xin gọi món?

- cho e 3 phần susi, 3 phần cơm kiểu pháp, 1 phần sườn xào chua ngọt, 1 cái lẩu thái, gì nữa ta?? À thôi thế được rồi anh hi.

Không đợi 2 con bạn nó lên tiếng nó đã bla bla gọi tứ tung làm anh chàng kia nhìn nó không chớp mắt, có đứa con gái nào như nó không chứ.

- Quý khách chờ một lát thức ăn sẽ được mang ra.

Anh chàng phục vụ điển trai kia bước vào, nhỏ Linh mới quay sang nó

- Mày bị bỏ đói à!!

-hì hì... lâu lâu mày đãi tao ăn 1 bữa cũng tính toán nữa, mày biết tao có tâm hồn ăn uống mà. Đúng không Vy?

Nó lay lay nhỏ bạn mà nãy giờ không để ý, mặt nhỏ Vy như đang ở 9 tầng mây, đôi mắt nhìn về hướng anh chàng vừa nãy không rời.. Rồi nó biết vì nguyên nhân gì rồi, con này mê trai có trình độ mà.

- con hâm, mày có thôi giấc mộng mê trai của mày không?

Nhỏ Vy giật mình vì cái tát trời giáng của nó quay ra chu mỏ, cái điệu bộ đó làm nó không khỏi bật cười. Cùng lúc đó anh chàng phục vụ đã mang thức ăn ra kèm 1 câu muôn thuở.

- Chúc quý khách ngon miệng.

Ba đứa nó bắt đầu vào cuộc, 1 khoảng im lặng của quán lúc bây giờ được thay bằng tiếng la ó của nó.

- cái này của tao mà, mày ăn cái khác đi.

- này Linh tao chưa gấp mà.

- Ê Vy cái đó của tao...

.....

Đấy.. nó là cái đứa chẳng biết mắc cỡ là gì, cũng vì thế mà bên cạnh 2 con bạn nó tức xì khói, dẫn nó đi ăn là không tránh khỏi.

- Mày không thấy người ta nhìn hả Nhi??

- Kệ không quan tâm..

- Ừ không quan tâm, nhưng tao thì có, mày có thôi đi không cái con kia, tao kệ mày, tao về trước đây.

- tao cũng về, mày ăn xong rồi về tao tính tiền ày rồi.

Nói xong hai con bạn nó thẳng thừng đi ra khỏi quán, lúc này nó mới nhận ra mọi người đang nhìn nó 1 cách khinh khỉnh làm nó ngượng chín mặt. Việc tiếp theo của nó là phải rời khỏi đây, nói là làm nó chạy cái vèo ra khỏi quán mà không để ý rằng mình đã đánh rơi 1 thứ.... ” ví tiền”

4. Chương 4: Đụng Độ - Bạn Mới.

Nó chạy đuổi theo 2 con bạn ra đến cửa thì....

RẦM..

Mắt nó mở tròn xoe nhìn cái người trước mặt không chớp mắt, tình hình bây giờ rất ư là tình cảm, hần 1 tay ôm eo nó tay kia chống vào thành cửa, còn nó tay vịn vào 2 bên eo của hần. Mặt nó cách mặt hần chỉ còn 3 cm nữa thôi.... 1s..... 2s..... 3s.....

- Tôi biết tôi đẹp trai rồi cô không cần nhìn như thế đâu, cô nhìn tôi nhưng họ thì đang nhìn chúng ta kia.

Mặt nó bây giờ đỏ như trái cà chua chín đang mùa thu hoạch, nhanh chóng rời khỏi tư thế ban nãy, nó ngược đôi mắt bồ câu lên nhìn hần.

- Sao lúc nào gặp anh tôi cũng xui xẻo thế này, đồ sao chổi.

- Này cô ăn nói với người đã cứu cô thoát khỏi cảnh hôn dâm như thế hả?

- Tôi có nhờ anh giúp à! Lầm lời, tôi đang vội không thềm đôi co với anh bye nhé!!

Chưa để hần kịp lên tiếng nó đã phi đi như tên lửa mất hút. Hần lắc đầu nhìn theo rồi cũng bước vào quán. Mọi nhân viên trong quán thấy hần đều cúi đầu chào. Hần bước vào ngồi cạnh anh chàng phục vụ khi nãy.

- Hôm nay rảnh sao mà ra đây? Em làm gì ở ngoài cửa mà ồn ào thế?

- Cãi nhau với khỉ con đấy anh quan tâm làm gì. Quán đông khách không?

- Hôm nay khai trương nên cũng khá đông, ai đến cũng khen cách bày trí của em đấy, vậy mới biết em trai anh có tài như thế nào.

- Anh cũng có công mà, có phải quán là của riêng em đâu. (Giờ mọi người biết ai là chủ quán rồi chứ?)

- Rồi của chúng ta. Em không định đi thăm bác trai sao?

- Chẳng phải có người chăm sóc rồi sao anh lo làm gì. Thôi em về ,quán nhờ anh trông coi vậy hôm khác em ghé.

Quốc Nam đưa đôi mắt buồn nhìn theo dáng dữa em của mình, phải đến khi nào nó mới vui vẻ lại đây, khi nào thì không còn dáng vẻ cô độc ấy nữa đây. Anh thương nó, từ nhỏ đã mất mẹ, cha thì chỉ quan tâm đến công việc và những cô gái khác bên ngoài quên đi sự tồn tại của đứa con trai này.

Phạm Quốc Nam: anh họ của hần, 20 tuổi tốt nghiệp bằng xuất sắc ngành quản trị kinh doanh.

Tính tình rất vui vẻ luôn dành cho hần sự yêu thương quan tâm, rất điển trai đặc biệt là nụ cười với chiếc răng khểnh đáng yêu.

Cha anh là chủ tập đoàn địa ốc, nhưng anh lại đam mê ẩm thực.

Nó lê thân về tới nhà sau 1 ngày trời mệt mỏi, chẳng qua là lúc nãy sau khi rời khỏi quán ăn + uống smile gì đó (quán của hần í) nó đã đuổi theo 2 con bạn nhưng phũ phàng là chúng nó dữa nào về nhà nấy mà lúc về thì nhỏ Linh chở, nên nó đành đi bộ về nhà vừa đi vừa ngắm cảnh nên đụng phải 1 người đang đạp xe ngược chiều. Thế là nó đã có 1 cuộc gặp gỡ với bác sĩ chịu nạy hậu quả là chân trái của nó sưng tấy lên...

- Dì út ơi con mới về.

- Ủ.. dì nấu cơm xong rồi con đói không dì dọn cho ăn.

- Dạ thôi dì ăn đi con lên phòng đây, à mà ba mẹ con khi nào mới về?

- Ông bà chủ nói 2 tuần nữa, này Nhi chân con bị làm sao thế?

- Dạ con bị ngã xe đạp thôi không sao dì đừng lo thôi con lên lầu.

Nó đi thẳng lên phòng, tắm rửa xong nó lăn ra giường ngủ mặc dù chỉ mới 5h chiều.

Sáng....

Nó đang đứng trước gương, việc này là việc hiếm hoi đối với cái đứa theo chủ nghĩa nướng đến khét của nó. Chẳng qua là vì hôm qua nó ngủ sớm nên sáng nay nó mới trở chứng ấy mà, khoát lên mình chiếc áo khoát jean, nó sách cặp bước xuống phòng.

- Hôm nay mặt trời mọc đằng tây hả Nhi?

- Dì cứ chọc con.

- Thôi vào ăn sáng rồi còn đi học.

sau khi ăn sáng, nó từ chối đi xe nhà mà tự mình đi học, hôm nay nó muốn bắt đầu ngày mới với nhiều điều mới mẻ bù cho cái ngày xui xẻo hôm qua. Bước lên xe bus nó chọn ình một chỗ ngồi dễ dàng quan sát bên ngoài. Xe bắt đầu chạy, các gian hàng đã mở cửa, những cụ ông cụ bà đi tập dưỡng sinh về, lâu lắm rồi nó mới có cảm giác thoải mái thế này.

Mãi lo quan sát và đắm chìm trong suy nghĩ mà nó không hề hay biết chàng trai ngồi cạnh đang nhìn nó không chớp mắt. Mãi một lúc sau mới cất tiếng:

- Hi! Chào cậu tớ là Tường Quân chúng ta làm bạn nhé!

ĐỖ TƯỜNG QUÂN: là hotboy khối 12 của trường lucky star, cũng là con trai duy nhất của Đỗ Mạnh Tường ông chủ hàng loạt các quán bar ở đất sài thành, có hôn ước với con gái bạn thân của cha cậu cũng là ông chủ các quán bar như cha cậu. có niềm đam mê ca hát....

Nó giật mình, quay sang bắt gặp một nụ cười tỏa nắng, “ôi anh ta cười đẹp thật” Đây là nó nghĩ thôi chứ sao dám nói ra, mặc dù nó đã từng tiếp xúc với trai đẹp (đại khái là hần) nhưng vẫn không miễn nhiễm nổi.

- này cậu gì đấy ơi! Được không?

Thấy nó đã quay sang một lúc lâu mà không trả lời Quân lên tiếng, kéo nó về thực tại.

- À... à.... được chứ, tớ tên Hiếu Nhi.

- Cậu bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Tớ học lớp 11

Sau câu trả lời của nó Quân bật cười, asii lại cười làm nó ngượng ngùng mà có bao giờ nó như thế này đâu chết tiệt. Còn Quân cứ cười, nụ cười của cậu như cuốn hút người khác vào rất đẹp.

- Này cậu cười gì mãi thế tớ nói gì sai à?

- Tớ có hỏi cậu học lớp mấy đâu, tớ hỏi cậu bao nhiêu tuổi mà.

Giờ nó chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đó chui xuống cho rồi, thấy nó bối rối cậu lên tiếng.

- Này đùa thôi, gọi là anh đi nhé, anh học 12 đấy chúng ta cùng trường.

- Sao...sao anh biết chúng ta cùng trường? Mà anh học 12 mấy?

- Đồng phục dễ hiểu mà, anh học 12a1.

- Ủ nhỉ em không để ý!

Quân cảm thấy thích thú với cô gái trước mặt, ở cô gái này cậu tìm thấy một cảm giác chân thật và tin tưởng lại thú vị nữa chứ.

Xe dừng lại, mọi người bước xuống xe, còn lại nó với cậu bạn, loay hoay mãi mà không tìm được ví tiền, mặt nó nhăn nhó.

- Chết đâu mất rồi, hôm qua nó còn ở trong cặp cơ mà ôi!!!

Nó vò đầu bứt tóc, Quân thấy nó tìm mãi như vậy có khi trễ học mất, cậu móc ví đưa cho anh tài xế tờ 500 nghìn.

- Khỏi trả lại tiền dư đâu.

cậu kéo cái đĩa kia xuống xe khi mà nó vẫn trong tình trạng vừa rồi.

5. Chương 5: Anh Ta Là Hotboy?

- Nay đừng tìm nữa có thể em để quên ở nhà rồi, anh đã trả tiền xe giờ chúng ta đi học thôi kéo trễ.

Thế là cậu cùng nó đi bộ đến trường vì từ trạm xe đến trường không xa, (mọi hôm nó đi đường tắt hôm nay nó đi đường vòng).

Vừa bước qua cổng trường mọi ánh mắt đều dồn về nó và người bên cạnh, có người còn xì xầm to nhỏ với nhau tiếc là nó không nghe được thắc mắc nó quay sang cậu:

- Nay anh xem dùm em mặt em có bị dính gì không?

- Không, mà sao thế?

- Vậy sao họ cứ nhìn chúng ta mãi thế kia

- Em không biết thật sao?

- Thật.

Nó gạt đầu cái rụp làm Quân thoáng chau mày, cậu là hotboy của 12 nó đi cùng cậu mọi người nhìn là đúng rồi, nó thật sự không biết ư, lạ thật.

- Vì em đi cùng anh thế thôi, anh về lớp nhé, hẹn gặp em sau.

Quân đi thẳng lên cầu thang dãy 12, nó ngơ ngác nhìn theo với hàng đồng câu hỏi trong đầu, rồi cũng bước về lớp.

Chưa vào đến cửa lớp nó đã thấy nhỏ Vy từ đâu bay ra, kéo nó vào chỗ hỏi đủ thứ.

- Nay tao mới vừa nghe tụi kia nói mày đi học với prince 12 hả? Mày gặp anh ấy ở đâu thế? Mày quen ảnh hả? Không nói tao biết mày.. đáng ghét...

Nó chả hiểu mô tê gì cả prince 12 ư là đứa chết dẫm nào chứ sao nó biết được.

- Mày nói gì tao không hiểu? Gì mà prince là đứa nào?

- Mày đùa hả Nhi? Vậy sáng nay mày đi học cùng ai?

- Tường Quân.

- Trời ơi Tường Quân là prince 12 đấy chị, bây giờ mày nổi tiếng rồi đi cùng hotboy.

- CÁI GÌ??? ANH TA LÀ HOTBOY??

Nó hét với âm lượng maximum làm mấy đứa còn trong lớp nhìn nó cứ như bệnh nhân mới từ trung tâm thần kinh về. Nhỏ Vy nhanh chóng bịt miệng nó lại nếu không chắc nó đã lên xe đi rồi.

- Anh ấy không nói mày biết sao? Mà người ta nổi tiếng cả trường thế kia ai mà không biết chỉ có cái đứa đi sau thời đại như mày là khác người thôi....

Reng...reng...

Chuông vào học reo lên, nhỏ Vy đành trở về chỗ ngồi, nó cũng đã an tọa tại chỗ của mình, nó suy nghĩ những việc vừa xảy ra, nhớ đến nét mặt của Quân lúc này chắc cũng hơi thất vọng về nó lắm.

- CẢ LỚP NGHIÊM!!!

Tiếng của cái An lớp trưởng đánh thức suy nghĩ của nó, nhanh chóng lấy tập vở ra bắt đầu học, nó đã tự nhủ là hôm nay không gây trò cười ọi người nữa.

Bắt đầu là tiết toán, nó hì hục làm bài tập mà cô giao, nghĩ mãi nát óc mà không ra, quay sang bên cạnh nó thấy hấn - cái tên sao chổi của cuộc đời nó đang đeo headphone mắt khép hờ đầu nghiêng ra cửa sổ, từng đợt gió thổi làm tóc hấn bay bay. Đúng là không thể phủ nhận hấn rất đẹp ở khoảnh khắc này, nó như bị cuốn hút, ôi sao nó cảm giác tim đập liên hồi thế này, quay lại tư thế ban này nó cố trấn tĩnh lại cảm giác mơ hồ lúc này rồi lạy tay hấn.

- Đây sao chổi! Cô bảo làm bài tập cơ mà, dậy đi.

-.....

- Đây anh nghe không hả?

-.....

- Đây anh đang xem tôi như không khí vậy sao tên chết tiệt kia.

- Cô ồn ào quá, để tôi yên.

- Anh..... được lắm tôi mặc xác anh, tôi không quan tâm, đồ thần kinh, đồ chết bầm, sao chổi,... asiii điên lên mất.

Nó cứ ngồi đấy lèm bèm mà không biết rằng những câu mắng mỏ đó đều bị hấn nghe hết, thế nhưng hấn cũng không nói gì, kể cũng lạ nếu như là đứa con gái khác thì hấn đã không để yên rồi, có gì đó rất lạ nhỉ?

Ra về, nó bước cùng 2 nhỏ bạn ra khỏi lớp, ba chúng nó kể đủ thứ chuyện trên đời, đột nhiên nhỏ Linh lên tiếng.

- Tao... về trước nhé, tao... có hẹn với Tuấn.

Rồi nhỏ chạy vụt đi mà nó chưa kịp ú ớ gì cả, nhỏ đi với Tuấn ơ mà Tuấn là đứa nào thế thắc mắc nó quay ra hỏi Vy

- Tuấn là ai?

- Trời mày đúng là người ngoài hành tinh rồi, Tuấn ngồi cùng với cái Linh mới chuyển trường cùng tụi mình đấy có cả Hoàng và Huy nữa.

- À ra là thế, vậy Hoàng là cái tên ngồi cùng mày ấy à vậy Huy chẳng phải là..... tên sao chổi ư?

- Người ta là hotboy mà mày gọi là sao chổi sợ mày luôn.

- Cái tên sao chổi ấy hot cái nỗi gì? Thôi về...

- Mày không đi xe thì về bằng cách nào, đợi tao lấy xe rồi chở mày về.

Trong khi đợi Vy đi lấy xe, nó ra cổng đợi, chợt nó thấy hấn, hấn cũng quay sang nó vội quay đi hướng khác vờ như không thấy, cùng lúc đó có một cô gái chạy lại nắm tay hấn đi. Vy cũng ra đến nó lên xe về, không hiểu sao cái hình ảnh nó thấy lúc này cứ lởn vởn quanh đầu nó đúng là điên thật mà.

Về đến nhà, việc đầu tiên của nó là chạy ào vào bếp kiểm đồ ăn, từ sáng giờ nó có được ăn gì đâu, khi mà cái ví tiền chết tiệt không cánh mà bay.

TRƯA

Nhà nó, cụ thể là ở tầng 3, có một đứa đang vò đầu bứt tóc.

- Sao thế này, ví tiền rớt cuộc là em đang ở đâu???

Tít tít.. tít tít.. chị Nhi ơi có tin nhắn....

Nó với tay lấy điện thoại, 1 tin nhắn mới, số lạ của ai thế nhỉ?

- " chủ của chiếc ví màu hồng, chào em"

- Gì??? Ví màu hồng đúng rồi ví mình màu hồng, phải rồi mình có để số điện thoại vào ví mà quên mất
Nhanh chóng trả lời lại.

- " anh nhặt được ví của tôi? Thế làm ơn trả lại tôi đi ạ, tôi nghèo lắm tài sản của tôi chỉ bằng đấy thôi.....
bla bla"

- " Được thôi cô bé em đến quán smile nhận lại nhé anh chờ em Quốc Nam"

- Quốc Nam ư???

Nó nhanh chóng thay đồ, chạy xe đến quán smile.

- Mình nhớ không nhầm mà, đây là nơi đầu tiên mình rất ấn tượng.

Đẩy cửa bước vào, nó tiến đến quầy phục vụ lên tiếng hỏi.

- Chị cho hỏi có anh Quốc Nam ở đây không ạ?

- Em đợi chị một chút chị gọi cho anh ấy.

- Tôi đây, chào em chúng ta ra kia nói chuyện.

Quốc Nam đến kéo nó ra bàn cạnh cửa sổ ở tầng 2. Giờ nó mới biết quán chia ra làm 2 tầng, phía dưới phục vụ những món ăn, còn tầng trên là nước uống, kem,... ôi tuyệt thật.

- Ngồi đây nhé, em muốn uống gì?

- Anh cho em 1 ly cappuccino nha.

Quốc Nam gật đầu rồi vẫy tay nói với phục vụ, xong anh quay sang nó nở 1 nụ cười, nó nhìn anh có 1 nét gì đó rất quen, nhất là ánh mắt màu nâu đen, nghĩ tới nghĩ lui tên cuối cùng và duy nhất nó nghĩ ra là.....
Khắc Huy... không... nó lắc đầu xua đi suy nghĩ vớ vẩn nó quay sang Nam cất giọng.

- Anh nhặt được ví của em đúng không?

- Ủi lúc em chạy ra đánh rơi, anh có gọi mà em chạy nhanh quá, anh không biết trả em làm sao nên anh có mở ví của em ra không giận anh chứ?

- Không đâu ạ, em làm sao giận khi anh cũng mang nó lại trả em chứ.

- Ủi, vậy được rồi ví của em đây.

Quốc Nam lấy từ túi áo ra chiếc ví màu hồng phần đưa cho nó. Capuchino nó gọi cũng được bưng ra.

- Em cảm ơn, mà anh Nam là nhân viên ở đây sao?

- À... có thể coi là như thế. Em uống xem thế nào, khi nào buồn có thể đến đây ngắm cảnh vào ban đêm ngồi ở vị trí này có thể ngắm thành phố lên đèn và cả trung tâm kia đấy.

Vừa nói anh vừa chỉ ra hướng trung tâm thương mại C-max lớn nhất thành phố, đó là nơi nó chưa đặt chân đến bao giờ mấy lần nghe 2 đứa bạn nó nói đến thôi. Nhấp ngụm cappuccino nó mỉm cười.

- Cappuccino ở đây có vị lạ quá, nhưng rất tuyệt đấy ạ!

- Vậy là tốt rồi, anh cứ tưởng em chê anh pha đấy..

- Woa, thật không ạ.

- Nhưng vẫn thua 1 người..

.....

Nó trở về nhà sau khi rời khỏi smile, nó và Nam đã nói chuyện say sưa đến quên cả giờ giấc nào là những thức uống ngon, cách chọn cà phê, trái cây làm nước ép..... đủ thứ trên đời. Nói chuyện với anh thật sự rất

thú vị, nó cảm thấy quên đi những mệt nhọc, anh như 1 người anh trai tốt bụng luôn che chở nó vậy, mặc dù chỉ mới quen thôi nói vậy thì còn quá sớm nhưng nó lại cảm nhận như thế, nó tin anh là người như thế qua cách nói chuyện thì phải? Thôi không suy nghĩ nữa, nó chạy xuống nhà tìm dì út.

- Dì ơi, dì không ăn cơm trước ạ sao lại đợi con?
- Nhà còn 2 dì cháu ăn trước ăn sau gì, ngồi ăn cùng dì luôn đi.
- Dạ, dì ăn rau này nè, tốt cho sức khỏe con thấy dì lúc này hay ho đấy.
- Nhóc con., lớn thật rồi còn biết dặn dò nữa thường ngày không phải dì hay dặn này dặn kia con hay sao?
- ừ ừ.... con học 11 rồi chứ bộ.

Hai dì cháu nó người gấp cái này người gấp cái kia cho nhau, nó lớn lên 1 tay dì chăm sóc, cha mẹ nó thường hay đi công tác nước ngoài lâu lâu mới về, đôi lúc nó cũng ghen tị với chúng bạn khi mà lúc nào nó cũng kể đủ thứ nào là cùng ba đi chỗ này cùng mẹ đi chỗ kia. Nhưng rồi thôi vì nó biết cha mẹ nó quá bận rộn, nó cũng biết cha mẹ luôn dành tình yêu thương cho nó.

6. Chương 6: Bị Thương.

SÁNG

Lại một ngày nữa lại đến, hôm nay vẫn như hôm qua sau khi ăn sáng nó đeo headphone đi thẳng ra bến xe bus, nó không muốn sống như những đứa tiểu thư khác tạo ỉn cái vỏ bọc hotgirl vì thế nên cũng không cần phải tập ỉn cái thói quen ngồi xe hơi đi học. Nó ngồi trên xe hát vu vơ bài hát mình đang nghe ngắm cảnh trời buổi sáng, hôm nay nó không gặp Tường Quân có 1 chút gì đó buồn nhỉ? Anh ta có gì đó rất thân thuộc với nó thì phải?

Xuống bến xe, nó đi bộ một đoạn đến trường vừa đi ngang qua con hẻm nhỏ nó bị một đám con gái chặn ngang đường. Chúng nó có khoảng 10 đứa, nó thầm nghĩ xem mình đã đắc tội gì với cái bọn này thì có 1 con nhỏ tóc màu vàng vàng, cô ta trắng mặt mũi nhìn rất đẹp nhưng thoát nhìn có nét gì đó không thật lắm. Nhỏ đó bước đến trước mặt nó.

- Mà là Hiếu Nhi?
- Ừ, thì sao?
- Mà quen Tường Quân?
- Ừ, thì sao?

Đội bộ không quan tâm của nó làm nhỏ đó tức điên lên, nhỏ nắm lấy tóc nó, chậm rãi nói.

- Mà dùng thái độ đó nói chuyện với tao hả? Biết tao là ai không?
- Kệ tôi đây chẳng quan tâm, giờ có bỏ cái tay bẩn thỉu của cô ra khỏi người tôi không?
- Giỏi lắm, để xem 10 đứa này ày một trận thì mày còn có thái độ đó không? Lên tụi bây.

Nhỏ tóc vàng lùi ra sau khoanh tay chờ xem chuyện vui. Tiến tới trước mặt nó là 3 con nhỏ, nó cười nhếch miệng một cái vút cái cặp vào một góc, ba con nhỏ kia bắt đầu ra đòn, đầu tiên là nắm đầm nhắm thẳng vào mặt nó, nó né sang 1 bên tay nắm chặt lấy nắm đầm bẻ tay nhỏ kia kêu cái rắc làm nhỏ la oai oải, hai nhỏ kia người thì đá đầm nhưng đều bị nó cho nằm lăn ra đất.

- Lên đi, còn 7 đứa cơ mà.

Sau lời thách thức của nó 7 đứa còn lại chạy đến tấn công nó, tình hình bây giờ là 1 chọi 7 (mình đã nói với các bạn là nó biết võ chưa nhỉ đại đến karate nhé, vì từ nhỏ nó bị người ta ăn hiếp không ai nghĩ nó là tiểu thư, trông nó quê lắm mặc dù là con gái của nhà thiết kế thời trang, vì thế nó đã xin ba mẹ cho nó đi học võ đấy). Nó né và ra đòn rất điêu luyện nhưng 1 chọi 7 làm nó đuối sức và không may khi nó bị 1 con nhỏ cầm gậy đánh lên phía sau, không chú ý nên nó trúng đòn vào đầu, nó bắt đầu hoa mắt nhưng nó không thể để mình thua như vậy được nó cố gắng gượng tiếp tục đánh trả.

Còn 3 đứa, nó đánh bằng tất cả sự tức giận ba nhỏ kia gục xuống không thể ngóc đầu dậy, nó quay qua con nhỏ tóc vàng.

- Lần sau, người nằm đây sẽ là cô đấy.

---

nhỏ tóc vàng kia tên Phan Mỹ Linh là một đứa tiểu thư của tập đoàn Phan thị cha kinh doanh rượu và làm chủ các quán bar, đánh đá và hiem độc. Cô ta yêu Tường Quân và sẵn sàng dẹp bỏ những đứa con gái bên cạnh cậu. Cô ta cũng là người con gái có hôn ước với Tường Quân.

Rồi nó rời khỏi đấy, máu từ đầu bắt đầu chảy xuống, (là cú đánh lén của con nhỏ kia khi nãy đấy), giờ nó thấy đầu choáng váng, loạng choạng đi đến con hẻm phía trước nó ngồi phệt xuống, lấy điện thoại ra nó bấm số gọi cho Vy.

- Alo... Vy.... mày xin phép cho tao nghỉ học 1 ngày nhé...

- Nhi mày làm sao thế? Sao lại nghỉ??

Tút tut tut...

- Nhi.... asiii cái con này bạn bè hỏi thăm nó chưa nói hết câu nó đã thế.

- Sao vậy Vy? - Hoàng ngồi cạnh Vy lên tiếng

- Nhi nó gọi điện bảo xin nghỉ tớ chưa nói hết câu mà nó đã cúp máy.

- Thôi chắc Nhi có việc bận, Vy đừng có giận thầy vô lớp rồi kìa. À mà Huy đâu rồi nhỉ?

- Sáng giờ Huy chưa vô mà - Linh chen ngang

- Trùng hợp quá, Nhi và Huy cùng nghỉ - Tuấn phán một câu làm tụi nó gật gật đầu

---

Tại con hẻm, nó thấy đau đầu kinh khủng máu cứ chảy thế này mãi làm sao đây.

- Cô chán sống rồi à?

Nó nhìn về phía người vừa lên tiếng, là hấn trùng hợp thật tên sao chổi lại ở đây.

- Sao anh biết tôi ở đây?

- Tôi không những biết cô ở đây mà còn biết 5 phút trước cô đánh nhau hậu quả là 5 phút sau máu chảy như thế này đây.

Hấn ngồi xuống bên cạnh nó.

- Anh đi học đi trễ giờ rồi.

Môi nó nhợt nhạt vì mất máu, nó bị thiếu máu từ nhỏ mà.

- Tôi đi cô phải làm sao?

- Anh mặc kệ tôi, đi đi.

Giọng nó lúc này như thì thầm không còn sức sống.

Hấn mặc kệ lời nói của nó, kéo nó lên lưng hấn cõng nó ra xe đến bệnh viện.

TẠI BỆNH VIỆN

Nó được bác sĩ băng bó, kê đơn thuốc, bác sĩ dặn dò nó.

- Cháu đừng để vết thương trúng nước nhé nhiễm trùng đấy, nhớ uống thuốc đúng giờ thì vết thương mới không đau. Còn chân của cháu bị sưng ta đã giúp cháu thoa thuốc rồi còn 1 vài vết bầm thôi nhưng ổn.

- Cháu biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

Nó cùng hấn ra về, ở trong xe hấn nó mệt mỏi nghiêng đầu dựa vào xe, miệng thì thầm.

- Cảm ơn anh sao chối!

- Nhớ là cô nợ tôi là được rồi, tôi sẽ đòi lại.

Nó không lên tiếng, dần chìm vào giấc ngủ. Hấn thấy thế cũng im lặng ngồi đó nhìn nó, hấn nhủ thầm “cô ta cũng xinh đấy chứ, mỗi tội đánh đá, ngốc. Mà trông cô ta có gì đó lạ nhỉ?, khuôn mặt lúc này đánh nhau cũng lạnh tanh không giống như lần đầu mình gặp, cô ta là tắc kè chắc, biến đổi liên tục”.

Cứ thế ở trong xe, 1 người ngủ còn 1 người đắm chìm trong suy nghĩ

Mở mắt, trần nhà màu cà phê sữa đập vào mắt nó, nó nhìn một lượt quanh căn phòng.

- Đây đâu phải phòng mình, lạ quá mình đang ở đâu?

Bước xuống giường nó đi về phía cửa, vừa mở cửa nó đã xém tông phải hấn.

- Người gì cứ như ma hiện hồn ấy.

Nó xoay người bước vào ngồi trên giường.

- Cô không còn từ nào khác để nói về tôi hả? Hết sao chối rồi đến ma, tôi cũng là hotboy đó.

- Với tôi anh chỉ thế thôi - nó tru mỏ

- Thôi không thêm đôi co với cô, ăn cái này đi rồi uống thuốc.

- Ủi cháo hả? Nhìn ngon quá.

Nó đón lấy tô cháo từ tay hấn ăn ngon lành.

- mà mấy giờ rồi?

- 7h tối.

- Cái gì???? -nó suýt mắc nghẹn (cháo cũng mắc nghẹn)

- Sao??

- Tôi phải về rồi, tôi đi từ sáng đến giờ chắc dì út lo lắm, tôi về nhé!

Nó bỏ tô cháo xuống định chạy đi thì hấn kéo tay lại.

- Uống thuốc đã.

- À... ừ....

Nó đón lấy viên thuốc nuốt. cái ực, xong nó vẫy tay tạm biệt hấn, vừa đi được ba bước nó quay lại làm mặt cún con với hấn.

- Sao không về?

- Tôi..... anh... chở tôi về được không? Tôi không có xe về bằng cách nào.

- Tự về đi. Cô mạnh miệng lắm mà.

-Thôi mà tôi biết anh là người tốt mà - nó lay lay tay hấn.

- Cô buông tay tôi ra nhột chết được.

- Đi mà.....

- Được rồi, buông tay ra đi.

- yeah tôi biết anh là người tốt mà tôi xuống nhà đợi anh.

Nó nhảy lên vui sướng rồi bay cái vèo ra khỏi phòng, hấn lắc đầu.

- Chưa thấy ai như cô.

Về đến nhà, nó bước xuống xe vẫy tay chào tạm biệt hấn. Hấn nhanh chóng quay đầu xe hòa vào dòng người trên đường mất hút. Nó xoay người bước vào nhà đã thấy dì út nó hót hải.

- Nhi, con làm sao thế này? Sao băng bó trắng đầu thế? còn cái chân thì cà nhắc Sao trưa không về có biết dì đứng ngồi không yên không hả?

- Con xin lỗi, dì. Còn bị té cầu thang nên bạn đưa vào viện, giờ con không sao rồi, dì đừng lo.

- Sao không lo được, con ổn không nói dì út biết đi.

- Dạ con ổn mà, thật con bảo đảm.

Nó giơ tay lên làm kí hiệu miệng cười toe toét làm Út nó bật cười xoa đầu.

- Có gì nói út biết đó. Con ăn uống gì chưa?

- Con ăn rồi, thôi con lên phòng nhé.

- À... mà mẹ con có gọi cho con mà không được nên gọi về nhắn dì nói với con là 5 hôm nữa cha mẹ con về.

- Con biết rồi, dì ngủ ngon.

Nó lên phòng tắm rửa vừa bước ra chuông điện thoại reo lên.

Vy is calling..

- Alo tao nghe nè Vy.

- Con kia, hồi sáng tao chưa nói xong sao mày cúp máy hả?

- Hơ tao xin lỗi.

- Thế sao mày nghỉ học?

- À... tao đi giải quyết 1 số chuyện đấy mà.

- Là chuyện gì?

- Đánh nhau nên vào viện được chưa con quý?

- CÁI GÌ??? MÀY ĐÁNH NHAU VỚI AI?

- Chẳng biết mai tao kể mày nghe sau.

- Ủ, vậy thôi mày ngủ ngon.

Tút tut tut

Nó còn chưa nói nhỏ Vy đã cúp máy.

Beautiful my girl..... điện thoại nó lại reo.

Linh is calling.....

- Alo tao nghe.

- Ngày sáng này mày bị sao mà nghỉ học vậy?

- Tao đánh nhau bị thương nên vào viện.

- Cái gì??? Đánh nhau???

- Ủ mai tao kể ày với con Vy nghe, giờ tao không sao đâu, mày ngủ đi.

- O, thôi vậy cũng được, mày ngủ ngon bye bye..

-Ủ, ngủ ngon.. - lần này là nó cúp máy.

Nó ngã người ra giường, đầu nó đau như búa bổ, không ngờ nó lại để cho con nhỏ kia đánh ra như thế này đúng là tức nước không trôi mà. Đang suy nghĩ thì điện thoại nó nhấp nháy.. Chị Nhi ơi có tin nhắn..

- " Tắc kè, cô ổn chứ?"

- tắc kè, tiên diên nào nhằm số hay sao vậy, có ai gọi mình là tắc kè bao giờ đâu

Nó trả lời lại.

- " này nhằm số rồi tôi không phải tắc kè"

- " Tôi thích gọi cô là tắc kè được không?"

- " Tôi ư, này ai vậy?"

- " Cô quên ân nhân rồi à"

Ân nhân? Nó nằm suy nghĩ mình có mắc nợ ai đâu mà ân nhân chứ? suy nghĩ một lát nó mới ra hôm nay người giúp đỡ nó là hắc mà chẳng lẽ....

- " anh là sao chối phải không?"

- " nhớ ra tôi rồi... cô ổn chứ?"

- " ừ, đầu vẫn còn rất đau"

- " cô uống thuốc rồi nằm nghỉ đi như thế sẽ hết đau đấy, tắc kè ngủ ngon"

Nó đọc xong tin nhắn mà mắt nổ đom đóm gì mà tắc kè hắc đúng là âm binh mà.

- Cũng vui chứ nhỉ? Hôm nay trông anh ta đáng yêu hắc hihi....

Nó miên man chìm vào giấc ngủ, trong mơ nó thấy hắc mỉm cười với nó. Gió ngoài cửa sổ thổi nhẹ nhẹ trong phòng có một đóa ngủ miệng nở một nụ cười.

7. Chương 7: Náo Loạn Canteen

Hôm nay nó đến trường với bác tài xế nhà nó, dĩ nhiên nó lo nên cứ bắt nó phải nghe lời, thế là làm tiểu thư nữa rồi. Nó đi qua dãy hành lang khối 12 thì chạm mặt Quân. Cậu tiến lại phía nó.

- Em sao lại bị thương?- Quân lo lắng tiến đến.

- À... không sao ạ, em bị ngã cầu thang.

Nét mặt Quân hơi nhăn lại rất nhanh rồi trở về bình thường mà nó không kịp thấy.

- Sau này nhớ cẩn thận nhé! anh có 2 vé ca nhạc mai em đi cùng anh được không?

- O.... được...

Nó hơi chần chừ rồi cũng gật đầu.

- Vậy mai gặp nhé anh chờ em ở cổng, à em đưa điện thoại anh mượn một lát.

Nó lấy điện thoại trong cặp ra cho Quân, nó thấy anh bấm bấm gì đó một lát rồi trả lại nó.

- Anh lưu số điện thoại rồi, có gì gọi anh nhé, thôi em về lớp đi.

- bye anh.

Nó tiếp tục tung tăng về lớp, nó bước đi cậu rút điện thoại ra gọi nói gì đó 1 lát rồi cúp máy bước đi, nó bước vào chỗ ngồi, hôm nay nó đến sớm hai bạn nó vẫn chưa tới. Một vài đứa trong lớp thấy đầu nó băng bó cũng chạy lại hỏi thăm vài câu rồi lại thôi, như vậy nó cũng mừng rồi. An Nhiên và 2 cô bạn của cô ta thì nhìn nó tỏ vẻ mỉa mai nó cũng không quan tâm Vừa lúc nhỏ Vy bước vào.

- Ê Nhi hello..!! Hôm nay mới thấy mày đến sớm, mày bị đánh ra nông nỗi này hả??

- Suyt, con quỷ mày muốn cả trường biết hả? - nó ra hiệu cho Vy nhỏ tiếng.

Ngoài cửa Linh bước vào cùng Tuấn, Hoàng.

- omg, Nhi ơi mày làm sao mà bằng bó nhần nhít thế kia? Mày có sao không đau ở đâu mau mau để tao xem.

- Trời ơi bác sĩ khám rồi tao không chết được đâu mày đừng làm quá lên thế.

- Ô hay cái con này tao đang quan tâm mày đó.

- Tao biết mày thương tao rồi ngồi xuống đi.

Tuấn và Hoàng cũng bước đến.

- Nhi cậu không sao thật chứ? -Tuấn hỏi

- À không sao đâu cảm ơn Tuấn.

- Mà Huy nó chưa vào lớp hả? Hôm qua Nhi nghỉ nó cũng nghỉ đó.

- Sao chối... à Huy á hả? Chưa thấy vào lớp.

- Ủ.. - Hoàng gật gật đầu rồi cũng về chỗ

Nhỏ Linh với Vy bay tới ngồi kế bên nó.

- Rồi kể tao nghe đi. - Vy làm mặt nghiêm túc.

Nó bắt đầu kể bla bla..... vừa xong câu chuyện thì chuông vào tiết cũng reo lên.

Hắn vẫn chưa vào lớp chốc chốc nó lại nhìn ra cửa đợi, nó cũng không biết vì sao lại thấy buồn.

15 phút sau.

Hắn bước vào lớp.

- Cô em mới vào.

Nói xong hắn bước về chỗ không thèm nhìn người đang đứng trên bục giảng lấy một lần. Bà cô này cũng thuộc dạng mê trai vì chỉ mới 22 tuổi, cũng không nói gì hắn chỉ nhìn theo với ánh mắt.... (tùy mọi người suy nghĩ hihi).

Hắn vừa ngồi xuống đã lấy tai nghe đeo vào. Nó quay sang lay lay.

- Này, sao vào trễ vậy.

Hắn ngược lên nhìn nó cười nhếch miệng.

- Nhớ tôi hả tắc kè?

- Anh.... ai....ai thèm chứ. - Nó thâm thì vì sợ giáo viên nghe.

- Thật không? Nhưng tôi thấy vậy, làm sao đây?

- Anh điên rồi cái đồ sao chối chết bầm. Đừng tưởng anh cứu tôi là muốn nói gì thì nói đâu nhé.

Giọng nó có hơi lớn và...

- Nhi trật tự, không được nói chuyện trong giờ học.

Nó quay sang liếc xéo hắn rồi ngồi lẩm bầm.

- Asii, hắn cũng nói sao chỉ la có mình vậy, đúng là mê trai, aiiiiii hắn có đẹp để gì đâu chứ... bla...bla... - Đó là màn tự kỉ của nó.

Hắn nghe nó nói mà thấy buồn cười, phải công nhận là nó ngây thơ quá, ai đời nói xấu người ta mà lèm bèm đến nỗi 2 dây bàn cũng còn nghe, may là bà cô không nghe thấy không thôi nó chết chắc mới vừa bị

phạt quét rác rồi mà. (Mà cái vụ phạt vệ sinh nó có làm đau mấy đứa nam trong lớp được nó hối lộ làm dùm hết rồi)

Nghe nó ngồi rửa hần mà 4 đứa bàn dưới cười khúc khích phải đến khi hần quay xuống lườn mới chịu nín.

Reng...reng....

- Ái.... cuối cùng cũng ra chơi, ngồi nghe giảng mà đầu đau thêm. - nó xoa xoa cái đầu bằng bó.

- Nay chúng ta xuống canteen đi. Huy, Hoàng, Tuấn đi cùng nhé. - Vy rủ

- Đi chứ. -cả bọn đáp trừ hần

Chúng nó kéo nhau xuống canteen, ban đầu hần nhất quyết không chịu đi, Hoàng và Tuấn kéo mãi hần mới ngồi dậy.

Cả đám xuống căn tin thì bị choáng ngợp vì gần như nửa học sinh trong trường đã tụ họp về đây đông đủ..(là vì chuyện gì thì các bạn cũng biết rồi)

Vừa ngồi xuống bàn thì cả đám con gái xúm lại hỏi han ba tên kia người mua nước ,người thì quạt , người thì xin số phone của Hoàng, hỏi họ có bạn gái chưa bla..bla....bla.....

- THÔI ĐỦ RỒI IM NGAY! - nó hét lên

- nãy giờ tôi nhìn đủ rồi đó, các người là con gái sao lại vô duyên vô nết thế không biết, các người không thấy họ chẳng thèm ngó các người à?

- Mày là con nào, tao thế thì đã sao mày là gì của họ mà to tiếng ở đây chứ?

- Tôi...- nó cũng chẳng biết phải trả lời ra sao, hần định lên tiếng giải vây thì.....

- Nó không có nhưng tao có .Hoàng là bạn trai tao còn Tuấn là bạn trai Linh thế nào như thế đủ rồi chứ?

Vy dứt câu thì cả đám shock toàn tập kể cả nó và Linh , hai tên kia cũng há hốc kinh ngạc, hần vẫn thản nhiên ngồi xem chuyện vui.

- đây là tự mày khẳng định thôi anh Hoàng và anh Tuấn có nhận đâu- một con nhỏ mặt trắng sát tóc nâu lên tiếng

Bốn người kia vẫn còn ngạc nhiên(ai mọi người cũng biết rồi nhĩ) nên chẳng chú ý con nhỏ tóc nâu kia nói gì, Vy thấy tình hình không ổn thì ho lên vài tiếng cả đám mới hoàn hồn lại

- thế nào anh Hoàng cũng không lên tiếng tao thấy mày chỉ ngộ nhận thôi haha nực cười.

- Các cô thôi đi cả bạn gái tôi mà cũng dám đụng vào thật là chán sống rồi đúng không? Nếu các cô muốn nghe thì để tôi lặp lại cho các người nghe ” đúng Trương Trần Ái Vy chính là bạn gái của Trần Khải Hoàng này ai dám đụng vào cô ấy tức là đụng vào tôi nghe rõ rồi chứ”.

Lần này thì còn shock hơn lúc nãy, cả canteen ồ lên, chính miệng chàng hotboy họ Trần tự nhận vy là bạn gái của cậu ta làm cho đám con gái xụ mặt bỏ đi con nhỏ tóc nâu lúc này rất tức tối nhỏ bỏ đi lòng thầm nghĩ ” chờ đó con ranh ạ không phải chỉ có mình mày là tiểu thư đâu tao sẽ ày biết thế nào là lễ độ.” (cô ta chính là An Nhiên).

Trở lại bàn tụi nó sau câu nói của Hoàng thì có bốn đứa cộng với 12 con mắt đang xăm soi gương mặt điển trai kia một lúc sau Hoàng mới lên tiếng vì không chịu nổi nữa

- Mọi người làm sao thế, làm gì cứ nhìn tôi mãi không chán à? Đếm được bao nhiêu lông mi của tôi rồi.

- Hoàng à! Lần đầu Tiên tao thấy mày tự nhận một người con gái nào đó làm bạn gái mày đấy mày có bị sốt không? - Tuấn nói tay thì đưa lên sờ trán thẳng bạn

- mày làm cái trò gì thế? Tao thấy vy muốn cứu chúng ta thoát khỏi mấy đứa đó mà bị chúng nó nói thế nên lên tiếng giúp thôi mà

- Thật không đấy? - Hần nói với giọng điệu nghi ngờ nhìn vào gương mặt điển trai của Hoàng.

- th....thật....
  - tội quá đồ mắt rồi kia Tuấn,Huy đừng chọc Hoàng nữa haha - Linh lên tiếng cả đám cười phá
  - Thôi chúng mày đừng chọc Hoàng nữa tại cậu ấy chỉ muốn nói hộ tao thôi mà - Vy lên tiếng phân bua
  - ối...bênh vực nữa kìa haha - nó trêu chọc
  - mày.....
  - Mọi người ăn gì để tớ đi gọi cho. - Hoàng lên tiếng chữa ngượng cho Vy.
  - Cho Vy 1 phần cơm với nước ép cam nha
  - Tao với Linh 2 phần cơm, 2 lon coca được rồi.
  - Hai người thì sao? -Hoàng quay ra hỏi hấn và nó.
  - Sao cũng được - Nó và hấn đồng thanh rồi lại quay ra nhìn nhau không chớp mắt.
  - Hai người cũng hợp nhau quá nha - Vy lên tiếng trêu. Còn Hoàng cười cười rồi chạy đi gọi thức ăn.
- Tội cho Hoàng người trong canteen thì đông nghẹt, cậu không biết làm sao để vào trong nên đánh liều.
- MỌI NGƯỜI ƠI CHO TỚ VÀO VỚI.

Mọi người dừng lại mọi hoạt động và cậu cũng chen vào được.

(Quay lại bàn nhé)

- Đây ai cho anh nói theo tôi hả? - Nó lườm hấn.
  - Ai nói? Tắc kè.
  - Anh nói ai tắc kè hả đồ sao chổi.
  - Tôi nói cô là đồ tắc kè hả? có tật giết mình.
- và thế đấy chiến tranh bắt đầu.
- Thôi hai người cho tôi xin, thức ăn có rồi kìa. - Tuấn lên tiếng can ngăn

Bọn nó ăn uống nói chuyện rất vui vẻ, nó và hấn thì cứ chí chóc với nhau suốt làm tụi kia lẩn ra cười đau cả bụng có khi phải lên tiếng can ngăn thì mới yên được một chút. Hoàng và Tuấn cũng rất ngạc nhiên hấn chúa ghét con gái đến gần cơ mà sao giờ lại chí chóc với nó chứ?

Ăn xong chúng nó cùng nhau rút quân, Hoàng với Vy, Linh với Tuấn đi trước trò chuyện rất vui vẻ, còn nó và hấn ở phía sau im phăng phắt, một lúc sau hấn lên tiếng.

- Đây giận tôi hả? Hôm nay sao cô im lặng vậy không giống cô thường ngày?
- Vậy anh muốn sao? Muốn tôi gây chuyện với tên sao chổi anh à?
- Ừ thì.....

Àooooo.....

Hấn chưa nói hết câu thì ai đó ở trên cầu thang đã đổ nước xuống làm nó ước từ đầu đến chân, hấn cố gắng tìm kẻ vừa gây chuyện nhưng hình như đã sắp đặt sẵn. Bốn người phía trước nghe tiếng ồn ào nên quay lại bắt gặp nó người ướt sũng,nó lịm đi, vy và Linh nhanh chóng chạy lại.

- Nhi ơi mày có sao không? -Vy hỏi
- Ồi xem kia đầu.... băng ở trên đầu Nhi có vết đỏ kìa.... máu... máu đó. - linh hoảng hốt.
- Chết tiệt, cô ta mới bị thương hôm qua không thể đựng nước. -Hấn vừa nói vừa cởi áo khoát của mình trùm lên người nó, rồi bế nó lên.
- mọi người về lớp đi, tôi đưa cô ta lên phòng y tế, xin phép hộ tôi và cô ta luôn.

Nói rồi hấn bế nó chạy đi, ở trên tầng 2 Mỹ Linh tức giận vô cùng.

- Đáng ghét, cô ta hết quyền rũ Tường Quân , giờ đến cả Khắc Huy. Trịnh Hoàng Hiểu Nhi hôm nay coi như cô may, cứ chờ đi.

Cái bóng của Mỹ Linh cũng khuất dạng.

8. Chương 8: Phòng Y Tế.

Hấn đặt nó xuống giường trong phòng y tế, cô y tá nhăn mặt.

- Vết thương này không thể đựng nước, sao em không cẩn thận bây giờ nhiễm trùng rồi đấy.

- Em vô tình thôi ạ, thế có nặng không cô? bao giờ mới khỏi?

- Nhiễm trùng nên nặng hơn rồi em, có lẽ 1 tháng sau mới lành.

- Vâng.

- Em nên chú ý hơn nhé giờ ngồi đây cô đi lấy bộ quần áo khô cho bạn ấy thay đồ nếu không cảm mát.

Cô y tá đi ra khỏi phòng, hấn kéo ghế ngồi xuống cạnh nó. Nhìn vết thương trên đầu nó đã được băng lại hấn cũng yên tâm. Trông nó bây giờ không còn sức sống, mặt trắng bệch, đôi mày chau lại hình như nó đang cố gắng kiềm nén cơn đau thì phải. Hấn đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc còn ướt của nó.

- Em ra ngoài một chút nhé, cô thay đồ cho bạn rồi em vào. - cô y tá quay lại.

Hấn không trả lời, mở cửa bước ra ngoài.

Rút điện thoại bấm số, một giọng nam cất lên.

- Em nghe đây.

- Cậu điều tra giúp tôi vụ đổ nước ở trên tầng 2 khoảng 15 phút trước.

- Vâng, em sẽ làm ngay.

Hấn cúp máy, vừa lúc cô y tá bước ra ngoài. Trở lại phòng, hấn ngồi ở chiếc ghế ban nãy chăm chú quan sát nó.

Nó từ từ mở mắt, đầu nó đau kinh khủng cứ như có 1 hòn đá đè nặng trên đầu, đảo mắt một vòng quay phòng nó cũng đủ biết đây là đâu, dừng lại ở hấn, 2 người nhìn nhau.

- Tỉnh rồi à?

- Ừ, tôi nằm đây lâu chưa? - nó từ từ ngồi dậy dựa vào thành giường.

- 20 phút rồi.

- Hôm qua là bệnh viện, hôm nay là phòng y tế số tôi sao xui vậy nè trời, có phải tại ở cạnh anh không hả sao chổi?

- Tùy cô muốn nghĩ sao cũng được.

- Phải anh không đây sao hiền vậy.

Hấn im lặng, nhìn nó một lát rồi nói.

- Tôi ước cô nằm đó như lúc này cho bớt ồn.

- Anh..... trù tôi hả cái tên kia.

Hấn cười mỉm.

- Ừ rồi sao, về thôi, tôi ngồi đây với cô này giờ rồi bây giờ cô phải đái tôi 1 bữa ra trò đi.

- Nằm mơ... - nó bước xuống giường lườm hấn muốn rụng cả mắt.

Mở cửa ra ngoài, nó không may đụng phải 2 con bạn nó té nhào vào người hấn (vì hấn cũng định ra theo nó nên đứng ngay phía sau).” Lần này là lần thứ 2 rồi, trời ơi sao cứ té là ôm hấn vậy nè” nó nhủ thầm rồi đứng thẳng lại.

- Ôi tội tao xin lỗi, không biết mày ra. - Vy phân bua

- Đồ sồn xác. - nó buông 1 câu sau khi đứng thẳng dậy. ” ôi sao tim mình đập nhanh thế này”

- Thôi ra xe đi tao đưa mày về - Linh nói

Nó ừ một tiếng rồi chúng nó cùng nhau ra về. Lúc đi bộ ra cổng nó cứ len lén nhìn hấn rồi lại nghĩ đủ thứ (tự kỉ mà) nó không biết là hấn cũng hơi ngượng, chốc chốc nó lại len lén nhìn không ngượng sao được.

NHÀ NÓ..

Sau khi về nó đi thẳng lên lầu, hôm nay dì út nó không có nhà thì phải. Nó lấy điện thoại ra gọi cho dì.

- “Alo...”

- Dì út đi đâu thế con về không thấy dì

- Nhi này dì út về quê mấy hôm thằng con dì nó gặp tai nạn rồi. Hức... hức....

- Sao cơ? Anh Hùng bị làm sao? Có nặng không dì? Chi phí đủ không hay để con gửi thêm.

- Nó.... nó bị gãy chân rồi con ơi.. hức... không sao dì lo được, con cố gắng lo cho bản thân nhé đi đâu cũng phải cẩn thận nhớ chưa, dì về lần này cũng khá lâu....

- Dì cứ lo cho anh Hùng khỏe đi, con tự lo được mà, nếu cần gì dì gọi cho con nhé.

- Ủ... vậy thôi nhé Nhi, Dì đi mua cháo cho Hùng.

- Tạm biệt dì nhớ giữ gìn sức khỏe...

Sau khi cúp máy nó mệt mỏi nằm xuống giường, tội dì út nó quá.

Nó thiếp đi trong những cơn suy nghĩ. Giật mình thức giấc, với tay lấy điện thoại..

17h20, nó uể oải bước xuống giường thay đồ tắm tất, nó bắt xe ra quán smile, chẳng qua là bụng nó đang đói cồn cào.

Tìm 1 chỗ ngồi ở góc quán. Quốc Nam thấy nó, anh tiến lại.

- Mấy hôm rồi mới thấy em ghé sang thăm anh.

- Hi, hôm nay em nhớ đến anh đấy, vinh dự đi.

- Haha.. được thôi, vậy hôm nay anh sẽ cho em thưởng thức món do anh nấu, em ăn gì?

- Gì cũng được, món nào anh thấy ngon cứ mang ra cho em.

- Ok. Chờ anh - Nam nháy mắt với nó rồi quay vào trong.

10 phút sau anh mang thức ăn ra đặt lên bàn, nó mở mắt tròn xoe.

- Trông ngon quá anh Nam ơi.

- Em ăn thử đi.

- Vâng em ăn nhé.

nói xong nó cầm đũa lên gấp lia lịa, hết món này đến món khác (trên bàn có 4 món nhé). Nam nhìn nó ăn mà mỉm cười “cô bé thật tự nhiên”.

- Ngon quá ạ. - nó giơ tay kiểu hài lòng.

Nam cười hiền.

Sau khi đã đánh chén no nê, Nam mang ra cho nó một ly cappucino mà nó ưa thích, nó mỉm cười và nhận lấy. Nhấp một ngụm nó cảm giác rất tuyệt, nhưng hôm nay mùi vị hơi khác hôm trước.

- Em cuồng món anh nấu và Cappucino anh pha rồi. Hôm nay anh cho gì vào thêm thế, ngon lắm!!
- À... hôm nay không phải anh pha.
- Sao không phải anh pha? Vậy ai pha?
- Em họ của anh khi em vào nó mới vừa về rồi.
- Tiếc thật nếu gặp anh ấy em sẽ bảo anh ấy chỉ giáo hihi... mà thôi em về nhé anh, mai em lại ghé.
- Ừ bye em..

Tạm biệt Nam, nó bắt xe về nhà rồi đi thẳng lên lầu. Hôm nay không có đi út nhà vắng hẵn nó thấy buồn, mỗi khi có đi út cùng nó nói chuyện giờ nó lại cô đơn.

NHÀ HẮN.

Sau khi từ smile về hẵn lên phòng tắm, vừa bước ra đã có điện thoại.

- Alo tôi nghe.
- ” Em đã tra ra người đổ nước từ tầng 2 xuống là Ly hình như là đi theo Mỹ Linh”
- Ừ, tôi biết rồi, mai cậu lên phòng hiệu trưởng xin ý kiến lắp đặt hệ thống camera ở mỗi phòng và cầu thang giúp tôi nhé.
- Vâng.

Cúp máy hẵn ngồi xuống suy nghĩ về chuyện của nó, Mỹ Linh chẳng phải là cô gái đánh nhau với nó sao. Cô ta làm gì mà ghét nó đến thế, không được hẵn không thể để nó xảy ra chuyện gì được, hôm nay không hại được nó có lẽ cô ta sẽ không bỏ qua. Rồi hẵn giật mình ” tại sao mình lại lo cho cô ta như vậy nhỉ? Điên thật”.

Hắn nằm xuống dần chìm vào giấc mơ, trong mơ hình ảnh nụ cười của nó hiện lên.

SÁNG.

Nó đến trường với dáng vẻ mệt mỏi. Vừa vào đến cửa lớp thì nó đã shock toàn tập khi mà chỗ của nó ngồi đã chật kín, toàn là nữ. Nào là cầm chai nước, hộp quà, cơm....và người nhận không ai khác chính là hẵn. Nó tiến lại gần với gương mặt lạnh tanh đầy sát khí (chủ yếu là che đi sự tức giận và khó chịu vô cùng của nó), và hét lớn :

- cútttttttt diiii ngayyyyyy.....

Bọn con gái hoảng hốt vừa bịt tai lại để tránh thùng mìn nhĩ vừa dang ra cho nó đi vào riêng chỉ có 3 đứa là vẫn bình thản nhìn nó làm nó tức sôi máu nhưng không tỏ ra ngoài.

- Cô có quyền gì mà la hét ở đây - An Nhiên trả lời
- quyền gì à? Quyền tôi là chủ của chiếc ghế này! Được chứ?
- chẳng phải cô không thích ngồi ở đây sao?- nhỏ thứ 2
- vậy đổi chỗ với bọn này đi?- nhỏ thứ 3
- tôi có nói là không thích bao giờ?phiền các người tránh ra cho tôi vào.
- Mày....được lắm...con ranh ạ....tao sẽ không bỏ qua đâu.
- Thế à?? Tôi chờ- nó đẩy ba con nhỏ kia ra rồi bình thản ngồi vào.

Ba con nhỏ kia tức tối liếc nó một cái sắc bén rồi bỏ ra khỏi lớp. Từ nãy đến giờ hẵn ngồi quan sát nó, từng hành động của nó làm hẵn hơi bất ngờ. Đến khi nó quay sang thì hẵn giật mình quay đi.

- Sao chối lần sau anh làm ơn có hẹn hò hay gì gì đó thì tránh khỏi chỗ ngồi của tôi dùm.

- Hẹn hò? Cô ghen tức hả? - hấn thích thú, tiến sát lại mặt nó
- Gì... gì chứ? Mơ đi. Anh đưa cái mặt anh ra đi trông thấy là tức điên được.
- Nó lấy tập sách ra giả vờ đọc, ghi ghi chép chép, hấn cứ ngồi đó nhìn nó thích thú, dừng lại nhìn bằng ở trên đó hấn hơi chau mày lại.
- Này tắc kè, cô làm bằng thám nước hả có vết máu kia, thật là sao không cẩn thận vậy, đi... xuống phòng y tế băng lại.
- Sau khi xỏ 1 tràng hấn nắm tay nó kéo đi luôn nó chỉ kịp ú ớ vài câu..
- Này Nhi, Huy 2 người đi đâu thế? - Tuấn gọi với theo.
- Hai đứa này hề gặp là cãi, bó tay - Linh nói
- Ai biết đâu được, oan gia ngõ hẹp nhé, thôi vào lớp. - Vy nói rồi kéo cả bọn vào lớp (để ý không 4 người họ đi chung hoài un :

9. Chương 9: Đêm Nhạc.

RA VỀ..

- Linh, Vy, Hoàng, Tuấn đợi Nhi với...
- Nó bay ra theo 4 người kia, hấn lèm bèm rồi cũng chạy theo sau.
- Này mọi người đi đâu vậy?
- Bọn tao đi ăn trưa. -Vy nói.
- Mày nhớ mặt mày đó, không rủ tao - nó làm vẻ giận dữ.
- Tao tưởng mày đi với Huy - Linh nói rồi quay ra nháy mắt với nó và hấn.
- Ai thèm đi với khúc gỗ đó chứ.
- Chắc tôi muốn đi với cô lắm.
- Anh có muốn cũng không được
- .....
- stop please bây giờ chúng ta đi ăn đi.
- Hoàng lên tiếng can ngăn, thế rồi 6 đứa bọn nó kéo đến quán smile.
- Sau khi an tọa, Vy vẫy vẫy tay gọi phục vụ lát sau 1 cô phục vụ bước ra.
- À chào giám....
- Cô ta chưa nói hết câu hấn đã chau mày ý bảo thôi. Bọn nó chăm chú nhìn cô phục vụ. Hành động của hấn vừa rồi không ai để ý nhưng Hoàng lại thấy hết.
- À... chào quý khách, mời gọi món.
- Nó là đứa xung phong, gọi đến mọi người chóng mặt.
- Này cô không những thuộc họ tắc kè mà còn có họ hàng với heo rừng cơ đấy.
- Kệ tôi anh quan tâm làm gì, mà thức ăn ở đây tuyệt lắm.
- Nhi ăn khỏe thật - Hoàng cười.

.....

Đánh chén no nê, bọn nó kéo nhau lên tầng lầu uống nước. Ngồi nói chuyện với nhau như thế này nó cảm giác rất vui, nó cứ cười suốt, hần ở bên cạnh đôi lúc mãi ngẩng nó cười mà bị cả bọn chọc suốt, còn nó đỏ cả mặt.

Lúc về Linh cứ nằng nặc bắt hần phải chở nó về, nó lắc đầu lia lịa lại bị đẩy vào xe. Trong xe nó cứ cười gằm mặt lại hần buồn cười.

- cô uống nhầm thuốc hả? Sao im vậy.
- Anh lo mà lái xe đi. Nói nhiều.
- Đúng là tắc kè.
- Kệ tôi.
- Ủ kẹ, vậy xuống xe đi.
- Đây không phải chứ? Anh nhỏ mọn vậy à?
- Cô định về nhà tôi ngủ hả? Tới nhà rồi.
- Ơ... đáng chết sao anh không nói sớm.

Nó tức tối bước xuống xe, sập cửa lại cái rầm. Hần cười nhếch rồi lùì xe chạy vút đi, nó vừa mở cửa vừa rủa xả.

TRÊN XE HẦN.

Hần bận rộn với mớ suy nghĩ về nó.

- Nhà cô ta cũng giàu đấy chứ? Sao chưa bao giờ mình thấy cô ta đi học bằng xe đậu ở trong nhà vậy kìa, gia đình cô ta như thế nào nhỉ????.....

Hần cứ ngồi thế với mớ câu hỏi của mình.

Một lúc thì rút điện thoại ra gọi.

- Alo anh Huy à
- Ủ cậu điều tra giúp tôi Trịnh Hoàng Hiếu Nhi là ai?
- Vâng em sẽ làm ngay.

NHÀ NÓ.

Nó tức tối bay vào mở tủ lạnh uống 1 hơi hết sạch 2 chai nước (ôi siêu quá).

- Sao vẫn còn nóng như vậy chứ, asiii đúng rồi phải đi tắm.

Nói là làm nó chạy thẳng lên lầu và bắt đầu chiến dịch hạ hỏa của mình.

Beautiful my girl.....

- Alo ạ.
- " Nhi em chuẩn bị đi 7h tối anh tới đón em".
- vâng, em đợi anh.

Cúp máy bây giờ là 6h30 rồi, nó lại tú quần áo, lựa đi lựa lại cuối cùng nó quyết định chọn ình áo pull hồng phần in hình chú gấu panda xinh xắn và chiếc váy màu đen. Vừa xong thì chuông cửa reo, nó xuống nhà leo lên chiếc audi của Quân.

- Hôm nay em xinh lắm.
- Hi, anh cũng đẹp trai lắm ạ - nó giơ 2 ngon tay lên.

Quân xoa đầu nó rồi cho xe chạy điểm dừng chân là nhà hát. Bước xuống xe mọi ánh nhìn đều đổ dồn về nó và Quân, làm nó ngại cuối gầm mặt.

- Em cứ bình thường, chúng ta vào thôi.

Quân nắm tay nó đi vào trong sân khấu, ngồi ở hàng ghế gần nơi biểu diễn làm nó phấn khích.

- Hôm nay có ban nhạc 3Q đó anh, hihi vui quá em cuồng nhóm đó đây hát rất hay. Mà có 1 anh đeo mặt nạ em cuồng anh ấy nhất đây.

- Em thích lắm hả? Vậy anh vui rồi.

- Mà sao anh có vé thế, em đón mua suốt 1 tháng trời đó mà người ta nói hết rồi.

- Anh mà - Quân mỉm cười ra hiệu

- Xí... làm quá nhé hihi.

Buổi biểu diễn bắt đầu, nó ngồi xem chăm chú thỉnh thoảng cổ vũ kịch liệt, còn 1 tiết mục nữa là tới nhóm nhạc mà nó mong chờ. Quân khẽ lay vai nó.

- Anh ra đây 1 chút nhé.

- Sắp tới 3Q rồi, anh đi đâu?

- Lát anh quay lại.

Rồi Quân khuất bóng, nó cũng không quan tâm nữa chăm chú nhìn lên sân khấu.

- VÀ SAU ĐÂY LÀ TIẾT MỤC ĐƯỢC MONG CHỜ NHẤT NHÓM 3Q...

Cả hội trường tròng ngập tiếng vỗ tay, hò hét cổ vũ. Bỗng chốc đèn ở trong sân khấu đồng loạt tắt, nhạc vang lên giai điệu du dương nó cùng tất cả mọi người đu đưa theo tiếng nhạc, giọng đầu tiên cất lên là của Quang mượt mà da diết, tiếp đến là Quỳnh giọng ca nữ duy nhất của nhóm, cô ấy hát rất hay luyến láy làm mọi người vỗ tay không ngừng. Cuối cùng là nhóm trưởng, anh ta hát tuyệt nhất trong nhóm giọng của anh ta trầm buồn khắc khoải đến tội nghiệp. Nó mê tít anh chàng này dù như vậy nhưng nó chưa hề biết mặt vì anh ta luôn đeo mặt nạ, cũng không biết tên chỉ biết bắt đầu bằng chữ Q thôi vì nhóm 3Q mà. Bài hát kết thúc mọi người vỗ tay rần rần, anh chàng nhóm trưởng bước lên vài bước và cất tiếng.

- Xin chào tất cả mọi người, hôm nay là đêm biểu diễn đặc biệt của nhóm, cảm ơn mọi người đã cổ vũ nồng nhiệt tôi sẽ bật mí ọi người biết tôi là ai. Tôi tên là....

Khi giọng anh ta cất lên nó giật mình, quen lắm giọng nói rất quen, bất giác nó nhìn chỗ trống bên cạnh, chẳng lẽ là....

- TƯỜNG QUÂN. - nói xong cậu ấy gỡ mặt nạ trên mặt ra.

Nó khi nghe cái tên ấy cất lên mà muốn té xỉu, là Quân ư? Anh chàng mà nó hâm mộ và đã từng rất thích ư? Không phải chứ, đúng nó từng xem nhóm trưởng của 3Q là thần tượng và mơ mộng rất nhiều. Là Tường Quân, là cậu ấy.....

Nó nhìn chằm chằm cái người trên sân khấu với rất nhiều suy nghĩ.

Mọi người ồ lên náo nhiệt cả hội trường, những lời khen “đẹp trai quá”, ” ôi cậu ấy đây ư” ..... rất nhiều lời bình phẩm, nó không quan tâm nó chỉ nhìn Quân.

Ra về, buổi biểu diễn kết thúc. Nó không biết Quân kéo tay nó lên xe khi nào nữa, đến khi cậu ấy lên tiếng nó mới tỉnh.

- Em ổn chứ? Sao cứ như mất hồn thế này?

- Anh.... anh.. là nhóm trưởng ư?

- Ừ..

Giọng cậu nhẹ tênh, không khí trong xe bỗng chốc im lặng.

- Anh biết em lâu rồi đúng không?

- Ủ, 2 năm trước anh đã biết em.

Nó im lặng như chờ đợi Quân nói tiếp.

- Anh đã rất ấn tượng với em ngay từ lần gặp đầu tiên, em không giống với những người hâm mộ khác. Ở em có nét rất đặc biệt và anh vẫn luôn dõi theo em đến khi gặp em ở chuyến xe bus anh quyết định bắt chuyện.

- Anh thật là..... vậy sao anh lại lộ diện?

- Vì anh nghĩ đã đến lúc thôi.

- Ôi thần tượng trong lòng em.

Im lặng một lúc rồi nó hét lên làm Quân giật mình, cậu bật cười trước vẻ mặt của nó.

- Anh nói em là 1 người rất đặc biệt mà hihi... anh đưa em về nhé?

Nó ngượng vì hành động lỗ của mình nên chỉ gật đầu.

Đến nhà, nó xuống xe vẫy tay tạm biệt Quân.

- Mai anh đến đón em đi học nhé, nhớ chờ anh, bye em ngủ ngon.

Nói xong cậu lên ga phóng đi mất, nó thần thờ vì cái nháy mắt vừa nảy nên không may đụng trúng cây cột trước nhà la oai oai.

- Ôh yeah, ước mơ gặp anh ấy giờ thành hiện thực rồi.

Nó bay lên phòng cười khúc khích rồi ngủ luôn.

” Liệu ngày mai thức dậy..... mọi chuyện sẽ đi về đâu.....”

10. Chương 10: Giận Vì Hiểu Lầm.

SÁNG...

Reng.....reng.....reng.....

Nghe chuông cửa nó xách cặp bước xuống nhà.

- Em nhanh vậy, anh tưởng em chưa thức chứ hì. - Quân cười

- Anh.... chọc em.... chết nè.... - Nó đánh Quân túi bụi không may vấp cục đá, Quân không nhanh tay kéo nó thì cái đứa vụng về kia lại hôn đất rồi (lần trước là hấn, lần này là Quân).

- Thôi không đùa nữa, lên xe đi học thôi.

Quân lái xe đến trường, xe chạy thẳng vào bãi đậu, nó bước xuống với con mắt ngỡ ngàng của những học sinh hiện đang ở đây, đảo mắt nhìn xung quanh và nó thấy hấn cũng từ trong xe bước ra đang nhìn nó, cả Mỹ Linh cũng đang nhìn, Quân thần nhiên kéo tay nó đi vào, nó thấy mọi người nhìn chăm chăm cũng cảm thấy khó chịu nhưng có một điều khiến nó chấp nhận cho Quân nắm tay đi vào đó là thách thức Mỹ Linh, một phần nó nhớ đến cảnh hấn nắm tay cô gái nào đó hôm trước.... nó không biết vì sao nó muốn làm vậy cho hấn tức...

Mỹ Linh nhìn theo với ánh mắt căm phẫn, cô ta bước đi. Hấn thấy cảnh này thì trong lòng khó chịu sao nó lại thần nhiên đến thế, con trai nắm tay mà bình thần cứ như làm bạn gái của người ta vậy. Suy nghĩ vẩn vơ rồi hấn cũng về đến lớp, về chỗ hấn lấy heartphone ra nghe và làm lơ nó.

- Nè sao chối ăn sáng chưa?

-.....

- Đi ăn chung với tụi này nha.

-.....

- Nè..... đi không???

- Cô làm ơn để tôi yên, tôi không muốn nói chuyện với người như cô.

Hắn nhắm mắt lại không thèm nhìn nó.

- Anh đừng quá đáng không đi thì thôi, tụi này đi.

Nó bực tức kéo tay Linh Vy ra ngoài. Hoàng và Tuấn lại lay vai hắn.

- Mà không đi thật hả? -Tuấn hỏi

- Không, 2 đứa mày đi đi.

Hai người kia rời khỏi hắn mở mắt, đôi mắt nâu ấy lại lạnh lẽo như ngày nào.

” tôi cứ tưởng cô không giống như những đứa con gái tầm thường kia nhưng có lẽ tôi lầm.....”

CANTEEN.

Tụi nó ngồi ăn sáng cùng nhau, xung quanh bàn tán sôi nổi.

- Nè, hôm qua mày có đi xem đêm biểu diễn của 3Q không? -hs1

- có chứ, không ngờ ôi thật không ngờ prince của chúng ta là nhóm trưởng.-hs2

- Đẹp trai, nhà giàu , tài giỏi, hát hay.... ước gì anh ấy yêu tao. -hs3

.....

Vy nghe bọn kia bàn tán lay lay nó.

- Nhi, mày là Fan cuồng của 3Q mà sao thản nhiên vậy.

Nó vẫn ngồi thẩn thờ, chìm đắm trong suy nghĩ nên không nghe Vy gọi.

- Nhi....Nhi... mày sao vậy, mày bệnh hả Nhi hay đầu mày bị đau. - Vy lo lắng vì nhỏ thừa biết nó cuồng 3Q đến đâu mà giờ nhắc đến nó vẫn bình thản như vậy.

- Hả... tao không sao, thôi tao về lớp trước.

Nó bước khỏi canteen ra sau trường, lần đầu tiên nó ra đây, ngắm những bông hoa mới nở, nó ngồi xuống đám cỏ dưới cây cổ thụ. Nó suy nghĩ về những lời hắn nói lúc nãy, hắn nhìn nó thờ ơ lạnh lẽo giống như ngày đầu tiên nó gặp hắn vậy, nó cảm thấy buồn. Hắn không muốn nói chuyện với nó nữa tại sao chứ? Hôm qua chúng nó còn ăn trưa cùng nhau, hắn còn chọc tức nó, đưa nó về. Ngồi một lúc chuông điện thoại nó reo.

- Alo con nghe.

- ” Nhi hả con, mai papa và mami về tới rồi con muốn mua gì nào?”

- mai về ạ hihi vui quá con nhớ mami và papa lắm, không cần mua gì đâu ạ

- ” ừ, vậy mami cúp máy đây mami đang làm thủ tục, con nhớ ăn uống đầy đủ mami về thấy con ốm hay bị thương là đánh đòn đó”

- Dạ bye mami..

Nó bước về lớp, mami nó về rồi nhưng nó đang băng bó làm sao đây?

- Nhi, mày đi đâu nãy giờ vậy? -Linh hỏi nó

- À... tao đi ra sân sau thôi.

- Nhi đi ra đó làm gì vậy? Linh tìm Nhi nãy giờ đó. -Tuấn nói

- Mày suốt ngày Linh với Linh tao nghi lắm nha. - Hoàng buông tiếng trêu đùa.

- Thằng quỷ, tao đập mày chết.

Rồi Tuấn lao vào đánh Hoàng làm tụi nó cười phá lên, nó cười mồm rồi lấy sách ra ngồi đọc. Liết mắt về phía hắn, hắn vẫn thế mắt nhắm lại tai nghe nhạc, nó buồn bã quay đi thà bây giờ hắn nói móc chọc ghẹo nó như vậy nó thấy vui hơn ít ra hắn vẫn còn chú ý đến nó giờ hắn như vậy nó rất khó chịu.

Suốt buổi học nó cứ quay qua nhìn hắn rồi lại nhìn ra ngoài, nó chẳng thể nào tập trung nổi.

Hoàng đôi lúc cũng nhìn về phía hắn, rồi cậu lấy điện thoại ra nhắn tin cho hắn.

- " Ê, tối đi bar với tao" sent to Huy

- " ừ " sent to Hoàng

Hoàng lắc đầu, thằng bạn cậu vẫn vậy nói chuyện với nó nhằm khi cậu muốn đả cho nó một phát.

RA VỀ.

Tụi nó đứa nào về nhà nấy, nó vẫn về với Quân, cậu dẫn nó đi ăn trưa mới đưa nó về nhà. còn hắn sau khi ra khỏi trường thì chạy thẳng ra smile, đối với hắn lúc bực tức là vùi đầu vào pha cafe. Từ nhỏ hắn đã có niềm mơ ước được mở 1 quán cafe cappucino do mình tự pha. Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn là người thừa kế duy nhất của công ty H&H không thể thay đổi.

TỐI- TẠI BAR KING CLUP

Hắn bước vào, tiếng nhạc sập xình, mọi người hòa vào cuộc vui, những đứa con gái mặc đồ sexy đang uốn éo trên sàn nhảy. Hắn đảo mắt xung quanh thì thấy Hoàng và Tuấn đang vậy tay.

- Huy..... Huy.... ở đây.

Hắn ngồi xuống, phục vụ bưng ra 1 ly rượu hắn vừa gọi lúc nãy.

- sao hôm nay 2 đứa mày có nhã hứng vậy?

- tụi tao về cả tháng trời rồi mà tụi mình chưa có dịp ngồi lại nói chuyện mà -Hoàng nói

- Ừ, mày vô tâm quá đó Huy.

- Vậy hôm nay tao trả tiền - Hắn đáp nhẹ tênh

- Được, uống đi không say không được về - Tuấn vỗ tay nói lớn

Thế là 3 anh chàng cạn hết ly này đến ly khác, mà vẫn bình thường.

- Mà mày thích Linh hả Tuấn? - Hoàng hỏi

- Tao..... ừ chắc vậy.

- Vậy... mày nói cho Linh biết chưa?

- Chưa, từ từ đã. Tao không chắc cô ấy sẽ đồng ý.

Cả 3 lại cạn, hắn chỉ ngồi đó không lên tiếng.

- mày vẫn ở riêng hả? - Tuấn hỏi Huy

- Ừ..

- Vẫn chưa về thăm cha mày sao? -Hoàng lên tiếng.

- Ông ta cần à.

- Huy à thù hận như vậy mày thấy vui không? - Tuấn nói

- Tao không thể quên những việc ông ta đã làm mày hiểu không?

Hắn nhắc ly lên uống cạn, rồi lại đến ly khác. Hoàng và Tuấn thở dài, đúng là khó có thể tha thứ.

- Mày..... với Nhi..... - Hoàng nói thì thầm

- Đừng nhắc...

.....

NHÀ NÓ.

Hiện nó đang ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chú vào ti vi, tay ôm con gấu bông cười sắc súa. Trên màn hình ti vi có 2 nhân vật chạy qua chạy lại 1 con mèo và... 1 con chuột (à đang xem tom và jerry thôi mà :))

Beautiful my girl.....

- Alo.... haha....

- “Út đây, con lại xem hoạt hình phải không?”

- Dạ..... anh Hùng khỏe chưa ạ?..

- Ủ nó ổn rồi, dì út lo cho con thôi, còn ai hậu đậu hơn con đâu.

- Hi.... dì út yên tâm con vẫn ổn mà, mai mami con về rồi.

- Ủ, bà chủ có gọi cho dì, vậy thôi con ngủ sớm đó.

- Dạ con biết rồi út nhớ lên sớm nha, bye út.

Cúp điện thoại.... nó lại tiếp tục công việc của mình.

-... hahahahahaha.....

.....

Hoàng và Tuấn đang dìu hấn ra xe, hấn uống đến nổi say mềm không biết trời trăng gì làm 2 người kia khốn khổ 1 phen.

Sáng...

Hấn tỉnh dậy đầu cứ lâng lâng, cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua.

- Hôm qua, mình... say thì phải..

Vào nhà tắm VSCN, hấn thấy tỉnh táo hơn, rồi nhanh chóng thay đồ lái xe đến trường.

Bước ngang qua khuôn viên hấn nghe tiếng thì thầm. Ban đầu cũng không định dừng lại nhưng khi nghe họ nhắc đến tên 1 người khiến hấn không thể bước đi.

- Chị định xử con Nhi 11a1 đó như thế nào? Hôm qua nó công khai đi với anh Quân rồi.

- Chị đã có kế hoạch rồi, từ từ chị sẽ cho nó nếm mùi, vết thương trên đầu nó chỉ là khởi đầu thôi. - Mỹ Linh cất giọng

- Nó dám thách thức chị chán sống rồi haha.... - Cả bọn cười

Hấn trở về lớp, cuộc nói chuyện vừa rồi vẫn dăng dăng bên tai hấn. ” Cô ta thật nham hiểm, mình có nên giúp... không ,mình đã nói là không quan tâm cô ta nữa mà, giờ có Tường Quân bên cạnh cô ta rồi chắc không sao...”

” Đôi lúc lòng quan tâm về ai đó lắm nhưng lại tự dối lòng mình.....”

But if you want to cry... cry on my shoulder.....

- Tôi nghe.

- ” chuyện hôm trước anh nhờ em điều tra em đã tra ra rồi ạ, Trịnh Hoàng Hiếu Nhi là con gái của Trịnh Khiêm và Dương Tuệ 2 nhà thiết kế thời trang khá nổi tiếng hiện đang công tác ở Úc hình như là hôm nay về nước ”

- Tôi biết rồi, cậu cho người giám sát Mỹ Linh cho tôi.

-” Vâng chào anh”

Con gái của 2 nhà thiết kế? Hấn từng gặp 2 người này, nhưng sao chưa bao giờ nghe họ nói có con gái, nó chưa bao giờ lộ diện.

Vào lớp hấn đã thấy nó đến thở dài nhẹ nhõm hấn ngồi xuống. Hoàng thấy hấn chạy đến hỏi han.

- Mày ổn chưa? Hôm qua làm tao lo chết được, có bao giờ mày uống say đến như vậy.

- Tao ổn rồi, không có gì đâu.

- Ủ, mày ổn là tốt rồi. Hôm qua nhìn mày không ổn 1 chút nào hết.

- yên tâm tao không sao.

Tiết học bắt đầu, hôm nay nhóm chúng nó chẳng nói chẳng rằng mỗi đứa chìm vào một suy nghĩ riêng của mình.

Vy thì ngồi đọc cuốn tiểu thuyết tình yêu say sưa, Hoàng ở phím sau thì chơi game.

Tuấn thì cứ tùm tùm nhìn Linh cười như người trốn viện đến nỗi Hoàng ở bên cạnh cú đầu cậu mấy lần.

Linh đang nằm ngủ mắt lim dim (à thì ra chàng Tuấn nhà ta đang ngắm nàng ngủ.... hehe).

Hấn và nó cũng vẫn vậy... mỗi người một việc, hấn đeo headphone nghe nhạc mắt dán về cửa, gương mặt không tí cảm xúc. Nó thì ngồi làm bài tập, chút chút lại xem đồng hồ hôm nay mami nó về, nó phải tháo băng nếu không chắc nó bị la te tua.

11. Chương 11: Cú Sốc.

chuông vừa reo, nó vội vàng xách cặp ra ngoài.

Phòng y tế.

Nó bước vào tìm cô y tá.

- Cô ơi... tháo băng giúp em.

- Sao thế??? em mới bị thương cách đây mấy ngày mà chưa tháo được đâu?

- Em có việc gấp cần phải tháo ạ, giúp em đi cô - nó van nài.

- Haizz, nhưng sẽ nhiễm trùng hoặc đau lắm đấy.

- Không sao em chịu được, cô cứ tháo đi.

- thôi được em ngồi xuống đi.

Cô y tá bắt đầu tháo băng trên đầu nó xuống, nó mím môi cố để không kêu đau.

- vết thương em cũng tạm ổn thôi, không được để nhiễm trùng nhé, không tốt đâu.

- Em cảm ơn cô ạ, em xin phép.

Rời khỏi phòng y tế nó nhắn tin cho 2 con bạn.

- " xin phép giúp tao, tao ra sân bay nhé!, chịu sang nhà tao chơi đó"

Nó bước ra khỏi trường vẫy 1 chiếc taxi ra sân bay. Có 1 người vẫn đi theo nó suốt từ nãy đến giờ mà nó không hề hay biết. Và có 1 ánh mắt nhìn nó âu yếm. (đoán đi nhé ai là người đi theo nó và ai là người nhìn nó).

- alo Hoàng xin phép dùm tao.

.....

SÂN BAY.

Nó ngồi ở phòng chờ, nhìn lên bảng thông báo.. ” chuyến bay mang số hiệu Bxxx từ Úc về Việt Nam 30 phút nữa sẽ hạ cánh.”

Một chiếc xe đỗ gần đó, chàng trai trong xe hướng ánh mắt tìm kiếm xung quanh và dừng lại chỗ nó. Nó vẫn ngồi đó, cậu cũng ngồi đó.

Đã 45 phút trôi qua...

- Tại sao chuyến bay vẫn chưa hạ cánh, trễ 15 phút rồi đó..

- Không thể như vậy được....

.....

Mọi người bàn tán xôn xao khi mà đã trễ giờ rồi mà vẫn chưa hạ cánh. Nó bắt đầu cảm thấy hoang mang. Thông báo vang lên.

” máy bay mang số hiệu Bxxx bay từ Úc về Việt Nam đã biến mất trên màn hình rada cách đây 30 phút, xin mời những hành khách có người thân trên chuyến bay trên vào phòng chờ ngay lập tức.... xin nhắc lại....”

Mọi người chờ người thân trên chuyến bay trên vỡ òa trong nước mắt họ gào thét lên. Nó không tin những gì vừa nghe thấy, tai nó ù đi, đầu nó quay cuồng.

- Không.... không thể.... không thể nào.... xin đừng mà....

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, nó không tin đó là sự thật, không được cha mẹ của nó đang ở trên chuyến bay đó, nó nhớ họ lắm..... Nó lê từng bước nặng trĩu về phía phòng chờ, từng bước, từng bước.... rồi bỗng cả người nó đổ nhào về phía trước, phải nó ngã rồi.

” làm thế nào chịu đựng đây khi người thân yêu nhất, đang rời xa dần, xa dần....”

-KHÔNG.....

Nó bật dậy nước mắt giàn dụa. Một người đến bên cạnh ôm nó vào lòng.

- Tại sao lại như vậy, đã có thể trở về sao giờ lại biến mất.... hức... hức.... tôi không tin....

- Bình tĩnh nào, mọi chuyện vẫn chưa xác thực mà, biết đâu cha mẹ cô sẽ trở về, chắc họ chỉ đang ở đâu đó tạm thời thôi.

Cậu vỗ về nó như một đứa trẻ, cậu biết nó rất sốc. Khi thấy nó xách cặp bước ra ngoài cậu đã chạy theo nó, cậu sợ nó sẽ bị người của Mỹ Linh làm hại, cậu có linh cảm chẳng lành. Lúc nó vào phòng y tế nằm nặc đòi tháo băng cậu đã định cản nó lại nhưng rồi thôi, cậu nghĩ nó có lý do của mình. Cậu theo nó đến tận sân bay, cậu mới sực nhớ hôm nay cha mẹ nó sẽ về nước và cậu đã ở đấy đợi cùng nó. Chuyến bay đã trễ 15 phút, nó thì bắt đầu lo lắng và khi nghe thông báo cậu thoáng bàng hoàng. Máy bay mất tín hiệu, sao lại có thể, rồi nó sẽ làm sao, liệu nó có chịu đựng nổi cú sốc này không??.. Một bóng dáng nhỏ bé đang nấc lên, nhắc từng bước chân, cậu thấy nó như vậy lại thấy xót xa vô cùng, không hiểu sao ngay lúc nó ngã xuống cậu cảm nhận tim mình đang nhói lên, chạy thật nhanh đến bên cạnh nó cậu vội vàng bế nó lên lái xe thật nhanh đến bệnh viện. (đoạn này tở xưng Khắc Huy là ” cậu” đoạn sau sẽ lại là Hấn nhé... hi)

.....

- Thật chứ.... hức.... họ sẽ trở về sao????

- Thật.... sẽ trở về mà....

Nó vòng tay ôm cậu khóc nức nở, nó biết cậu là chỉ đang an ủi nó mà thôi nhưng nó lại rất tin vào lời nói ấy.

Một lúc sau nó ngừng khóc, rời khỏi người hấn, cất tiếng hỏi.

- Sao tôi lại ở đây? Mà không phải là sân bay.

- Cô ngã nên tôi đưa cô vào đây, chuyện ở sân bay tôi đã cho người ở đó giải quyết rồi, khi nào có tin tức tôi sẽ đưa cô đến đó.

- Mà sao anh lại có mặt ở sân bay vậy?

- Tôi có chuyện nên phải đến đó thôi.

Nó không nói gì nữa, nó nằm xuống quay mặt vào tường, nhắm mắt lại.

- Anh bảo Vy với Linh không cần sang nhà tôi, cũng đừng nói tôi ở đây. Tôi cần yên tĩnh.

- Ủ, cô nghĩ đi tôi ra ngoài mua ít cháo.

Hắn ra ngoài, chỉ mới khép cửa lại hắn đã nghe tiếng nó nấc lên.

- Đồ ngốc, sao lại kìm nén trước mặt tôi chứ!!!

Hắn rời bước khỏi bệnh viện, không quên gọi cho Vy và Linh.

Hiện tại thì Linh đang trên đường đến nhà nó thì Hắn gọi.

- Alo, Linh nghe.

- “Cậu không cần tới nhà Nhi nha.”

- Sao vậy??? Tổ đang trên đường đến đây. Nó đâu??

-” Tôi không rõ, cô ta mới gặp tôi bảo tôi nhắn với cậu và Vy như thế!”

- Con nhỏ này, sao không gọi cho tổ chứ.

- “Cậu nhắn với Vy giúp tôi, giờ tôi bận tí”

- Ok.. bye cậu

Linh quay xe định về nhà thì gặp Tuấn. Cậu vẫy vẫy tay chạy qua chỗ Linh.

- Hi Linh, sao cậu ở đây?

- À, Tuấn. Tổ định qua nhà Nhi mà giờ nó không ở nhà thì phải. Cậu đi đâu đấy?

- Tổ á, hihi chạy vòng vòng vậy mà, thôi đi uống nước với tổ nhá.

- Ủ, vậy cũng được.

Linh và Tuấn vào quán “night cafe”. Hai người họ nói đủ thứ chuyện trên đời, có vẻ như rất hợp nhau.

- À, mà cậu có đọc tin tức không?

- Sao?? Hôm nay tổ chưa đọc. Có gì mới à?

- Ủ, máy bay mất tích.

- Vậy à, mà sao lại mất tích khi nào thế?

- Mới trưa nay nè! Bay từ Úc sang Việt Nam.

Linh đang uống nước thì suýt phun ra ngoài ho sặc sụa..

- Cậu nói.... bay.... từ Úc sang ư??

- Ủ!

Cậu vừa trả lời vừa lấy khăn giấy lau cho Linh.

- sao.... sao lại.... như thế được... Nhi.... không ổn rồi....

Linh đứng dậy chạy đi, vừa chạy vừa lấy điện thoại gọi cho Vy. Tuấn không hiểu gì, vội chạy theo.

- Alo.... Vy ơi.... huhu... mày biết tin gì chưa??

-” mày sao vậy, từ từ nói tao nghe nào. Mà sao mày bảo khỏi qua nhà con Nhi, nó dặn mình qua mà..”

- Không xong rồi.... mày ơi...

- “Chuyện gì? Nói lẹ đi, mày đừng có ấp úng nữa coi”
- Máy bay..... máy bay mất tích rồi, không thấy hai bác.....
- ” cái gì??? Sao giờ mày mới nói, vậy con Nhi đâu, nó đâu rồi”
- Tao không biết.. tao sợ quá mày ơi... con Nhi nó đi đâu mất rồi, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao....
- ” Đi... đi tìm nó mau, để tao gọi cho Huy, mày đang ở đâu tao qua đó”
- Tao ở night cafe.
- ” Tao tới liền”

.....

Tuấn đứng bên cạnh đã nghe hết cuộc nói chuyện vừa nãy. Cậu cũng ngỡ ngàng không ngờ cha mẹ Nhi lại.....

- Linh....
- Tuấn ơi.... Linh lo lắm... lo lắm.... con Nhi chắc nó sốc lắm.... mà Linh không bên cạnh.....
- Chúng ta sẽ đi tìm Nhi.... đừng khóc nào....

Tuấn nhẹ nhàng lau nước mắt cho Linh và kéo cô tựa vào bờ vai cậu. Cậu sẽ quyết tâm bảo vệ cô, cậu hứa với bản thân mình như thế, nhất định.

12. Chương 12: Nỗi Đau.

Một mình nó trong phòng bệnh, đối diện với sự thật, sự thật quá tàn nhẫn. Nhắm mắt lại nó đã thấy chuyện chẳng lành, gia đình của nó mất hết rồi, cha mẹ của nó đã rời xa nó, đến bao giờ sẽ trở về đây hay là mãi mãi biến mất cùng với chuyến bay đó.

- papa ơi con nhớ papa lắm, papa hứa sẽ dẫn con đi đảo Nami của Hàn Quốc ngắm mùa thu mà.... hức.....mami..... mẹ.... hứa sẽ thiết kế cho con 1 bộ sa rê có 1 không 2 khi con lấy chồng mà..... papa... mami.... hức.... 2 người về với con đi.....

Nó lại khóc .tiếng khóc, lời thì thầm mà bất cứ ai nghe được cũng cảm thấy đau lòng.

Bên ngoài phòng bệnh, có bốn con người cũng cảm thấy thương cho cô gái bé nhỏ bên trong. Linh và Vy thì đã bật khóc không kiềm lòng được nữa nên đã tông vào phòng bệnh, Vy bay vào ôm nó nói trong tiếng nấc.

- Con nhỏ ngốc này, mày giấu tụi tao chuyện hệ trọng như vậy hả??? Rồi một mình mày trốn trong này mà khóc phải không?? Huhuhu.... mày xem tụi tao là bạn như vậy đó!!!....
- Nhi..... sao mày có thể chịu đựng một mình cơ chứ.... mày ngu ngốc hay cố tình vậy hả??? - Linh cũng ôm nó nói trong nước mắt.
- Tao..... tao....xin lỗi.....

Ba đứa chúng nó cứ thế ôm nhau mà khóc, chỉ những câu trách móc giận dỗi nhưng nó lại khiến trái tim đang bị tổn thương kia cũng ấm đi 1 phần.

” Tình bạn là thế đấy, nó xuất hiện lúc chúng ta cảm thấy tuyệt vọng nhất, nó ấm áp, dịu dàng xoa dịu nỗi đau..... đã là bạn thân thì sẽ ở bên cạnh nhau những lúc khó khăn nhất- đó mới là tình bạn đẹp”

Huy và Tuấn đứng đó nhìn họ, nhìn tình yêu thương mà họ dành cho nhau, nó còn hơn cả ruột rà.

- Sao tụi mày biết tao ở đây??? Chẳng lẽ....
- Nếu Linh nó không tình cờ nghe Tuấn nói về vụ mất tích, thì mày định giấu tụi tao luôn hả?? Tụi tao lo quá nên tìm Huy hỏi mới biết đó, mày cũng đừng trách cậu ấy! - Vy đáp
- Ừ đúng đó.... - Linh tiếp lời...

Nó lau nước mắt trả lời.

- Không đâu.... sao trách được....

- Mày không được lén khóc như lúc nãy nữa biết không?? Tao lo lắm.... tao hiểu tính mày không bao giờ để người khác thấy mày không ổn.... làm ơn nha Nhi... - Linh nói

- Ủ, tao biết rồi.....

Huy nãy giờ đứng trước cửa phòng cũng bước vào, Tuấn theo sau.

- Cô ăn cháo đi, sáng giờ cô chưa ăn gì mà...

- Để tao bón ày nhé... ăn hết không thôi biết tay tao. - Vy nhanh nhẩu chạy lại cầm khay cháo từ tay Huy đút nó ăn.

Nó cười cười ăn từng muỗng, dù đang rất buồn nhưng nhờ có những người bạn này nó cảm thấy được an ủi.

Họ trò chuyện cố gắng để nó không nhớ đến nỗi buồn đó nữa, nói hết chuyện này đến chuyện khác. Được một lúc Huy lên tiếng.

- Thôi cũng trễ rồi, mọi người cũng nên về thôi, để Nhi nghỉ nữa.

- Vậy cũng được, mai tan học bọn tao lại vào nhé, yên tâm tao chép bài hộ mày an tâm nghỉ ngơi cho lại sức. - Linh vỗ vai nó nhàn nhủ.

- Vậy bọn này về, cậu ở lại với Nhi nhé! - Vy nói.

Mọi người về hết, phòng bệnh chỉ còn nó và hần. Không gian im lặng lại trở về, hần bước lại giường cạnh giường nó ngã lưng xuống. Còn nó ngồi trên giường mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm bầu trời đêm. Bỗng nó lên tiếng.

- Sao anh không về?

- tôi muốn ở lại thôi.

- Tại sao?

- Tôi cũng không biết nữa.... - im lặng một lúc hần trả lời.

- Chắc anh đang thương hại tôi nhỉ? - câu nói nhẹ tênh của nó

- cô nghĩ như vậy? Trông giống như tôi đang thương hại cô sao?

Hần hỏi ngược lại nó.

- Hai hôm nay vẫn không nhìn mặt tôi lấy một lần, hà cớ gì anh phải giúp 1 người mình không muốn nhìn mặt chứ... không thương hại thì là gì? - nó chậm rãi trả lời

- Vì..... thôi cô nghĩ sao cũng được. - Hần định trả lời là vì nhìn thấy nó khoát tay Tường Quân nhưng rồi lại thôi.

- Ủ.....

Nó nằm xuống, rồi chìm vào giấc ngủ... bỏ lại nỗi đau..

Sáng hôm sau, mở mắt dậy nó đã không thấy hần ở trong phòng, mền gối xếp ngay ngắn có lẽ hần về. Nó vào nhà tắm VSCN, rồi ngồi xuống giường, bật tivi lên đập vào mắt nó là bản tin.....

- Theo thông báo mới nhất, chuyến bay mất tích Bxxx gồm có 50 hành khách và 10 phi hành đoàn. Hành khách trên chuyến bay gồm các nhà thiết kế thời trang vừa hoàn thành xong khóa tu nghiệp và hợp đồng ở Úc trở về Việt Nam. Trong đó xác định có hai nhà thiết kế nổi tiếng nhất là Trịnh Khiêm và Dương Tuệ. Vụ việc mất tích hiện đang được cơ quan hàng không nỗ lực tìm kiếm, nguyên nhân ban đầu có lẽ là vụ trả thù hoặc cũng có thể là tai nạn ngoài ý muốn.....

Trả thù? Hai từ lớn quồn trong đầu nó. Không thể nào... cha mẹ nó có gây thù chuốc oán với ai đâu chứ?

Hắn đẩy cửa vào, thấy đó ngồi thẩn thờ mắt dán vào tivi. Lo lắng hắn chạy lại hỏi.

- cô sao vậy?

- Trả thù..... hay tai nạn???

Hắn hơi ngạc nhiên khi nó hỏi câu đó.

- vẫn chưa có kết luận. Tôi sẽ cố gắng điều tra giúp cô.

Nó không nói gì, gương mặt bình thản đến lạ. Không đau hay vì quá đau mà nó lại chẳng chút cảm xúc như thế!

Hắn tay xách bọc thức ăn để lên bàn, rồi từ từ móc ra từng thứ đưa đến trước mặt nó.

- Cô ăn chút gì đi.

- Tôi không đói.

-không đói cũng phải ăn, hay đợi tôi đút?

Nghe hắn nói vậy nó đành nhích lại ăn những thứ mà hắn mua.

Cửa phòng mở ra, Tường Quân chạy lại chỗ nó.

- Em có làm sao không? Anh nghe em vào viện anh lo lắng. - cậu nói gương mặt hết sức lo lắng làm 1 người đâm ra khó chịu.

- Em ổn mà. Sao anh biết em ở đây?

- Anh không thấy em đến trường 2 ngày rồi nên hỏi cô bạn lớp em.

- Ủ.... anh đừng lo quá em không sao. Giờ này vẫn còn là giờ học mà.

- anh trốn đây.... - cậu nói rồi nháy mắt với nó trông rất đáng yêu, nó phì cười.

Hắn đứng bên cạnh cảm thấy khó chịu vì mình trở thành người thừa, 2 hôm nay hắn chăm sóc nó mà có bao giờ nó như thế với hắn đâu (ghen tị ấy mà :)).

Bác sĩ và y tá vào kiểm tra cho nó. Quân đành tránh sang 1 bên đứng cạnh hắn.

- Sao rồi bác sĩ??? - bác sĩ vừa khám xong cả hắn và Quân đồng thanh nói, nó nhìn 2 chàng trai lơ ngơ.

- Cô bé không có bệnh gì nặng cả, vết thương ở đầu uống thuốc vài hôm nữa là khỏi, chỉ là.... cháu có chuyện gì không vui hay bị sốc phải không?

- Dạ.

- Cháu nên bình tĩnh lại, tinh thần của cháu không ổn định, đừng suy nghĩ những chuyện mà cháu thấy bất ổn nếu không có thể trở nặng gây trầm cảm nhẹ đó. Mà từ nhẹ thì chuyển biến rất nhanh. Cháu nhớ lời ta dặn nhé!

Bác sĩ quay sang hắn đưa túi thuốc và nhắc nhở.

- Nhớ cho cô bé uống thuốc đúng giờ, nếu muốn hôm nay có thể xuất viện.

Bác sĩ rời khỏi phòng bệnh Quân mới lên tiếng.

- Cậu là gì của Nhi...??

- Bạn. - hắn lạnh lùng đáp rồi quay sang nó.

- Cô có muốn xuất viện không?

- Có, tôi muốn về.

- Vậy để anh đưa em về? - Quân lên tiếng

- Không cần đâu, tôi đưa cô ta về được rồi. Cô vào thay đồ đi.

Hắn đưa cho nó túi đồ, không biết từ đâu mà có. Nó cầm túi đồ vào thay. Phòng còn lại Quân và Hấn. Không khí ngột ngạt, im lặng.

- Cậu có quyền gì mà cấm tôi đưa Nhi về?
- Tôi thích vậy.
- Cậu chẳng là gì của Nhi cả?
- Vậy anh là gì? Bạn trai? - giọng điệu hấn khinh khỉnh.
- Tôi....
- Xong rồi, về thôi.

Quân định đáp trả thì vừa lúc nó ra cắt ngang cuộc nói chuyện.

- anh đưa em về được không? Quân hỏi lại lần nữa.
- Em về với Huy được rồi, phiền anh lắm. Khi khác nhé!
- cũng được, vậy mai anh đón em đi học.
- À.... ừ... vậy em chờ anh.
- Thôi anh về, nhớ nhé!

Quân về, hấn và nó cũng rời khỏi.

13. Chương 13: Khoảng Nợ.

Xe đậu trước cửa nhà, nó bước xuống.

- Nhi!!

Dì út chạy lại chỗ nó rồi rít.

- Con đi đâu dì tìm mãi mà không gặp? Sao con ốm xanh xao thế này! Nhi ơi là Nhi hức hức....
- Thôi dì đừng khóc, vào nhà rồi nói chuyện nha.... anh vào nhà luôn đi.

Nó mở cửa dắt tay dì nó, hấn chạy xe vào sau.

Nhà của nó là một khu biệt thự không to lắm, 3 tầng, 1 hồ bơi giữa là đài phun nước, 1 vườn hoa. Nhìn tổng thể ngôi nhà mang nét phương Tây, màu chủ yếu của ngôi nhà là xám tro do nó chọn. Hấn nhìn quanh ngôi nhà cũng như cách bày trí nội thất đều cảm thấy hài lòng và có gì đó giống như căn biệt thự của hấn.

- Út ngồi đi để con lấy nước cho.
- Thôi con ngồi đi út đi lấy.
- Vậy cũng được, nè.... anh làm gì mà như người mất hồn vậy ,ngồi đi.

Hấn giật mình ngồi xuống.

- Mời cậu uống nước, Nhi sữa của con nè.
- Dì lên lâu chưa?

- Dì lên hỏi chiều hôm qua, nhưng không thấy con và ông bà chủ đâu cả nên tưởng cả nhà đi du lịch. Rồi dì nghe bản tin..... dì rất lo cho con.

Nó im lặng, ánh mắt đượm buồn.

Ting....tinh....ting....tinh....

- Để út ra mở cửa.

Sau khi dì nó đi khuất hẳn lên tiếng.

- Cô cứ như vậy mãi à! Tôi đã hứa giúp cô nên từ giờ cô hãy giống như xưa được không?

- Tôi.....

- Nhi ơi, có chuyện lớn rồi.

Tiếng dì út nó vọng vào, phía sau còn có thêm 3 người đàn ông và 1 người phụ nữ.

- Ai vậy út?

- Họ là.....

- Chúng tôi là đối tác của cha mẹ con.

- Dạ, mời mọi người ngồi, út lấy nước hộ con.

- Không cần đâu, chúng tôi nói xong sẽ đi ngay.

- Có chuyện gì vậy?

- Số hợp đồng mà cha mẹ con kí đã quá hạn, công ty vì bản hợp đồng đã lỡ hẹn với nhiều đối tác nước ngoài, phải bồi thường thiệt hại. Giờ cha mẹ con không có tung tích chúng ta phải thanh toán tiền bồi thường thì lấy đâu ra tiền.

- Vậy cô chú muốn sao?

- Cô chú muốn đến lấy tiền vi phạm hợp đồng mà cha mẹ con đã kí. Ông Trịnh kí với ta 1 bản hợp đồng, bà Dương cũng kí với Âu Việt và IL 2 bản hợp đồng.

- Vậy con phải bồi thường cho 3 công ty của các vị là bao nhiêu?

Một nỗi im lặng bất chợt, Hấn từ nãy đến giờ chứng kiến hết mọi chuyện mà không ngờ nó bình tĩnh đến như vậy. Dì út nó vô cùng lo lắng, thương đứa con gái bé nhỏ như nó mới vừa trải qua cú sốc mất người thân duy nhất bấy giờ lại phải bồi thường hợp đồng cho họ.

- Số tiền bồi thường tương đương với ngôi nhà này nên phía bên công ty chúng tôi sẽ đến lấy ngôi nhà quy đổi ra tiền để trả nợ, cháu thông cảm.

- Cái gì??Các người không thấy cha mẹ nó mất tích sao? Nó chẳng có lấy 1 người thân thích thì làm sao 1 mình nó có thể.... trời ơi....

Dì út nó khóc nức lên, ôm nó vào lòng. Nó vỗ vai dì ý bảo yên tâm.

- Được. Nhưng cho tôi 1 tuần để tìm chỗ ở.

- Vậy ta cho con 1 tuần nếu con không trả ta buộc kiện ra tòa.

- Cô chú yên tâm trước 1 tuần tôi sẽ dọn đi.

- Được cuối tuần sau ta sẽ cho người đến niêm phong ngôi nhà.

- vâng. Dì tiễn khách.

Mọi người ra về hết, nó gương mặt lạnh tanh, hấn rất lo.

- Cô định sẽ làm gì?

- Tôi chưa biết.

- Có cần...

- Tôi mệt rồi, hôm khác ta nói chuyện sau.

- Ủ.. vậy cô nghĩ đi, tôi về. Mai tôi qua đón cô đi học, cô như thế này làm sao mà đi.

- tôi đi với Quân. Ở bệnh viện lỡ hứa với Quân rồi.

Hắn không trả lời mà chỉ nhìn nó một thoáng rồi bước ra về.

14. Chương 14: Cảnh Cáo.

Còn lại nó, Di út nó cũng vừa vào nhà, nó nói.

- Con lên phòng.

Di út nó lắc đầu nhìn theo, số con bé sao lại lặn dạn thế này. Chỉ mới sống cuộc sống của 1 tiểu thư thôi bây giờ dùng 1 cái gia đình, tiền bạc đều mất hết lại còn bị tịch thu nhà. Nó còn chưa bước qua cái tuổi 17, tương lai lại mù mịt không thấy phương hướng.

Phòng nó.

Nó mệt mỏi thả người xuống giường, cảm giác như chút sức lực cuối cùng cũng bị vắt sạch. Từ khi sinh ra cuộc sống của nó là 1 tiểu thư muốn gì có đó, dù cho cha mẹ có hay đi công tác nhưng gia đình nó vẫn tràn đầy tình thương sự quan tâm dành cho nhau. Dù vậy nhưng chưa bao giờ nó để người khác biết cha mẹ nó là nhà thiết kế nổi tiếng, nó không ỉn ỏi nghĩ bản thân là tiểu thư, nó muốn sống 1 cuộc sống bình thường. Nhưng bây giờ ước muốn của nó... bay xa lắm.....

Nó suy nghĩ ngày mai sẽ phải làm sao đây? Mọi chuyện quả thật quá sức với nó 1 con bé 17 tuổi, ngôi nhà là nơi cuối cùng lưu giữ những kỉ ức, kỉ niệm về cha mẹ bây giờ cũng phải bị tịch thu để trả nợ. Bọn họ sao không nghĩ tình như vậy, họ quả thật chỉ nghĩ lợi trước mắt thấy cha mẹ nó làm ra tiền thì kí hết hợp đồng này đến hợp đồng kia còn phải làm trong vòng 5 năm, chịu sự quản lí 5 năm thì tiền cha mẹ nó kiếm ra quả thật không nhỏ. Nó cũng ít khi hỏi cha mẹ mình về công việc nhưng cũng âm thầm biết được 1 bộ sưu tập cha mẹ nó thiết kế có thể kiếm ra cả tỷ đồng bởi nó từng thấy chúng rất tuyệt.

Mãi theo dòng suy nghĩ nó thiếp đi.

Ở 1 NƠI KHÁC CÙNG THÀNH PHỐ.

- Mày còn xem tao là cha mày nữa không?

Ông Mạnh Tường tức giận đập tay xuống bàn.

- Con không thích cái công việc của Cha càng không thích bị cha quản lí, còn có sự lựa chọn của mình và.. cha bỏ việc phải ép buộc con như thế nào để về quản lí mấy quán bar của cha đi. - Tường Quân nói rồi cất bước đi thẳng lên lầu.

- Mày.....

- Kìa ông con nó lớn rồi có gì cha con từ từ nói chuyện, ông giận như vậy không tốt cho sức khỏe đâu - Bà Như Tuyết vỗ vai chồng khuyên.

- Tôi có muốn lớn tiếng với nó đâu nhưng bà cũng thấy rồi đó. Sau này tôi chết thì ai làm đây.

Tường Quân bực bội đi về phòng, cha cậu lúc nào cũng ép cậu phải vào Công ty làm quản lí mấy cái quán bar đó. Cậu không thích thì không bao giờ làm, cậu vẫn thích việc ca hát bây giờ của mình hơn. Với lấy cái điện thoại, bật màn hình, điều đầu tiên đập vào mắt cậu là hình ảnh 1 cô gái tai đeo heartphone mắt nhắm lại nở một nụ cười như nắng ban mai. Cậu mỉm cười, cô gái này giống như ánh nắng soi rọi trái tim cậu ngay từ lần gặp đầu tiên. Cậu sẽ bằng mọi giá phải bảo vệ thiên thần nhỏ của lòng mình nhất định thế!

SÁNG.

Vừa thay đồ xong nó đã nghe chuông cửa, tiếng di út vọng lên.

- Nhi có cậu nào đến chỗ con này

Nó đeo balo xuống nhà.

- Con đi học, Út ăn sáng đi trưa con về.

- Ừ cẩn thận nha con.

Nó bước ra xe, Quân đứng dựa lưng vào chiếc BMW màu đen, cậu mặc áo sơ mi trắng quần kaki đen đơn giản nhưng vẫn đẹp lung linh trong nắng sớm. Thấy nó bước ra cậu nở một nụ cười, nó cũng đáp lại nhưng hôm nay trông nụ cười của nó rất gượng gạo, cậu thấy lạ lên tiếng hỏi.

- Em không khỏe sao?

- Một chút, thôi ta đi học.

Quân cũng không hỏi thêm mở cửa xe cho nó rồi cậu ngồi vào xe lên ga chiếc xe lăn bánh đến trường. Suốt quãng đường nó vẫn im lặng ánh mắt hướng ra ngoài, cậu thấy nó lạ quá chẳng lẽ lại có chuyện gì với nó hay sao? Trông nó có vẻ rất mệt mỏi và ánh mắt nhìn xa xăm đượm buồn khác với Hiếu Nhi mà cậu từng gặp. Cậu quyết định hỏi.

- Em có chuyện gì buồn sao?

- Ừ... có. - nó trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt bên ngoài.

- Có thể nói anh biết không?

Nó quay lại nhìn Cậu nhưng im lặng, cậu biết nó không muốn nói nên cắt tiếng.

- Em không nói cũng không sao... chỉ là khi em cần anh, anh sẽ không bỏ rơi em.

Vừa lúc cũng đã đến trường, nó chỉ khẽ gật đầu. Quân và nó bước ra khỏi xe trước ánh nhìn của những đứa con gái, nó không quan tâm lặng lẽ rời khỏi, Quân cũng bước theo. Ở một nơi khác có một ánh nhìn đầy cảm phẫn quét qua nó như báo trước một điều chẳng lành sắp xảy ra. Trên tầng của khối 11 Hân nhìn xuống thấy nó và Quân đi cùng mà lòng khó chịu, nhưng hân lo cho nó nhiều hơn bởi nhìn nó không ổn, Hân hiểu những gì nó đang gánh chịu lòng hân nặng trĩu, hân quay vào lớp bởi nó đang bước lên.

Thấy nó bước vào lớp An Nhiên đã liếc xéo nó 1 cái cùng cái nhếch miệng. Không để ý nó cứ bước về chỗ ngồi.

- Áaaaaaaa.....

Nó té hai đầu gối chống xuống nền gạch, xung quanh những tiếng cười vang lên giòn giã. Vỵ vừa tới trước cửa lớp thấy nó té đã chạy xộc tới hỏi han.

- Nhi.... sao vậy?

- Không cẩn thận nên té thôi.

Linh mới tới cũng chạy lại đỡ nó lên.

- có sao không? Có đau ở đâu không?

- Tao không sao.

- Tao thấy nó té có 1 chút sao hai đứa mà cứ rần rần lên vậy, làm như sắp chết không bằng. - An Nhiên mỉa mai

- Mà biết gì mà nói. - Linh hét

- tao thích nói rồi sao, nghe hay không là quyền của mày.

Hoàng và Tuấn ở cửa cũng chạy lại.

- Cô im ngay cho tôi. - 1 giọng lạnh băng lên tiếng

- Anh Huy nói chúng mày đó - An Nhiên nói

- TÔI NÓI CÔ.... IM - hân gằn giọng quét mắt nhìn An Nhiên, bước từng bước tới chỗ cô ta.

- Em có làm gì sai...

- Đừng tưởng tôi không biết. Cô không qua mắt được tôi đâu. Nếu có lần sau tôi sẽ không để yên..... vừa nói hần vừa xiết chặt tay An Nhiên làm cô ta đau điếng.

Vy, Linh nhìn hần như vậy có vẻ hơi sợ, Hoàng và Tuấn im lặng không nói gì, còn nó từ nãy đến giờ vẫn không rời mắt khỏi con người lạnh lẽo kia. Vy nhẹ nhàng đỡ nó dậy.

- Á.... - nó khẽ rên lên khi Vy quơ tay vô tình đụng vào đầu gối.

Hần nghe tiếng nó rên, bỏ tay đang xiết An Nhiên đi lại chỗ nó.

- Để tôi. Đầu gối cô chảy máu rồi.

(vì nó mặc váy nên.... mới vậy)

Nói xong hần cúi xuống bế nó đi trước ánh nhìn ngỡ ngàng của những người có mặt tại đây. Hoàng cười thích thú nhìn theo, Tuấn chợt nhận ra điều gì đó.

Hần bế nó xuống phòng y tế, đi qua chỗ nào ở đó cũng có tiếng bàn tán xì xầm. Đặt nó ngồi xuống giường, hần đi tới mở tủ lấy băng băng. Hần kéo ghế ngồi cạnh đặt chân nó lên chân mình, nó vội rụt lại.

- Đợi cô y tá đi.

Hần không trả lời tiếp tục kéo chân nó đặt lên.

- Tôi đã nói..... - Hần ngược lên nhìn nó làm nó im bật, phải ánh mắt đó lạnh băng, vừa thoáng tia lo lắng lại mang nét giận dữ.

Hần nhẹ nhàng rửa vết thương trên đầu gối của nó rồi nhẹ nhàng băng lại. Nó im lặng quan sát, nhìn ở vị trí gần như vậy nó mới thấy hết vẻ đẹp của ai kia, lúc hần tập trung nhìn cuống hút quá và.. tim nó tự nhiên đập mạnh, mãi ngấm nhìn mà nó không biết hần đã ngược lên. Đến khi hần cũng nhìn thẳng lại thì nó mới giật mình quay đi.

- Sao không ngấm tiếp? Hần lên tiếng.

- Ai?? Ngấm..... giii?- Nó cố gắng làm vẻ mặt tự nhiên nhất để che đi cái nhịp tim không bình thường của mình.

- Cô nghĩ tôi nói ai? Ở đây chỉ có tôi và cô thôi.

- Tôi không biết.

Hần không trả lời nữa, quay ra cửa sổ ngắm bầu trời ngoài kia, cũng để nó bớt ngượng. Nó sau 1 hồi im lặng cũng lên tiếng.

- Lúc nãy tại sao anh làm vậy?

- Làm gì? Hần hỏi lại

- Giúp tôi..... và làm vậy với An Nhiên.

- Cô ta ồn ào quá rồi. Tôi chỉ cảnh cáo thôi.- Hần chỉ trả lời về sau có lẽ hần đang trốn tránh điều gì đó. Lòng cũng nghĩ ” tại sao tôi lại giúp cô? Tôi không thể hiểu..”

Nó chỉ cười nhẹ.

- Cảm ơn.

- Về lớp.

Hần nói xong đứng dậy dìu nó về lớp.

Về đến chỗ, Vy, Linh lên tiếng.

- Sao hết đau chưa?

- Ổn.... hết đau rồi. - nó cười mỉm cho 2 đứa bạn yên tâm

Cùng lúc đó, giáo viên vào lớp là tiết cô chủ nhiệm.

suốt tiết học không ai nói tiếng nào nữa, hôm nay không khí im ắng đến lạ. (chắc do ai đó lúc này đáng sợ quá..).

cuối giờ cô lên tiếng.

- các em biết sắp tới là ngày gì chứ?

Cả lớp bắt đầu nháo nhào bàn tán.

- Lễ gì vậy cô? Có phải sinh nhật hiệu trưởng không ạ - Vinh bí thư đưa ý kiến làm cả lớp cười phá lên.

- Không phải - cô giáo cười trả lời.

- Không phải valentine, không phải halloween... vậy ngày gì?

Cả lớp lại sôi nổi đưa thì ý này đưa thì ý kia. Cái lớp bây giờ như cái chợ. Chỉ có tội nó là không quan tâm mỗi người một việc.

- Cả lớp trật tự, để cô nói 2 tuần nữa trường ta tổ chức lễ kỷ niệm 20 năm thành lập trường. Nhà trường tổ chức rất nhiều trò chơi, hôm nay cô thông báo với các em cũng như chọn ra người đại diện cho lớp tham gia.

- Lễ kỷ niệm ư? Chắc vui lắm. - An lớp trưởng lên tiếng.

- Chứ sao có trò chơi nữa.. - Hạnh góp lời

và thế cái lớp lại như ong vỡ tổ.

- trật tự nào, trong lễ kỷ niệm chúng ta sẽ tham gia thi bóng rổ dành cho các bạn nam của các lớp, mỗi lớp sẽ cử ra 3 người cùng với việc bốc thăm chọn lớp hợp sức. Cô đã bốc thăm lớp chúng ta sẽ hợp sức với lớp 11A5 và sẽ thi đấu với lớp 12A1.

- 12A1 là lớp của anh Tường Quân mà, vậy lớp ta phải đấu với lớp anh ấy rồi. - An Nhiên nói

- Biết anh ấy có tham gia không?- Thúy cùng bàn cô ta góp lời

.....

Nó nghe nhắc đến Tường Quân cũng ngồi lắng nghe họ nói, Hấn có một chút không vui nhưng không biểu lộ ra bên ngoài.

Vy lay vai nó từ phía sau.

- Mà nghĩ anh Quân có tham gia không? Câu hỏi của Vy lọt vào tai hấn.

- Tao cũng không biết.

- Tao thấy mày thân với anh ấy lắm mà hỏi sẽ biết thôi, tao nghĩ anh ấy sẽ tham gia.

- Sao mày nghĩ vậy?

- Tại đấu với lớp mình và có mày haha - Vy che miệng cười trước suy nghĩ của mình

Nó lắc đầu bó tay con bạn, tham gia hay không là chuyện của anh có liên quan gì tới nó.

Cô giáo lại tiếp tục câu chuyện của mình(gì thông báo mà)

- Bạn nào sẽ tham gia?

- Em. - Hấn giơ tay

Cả lớp kinh ngạc nhìn Hấn. Hình như hấn chưa nao giờ quan tâm tới những vấn đề này năm trước dù cô có mở lời hấn cũng nhất quyết từ chối vậy mà.....

Hoàng và Tuấn được hấn đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nó nhìn hấn có 1 chút khó hiểu.

- Vậy Huy tham gia lớp ta còn thiếu 2 bạn nữa có ai muốn thi nữa không?
- Không cần chọn nữa. 2 người nữa là Hoàng và Tuấn - Hấn cất lời
- Hai em nghĩ sao? - cô nhìn Hoàng và Tuấn
- Quyết định vậy đi cô - Tuấn trả lời.
- Vậy 3 bạn sẽ thi bóng rổ là Huy, Tuấn và Hoàng. Hôm sau cô sẽ chọn tiếp 3 bạn nữa thi phần thi tiếp theo. Các em ra chơi.

Reng..... reng.....

Chuông cũng vừa reo. Mấy đứa trong lớp kéo nhau ra căn- tin.

15. Chương 15: Lập Lờ Khó Hiểu.

Hoàng và Tuấn kéo tay hấn lôi ra bên ngoài, gì chứ phải làm rõ cái nghi ngờ rõ ràng thì 2 cậu mới dễ chịu.

- Nói đi. - Hoàng nói hất mặt về phía hấn.
- Nói gì?
- Còn giả vờ, tao hiểu mày quá mà? Đời nào mày lại đâm đầu đăng kí cái cuộc thi vớ vẩn đó.
- tao cũng không hiểu... chỉ là muốn thế thôi.

Hấn lắc đầu trả lời, chính hấn cũng không hiểu thì làm sao mà nói cho Hoàng và Tuấn nghe.

- Bó tay, tao chịu thua mày - Hoàng thở dài cả kilomet
- Đã đăng kí rồi thì thi thôi, lâu rồi không chơi thử lại xem thế nào... - Tuấn vỗ vai 2 thằng bạn

Chuông hết giờ vang lên xé toạt bầu không khí nặng nề u uất của những đứa học sinh trường lucky star, tiếng cười nói rôm rả lại trở về. Những học sinh nối đuôi nhau bước ra khỏi cổng trường, vì là trường danh giá nên cũng không khỏi bất ngờ khi từng học sinh đều có xe hơi đưa đón. Hàng dài những chiếc xe hơi thay nhau lăn bánh rời khỏi.

Nó cùng hai con bạn tung tăng bước đi, ba đứa con trai cũng tung tăng theo sau.

- Vy ơi.... Để.... Hoàng đưa...Vy về nha! - Hoàng ấp úng chạy lại chỗ Vy
- Ô..... ờ... cũng.... được - Vy cũng ấp úng trả lời

Cả đám cười trước sự ngây ngô của 2 đứa kia. Linh cũng được Tuấn chở đi chơi, chỉ còn lại nó và Hấn.

- Tôi đưa cô về.

Nó gật đầu. Bây giờ nó cũng chẳng còn hơi sức đâu mà từ chối khi cái đầu gối băng bó như thế này.

Nhưng nó không biết rằng ở một nơi nào đó có một người đưa mắt tìm hình bóng nó, phải- tưởng Quân đứng ngồi không yên lúc sáng nó đi với cậu nên cậu nghĩ ra về nó sẽ chờ cậu nhưng mãi không thấy nó đâu. Chờ thêm một chút cậu đành lên xe về, lòng buồn.

Xe dừng trước cửa nhà, nó đã ngủ từ bao giờ, hấn không muốn đánh thức nó nên cứ im lặng không gọi nó dậy. Trông nó ngủ hiền quá, không phải gượng ép, hay gương mặt lạnh tanh lúc ban sáng. Bây giờ nhìn nó quá mỏng manh tựa hồ có thể hòa lẫn vào không khí, hấn lắc đầu cho những suy nghĩ vu vơ của mình. Nó nghiêng người đổi tư thế, và.....

Chỉ là lúc nãy hấn lắc đầu rồi quay đi hướng khác, rồi lại quay sang ngắm nó, mặt từ từ sát lại ..... vậy là bây giờ họ mặt đối mặt, một người tìm đập thành thịch còn 1 người không biết trời trăng gì... thế đấy !!

30 phút sau, nó giật mình mở mắt, nghiêng trái là cổng nhà nghiêng phải là hấn đang nghịch điện thoại. Nó hoảng hốt.

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

Hắn nghe nó hỏi thì tạm rời mắt khỏi điện thoại.

- không biết, lúc này về tới đây là 11h50.

Nó lục tìm điện thoại, ôi.... 12h50 nó vỗ đầu.

- Sao anh không gọi tôi dậy, dì út chắc lo lắm.

- Cô ngủ ngon quá không nở kêu.

Hắn thản nhiên trả lời.

- Anh thật là, thôi tôi vào nhà đây.

- tôi chở cô về rồi ngồi chờ cô ngủ đó.

- Rồi sao? - nó ngu ngơ hỏi

- Tôi đói, vào nhà thôi.

Hắn không thèm để ý tới nó đã mở cửa xe đi thẳng vào nhà, nó ngơ ngác nhìn theo rồi giật mình chạy ùa theo la ó.

.....

- Vy ăn cái này đi. -Hoàng gấp thức ăn vào chén Vy cười tươi rói

- Nè, Hoàng cũng ăn đi.

Hai người gấp qua gấp lại nụ cười không ngớt trên môi. Hoàng kể đủ thứ chuyện cho Vy nghe, kể cả lúc Huy và Tuấn còn nhỏ làm Vy cười đau cả bụng.

- Mà sao Hoàng biết quán này vậy?

- Tại Hoàng hay đi tìm món ngon vật lạ vô tình phát hiện ra chỗ này.

-Tuyệt ! - Vy đưa ngón tay ra hiệu điệu bộ quá đổi dễ thương làm ai đó đứng hình.

- Hoàng..... Hoàng.....

- Hả??

- Làm gì mặt đơ ra vậy haha...

Hoàng ngượng ngùng cười cười lên tiếng.

- Vy nè! Mai... rảnh không?

- Mai hả?.... ngày nào cũng rảnh hết đó. Lúc này Nhi nó có chuyện buồn nên cũng không có tâm trạng tụ tập.

- Vậy mai tụi mình công viên nha.

- Ok

.....

Nhà nó

- Sao cô không ăn? - hắn đang ăn ngược lên thấy nó vẫn ngồi vậy.

- tôi no rồi!

- Cô chưa ăn gì mà?

- tôi không đói.

- lúc thì no lúc không đói đúng là tắc kè! Ăn mau đi.. nếu không.....

Hắn bỏ lửng câu, miệng cười mà nó nghĩ là đều- gian với mọi góc nhìn.

- Thì... sao?

Hắn nhướn người lên hướng về phía nó, nó hoảng lùi về phía sau.

- Nè, anh không được làm vậy.

- Ăn hay không ăn?

- Thì..... thì... ăn

Nó ngồi xuống cầm đũa lên, vừa nhai vừa lườm hắn. Hắn thản nhiên ăn không quan tâm tới ánh mắt của ai đó.

Cuộc chiến bắt đầu.

- Cái này tôi gặp trước - Nó lên tiếng giành miếng thịt ngấm ngứa từ nãy đến giờ

- Tôi thích món này - Hắn trêu tức nó

- Bỏ cái đũa ra.

- Không bỏ.

- Bỏ ra.

- Không.

- Bỏ ra.

- Không.

- Tôi hỏi anh có bỏ ra không?

- Không.

Nó tức xì khói mà không làm được gì hắn, rõ ràng bắt nó ăn bây giờ nó ăn thì lại giành đúng là khó hiểu.

- Ôi không út ơi! - nó nhìn ra phía sau lưng hắn hét lên.

Hắn tò mò không hiểu gì cũng quay ra hướng nó nhìn.

- Mắm... mắm ngon quá - miếng thịt đã vào miệng của nó, hắn giờ mới hiểu mình bị lừa tức... nó cười le lưỡi.

- Cô giỏi lắm.. - Hắn gằn từng chữ tức tối.

Sau khi ăn no nê nó lết ra phòng khách xem tivi, hắn cũng ngồi lù lù bên cạnh.

- Ăn no rồi về đi. - nó đuổi thẳng không thương tiếc.

- Không thích.

- xì.... đồ đáng ghét.

- Sẽ có ngày cô yêu tôi nên đừng cứ chửi như vậy.

- Anh mơ à! Mới 2h chiều còn lâu mới tối mà - nó đưa tay lên xem đồng hồ làm mặt ngu ngơ.

- tôi về đây.

- Bái bai không tiễn... plè... - nó le lưỡi.

Hắn rời khỏi, nó quay về với bộ drama Hàn yêu thích của mình. Đối với nó mấy bộ phim Hàn là món ăn tinh thần không thể thiếu, nó mê mệt mấy anh chàng trong phim, nó còn ước một ngày qua Hàn Quốc để gặp thần tượng nữa đây. Ủ! Nó là fan cuồng mà. (tác giả cũng cuồng kpop lắm).

16. Chương 16: Người Đại Diện Cuộc Thi.

Hôm nay đã qua ngày thứ năm, mọi việc đều diễn ra bình thường. Nó vẫn ăn, vẫn đi học, vẫn cười nói chỉ là..... 2 ngày nữa thôi nó phải rời khỏi nơi mà bấy lâu nay nó gọi là nhà. Tuy là nó không nói nhưng nó đã nghĩ nát óc, trả nhà nó phải làm gì để có tiền, nó phải ở đâu? Hai vấn đề đó cứ lẩn quẩn mãi trong đầu nó.

- Nhi mày sao vậy? Mấy bữa nay tao thấy mày lạ lắm. - Linh nói

- tao cũng thấy vậy. Nói đi có chuyện gì?

Vy vừa rửa tay vừa nhìn nó tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Không có gì đâu.

- Mày còn giấu?

Nó thở dài dù gì cũng sẽ biết thôi thì nói ra vậy.

- Tao sắp bị niêm phong nhà.

- Cái gì? - Vy hét

- Mày im cái miệng mày lại coi.

Vy hiểu chuyện vội che miệng lại.

- Cha mẹ tao mất tích trên chuyến bay làm vi phạm hợp đồng bây giờ phía bên công ty yêu cầu bồi thường, tao thì không có tiền nên họ nghĩ cách nhanh nhất là niêm phong nhà.

- Vậy khi nào mày dọn đi? - Linh và Vy đồng thanh.

- Hai ngày nữa.

- Con quỷ sao giờ mày mới nói hả? - Vy nói

Nó im lặng cũng không biết phải nói gì, hai con bạn nó là vậy luôn quan tâm nó hết mực nhưng nó lại không muốn nhờ vả người khác, nó muốn tự mình tìm cách, bây giờ nó chỉ có một mình nên nó cần mạnh mẽ.

- Thôi về lớp để tao tính. -nó lên tiếng kéo hai đứa kia về sau khi ý thức được đây là phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh phía sau mở ra, Mỹ Linh nở 1 nụ cười.

- Trò vui bắt đầu rồi.

.....

- Lát ra về ba đứa mình ghé qua smile đi lâu quá rồi không tới đó. - Linh đề nghị

- Được đó, tao cũng có chuyện muốn hỏi mày đó Nhi. Lát ra về đợi tụi tao đó.

- Ừ.

Tiết cô chủ nhiệm bắt đầu, mấy hôm nay nó quá lo là việc học rồi, mà làm sao học nổi với cái tình trạng sắp ra đường ở như thế này. Tiền tiết kiệm của nó không còn nhiều nữa, học phí, tiền tiêu trong mấy hôm nay đã làm sạch luôn sổ tiết kiệm. Nó thầm than trời ” sao con lại tới bước đường cùng như thế này!”.

Mọi người trong lớp vẫn chăm chú nghe giảng bài vì 2 tuần nữa là thi học kì 1 rồi. Không khí học tập nghiêm túc của lớp nó lại trở về, chỉ có nó vẫn không tài nào tập trung nổi, nhưng phải cố. Nó thì không phải là đứa học xuất sắc, điểm dừng chân của nó chỉ ở mức 8 điểm mà thôi.

- Các em nghe cô thông báo. 2 tuần nữa là bắt đầu thi hk1 thời gian này các em phải cố gắng ôn tập kĩ càng vì bắt đầu từ năm học này sẽ xếp hạng học lực của toàn khối. Nếu điểm xếp hạng dưới hạng 100 đồng nghĩa với việc các em sẽ phải chuyển lớp ngay lập tức. Đó là lớp ở dãy B, mà học ở dãy B như thế nào các em cũng đã nghe nói rồi đúng chứ. Mà lớp chúng ta chỉ tiêu phải ở từ hạng 50 trở lên vì là lớp A1 của khối. Cô mong các em sẽ học tập chăm chỉ để qua kì thi không có bạn nào bị chuyển lớp.

- Cô ơi nếu dưới hạng 50 là bị chuyển lớp sao? - Nghiêm lớp phó hỏi

- Đúng vậy dù là 51 cũng phải chuyển, nhà trường đã đặt ra như thế.

Cả lớp ồ lên, chủ yếu là sợ bị chuyển sang dãy B của khối.

- À.. còn 1 việc cô quên chưa nói với lớp. Mấy hôm trước cô đã chọn 3 bạn đại diện lớp thi đấu bóng rổ. Còn ba phần thi nữa hôm nay cô sẽ chọn luôn.

- phần thi gì vậy cô? - An hỏi

- Đó là nấu ăn, hát hoặc nhảy và cặp đôi ăn ý.

- cặp đôi ăn ý là sao chứ? -hs1

- mới nghe luôn đó - hs2

.....

vô số những lời bàn tán về " cặp đôi ăn ý" được đề cập đến. Nó cũng thấy lạ, phần thi này nghe có vẻ mới, nó cũng bắt đầu đưa mắt về phía cô chủ nhiệm. Cả lớp tập trung về phía cô để nghe nói tiếp vì quá hiếu kì.

- Nấu ăn và hát thì các em đều quen thuộc, vì thế trường ta còn tổ chức thêm phần thi cặp đôi ăn ý. Cô sẽ nói về phần thi này, có nghĩa là mỗi lớp sẽ cử ra 1 bạn nam và 1 bạn nữ mà lớp nghĩ sẽ là cặp đôi ăn ý với nhau để thi. Mỗi cặp đôi sẽ trải qua ba vòng thi là : chúng ta là 1 đôi, thân giao cách cảm, tâm đầu ý hợp. Vòng 1 các em sẽ trả lời 5 câu hỏi về sở thích của mình, về thói quen thường ngày, về bài hát yêu thích, về suy nghĩ.... nếu 2 người có cùng 1 câu trả lời hoặc đại khái là khá giống nhau thì được tính điểm. Qua vòng 1 sẽ loại đi 10 cặp đôi và 20 cặp đi tiếp vào vòng 2. Vòng 2 là tâm đầu ý hợp, 20 cặp tiếp theo sẽ là 20 nam và 20 nữ ngồi vào những phòng khác nhau. Việc phải làm là dự đoán những sở thích, suy nghĩ, ý muốn của người kia qua những câu hỏi đã đề ra. Vòng 3 là vòng bí mật tới đó các em sẽ được biết.

-Nghe hấp dẫn quá, thi xong yêu nhau cho rồi. - Vy vừa nói vừa lay vai nó và Linh vì nhỏ ngồi giữa nó ở trên Linh ở dưới nên khá thuận lợi.

- Vậy tao đăng kí ày với Hoàng thi nha - Linh vừa nói vừa cười gian

-Được đó Linh làm ngay và luôn đi - nó cũng quay xuống phán thêm 1 câu.

- Đứa nào dám tao từ mặt. - Vy lườm

Nó và Linh không dám hó hé thêm nữa, gì chứ Vy là không thể đùa nhỏ giận dai lắm.

- Bây giờ cô sẽ chọn người đại diện cho lớp ta. Phần thi nấu ăn trước nhé, cô cần 2 bạn nam nữ gì cũng được. Ai biết nấu ăn nào?

Lớp nó hình như không ai có hứng thú với trò này nên ngồi im re không dám nói gì, vì là tiểu thư, công tử nên làm sao biết nấu ăn.

- Thi đi Linh, mày nấu ăn giỏi lắm mà. - nó quay xuống.

- Linh biết nấu ăn hả? - Tuấn hỏi.

- Trời nó nấu ngon lắm đó, nó là 1 người vợ chuẩn mực cho tương lai haha.. - vy cười ngặt nghèo

- con quỷ gì mà vợ hả? - Linh đánh Vy bốp bốp.

- Vậy chúng ta thi đi. - Tuấn đề nghị

Cả bọn quay sang nhìn Tuấn không chớp mắt.

- Mày biết nấu? - Huy hỏi.

- Cái này không có trong kí ức của tao thì phải - Hoàng lèm bèm.

Sau câu nói của Hoàng tụi nó càng nhìn chăm chú hơn vào nhân vật chính.

- Ờ thì.... mấy năm ở Mỹ.... tao có nấu. Mẹ tao dạy.

- À ra vậy - Hoàng gật

- Vậy tui đăng kí cho 2 người. - Vy nói.

Hai người kia chưa kịp nói câu gì thì giọng Vy cất lên.

- Thưa cô bạn Linh và Tuấn thi ạ.

- Được vậy phần nấu ăn Linh và Tuấn nhé.

tiếp theo là hát ,An em thi hát nhé? Cô nghe nói em học thêm thanh nhạc.

- Dạ cũng được ạ.

- Em muốn song ca hay đơn ca em quyết định đi cuối tuần báo cho cô biết.

- Dạ.

- Phần thi cặp đôi ăn ý, lớp mình sẽ chọn ra 2 cặp nhé. Nếu cô hỏi ai thi thì khó mà có câu trả lời vậy nên cô quyết định bốc thăm. Trừ những bạn đã thi hát và nấu ăn ra tất cả các em khác đều phải bốc thăm để công bằng. Bây giờ cô sẽ đi từng bàn nhé.

Lần lượt mọi người trong lớp đều cầm trên tay lá thăm của mình và cầu nguyện được thăm gia cùng với 2 chàng đẹp trai của lớp. (ai chắc m.n cũng bt rồi).

- Bây giờ các em mở thăm, phiếu ai có chữ ” THAM GIA” thì giơ tay lên nhé.

Mọi người bắt đầu mở thăm của mình.

- Trời sao phiếu trắng vậy. - hs1

- Tôi muốn tham gia - hs2

- phiếu trắng, không chịu đâu -hs3

.....

Vô số lời tuyệt vọng của các học sinh nữ vang lên.

- Không thể nào, Hoàng ơi đọc hộ tớ. - Vy giơ lá thăm lên

- THAM GIA đó Vy

- Ôi tớ có muốn thi đâu chứ.... - Vy ôm đầu

- Tớ cũng có chữ đó nè! - Hoàng đưa lá thăm ra.

- Tao cũng có nè! - nó lên tiếng.

- Haha hai người nữa hả? Vậy được rồi! không sao. - Vy cười tươi trở lại (chị này thất thường ghê).

- Bây giờ em nào có chữ THAM GIA giơ tay lên.

Cánh tay đầu tiên là Vy tiếp theo là Hoàng, tới nó.

- Vy, Hoàng, Nhi còn ai nữa.

Cả lớp hồi hộp không biết ai sẽ là người cuối cùng.

- Em.

Mọi sự chú ý đổ dồn về người vừa mới lên tiếng, kèm theo đó là ánh mắt ngạc nhiên cùng thất vọng của các học sinh nữ.

- Vậy đã rõ bốn bạn Vy, Nhi , Hoàng và Huy sẽ tham gia cặp đôi ăn ý. Bốn em tự bắt cặp nha, việc này các em quyết định. Sau khi kết thúc kì thi hk1 các em có 2 tuần nữa để chuẩn bị. Vậy là 2 tuần nữa thi hk1 và 4 tuần nữa sẽ diễn ra lễ kỉ niệm các em nhớ rõ chưa?

- DẠ RỒ.

- Các em có thể về.

Buổi học kết thúc trong niềm thất vọng của những thành viên lớp nó.

Chúng nó kéo nhau đến smile như dự định.

Tầng 2 của quán không khí thật thoáng mát là giờ nghỉ trưa nên quán khá đông khách, tụi nó tìm mãi mới có một chỗ ưng ý mà không phiền hà tới ai.

- Mấy đứa uống gì? - Nam dường như thấy chúng nó nên bước đến bàn hỏi.

- A... anh Nam lâu quá rồi không gặp anh, còn nhớ tụi em không?

- Để xem nào? Haizzz làm sao đây anh quên rồi.

- Anh dám quên hả??? - Vy lườm

- Haha... đùa chút mà quý cô hung dữ này tên Vy đúng không? Đây là Linh kia là Nhi.

- Cái gì??? Anh nói em.... là... là... hung dữ hả? Anh chết với em

Vy lao đến đánh Nam túi bụi nó và Linh cười, còn Nam thì la í ới.

-Tha... tha cho anh... Vy đáng yêu dễ thương..

- Gìuuu.... anh còn nói câu đó nữa thì không xong với em đâu - Vy nói xong trở lại bàn.

- rồi để chuộc lỗi lầm anh sẽ không tính tiền chỗ này.

- Phải vậy chứ, anh bỏ tiền ra trả đi không thôi bị đuổi việc đó haha..

- Vậy ba đứa uống gì?

- Em uống Mojito - Linh nói chỉ vào menu

- Em cappuccino nhé! Nếu có người hôm trước pha càng tốt, ngon hơn anh pha đấy hihi....

- Anh giận rồi đó! Em trả tiền đi - Nam làm vẻ giận dỗi y như con nít

- Ôi anh Nam em yêu anh mất thôi dễ thương quá haha... vậy nên anh trả cho em là hợp lí nhất rồi. - Vy cười phá lên châm chọc rồi lại chuyển sang nghiêm túc.

- Ok anh sẽ trả với điều kiện... Vy à đừng yêu anh nhé! Anh sợ lắm.... - Nam đưa tay lên ôm người vờ run rẩy làm ai đó tức xì khói.

Nó và Linh lại được 1 phen cười đau bụng.

- Chờ đó... ta sẽ báo thù... cho em 1 ly smoothies đi uống trước rồi tính.

- Ok chờ 5 phút.

17. Chương 17: Giải Quyết Vấn Đề.

Nam rời đi bỏ lại phía sau 1 người với sự tức tối..... Vy đang dốc hết tất cả ly nước mát trên bàn. 5 phút sau một cô gái phục vụ mang ra những thức uống mà tụi nó gọi.

- Phạm Quốc Nam anh trốn luôn rồi! - Vy nhìn vào ly nước rửa.

- Mày với anh Nam có ngày thành một đôi cũng không chừng, oan gia cãi nhau chí chóe. - Nó phán.

- Chuẩn đó Nhi. - Linh thêm tí muối.

- Lo mày với oan gia của mày trước đi.

- Ai? - nó hỏi ngu ngơ

- Theo mày thì là ai vậy Linh?

- À tao nghĩ là mày đang nói Huy.

- Giải, mày lớn khôn rồi đó Linh. Hihi...
  - Cái đầu mày. - Linh và nó cùng làm cái bóp lên đầu Vy. Với 2 lí do khác nhau.
  - Ái... đau..
  - Vy xoa đầu sau 2 cú đánh trời giáng từ 2 con bạn.
  - Nhi, mày định sẽ thế nào? Chỉ còn 2 ngày nữa thôi. - Linh hỏi
  - Tao cũng rối lắm còn dì út nữa.
  - Mày còn tiền tiết kiệm không? - lần này là Vy hỏi.
  - 10 triệu, số tao còn được nhiều đó.
  - hay qua nhà tao ở đi, với nhiều đó mày còn đóng đủ thứ tiền làm sao mà mượn nhà. - Linh đề nghị
  - Tao muốn tự đứng dậy mày hiểu không? Bây giờ tao chỉ có một mình không thể để bản thân yếu đuối được.
  - Nhưng....
  - Hai đứa mày cứ yên tâm khi nào cần giúp đỡ tao sẽ gọi mà.
  - Ủ... mày đã nói vậy thì tụi tao cũng chịu. Nhưng cần gì thì nói tao sẵn sàng giúp mày. - Vy nắm tay nó
  - Tao biết rồi.
  - Có chuyện gì cũng phải nói cho tụi tao biết đó nghe chưa? - Linh cũng ôm nó vào lòng (ngồi cạnh í mà).
- Nó gật đầu, ông trời thật bất công khi cướp đi của nó gia đình và người thân nhưng bù lại ông cũng thật tốt bụng khi ban cho nó hai người bạn này. Nó xem Vy và Linh giống như chị em ruột của mình vậy.

.....

Bar C.L

Tiếng nhạc sập sinh làm không khí nơi đây càng thêm ồn ào náo nhiệt. Ở đây có thể tìm thấy đủ loại thành phần của xã hội, cũng là nơi những cô cậu nhà giàu tụ tập.

Ở một góc quán.

- Chị có gì mới sao mà rủ bọn em ra đây?
- An Nhiên trong bộ váy đen sexy ,tóc xoắn cô nàng trang điểm khá đậm nhìn thật khác với hình ảnh buổi sáng khi ở trường học.
- Trò mới, có muốn tham gia không?
- Tất nhiên.
- Hôm nay là thứ 6, thôi thì cho nó 2 ngày nữa được vui chơi vậy. Thứ 2 em hãy dán thứ này lên bảng thông báo cho chị.
- Gì đây? Chẳng phải đây là....
- Cho người theo dõi nó, có gì báo cáo lại.
- Ok chị cứ giao cho em.

.....

Cuối cùng nó cũng đưa ra được quyết định.

- Dì ơi!
- Gì mà kêu dì vậy?
- Mai dì về quê với anh Hùng đi đây là vé xe con đã mua sẵn cho dì rồi.

- Tại sao con lại đưa cho dì mấy thứ này?
- 2 ngày nữa chúng ta sẽ phải dọn ra khỏi đây. Con không thể để dì chịu khổ cùng con được.
- Vậy con định một mình gánh chịu? Không, sao dì có thể bỏ con lúc này chứ!
- Dì à! hãy nghe con, con không sao con đã tìm được chỗ ở rồi. Dì không thể đi theo con mãi được, con còn trẻ sống như thế nào cũng được nhưng dì thì khác.
- Không sao cả, dì chịu được mà.
- Con quyết định rồi đây là vé và 5 triệu tiền mặt dì về quê tìm một việc làm nhẹ nhàng, anh Hùng sẽ lo cho dì. Con không thể lo cho dì giống như ngày xưa được, theo con dì sẽ khổ lắm.
- Con bé này! Sao con lại cứ đẩy những người quan tâm con ra 1 bên trong khi con thật sự không ổn như thế này chứ...

Nó ôm dì vào nghẹn ngào, từ nhỏ nó đã được dì chăm sóc, nó đã xem dì như người mẹ thứ hai của nó làm sao nó lại để mẹ mình chịu khổ được chứ.

- Được rồi, đừng khóc, Nhi ngoan dì sẽ về quê theo ý của con. Nhưng con phải hứa sẽ sống thật tốt, chăm sóc tốt cho bản thân mình có như vậy dì mới yên tâm.
- Được.....con.... hứa....

Nó tin đây là quyết định đúng đắn nhất của mình, nếu ông trời muốn thử thách nó thì được... nó sẽ không gục ngã nó phải vực dậy sau nỗi đau. Nó phải sống thật tốt để cha mẹ nó ở 1 nơi nào đó sẽ yên lòng.

” Cha, mẹ à con sẽ sống thật tốt, con gái của cha mẹ sẽ kiên cường trước những thử thách phía trước... Nhưng.... sao con nhớ cha mẹ quá.... con rất nhớ....”

Những tiếng nấc nghẹn ngào trong đêm khuya tĩnh mịch. Nỗi đau vẫn còn đó nhưng cô gái ấy giấu nó vào trong tận trái tim- nơi mà không ai có thể nhìn thấy sự hiện diện của nó.

Mới sáng tinh mơ nó đã ra khỏi nhà, nó không nỡ nhìn thấy dì út nó khóc, hôm nay dì ra bến xe về quê nếu nó còn ở nhà dì sẽ không nỡ đi. Nó cũng phải tìm cuộc sống mới của mình, hôm nay nó quyết định đi tìm việc và nhà. Xách balo lên cột lại giày nó thả bộ trên con đường quen thuộc.

Ghé hết quán này đến quán khác nhưng vẫn chưa tìm được việc gì ưng ý, những công việc đó đều làm vào buổi sáng trong khi nó lại tìm việc vào buổi tối vì sáng nó còn phải đi học.

Đang đi thì điện thoại nó reo, là Vy chắc nhờ gọi điện hỏi tại sao nó nghỉ học chứ gì nó chắc luôn.

- Alo..
- ” sao mà nghỉ học?”
- Đấy nó đoán có sai đâu.
- Có xin phép cho tao không?
- ” có, mà mà đi đâu? Làm gì mà nghỉ?”
- Giải quyết vấn đề mà hiểu mà, vậy nha bai bai.

Nó cúp máy cái rụp tránh sự lải nhải quen thuộc của con bạn.(chắc bên kia tức tối lắm ^^)

Đi thêm một đoạn nữa mắt nó sáng lên khi vừa phát hiện ra một tờ giấy thông báo tuyển nhân viên dán trên tường.

- “Quán bar C.L tuyển nữ nhân viên phục vụ lương 7tr/tháng. Công việc nhẹ nhàng, thời gian từ 18h- 23h. Chi tiết xin liên hệ số điện thoại 0978xxxxxx hoặc đến địa chỉ số 23 đường xy quận z.”

Nó chần chừ cuối cùng cũng quyết định gọi, đây là công việc kiếm tiền nhanh nhất bây giờ nó thật sự rất cần tiền, nó chỉ còn 5 triệu còn phải đặt cọc tiền thuê nhà thì thật sự là không đủ. Nghĩ đến đó nó cười chua chát cũng có ngày nó lâm vào bước đường phải vào làm phục vụ bưng bê trong các quán bar, là nơi

mà chưa bao giờ nó dám đặt chân đến. Đặt một cuộc hẹn với quản lí quán bar, nó nhanh chóng đến địa chỉ ghi trên giấy thông báo.

.....

- Alo.. chị nghe.

- Em mới nghe báo là con nhỏ đó xin vào làm trong quán bar nhà chị đó.

- Thật hả? Vậy quá tốt rồi haha... để chị hỏi lại quản lí.

Tút... tut....

An Nhiên mỉm cười cất điện thoại vào trong túi rồi khỏi.

Nó tung tăng bước ra khỏi quán bar, vậy là đã được nhận. Bây giờ nó cần phải tìm chỗ ở, điểm đến đầu tiên là khu chung cư Hòa An vì có lần cha mẹ nó nhắc đến là nơi đây cho sinh viên thuê nhà giá rẻ, cha mẹ nó còn khen nơi đây sạch sẽ thoáng mát rất phù hợp cho sinh viên. Nó đẩy cửa vào văn phòng đăng kí.

- Chào chị.

- À chào em, em muốn thuê nhà hả?

- Dạ. Có căn nào còn trống không chị?

- Còn đó em. 1 căn là đủ tiện nghi rộng rãi hai người sống cũng được.

- Vậy chị cho em thuê căn đó nha, ngày mai em dọn đến được không chị?

- Được em, em kí vào đây tiền đặt cọc trước tháng đầu là 3tr nha em.

- Chị cho em gửi.

- Cảm ơn em, đây chìa khóa số nhà là 109 đây đối diện nha em.

- Dạ. Cảm ơn chị em xin phép.

Thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng giải quyết xong, bây giờ nó cần phải về nhà thu xếp hành lí.

Vừa tắm xong nó thu xếp lại mọi thứ, cũng chẳng có gì nhiều chủ yếu là quần áo ảnh gia đình và 1 số vật dụng cá nhân. Ngắm nghía lại ngôi nhà lần cuối, quả thật nơi đây chứa rất nhiều kỉ niệm của nó, những kỉ ức vui buồn bên cha mẹ của nó đều ở đây bây giờ phải rời xa nó thật sự không đành lòng. Nhưng biết làm sao đây đó là điều nó không thể thay đổi được.

Như vừa chợt nhớ ra điều gì nó lấy điện thoại ra gọi.

Tút.... tut....

- “Alo”

- Anh Hùng dì út về tối chưa? Em Nhi đây.

- ” Nhi hả em mẹ anh về tối cách đây 2 tiếng rồi em đừng lo, giờ bà ấy đang nằm nghỉ chắc đi xe lâu quá nên mệt”

- vậy đừng đánh thức dì, anh nhớ chăm sóc cho dì giúp em nhé.

-” ừ anh biết rồi, em cũng phải tự chăm sóc mình đó”

- Anh đừng lo cho em, em ổn mà. Thôi em cúp máy nhé, anh ngủ ngon.

- Ok bye em.

Dì út đã về tối nó cũng an tâm, nó gửi 1 tin nhắn cho Vy.

-” Mai mày giúp tao chuyển nhà nhé!, đón Linh luôn đi mày có xe, mai đến sớm đó”

Vì ngày mai là chủ nhật nên kéo 2 con kia qua giúp cũng không sao. Nó tắt đèn chìm vào giấc ngủ, ngày mai chắc sẽ hơi mệt đây.

18. Chương 18: Dọn Nhà.

Sáng ra chuông cửa nhà nó đã reo inh ỏi, ngó qua cửa sổ nó thấy hai con bạn đang đứng ở ngoài tiếp tục hành hạ cái chuông. Nó lắc đầu chạy xuống mở cửa.

- Mày hay quá he con kia, kêu tao với con Linh qua sớm mà tao với nó đứng nhấn chuông 5 phút rồi đó giờ mày mới ló đầu ra là sao HẢ?

Nó bịt tai lại với tiếng hét kinh dị của Vy, biết vậy nó ở trong đó cho rồi, đi ra đây cho bị chửi xối xả nè trời.

- Dạ em xin lỗi chị, chị tha cho em.

- Hừ.... mở cửa chị vào coi.

- Dạ dạ..... - nó chạy ừa vào mở cửa

Sau một buổi sáng hì hụi dọn dẹp cuối cùng cũng hoàn tất, 3 đứa đứng ngắm thành quả của mình cười rõ tươi.

- Ở đây cũng rộng đó chứ, khi nào sợ ma call cho tao, tao qua ngủ với mày nha! hì hì.

Linh biết nó chứa sợ ma nên thêm một câu áp đảo tinh thần.

- Mày..... à tao tới 12h đêm mới sợ, giờ đó mày dám qua không? - nó cười ma mãnh vì biết nhỏ Linh sợ bóng tối.

- Thôi có gọi thì gọi lúc trời còn sáng hộ tao, mày biết tao sợ tối mà còn...

- Thì mày cũng biết tao sợ ma mà còn nói đó thôi xí....

Linh lườm nó cháy cả mắt, nó cười già lã cho qua chuyện.

- Mai đi học đấy nhé ôn thi mà nghỉ là không ổn đâu. - Vy nhắc nó.

- Ủ, mọi chuyện cũng ổn rồi.

- Có cần tao qua đón không? - Linh nói

- Thôi đưa tao về là được hihi....

Tán chuyện được một lúc ba đứa nó kéo nhau đi siêu thị mua đồ về nấu ăn, cũng mua một ít vật dụng cá nhân cho nó.

Nói là đi siêu thị nhưng thực chất là đi phá siêu thị thì đúng hơn, ba đứa nó chạy rần rần làm mọi người nhìn chăm chăm, nói cười vang cả khu thực phẩm chẳng qua là nhắc tới ăn uống là chúng nó lại cãi nhau vì người muốn ăn cái này người thì muốn thứ khác, một xui cuối cùng Vy và Linh phải nhượng bộ nó.

Ba đứa tay vác linh kính đồ đi vào nhà.

- Ôi mẹ ơi mệt quá.... - Vy vừa mở cửa đã bay thẳng lên sofa.

- Mệt thật đó, lấy tao ly nước coi... - Linh quay qua nó.

- Đợi chút, tao cũng mệt mà. - nó bĩu môi.

Lấy mỗi đứa một ly nước nó ngồi xuống xoa vai đã mỏi nhừ. Nghỉ ngơi 1 lúc tụi nó kéo nhau xuống bếp, trong ba đứa là chỉ có Vy không biết nấu ăn thôi bởi vậy bị nó và Linh hù cho nhịn không à! Mỗi lần như vậy là Vy phải năn nỉ hai đứa kia hết lời mới được ăn kể cũng tội.

Thức ăn được dọn ra ba đứa nhập cuộc, Vy tấm tắc khen.

- Tụi mày là số 2 trong lòng tao rồi đó..

- ai là số 1 vậy? Nó và Linh đồng thanh nhìn vy.

- Mẹ Linh haha... gì chứ nấu ăn là mẹ Linh số 1 rồi, mẹ tao cũng không bằng đâu.

- Ừ đúng rồi - nó và Linh gật đầu
  - Ê cái vụ đại diện tham gia cuộc thi đó, tính sao? - Vy hỏi
  - Thì thi thôi - Linh nói
  - Mà thi nấu ăn thì lo gì nhưng tao thi cặp đôi ăn ý gì đó, tao có phải là 1 đôi với Hoàng đầu. - Vy thở dài
  - tao cũng có phải 1 cặp với tên sao chổi đâu?
  - Đúng rồi! Mà tao thấy hình như Hoàng để ý mày đó.
  - Nhảm nhí, không có đâu - Vy giải thích
  - vậy để tao đưa ra chứng cứ thuyết phục nhé!
  - Nói đi, mau tao tò mò quá. - nó chạy lại chỗ Linh thúc giục.
  - Có lần mày ngủ trong giờ học Hoàng đã lấy tập che lại giúp mày rồi còn ngó đầu vô vờ như đang đọc sách cùng mày để cô không để ý, lúc mày than mệt nằm 1 đồng năm phút sau là có 1 chai nước cam ép trên bàn mày chỉ ngóc đầu lên uống mà không thèm hỏi ai mua ày phải không?
  - Cái đó thì.... - Vy ấp úng không biết phải trả lời như thế nào bởi vì đúng là như Linh nói mỗi lần ngóc đầu dậy thấy nước là uống thôi mà nhiều khi Vy tưởng là Linh mua vì chỉ có Linh mới tinh ý vậy thôi.
  - Còn gì nữa nói hết đi... - nó giục
  - Rồi còn hỏi tao sinh nhật mày là ngày nào nữa đó, nhiều lần tao thấy cậu ấy ngồi nhìn mày suốt mà mày thì nói cười với Nhi nên có thấy đâu. Tin tao đi tao ngồi ở sau tao thấy hết đó.
  - Thật ra tao cũng nhận ra cậu ấy tốt với tao chứ nhưng....
  - Nhưng gì? Đừng nói là mày..... để ý người khác nha. - nó nghi ngờ
- Vy chỉ biết gật đầu thay cho câu trả lời.
- Vậy người đó là ai? - Linh hỏi, cái này thì Linh thật sự không nhìn ra, không biết từ lúc nào mà Vy lại giấu được tụi nó.
  - Là.... là... Nam..... - Vy ngượng ngùng
  - Cái gì? - nó và Linh hét lên như không tin đây là sự thật.
  - Mày với anh Nam như mèo với chuột vậy mà.... tao xui đây.. - Linh giả bộ ngất
  - Tụi mày làm gì phản ứng dữ vậy, biết vậy tao không nói đâu. - Vy giận dữ
  - Mày thích anh Nam từ khi nào vậy? - nó làm vẻ nghiêm túc hỏi.
  - Lần đầu đến Smile.

Nó và Linh bắt đầu tưởng tượng lại cảnh tụi nó đến Smile lần đầu tiên..... phải rồi Vy đã như người trên mây khi gặp Nam.

- Tụi mày biết rồi thì đừng chọc tao với Hoàng tao sợ cậu ấy cứ hi vọng như vậy mà tao thì không thể, cứ bình thường đi. Tao sẽ thuyết phục cô cho tao và Hoàng rút khỏi phần thi cặp đôi ăn ý để chuyển sang thi hát.

- Ừ cũng đúng, mà dù mày làm gì tụi tao vẫn ủng hộ mày, cổ lên Vy.

Chúng nó lại cười đùa vui vẻ, mỗi người một cuộc sống một cá tính là thế đấy nhưng lại hiểu nhau hơn bao giờ hết. Ông trời đã gắn kết họ lại và đặt cho họ một tình bạn tuyệt đẹp.

.....

Hắn bước vào công ty, mọi người nhìn thấy đều cúi gập người cất tiếng chào. Hắn bước đi thẳng vào thang máy ấn nút lên tầng cao nhất. Dừng lại trước cửa phòng có ghi dòng chữ chủ tịch, hắn giơ tay lên gõ cửa.

- Vào đi. - bên trong vọng ra tiếng nói của một người đàn ông.

Mở cửa đi vào, hần thông thả ngồi trên chiếc ghế trước bàn làm việc.

Đối diện hần là một người đàn ông trung niên tầm 45 tuổi, ở ông toát ra vẻ cao quý dù ở tuổi 45 nhưng nhìn người ta cứ ngỡ chỉ vừa 40, từng đường nét trên khuôn mặt đều rất thanh tú, đôi mắt màu nâu đen. Có lẽ hần được di truyền từ ông ở đôi mắt và nước da. Ông đẩy gọng kính từ từ ngẩng đầu lên, khá ngạc nhiên khi nhìn thấy người con trai trước mặt, đã lâu lắm rồi hần chẳng hề về thăm ông cũng chưa 1 lần gọi điện, thật lạ.

- Sao hôm nay ngọn gió nào đưa con đến đây vậy, con trai?

- Tôi đến có việc cần ông giúp. - Hần lạnh nhạt trả lời.

Ông Hiền thoáng nét thất vọng, rất nhanh nói.

- Được, cần ta giúp việc gì?

- Cũng không hẳn là giúp, ông muốn tôi trở về làm tổng giám đốc đúng không?

- Phải nhưng con đã từ chối ta rồi còn gì.

- Bây giờ tôi sẽ làm, mở cuộc họp cổ đông đi.

- Điều kiện? - Ông buông ra một câu, 1 năm trước hần đã thắng thường từ chối vậy mà bây giờ lại tự động đồng ý chắc chắn phải có điều kiện rồi, ông không hẳn là không quan tâm hần, tính cách con trai mình chẳng lẽ ông không biết.

- Mua lại ngôi nhà ở địa chỉ này và giúp tôi điều tra thông tin của chuyến bay Bxxx vừa mất tích. - hần đưa ra 1 tờ giấy ghi địa chỉ.

- Sao con lại quan tâm tới chuyện này?

- Ông không cần biết, khi nào họp cổ đông cứ liên lạc cho tôi.

Hần nói xong cũng rời khỏi, ông Hiền nhìn theo ánh mắt đượm buồn vì ông mà hần mới trở nên như vậy, ông biết mình có lỗi nhưng đã muộn rồi.

Hần về đến nhà mà lòng nặng trĩu, đã lâu rồi hần không đối diện với ông ấy, hần đã trốn chạy suốt thời gian qua chốn chạy với nỗi hận của mình. Một môi thả mình xuống giường, hôm nay hần không bật đèn đó là điều mà hần chưa bao giờ làm. (Lí do mọi người đọc những chương sau sẽ biết).

Nằm suy nghĩ về những việc mình vừa làm, hần không biết đây là đúng hay sai nữa, có một điều thôi thúc hần phải làm. Nhìn thấy một nỗi buồn sâu trong đôi mắt nó khi ngôi nhà bị niêm phong làm hần bị ám ảnh. Đôi mắt đó rất đẹp nên hần sẽ làm tất cả để giữ cho nó luôn đẹp như vậy, bởi vì đôi mắt đó rất giống mẹ hần, người mà hần kính trọng, yêu thương và vì mẹ hần mới hận cha mình nhiều như vậy...

Đêm, một khoảng lặng trở về với họ.

Trong căn phòng nhỏ, nó đang ngồi thu mình vào một góc, ánh mắt hướng lên nhìn những vì sao bên khung cửa sổ. Nó nhớ cha mẹ quá, sao lâu quá rồi mà họ vẫn chưa chịu trở về với nó, từ nhỏ tới giờ cha mẹ chưa 1 lần để nó 1 mình như vậy.

- papa, mami à! Con gái chỉ có một mình thôi, sao hai người vẫn còn để lại con cô độc như vậy, hai người không thương con nữa sao? Con gái nhớ hai người lắm.....

Giọt nước mắt nóng hổi rơi trên gò má, nó lấy tay gạt nhẹ.....

Một đêm mất ngủ với hần và nó....

19. Chương 19: Bàn Tán.

Mới vừa đặt chân tới trước cổng trường nó đã gặp Tường Quân ,cũng lâu rồi nó không gặp cậu. Nó bước tới chỗ cậu vỗ vai.

- Hey, chào buổi sáng!

Quân giật mình quay lại bắt gặp nụ cười của nó, nụ cười mà mấy ngày hôm nay cậu đã nhớ da diết.

- Mấy hôm rồi không gặp em. Em khỏe chứ? Vết thương ở đầu đã lành chưa?

- Hì, em khỏe rồi. Nhìn nè!

- Ủ nhìn em tươi vậy anh tin rồi. Vào thôi.

Nó và Quân cùng nhau vào trường. Nó cảm giác lạ lẫm hôm nay mọi người cứ nhìn chằm chằm nó còn chỉ trở bịu môi nữa mỗi ngày đâu có vậy. Phía trước có rất nhiều người vây quanh bảng thông báo, chẳng lẽ có gì mới, nó tò mò kéo Quân đi tới xem đi được nữa đoạn thì Vy và Linh từ đâu chạy đến hót ha hót hời.

- Mày đừng qua đó đi lên lớp thôi. - Linh kéo tay nó.

- Có gì mà tao không qua đó được? - nó giật tay mà Linh kéo ra.

- tốt nhất là đừng qua đó. - Vy nói.

- Vậy tao càng phải đi. - nói là làm nó bước thẳng tới bảng thông báo, như là ngôi sao vậy nó đi tới là mọi người tự dân sang hai bên.

Đập vào mắt nó là dòng chữ " Tiểu thư biến thành ăn mày" bên cạnh còn có hình cha mẹ nó, hình ngôi nhà, hình nó và căn hộ nó đang thuê kèm thêm đoạn văn dài. Nội dung vạch trần thân phận của nó chuyện cha mẹ nó gặp tai nạn máy bay, chuyện nó bị tịch thu nhà phải ra đường ở..... rất nhiều lời lẽ nhục mạ nó, ác ôn là họ còn độc mồm độc miệng nói cha mẹ nó chết nữa chứ, nó tức chưa có bằng chứng mà họ dám nói như vậy sao. Đem nó ra làm trò cười được rồi sao còn phải lôi cả cha mẹ nó vào chứ, quá đáng!

- Tôi hỏi ai dán cái thứ này lên. - nó lớn tiếng nói.

Một vài lời xì xầm bàn tán bắt đầu rộ lên.

- tội nghiệp thật là tiểu thư mà bây giờ phải làm ăn mày....

- Con gái nhà thiết kế ư tin được không trông cô ta quê mùa thế kia mà?

- Giờ nghèo rồi mà còn học ở đây sao, cô ta có tiền đâu mà đóng học phí chứ....

- Nghe nói cô ta quyến rũ 2 hotboy của chúng ta đó....

Những lời bàn tán cứ thế vang lên, điều cố ý chỉ trích nó dường như đó là niềm vui của họ.

- IM HẾT ĐI!!! -nó hét lên

- ĐEM NGƯỜI KHÁC RA LÀM TRÒ CƯỜI CÁC NGƯỜI VUI LẮM SAO, TÔI KHÔNG BIẾT AI GIỎ TRÒ NÀY NHƯNG HÃY NGHE CHO RÕ ĐÂY: "TRÒ NÀY HÈN LẮM, CÁC NGƯỜI CHỈ LÀ ĐỒ CON RỪA RÚT CỔ MÀ THÔI".

Nó giật lấy tờ giấy xé nát, đi về lớp học, không có cảm giác gì cả không khóc ,không quan tâm. Nó biết người gây ra trò này là muốn áp đảo tinh thần nó buộc nó phải chuyển trường đây mà không dễ như vậy đâu, muốn đấu nó sẽ cùng đấu, nó không phải một đứa yếu ớt.

Trên lầu, Mỹ Linh nhìn xuống nhếch môi.

- Hèn à! Nhưng tao thích, mày sẽ không yên với tao đâu.

Vy và Linh hoảng hốt đuổi theo nó về lớp, thầm nghĩ ai lại muốn hại nó chứ?

Tường Quân từ nãy đến giờ đã chứng kiến hết mọi chuyện, cậu không nghĩ thời gian qua nó đã chịu nhiều cú sốc như vậy, càng không nghĩ nó lại cứng rắn như thế. Nó mà cậu biết trước đây trông có vẻ rất yếu đuối nhưng nó của bây giờ không như vậy. Cậu đang suy nghĩ ai là người gây ra chuyện này, cậu phải cho người đó một lời cảnh cáo mới được.

Ở một góc khác, hắn đã thu tất cả vào tầm mắt cả những lời của Mỹ Linh. Nhìn cũng đủ biết là cô ta làm, từ nay hắn phải chú ý hơn đối với cô ta.

Chạy vào lớp Vy và Linh đã thấy nó thản nhiên ngồi đọc sách.

- Nè! Mày có sao không? Sao thản nhiên vậy? - Vy hỏi.

- Mày nghĩ những thứ đó hạ gục được tao sao.

- Ai lại bày ra cái trò điên đó chứ. - Linh bức xúc.

- Kệ họ đi. Tao không quan tâm, về chỗ đi vô học rồi.

Hai người kia đành về chỗ, với hàng tá suy nghĩ trong đầu.

Tiết học bắt đầu, mọi người trở về với việc ôn tập của mình.

Vy quay sang Hoàng.

- Hoàng nè! Chúng ta thi hát nhé! Để Nhi và Huy thi cặp đôi ăn ý thôi.

- Sao vậy?

- Tự nhiên Vy muốn thi hát, được không?

- Ủ tui Vy vậy.

Ánh mắt Hoàng thoáng buồn tiếc là Vy không nhận thấy.

Hôm nay hắn không nghe nhạc như mọi ngày nữa mà đã tập trung vào học hành làm nó thấy lạ. Chịu không nổi nó quay qua hỏi.

- Hôm nay anh bị trúng gió sao?

- Không.

- Thật là không? Tôi thấy anh lạ quá, mọi ngày anh ôm cái tai nghe có bao giờ học hành gì đâu.

- Sắp thi.

Nó nóng với cái kiểu trả lời của hắn, ghét không thềm hỏi nữa nó quay lên bảng nghe giảng không thềm quan tâm tới cái con người đó nữa.

Hắn nhin cười trước biểu hiện phong phú trên khuôn mặt của nó.

Từng tiết học lặng lẽ trôi qua, chuông reo hết giờ vang lên. Mọi người xách cặp ra về, nó định chạy lại chỗ Linh thì bị hắn kéo tay lại.

- Mọi người về trước đi tôi có chuyện muốn nói với cô ta.

Thông báo xong hắn thẳng thừng kéo tay nó đi ra xe. Bốn người kia ở lại hết nhìn theo họ lại quay ra nhìn mặt nhau lắc đầu rồi cũng ra về.

- Nè, anh kéo tôi đi đâu vậy hả? Bỏ tôi ra, tôi bận lắm không đi đâu, bỏ ra đi.

- Cô trật tự đi.

- Không đó, khi nào anh buông tay tôi ra tôi sẽ không la nữa nếu không tôi... tôi sẽ la lớn hơn...

Hắn dừng lại quay sang nó.

- Cô mà la nữa tôi bế cô đi đó. - nói xong hắn tiếp tục kéo nó đi còn nó sau lời tuyên bố hùng hồn của hắn cũng không dám la nữa.

Xe dừng lại tại một ngọn đồi, nó mở cửa bước xuống thích thú chạy tung tăn.

- Đẹp quá! Mát quá!

Hắn ở phía sau nhìn vẻ thích thú của nó mà bật cười một nụ cười hiếm hoi, tiếc là nó không được ngắm rồi.

Sau một hồi la hét tung tăn nó chạy lại chỗ hắn, ngồi xuống bên cạnh.

- Sao anh biết chỗ này vậy?

- Tôi hay tới đây.

- Ở đây đẹp lắm! Cảm giác rất thoải mái, lâu rồi tôi không thấy như vậy.

- Mỗi khi tâm trạng không vui tôi lại hay tới đây một mình.

Nó im lặng lắng nghe.

- Từ đây nhìn xuống mọi thứ thật nhỏ bé, giống như tôi vậy.

- Anh có tâm sự sao?

- Ủ. Mà hôm nay nhà bị niêm phong rồi vậy cô ở đâu? - hấn quay lại nhìn nó hỏi.

- Tôi thuê được nhà rồi.

- ra vậy. Thôi về.

Hấn đứng dậy đi ra xe, nó khó hiểu nhìn theo rồi cũng đứng lên.

Đưa nó về nhà, hấn ghé sang chỗ Nam.

- Em tới lâu chưa?

- Cũng mới thôi.

- nghe nói em đồng ý nhận chức tổng giám đốc rồi sao?

- Ủ.

- Sao em lại đổi ý vậy?

- Vì một người.

- Ai? Một cô gái sao?

- Ủ. Vì muốn giúp cô ấy.

- Em yêu cô gái đó?

- Không hấn. Mà thôi bỏ qua đi, chuyện chú bắt anh vào làm công ty, anh tính sao?

- Anh chưa có ý định đó, để từ từ đã, anh tự do thoải mái như bây giờ không tốt hơn sao.

- Nhưng Quỳnh Anh nó nói chú kiên quyết lắm.

- kệ đi, hôm nay đóng cửa sớm anh em mình đi làm vai ly đi.

- Cũng được 7h bar C.L, em về trước.

Hấn lên xe ra về.

Bar C.L tối nay có gì đặc biệt....

20. Chương 20: Bar C.l

Sửa soạn đồ đạc xong, nó đeo balo bắt xe bus đến bar C.L, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của nó. Nó không dám nói cho hai con bạn biết sợ chúng nó lo lắng, nó quyết định sẽ làm 1 tháng rồi tìm công việc khác tốt hơn ở nơi đây rất phức tạp vì quá cần tiền nên nó mới liều vậy thôi.

Bước đến chỗ anh quản lí nó gật đầu chào.

- Em đến rồi hả? Đi thay đồ đi rồi bắt đầu làm, hôm nay có vẻ đông khách đó.

- Dạ.

Nó vào phòng thay đồ mà mình đã chuẩn bị, đội tóc giả vào đeo thêm mắt kính nó nhìn trong gương gật đầu hài lòng, bây giờ chắc chắn không ai nhận ra nó rồi, nó cười rồi bước ra bắt đầu làm việc.

Tiếng nhạc xập xình chói tai cứ đều đều vang lên, dưới ánh đèn mờ ảo làm cho nơi đây càng lung linh hơn, nó đi tới bàn có 2 chàng trai vừa mới bước vào.

- Hai anh dùng gì?

Hắn ngược đầu dậy nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt, giọng nói này rất quen.... chỉ có thể là... không chắc chắn là hắn nghe nhầm làm sao cô ta lại ở đây được.

Nãy giờ nó vẫn cúi người xuống mà không nhìn hai người trước mặt nên không nhận ra cũng phải.

- Cho tôi 1 chai XO, đem ra 2 ly và một đĩa trái cây. - Nam cất tiếng gọi, nãy giờ cậu cũng thắc mắc như hắn vậy nhưng rồi cũng lắc đầu phủ nhận.

Nó vẫn thế không để ý mà đi thẳng vào quầy, một lát sau bưng ra bàn hắn những thứ mà Nam vừa gọi. Lúc này nó mới ngẩng đầu lên, thoáng chút bối rối vì gặp Hắn và Nam nó nhanh chóng rời khỏi để tránh bị phát hiện.

Suốt buổi tối nó cứ chạy vòng vòng bưng bê làm cả vai nhức mỏi, nhưng bây giờ chỉ mới 21h thôi nó còn chạy 2 tiếng nữa, than thầm rồi tiếp tục công việc. Đi đến bàn của hai tên vừa mới ngồi xuống.

- Quý khách dùng gì?

- Phục vụ mới sao? - một tên hỏi.

- Mời quý khách gọi đồ uống. - nó lảng tránh không muốn dây dưa với hai tên này.

- Đây cô em sao gấp gáp vậy, ngồi xuống uống cùng bọn anh. Sao lại đeo kính, ăn mặc như vậy quản lý của em để em mặc như vậy sao?

- Tôi không tiếp rượu đâu ạ, xin lỗi.

Nó định rời đi thì bị kéo ngược lại, vô tình ngồi lên đùi tên kia, cắn răng, nhìn nó tự nhủ.

- Thả tôi ra, tôi sẽ đi gọi người khác cho các anh.

- Nhưng anh thích em làm sao đây? - tên đó giở trò, đưa tay vuốt ve gương mặt nó.

Nó định cho tên đó một cái tát thì anh quản lý đến kịp.

- Xin lỗi các anh, cô ta chỉ là phục vụ làm theo ca thôi ạ, anh muốn tôi có thể gọi người khác đến tiếp rượu.

- Bây giờ tôi chỉ muốn cô ta tiếp rượu cũng không được sao?

Tên đó đứng dậy đập bàn hét lên, sự chú ý đang dồn về phía nó và tên kia, nhạc cũng đã tắt từ bao giờ. Hắn cũng đưa mắt nhìn về phía nó.

Cùng lúc đó hai cô gái từ phía ngoài bước vào, không ai khác đó là Mỹ Linh và An Nhiên. Thấy ồn ào cô ta đi đến.

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ thưa cô chủ, vị khách này muốn cô ta tiếp rượu nhưng cô ta chỉ là phục vụ mới.

Mỹ Linh đưa mắt nhìn nó, ánh mắt lộ ý cười.

- Mới cũ gì, khách đến là thượng đế không thể vì cô ta mà mất khách được, cứ để cô ta làm đi.

- Phải vậy chứ Phan tiểu thư. - tên kia hài lòng ngồi xuống.

Nó nghe xong máu dồn lên não, không khó để nó nhận ra cô ta nó cũng biết cô ta cố ý muốn hại nó đây mà. Xui xẻo cho nó chọn đầu không chọn lại chọn đến bar của nhà cô ta làm việc.

- Được, tôi uống với các người. - bây giờ nó không còn đường lui, không khéo là mất việc như chơi.

Nó đi về phía quầy lấy hai chai rượu, trở về bàn ngồi xuống bắt đầu rót và uống, nhạc cũng được bật lên mọi người trở về với cuộc vui của mình. Mỹ Linh mỉm cười bước đến cái bàn ở góc khuất quan sát.

Nãy giờ cứ rót và uống nó cũng không biết mình đã uống hết bao nhiêu nữa, đầu đã bắt đầu choáng, nhức kinh khủng, mọi vật đang mờ dần trước mắt nó.

Nam và Hấn nãy giờ vẫn hướng mắt về cô gái đó, không khó nhận ra bọn họ đang giở trò, nếu mọi lần chắc hai cậu cũng không quan tâm làm gì, nhưng hôm nay lại không muốn làm lơ, đứng nhìn cô gái đó quen nên hai cậu mới vậy.

Nó rót ly tiếp theo đưa lên miệng chưa kịp uống đã rơi xuống vỡ vụn, nó người nóng bừng, đầu đau nhức ngất đi.

An Nhiên đi đến nói nhỏ vào tai hai tên kia, sau khi cô ta rời đi, hai tên kia dìu nó lên ra khỏi bar. Hấn quay lại chỗ Nam nói.

- Anh tính tiền rồi về sau, em đi trước.

Hấn chạy theo sau, bọn kia đưa nó lên xe chạy về hướng trung tâm, hấn cũng lên xe đuổi theo, lòng bất an.

Đến trước khách sạn bọn kia dừng lại, một trong hai tên đưa nó đi vào khách sạn tên còn lại lái xe rời khỏi. Hấn từ trong xe bước ra, đi theo đến cửa thì bị chặn lại.

- Anh cho tôi xem thẻ phòng mới được vào.

Hấn chửi thề trong bụng.

- Tôi đến để đặt phòng.

Đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, lòng hấn bồn chồn.

- Cho tôi một phòng gần hai người lúc này, họ là bạn tôi nên ở gần cho tiện.

Cô tiếp tân gật đầu lập tức, cười cười nghĩ "anh ta sao lại đẹp trai thế kia".

Nhận được phòng, hấn nhanh chân chạy vào thang máy.

- 376, thôi chết mình quên hỏi là hai người đó ở phòng mấy rồi, 375 hay 377. Điên thật.

Hấn vò đầu trách vì sự sai sót của mình.

ting....

Thang máy bật ra hấn chạy vòng vòng tìm số phòng, 375, 376, 377.... Cố gắng nghĩ xem tên kia ở phòng nào vừa định tông cửa vào phòng 375 thì....

- Tránh ra, tên dê tiện kia tránh xa tôi ra....

Hấn nghe thấy tiếng hét nhỏ vang ra từ phòng 377, không do dự hấn tông cửa chạy vào. Trước mặt hấn là nó đang ôm lấy áo vừa mới bị xé một mảng ở tay loạng choạng chạy ra khỏi giường. Tên dê tiện kia thì đang định tóm nó lại, hấn đi tới kéo nó vào lòng cởi áo khoát ra khoát lên người nó rồi để nó ngồi xuống một góc phòng.

- Mày là thằng nào, tại sao vào đây, mày có biết đang phiền ông vui vẻ sao?

- Câm miệng của mày lại.

- được lắm tao sẽ ày biết tay.

Tên kia lao tới đánh hấn, chưa kịp đám đã bị hấn kéo tay vòng ra sau bẻ các rắc làm tên kia la oai oải, buông ta hấn bẻ tiếp tay bên kia rồi đẩy tên kia xuống sàn, đá thêm một cái ngay bụng, tên kia gục xuống.

Hấn kéo tay nó đứng dậy rời khỏi đó. Bước vào thang máy, người nó run lên, nước mắt nước mũi tèm lem bây giờ không còn kính, không còn tóc giả hấn mới chắc chắn đây là nó, lúc này nếu hấn không nghe theo linh cảm của mình thì có lẽ chuyện tồi tệ đã xảy ra. Hấn nhích người lại ôm nó vào lòng trấn an.

- Không sao, ổn rồi.

Nó chỉ chờ có thể òa lên khóc rồi lịm đi vì uống quá nhiều rượu.

21. Chương 21: Làm Ôsin Cho Anh, Không Thể Nào.

Hắn đưa nó về nhà, người nó lạnh ngắt. Đặt nó nằm xuống, hắn chạy đi lấy nước ấm chườm lên đầu nó, kéo chăn đắp lên người nó cho ấm lại. Hắn chốc chốc lại đưa tay lên sờ trán xem thân nhiệt, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt. Nó nghiêng người tựa quây, miệng lẩm bẩm những câu lủng củng.

- Đừng..... không.. tha... cho tôi...

- Mẹ ơi.... con sợ..... quá.....

Và thế từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má, hắn nhìn mà xót xa, đưa tay lau đi những giọt nước long lanh ấy.

- Tôi sẽ không để ai làm tổn thương em.

Mưa bắt đầu rơi bên khung cửa sổ, từng đợt gió lạnh lùa vào căn phòng. Trên giường một người con gái chìm vào trong giấc ngủ say, bên cạnh có 1 người gật gà gật gù rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Nó uể oải mở mắt, đầu nhức kinh khủng, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Tối hôm qua nó đi làm rồi gặp hắn và Nam, tiếp theo là gặp hai tên lạ mặt, nó vì sợ mất việc mà đồng ý uống rượu.... sau đó thì.. khách.... sạn.... tên dê tiện đó đã....

Nó hoảng hốt nhìn lại, quần áo vẫn như cũ không có gì cả đưa mắt nhìn xung quanh trần nhà màu cafe sữa.. quen vậy... nhìn sang bên cạnh nó giật mình thấy hắn đang nằm trong tư thế ngủ ngời đầu dựa vào giường trông rất buồn cười. Nó nhẹ nhàng nhích lại chăm chú quan sát từng nét trên khuôn mặt của hắn.

- Mi dài quá.. dài hơn cả mình... da cũng trắng hơn mình...

Nó vừa nói vừa lấy tay sờ lên mặt hắn.

- Mịn thật..... nè sao chổi thật sự là anh rất đẹp đó. Mà anh dùng nước hoa gì thơm quá vậy?

- Gucci By Guity.

Nó đang lẩm bẩm thì có tiếng nói phát ra, hắn mở mắt ngồi thẳng dậy, nó vội lùi ra sau... ” chẳng lẽ hắn.... nghe hết rồi... ôi xấu hổ chết mất...”

- Sao còn gì muốn hỏi nữa không?

- Hỏi..... hỏi gì.....? - nó bắt đầu cà lăm rồi.

- Hỏi..... hỏi..... - Hắn nhích người lên đưa mặt lại gần mặt nó, bắt chước cái kiểu cà lăm của nó.

- Yaaaaa..... cái tên điên này... tránh ra. - Nó nhắm mắt lại đánh hắn túi bụi.

- Xàm sở tôi hả? Tránh ra..... - nó tiếp tục hét và đánh.

- Á.... - Hắn ôm bụng.

Nó nghe hắn la cũng mở mắt, thấy hắn ôm bụng cứ tưởng là mình đánh nên hắn mới như vậy nên cũng nhích lại gần hỏi han.

- Nè, sao chổi... anh sao vậy?

- Bụng tôi....

- Sao vậy? Đau hả? - nó bối rối.

- Đau quá.....

- Hơ tôi xin lỗi, tôi không cố ý tại anh cứ dí sát cái mặt vào tôi làm gì.....

- Nhưng cô đâu cần.... á....

- Đau anh đau ở đâu để tôi xem.....

Hắn cốc vào đầu nó một cái, miệng cười rõ tươi, nó chính là đang bị cuốn vào nụ cười đó... ” đẹp quá.. hắn cười đẹp thật..” mãi ngấm nụ cười nhìn năm hiem thấy kia mà nó quên mất là nó đang bị lừa, giật mình trở về hắn đã biến đâu mất tiêu nó mới dần hiểu ra vấn đề...

- Aaaaaaaa.... anh chết với tôi đồ sao chối....

Thay đồ xong nó đi tới bàn ăn nơi mà hắn đang ngồi.

- Anh lấy đâu ra bộ đồ này vậy?

- Tôi mới gọi người mang tới. - Hắn thản nhiên vừa ăn vừa trả lời.

Nó cũng ăn, suy nghĩ một lúc nó cất tiếng hỏi.

- Chuyện hôm qua.... là như thế nào?

- Qua rồi bỏ đi.

- Nhưng....

- Ăn đi còn đi học. - Hắn cắt ngang lời nó, hắn không muốn nó biết mấy chuyện hôm qua.

Nó biết hắn đã không muốn nói thì có hỏi nữa cũng vậy nên đành im lặng.

- Cô nghỉ việc đi.

- Tại sao?

- Cô không biết hay giả vờ vậy, Mỹ Linh muốn gây sự, cô làm ở đó là quá thuận lợi cho cô ta rồi.

- Nhưng tôi cần tiền, anh cứ mặc tôi.

Hắn nghe nó nói buông hẳn đĩa xuống nhìn nó.

- Mặc cô để như hôm qua sao. Không nói nhiều cô nghỉ đi.

- Anh là thiếu gia giàu có còn tôi.... tôi đã không còn là tiểu thư, cuộc sống của tôi không giống như cuộc sống của anh, anh hiểu không?

Nó nói xong cũng đứng dậy xách balo đi ra. Hắn ngồi đó suy nghĩ về những lời nó nói, đúng là hắn đã không nghĩ nhiều như vậy.

Nó tới lớp với bọn bè suy nghĩ, nói thì nói vậy chứ nó cũng biết làm việc ở đó không ổn 1 chút nào. Mỹ Linh cô ta quá nhiều chiêu trò đó lại là bar của cô ta nó làm ở đó chẳng khác nào đi làm trò cười cho cô ta. ” ôi điên mất thôi” nó vò đầu úp mặt xuống bàn. Không bao lâu hắn cũng đến lớp, nhìn nó như vậy hắn cứ tưởng là nó giận, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Vy cứ tưởng nó bệnh nên chạy đến lay nó.

- Nhi... nhi...

Nó mệt mỏi ngẩng dậy.

- Gì?

- Mà sao vậy?

- Mệt, để tao yên một lát được rồi. - nó lại gục xuống.

Vy thấy vậy cũng về chỗ cứ tưởng nó mất ngủ chứ.

Tiết học bắt đầu

Hắn thấy cô vào lớp rồi mà nó vẫn chưa chịu chịu ngẩng dậy nên lay vai gọi.

- Tắc kè, cô vào rồi.

nó vẫn im lặng, hắn không biết phải làm sao để kéo nó dậy đành....

- Này đồ sao chổi sao anh dám cốc đầu tôi hả?

Nó nói mà như hét với âm lượng maximum làm cả lớp ai cũng bật cười sau câu nói của nó.

- Nhi, em có biết đang trong giờ học không?

- Dạ em xin lỗi cô. - nó đứng dậy xin lỗi cô

- Lên giải câu 7 trong đề cho tôi.

Nó ử rử bước lên bảng, qua giờ nó có coi bài đâu mà làm với lại hóa là môn mà nó ngán ngẩm. Đọc sơ qua cái đề mà nó nhăn mặt cái quái gì thế này? Ôi.....

- Thế nào sao không làm?

- Dạ.... em... không...

- Thưa cô hôm qua em mượn đề của bạn Nhi nên bạn ấy chưa kịp làm ạ. - Linh thấy không ổn nên đứng dậy nói, Linh biết nó ghét hóa.

- Vậy em lên giải đi, Nhi về chỗ lần sau còn như vậy là chép bài phạt nghe chưa?

- Dạ...

Nó trở về bàn lườm hấn muốn rụng cả con mắt, tại hấn mà nó bị như vậy. Hấn thì thản nhiên nhún vai.

reng.... reng...

chuông ra chơi vang lên, trước khi đi cô thông báo.

- Tuần sau cô mong các em nghiêm túc trong kì thi, lịch thi An sẽ thông báo. Về phần thi hát sẽ có bạn Vy và Hoàng tham gia, cặp đôi ăn ý lớp ta chỉ còn Nhi và Huy. Thôi các em ra chơi.

Mấy đứa trong lớp nó kéo nhau ra canteen như đàn ong vỡ tổ. Chỉ còn lại nó và Hấn trong lớp, không khí bây giờ rất chi là im ắng, nó và hấn chẳng ai nói với ai câu nào, chẳng qua là nó còn giận hấn vì chuyện lúc này.

- Cô giận tôi sao?

-.....

- tôi xin lỗi.

Nó nghe tới đây cũng bắt đầu mụi lòng tha thứ.

- Coi như anh biết điều.

Hấn im lặng một lúc thì nói tiếp.

- Tôi đã suy nghĩ rồi, cô cứ nghỉ việc, tôi sẽ tìm việc cho cô.

-Việc gì chứ?

- Làm người giúp việc và nấu ăn cho tôi.

- gì? Làm ôsin cho anh đó hả? Không thể nào.

- Tôi sẽ trả bằng số lương cô làm ở bar.

- Không.

Hấn định nói tiếp thì Linh và Tuấn đi vào nên thôi.

- Hai người đang nói gì mà thấy tụi tui vào lại im re vậy? - Tuấn hỏi

- Chắc đang tâm tình hihi... - Linh phán một câu xanh rờn.

Sau câu nói đó thì một quyển vở đang bay với tốc độ ánh sáng và địa điểm dừng chân không ở đâu khác chính là gương mặt của Linh, trong giây phút nguy hiểm dầu sôi lửa bỏng đó đã có một cánh tay kéo Linh ra phía sau và hậu quả là....

BỐP.... quyển vở nằm trọn trên mặt của Tuấn.

- Ôi không... - Linh reo lên.

Nó bật cười khi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Tuấn bây giờ hằn nguyên dấu vết in dấu của quyển vở thân yêu.

- Đáng đời cậu, đừng trách tôi nhé là cậu anh hùng cứu phù thủy thì chịu đi.

- Phù thủy?... ý mày là tao đó hả CON KIAAAA?

- Haha.... chính xác....

- Mày đừng đó cho tao....

Linh xách dép lên rượt nó chạy quanh lớp đến thở không nổi mới chịu nghỉ.

Tuấn thấy Linh đứng thở hồng hộc thì chạy đến riu rít.

- Nước nè Linh, mệt không để Tuấn quạt cho... - Cậu cầm quyển vở quạt cho nàng.

Nó thấy vậy mà mắt nổ đom đóm lét thân về chỗ miệng nói.

- Àyda... tình như cục sinh, tui thân tui mệt muốn chết mà có được như ai kia có chàng lấy nước cho, có chàng quạt cho.

- Huy ơi Nhi nó nói muốn cậu lấy nước và quạt cho nó kìa. - Linh nghe nó nói vậy cười tùm tùm chọc.

Nó tức muốn xì khói sao lại kéo hẳn vào làm gì chứ nó chỉ muốn chọc Linh thôi mà không ngờ bị nói móc lại ngu thật.

Hắn này giờ im lặng quan sát cũng lên tiếng.

- Cô muốn không? - Quay qua hỏi nó.

- Điên, không thèm. - Nó lườm hắn.

- Có muốn cũng không có đâu. - hắn trả lời.

Tuấn và Linh nhìn nhau cười tùm tùm đi về chỗ.

Mọi người cũng bắt đầu vào lớp, chuông cũng reo, học sinh uể oải lấy tập vở ra cho tiết học tiếp theo.

22. Chương 22: Vô Thức Đồng Ý.

Ra về Vy nói với nó.

- Linh, Nhi hôm nay qua nhà tao ăn cơm đi mẹ tao mới gọi rủ tụi mày sang đó.

- Ủ cũng được ăn chùa mà haha... - Nó cười.

- Qua học nhóm luôn đi dù gì về nhà cũng chán lắm - Linh đề xuất.

- Ok, đi thôi.

Ba đưa nó vừa vào nhà đã làm âm ỉ.

- Cô chú ơi..... - Linh gọi

- Chúng con tới rồi đây... - Nó tiếp lời.

Ba Vy từ trên lầu đi xuống mỉm cười nhìn cái lũ nhoi nhoi kia.

- Mấy đứa tới rồi hả? Cô đang ở dưới bếp.

- Vậy chúng con vào bếp đây hihi.... - Nó kéo Linh đi.

Mẹ Vy đang nấu ăn, nó và Linh chạy tới ríu rít.

- Ôi ngon quá... sắp xong chưa cô con đói.

Nó làm mặt mèo con làm mẹ Vy bật cười, cô Xuân mẹ Vy là một người rất hiền lành và tốt bụng cô luôn xem nó và Linh như con cái trong nhà nên hai đứa nó rất quý cô. Đặc biệt là cô rất đẹp, ở cái tuổi tứ tuần mà nhan sắc vẫn ngời ngời như cô vẫn là điều hiếm thấy.

- Xong rồi mấy đứa đi rửa tay thay đồ rồi ra ăn, Vy lên phòng lấy đồ cho hai đứa nó thay đi.

Tụi nó kéo nhau lên phòng Vy, phòng nhỏ khá rộng, với sắc hồng dịu dàng bởi Vy thích màu hồng mà. Vy mở tủ lấy ra hai bộ đồ đưa cho nó và Linh. (đừng thắc mắc nhé ba đứa nó từ nhỏ đã mặc đồ chung rồi hihi).

Nó mặc bộ jum màu xanh lá càng tôn lên nước da trắng hồng của nó, Linh thì mặc áo thun đen quần short trắng tôn lên đôi chân thon gọn.

Vừa xuống đã thấy cô Xuân dọn xong bàn ăn, mọi người ngồi vào bàn.

- Cô chú dùng cơm. - Linh lên tiếng mời.

- Cô ăn cái này nè, cái này của chú.. - Nó gấp thức ăn cho từng người.

- Cái này của hai đứa mày.

- Mày cũng ăn đi. - Vy gấp cho nó.

Bữa ăn diễn ra trong tiếng cười đùa của mỗi người, nó thầm ngưỡng mộ Vy có một gia đình hạnh phúc đến vậy chẳng bù với nó nghĩ tới mà tủi thân. Nếu cha mẹ nó còn chắc bây giờ nó đang rất hạnh phúc trong ngôi nhà và gia đình của mình.

Dọn dẹp xong ba đứa nó người thì cầm đĩa trái cây, người thì xách nước, người thì mang bánh kẹo lên phòng.

Vì tuần sau thi nên tụi nó cũng học hành khá nghiêm túc, ba đứa nó học giỏi ba môn khác nhau nên có thể giúp nhau, trao đổi cách giải các bài tập. Nó thì học toán rất đỉnh còn Vy học giỏi lý Linh thì giỏi hóa.

Sau một buổi chiều mệt mỏi vì đồng bài tập mà nó phải học lại vì nhập viện và nghỉ học, nó lê thân về phòng.

Nó tra chìa khóa vào ổ nhưng sao hôm nay mở mãi là không ra vậy nè. Bực bội nó đập một phát vô cửa, đi ra phía bên kia đường tìm cô quản lý kêu người sửa chữa.

- Chị ơi sao em không vào phòng được? Chị gọi người qua sửa giúp em với.

- Ủa em là Nhi mà, không phải em trả phòng rồi sao, tiền nhà cũng đã thanh toán đủ rồi.

- Sao? Trả phòng... hi chị có làm với ai không?

- Không làm đâu, đây là biên nhận mà. - cô quản lý đưa ra một tờ giấy.

- Gì thế này? Sáng giờ em mới về mà.

- Bạn trai em tới trả đó, cậu ấy cũng cho người dọn đồ đi rồi. Mà em kiếm đâu ra bạn trai đẹp quá chừng vậy?

- Hờ hờ.... - nó cười giả lả, nhìn lại tờ giấy vừa nãy, bây giờ nó biết cái tên bạn trai nó là ai rồi.

- Em xin phép.

Lửa giận trong người nó đang dâng lên ngùn ngụt.

- Cái tên điên đó nghĩ mình là gì chứ? Muốn làm gì là làm? Anh có ngon thì ở yên đó cho tôi.

Nó cất bước đi hướng tên nhà tên bạn trai quý hóa của nó đây.

Ting...ting..ting...

Nó ra sức hành hạ cái chuông cửa, miệng hét ầm ĩ cả khu xóm ai nhìn cũng lắc đầu.

- Ra đây cho tôi... tên sao chổi kia...

- Ra đây anh chết ở đâu rồi hả?

Hắn từ trên lầu đã nghe tiếng nó hét ầm lên, đi về phía cửa nếu hắn chậm một phút chắc cái chuông nhà hắn tan xác rồi.

- Cô có biết đang quấy rối trật tự khu phố không? - Nó mà la một chút nữa chắc có mấy anh giữ trật tự tới còng nó thật quá.

- Anh giỏi nhỉ? Ai mượn anh trả phòng rồi dọn đi vậy hả?

Hắn kéo tay nó vô nhà, để nó ở ngoài này không ổn một chút nào cả.

- Nè trả lời đi chứ... nè anh kéo tôi đi đâu vậy hả? Nè... - miệng nó vẫn hoạt động không ngừng.

Đẩy nó xuống sofa, hắn ngồi đối diện nó.

- cái miệng cô yên một chút không được sao? Ổn chết được.

- Kệ tôi, đồ của tôi đâu, anh đem nó đi đâu rồi hả?

- Tôi dọn lên phòng cô hết rồi.

- phòng tôi? Đâu chứ?

Hắn lấy tay chỉ lên trên lầu.

- phòng cuối dãy tầng 2.

Nó ngu ngơ không biết hắn đang nói gì, phòng nó sao ở nhà hắn chứ. Như đọc được suy nghĩ của nó hắn nói.

- Cô làm việc ở nhà tôi thì cũng phải ở nhà tôi chứ.

- Tôi nói là làm việc cho anh khi nào hả?

- sáng.

- Điên, tôi đi đây. Tôi sẽ không làm ôsin của anh nghe chưa.

Nó tức giận đứng dậy bỏ đi, không trả đồ thì nó qua nhà Vy vậy, nó không thèm ở đây đâu.

Đi được vài bước thì có 1 bàn tay rắn chắc kéo nó, mắt đà nó ngã về phía sau, bây giờ nó đang nằm trợn trong lòng của hắn. Định đẩy hắn ra thì còn bị hắn xiết chặt hơn.

- Tắc kè, ngoan một chút đi, cô ở đây sẽ an toàn hơn.

Một giọng nói trầm ấm vang lên, mặt nó bây giờ đang đỏ bừng trái tim đập liên hồi. Nó đẩy hắn ra chạy lên lầu nói vọng xuống.

- Tôi... lên phòng. - Chạy vào phòng nó đóng sập cửa lại tay đưa lên lồng ngực.

- sao lại đập nhanh như vậy, asii điên mất sao mình chịu ở lại đây chứ. - Nó vò đầu bứt tóc vì sự ngượng ngùng của mình mà đã vô thức đồng ý ở lại.

về phía hắn, tim hắn cũng đập loạn nhịp không khác gì nó, đây lần đầu tiên hắn tiếp xúc với nó gần như vậy.

- Chắc mai phải đi kiểm tra tim.

Từ chiều tới giờ nó cứ trốn trong phòng im thinh thít làm hắn đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định gõ cửa phòng nó.

- Nè tắc kè, cô xuống nấu bữa tối đi chứ? Tôi đói rồi.

cách...

Cánh cửa mở ra nó đã tắm rửa thay đồ lâu rồi mà không dám xuống vì ngưỡng nên đành nằm ôm cái ti vi trong phòng xem hoạt hình. Cũng may hần tới gõ cửa nên nó cũng có lí do đi ra ngoài chứ không thôi là chết đói chết khát khác trong đó rồi.

- Đi liền.

Nó đi xuống bếp, hần đứng đó với dấu chấm hỏi to đùng ” sao lại hiện đột xuất vậy” rồi cũng xuống phòng khách ngồi xem ti vi chờ nó nấu bữa tối. Điện thoại hần reo, hần nhấn alo rồi đi ra trước nghe.

-” cậu chủ cuối tuần này họp cổ đông, chủ tịch bảo tôi gọi cho cậu”

- Tôi biết rồi, nói với ông ấy tôi sẽ tới.

Nói xong hần cúp máy quay vào nhà, vừa quay ra đã suýt té vì nó đang đứng lù lù phía sau.

- cô không cần phải dọa tôi như vậy đâu.

- Tôi ra kêu anh vào ăn tối, tôi nấu xong rồi.

nó đi vào nhà, hần lại thắc mắc sao nó lạ vậy mỗi lần cũng phải nói móc lại hần mấy câu mới chịu vậy mà hôm nay im re.

Ngồi xuống nhìn một lượt những thứ trên bàn hần gật đầu nói.

- Cũng không tệ, tôi cứ tưởng tác kè lai heo rừng như cô chỉ biết ăn thôi chứ.

- Anh có ăn hay không? Sao hôm nay anh nói nhiều vậy? - Nó nói một câu đúng tim đen của hần làm hần chột dạ im lặng ăn không nói gì.

Nó ăn xong buông đũa nói một câu làm hần muốn sặc.

- Anh ăn sau nên tự rửa chén, tôi lên làm bài tập.

Cũng không để hần trả lời nó đã đi mất tiêu.

- Có ai như cô ta không? Mình là chủ mà.

hần thở dài rồi cũng dọn dẹp rửa. Xong việc hần về phòng, nhìn về phía phòng nó thấy đèn vẫn sáng nên tò mò mở cửa đi vào. Nó đang ngủ gật trên bàn học, hần lắc đầu bế nó về giường rồi đắp chăn cho nó, tắt đèn xong hần cũng trở về phòng tắm rửa rồi cũng ngủ.

23. Chương 23: Chọc Giận Khắc Huy.

6h30 phút.

- Tắc kè cô dậy mau...

Hần gõ cửa phòng nó từ nãy tới giờ muốn rụng tay mà bên trong chẳng có động tĩnh gì.

- Cô có dậy không hả?....

Vẫn im lặng.

- Được đừng trách tôi đó.

Hần mở cửa bước vào phòng, mắt dán vào con nhỏ đang trùm chăn bít đầu bít đuôi nằm trên giường. Lắc đầu tới giờ giờ chẵn trên người nó ra lay lay.

- Dậy mau...

- Cô có đi học không hả?

Hần nhìn kĩ mới thấy thì ra nó đeo headphone thì làm sao mà nghe hần kêu chứ, có hơi chút bực bội giật tai nghe ra.

- Tôi cho cô 30s để ra khỏi giường... nếu không đừng trách tôi.

Sau câu nói hấn bắt đầu đếm.

- 1..... 2..... 3.....9.....

Nó nghe nhưng vẫn không thèm dậy để xem hấn làm gì.

- 25..... 26..... 27... - Hấn vẫn kiên nhẫn đếm.

- 29....30....

Sau tiếng 30 hấn tiến tới bế nó lên không chút do dự tiến thẳng vào phòng tắm, nó phát hoảng la toáng lên.

- Aaaaa..... thả tôi xuống... tên biến thái này aaaaa bỏ xuống không....

Mặc kệ nó la hét giẫy nảy hấn vẫn thản nhiên.

- Ai bảo tôi cho cô 30s cô không biết nắm bắt.

- Yaaaaa..... anh bị điên hả? Thả tôi xuống tôi dậy liền... tôi còn thay đồ nữa..... anh định thay cho tôi sao hả tên biến thái?

Hấn nghe vậy mới thả nó xuống.

- 5 phút, nhanh không là ở nhà.

Rồi hấn rời khỏi phòng lái xe ra trước đợi nó.

Nó quỳnh quáng VSCN thay đồ rồi bay ra xe.

- 4 phút 57s... lên xe.

Hấn nhìn đồng hồ nói rồi khởi động xe, nó bực bội dậm chân rồi cũng lên xe tới trường.

Nó và hấn đi học chung trở thành đề tài hot của tất cả học sinh trong trường, vô số những lời nói mỉa mai không dành cho nó, quen rồi nên nó cũng mặc kệ, miễn nó sống tốt thôi ai nói gì thì nó không quan tâm, họ chẳng nuôi nó ngày nào nên bận tâm làm gì.

Hấn cũng giống nó bình thản đi như không có chuyện gì, ánh mắt vô tình lướt qua dãy 12 trên lầu thì bắt gặp ánh nhìn của Quân, cậu đang nhìn nó trong lòng có một cảm giác bất an khi thấy nó đi học cùng hấn, cậu sợ.....

- Ghê nha, đi học chung rồi đấy! - Tuấn cười trêu chọc

- Hai người tiến triển nhanh vậy. - Linh thêm lời.

- Điên hả? Tiến triển gì chứ? - nó liếc xeo đặt balo xuống, làm như nó muốn đi học với cái tên của nợ đó vậy cái đồ vừa điên vừa biến thái đó... yaaa nghĩ tới làm ôsin cho tên đó là nó điên tiết lên rồi đây này, hôm qua nó uống nhầm thuốc nên mới chịu ở lại..

Vy từ đâu bay tới la ầm ĩ lên.

- Đây, đây hai người đi học chung á!

- Đúng rồi đó Vy. - Tuấn đáp

- Khai mau hai người đang quen nhau đúng không? - Vy xăm xoi hai gương mặt phía trước. Linh và Tuấn cũng nhồm người lại.

- Làm gì có? Sáng ra mày chưa uống thuốc sao mà nói linh tinh vậy hả?

- Nghi lắm à nha! Hoàng này nhà Huy hướng nào? - Vy quay sang hỏi một câu làm cả đám khó hiểu không biết nhỏ nghĩ ra trò gì.

- Đường hướng trung tâm thương mại C-max sao vậy?

- À chả ra là nhà nhỏ Nhi hướng ngược lại đó ạ.

Cái đám gặt đầu rồi lại quay ra nhìn hai nhân vật chính.

- Vậy sao hai người lại đi chung? - Hoàng hỏi thay cả nhóm.

- Ờ thì.... - nó không biết trả lời thế nào chẳng lẽ nói nó đang làm ôsin cho hắn, ôi không làm sao nói được mắt mặt, quá mắt mặt.

Hắn từ nãy giờ vẫn im lặng, không quan tâm, nhưng thấy nó cứ ấp úng nên cất lời khuôn mặt hiện một nụ cười đều.

- Cô ta làm giúp việc cho tôi.

- Cái gì? - cả đám đồng thanh

- Không thể nào... - Đồng thanh tập 2.

- Hỏi cô ta đi.

Hắn vừa dứt lời thì bị một người nhìn tóe lửa.

- Anh..... giỏi lắm PHẠM.... KHẮC... HUY...

Nhiệt độ tăng vượt mức báo động, nó quay qua hắn nghiêng rằng kèn kẹt kèm theo cái mặt đầy sát khí, nó đã không muốn nói mà hắn lại cứ oang oang muốn nó điên lên đây mà, chính ai là người kêu nó ở lại mà giờ lại ngồi đây nói giọng điệu đáng ghét này chứ.

- Cô không cần phải gọi cả tên họ ra đâu. Hắn vẫn thản nhiên.

Nó đứng dậy chống chân lên ghế, tay bẻ rắc rắc giống như giang hồ chuẩn bị ụynh nhau.

- Hi.... vậy gọi bạn Huy nhé! - Nó cười rõ tươi.

Bốn đứa kia nghe nổi hết cả da gà, sợn tóc gáy nổi luôn cả da ếch. Vy và Linh ngửi thấy mùi nguy hiểm nên kéo nhau xích ra không khéo mang họa.

- Cô bệnh hả? - Hắn cũng không khác gì bọn kia.

Nó vẫn cười nhích người lại gần hắn, nghiêng người ghé sát vào tai hắn và...

- AAAAAA... TÊN BIẾN THÁI ANH MUỐN ĐI GẶP DIỆM VƯƠNG SAO? CHÍNH ANH LÀ NGƯỜI NẶN NỈ TÔI Ở LẠI VÌ TÔI QUA ĐỔI DỄ THƯƠNG, TỐT BỤNG NẤU ĂN NGON.... bla bla... sau một màn tự sướng xố một tràng vẽ đẹp ngồi sáng của mình thì..

- TÔI HIỀN QUÁ NÊN ANH KHÔNG ĐỂ TÔI YÊN ĐÂY MÀ.... CHẾT ĐI... CHẾT QUÁCH ĐI.....

Nó hét vào tay hắn với âm lượng hơn cả 10 cái loa của trường khiến những học sinh lớp khác kéo đến ùn ùn xem chuyện vì quá tò mò không biết con điên nào trốn viện.

Họ hoang mang cực độ vì nó đang đánh tình yêu trong lòng họ không thương tiếc. Sau 1 từ Chết đi là một cái đấm đá của nó. Hắn không đánh trả vì đầu óc vẫn ong ong trên mây sau màn la hét khủng bố cần quét lỗ tai hắn, tiếng hét của nó kinh khủng thật đến cả Vy, Linh, Hoàng, Tuấn cũng phải ngồi xuống bịt tai lại tránh tình trạng thủng màng nhĩ, điếc khi mới chưa tròn 17 tuổi.

Sau khi nhận thức được mọi chuyện hắn bực mình nắm chắc lấy cánh tay đang vận động hết công suất của nó. Nó cố tình giằng tay lại nhưng không thể sao hắn lại mạnh như thế chứ nó cũng là đai đen karate mà sao lại mềm nhũn ra trước hắn thế này? Á tức quá.... nó la hét trong lòng nhìn hắn đầy tức giận.

- Cô quậy đủ chưa hả? - Hắn quát làm nó giật bắn người.

- Các người biến hết khỏi đây ngay lập tức.

Hắn quay ra quát một lần nữa khiến những người có mặt ở đây có giò bỏ chạy. Bốn người kia kéo nhau về chỗ vì vẻ đáng sợ của hắn.

- Cô... gan nhỉ? - Hắn nhìn thẳng nó

- Buông tay ra, ai bảo anh nhiều chuyện quá làm gì? Tôi có mượn anh nói đâu tại anh kiểm chuyện chứ nào phải tại tôi... hơ hơ... bỏ tôi ra đi...

- Tại tôi.... - Hấn kéo dài câu nói mặt lạnh tanh nhìn nó. Làm sao hấn chịu được chứ cái cảm giác ong ong cứ dai dẳng bám ở tai hấn vì tiếng hét của nó, hấn đang rất khó chịu đây.

- À.... à không tại tôi... tại tôi được chưa tôi xin lỗi anh là được chứ gì? - Nó thấy tình hình không ổn mặt hấn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nó làm sao nó dám cãi nữa chứ, ôi không nó đang hối hận đây này lần này khó mà sống sót rồi.

Bốn người kia lạnh hết cả sống lưng vì hàn khí toát ra từ ai kia ngày càng nhiều, không dám hó hé một câu nào.

- Về biết tay tôi. - Hấn buông ta nó ra khi nghe tiếng chuông reo.

Nó thầm cảm ơn ông trời nhưng rồi câu nói đó lại vang lên "về biết tay tôi" nó ôm đầu thầm trách bản thân chộc ai lại không chộc lại đi chộc tên sao chỗi ấy, không biết hấn sẽ làm gì mình bất giác rùng mình nhìn sang bên cạnh.

Cứ thế suốt buổi học đầu óc nó chẳng tiếp thu được gì mà chỉ nghĩ đến mỗi chuyện: về sẽ bị xử mà sắp điên lên hàng loạt viễn cảnh được vẽ ra từ cái đầu bé xú kia.

CẢNH 1.

" - Cô dám làm vậy với tôi, chết đi

Sau câu nói của hấn một con dao bay thẳng vào người nó..."

- Ôi không đâu - nó lắc đầu xui đi ý nghĩ đó.

CẢNH 2:

" - Sao giờ cô mới về? Định trốn à không dễ đâu, bắt cô ta nhốt vào nhà kho cho nhịn đói

- Ôi tha cho tôi... không..."

- Hey không thể nào. - Nó cười lắc đầu.

Và thế đấy... cả chục cái cảnh điên rồ được nó vẽ ra.

Bàn dưới.

- Ê con Nhi nó bị gì vậy? - Linh lay Vy thăm thì

- Ôi mày ơi nó bệnh tự kỷ rồi. - Vy quay xuống làm mặt bi thương.

- Cậu ấy chắc bị Huy dọa ra nông nỗi này.- tuấn lắc đầu.

- Tội Nhi thật.... - Hoàng cũng thở dài.

Hấn đang nằm ngủ vì bị ai đó làm cho te tua sau màn hot lỗ tai vừa rồi nên không thấy màn tự kỷ đó.

- Cô đi đâu giờ mới về?

Nó rón rén bước lên lầu vì sợ hấn nghe thấy ai nhớ vừa bước lên bậc thang thì cái giọng oanh vàng ấy lại cất lên, quay ra thì hấn đang đứng lù lù phía sau. " Ôi câu này nghe quen, lúc này... mình cũng nghĩ ra câu này.. chẳng lẽ... khôngggg"

- À... haha... tôi đi... đi chơi với bạn.

- Bạn nào Vy và Linh nói không đi cùng cô.

" Hai con nhỏ đại trai, tức chết mà..."

- Bạn mới.. đó.

- Cô đi ra đây.

Hắn đi ra sofa ngồi, nó ủ rũ bước phía sau.

- Kí đi. - Hắn đưa tờ giấy ra trước mặt nó.

- Gì đây? - nó cầm lên hỏi.

- Hợp đồng. - Hắn đáp

Nó đưa mắt đọc.

- Bên A: Trịnh Hoàng Hiếu Nhi.

Bên B: Phạm khắc Huy

.....

điều khoản như sau:

Thứ nhất bên A mỗi ngày phải dọn dẹp nhà cửa kể cả sân vườn, giặt giũ, nấu đủ 3 bữa sáng trưa chiều/tối.

Thứ hai không được dậy muộn hơn 6h và về trễ quá 21h.

Thứ ba không được tắt đèn trong nhà vào buổi tối khi không có sự cho phép của bên B.

Thứ tư không được dẫn hay cho người lạ vào nhà.

Phía dưới là cả chục cái điều khoản.

.....

- lương 7tr/ tháng.

- Nếu vi phạm mỗi lần trừ 10% số lương.

kí tên.

.....

- Cái quái gì mà lắm điều khoản thế này, mà sao chỉ có mỗi tôi phải thực hiện chứ?

- Hỏi thừa, tôi là chủ.

- tôi không kí đâu.

- Kí hay không? - Hắn gần giọng.

- Không, không bao giờ.

Hắn đứng dậy tiến về phía nó, ôi coi cái mặt hắn kìa nguy hiểm quá, nó đưa tay lên phòng thủ. Hắn vẫn bước tới, hắn bước 1 bước nó lùi một bước.

- ĐỨNG IM!!!! ANH MÀ BƯỚC TỚI NỮA LÀ TÔI RA TAY ĐÓ.

- Có giỏi thì đánh đi. - Hắn nhìn nó thách thức.

- Được là anh nói đó.

Nó đâm thẳng vào mặt hắn, phụt.... hựt, tức nó giơ chân đá... hựt cứ như thế nó đâm hắn né nó đá hắn né chủ yếu là muốn chọc tức nó và làm cho nó mệt chơi . Tung bóng đèn 1200kw sáng lên trong đầu, hắn nhìn cũng đủ biết là nó đang nghĩ trò quái quỷ gì nữa rồi.

- Được. Tôi kí.

- Phải vậy chứ. Ở đó kìa kí đi. - Hắn hất mặt về phía tờ giấy trên bàn.

- Thì đi anh đi trước đi. - Hắn nhìn nó rồi quay lưng trong đầu hiện 2 chữ ” Đề phòng”.

Hắn vừa mới quay lưng nó ngồi xuống làm một cú xoay chân đẹp mắt ý đồ lăm hắn té.

- Áaaaaa... - Tiếng hét thất thanh

Hắn đang đứng phía sau bẻ tay nó. Quay lại lúc này, khi nó cúi người ngồi xuống hắn đã nhìn thấy qua tấm kính thủy tinh phía trước chỉ tại con tắc kè ngồi kia không biết nên cứ hí hửng cười đắc ý, nó vừa xoay chân hắn đã bật nhảy và lộn ngược một cái ra phía sau và bẻ lấy tay nó, động tác chỉ trong vòng 20s, nhanh tới nỗi nó không kịp nhìn thấy chứ đừng nói là phản ứng.

- Con tắc kè, cô tưởng tôi ngồi tới nỗi không biết ý đồ của cô hả?

- ĐAU QUÁÁÁ!!! THẢ RAAA.

- Đánh nữa đi, cô giỏi đánh lén lắm mà.

Nó đang trong tình thế quỳ gối tay bị bẻ ngược ra sau nên không nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của hắn.

- ĐÁNG GHÉT!!!! Có thả tay tôi ra không thì bảo?

- Cô nói kí đi rồi tôi thả.

Vừa đau vừa giận, điên tiết thật hắn đang hành hung bắt ép một đứa con gái chân yếu tay mềm như nó đây. (Chắc bả yếu, chơi đánh lén không hà).

- Ừ THÌ KÍ!!! - Nó hét lên, đau lắm rồi nó cần phải thoát khỏi tình trạng này thì mới trả thù được.

Hắn nghe vậy thì buông nó ra, vừa mới được giải thoát nó lại đứng dậy đá hắn một phát định chuồn thì bị túm áo huhu.

- Cô đang giỡn mặt tôi đó hả? - Hắn mặt đầy tức giận nhìn nó.

- Hi... tôi kí mà.

Rút kinh nghiệm hắn lôi nó một cách thẳng thừng đi tới bàn.

- Kí mau.

Nó liếc xéo hắn, nhìn cái mặt là muốn đâm thùm thụp rồi. " YAAA Coi cái mặt muốn chọc tức mình đây mà" cầm viết kí.. roẹt roẹt...

- Vừa lòng anh chưa, thả ra tôi muốn lên phòng thay đồ. - Nó quát (trời này giờ bả mặc váy mà đâm đá ì xèo.. hơ tg xiu đây).

Nó dậm chân trở về phòng, bao nhiêu uất giận nó xả vào cái cửa.. RẦM.. (tội cái cửa)

Hắn nhìn theo cười đắc ý.

- " cô chết chắc ..."

24. Chương 24: Trả Thù.

- TẮC KÈ CÔ cô xuống đây.... - Hắn ngồi gác chân xem ti vi quát ầm lên.

Nó ôm con gấu bông lê thân xuống ầm ức.

- Gì? Tôi đang muốn ngủ.

- Tôi thuê cô về để cô ngủ hả?

- Assiii vậy anh muốn gì?

- Đi lau hết các cửa kính, tủ kính trong nhà đi.

- Trời cái nhà này cái gì cũng bằng kính lau khi nào mới xong?

- Cô muốn làm hay muốn trừ lương.

"Anh đang muốn trả thù đây mà, đồ con trai thù dai, nhỏ mọn, khó ưa aaaa.." Đó là suy nghĩ của nó thôi chứ nào dám nói ra.

Nó bực bội ném thẳng con gấu bông vào mặt hắn vùng vằng bỏ đi.

- Lau này, lau này, tôi sẽ xem đây là cái mặt đáng ghét của anh, lau này... - Nó lèm bèm.

Đang lau kính ở cầu thang thì hắn ở đâu lù lù phía sau làm nó tưởng trộm tung một cú đá ngược ra sau. Hắn nhanh tay bắt cái chân nó lại không thôi cái mặt đẹp trai bị biến dạng.

- Yaaa chân của tôi.....

- Aaaa.... có biết mỗi không hả???

Nó đang đứng bằng một chân hai tay dang ra như con chim bồ câu chuẩn bị bay thì bị nắm một chân.

- Tại sao cô lại là con gái cơ chứ! - Khổ sở lắc đầu.

Hắn thả ra vì sợ bị điếc nó cứ la như vậy ai chịu nổi, vừa mới được thả ra nó đã ột cú lên gối đẹp mắt, hắn ôm bụng. (bị chị í đánh lén hoài mà hông chừa)

- Cô đứng lại cho tôi.

Nó đã nhanh chân chuồn mất.

Tại tầng 2.

- Chỗ này còn bụi lau lại. - Hắn đưa tay miết nhẹ lên tấm kính nói. Nó lau lại.

- Nè, cô có biết lau kính là gì không? Lau lại chỗ này.

- Ở đây lau chưa vậy?

- Bụi.... bẩn quá.. tắc kè cô không biết bẩn là gì sao?

Đầu nó đang bốc hỏa nhiệt độ 1500°C, Hể nó lau chỗ nào xong là hắn lại chê hết bẩn thì là chưa lau, kiểm chuyện đây mà.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Xin thông báo có một trận động đất 7 độ richter đang xảy ra tại căn biệt thự đường XYZ quận 1 và có nguy cơ tăng cấp độ, thiệt hại chưa thể tính được.

- ANH BIẾN NGAY CHO TÔI MAU, TÔI ĐANG ĐIÊN ĐẦYYYYYYY.

Hắn biến lên phòng luôn hối hận vì đã chọc giận con tắc kè tinh để bây giờ sắp bị điếc.

Thấy không gian yên ắng, nên mới thay đồ đi xuống lầu hôm nay hắn phải đi viếng mộ một người. Xuống lầu đã thấy nó ngồi xem phim hoạt hình cười ha ha.

- Mấy tuổi rồi mà cứ ôm tiết cái ti vi xem hoạt hình?

- Đã là phim hoạt hình thì đâu có giới hạn độ tuổi, IQ của anh kém vậy? (chắc chị cao)

- Ý cô đang thâm ám chỉ tôi ngu đó hả? - Mặt hắn hầm hầm.

- Hơ... là anh nói đó, tôi không liên can ok.

- Tôi đang bận không cãi với cô. Rảnh ra nhổ cỏ ngoài vườn cho tôi, xong rồi thì thay hết chăn ga giường trong nhà và đem giặt hết đi. À còn nữa nấu luôn bữa tối đi.

- Cái gì??? - nó hét lên

- Mau làm đi cho cô 3 tiếng không xong đừng trách tôi. Bây giờ là 2h 30.

Hắn đưa tay lên đồng hồ thông báo xong thì rời khỏi nhà. Nó đứng đó dậm chân tức mà không làm gì được một mình nó làm sao làm hết chứ, mới vừa lau kính xong mà hắn đúng là đồ ác ôn. Nói thế nhưng nó cũng lủi thủi vác dao kéo ra vườn nhổ cỏ tỉa cây.

- Trời ơi cái vườn gì mà rộng thênh thang vậy nè huhu..... - nó lau mồ hôi khóc lóc.

- Ác... hắn không phải người mà....

Sau 1 tiếng lằm lủi hết nhỏ rồi tĩa cuối cùng cũng xong, nó lại lê thân lên thay và giặc ga giường.

- Nhà hần rộng vậy chắc nhiều phòng lằm! Trời ơi mình muốn giết người! - Nó hét

Đi khám phá từng phòng mà lòng nảo nề.

Nói sơ qua nhà của hần nhé: căn biệt thự gồm 3 tầng(giống nhà nó=> nhà cũ ý). Màu chủ đạo của biệt thự bên ngoài là xám nhưng bên trong lại là màu cafe sữa ngọt ngào, biệt thự mang phong cách phương tây nội thất đều là gỗ quý và kính thủy tinh. Ngôi nhà gồm 6 phòng chủ yếu nằm ở 2 tầng trên còn tầng dưới là phòng khách và nhà bếp. Phòng nó đang ở đối diện phòng hần, bên trong rất rộng, rộng hơn cả phòng cũ của nó nhưng điều không thay đổi là căn phòng cũng mang màu tím nhạt, mà nó lại rất thích sử dụng những vật dụng màu tím trừ chọn đồ mặc thì nó lại thích chọn màu đen hơn.

Quay trở lại, nó đang đi lên phòng tiếp theo để thay ga chân mỗi nừ nhưng vẫn cố gắng làm không xong hần mà về là tiêu. Mở cửa bước vào, nó thấy quen, à thì ra là phòng hần. Nhìn quanh một lượt nó mới thấy phòng này rộng nhất thì phải, 4 căn phòng kia nó đã xem qua hết rồi nhìn cũng bình thường vì hình như không sử dụng, nó cũng lấy lằm lẹ một mình hần mà sống trong căn nhà rộng thênh thang như vậy sao? Cha mẹ của hần ở đâu? Sao không thấy họ?

- Thôi không nghĩ nữa, làm việc thôi.

Nó đi về phía chiếc giường của hần.

- Ôi êm quá.....

Nó mệt quá nên thả người nằm xuống giường của hần luôn, mùi hương dễ chịu làm nó chìm dần vào giấc ngủ.

Cạch.

Hần về tìm quanh nhà không thấy nó đâu, trong phòng nó cũng không có ai nghĩ nó đã ra ngoài nên cũng trở về phòng mình đợi nó về sẽ xử tội sau. Mở cửa một mõi định ngã lưng xuống giường thì hần giật mình, nó đang nằm ngủ ngon lành trên giường, tóc màu hạt dẻ bị gió thổi bay bay. Bước tới kéo ghế ngồi cạnh giường chờ nó thức hồi tội.

- “Đồ tắc kè tinh này! Giường mình mà nằm ngủ ngon lành vậy?”

Tay chân hươ loạng xạ, nó mở mắt ngồi dậy, dụi dụi mắt cho tỉnh táo hành động đó đáng yêu cực không biết ai kia có thấy hay không.

- Cô làm gì mà nằm trên giường của tôi?

Câu nói ở đâu vang lên rất ư là nhẹ nhàng nhưng sức ảnh hưởng của nó là không hề nhẹ bằng chứng là sau lời nói đó có một đứa giật thoát tim, lòng bối tối.

” mẹ ơi.... xấu hổ thật sao lại ngủ quên ở đây chứ” nó vỗ đầu khi nhìn thấy hần ngồi lủ lủ bên cạnh.

- Tôi ngủ quên.... - giọng nó nhỏ xịu.

- làm hết việc chưa mà ngủ.

- Tất nhiên là xong rồi! Hi- Cười tươi.

- Bữa tối.

Nó cười méo xệch.

- tôi chưa nấu, tôi đi ngay và luôn... đây

Hất hất chạy xuống giường....

- Á....

Tình hình là nó đang nằm hôn đất

Tua lại 30s trước.

Nó nói xong thì phóng khỏi giường nhưng lại quên cuốn luôn cả chăn nhảy xuống thê là té..

Hắn đang cố nhịn cười, chưa thấy ai hậu đậu như nó.

- Cô là nhì không ai dành nhất, vừa ngốc vừa hậu đậu.

- Hic.... đau quá... anh ác vừa phải thôi thấy tôi té mà anh không đỡ còn ở đó nói móc..

- Cũng muốn đỡ mà thấy ghét quá nên thôi.

Nó lồm cồm bỏ dậy, liếc hắn muốn rụng mắt rồi đi cà nhắc ra khỏi phòng hắn.

RẦM.

Cái cửa bị đóng sầm lại. (Cửa: k làm gì đc anh Huy là xả vào em là sao?).

7h tối dưới bếp.

- tôi nói nấu bữa tối.

- thì đây.

- sao lại là mì?

- Tôi nhấc tay không nổi nên chỉ nấu được cái này thôi, anh ăn tạm đi.

Hắn nhìn thấy nó ỉu xiu như cọng bún thiêu cũng không nỡ lòng đàn áp nữa nên không nói gì nữa, đành ăn vậy.

Dọn dẹp xong nó định lên phòng thì hắn kêu.

- Cô lại đây.

- Gì? - nó ngồi đối diện.

- Qua đây.

Nó cũng lết qua một rồi không thêm cái.

- Bôi vào đi. -Hắn đưa cho nó chai dầu nóng.

- Biết rồi. Tôi đi ngủ đây bye anh. - Nó cầm chai dầu đi lên phòng, lòng hơi vui vui.

.....

Trong nhà hàng sang trọng nhất thành phố, Hai bên gia đình đang cười nói vui vẻ riêng chỉ có 1 người không có hứng thú gì.

- À mà hai đứa cũng lớn rồi, mình tính chuyện cho chúng nó luôn đi anh chị.

- Anh nói đúng rồi, tháng sau mình tổ chức lễ đính hôn luôn đi. - Ông Tường nói.

Người đàn ông vừa rồi là cha của Mỹ Linh hôm nay hai gia đình gặp mặt nhau. Quân nghe nói vậy khó chịu đứng dậy.

- Con xin phép.

- Ô kìa Quân con đi đâu vậy? - mẹ cậu gọi với theo.

- Để con đi xem, Mọi người cứ nói tiếp đi ạ.

Mỹ Linh cũng chạy theo.

Quân đi dạo quanh khuôn viên của nhà hàng, cậu không chịu nổi không khí ngột ngạt bên trong, ba cậu lại chuẩn bị bắt ép cậu lấy cô ta ư? Sao có thể cậu có yêu đương gì cô ta mà lấy, cái hôn ước vớ vẩn đó cậu không bao giờ làm theo. Tự nhiên cậu muốn gặp nó quá không biết giờ này nó đang làm gì nữa?.. Mãi theo dòng suy nghĩ cậu không biết Mỹ Linh đã ngồi cạnh từ bao giờ.

- Anh đang nghĩ gì? - Cô lên tiếng hỏi mắt nhìn ra phía xa.

- Không có gì. Sao em ra đây? - cậu trả lời cũng chẳng buồn nhìn.

- tìm anh thôi, anh có tâm sự sao?

- Đừng quan tâm anh như vậy có được không anh không thể yêu em đâu.

Cậu nhẹ giọng , cậu biết cô yêu cậu chứ vì cậu và cô lớn lên cùng nhau từ nhỏ mà chỉ là cậu luôn xem cô như 1 người bạn mà thôi, cậu cũng không muốn làm tổn thương ai cả nên phải nói rõ ràng. Cậu biết cô đang đi sai đường rồi

- Vì sao chứ? - cô cười buồn

- Vì đơn giản em là bạn anh, từ trước đến giờ vẫn như thế và mãi là như thế.

- Không phải, vì.... con nhỏ đó sao? Em đã thấy anh luôn để ảnh nó làm hình nền. - Giọng nói chứa đựng sự căm ghét

- Em đừng đổ mọi thứ cho Nhi, những việc em làm anh đều biết.

Cô thoáng nét ngạc nhiên, sao anh ấy lại biết?

- Chỉ là anh không muốn nói ra thôi, nhưng nếu em cứ quá đáng anh sẽ không nể tình. Việc đính hôn anh sẽ nói lại với cha anh.

Cậu nói xong cũng đứng lên rời đi.

Chỉ còn lại mỗi mình Mỹ Linh, cô khóc.

- Vì sao chứ? Em yêu anh suốt 10 năm qua nhưng anh chưa một lần đặt em vào một góc nào đó trong trái tim... anh chỉ mới gặp nó nhưng đã để nó vào nỗi nhớ. Bảo em đừng lại, bảo em ngừng yêu anh làm sao có thể? Em sẽ không để yên cho nó cướp anh đi đâu... không bao giờ...anh nghe rõ chưa?

Bóng dáng cô gái khuất dần.....

” Yêu một ai đó là niềm hạnh phúc nhưng yêu mà không được đáp lại giống như ôm khư khư tất cả nỗi đau, nhớ nhung, hi vọng... về mình mà không có lối thoát vậy.”

25. Chương 25: Sáng Đã Gây Họa.

- Vy...

Nghe tiếng gọi vy quay lại.

- Anh Nam.

- Em đi đâu giờ này? - Nam đi tới

- Em đi dạo thôi, còn anh?

- Cũng vậy, đi chung nhé!

- Ok.

Hai người bước đi song song nhau, Vy thấy hôm nay Nam hơi khác nhìn anh ấy trong buồn thì phải.

- Ra kia ngồi đi. - Anh chỉ tay.

Vy cũng gật đầu không nói gì hôm nay Vy cũng buồn, cũng không muốn làm phiền nó và Linh nên nhỏ đi dạo một mình. Im lặng một lúc Vy nói.

- Anh sao vậy lạ lắm nha!

- Anh có gì lạ đâu hi... - Nam nheo mắt cười.

- mỗi ngày anh cứ bô bô nói đủ thứ mớ em mà, hôm nay anh im lặng quá em thấy lạ.

- Người bô bô là em thì có haha...

Nam cười thích thú khi Vy trừng mắt lên.

- Anh... dám nói em vậy á?

- Sự thật nó phũ phàng vậy đó. - Nam trả lời thản nhiên.

- Nay thì phũ... - Vy đánh thẳng vào bụng Nam rồi chạy đi.

- Em giỏi lắm đứng lại đó mau.

Nam đứng dậy đuổi theo, hai người chạy vòng vòng cũng mệt ngồi xuống vừa thở vừa cười. Im lặng 1 lúc Nam cất tiếng giọng buồn thiu.

- Hôm nay là ngày giỗ của em gái anh... - giọng anh nhẹ nhẹ vang lên. Vy vẫn im lặng lắng nghe.

- Ba năm trước, vì nó muốn cứu anh mà gặp tai nạn... ba năm qua chưa một ngày nào mà anh quên được... cái ngày kinh hoàng ấy... nó ám ảnh anh cả trong giấc mơ....

- Anh... Nam. - Vy vỗ nhẹ vai anh khi thấy nó run lên.

- Con bé nằm đó nhưng miệng nó lại cười rất tươi.... anh rất nhớ nụ cười đó...

Một giọt nước mắt của Nam rơi xuống.

- Đừng tự trách bản thân mình như thế có được không? Con bé ở trên trời nhìn xuống thấy anh như vậy nó sẽ rất buồn.

- Ừ.

Nam và Vy ngồi đó không nói gì, cả hai cùng ngước lên bầu trời thăm cầu mong cho con bé, sự tốt bụng đó sẽ được đền đáp xứng đáng.

- Hôm nay cảm ơn em, nhờ có em mà anh vui lên được một chút rồi.

- Hey, có em tất nhiên vui rồi - Vy buông một câu châm chọc làm Nam mỉm cười. Cô gái này thật tốt bụng, lúc nào cũng làm cho người khác cười.

- Anh đưa em về.

- Em cũng có ý định đó haha....

Hai người mỉm cười đi cạnh nhau, con đường tấp nập hiện ra.

Sáng ánh nắng ban mai lọt qua cửa sổ chiếu rọi khắp căn phòng, đồng hồ báo thức reo âm ỉ. Nó bực bội ném về phía cửa, rúc vào chăn ngủ tiếp nhưng nó nào biết rằng đồng hồ không đập vào tường mà đập vào khuôn mặt điển trai của ai kia.

10s sau.

- TRỊNH HOÀNG HIẾU NHI CÔ DẬY NGAY CHO TÔI. - Tiếng quát của hấn làm nó bật dậy, tỉnh hấn.

- Anh làm gì mà sáng ra quát tháo ồm ồm sòm sòm THẾ HẢ? - nó nói chậm rãi rồi cũng quát lại.

- Vì sao? Vì sao hả? CÔ NHÌN NÀY. - hấn chỉ cái đồng hồ rồi chỉ vào mặt mình.

Nó nghe hấn nói cũng đưa mắt nhìn.

- Ôi.... mặt anh bị gì vậy? - nó hỏi một câu làm hấn tức điên. (tg: ôi chị hỏi ngu vãi... Nhi: nói ai ngu hả? Tg: à dạ không có gì?)

- Cô giả ngu với tôi. Ai ném cái này vào mặt tôi.

Nó vẫn ngu ngơ ngồi ngẫm nghĩ, một lúc nó hét trong lòng ” ôi trời chẳng phải là mình ném nó sao... chết rồi... chết chắc”.

- Tôi không cố ý, tha lỗi cho tôi đi... tôi xin lỗi... anh đừng giận mà... - Nó chạy xuống tới chỗ hấn làm mặt hối lỗi.

- Mặt tôi thành ra thế này cô nói tôi tha là tha thế nào? - Hấn lườm nó

- Vậy ngồi đây chờ tôi 5 phút thôi.... ngồi đây... chờ nha.... - rồi nó chạy ủa vào phòng tắm để lại hấn đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn theo không hiểu nó định giở trò gì nữa đây.

5 phút sau nó đi ra với bộ đồng phục không để hấn lên tiếng mà kéo tay hấn xuống nhà, rồi chạy lòng vòng tìm kiếm cái gì đó được một lúc nó chạy ra với hộp y tế.

- Tôi sẽ băng lại và thoa thuốc cho anh.... anh ngồi yên.

Nó mở hộp lấy ra 1 chai gì đó nặn một ít bắt đầu bôi lên những vết xước trên mặt của hấn, nó cũng đem lòng cảm thông với hấn vì gương mặt điển trai đã bị mình làm ra nông nổi này thì làm sao hấn dám ra đường nhìn mặt ai. Nó bôi thoa xong thì đưa mặt lại gần thối nhẹ, hấn ban đầu cũng theo nó xuống xem nó lại nghĩ ra chiêu trò gì? Thấy nó cứ chạy qua chạy lại làm hấn chóng mặt, khi biết mục đích của nó là băng lại vết xước mà nó gây ra thì hấn cũng yên tâm. Tim hấn đập thành thịch khi nó kề mặt lại thối như vậy, sao nó lại làm cái hành động đó chứ dù gì hấn cũng là con trai mà, cứ hành xử tự nhiên như vậy thật không chịu nổi, hấn cứ nhìn nó chăm chú làm nó giật mình hiểu ra vấn đề lấy uro băng lại.

- Anh... ngồi đây đi tôi đi làm bữa sáng.

Khi vào tới bếp rồi nó mới vỗ vào đầu mình.

- Mình bị điên rồi... asiii xấu hổ quá....

Bữa sáng chuẩn bị xong, nó và hấn đã an tọa trên bàn.

Chốc chốc nó lại lén nhìn phản ứng của hấn, cái mặt lạnh tanh của hấn vẫn vậy thản nhiên ngồi ăn không thèm quan tâm gì làm nó cũng yên tâm vì hấn đã quên chuyện khi nãy... ” may quá...”

- anh cứ đi học trước đi, tôi đi xe bus được rồi.

- Ủ.

Hiện tại thì nó đang cầm đầu cầm cổ chạy ra bến xe bus, thẳm chữi mình ngu ngời xe hơi của hấn đi học không sướng để bây giờ chạy đến không kịp thở.

tít... tít....

Tiếng còi xe vang lên từ phía sau làm nó suýt vấp phải cục đá, quay phắt người lại tìm chủ nhân vô duyên. Quân mở cửa xe miệng cười tươi rói, làm nó đành nuốt ngược cục tức, mỉm cười.

- Làm gì mà em chạy như ma đuổi vậy?

- Em sắp trễ giờ học rồi.

- Nếu vậy lên xe anh cho đi nhờ một đoạn.

- Dạ thôi. - nó từ chối vì ngại.

- Có phải lần đầu em đi cùng anh đâu mà khách sáo vậy. - Quân làm vẻ dỗi

- vậy... đi mau anh... trễ rồi. - Nó gạt đầu mở cửa xe ngồi luôn, dặn lòng ngu 1 lần không ngu lần 2 chạy nữa có nước chết.

Quân cười rồi cũng lên xe.

- Mà sao em đi hướng đó vậy? Anh nhớ là nhà em hướng khác mà.

- Em chuyển nhà rồi. - nó cười đáp

- Vậy khi nào rảnh anh sang nhà em chơi.

- À.... để sau đi anh....

Nó đến trường cùng Quân làm những nữ sinh nhìn nó bằng ánh mắt căm ghét, nó thản nhiên mặc kệ dư luận mà nói chán rồi cũng thôi.

Về chỗ nó đã thấy hấn ngồi ở đó, phải rồi hấn đi trước mà.

- Đi xe bus đó hả? - Hấn hỏi làm nó hơi chột dạ.

- À.... - nó nói chưa hết hấn đã đứng dậy bỏ ra ngoài.

Nó nhìn theo bực bội, mấy đứa con gái trong lớp nó lại buồn đura lên.

- Hôm qua thì đi với người này hôm nay lại đi với người khác... haizzz.. đúng là lằng lơ.

- Kệ người ta đi mày ơi, nghèo rồi nên phải bám dai một chút chút....

- Ờ nhỉ? Tao quên... haha.

Nó nghe cũng đủ hiểu mấy đứa bọn nó đang nói ai rồi, nhưng cũng mặc.

- im hết đi. - Vy gắt lên. Nhỏ diên tiết không thể làm lơ.

- Tao nói mày hay sao mà lên tiếng. - An Nhiên hất mặt nói.

- tao quát chó không nói chúng mày.

- Mày.... chờ đó.

Vy hất mặt lên thách thức, làm như nhỏ sợ không bằng chờ thì chờ.

Tiết học cũng bắt đầu nhưng hấn vẫn chưa vào lớp nó thấy thiếu thiếu gì đó nhưng rồi cũng gạt phăng ý nghĩ đó đi.

- Nhi sao Huy nó băng bó nhán nhít trên mặt vậy? - Hoàng lay vai nó hỏi vì đang trong giờ học.

Nó xấu hổ không biết trả lời thế nào chẳng lẽ nói nó vì ngủ nướng lỡ tay quăng đồng hồ vào mặt hấn.

- À tại vì... anh ta không nhìn đường nên đâm xầm vào cửa đó... đúng rồi. - nó bịa cái lí do hết sức củ chuối.

- ra là vậy. - Hoàng gật đầu bụm miệng cười Hấn làm gì cũng cẩn thận chẳng lẽ lại đâm đầu vào cửa, nghe cũng đủ biết nó nói dối.

Vậy là hôm nay hấn trốn tiết, nó chạy tìm quanh nhà cũng không thấy hấn.

-Chắc hấn bận rồi, nấu bữa trưa đã không thôi hấn về lại quát ầm lên. - Nó nghĩ lại rồi bắt đầu công việc của mình.

Cả buổi quét dọn lau chùi mệt quá nó lăn ra sofa ngủ luôn.

Hấn về với tâm trạng không vui, đi ngang qua phòng khách thấy nó nằm ngủ ngon lành định gọi nhưng rồi lại thôi, hôm nay nó đã nói dối hấn mà ,mặc nó vậy.

Mở tủ lạnh tu một hơi nước tâm trạng hấn cũng thoải mái một chút, nhìn trên bàn ăn cơm canh vẫn còn nguyên được đây lại kĩ càng làm hấn ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ cô ta chưa ăn?

Hấn đi ra phòng khách gọi nó dậy, lay mãi nó mới mở mắt.

- Anh... về rồi à!

Nó dụi mắt, cơn buồn ngủ vẫn chưa dứt

- Ủ, cô chưa ăn cơm sao?

- Tôi đợi anh về, làm việc một lúc thì ngủ quên. Anh ăn chưa để tôi hâm lại.

Nghe nó nói hấn hơi thấy có lỗi, hấn không nghĩ nó ngốc tới nỗi chờ tới giờ vẫn chưa ăn.

-Lần sau đói thì ăn trước đừng đợi tôi. Xuống ăn đi.

Nó gật đầu đứng dậy bước chưa được ba bước đã ngất xuống.

Mở mắt tỉnh dậy nó thấy mình đã nằm trong phòng, đầu hơi choáng.

- Minh về phòng khi nào vậy?

cách.

Hắn tay bê tô cháo đi tới giường.

- Cô ăn đi.

Nó đón lấy tô cháo thối mốc không biết chuyện gì.

- Tôi sao lại nằm đây.

- Bị ngất, ăn đi.

Không nể nang gì nữa nó đói lắm rồi, ăn đã rồi tính sau. Chưa đầy 5 phút nó đã chén hết bát cháo làm hắn nhếch mép châm chọc.

- Heo rùng có khác.

- Tại ai mà tôi như vậy hả? Tôi còn chưa tính sổ với anh đó mai mốt đi đâu có không về thì nói với tôi một tiếng chứ.... bực mình có biết tôi trông anh từ sáng đến giờ không...???

Nó đã nạp đủ năng lượng, đủ sức nên xỏ 1 tràng nói xong mới lấy tay che lại miệng vì biết mình lỡ lời.

- Ra là nhớ tôi. - Hắn cười.

- Có đâu... anh... nghe nhầm rồi. - nó lấp bắp.

- Tôi chưa bao giờ nghe nhầm đâu. - Hắn nói mặt đều kinh khủng.

- Asiii.... đi ra ngoài anh làm gì mà cứ ở lì trong phòng con gái vậy biến thái nó vừa thôi, đi ra. - Nó đẩy hắn ra ngoài mặt đỏ lên

Nó thở phào nhẹ nhõm vì tổng khứ được hắn ra ngoài định trở lại giường thì cửa phòng lại mở một lần nữa.

- Nhớ tôi thật rồi. - Hắn ngó đầu vào nói rồi đóng cửa lại đi về phòng luôn ở lại có nước đi khám tai.

- Yaaaaaaa..... anh biến cho tôi. - Nó phan nguyên cái gối về phía cửa nhưng ngật nổ hắn chuồn mất rồi.

Bực bội nó xông thẳng vào nhà tắm xả nước lúc này chỉ có tắm mới hạ hỏa, tự trách mình cái miệng hại cái thân sau này ăn nhiều nói ít lại một chút nhất là trước mặt cái tên sao chổi đó.

Điện thoại đổ chuông, nó đi tới bắt máy.

- Tao nghe nè.

-” mà đang làm gì vậy, chán quá!”

Đầu giây bên kia vang lên giọng oang oang của Vy.

- Mới tắm xong mát thật.

- ” Mà mà làm ôsin cho Huy rồi ở luôn nhà Huy phải không?”

- Ờ... tao ở với hắn có ngày tức vào viện mất.

-” sao vậy?”

- Ừ thì là.... nó kể lại cho Vy nghe.

-” Hahaha... ày chưa cái tật của mày không bao giờ bỏ, chờ đã tao gọi luôn cho con Linh. Tao mới đăng kí gọi hội nghị”

- ok..

Thế là ba đứa nó tám chuyện đến tận nửa đêm, tiếng cười nói không ngớt lâu lắm rồi tụi nó mới có dịp nói chuyện với nhau lâu như vậy.

26. Chương 26: Chủ Nhật ” Đáng Sợ” Của Tuấn.

Uể oải bước xuống nhà nó đi thẳng xuống bếp tìm cái tủ lạnh, nó đang dốc ừng ực hộp sữa không hiểu sao sáng nay bụng nó cứ sôi xùng xục. Ngó nghiêng ngó dọc không thấy hân, chắc là đang ngủ đông tủ lạnh lại nó mới để ý tới cái tờ giấy màu cam dán trên đó.

-” Hôm nay tôi bận trưa mới về cô cứ ăn sáng trước đi. Làm việc chăm chỉ đó không là trừ lương.”

- Ặc tờ giấy cũng sặc mùi hâm dọa chủ nhật mà cũng bận hả trời, thôi kệ hưởng thụ thôi.

Nó Xuống bếp làm một tô mì ỉnh rồi bê ra phòng khách.

- Xem phim thôi.

- Hahaha... cô ta ngốc thật...

- Hức... hức... cảm động quá... yêu anh ấy đi....

Giai điệu bài lucky của exo vang lên, nó với tay lấy điện thoại.

- Alo... hức.... - Vẫn còn khóc vì bộ phim.

- ” Tổ Tuấn đây, cậu sao vậy? Hình như đang khóc”

- hức... ừ... đang khóc... hức...

-” Sao vậy thằng Huy nó đánh cậu à”

- Không... hức... coi.. phim thôi...

-” Trời bó tay làm tớ hết hồn.”

- Cậu gọi.. tớ có chuyện... gì?

-” Cậu rãnh không? Gặp tớ nhé tớ có chuyện cần cậu giúp”

- Rãnh... ở đâu?

- ” đến smile đi gọi cả Vy luôn nhé!”

- 30 phút nữa tớ đến...

Cúp máy nó lấy khăn giấy lau nước mắt, sụt mũi rồi nhấn 1 tin cho Vy, đến smile nhỏ sẽ không từ chối nó chắc luôn.

-” ok tao đến liền đây”

Đấy thấy chưa nó nói mà.

30 phút sau tại Smile.

- Nhi ở đây. - Từ xa nó đã nghe tiếng con bạn gọi rồi.

- Mà đến nhanh hơn tao tưởng đó. - Nó cười cười nhìn Vy.

- Nhà tao gần đây hơn nhà mà ok ngồi đi.

- Rồi thì gần hơn, Tuấn chưa tới sao? - Nó hỏi.

- Kìa kìa, Tuấn.... - Vy vầy vầy tay Tuấn đi tới chỗ chúng nó ngồi xuống.

- xin lỗi tại kẹt xe nên tớ tới trễ, hai cậu tới lâu chưa?

- À mới tới thôi. - Nó nói

Ba người gọi nước uống, Vy ngó nghiêng ngó dọc kiểu như trông chờ ai đó làm nó che miệng cười tủm tỉm tìm Nam đây mà.

- Chắc bận rồi đừng ngó nữa.

Vy nghe nó nói giật mình quay lại.

- Hả Nhi nói gì? - Tuấn không hiểu gì.

- À tớ nói con Vy. Mà cậu gọi tui tớ ra đây có việc gì?

Tuấn cười gãi đầu hình như là khó nói lắm.

- Tớ.. tớ muốn theo đuổi Linh... - Nhắc đến Linh mặt cậu đỏ ửng lên làm nó và Vy bật cười hiểu ra vấn đề của chàng.

- Đó là chuyện của cậu liên quan gì bọn tớ nào. - Vy giả ngu như không hiểu gì.

- Có chứ.. tớ muốn hỏi các cậu về Linh kiểu như Linh thích ăn gì, nghe nhạc gì, xem phim gì.... - Tuấn ngồi liệt kê.

- Giúp cậu thì bọn tớ được gì? - Nó chen vào.

- Đúng đó, không giúp không công đâu.

Nó và Vy trao nhau ánh nhìn trêu mếu đồng thời nháy mắt ý nói "Mày nghĩ giống tao phen này tao với mày lời to rồi haha...".

- Chỉ cần giúp tớ các cậu muốn gì cũng được.

Hai đứa nó lại bắt đầu cuộc trò chuyện bằng mắt.

Vy: "Ý này được đó mày."

Nó: "Ừ, cha này cũng chung tình dữ vì nàng gì cũng được. Duyệt!"

Sau khi đã hội ý xong nó ho vài tiếng rồi nói.

- Cậu đã mở lời làm sao chúng tớ dám từ chối phải không nào.

- Vậy đi bọn này giúp cậu - Vy chốt nhìn Tuấn cười.

Tuấn mừng thầm trong bụng nhìn tui nó với ánh mắt cảm kích "Họ thật tốt" (haha... anh làm to rồi đó)

- Cảm ơn hai cậu nhìu.

- Cậu có bút và viết không? - Nó hỏi.

- Không, tớ đâu mang theo. - Tuấn nói.

- Mày định làm gì vậy? - Vy thắc mắc.

- chút biết.

Nó nói rồi chạy đến chỗ quầy thì thầm với chị phục vụ, chị ấy cười gật đầu. Lát sau nó quay lại với bút và viết trên tay.

Hì hụi cầm đầu cầm cổ viết làm Tuấn và Vy tò mò.

- Xong, đây là toàn bộ những gì liên quan tới nhỏ Linh cậu cứ cầm về nghiên cứu đi.

Nó đưa cho Tuấn tờ giấy, Tuấn nhận với niềm vui sướng và lòng biết ơn vô hạn dành cho chúa ầy nhằm dành cho nó.

- Khi nào Linh đồng ý làm bạn gái tớ, tớ sẽ đãi các cậu một bữa hoành tráng.

- Gì? Chẳng phải lúc này cậu nói bọn tớ muốn gì cũng được mà. - Nó và Vy đồng thanh hét lên.

Tim Tuấn muốn rớt ra ngoài.

- À, đúng rồi tớ có nói vậy.

- Vậy đi thôi. - Nó và Vy đồng thanh lần nữa

- Đi đâu? - Tuấn hỏi mặt ngu không tả được.

- Đi chơi. - Nó và Vy nắm tay tung tăng bước ra xe. Tuấn lùi thủi theo sau.

CÔNG VIÊN GIẢI TRÍ.

- Chơi cái kia đi Vy. - nó lăn xăn chạy lại chỗ trò tàu xoay cao tốc.

- Chóng mặt lắm mày ơi. - Vy nhăn mặt

- Thử đi chưa từng chơi mà. Tuấn chơi trò này nhé!

Tuấn gật đầu chạy tới mua vé, mặt Vy hơi nhăn nhó.

Ba người ngồi vào vị trí và thắt đai an toàn, Tuấn ngồi hàng ghế trước, Vy và nó ngồi ở hàng ghế sau. Tàu xuất phát, tốc độ bây giờ vẫn bình thường nó thì đang rất phấn khích đây, mấy phút sau tốc độ tăng dần và nhanh đột xuất Vy và nó hét lên thất thanh tay hươ loạn xạ. phấn khích vậy thôi chứ nó cũng sợ độ cao lắm.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

- CHÓNG MẶT QUÁ.....

- MẸ ƠI CHO CON XUỐNGGGGGGGGG

Hiện giờ hai đứa nó đang nôn thốc nôn nao, mặt đứa nào đứa nấy xanh như tàu lá chuối nhưng lại bị héo queo. Cảm thấy ớn nó mới quay lại lay Tuấn thì suýt chút nữa ngất luôn. Tuấn bây giờ "thảm" hơn từ thảm, tóc màu nâu đỏ vuốt keo dựng đứng giờ bù xù hơn tổ chim, áo quần thì xộc xệch, cổ bị hằn những vết đỏ của ngón tay, mặt mày trắng bệch ngơ ngáo ngáo trông tội nghiệp.

Tua lại mấy phút trước. Nó và Vy la hét làm mọi người ái ngại bịt tay lại nhưng ngặt nỗi Tuấn ngồi phía trước mà chúng nó lại kề sát tai cậu mà hét dù có bịt cũng chịu không nổi. Rồi cứ mỗi lần tàu lao xuống là y như rằng Vy giật tóc nó bóp cổ cậu làm cậu suýt chết ở trên đó rồi, sống sót trở về từ địa ngục cậu thật là may mắn mà.

- Hơ Tuấn cậu làm sao vậy? - Nó chạy lại hỏi.

- Ơ không sao... - Tuấn hoảng hồn trở về.

- Thôi đến trung tâm thương mại đi tao nghĩ cậu ấy cần make up lại. - Vy đề nghị.

Điểm đến tiếp theo là trung tâm thương mại C- max.

Suốt buổi Vy và nó cứ ngồi cười, lí do vì cậu bạn phía trước.

Lúc này khi vừa bước ra từ công viên hàng loạt những tiếng bàn tán chỉ trở làm tụi nó cười sảng khoái.

- Cậu ta sao tàn tạ vậy - N1

- Đẹp trai mà bị khủng tội nghiệp thật. - N2

- Đi thôi con, người đó không bình thường đâu. - Một bà mẹ dắt đứa con bỏ chạy.

.....

Vào C- max nó và Vy lại lăn ra cười cũng chỉ vì cái tình trạng y như ở công viên. Nhanh chóng đẩy Tuấn vào phòng thay đồ, nhìn mình trước gương mà nước mắt Tuấn chảy đầm đìa, cậu đây sao trời ơi chết mất thôi.

Tuấn bước ra tóc tai đã được chải chuốt lại gọn gàng quần áo cũng được thay, hai đứa nó gật đầu kéo cậu đi tiếp.

Hết ăn kem, uống nước, xem phim, chơi bowling.... Hai đứa nó mới chịu về nhà, Tuấn thì đang khóc thương cho cái thể vì bị mất một khoảng không hề nhỏ, ôi thôi lần này nếu Linh không đồng ý chắc cậu cũng không thiết sống nữa.

- Lần sau có chết cũng không đi cùng hai con nhỏ đó nữa đâu.

Tuấn nghĩ lại mà không khỏi rùng mình.

- Xin giới thiệu với tất cả các cổ đông, đây là con trai tôi Phạm Khắc Huy người sẽ nhận chức tổng giám đốc của công ty H&H trong thời gian sắp tới.

Sau lời giới thiệu của Ông Hiễn hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên, trong số cổ đông có cả Nam và Quỳnh Anh. (ai k nhớ Quỳnh Anh thì xem lại chương 1 hì).

Hắn đứng dậy cất tiếng.

- Xin chào tất cả mọi người, đây là lần đầu tiên tôi vào công ty làm việc, mong mọi người giúp đỡ.

- Cậu Huy chắc tài giỏi lắm mới được Chủ tịch coi trọng như vậy. - Một cổ đông nói.

- Phải vậy chứ trông cậu ấy giống chủ tịch thế kia mà. - Người thứ 2.

Những câu nhận xét làm hắn hơi khó chịu, nhưng không tỏ ý gì.

Cuộc họp kết thúc Hắn, Nam, Quỳnh Anh đã đến chỗ ông Hiễn.

- Tôi sẽ làm việc thông qua máy tính, cứ bảo mọi người gửi công việc sang. - Hắn nhàn nhạt nói chẳng buồn nhìn người trước mặt.

- Sao con không đến công ty.

- Bạn đi học.

- Cũng được, nhưng họp thì phải tới dự.

- Tất nhiên

Nam và Quỳnh Anh lắc đầu cha con mà nói chuyện lạnh nhạt hơn cả người dưng, nhưng cũng tại Ông Hiễn cả thôi.

- Nam khi nào con vào công ty làm việc, cha con nói với chú là con chưa đồng ý.

- con chưa nghĩ tới đâu chú, tự do như bây giờ vẫn thích hơn.

- Con cũng 20 tuổi rồi.

- Còn trẻ lắm chú ơi!

Ông Hiễn và Quỳnh Anh cười.

- Anh trẻ hơn em và anh Huy không?

- Hầy, ai lại so sánh thế chứ.

- Thôi già thì cứ nhận không phải cãi cùng như vậy. - Quỳnh Anh đáp lại.

- Không thêm cãi với em.

Quỳnh Anh cười vẻ đắc thắng.

- Thôi anh em mình đi kiếm gì ăn nào, em đói quá.

- Ủ đi thôi.

Hắn đi ra trước, hai người kia cuối chào ông Hiễn rồi cũng theo sau.

Tại Smile.

- Anh Huy này, em chuyển sang trường của anh học nhé!

- Tùy em thôi. Nhưng hết tuần sau đi.

- Sao vậy?

- Thi. Đợi thi xong hắn chuyển.

- À, vậy cũng được, anh nói với bác Thịnh giúp em nhé! (hiệu trưởng đấy ạ).

- Ừ.

Trò chuyện một lúc hấn ra về.

.....

- cha à! Con không yêu Mỹ Linh thì làm sao mà cưới được. - Quân khó chịu nói.

- Việc hôn ước 2 nhà đã tính từ lâu rồi, lấy nhau về rồi cũng yêu thôi.

- cha.....

- Không nói nhiều. Còn chuyện làm quản lí cha đã thu xếp rồi, tuần sau con nhớ tới.

Quân nhìn theo bóng cha mình, sao ông ấy cứ luôn cư xử ép buộc như vậy, có chết cậu cũng không lấy người cậu không yêu. Người cậu yêu không phải Mỹ Linh mà là một người khác cơ.

27. Chương 27: Đi Chơi.

12h30 AM

- Anh về rồi à? - nó nghe tiếng mở cổng thì chạy xuống.

- Ừ.

Định hỏi hấn ăn gì chưa thì điện thoại đổ chuông.

- Anh Quân à, em nghe đây.

- Bây giờ sao? À không em rảnh, được em tới liền. - Nó cúp máy.

- Tôi đi chơi một lúc chiều tôi về nhé!.

- Việc đã làm hết đâu mà đi.

- làm hết rồi nhà đã lau, áo quần đã giặt rồi mà, chiều về tôi sẽ chuẩn bị cơm tối, đi đây. - Nó chạy lên lầu thay áo

Hấn bực bội đi về phòng.

Rầm....

Nó giật mình rơi luôn cái túi.

- Anh ta bị gì vậy trời.

Hấn đứng từ trên lầu nhìn xuống thấy nó tung tăng vui vẻ rời khỏi nhà mà kéo luôn cả rèm cửa lại. Nghe nó đi chơi với cậu ta hấn đã thấy khó chịu rồi.

Quân đang đứng dựa vào cửa xe, nó chạy lại rồi rút.

- Đợi em lâu chưa?

- Anh mới tới, đi thôi.

Nó gật đầu lên xe, cậu nhẹ nhàng thắt dây an toàn làm nó ngỡ ngàng.

- Bây giờ mình đi đâu vậy anh?

- Đi rồi sẽ biết.

Nó á cực ghét câu này luôn, vì nó quá tò mò nên ai nói vậy làm khơi dậy trí tò mò của nó mà.

Quân đưa nó ra ngoại ô thành phố, xe dừng lại trước một ngôi làng và xung quanh toàn là vườn trái cây.

- Woaaaa.... trông ngon quá anh Quân ơi..

Nó lẩn xấn chạy xuống ngắm nghía những trái cây còn trên cành mà thèm thuồng.

- Mình có vào trong đó ăn được không anh?

- Được chứ đi thôi. - Quân nắm tay nó đi vào, nó đi theo mặt đỏ bừng vì bị nắm tay.

Nó tung tăng chạy khắp cây này đến cây khác để xem xét, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nó tận mắt nhìn thấy chúng ở trên cành đó chứ ăn thì ra siêu thị mua về thôi.

Quân thấy nó thích thú làm cậu cũng vui lây chắc đây là lần đầu tiên nó đến đây rồi, hôm nay cậu thấy không vui nên mới rủ nó đi chơi không ngờ lại làm nó vui và phấn khích tới thế.

- Anh.... ngon không. - nó chạy tới giờ chồm nho ra trước mặt Quân.

- Cho anh một quả coi..... - Quân há miệng chờ nho.

- Trời ai cho anh ăn mà há miệng chứ. - nó le lưỡi.

10 phút sau.

- Ai cho em ăn đâu mà há miệng chứ..

Quân trả thù lại làm nó nhăn mặt.

- Thấy ghét.

- Anh Quân ơi hái trái kia cho em.

Hiện giờ Quân đang ở trên cây mận còn nó reo hò ầm ĩ ở dưới.

- Kìa... trái kia ngon hơn...

- Không phải trái đó.....

.....

Quân trèo xuống thở hồng hộc sai lầm lớn nhất của cậu là gặt đầu hái mận cho nó.

- Anh Quân... sang vườn ổi đi, em muốn ăn ổi.

- Hả? Nửa hả? Anh mệt lắm rồi... cho anh nghỉ 1 phút thôi. - Quân năn nỉ.

- Thôi ngồi dậy đi mà.... em muốn ăn ổi.

Nó làm mặt cún con làm Quân mụi lòng đứng dậy theo nó qua vườn ổi, mỹ nhân kế của nó lúc nào cũng phát huy tác dụng hết hà.

- Đây cái móc nè, hái trái đó cho em. - Nó chỉ về trái ổi ngon lành đang lủng lẳng trên cây.

Quân đành lết thân đi hái cho nó.

Lăn xả hết vườn này đến vườn khác, ăn no nê nó bỗng nổi hứng đòi chụp, Quân dù mệt cũng gán mà mở miệng cười từ chối ai chứ từ chối nó còn khó hơn lên trời.

- Anh cười tươi lên coi.

- Nè, anh làm gì yếu xiu vậy.

Tách.. tách..

Tiếng máy ảnh.

- Đẹp quá, khi nào có ảnh em đem sang cho anh.

Ngồi nghỉ một lúc nó được Quân dắt sang ngôi làng bên cạnh.

- Đây là đâu vậy anh?

- Đây là làng nghề làm mứt đó em.

- Hi.. vui vậy nhanh lên, em chưa thấy người ta làm bao giờ. - Nó kéo Quân chạy nhanh vào.

- Con chào mọi người ạ. - Nó cuối đầu chào mọi người xung quanh, Quân cũng cuối đầu.

- À chào hai cháu, hai cháu tới tham quan phải không?

- Dạ, bác ơi bác đang làm gì vậy?

- Bác đang chọn trái cây để làm mứt.

- Có món nữa sao bác?

- Có chứ cháu, mứt môn là món nổi tiếng ở đây đó.

- Á cho cháu tham quan với cháu muốn học.

- Được đi theo bác.

Bác ấy dẫn nó đi sâu vào trong, hiện ra trước mắt nó quả thật là làng nghề làm mứt.

- Ở đây có làm rất nhiều loại mứt như mứt táo, mứt đu đủ, mứt dâu, đậu.... và không thể thiếu mứt khoai môn rồi. - Bác ấy cười nói

- Vậy ở đây chia ra nhiều khu để làm từng loại mứt sao bác?

- Đúng rồi, nào ta đi tìm hiểu cách làm mứt khoai môn thôi.

Nó và Quân đi theo bác ấy.

Mọi người đang bận rộn tấp nập với công việc của mình, nó thấy một bác gái đang gọt môn thì chạy tới hỏi.

- Bác ơi, gọt môn là công việc đầu tiên phải không?

- đúng rồi cháu, đây là bước 1: khoai môn khi thu hoạch về thì rửa sơ qua, gọt vỏ và rửa sạch lại một lần nữa. Xong thì thái ra chiều dài cỡ đầu ngón tay là vừa.

Nó và Quân gật gù chăm chú nghe.

- Cho cháu thử được không ạ.

- Được chứ, cháu gọt vỏ và thái thử xem.

Đưa máy ảnh cho Quân nhờ cậu chụp hộ, nó xắn tay áo lên bắt đầu học làm mứt.

Quân nhìn nó cười thoải mái làm lòng cậu ấm áp lạ thường, dù có mệt cỡ nào chỉ cần nhìn thấy nụ cười ấy thôi cậu sẽ cảm thấy phấn chấn ngay, nụ cười đó giống như vitamin vậy.

Sau một hồi cắt gọt cuối cùng cũng giống với các bác ở đây, nó mỉm cười thích thú.

- Các bác khéo quá, gọt nhanh lại vừa chuẩn và đẹp mắt nữa, cháu hâm mộ quá đi.

- Cháu cũng rất khéo đó lại dễ thương nữa.

- Cậu trai trẻ cháu thật có phúc khi có được cô bạn gái dễ thương này đó. - Một bác ái lên tiếng trêu chọc làm nó đỏ hết mặt.

- Không phải đâu bác hiểu lầm rồi ạ! - nó xua tay.

- Con cũng có ý đó đấy bác hihi... -Quân cười, nó quay ra lườm.

- Bước 2 là gì vậy bác?

- À bước 2 là bắc chảo dầu lên bếp, chờ cho dầu sôi cho khoai vào chiên với lửa nhỏ. Chờ khi khoai chín thì gấp ra đĩa có lót giấy thấm dầu đó cháu.

- À để cháu phụ ạ.

Quân cười nhìn nó trò chuyện không ngắt lời với các bác ấy, trông nó thật vui vẻ.

- Bước 3: Đường, nước, muối cháu cho hết vào chảo chóng dính bắc lên bếp nấu sôi với lửa nhỏ khoảng 5 phút.

- cũng dễ làm quá, cháu cứ tưởng phức tạp lắm. Hihi.

-Sau đó cho khoai môn vào, dùng muối mềm để đảo khoai tránh bị nát. Cứ nhẹ nhàng trộn cho đến khi nào đường kết tinh bám hết vào khoai và khô ráo là tắt bếp.Chờ miếng khoai môn nguội mới cho vào hủ, bảo quản nơi thoáng mát.

- Về cháu sẽ trở tài làm mới được.

- Đây là miếng khoai đã làm sẵn rồi 2 cháu cầm về ăn đi.

- Vâng chúng cháu cảm ơn. - Quân cầm lấy cuối đầu cảm ơn.

Đã tới giờ nó phải về rồi lòng chợt buồn.

- Cháu phải về rồi, cảm ơn mọi người rất nhiều ạ, khi nào có dịp cháu sẽ ghé lại đây.

- Hai cháu đi đường cẩn thận nhé!

- vâng tạm biệt ạ.

Nó và Quân vẫy tay chào mọi người, nó cảm thấy họ thật thân thiện và giản dị biết bao. Có nhiều người rất tốt bụng chỉ là chúng ta chưa tìm thấy hết mà thôi.

Chiếc xe lăn bánh trở về phố thị ồn ào náo nhiệt.

-Hôm nay em rất vui, cảm ơn anh nhé!

- Miễn em vui là được rồi.

- Mà mấy giờ rồi anh?

- 6h tối rồi em.

- Chết rồi, anh chạy nhanh một chút được không.

- Ủ, em bận sao?

Nó gật đầu, còn chưa chuẩn bị bữa tối, hẳn không tha cho nó đâu! tên đó bất bình thường lắm... ôi không...

Dẫn Quân dừng xe ở xa vì không muốn cậu biết nó đang làm ôsin ở nhà hắn, ngại lắm. Khi xe cậu rời khỏi nó mới cầm đầu chạy về trong lòng bất an.

Trên tầng 2 của căn biệt thự gì gì đó, có 1 chàng trai trẻ đi qua đi lại chốc chốc lại nhìn xuống cổng nhà, lòng bức rức không yên.

Kem đánh răng P/S: các nàng nghĩ gì, cảm thấy thế nào cmt cho ta biết nhé! Như vậy ta sẽ có động lực để viết nhều nhều cho các nàng đọc, Ok nhé ! * nháy mắt* hihi...

28. Chương 28: Bất Cẩn.

Nó rón rén rón rén như ăn trộm đang sợ chủ bắt gặp. (sợ chủ thì đúng rồi nhưng là ôsin không phải trộm hihi).

Đầu ngó nghiêng ngó dọc không thấy ai nó chạy ủa vào trong bếp, cười sung sướng.

- Hihi.... may quá anh ta không có nhà.

Nó vỗ tay bốp bốp .

- Mấy giờ rồi? - có tiếng nói phát ra.

- À 18h30 đó. - Nó trả lời tự nhiên tay vẫn mở tủ lấy cái nôi.

- Vậy sao?

Bây giờ nó mới ý thức được sự khác lạ, tiếng nói này ở đâu ra vậy? Từ từ quay lại gương mặt điển trai của ai kia đang hiện ra trước mắt.

- Ôi mẹ ơi.... - Nó rơi luôn cả cái nồi xuống đất.

- Anh.. muốn hù tôi chết sao? ra đây khi nào vậy?

- Vừa ra, sao vậy? - Hắn mặt không có lấy một nụ cười khí lạnh đang lan tỏa cả phòng bếp.

- Hi... đâu... đâu có gì.

- Nấu bữa tối trễ 45 phút trừ 10% tiền lương.

Sau lời tuyên bố trịnh trọng hắn thản nhiên bước ra phòng khác để lại phía sau một cục tức tò đùng.

- Gì? 45 phút, 10%... tiền lương á. - nó lập lại não đang tiếp nhận thông tin.

- Cái quái gì chứ? Aaaaa. - Nó la lên.

Sau một hồi trấn tĩnh cố gắng nuốt ngược cục tức vào bên trong nó quay lại nấu bữa tối hắn điên lên trừ 10% nữa là hết.

7h tối.

- Khụ khụ.... khụ. - Hắn phun ra hết muỗng canh vừa mới húp ho sặc sụa.

- Nè, anh sao vậy? Lớn rồi mà còn bị sặc là sao. - Nó ngồi kế bên tốt bụng vỗ vỗ vào lưng hắn.

- Cô.. khụ.. cho cái.... khụ khụ quái... gì vào vậy? - Hắn ho đến đỏ mặt.

- có cho gì đâu? Như mọi hôm mà. - nó lắc đầu.

- Cô.. khụ.. ăn đi rồi biết. - Hắn chỉ tay vào tô canh.

- Ăn thì ăn, sợ tôi ám sát anh hả? Tôi không ác vậy đâu - miệng nói tay múc canh đưa lên miệng.

- Phụt... khụ.. khụ... - Nó phun hết ra ngoài.

- Cái... gì... khụ.. gớm vậy... khụ lợ lợ...

- Như mọi hôm của cô đó hả? - hắn đã hết ho giờ đến lượt nó.

- Hơ... tôi.. khụ... cho nhầm đường với bột ngọt ,hơi bị quá tay.. - nó cười già lã.

- Không ăn nữa. - Hắn bực bội đứng dậy không có can đảm ăn tiếp đâu.

- Xí... không ăn tôi ăn, tôi chỉ cho nhầm vào canh thôi.

Nó gấp miếng thịt bò xào cho vào miệng, lại phun ra tiếp tục.

- Mình bị làm sao vậy trời. - Nó cũng đứng dậy dọn không ăn nữa.

30 phút trước.

- xào xào... nè.. ớt... bột ngọt.... nước mắm... nước tương... - nó quơ được lọ gì là cho hết vào.

- Chết tiệt... trừ lương hả?... được tôi cho anh ăn no nè luôn rồi trừ.. - nồi canh cũng tương tự.

Quay lại, đang ngồi làm bài tập mà bụng nó cứ sôi sùng sục, tối giờ có ăn được gì đâu. Đành lết xuống bếp, mò tủ lạnh tìm hộp sữa.

- Ưc... ực... - nó dốc sạch cả hộp không cần dùng ly.

tắt đèn trở về phòng, mai thi rồi đêm nay nó phải thức ôn bài cả đêm quá, ban ngày thì lo đi chơi. Não nề nhìn đồng sách vở, đầu thì gật tới gật lui..

Phòng đối diện.

- ột.. ột...

Có một người ngủ không được, cái bụng thì đang biểu tình dữ dội.

- Hừ... khó chịu quá.

Hắn mở cửa đi xuống bếp kiểm gì lót bụng cho đỡ đói, vừa bước tới cầu thang thì nhận ra quanh nhà tối om, mắt hắn không nhìn thấy gì nữa.

- Sao nhà tối thui vậy? - Hắn đang lẩn mò trong bóng tối.

- chết tiệt, tối quá... TRỊNH HOÀNG HIẾU NHI CÔ XUỐNG ĐÂY. - Hắn hét lên.

Nó gãi đầu rồi ngủ tiếp, trong mơ vẫn nghe tiếng ai đó gọi mình.

- Chẳng lẽ ngủ rồi, cô ta gây chuyện rồi nằm ngủ ngon lành như vậy ư?. Hừ... sao mình lại không mang điện thoại xuống chứ. - Hắn bực bội ngồi xuống. - gọi thử một lần nữa xem.

- TẮC KÈ, HIẾU NHI XUỐNG ĐÂY.

Nó giật mình té từ trên ghế xuống.

- Ui da... đau quá.. cái mông của tôi....

- HIẾU NHI .....

- Hử.. ai gọi mình vậy.. hình như là tiếng của tên sao chổi.

Nó lơ ngơ vì chưa tỉnh ngủ đi xuống cầu thang.

- Á... - nó vấp phải chân ai đó té nhào ra phía trước.

Trong bóng tối có 2 cặp mắt đang mở to hết cỡ, nó đang nằm đè lên người của hắn.

Tư thế vẫn giữ nguyên cho đến khi...

- cô ngồi dậy coi, nặng quá.

Nó hốt hoảng đứng dậy, mặt đỏ bừng may mà tối nên hắn không nhìn thấy.

- Mở đèn ngay. - Hắn gắt gọi khàn cả cổ mới xuống còn té lên người hắn làm hắn thở không nổi.

Tách...

Đèn vụt sáng, nó đưa tay lên che, hắn hơi nheo mắt vì chưa thích ứng kịp ánh sáng.

- Anh làm gì dưới này vậy?

- Cô còn hỏi? Ai cho cô tắt đèn?

- Không sử dụng thì.. tôi tắt bớt.

- Giải nhi? Tôi đã dặn là không được tắt đèn rồi cơ mà. - Hắn lại gắt lên.

- Hơ... chỉ có vậy mà anh cũng gắt lên với tôi là sao ? - nó cũng mất bình tĩnh.

Hắn nhận ra mình có hơi lớn tiếng.

- Tôi không nhìn thấy gì khi trong bóng tối.

giọng hắn có phần nhỏ lại

Nó ngạc nhiên " chẳng lẽ hắn bị mù.. hãy bật đèn vậy mù gì... "

- Anh có mù đâu mà không thấy.

- Tôi không mù nhưng tôi bị quáng gà được chưa.

Hắn khó chịu vì nó cứ ngơ ra. Một lúc nó mới gật đầu tỏ vẻ hiểu.

- Tôi xin lỗi lần sau tôi không tắt đèn nữa.

Nó cảm thấy có lỗi nếu hắn nói thẳng ra với nó thì đã không xảy ra chuyện này rồi thật là.

- Không có gì, thôi cô về phòng ngủ đi trễ rồi. - giọng hắn dịu lại

- Ủ, anh ngủ ngon.

Nó ủ rũ về phòng nhảy phóc lên giường ngủ luôn. (thì cử gì... đẹp... hihi)

Sáng.

Nó định bắt xe bus thì hần khẳng khẳng không chịu bắt nó phải đến trường với mình, nó đành đi cùng hần.

Hình như mọi người cũng đã quen với việc hai người đi chung nên cũng không chú ý tới nữa. Con người ta là vậy thấy cái gì mới mẻ , lạ thì quan tâm nhưng rồi khi một cái gì mới lạ khác xuất hiện thì lại chuyển sự chú ý đi.

- Nhi học hết bài văn chưa? - Vy hỏi.

- Rồi tao nhai 2 ngày rồi không thuộc chắc hôm nay khỏi thi.

- Huhu... cứu tao với... tao chưa thuộc.

- Gì chứ? Mà đi chết đi con quỷ 10 phút nữa thi rồi. - Nó vỗ đầu nhỏ bạn.

- Đau... - Vy nhăn mặt.

Hoàng nhìn mặt Vy nhăn lại mà buồn cười, Tuấn chạy lại chỗ hần.

- Lát cứu vớt cuộc đời tao nhé! Tao với mày cùng phòng.

- Mơ đi, tao không biết. - hần nhún vai.

- Mày nhớ cái mặt đáng ghét của mày đó.

Tuấn giận dữ về chỗ cả bọn phì cười, nhìn Tuấn làm nó và Vy nhớ đến hôm qua không khỏi bật miệng ngán tiếng cười.

- Ê tụi mình cực đi xem thứ hạng của ai cao hơn. - Linh đề nghị

- Được đó, không tồi. - Vy tán thành.

- Chơi luôn, ai có thứ hạng thấp phải đãi cả bọn ok. - Hoàng nói.

- Khoan. - Tuấn can

- Sao? - cả bọn đồng thanh trừ hần.

- Cho cái tên kia loại trước đi, nó không thi tao cũng biết hạng rồi. - Tuấn chỉ tay về phía hần.

- Gì hạng mấy vậy? Bét hả? Haha... tôi biết anh mà. - Nó cười như con điên

- Không, nó khỏi thi cũng nhất rồi. - Tuấn phán làm nó muốn té ghế.

Thế là cả bọn tán thành ý kiến.

Suốt một tuần không chơi bởi cafe, ai cũng đều tập trung cao độ cho kì thi.

Ngày nào nó cũng ngủ gật trên bàn học, nhưng sáng ra lại nằm trên giường làm nó không khỏi thắc mắc nhưng cũng không để ý nhiều.

29. Chương 29: “bạn Gái” Huy Sao?

Yêu là cùng nhau trong tay

đi dưới con đường.

là cùng trao cho nhau ngàn lời hôn.

là vòng tay ôm mãi không rời.

từng phút giây tuyệt vời.

[YÊU Min st.319].

Điện thoại đã reo đến lần thứ n mà cái đĩa được gọi là ” chủ” kia vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy. Chuông vẫn reo reo mãi hình như đầu giây bên kia rất kiên nhẫn phá giấc ngủ của ” tắc kè tinh” (gọi theo Huy).

- đĩa điên nào để cái bài đó sáng sớm vậy HẢ???? - chịu hết nổi nó bật dậy quát.

Reo... vẫn reo... (ôi em ấy thật kiên cường)

-Yaa.... bực rồi đó.

Trong lúc ngó nghiêng tìm chủ nhân của ” YÊU” thì một vật thể nằm trên bàn sáng chớp chớp- À điện thoại, màn hình hiển thị gương mặt của một cô gái có mái tóc màu nâu đồng, có mắt có miệng, có mũi... bên trên gương mặt đó là dòng chữ ” Vy hân” is calling. (nv kiên cường của chúng ta, lập kỉ lục với 50 cuộc gọi nhờ).

- GÌ? HÔM NAY LÀ NGÀY NGHỈ MÀ CŨNG KHÔNG ĐỂ TAO YÊN LÀ SAO?

Vy đưa điện thoại ra xa 50cm mà âm thanh vẫn sống động. Hít một hơi dài Vy cất giọng dịu dàng dằm thắm của mình.

- “Bạn Nhi à! Bạn nhìn lại đồng hồ đi. BÂY GIỜ LÀ 8 GIỜ RỒI ĐÓ CON QUỲ, MÀY BẮT MÁY LÊN KHÔNG CHỬI THÌ LÀ RỬA XẢ TAO LÀ SAO HẢ? HẢ?”

Nhỏ cảm thấy ngưỡng mộ mình vì trình độ của mình không thua gì con ” Loa phát thanh công cộng” đầu dây bên kia.

Nó nhăn mặt, giọng nói của con bạn nó cải thiện nhanh đến man rợ như vậy ư...!!! Thở dài như cụ bà 90 tuổi.

- Gọi tao có gì không? Nói lẹ để tao ngủ tiếp, mày có biết 1 tuần qua tao phải thức đến tận khuya không?

- “Đến Smile đi, ngủ gì nữa. Chuyện trọng đại lắm.”

- Thì chuyện gì nói đi.

- “phải có đủ người mới nói được, kêu Huy đến luôn đi. Vậy nha tao còn thông báo ấy người kia nữa, lát gặp.”

- Ê.. Ê Vy....

Nó chưa kịp ú ớ gì Vy đã cúp máy, nhìn lại chiếc giường thân yêu lần nữa nó mới chịu dậy làm VSCN.

- Chào buổi sáng!

Xuống nhà đã thấy hân chăm chú vào cái macbook, tivi thì mở, cô dẫn chương trình thời sự vẫn thao thao bất tuyệt. (Huy một việc cô Mc một việc ^^)

- vi phạm điều 1, hợp đồng, trừ lương. - Mắt vẫn dán vào laptop nói tỉnh bơ.

- Điều 1 là gì vậy? - Nó.

- Cô giả ngu với tôi.

- Không nhớ thiệt mà. - Nó chạy lại.

Bây giờ hân mới rời mắt khỏi laptop, nhìn nó nhú mày.

- Haha... thành công rồi, mai mốt nói chuyện với tôi mà không nhìn mặt tôi như vậy nữa là biết tay đó.

Nó đi xuống bếp luôn, ở lại nhìn cái mặt lạnh tanh đáng ghét đó mà ức chế thêm.

Hân lại nhận ra mình bị lừa, trước giờ có ai lừa được hân đâu mà con tắc kè đã lừa hân những 2 lần rồi đấy.

- Ấy chết... sao chối đi thôi... này giờ tôi quên, đi mau không là con bà la sát giết tôi mất.

Từ trong bếp vọng ra tiếng nó 10s sau nó mới xuất hiện.

- Đi đâu? - Hấn nhìn nó khó hiểu.

- Đi Smile con Vy nó gọi này giờ rồi mà tôi quên bèn mắt, chuyển này tiêu rồi.

- Smile? Đến đó làm gì?

- Ai biết chứ, nó có nói đâu. Nó kêu chúng ta đi.

Nó lắc đầu ngây thơ trả lời.

- " chúng ta?" - hấn làm mặt thích thú.

Giờ mới biết mình dùng từ hơi quá nó bèn sửa lại.

- À là tôi và tên sao chổi anh đó.

- Tôi không thích đi, muốn thì cô tự bắt xe đi 1 mình đi. - Hấn lại cười xuống gồ gồ.

Liếc hấn một cái, lòng nhủ thầm " Nhịn, nhịn quân tử trả thù 10 năm chưa muộn".

- Thôi anh chở tôi đi đi, nó bảo phải gọi thêm anh đi.

- không, tự mà đi.

- Vậy làm sao anh mới chịu đi với tôi.

" tí tí con mồi đã sập bẫy"

Hấn ngược lên nhìn nó một ánh nhìn ngây thơ.

- Khi nào cô đồng ý làm theo tất cả yêu cầu của tôi đi rồi tính. - Nụ cười nửa miệng nham hiểm.

" chết tiệt, ép người đây mà, anh được lắm tên sao chổi chết bầm, mắc dịch cúm gia cầm nhà anh. Lừa tôi à! Đâu có dễ, để xem bốn cô nương xử mi ra sao hô hô"

Thấy nó đứng đó im lặng cười khúc khích này giờ biết là nó lại bày trò " để xem cô giỏi trò gì" (anh chị cứ đề phòng nhau hoài vậy?)

- Thì tôi đã làm osin cho anh rồi còn gì, dọn dẹp, nấu cơm, giặt đồ.... cái gì tôi cũng làm, anh còn muốn gì nữa?

- Cái đó tôi trả lương mà.

- Ờ thì... vậy nếu tôi chấp nhận anh cũng phải trả lương cho tôi nữa.

- Cô đang nhờ tôi đó. À mà thôi tôi đổi ý rồi, cô tự đi đi.

" Hừ... anh chờ đó. Tôi không dễ thua anh vậy đâu, lần sau thì biết tại tôi đang gấp không thể đi xe bus nếu không... hứ coi cái mặt anh ta kìa yaaa..."

- Được rồi, tôi đồng ý.

- Vậy đi thôi!

Hấn cười mừng chiến thắng đặt laptop đứng lên, cho tay vào túi quần bước đi thong thả.

Nó ở phía sau ra sức đấm đá (không khí) rồi cũng chạy theo.

Vừa đến cửa nó đã thấy con bạn bà la sát đang ngồi nói chuyện vui vẻ với Nam có cả Linh, Tuấn, Hoàng và 1 cô gái nữa. Phi cái vèo chen giữa Vy và Nam nó làm mặt hình sự.

- Vy mỹ nữ, nàng gọi trẫm ra đây tâm sự mà giờ nàng ngồi nói chuyện với trai là sao hả?

Hahahahaha... cả bọn ôm bụng cười sặc sụa.

- Trẫm cái đầu mày. - Vy cốc vào đầu làm nó la toáng lên.

- Ấy da... đau....

Hấn nhìn mặt nó mà buồn cười.

- Ai đây? - Nó chỉ về phía cô gái lạ mặt.

- Quỳnh Anh đó. - Linh nói

Vẫn không biết ai.

- Mà còn nhớ cô gái ngồi cùng bàn với Huy ở Diệp Khải không?

Nó hết nhìn hần rồi lại nhìn cô gái đó, cổ vất óc nghĩ.

- À nhớ rồi! Vậy không lẽ là... người yêu của sao chổi sao? - Nó nói rồi chỉ tay về phía hần, mặt ai kia tỉnh bơ làm nó nghĩ ” Chắc thật rồi!” Lòng lại trùng xuống.

- Bạn gái ? Hihi... có thể coi là vậy không anh Huy? - Quỳnh Anh nhìn Huy nháy mắt. Cử chỉ đó nó đã nhìn thấy hết, khó chịu thật.

- Ủ. - Hần nhìn nó khẽ trả lời.

- Ra vậy.

Tự nhiên nó thấy đau ở đâu quá ” À chắc hồi sáng mình uống nhiều sữa quá thì phải” nó tìm ình một lí do.

Mọi người bắt chợt cười thầm trong bụng, Quỳnh Anh là bạn gái hần nghe buồn cười thật vậy mà nó vẫn tin.

- Vỵ gọi mọi người ra đây có chuyện gì vậy? - Tuấn phá vỡ sự im lặng bất thường.

- Quên mất nhiệm vụ chính, mai không cần đi học, trên web của trường có thông báo cho học sinh nghỉ 1 tuần để thầy cô chấm thi.

- Woa... sướng rồi! - Linh.

- Nên mới gọi mọi người ra đây hội họp có nên tổ chức đi đâu chơi không? Ở nhà chán quá!

- Mấy anh chị cho em đi với. -Quỳnh Anh

- Anh nữa. - Nam giơ tay.

- Càng đông càng vui. Vậy chúng ta đi đâu? - Hoàng im lặng nãy giờ cũng lên tiếng.

- Hay là đi biển. - Vỵ góp ý

- thôi năm ngoái ba đưa mình đi rồi mà. - Linh

Ngẫm 1 lúc Quỳnh Anh nói.

- Hay ra Đà Nẵng đi, nhà em có 1 khách sạn ngoài đó.

- Đà Nẵng, Bà Nà đúng rồi! Nghe có vẻ vui đấy. - Tuấn.

- Đi đi mấy đứa, anh thấy hay đó. - Nam phấn khích. (Già rồi mà ham vui)

- Vậy đi Bà Nà ai có ý kiến gì không? - Hoàng.

Nó và hần vẫn im lặng.

- Nhi, hôm nay sao mà im vậy mỗi lần nghe đi chơi là mắt sáng rõ mà. - Linh lấy làm lạ.

Cả bọn giờ mới chú ý đến, thường ngày miệng nó hoạt động không ngừng mà hôm nay nín thinh.

- Ờ, tao... sao cũng được mà. Hôm nay tao đau bụng. - Nó cười (gượng).

- Vậy còn mà? - Hoàng hất mặt về phía hần vì tên này nãy giờ cũng im.

- Sao cũng được.

Nó khẽ liếc nhìn hần, vừa lúc hần quay lại thế là bốn mắt nhìn nhau, rồi lại vội vàng quay đi.

Vậy là quyết định cuối cùng của cả bọn là ” Bà Nà”

- Sáng mai tập trung tại nhà anh Huy nha! Quỳnh Anh đề nghị.
  - Chị không biết nhà Huy. - Linh
  - Chị cũng vậy. - Vy
  - Mai anh/ tớ qua đón cho! - Nam và Tuấn đồng thanh, 1 người nhìn Vy, 1 người nhìn Linh.
- Mọi người trở mắt nhìn làm 2 nhân vật chính đỏ mặt.
- woa.. 2 anh ga lằng vằng? - Quỳnh Anh.
  - Tất nhiên, anh mà. - 2 người tự sướng.
  - Ờe.....

Một màn ới toàn tập.

- Xuống anh Nam ơi xuống. - Quỳnh Anh
- Tuấn ơi xuống.. mà muốn làm khỉ hả? - Hoàng

Hai người kia xụ mặt đành leo xuống.

Suốt buổi ai nấy đều nói chuyện tưng bừng, nó và hần vẫn chăm chú lắng nghe nhưng lại chẳng nói tiếng nào mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng.

30. Chương 30: Bà Nà (1).

- Mọi người đến đủ hết chưa? - Vy điểm danh.
  - Đủ hết rồi, xe cũng tới rồi! À Nhi đâu? - Tuấn nhìn một lượt mới phát hiện ra thiếu nó.
  - Anh Huy, chị Nhi đâu rồi. Anh chị ở chung nhà mà? - Quỳnh Anh hỏi.
- Cả bọn dồn ánh mắt về Hần nhưng chỉ nhận được cái nhún vai.
- Chắc chưa thức.
  - CÁI GÌ??? - ai nấy đều hét lên.

Sau tiếng hét có một đứa từ trong nhà hốt hã kéo cái vali to dùng chạy ra, vì mãi cầm đầu chạy mà đâm vào người đứng dựa lưng vào cửa.

Hần choáng váng đứng dậy mặt hằm hằm nhìn kẻ đang lồm cồm bò dậy.

- Cô làm cái trò gì vậy.
- Tôi có làm gì đâu, ai bảo anh đứng ở đó làm gì. - Nó khoanh tay liếc.
- Bây giờ cô trách tôi, bản thân hậu đậu mà còn đổ lỗi.
- Anh nói ai hậu đậu hả?
- Tôi nói ai người đó tự hiểu.
- Anh.....

Tất cả ánh mắt dồn vào hai nhân vật chính, kẻ chăm chú người thì lắc đầu.

- Thôi hai cái đứa này, hễ gặp là cãi, ở chung 1 nhà được mấy tuần rồi đó nhường nhau chút đi. - Nam can ngăn, Anh không hiểu sao họ lại ở chung 1 nhà được nữa.
- Bỏ đi, không cãi nữa lên xe. Trễ lắm rồi..- Anh xách hành lí lên xe.

Mọi người sau câu nói của Nam liền xách vali lên xe tìm chỗ ngồi. Hần cũng không thèm để ý nó bước lên xe.

Sau một lúc vật lộn với cái vali to đùng, nó cũng đã có mặt trên xe. Nhưng chuyện đời không như ý muốn của nó, trên xe bây giờ chỉ còn vồn vện 1 chiếc ghế trống mà lại..... kế bên hắn, những chỗ khác đều chật nít vali.

- Này, chỗ tôi ngồi là ở đâu?

Liếc quanh những người trên xe. Nhưng ai nấy đều nhún vai không biết rồi trở về với công việc của mình nào là chơi game, tán gẫu. Xe bắt đầu chạy.

- Chị Nhi còn một chỗ kế bên anh Huy đó. Quỳnh Anh chỉ.

- Không, có đứng cũng không ngồi gần anh ta. Mà em là người yêu thì qua đó ngồi đi, chị ngồi với Hoàng.

- Ngồi gần anh ấy chán lắm! - Quỳnh Anh lắc đầu.

" người yêu mà vậy hả trời?" Đó là suy nghĩ của nó.

Hắn vẫn thản nhiên ngồi nghe nhạc. " để xem cô đứng được bao lâu"

10 phút.....

15 phút.....

20 phút.....

Nó vẫn đứng tay vịn vào ghế, chịu hết nổi cái tình trạng lắc lư té lên té xuống, nó hét.

- ĐÁNG GHÉT, CÁC NGƯỜI CỔ TÌNH ĐÂY MÀ AAAAA.

Hét lên với sự tức giận uất ức, nó dậm chân tiến về cái ghế cuối cùng ngồi.

- Sao không đứng tiếp? - Hắn hỏi mắt vẫn nhắm hờ.

- Anh không muốn chết thì IM..- nó nhấn mạnh chữ "im" như lời cảnh cáo. Từ khi bước lên xe nó đã thấy khác thường rồi, ai nấy đều nhìn nó rồi quay qua cười tùm tùm với nhau, thật quá đáng mà. " các người chờ đó... hừ"

Chỗ ngồi trên xe bây giờ là như thế này:

[Tài xế]

[Vy- Nam.] [Vali- vali]

[Linh- Tuấn] tương tự(")

[Hắn- nó] [Hoàng- Anh]

2 hàng sau là vali

Vy lay vai Nam thì thầm

- Ý của anh không tồi. Hihi

- Anh mà, muốn cãi cho tụi nó cãi luôn.

- Ê... mặt nó hầm hầm kia. - Linh ngó lên trước thì thầm.

- Kệ đi haha.. - Cả bọn cười.

Vì sáng phải thức sớm lại chưa ăn gì nên cả bọn đều mệt mỏi ngủ gật đi, ai sao thì ta vậy - Nó cũng đang gật lên gật xuống, hắn kế bên nhìn mà buồn cười, tóc thì bù xù, miệng thì chép chép, đầu gật gù " con gái có ai như cô không, thật là!". Bỗng chiếc xe thắng gấp theo quán tính đầu nó đập vào hàng ghế phía trước cũng may hắn phản ứng nhanh lấy tay đỡ lấy đầu nó nếu không thì nãy giờ nó đã la làng lên vì u đầu rồi , dụi mắt rồi lại tiếp tục ngủ.

Hắn nhìn cái đứa đang dựa vào vai mình ngủ ngon lành, nãy giờ đã hơn nửa tiếng rồi vai hắn cũng nhức lắm nhưng không hiểu sao lại không đẩy nó ra cũng không chỉnh lại cho dễ chịu hơn. Tự hỏi lòng mình nếu là những cô gái khác hắn có lẽ đã cho biến rồi chứ đừng nói là dựa vai. Hắn cố gắng tìm hình câu trả lời vì

sao nhưng lại không sao trả lời được, nói hấn thích nó không đúng, nhưng nếu nói là không thích thì cũng không phải. ” Ya đau đầu thật!” Hấn vỗ đầu xoa đi những ý nghĩ.

Xe chạy thêm một đoạn thì cũng dừng lại.

- Tới rồi! Yeahhhh - Vy reo lên phấn khích.

Mọi người tỉnh dậy sau tiếng reo của Vy, nó giật mình dậy thì thấy bản thân đang dựa vào vai hấn, tự vỗ vào đầu mình 1 cái xấu hổ chạy xuống xe, hấn cũng đứng dậy xuống theo mọi người.

- Woaaaaa.... - bốn đứa con gái

- Bà Nà ơi!!!! - Linh đưa tay lên miệng hét.

- Chúng tôi tới rồi!- nó cũng phấn khích không kém reo lên.

- Chúng ta về khách sạn thôi. - Nam lên tiếng, kéo cả bọn về khách sạn.

Bọn họ đi vào Khách sạn Morin với tiêu chuẩn 3-sao sang trọng là sự lựa chọn yêu thích của rất nhiều du khách đến với Bà Nà.

Nói sơ qua Morin gồm 59 phòng, bao gồm 8 phòng Suite, thiết kế trang nhã mô phỏng hoàn hảo kiến trúc Pháp thế kỷ 19.

Được biết đến với những điểm nhấn trong phong cách nội thất ấn tượng, khách sạn Morin là sự kết hợp hài hòa giữa lịch sử và văn hóa của ngọn núi Bà Nà hùng vĩ.

Đắm mình trong những tiện nghi đầy sang trọng và phong cách, thưởng ngoạn cảnh trí tuyệt vời của thành phố Đà Nẵng từ trên cao qua không gian sống của chính bạn.

- xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì ạ? - cô tiếp tân lên tiếng khi thấy chúng nó bước vào.

- Tôi Quỳnh Anh đây, hôm qua tôi đã dặn cô giữ cho tôi 2 phòng đôi.

- À, tiểu thư xin lỗi tôi không nhận ra cô. Đây là chìa khóa phòng, cô đi lên tầng 3, rẽ trái số phòng là 321, 322, 323, 324.

Quỳnh Anh cầm chìa khóa phòng.

- Đi thôi.

Đứng trước cửa phòng, Nam nói.

- Bây giờ chúng ta sẽ chia phòng. Huy và anh 1 phòng, Nhi và Vy, Hoàng và Tuấn, Linh và Quỳnh Anh.

- Vậy cũng được. - Nó

- mọi người chọn số phòng đi.

- em chọn 321 cho. - Linh nhận chìa khóa phòng của mình.

- vậy mình chọn 322 đi. - Tuấn hỏi Hoàng. Hiểu ý đồ của Tuấn Hoàng cũng gật đầu thuận theo.

- Hơ tớ thích 322. - Vy chen ngang.

- Không tớ chọn trước rồi! - Tuấn

- tớ muốn phòng đó. - Vy

- Kệ cậu, tớ không nhường đâu.

- Cậu dám...

- Thôi, mình ở phòng 324 cũng được mà. - nó can ngăn.

- Nhưng...

- Thôi mà, đưa chìa khóa cho chị. -nó nhận chìa khóa từ Quỳnh Anh.

vậy phòng cuối cùng là Nam và Hấn. sau một cuộc tranh giành đầy tình cảm thì ai về phòng nấy trả lại không khí im ắng.

Phòng 324.

- Sao mày cản tao chứ? Tao muốn ở cạnh phòng con Linh mà. - Vy ngồi trên sofa làm vẻ giận dữ.

- Mày làm như không được gặp nó vậy. Tuấn muốn ở cạnh phòng nó mà, thôi giành làm gì, 2 người đó sớm thành cặp tao với mày được ăn rồi.

- Ồ hé, tao quên bèn cái vụ này hihi. Thôi vậy vì chuyện đại sự tao không so đo nữa. Đi tắm đây!

Vy mở vali lấy 1 bộ đồ vào phòng tắm, nó nhắm mắt bây giờ đã hơn 10h rồi bụng nó cứ sôi cồn cào, sáng giờ vẫn chưa ăn gì. Rón rén rón rén mở cửa phòng bên cạnh "qua rủ anh Nam đi ăn với mình hihi" đẩy cửa nhẹ nhàng nó đã qua được phòng bên cạnh- 323. (vì là phòng đôi nên 2 phòng bên cạnh nhau sẽ có chung 1 cửa thông sang phòng bên kia).

Quanh phòng không có ai cả, nó đi khắp ngõ ngách vẫn không thấy Nam.

" chắc anh ấy ra ngoài rồi! Hơi đói quá hix" nó đành quay về phòng đợi Vy tắm xong rồi rủ nhỏ đi vậy.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Nó hét thất thanh lấy tay bịt mắt lại.

- cô làm gì ở phòng tôi vậy?

- Anh.... đồ biến thái.... huhu

Hấn tiến lại trên người chỉ vồn vện 1 cái khăn tắm quấn quanh, chỉ là này giờ hấn đang tắm, ở cùng Nam nên cũng không ngại gì quấn khăn ra lấy đồ thay. Ai ngờ vừa mở cửa phòng tắm đi ra được ba bước đã thấy nó đứng ở đó nhìn hấn chằm chằm rồi hét lên như vậy đấy.

- Anh.... dừng lại đây.... đứng đó mau... không được bước lại đây... - nó xoay người ra phía sau mắt nhắm tịt tay che lại.

- Đây là phòng của tôi, muốn đi đâu là quyền của tôi.

- Gì... gì chứ... tên sao chổi biến thái... anh mà lại đây thì biết tay tôi...

- Cô thách tôi? - hấn hỏi như khẳng định. - Vậy thì tôi chiều cô.

Hấn tiếp tục bước tới.

- Anh... asiii mặc quần áo vô đi mà. Sao... anh có thể.... như vậy... yaaa...

- Ai kêu cô mò qua phòng tôi làm gì?

- Tôi... về.... phòng.... - nó nhắm tịt mắt chạy ừa đi và...

- ui da.... đau quá..- không thấy đường đâm vào tường.

Hấn bước tới đỡ nó dậy.

- Đầu cô... - hấn nhìn nó mà bật cười đầu nó sưng lên 1 cục , nó mắt mở tròn xoe " Anh ta cười ư? Đẹp quá công nhận cười đẹp thật" mãi chìm vào nụ cười mà quên bèn mất tình hình.

- Hai người làm gì vậy? - Vy hét lên.

Nhỏ đang tắm thì nghe nó hét nên nhanh chóng chạy qua, vừa mở cửa đã thấy cảnh tình cảm này! Tay hấn đang nắm lấy 2 tay của nó (té đỡ dậy chưa kịp buông), người nó hơi dựa vào tường (đập đầu vào tường mới đứng dậy) mắt mở tròn xoe (ngấm trai cười), mặt 2 người gần hơn mức bình thường và đặc biệt là, người hấn đang quấn khăn. (haha vui nè, Nhi ơi kiểu này giải thích sao đây).

Nghe tiếng Vy hấn vội buông tay nó ra, còn nó chạy ừa về phòng.

- Hai người chờ bị truy cứu đi. - Vy buông một câu rồi quay về phòng hỏi tội nữ chính.

P/s: Cái vụ phòng đôi mình không biết là ở khách sạn đó có không nha, mình chỉ chém thôi nên đừng truy cứu nhé!

Còn nhiều lỗi CT mình chưa đọc lại nên không kịp sửa mọi người thông cảm, mình hay gõ sai chữ lắm.

Màn tự kỉ đến đây là hết. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

31. Chương 31: Bà Nà (2)

Nó ngồi trên giường cuối gằm mặt xuống không dám ngẩng lên, Vy ngồi bên cạnh nhìn nó chằm chằm với đôi mắt vừa mang ý tò mò vừa mang ý nghi ngờ.... rất nhiều cảm xúc đan xen.

- Đủ rồi đó, ngẩng đầu lên đi, tao cần lời giải thích chứ không cần ngấm mày, ok?

Thở dài một tiếng, nó ngẩng mặt lên.

- Giải thích gì chứ? Tao có làm gì đâu? Nó thở dài nói.

- Thì giải thích tình cảnh lúc này, mày có biết ai nhìn thấy cảnh đó đều chỉ có thể miêu tả bằng 1 từ " shock" hay không?

Vy vẫn rất kiên nhẫn đó là ưu điểm của nhỏ, kiên nhẫn chờ đối phương phản hồi.

- Nói qua nói lại tao thật sự thấy tức anh ta không chịu nổi, tại sao lại có người biến thái như anh ta chứ. - Nó nghĩ đến mắt nóng bừng.

Vy chỉ liếc mắt im lặng ý lắng nghe.

- Thì cũng tại mày tự dưng đi tắm, tao thấy đói bụng nên mới đi tìm anh Nam, ai ngờ..... anh ta cứ như vậy đi ra. Tao kêu anh ta dừng lại mà cứ nhất quyết bước tới....

- Rồi sao nữa?

- Còn sao nữa.. tao nhắm mắt cầm đầu chạy nên... đụng đầu vào tường u 1 cục nè!

nó chỉ tay lên đầu quả nhiên u 1 cục trông buồn cười chết được. Vy cũng không ngoại lệ nhìn thấy liền cười nắc nẻ.

- Vậy sao 2 người ôm nhau tình tứ như vậy?

- Ôm cái đầu mày, anh ta đỡ tao thôi, đúng lúc đó mày chạy ra hét toáng lên... ya xấu hổ chết được. - Nó ôm mặt.

Vy nhìn con bạn mà không nhịn được cười.

- Mày không được nói cho ai biết đâu đó

- Ok.

- Dù có kẻ dao vào cổ cũng không được nói.

Vy gạt đầu chắc nịch.

Cốc cốc cốc.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Vy đứng dậy ra mở.

- anh Nam.

Nó nghe tên Nam lại hoảng hốt chẳng lẽ anh cũng nhìn thấy và hiểu lầm như Vy chết rồi.

- Ủ, lúc này anh về đến cửa phòng liền nghe thấy tiếng hét nên tới xem hai đứa có chuyện gì?

À anh không nhìn thấy nó thở phào nhẹ nhõm.

- Em hét đó.

- Hả? Sao em hét? Có ai chạy vào đây hăm dọa em hả? Nó đâu? - Nam kích động.

- Làm gì có ai mà hăm dọa được em, tại lúc này em nhìn thấy....

- Khụ khụ khụ.

Vy chưa nói hết câu nó đã ho lên ba bốn tiếng, liếc nhìn vy.

- em thấy gì?

- À em thấy con gián đó anh hihi. - Vy cười xòa.

- Con gián? Khách sạn này rất sạch sẽ làm gì có gián. - Nam nghi hoặc

- À cái đó.....

- Anh lắm chuyện thật nó hết hét lên là được rồi! Đi ăn thôi, em đói.

Nói xong nó thẳng thừng kéo tay Vy đi, Nam ngơ ngác rồi cũng khép cửa đi theo.

Thoảng chốc cả bọn đã có mặt đông đủ tại nhà ăn của khách sạn, không khí vui vẻ tràn ngập cả căn phòng. Đây là lần đầu bọn nó đi chơi cùng với nhau như thế này.

- Ăn xong bọn mình đi đâu? - Linh hỏi.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên trừ nó và hấn, nó vẫn còn ngượng không muốn nhìn thấy bản mặt của hấn còn ai đó thì thần nhiên không quan tâm.

- Công viên Fantasy. - Hoàng đề xuất ý kiến.

- Công viên hả? Được đó được đó. - người phấn khích không ai khác chính là.. nó.

- Ủ, em cũng thấy thích, đi chỗ đó trước đi. - Quỳnh Anh nói.

Tự nhiên nó có cảm giác không vui hay nói chính xác là khi Quỳnh Anh lên tiếng, tự nhiên nó thấy không ưa nhỏ mặc dù nhỏ chẳng làm gì sai lại rất thân thiện.

Ăn xong tụi nó đi chuyển ngay đến địa điểm dự tính.

Công viên Fantasy, nằm trong khuôn viên của khu du lịch và nghỉ dưỡng Bà Nà Hills, hiện là khu vui chơi giải trí trong nhà duy nhất ở Việt Nam và trên thế giới có vị trí tọa lạc trên đỉnh núi (thuộc Bà Nà Hills Mountain Resort - Bà Nà Núi Chúa).

Người hứng khởi nhất trong đám không ai khác là nó, vừa bước vào nó đã chạy hết bên này đến bên kia dòm ngó đột nhiên nhớ ra.

- Có ai mang smartphone theo không? Hử?

- Để làm gì? - Vy hỏi.

- Mà có đem không tao mượn hihi tao quên để ở khách sạn rồi.

- Nè! - Vy móc trong túi đưa ra trước mặt nó cái oppo R5 mới toanh.

- Woaaa... em iu dễ thương ghê. - Nó ôm Vy tán thưởng bên cạnh nghe nó nói mọi người muốn nôn ra. (không phải chê Vy mà giọng của nó bày ra điệu dàng đến buồn nôn).

- Tránh xa ra, người ta nói less bây giờ. - Linh bay vô giữa.

Cả bọn phì cười.

- Chơi trò kia đi. - Nó lẩn xăn chạy tới.

- Cô có biết đùa đâu mà đòi chơi trò đó.

Hấn lên tiếng mỉa mai.

- Có giỏi tới đây đùa với tôi, ở đó nói nhiều.

- Ok.

Thế là mọi người trở mắt nhìn 2 nhân vật chính bước vào ” đua xe outrun”.

- Anh chịu thua đi là vừa. - Nó buông lời hăm dọa.

- Chưa bắt đầu sao lại bắt tôi kết thúc. - Hắn nói một câu không ăn nhập

Trên màn hình hiện chữ ” ready..... Start”

Xe của nó và hắn xuất phát.

Giờ phút này nhìn nó tập trung cao độ ghê gớm trong đầu hiện lên ” Đánh bại kẻ thù”, xe của nó tăng tốc hết cỡ, phía trước là chướng ngại vật. Một hòn đá chắn ngang đường, đầu nó nảy lên 1 ý định tay gõ cái cách vào bàn phím chiếc xe bay trên không phóng vụt qua hòn đá nhanh chóng vượt chướng ngại vật đầu tiên. Nó hí hửng liếc mắt qua hắn, xe hắn vẫn còn ở sau nó 1 đoạn khá xa.

- Sao chỗi, anh thua tôi rồi! - Nó tự đắc.

- Đến khi nào game over đã. - khoe miệng hắn khê nhếch lên vẻ mặt ung dung.

Thế hai, ba chướng ngại vật tiếp theo nó đều vượt qua khoảng cách vẫn giữ ở mức nhất định.

Mọi người đứng ở ngoài cũng ủa về đây xem trận đấu sinh tử giữa con t”ắc kè tinh” và ” sao chỗi”.

- chẳng lẽ Huy thua? - Câu hỏi nghi hoặc của Linh.

- Chờ đã. - Tuấn nói chăm chú quan sát.

Hoàng lộ rõ ý cười ” mày lắm trò thật!”

Nó tăng tốc hết mức có thể, chỉ còn 2 chặng nữa là nó có thể thắng hắn danh chính ngôn thuận rồi, nghĩ đến đây tâm tình nó vui sướng lạ thường, nó phải làm cho cái tên kiêu ngạo kia 1 bài học.

Nhưng nó tính sai rồi, chính vào thời khắc chạm tới chặng cuối cùng... xe nó đã bị vượt mặt, sao có thể? Chuyện này sao có thể? Nó đơ người quay sang nhìn hắn, gương mặt điển trai kia lộ ra tia cười nhạt.

Hắn thắng nó rồi! Thắng sát nút 30s.

- Cô muốn tôi chờ kết quả này!

Nó tức quá đi mất, biết vậy đã không huênh hoan lên rồi, giá mà bây giờ có cái lỗ nó chắc chắn sẽ chui xuống ngay lập tức. Xung quanh bàn tán một hồi cũng tản ra, cả bọn đi tới. Biết nó không ổn Vy lên tiếng kéo suy nghĩ của mọi người về phía mình.

- Thôi mình đi chơi trò khác đi. Trò này tẻ nhạt lắm!

thế là cả bọn gạt đầu đi đến khu khác, nó nắm tay Vy đi sát nhỏ 1 bước không rời.

- Đáng ghét sao anh ta lại thắng chứ! Rõ ràng chỉ 30s nữa thôi anh ta đã thua tao rồi!

- Mày chưa biết cậu ấy đã thách thức đúng là...

Lòng nó vẫn ầm ục không thôi.

32. Chương 32: Bà Nà (3)

Suốt buổi cả bọn họ ” quẩy” tanh bành cả công viên, chơi đủ trò. Linh và Quỳnh Anh nổi hứng đòi xem phim 3D MEGA 360 thế là hai chàng trai trẻ tuổi là Hoàng và Tuấn phải đi theo bảo vệ. Nó và Vy thì không hứng thú xem nên kéo nhau đi chỗ khác. Dừng lại ở khu vực leo núi, Vy hứng khởi.

- Hay chúng ta leo núi đi.

- Ok để anh leo với em. - Nam nhanh nhẩu.

- Hai người leo không? - Vy liếc mắt hỏi nó và hắn.

- Không. - Cả hai đồng thanh.

Vy và Nam nhìn nhau tủm tỉm.

- Được thôi vậy vậy tụi này đi.

Thế là hai người bọn họ dung dăng dung dẻ đi leo núi, còn lại nó và hân.

- Anh muốn đi đâu thì đi, tôi đi trước đây.

Nó bỏ mặc hân đứng đó tự mình đi sang khu trò chơi có thưởng.

- Chú trò này chơi sao vậy? - Nó hỏi

- Cái đó hả? Cháu chỉ cần ném trái bóng đỏ làm đổ những lon xếp trên kia là thắng.

Nó nhìn quanh gian hàng dừng lại chỗ phần thưởng.

- Vậy chỉ cần cháu ném trúng thì con gấu bông panda kia là của cháu phải không?

- Cái này thì.....

- Sao ạ? - Nó hồi hộp chờ, ánh mắt sáng rực chiếu về con gấu bông panda dễ thương.

- Cháu phải ném trúng 3 lần liên tiếp mới lấy được.

- 3 lần liên tiếp, hix sao có thể chứ! 1 lần thôi chú ơi! - nó năn nỉ.

Ông chủ quầy lắc đầu.

- Con gấu bông đó đặc lắm chú lỗ rồi sao? Không được đâu.

” Gấu bông ơi chị rất muốn em về đội chị! Làm sao bây giờ?”

- Được rồi cháu sẽ thử.

- 3 quả bóng 15k.

Nó móc ví ra đưa tiền trả, cầm 3 quả bóng trên tay nó hồi hộp. Chuẩn bị tư thế đủ kiểu hét nghiêng rồi lại ngửa cuối cùng cũng xong. Nó nhắm chừng tiến lên phía trước ném mạnh quả bóng.

Vụt.... xoảng..... Các lon đều rơi xuống.

- Yeahhhh trúng rồi!

Ông chủ quầy cũng ngạc nhiên nhìn nó.

- cháu còn 2 lượt nữa.

Nhận tiếp quả bóng thứ 2 nó đứng tạo tư thế y chang lúc nãy, và ném...

Vụt....

Quả bóng dội vào tường rơi xuống, không trúng, không có lon nào rơi xuống cả.

- Cháu gái uốn quá, không trúng rồi! - miệng ông chủ quầy cười tươi làm nó ức chế rõ là ông ta vui lắm mà... hứ.

- Đưa cháu quả tiếp theo đi cháu ném lại.

- Nhưng cháu ném sẽ tính lại từ đầu.

- Gì chứ, không phải chỉ cần ném rơi đủ 3 lần thôi sao?

- Phải là 3 lần liên tiếp.

Nó xôi máu lên ông này ép người đây mà đáng chết, vừa định mở miệng thì phía sau có tiếng nói truyền đến.

- Tôi ném, 3 lần liên tiếp thôi phải không?

Cả nó và ông chủ quầy đều hướng mắt về phía người vừa lên tiếng, cả đám đông vừa mới kéo đến do nó lớn tiếng quá cũng đang nhìn người đó.

- Anh làm gì ở đây vậy? - Nó hỏi.

- Chơi. - hấn đáp gọn

Ức chế ai chả biết hấn lên đây chơi nhưng thiếu gì chỗ chơi cứ phải đi ám nó hoài vậy?

- Ra chỗ khác chơi đi, chỗ này tôi chơi trước rồi!

- Tôi muốn chơi ở đây. Tôi muốn con gấu bông đó. - Hấn chỉ tay về phía " em gấu Panda" đang chễm trệ trên kệ.

- Không được nó là của tôi.

- Cô đã ném trúng đâu?

- Một lát nữa sẽ trúng.

.....

mọi người ở ngoài đứng nghe nó và hấn đấu khẩu, ông chủ quầy ủ rũ tụi nó đứng đây chí chóc thì làm sao ông làm ăn đây.

- Hai cháu nếu không chơi thì làm phiền ra chỗ khác cho chú buồn bán.

- Ai nói không. - Nó và hấn quay lại nói.

- Đưa cho tôi 3 quả.

- À... đây. - ông chủ chìa ra 3 quả bóng cho hấn.

- Có giỏi thì anh ném đổ 3 lần liên tiếp đi.

- Được thôi.

Hấn không giống nó xoay đủ tư thế mà chỉ đứng như bình thường 1 tay cho vào túi quần. Nhìn cái kiểu hấn đứng mà nó muốn xông tới đâm cho vài phát ngứa mắt chịu không nổi, nhưng ngấm lại nó vẫn biết tự lượng sức mình.

Cầm quả bóng bắt đầu ném. Quả bóng bay vút trong không khí hướng thẳng đến những chiếc lon.

vụt... xoảng

Và thế là ba lần liên tiếp.

Mọi người nhìn hấn trầm trồ khen ngợi, nhất là bọn con gái.

- Ôi anh ấy vừa đẹp trai lại tài giỏi.

- Phải chi bạn trai mình cũng như vậy?

- Anh ấy thật dễ thương?

- Anh à làm người yêu em nhé!

.....

Nó khó chịu liếc mắt về bọn họ, có gì mà phải hâm mộ dữ vậy? Chỉ là ném bóng thôi mà! Hừ cái bọn mê trai.

Ông chủ quầy nhìn hấn với vẻ mặt thán phục làm nó ức chế, không những vậy ông còn tận tay trao cho hấn con gấu bông panda mà nó mơ ước nữa chứ. Còn hấn thần nhiên cầm lấy rồi quay đầu bước đi miệng nở 1 nụ cười nhẹ rất nhẹ thôi... vậy mà bọn con gái phải nói chết đừ đừ.

" có gì hay ho chứ! Nụ cười đẽ đó mà các người mê mẩn vậy sao? Ya khó chịu"

Nghĩ vậy thôi chứ nào dám nói ra, nó nhanh chóng đuổi theo hấn.

- Nè, sao chỗi cho tôi con gấu đó đi.
- Sao phải cho cô? - Hấn vẫn bước đi không thèm nhìn nó.
- Tôi thích nó nên anh phải cho tôi với lại tôi là người phát hiện ra nó trước mà.
- Đạo lí đó ở đâu ra vậy?
- Hi tôi đặt ra đó. Thế nào hợp lí phải không? Nó đứng đứng tự đắc.
- Nhảm nhí! - vền vền 2 từ của hấn đã làm nó tuột cả hứng.

Ấy vậy mà nó vẫn không bỏ cuộc mà còn vạch ra ình kế hoạch đoạt lấy em gấu từ tay hấn, đơn giản kế hoạch là "bám riết triệt để" hấn đi đâu nó bám tới đó.

- Cô ồn ào chết được.
- Sao cô cứ đi theo tôi vậy?
- Đồ tắc kè, cô không phiền hả?

.....

mặc kệ hấn nói gì nó vẫn bám riết lấy hấn.

- Khi nào anh cho tôi con gấu bông tôi sẽ không theo anh nữa.
- Mơ đi....

Ngẫm 1 lúc hấn dừng bước.

- Hay là....
- Hay là gì? Nó ôm ấp niềm hi vọng nhỏ nhoi.
- Hầy, tôi thấy khát quá! Làm sao đây.

Nó nghe hấn nói thì lập tức ba chân bốn cẳng chạy vèo đi không quên ngoảnh lại nói.

- Chờ đây, tôi đi mua cho anh.

Giọng nói nhỏ dần cũng là lúc bóng nó khuất hấn, hấn vui vẻ ngồi xuống cái ghế gần đó chờ. Có cơ hội thì hấn phải tranh thủ nắm bắt chứ hiếm khi nó chịu rậm rập nghe lời như vậy mà. Nhìn con gấu trên tay hấn cười vui vẻ.

- Mà sao lại có sức hút với con tắc kè đó như vậy nhỉ?
- 5 phút sau nó trở về trên tay cầm 2 lon coca, đưa cho hấn 1 lon.
- Chỉ thấy cái này thôi, anh uống tạm đi.
- Ồ... Hấn hồ hững đáp.

Nó đưa mắt hình trái tim nhìn con gấu bông, hấn thấy hết.

- Tự nhiên tôi thấy đói.
- Anh đói hả? À.... tôi đi mua bánh bao cho anh nha! Tôi mới đi ngang tiệm đó.

Nói xong nó phóng đi mất.

- Trời EQ của cô ta bị con gấu này đè bẹp rồi sao? Chắc...
- Một lúc nó lại quay về với cái túi đựng bánh bao.
- nè ăn đi rồi cho tôi con gấu nha!

Hấn nhận lấy cái bánh bao từ tay nó ăn ngon lành.

- Cô mua ở đâu ngon vậy? Mua thêm mấy cái về tối ăn.

- Ờ để tôi đi mua.

Và nó lại chạy đi....

Chỉ cần hắn mở miệng nói nó đều không từ chối, vậy là hôm nay hắn đã cho nó tập thể dục giảm cân 3- 4 lần.

- Phù... mệt quá! Nè!

Nó lấy tay lau mồ hôi thở hổn hển vì chạy nhanh. Hắn thấy nó cũng tội thôi vậy! ” lần sau xử cô tiếp”

- Đây tôi tặng nó cho cô.

Hắn đưa con gấu ra nó sung sướng nhảy cẫng lên ôm con gấu vào lòng, đi luôn 1 mạch chẳng thèm để ý đến hắn nữa. Suốt buổi trong mắt nó chỉ có con gấu bông, nếu biết mình bị bỏ rơi như vậy hắn không thèm đưa cho nó đâu.

Nó đi phía trước, hắn đi phía sau ra khỏi công viên.

trên đường về khách sạn nó chỉ chăm chú vào con gấu chẳng ngó ngang tới ai làm hắn phát bực. Đi bộ thêm 1 đoạn nữa là tới khách sạn, đột nhiên nó đụng phải ai đó làm rơi con gấu xuống đất.

- Ya... có mắt hay không hả?

Nó quát rồi vội nhặt con gấu lên.

- Này cô em chửi ai vậy?

Ngẩng mặt lên nó thấy 1 tên mặt mày bặm trợn đang nhìn nó, hắn ta cao to trên người chỉ chút hình xăm, nó nhìn thấy cũng hơi rùng mình. Nhưng bản tính ăn sâu vào máu rồi, nó không dễ gì bỏ qua cho kẻ làm bẩn thứ nó yêu thích cực khổ mới có được.

- Tôi chửi anh đó, đi không biết nhìn đường, mắt anh để ở đâu vậy?

- Cô em đẹp mà ăn nói không đẹp một chút nào cả. - Tên đó nhìn nó miệng cười đều, chặc lưỡi.

- Đó không phải chuyện của anh.

- Sao lại không phải chứ! - tên đó kéo dài đưa tay sờ lên mặt nó.

Nó hất ra liếc nhìn.

- Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra.

- Da mịn thật, bỏ ra thì tiếc lắm.

- Tôi hỏi lần cuối có bỏ hay không?

Bàn tay tên đó không bỏ mà còn vuốt mặt, máu nóng dồn lên tới não, nó nhấc chân tung một cú vào bụng tên kia. Do không để ý lại nghĩ nó chân tay yếu mềm thì làm gì được nên hưởng trọn cú đá của nó.

- Mẹ kiếp! Con khốn tao mà mày cũng dám đánh.

Tên đó buông một câu chửi thề nhào lên định đánh nó, cánh tay vung ra chưa chạm tới nó đã bị một cánh tay khác chặn lại.

- Là đàn ông con trai bị con gái đánh giữa đường không biết nhục... mà còn định ra tay đánh con gái. Mày có biết chữ nhục viết thế nào không?

- Mày.. là thằng nào chuyện của tao cũng dám xen vào.

- Mày là ai mà tao không dám xen vào.

Nó nhìn hắn với ánh mắt cảm kích có ngưỡng mộ có.

- Được, mày muốn xen vào thì tao ày xen.

Tên đó nhào tới giơ tay đâm thẳng vào mặt hắn, tiếc là người hưởng trọn cú đâm lại là tên kia, cho hắn thêm mấy cú đâm vào mặt nhưng đều phản tác dụng. Hắn là ai chứ sao có thể để một tên không ra gì đánh được chứ. Chẳng mấy chốc tên kia gục xuống.

- Nhớ cho rõ mặt tao lần sao đừng đụng vào. À còn nữa về nhà rèn lại cách viết chữ nhục nhé!

Nói rồi hắn thông thả bước đi, nó í ới gọi rồi cũng chạy theo.

Đến cửa phòng khách sạn nó quay sang hắn.

- Cảm ơn nha! - giọng nhỏ xiu.

- Cô nói gì? - hắn giả bộ hỏi lại

- Cảm ơn anh.

- Hả?

- Đồ điếc không nói nữa đẹp. - Nó bực bội đóng xăm cửa. Hắn cười cười mở cửa về phòng.

“Chị nhi ơi có tin nhắn.”

Nó nằm xuống giường mở điện thoại.

- ” Cô nói cảm ơn, tôi nghe rồi!”

- Nghe rồi mà còn giả bộ. - Nó nhắn chóng trả lời ” Kệ anh, không quan tâm” sent to ‘Sao chửi b-t’ (sao chửi biến thái ạ^^)

- ” Ừ”

- Gì chứ, thật ưỡn tiền mà 1 tin 250 đồng mà nhắn có mỗi chữ Ừ là sao, phí phạm.

Nó lèm bèm, đột nhiên nghĩ ra ý mới.

- ” Ê sao hồi nãy anh ra tay giúp tôi vậy?”

- ” Tôi đâu có ý đó, chỉ là chướng mắt thôi”

Chướng mắt á? Đáng ghét sao hắn không nói được từ nào để nghe hơn, đại khái là thấy nó đáng yêu không muốn nó bị đánh. Nó tức trả lời lại rồi đập máy đi tắm luôn.

- ” Khó ưa, lượn đi cho không khí đỡ bị ô nhiễm”

Hắn ở bên này trở mắt nhìn vào màn hình điện thoại.

- Đúng là đầu tắc kè. Tôi giúp cô vì tôi đã từng nói sẽ không để cô bị tổn thương.

Hắn nói với cái điện thoại (tự kỉ) như nói với chính mình.

Ngoài kia mặt trời đang dần khuất dạng, hoàng hôn buông xuống, ánh nắng dịu dần và tắt hẳn, đèn điện dần thay thế.

33. Chương 33: Đơn Phương.

Sau khi xem phim xong bốn người Tuấn, Linh, Hoàng và Quỳnh Anh kéo nhau đi uống nước. Bọn họ ghé vào một quán coffee gần đó.

- có nên gọi 4 người kia ra luôn không? - Linh vừa khuấy ly mojito vừa nói.

- Chắc thôi! Có khi bọn họ đang cười nói vui vẻ ở cái xó nào cũng không chừng. - Tuấn cười tươi trả lời.

Ba người kia gật đầu đồng tình, một lúc Hoàng nói.

- Thôi mọi người uống đi, tôi đi dạo một lát.

Hoàng rời khỏi, Quỳnh Anh cũng đứng dậy.

- Hi em cũng xin phép cáo lui đây.

Trước khi đi nhỏ còn nháy mắt, Tuấn thầm nghĩ ” Thấy vậy chứ nhỏ biết điều haha”, bây giờ chỉ còn 2 người không khí ngại ngùng lại bủa vây. Cuối cùng người phá vỡ sự im lặng là Tuấn.

- Linh này! Sao cậu thích uống Mojito quá vậy?

- Tớ thấy thích màu sắc của nó với lại mùi vị rất tự nhiên.

- Thật không? - Tuấn nghi hoặc.

- Thật mà cậu nếm thử xem.

Linh đẩy ly Mojito qua cho Tuấn, cậu cũng tò mò nếm thử một chút, quả thật không tệ! đây là một sự kết hợp hoàn hảo giữa vị chua của chanh tươi, vị ngọt của đường, mùi thơm hăng hắc của lá bạc hà và độ nồng nàn của rượu rum tạo nên cảm giác rất lạ.

- Ngon thật đấy, khi nếm vào tớ cảm nhận thấy rất nhiều mùi vị nhưng không quá nồng.

- Ủ đúng là vậy! Lần đầu tiên nếm thử tớ đã rất thích.

Cứ thế hai người họ nói chuyện rất hợp, hai người ngồi nói đủ thứ chuyện trên đời.

- Anh Hoàng!

Nghe tiếng gọi Hoàng quay lại bắt gặp nụ cười nhẹ nhàng như đầy khí xuân của Quỳnh Anh.

-Sao em lại ra đây?

- Anh xấu thật đi dạo cũng không rủ em lại để em ở trong đó làm bóng đèn. (bóng đèn = kì đà)

Hoàng nghe Quỳnh Anh nói thì bật cười .

- Anh quên mất. - Cậu gái đầu

- Không sao! Vậy bây giờ em có thể đi dạo cùng anh không?

- Tất nhiên.

Bóng 2 người đổ xuống mặt đường song song cạnh nhau, một lúc mỗi quá đành ngồi xuống ghế đá bên cạnh.

- Hôm nay em thấy anh không vui thì phải?

- Anh bình thường mà.

- Đừng nói dối, em là thầy bói đấy!

Cậu trở mắt nhìn Quỳnh Anh.

- Anh mới biết có thầy bói đẹp như vậy lại còn..... - Hoàng kéo dài làm Quỳnh Anh tò mò.

- Lại còn gì?

- Trẻ con lắm lời như em đó. - Cậu cười nói.

Quỳnh Anh trừng mắt rồi cũng bật cười.

thật ra nhỏ đã rất thích Hoàng từ khi còn bé xíu lúc đấy chỉ là mền thôi, đi đâu cũng kè kè theo cậu. Lớn lên một chút nhỏ lại càng cảm thấy thích cậu hơn, ” thích ” đơn thuần thôi! Vì lúc nào nhỏ bị ăn hiếp là y như rằng cậu sẽ chạy ra mà bảo vệ cho nhỏ, tình cảm ấy lớn dần lên trong nhỏ. Và giờ khi ở trước mặt cậu trái tim nhỏ lại đập rộn ràng phải chăng thích đã thành yêu? Cũng có thể lắm chứ!

Thấy nhỏ đột nhiên ngừng ra im lặng lâu cậu lấy làm lạ.

- Em sao vậy?

- Quỳnh Anh....

Mãi tới tiếng thứ hai nhỏ mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

- À em không sao, đột nhiên nghĩ tới 1 chuyện thôi. - nhỏ cười trừ.
- Tưởng em đang nhớ người yêu. -cậu chăm chọc ai ngờ nói đúng tim đen làm nhỏ đỏ mặt.
- Em làm gì có người yêu.

Hoàng nhìn nhỏ chăm chăm.

- còn nói dối sao, mặt em hiện rõ rồi kìa!

Bất giác Quỳnh Anh đưa tay lên che mặt làm Hoàng cười ha hả.

- Anh lại chọc em.
- Anh chỉ nói vậy thôi ai ngờ mặt em lại đỏ như vậy? Mà anh chàng đó là ai thế?
- Anh.....
- hahaha... vui thật.

Hoàng lại cười rõ tươi làm tim Quỳnh Anh đập loạn nhịp. ” sao anh cứ cười hoài vậy?”

- Thôi không đùa nữa.

Hai người im lặng, một lúc Quỳnh Anh nói.

- Thật ra.... em đang thầm để ý một người.

Hoàng không ngạc nhiên mấy nhỏ đẹp vậy có người yêu cũng đúng thôi, chỉ là có thứ gì đó vừa vụt qua nhanh lắm cậu không nắm bắt được.

- Anh chàng nào có phước thế?
- nhưng... chỉ là đơn phương.. anh ấy không hề biết... - giọng Quỳnh Anh nhỏ xíu lại có vẻ buồn.

Dù nhỏ nhưng Hoàng vẫn có thể nghe rõ, im lặng 1 lúc Hoàng nói.

- Sao em không nói rõ cho cậu ấy biết?
- Vì em không chắc chắn.... cũng không rõ đối với anh ấy em ở vị trí nào. - Quỳnh Anh nói khẽ lên nhìn Hoàng. Cậu nghe câu nói của nhỏ cũng có chút buồn vì chính cậu cũng như vậy... yêu đơn phương.
- Vậy nếu như đã xác định rõ em còn muốn tiếp tục không? - câu hỏi dành cho Quỳnh Anh nhưng lại như dành cho chính cậu.
- Em cũng không biết.

Lại một khoảng lặng giữa hai người, Quỳnh Anh nhớ trước đây khi ngồi nói chuyện với nhau thế này, chưa bao giờ có sự im lặng cậu không nói thì là nhỏ nói tiếng cười vang cả một góc sân. Vậy mà cậu ra nước ngoài chỉ 2 năm trở về lại khác như vậy, hai người dường như có một cái gì đó vô tình chắn ngang khó mà bước qua.

- Thật ra anh cũng đang yêu đơn phương một người.

Cậu nói nhẹ tên của cậu tựa hồ có thể lẫn vào không khí nhưng đối với Quỳnh Anh lại nặng nề như vậy, nhỏ như ngạt thở, cảm giác lồng ngực đau nhói.

- Anh.... yêu.. ai? - nhỏ khó nhọc mở lời.

- Là Vy.

Tại sao lại là chị ấy? Em giá như người anh yêu là một người khác cơ. Sao lại là chị ấy? Như thế thì em phải làm sao?

- Ủ. - nhỏ chỉ nhẹ trả lời.
- Nhưng... cô ấy không yêu anh...

Quỳnh Anh vẫn im lặng.

- người cô ấy yêu là anh Nam.

Ngạc nhiên- đó là cảm giác của Quỳnh Anh lúc này, em yêu anh, anh yêu chị ấy nhưng chị ấy lại yêu anh Nam, nhỏ lắc đầu cười khở.

- Sao lại thế này nhỉ?

Hoàng cũng bắt lực im lặng. Ngồi một lúc bọn họ trở về khách sạn.

Vừa ra khỏi thang máy, hai người họ gặp Vy và Nam.

- Hai người đi đâu về vậy? - Vy hỏi vẻ mặt vui tươi còn chưa nhạt.

- Em với anh ấy đi dạo. Còn anh chị?

- À, bọn anh cũng đi dạo về. - Nam trả lời ý cười còn đậm trên môi.

Quỳnh Anh lén nhìn phản ứng của Hoàng, cậu chỉ thản nhiên mỉm cười.

- Thôi xin phép mọi người, đi cả ngày giờ phải tắm cái.

Nói rồi cậu trở về phòng, Quỳnh Anh nhìn theo lòng buồn ” Sao anh phải giả vờ? Em rất khó chịu khi nhìn thấy anh như vậy”. Rồi nhỏ cũng thu ánh mắt về trở vào phòng.

Đêm xuống là khoảng thời gian yên tĩnh cũng là khoảng thời gian cuốn con người ta vào những suy nghĩ mung lung. Quỳnh Anh hướng mắt lên trần nhà nghĩ lại chuyện lúc nãy lòng không khỏi đau nhói. Câu nói của Hoàng vẫn dăng dăng bên tai “- Thật ra anh cũng đang yêu đơn phương một người.” ” -là Vy”. Những câu nói đó cứ như một cuốn băng bị dập tua đi tua lại trong đầu nhỏ. Cảm nhận thấy người bên cạnh vẫn còn thức Linh lên tiếng.

- Không ngủ được sao? - giọng nhẹ nhàng vang lên trong đêm tối.

- Dạ...

- Sao vậy? Có tâm sự sao?

- Chị nhận ra rồi. - tiếng Quỳnh Anh thở dài.

- Có gì đâu chị rất tinh ý, có tâm sự gì nói đi chị nghe.

Im lặng một lúc Quỳnh Anh nói.

- Chị nói thử xem nếu chị đơn phương thích một người nhưng người đó lại thích một người khác chị sẽ thế nào?

- Em thích ai à? - Linh hỏi ngược lại.

- Ừ...

- Phải xem cô gái mà chàng trai kia thích có tình cảm với chàng trai đó không đã nếu có chị sẽ im lặng và chúc phúc họ. Tình yêu mà phải là cả 2 có rung động mới có thể tiếp tục.

- Vậy nếu không?

Linh im lặng như chợt suy nghĩ rồi cười khẽ.

- Nếu không chị sẽ theo đuổi chàng trai kia, làm cho anh ta rung động trước chị.

Linh lại cười.

- Á, không ngờ chị dịu dàng đoan trang mà trong tình yêu lại bạo dạn quá! - Quỳnh Anh cũng cười.

- Chị nói thật đó! Nếu chị nỗ lực như vậy mà chàng trai đó vẫn không rung động thì lúc đó cũng không còn gì để hối hận khi từ bỏ cả.

- Hi em nghĩ cũng hay đấy! - nhỏ nghĩ ý này cũng không tệ.

- Tất nhiên haha... em cứ làm theo chị cũng được.

- Chị đang rũ rê em học theo cách bạo dạn của chị sao? Chị Linh hahaha...

Quỳnh Anh cười nắc nẻ.

- con bé này....

- nếu anh Tuấn biết sẽ thế nào nhỉ?

- Sao em lại nhắc đến cậu ấy ở đây. - Linh nghe nhắc đến Tuấn thì ngượng ngùng.

- Ai chẳng biết anh ấy để ý chị. - Nhỏ phán.

- Con bé này ngủ đi ở đó nói nhảm.. - Linh lấy chăn trùm kín người, Quỳnh Anh ở bên cạnh cười châm chọc.

- Ấy da chị mắc cỡ ư? Đáng yêu quá!

- Em im cho chị.

- Em chỉ nói sự thật.

- Hừ.... nói nữa chị giận đó.

.....

Trong phòng là nụ cười không ngớt của 2 cô gái. Ở phòng bên cạnh hai chàng trai đang ngủ lại mơ màng nghe thấy nụ cười đó, miệng cả 2 vô thức cong lên tạo nên một đường nét đẹp đẽ.

34. Chương 34: Ngắm Bình Minh Trên Cáp Treo.

4h20 sáng.

Có tiếng điện thoại reo vang khắp phòng, nó bực bội bịt tai lại quát.

- Con Vy kia, điện thoại mày ồn ào quá, Tắt ngay!

Vy nghe tiếng nó quát thì giật mình tỉnh dậy, với tay lấy điện thoại cạnh giường mắt nhắm mắt mở nghe máy cũng không quan tâm ai gọi tới.

- Alo..... - giọng mơ màng. (trời phải gặp bà Nhi là đầu dây bên kia chết rồi!)

- ” Vy, em thay đồ rồi ra đây anh đợi”

- Làm gì.... còn sớm mà... năn nỉ đó... cho em ngủ 1 chút nữa đi.

- ” Không kịp bây giờ! Mau đi anh đợi!”

Giọng nói bên kia đầy vẻ thúc giục.

- Ờ.... chờ chút... em ra ngay.

Vy quăng điện thoại xuống giường, mơ màng ngồi dậy vương vai, ngáp ngắn ngáp dài vào nhà VS.

5 phút sau Vy bước ra ngoài với quần baggy jean phối áo thun trắng bên ngoài khoác thêm cái áo sơ mi sọc caro nhìn nhỏ cực kì cá tính. Vừa mở cửa nhỏ đã thấy Nam đứng bên ngoài, hôm nay anh mặc quần jean đen cùng áo thun trắng một nửa phía trước cho vào quần nhìn không kém phần trẻ trung. Hai người họ nhìn nhau rồi bất chợt nhìn lại mình.

” Áo thun trắng” trùng hợp thật hai người hôm nay đều diện áo thun trắng nhìn cứ như 1 cặp.

- Không hẹn mà gặp, anh với em chắc có thần dao cách cảm đó. - Nam nói

Vy cũng gật đầu tán thành.

- Anh gọi em ra đây giờ này không phải chỉ muốn xem em mặc áo gì đấy chứ!

- À, đi theo anh.

Nam nhớ ra việc quan trọng nên kéo Vy đi theo. Ra đến chỗ cáp treo Nam nói.

- Đứng đây chờ anh một lát.

Nói rồi anh rời khỏi, Vy đưa mắt nhìn xung quanh giờ này chắc mọi người còn ngủ nên vẫn chưa có ai, không khí buổi sáng thật trong lành, nhỏ nhắm mắt hít một luồng khí vào sống mũi chỉ cảm nhận thấy mọi thứ thật yên lành. Một lúc Nam quay lại rồi kéo Vy lên cabin.

- Nè, giờ này cáp treo đâu hoạt động, anh kéo em lên làm gì? - Vy có tìm hiểu 7h30 cáp treo mới bắt đầu hoạt động giờ này anh kéo nhỏ lên để ngồi ngắm cabin chắc.

- Em ngồi yên.

Cabin từ từ rời khỏi vị trí ban đầu và hoạt động.

- Anh.... sao có thể. - Vy ấp úng nhìn xuống.

- Chỉ cần em thích thì đều có thể!

Vy nghe được câu này thì không khỏi ngạc nhiên chẳng lẽ là do anh sắp xếp. Nhỏ chợt nhớ lại cuộc trò chuyện tối qua trong nhà hàng của nhỏ với anh.

” - Em muốn ngắm mặt trời mọc trên cáp treo quá....

- Vậy mai anh đưa em đi ngắm.

- Nhưng giờ đó cáp treo không hoạt động.

Nam chỉ im lặng nhìn về mặt tiếc nuối của nhỏ. ”

Giờ ngắm lại Vy thấy cảm động quá, anh ấy vì nghe nhỏ nói muốn ngắm mặt trời mọc trên cáp treo mà đã thức từ sớm chuẩn bị hết tất cả. Vy nhìn Nam ánh mắt đầy xúc động.

- Em chỉ nói thế thôi... không ngờ...

- Em thích anh cũng sẽ thích.

Bất chợt Nam nắm lấy tay nhỏ, hai người cùng đứng dậy.

- Vy. - Nam kêu tên nhỏ thật nhẹ nhàng làm tim nhỏ bất chợt đập nhanh.

- Lần đầu tiên gặp em anh đã thấy một cảm giác rất lạ nhưng anh lại không để ý, đến khi tình cờ đụng phải em trong C- max nghe giọng em cất lên dù chỉ là mắng anh trái tim anh lại khẽ đập rộn ràng. - Nam cười

Vy vẫn nhìn anh, nhỏ cũng nghĩ lại cảnh tượng hôm đấy.

” - Cái quái gì vậy? Anh không biết nhìn đường à! Làm rơi hết đồ của tôi ra ngoài rồi! - giọng Vy gắt lên vì bên trong có một hộp quà thủy tinh nhỏ mua tặng sinh nhật mẹ.

- Anh không cố ý.. xin lỗi em.

Nghe tiếng xin lỗi nhỏ ngẩng đầu lên ” Anh ta chẳng phải là cái anh đẹp trai ở quán hôm trước sao?”

- Để anh nhật hộ em. - Nhìn mặt Vy Nam thấy quen quen nhưng nhất thời không nhớ ra.

Vy cũng giật mình thoát khỏi suy nghĩ không nói gì để mặc Nam nhật hộ lên hộ.

- Cửa em đây, cho anh xin lỗi lần nữa nhé! Anh vội quá!

- Lần sau anh nhớ chú ý đó, gặp em hiền chứ người khác là anh không yên đâu.

Nói rồi Vy cũng rời khỏi, Nam ngẩng theo một lúc mới tiếp tục bước đi.”

- Không biết là tình cờ hay có duyên mà chúng ta lại chạm mặt ở khắp nơi em nhỉ? anh còn nhớ là em nói anh theo dõi em nữa chứ! - Nhớ lại mà anh không khỏi lắc đầu mỉm cười.

- Mà có phải là anh theo dõi em không vậy? - Vy vẫn thắc mắc vì nhỏ đi đâu cũng gặp Nam

Anh cười phá lên.

- Lâu vậy rồi mà em còn nghi ngờ anh?

- Ừ thì... em thấy lạ. - Vy giải đầu.

- Chắc là duyên phận rồi!

Vy ngượng ngùng cúi gầm mặt. Nhỏ không biết từ lần gặp đó ánh mắt của nhỏ đã vô thức dõi theo anh, anh cười thì nhỏ cũng cười anh buồn nhỏ cũng buồn, không gặp anh nhỏ cảm thấy nhớ, rất nhớ. Ừ có lẽ nhỏ bị trúng mũi tên của thần cupid mất rồi!

- Em biết không mỗi khi nghe em nói, thấy em cười anh như cảm thấy niềm vui len lỏi qua từng tế bào cơ thể. Bây giờ anh đã xác định được em là một phần cuộc sống của mình, một phần mà anh trân trọng và muốn bảo vệ.

Vy nhìn Nam đôi mắt ngấn nước, nhỏ không nghĩ anh sẽ nghĩ như thế, đã có lần nhỏ muốn nói cho anh biết những lời tận đáy lòng nhưng rồi lại thôi nhỏ sợ... sợ sẽ phá vỡ tình cảm tốt đẹp này. Nam khẽ đưa tay lau những giọt nước mắt của nhỏ khẽ nói.

- Làm bạn gái anh có được không?

Hạnh phúc chợt vỡ òa trong Vy, câu nói này đã xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ, nhỏ chưa từng nghĩ có ngày anh sẽ nói ra câu này trước mặt nhỏ, bây giờ đã thành sự thật rồi. Nam thấy nhỏ im lặng hồi lâu mà lòng bồn chồn lo lắng, khi nhìn thấy cái gật đầu nhẹ nhàng cùng giọng nói quen thuộc Nam cười lớn sung sướng ôm nhỏ vào lòng.

- Em đồng ý!

- Yeahhhhhh... cô ấy đồng ý rồi!

- Ya bỏ em xuống, đang trên cáp treo đó!

Nam mừng quýnh ôm nhỏ lên xoay cả chục vòng làm nhỏ phải hét lên, nhưng trong lòng lại ngập tràn hạnh phúc.

Hai người bọn họ ngồi đó, đôi mắt cùng dõi theo một hướng, cùng ngắm ánh mặt trời mọc ,ở trên cáp treo có thể nhìn rõ ràng toàn cảnh Bà Nà ngập trong tia nắng ban mai buổi sớm. Từng tia nắng xuyên qua ô cửa nhỏ của cabin chiếu lên đôi trai gái đang nắm tay nhau mỉm cười hạnh phúc.

Nó mơ màng tỉnh dậy tay mò mẫm cái đồng hồ, trên đồng hồ hiện thị " 7h55p".

Nhìn sáng bên cạnh đã thấy trống trơn, nó bật dậy xuống giường VSCN.

Ra khỏi nhà tắm nó cầm cái khăn lau tóc, nghe tiếng mở cửa nó ngó đầu ra.

- Mà đi đâu mới về vậy?

Thấy Vy nó chuyển ánh nhìn tập trung sấy khô tóc.

- Tao đi ngắm mặt trời mọc.

- Sốt hả? Tự nhiên nổi hứng đi ngắm.

- Không phải ai cũng ham ngủ như mày đâu, Huy nói mày là heo rừng không sai mà.

Vy cười tươi trêu chọc nó, nghe đến tên ai đó nó lại thấy bực bội.

- Cầm mày nhắc đến anh ta nghe rõ chưa? Nó giờ nằm đấm ra trước mặt Vy.

Ai ngờ Vy cứ ngơ ra ngồi đó cười tủm tỉm dường như chẳng thèm nghe nó nói gì nữa.

- Con hâm kia, mày bị gì vậy?

- Ê về con ơi!

Nó hươ tay loạn xạ trước mặt Vy.

- Mày làm trò gì vậy?

Nó vẫn chớp chớp mắt xăm xoi gương mặt của Vy.

- Khai mau mày có gì giấu tao? - nó mặt mày hình sự.

- Có.. gì đâu. - Vy đẩy nó ra đứng dậy.

- Ngồi xuống khai mau cho bà, mặt hiện rõ rành rành rồi còn chối.

Vy bắt giắc lấy tay sờ mặt.

- Có nói không thì bảo? Hay đợi bà ra tay? - Nó đứng dậy xắn tay áo.

- Ê ê, dừng lại.... rồi tao nói.. haizzz.

Nó nghe vậy hờn hờn ngồi xuống chống cằm tập trung nghe.

- Thật ra..... tao...

- Đẹp cái bộ mặt e then đó của mày đi, nói mau.

- thì là.. tao mới nhận lời làm bạn gái Nam.

- CÁI GÌ? BẠN GÁI... - Nó hét lên.

- Trời ơi mày hét lên làm gì vậy? Điếc cả tai tao. -Vy nhăn mặt.

- Chuyện là thế nào kể tao nghe.

- Ừ thì là vậy nè.

Bla bla... Vy tường thuật lại hết sự việc cho nó nghe, nó bịt miệng cười trước sự sến súa của Nam, nhưng lòng lại rất vui vì Vy đã tìm được người mà nhỏ thích.

- Chúc mừng mày nha! Tao mong mày sẽ hạnh phúc. Nhớ đừng có dại trai quên bạn là được rồi!

Ai như nó chúc người ta mà dằn mặt vậy đó.

Ngồi nói chuyện một lúc nó và Vy kéo nhau qua gõ cửa từng phòng vì mới nảy ra một ý nghĩ đó là “đi chơi”.

- Hôm nay chúng ta sẽ thăm quan hết những địa điểm nổi tiếng ở Bà Nà luôn đi.

Nó hứng khởi nói.

- Đúng rồi! Mai chúng ta lên trung tâm thành phố Đà Nẵng. - Vy

- Vậy đi thôi! - Nam kéo tay Vy tung tăng.

- Ê khoan 2 người kia đi đâu mới được chứ... - Linh gọi với theo.

- Mọi người đi theo anh. - Nam nói vọng lại.

Cả bọn lắc đầu đuổi theo.

35. Chương 35: Chợ Đêm (1).

Đến trưa bọn nó đã tham quan hết mọi ngõ ngách của Bà Nà, đứa nào cũng mồ hôi đầm đìa nhưng nụ cười vẫn đậm trên môi. Suốt dọc đường bọn nó trò chuyện không ngớt lời nào là bình luận, đánh giá,... đủ thứ hết tất nhiên sẽ không ai trùng ý kiến ai dẫn đến 1 số vấn đề nan giải. Đó là cuộc cãi nhau nảy lửa giữa Vy và Nam, vấn đề rất nhỏ thôi mà dính vào Vy lại thành ra to lớn.

- Nè, Vy cục cựa, em giận anh thật hả? - Nam hỏi.

-..... - cô nàng vẫn im re.

- Đừng giận mà, mặc dù anh đúng nhưng bây giờ anh sẽ nhận sai miễn em đừng giận nữa. - Nam bám riết vừa nói ra đã nhận được cái liếc sắc bén của Vy.

Có ai như anh chứ năn nỉ thì nói mình sai được rồi, ai đòi lại đi nói mặc dù anh đúng nhưng anh sẽ nhận sai khác nào châm dầu vào lửa nói Vy sai. Vy liếc xong thông thả đi tiếp không thèm nhìn anh lấy 1 cái. Anh cố gắng suy nghĩ xem mình đã làm gì nên tội, anh chỉ nói sự thật thôi mà.

Sao khi xuống cấp treo bọn họ hành hương lên chùa Linh Ứng để dâng hương, trong chùa có một bức tượng Đức Bồ Sư màu trắng, thế là Vy nhanh nhau hỏi Nam bức tượng đó cao bao nhiêu mét, anh tả lờ là 27m còn cô nàng cứ khẳng khẳng là 28 mét. Cái nhau chí chóc cuối cùng cô nàng đâm ra giận.

- Vy ơi.... Vy à!

Tiếng Nam í ới phía trước làm sáu người phía sau cười khúc khích, Nam đã 20 tuổi rồi mà vẫn trẻ con chết đi được. Nhìn anh cứ bám riết Vy trông đáng yêu biết bao nhiêu mà lòng Vy lại sắc đá nhẵn nhụi vậy sao?

Bọn họ nghĩ sai rồi.... Vy á cô nàng nào chịu đựng được cái vẻ đáng yêu đó đã mấy lần tìm đập thành thịch khi anh kêu " Vy cục cưng" " Vy baby" " Vy bảo bối"... nhỏ đỏ hết cả mặt nhưng vì đang phải bận " giận" nên mới nhẵn nhụi không dám giấu cái nụ cười phở phở khềnh chết người kia.

Đến khi ăn trưa bọn họ lại được dịp trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

- Cục cưng em há miệng ra nào....

- A..... ừm..

Miệng Vy nhai nhồm nhoàm miệng cười tươi rói. Sao.... sao có thể như vậy? 10 phút trước còn chiến tranh lạnh cơ mà làm gì hòa nhanh vậy chứ? Nhìn không nổi nó mở miệng hỏi.

- Ê.. ê kìa lạ nha... làm gì hòa nhanh vậy?

Tự nhiên mặt Vy đỏ bừng làm ai cũng nghi hoặc. Nam thấy ánh nhìn suy xét của mọi người bèn ho 1 cái lấy phong độ.

- Anh mà.... chỉ cần đồ sẽ hết giận ngay. - Nam vỗ ngực cam đoan

- Tự sướng. - nó phán 1 câu

- Tự kỉ - Linh thêm 1 câu.

- Tự tin quá sức tưởng tượng. - cả bọn nói luôn.

Nam mặt mày đen thui, bọn họ sao lại mắng anh thậm tệ như vậy chứ! Anh chỉ nói hơi sai sự thật 1 xíu thui mà là anh dùng mỹ nam kế đó. Lúc này Vy đang giận Nam nói hết lời không được bèn nghĩ ra kế sách. Ghé vào tai Vy thì thầm " Em mà giận nữa là anh lao đầu ra đường cho xe tông chết luôn đó!" nói xong Nam nhích người chuẩn bị tư thế lao ra thì Vy kéo lại.... chỉ là vấp cục đá ngã ra trước, mặt Vy sượng qua môi Nam một nụ hôn má lướt nhanh qua do bọn kia ở phía sau lại cách 1 đoạn khá xa nên chỉ nhìn ra Nam đang đỡ Vy thôi.

- Thôi đừng nói nữa ăn đi còn kịp lên trung tâm. - Vy ngượng không muốn nhắc lại nên giục.

Đến 2h chiều tụi nó mới lên tới nơi, vừa về đến khách sạn mới thuê là lăn ra ngủ 1 giấc vì thấm mệt.

6h tối.

Cốc.. cốc... cốc...

- Nhi ai gõ cửa phòng kìa, dậy đi. - tiếng Vy vọng ra từ phòng tắm.

Nó lết ra mở cửa đầu tóc bù xù.

- omg..... Nhi mà định nhát ma tao hả? - Linh hét lên

Liếc Linh 1 cái nó quay về giường ngủ tiếp.

- Nè, ngủ gì nữa dậy.... -Linh vỗ người nó.

- Yên... cho tao ngủ.

- Dậy ngay cho tao, mọi người đang chờ 2 đứa mày kìa, dậy đi dạo chợ đêm.

Vy từ trong phòng tắm bước ra nghe đi chợ đêm mắt sáng rỡ. Kéo nó lên đẩy thẳng vào phòng tắm.

Nó gật gù gật gù trong đó 1 tiếng đồng hồ mới mở cửa ra, vừa ra đã bị ném cái gối vào người, bực bội ngẩng lên thì suýt bị dọa chết. 14 con mắt đang phóng tia bức xạ về phía nó, gì vậy nè, bọn họ làm gì kéo nhau qua đây đông đúc vậy?.

- Hi. -Nó vậy tay.

Cả phòng im re vẫn nhìn nó.

- Hi. - nó đổi sang tay phải.

- Hi cái đầu mày. - Vy và Linh nhào tới bóp cổ nó.

- Ê ê ....làm..... gì..... vậy... - nó nói khó nhọc 2 đứa kia mới buông ra.

- Khụ khụ.... muốn giết người sao?

- Tao tưởng mày chết ở trong đó chứ, mày có biết mọi người ở đây chờ mày bao lâu rồi HẢ? - Vy nói 1 hơi, giọng nhỏ dãi hơn rồi!

- Sorry mà! -nó làm mặt hối lỗi.

Bị mắng rửa 1 hồi bọn họ mới chịu kéo nhau ra ngoài.

Không khí chợ đêm hôm nay rất náo nhiệt, hai bên đường bày đủ thứ đồ, thức ăn, nước uống, quà lưu niệm....

Bọn nó chia nhau ra đi theo cặp, người phân chia tất nhiên là Quỳnh Anh nên 1 cặp có đủ cả nam lẫn nữ. Nó - hần, vy- Nam, Linh - Tuấn và Quỳnh Anh- Hoàng. Cười híp mắt với sự sắp xếp của mình, Quỳnh Anh hớn hỏ kéo tay Hoàng đi trong ánh mắt của các cô gái trên đường, ai nấy đều ghen tị vì độ xứng đôi. Từng cặp từng cặp đều là tâm điểm của sự chú ý ai cũng chỉ tro bàn tán khen, duy chỉ có 1 cặp là không thoải mái nhất và bị nói là không xứng đôi nhất vì nam thì mặt lạnh nữ thì đen thui. Lí do nhiều nhất là chê nó vừa lùn vừa xấu mà hần thì quá đẹp trai, thể đấy nên mặt nó mới đen thui, nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ nó bình tĩnh nở nụ cười thật tươi ” bà kệ các người không chấp, ta đây chỉ cần xứng đôi với bạn trai tương lai của mình là được”. Thế là nó bắt đầu tung tăng chạy khắp các gian hàng, đến một gian hàng bày bán đồ lưu niệm, bước chân nó dừng lại ghé vào quan sát. Nó cầm lên cái móc khóa hình chú gấu teddy màu hồng phấn có treo thêm 1 cái mặt tròn mở ra thì mới biết là để ảnh vào đó.

- Chị ơi cái này bao nhiêu vậy?

- 100 nghìn, cái đó đẹp đấy em khéo chọn, lấy cái đó đi.

- 100 nghìn lặn á mắc vậy, cái này chỉ tầm 60 nghìn thôi, chị có làm không? - Nó cầm lên bữu môi hạ giá những 40 nghìn của người ta. Hần ở phía sau lưng nhìn nó lắc đầu trình độ trả giá của nó quá siêu cấp.

- Chị bán đúng giá rồi đó em, không làm đâu. Anh đẹp trai mua gì thì chọn đi.

Đang nói với nó thì chị ta nhìn thấy hần, ôi sao trên đời lại có người đẹp đến vậy, đúng là đại mỹ nam nha da trắng mũi cao, khuôn mặt góc cạnh, lông mi cong dài mái tóc màu nâu hạt dẻ tôn lên nước da, còn cả dáng người đẹp không chê vào đâu được. Nó nhìn chị ta nhìn hần chảy cả nước miếng (eo ơi.. ^^) mà không nhìn được.... từng... một ý nghĩ lướt qua. Kéo hần qua 1 bên thì thầm.

- Đây anh nói đùa thôi đi.

- Mơ đi.

- Năn nỉ mà tôi thích cái đó.

- Không.

- Được vậy anh đừng có hối hận.

Nó bực bội liếc hần rồi quay lại gian hàng cười tươi rói.

- Chị à! Bán cho em cái này với giá 60 nghìn nha! Em mua dùm anh ấy, anh hai em cứ luôn miệng khen chị đẹp lại còn muốn xin số điện thoại của chị nữa đó nhưng mà ngại không dám nói ra.

- Sao thật á? Được được 60 nghìn thì 60 nghìn. - Chị ta gật đầu lia lịa.

Hắn nghe vậy trừng mắt nhìn nó, còn nó giả vờ không biết gì cười híp mắt.

Con tắc kè tinh này miệng lưỡi gian xảo thật mà, còn dám dùng sắc đẹp của hắn mê hoặc để trục lợi đúng thật là lợi dụng quá đáng.

Chị bán hàng cười híp chìa cho nó cái móc khóa còn ngại ngần đưa ra tấm giấy ghi số điện thoại của mình nữa chứ. Nó nghĩ mà buồn cười không để chị ta thất vọng nó nhăn nhu.

- Chị yên tâm về em sẽ giục anh ấy mau chóng gọi điện cho chị nhanh thôi! Em đi nha bye...

Chị bán hàng tầm 20 tuổi đưa mắt hình trái tim nhìn theo bóng dáng ai đó lướt quá lòng nhủ thầm " chắc ai đó sẽ sớm quay về thôi

Nó tung tăng vừa đi vừa cười khúc khích.

- Cô cười đủ chưa. - 1 giọng nói vang lên.

- Hahahahaha..... - làm nó không nhận được cười sắc súa

- Im ngay, còn cười được nữa sao.

- Haha... mắc cười quá đi..... haha.... nhìn mặt chị ta kìa... haha.... - Nó cười tới chảy nước mắt.

- Tôi nói cô im đi mà. - hắn bực bội gắt, nó làm hắn quá mất mặt mà.

Nó không những không giận mà còn cười lớn mặt ai đó càng ngày càng đen thui.

- Haha... đẹp cái mặt xụ của anh đi. Tôi thấy anh không có bạn gái nên ra tay giúp thôi , chị ta mê anh tới chảy nước miếng như vậy thật không nở làm ngơ nha.

- Cô..... -Hắn giận tới nói không nên lời.

- thôi đừng giận mà tôi đưa anh đi ăn cái này ngon lắm!

Không để hắn lên tiếng đã kéo hắn đi đến một gian hàng bán mì Quảng.

36. Chương 36: Chợ Đêm (2)

Mấy phút sau, người phục vụ bưng ra 2 tô mì Quảng nghi ngút khói đặt trước mặt nó và hắn. Nó tấm tắc khen rồi không đợi ai mời gọi tự động cầm đũa lên vừa gấp vừa thổi phì phò. Thấy người đối diện vẫn ngồi im re, nó giục.

- Ăn đi, ngon lắm!

Hắn vẫn không nhúc nhích, ngồi nhìn nó.

- Ăn mau đi, đến đây mà không ăn mì Quảng là uống đó nha!

Thấy hắn vẫn cứ vậy, nó bỏ đũa xuống cầm chiếc đũa khác dúi vào tay hắn, lấy muống gõ xuống tô miệng cười toé toét. Trước sự mời mọc nhiệt tình của nó, hắn cũng bắt đầu gấp, nhưng bất ngờ bị nó chặn đũa lại. Nó lấy muống hất hết ớt nằm phía dưới đậu phộng ra khỏi chén.

- Anh không ăn được ớt.

Hắn tự dưng thấy vui vui vì nó vẫn nhớ, mà cũng phải ở nhà nó là người nấu ăn mà. Ăn xong nó lại kéo hắn đi vòng vòng khắp nơi hết ăn kem lại ăn kẹo bông gòn, nhìn nó ăn miệng vẫn cười không ngớt làm hắn thấy yên lòng, nó là một đứa dễ an phận chỉ cần có đồ ăn là không còn cự cãi gì hết mà làm hòa ngay. Hắn có hơi chút lo lắng có khi nào có ai đó muốn bắt cóc nó, dụ nó ra rồi đưa cho 1 que kem ốc quế liệu nó có rầm rập nghe lời mà đi theo không? Ôi không dám nghĩ nữa....

- Hơi.... hơi.... mệt quá!! Không đi nổi nữa.... hơi... ngồi nghỉ 1 lúc đi....

Nó ngồi xuống bên bậc thềm miệng than vãn, là ai chạy vòng vòng nãy giờ mà bây giờ lại than mệt.

- Tôi tưởng cô không biết mệt chứ..

- Tôi là người.... có phải yêu tinh đâu mà không biết mệt.... - Nó bĩu môi.

- Cô là tắc kè tinh mà. - Hấn chột cười.

Nó tròn tròn mắt.

- Gì chứ.... tào lao.... đi thôi tôi muốn ăn cá viên chiên.

Ngồi nghỉ chưa được 5 phút nó đã bật dậy, chạy biến đi.

- Nè..... cô là tắc kè chứ có phải heo đâu sao ăn lắm thế?

- Kệ tôi.... - tiếng nó vọng lại

Hấn lắc đầu rồi cũng đuổi theo, gần tới đã thấy ai đó ngồi ôm chân mặt nhăn nhó.

- Sao vậy?

Nó ngược lên, mắt ngấn nước meo meo nói.

- Vừa nãy có con nhỏ kia xô ngã, giờ trật chân rồi không đi được... huhu....

nói rồi òa khóc ngon lành, mọi người xung quanh dừng lại hết nhìn nó rồi lại nhìn hấn, này đừng đổ lỗi cho hấn nhé là nó tự ngã thôi sao cứ chỉ trỏ vào hấn mãi thế đáng chết..

- Nín ngay, người ta nhìn kìa.. - Hấn đi tới hấn giọng

- Không, tôi như vậy làm sao đi tiếp, tôi muốn ăn cá viên chiên huhu.... - Nó được nước khóc lớn hơn.

- Tôi nói nín mà, trời ơi.... - nghe tiếng khóc làm hấn bối rối.

- Không....

- Vậy cô muốn sao đây?

Nó cuối xuống nỏ một nụ cười chiến thắng, đã không đi được vậy phải tìm viện binh chứ, mà viện binh đó là ai tất nhiên... là hấn rồi.

- Anh công tôi đi.

- Gì? - Hấn hỏi lại như không tin vào tai mình.

- Tôi nói anh công tôi đi. Nếu không tôi ngồi đây khóc lớn cho anh xem huhu....

Hấn nghiêm mặt nhìn chằm chằm nó, giờ thì rõ rồi nó đang ép buộc đây mà.

- Phiền thật! Lên - Hấn ngồi xổm xuống trước mặt nó.

Hí hửng trèo lên, một cái nhấc người nhẹ bẫng nó đã ở trên lưng hấn. Mùi hương quen thuộc trên người hấn làm nó thấy an yên đến lạ.

- Đằng kia, cá viên chiên đằng kia kìa...

Nó chỉ nhiệt tình, hấn chau mày.

- Cô nhỏ tiếng 1 chút được không?

Ở bên tai hấn lại hét lên sao chịu nổi, nó lại là loa phát thanh di động nữa.

Đứng chờ gần mười phút cuối cùng cũng thoát được cái đám lu bu phía trước, người xếp hàng nhiều thế kia làm hấn đổ mồ hôi đầm đìa. Lại còn công thêm nó nặng gần chết.

- Mắm... mắm ngon ghê!!! - Nó nhai nhồm nhoàm trên lưng hấn.

- Ăn thôi mà cũng ồn ào.
- Xí... lắm lời.. ăn không?
- Không.
- Ăn đi mà anh công tôi chắc cũng mệt nhỉ? Vậy để tôi đút anh... A.....

Nó xiên một viên cá viên chiên đưa lên miệng hần.

- Tôi không ăn.
- Ăn đi mà... ăn đi... - nó năn nỉ

Nghe nó lải nhải như thế đầu hần đành mở miệng, vừa định cắn thì nó đã giật lại.

- haha..... bị dụ rồi...
- Cô..... - Hần tức xì khói, ngẩng đầu ra sau liếc nó.
- Hi hi.... - nó cười già già đưa miếng khác ra cho hần.
- Ăn đi lần này tôi nói thật.
- Không, mơ đi. - Hần từ chối thẳng thừng.
- lần này là thật, tôi đảm bảo ăn đi....
- Ăn đi.... ăn đi mà.

Hần nhìn nó chằm chằm thấy chẳng có gì khả nghi mới dám mở miệng ăn.

Dọc đường toàn là nó nói, hần đôi lúc chỉ trả lời một vài câu, đôi lúc chỉ ừ nhưng vẫn lắng nghe từ đầu đến cuối. Tự dưng trong 1 giây phút nào đó trái tim hai người chợt thấy ấm áp đến lạ.

Lải nhải suốt buổi nó ngủ gật trên lưng của hần lúc nào không hay, hần cũng để yên như vậy chân vẫn rảo bước về phía trước.....

- Ôi no ghê luôn đó... - Quỳnh Anh vuốt cái bụng no căng vì ăn quá nhiều.
- Em ăn nhiều vậy không sợ mập sao? - Hoàng cười hỏi.

Quỳnh Anh lắc đầu xua tay.

- Em như con khô vậy không mập nổi đâu hi hi.....
- Thật là.... đi thôi, ngồi đây lát bị đuổi bây giờ. - Hoàng suýt khê rồi kéo tay nhỏ chạy đi...

Một nụ cười thật tươi hiện trên môi, cái nắm tay này thật ấm áp biết bao nhiêu, giá mà Hoàng có thể nắm lấy tay nhỏ đi đến suốt chặng đường dài thì hay biết mấy. Linh nói đúng, chỉ cần không phá hoại hạnh phúc của ai nhỏ sẽ theo đuổi tình yêu của mình đến cùng, sẽ không để bản thân mình phải hối hận về sau.

Hôm nay, bầu trời về đêm thật đẹp, không khí trong lành, mát rượi, từng cặp từng cặp tay trong tay đi cạnh nhau. Xa xa có 1 chàng trai công 1 cô gái bước đi trong ánh đèn rực rỡ, miệng cậu cười che giấu nỗi niềm riêng.

37. Chương 37: Trở Về Sau Chuyến Đi Chơi

Cuối cùng cũng hết một tuần nghỉ ngơi, hôm nay bọn nó lên xe trở về với phố thị ồn ào náo nhiệt.

Vì hôm qua ăn quá nhiều nên suốt đêm nó phải đi thăm vị khách không mời mà đến ấy. Nhìn mặt mày bơ phờ như tàu lá chuối trong chợ trông đêm mưa rét của nó mà ai cũng tò mò không chịu nổi. Chỉ có Vy biết được cái bí mật khủng khiếp của nó thôi, nhưng có cho tiền nhỏ cũng chẳng dám hé răng đâu.

- Tối qua em vẫn rình bắt gián sao?

Nam nhìn không được mà hỏi một câu làm ai cũng ngỡ ngàng. Nam hỏi cũng có phần hợp lý mà tại lần trước Vy nói thấy gián nên hét lên lần này cậu cũng nghĩ taih vì nó rình con gián nên mới vậy.

Nó chẳng còn sức lực đâu mà cự cãi chỉ nhẹ lắc đầu rồi nằm xuống dựa vào thành ghế.

- Nó bị sao vậy con kia? - Linh hất mặt về phía Vy hỏi.

Vy giật mình một cái, ây da cái này khó trả lời à nha không lẽ nói nó được Tào Tháo mời hay sao, không được trả lời như vậy có nước đi gặp Bác Vương sớm. Làm sao đây phải làm sao đây? Vy đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì tiếng ai đó vang lên phân tán sự chú ý.

- Ngủ thì dựa vào vai tôi đi, cô thế này một lát rơi khỏi ghế bây giờ.

Mọi người quay lại nhìn giọng nói vừa phát ra mà miệng mở to sắp rơi cả quai hàm. Phải Huy trong trí nhớ của bọn họ không? Hắn không cãi thì lại móc xỉa nó mà bây giờ cũng quan tâm ra phết nhỉ?

Chỉ là hắn thấy đầu nó cứ trượt lên trượt xuống, tội nghiệp cái đầu nên mới tốt bụng vậy thôi, nó cũng không nói gì chỉ khề nhích người qua một chút rồi dựa vào vai hắn, xe cũng lăn bánh, nó dần chìm vào giấc ngủ, một cảm giác an toàn thoáng hiện lên nơi đáy tim.

Sau một chuyến đi dài cuối cùng cũng về đến, xe dừng lại trước cửa nhà hắn vì lúc đi cả bọn kéo nhau qua đây nên xe cũng để trong gara nhà hắn. Lấy xe ai về nhà này, nó ngủ suốt dọc đường nên bây giờ sắc mặt cũng đỡ hơn nhiều. Vì mới bị " sự việc" ngày hôm qua nên hôm nay nó đành xuống bếp nấu cháo trắng, làm thêm một phần cơm chiên trứng cho ai kia luôn mắc công bị cản nhằn nó đang một không tiện tác chiến.

- Sao lại ăn cháo trắng?

Hắn thấy lạ bèn hỏi, mỗi lần làm cơm chiên trứng nó cũng phải làm 3 phần, một phần cho hắn còn... hai phần kia là cho nó, hôm nay nó lại ăn cháo trắng thì đối với hắn tất nhiên sẽ vô cùng lạ rồi!

- Hôm nay bụng tôi không khỏe. - Nó nói mặt mày ủ dột, nhìn đĩa cơm chiên trứng mà thèm nhỏ dãi, đau khổ hơn là nhìn mà không được ăn.

- Báo ứng, ai bảo hôm qua ăn cho cố.

- Anh im không ai nói anh cầm đâu, lo mà ăn đi.

Nó tức mà lườm hắn một cái cho bỏ ghét, còn hắn thì mặt mày hí hửng.

- Cơm chiên trứng hôm nay ngon quá tiếc là ai nó không ăn được.

Cái con người này! Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng là sao? Muốn kiếm chuyện với nó đây mà, bực bội nó bê tô cháo ra phòng khách bắt đài "CN" xem (xem gì mọi người hiểu rồi he). Vừa mới đặt móng ngồi xuống đã thấy ai kia cũng bê luôn đĩa cơm ngồi đối diện.

- Anh ra đây làm gì?

- Vậy cô ra đây làm gì? -Hắn hỏi ngược lại

- Xem ti vi chứ làm gì!

- Thì tôi cũng xem ti vi hỏi thừa.

Nhận ra mình bị lừa cũng tức lắm nhưng đành thôi, nó không thèm nói nữa cãi với hắn có tới sáng mai.

Ăn xong tô cháo nó cảm thấy sức lực tràn trề bây giờ hắn muốn " chiến" nó cũng chấp luôn chẳng sợ. Nó bê cái tô cùng cái đĩa xuống dưới rửa, vừa đi khuất thì điện thoại nó reo, hắn cũng không quan tâm cho tới khi qua ồn vì cái tiếng chuông rùm beng của nó (kpop đó rùm beng cái gì) thì mới cầm lên định bụng đem xuống cho nó ai ngờ vừa mới cầm lên thì tên ai đó trên màn hình làm hắn tuột húng bầm tắt rồi quăng luôn cái điện thoại xuống ghế. Nó rửa xong đi ra thì thấy hắn là lạ, chân mày nhíu lại mặt mày đen thui lúc này còn vui vẻ hả hê lắm mà, người gì thất thường dễ sợ nó lắc đầu ngồi xuống. Điện thoại lại reo, ai kia bực dọc rất tức thân chủ đã trở lại nên cuộc gọi không thể tắt được. Nhìn thấy " Quân cute" nó hí hửng bắt máy.

- Alo, em nghe.

- Sao? Đâu có, em đâu có tắt, anh gọi khi nào.

Nghe bên kia trả lời nó quay qua liếc nhìn hẩn một cái, vì ngoài hẩn ra còn ai làm nữa.

Thế là suốt buổi chiều nó ngồi ngoài sân nói chuyện điện thoại với Quân suốt làm ai kia bực bội đi tới đi lui, hết ngồi lại đứng, hết ngó lại liếc.

.....

Thấy cuộc gọi của An Nhiên, Mỹ Linh từ tốn bắt máy.

- Chị nghe.

- "Chị đang rảnh chứ?"

- Ừ, rảnh. Có chuyện gì?

- "Vậy chị ở đâu em qua chỗ chị!"

- Nhà, em qua đi.

- "Ok, 10 phút nữa em tới".

Đúng 10 phút sau An Nhiên đã có mặt tại nhà Mỹ Linh như đã nói, vẫn kiểu cách ăn mặc và trang điểm đó làm nhỏ không lẫn vào đâu được

- Sao tìm chị có chuyện gì?

- Chỉ là có cái này cần cho chị xem.

Nói xong nhỏ móc ra từ túi xách một sấp hình đưa cho Mỹ Linh. Nhìn những tấm hình, đó là tấm hình nó và Quân đi chơi ở ngoại thành, tay Mỹ Linh run lên.

- Đáng chết!

Ném mạnh cái ly xuống sàn Mỹ Linh tức giận quát lên.

- Chị bình tĩnh. - An Nhiên thấy vậy mặt tái mét đây là lần thứ hai nhỏ thấy Mỹ Linh giận như vậy kể từ ngày đó.

- Chị đã cảnh cáo vậy mà nó nhất quyết không nghe, Hiểu Nhi sau này mà đừng trách tao ác!

Gương mặt Mỹ Linh đánh lại ánh mắt chứa đựng sự căm phẫn.

Không phải khi không mà cô ta ác như vậy mọi chuyện đều có nguyên do. 3 năm trước Lan Mai bạn rất thân của Mỹ Linh đã làm một chuyện khiến Mỹ Linh trở nên đáng sợ như vậy. Tình cảm của bọn họ rất thân, cho đến một ngày Mỹ Linh phát hiện Lan Mai có tình cảm với Tường Quân còn ra sức dụ dỗ anh làm Mỹ Linh tức điên lên. Lan Mai đã biết Tường Quân và Mỹ Linh có hôn ước với nhau nhưng lại ra sức bày mưu tính kế, trong một lần tình cờ Mỹ Linh phát hiện ra được. Đau khổ trước sự phản bội cô càng đa nghi hơn không muốn có bất kì ai ở bên cạnh Tường Quân vì cô nghĩ ai bên cậu cũng là có ý đồ như Lan Mai.

Nhớ lại Mỹ Linh càng tức giận lần này là cô nhân nhượng nên mới để họ vui vẻ như thế này, cô nhất định sẽ không nhân nhượng mà nhẹ tay nữa.

38. Chương 38: Kết Quả Kỳ Thi.

Cốc... cốc...

- Nè, sao chối dậy đi.

Nó gõ cửa phòng hẩn, hình như ở đây mấy tuần rồi mà nó chưa gõ lần nào. (chẳng biết có trò gì mới).

- Sao chối... anh dậy mau...

Cạch...

Hắn đầu tóc bù xù xuất hiện, nó phì cười nhìn mắt cả hình tượng.

- Mới sáng ra mà cô la om sòm vậy.
- Đi tập thể dục với tôi đi.
- Mỗi ngày gọi muốn gây lười mới dậy nấu bữa sáng, hôm nay lại đòi đi tập thể dục.
- Nói nhiều có đi không.
- Đi. Đợi chút, đúng là tắc kè.

Hắn đóng cửa, nó xuống nhà đợi.

5 phút sau hắn bước xuống với bộ đồ thể dục nhìn cực kì năng động. Nó mãi ngắm hình ảnh khác lạ của hắn mà bị hắn bỏ lại phía sau lúc nào không hay, tới khi hồn nhập xác thì hắn đã đi được 1 đoạn rồi.

- Nè... đợi với....

Hai người chạy bộ ra công viên.

- Lâu rồi mới chạy mệt quá. - Nó thở hồng hộc.
- Ăn rồi ngủ cho nhiều giờ than.
- Người ta nói “có thực mới vực được đạo” đó.. còn nữa ăn no thì phải ngủ thôi bởi nhân gian có câu ” căng da bụng trùn da mắt” mà - nó lườm thuyết giảng 1 nùi đạo lí nhân gian đời đời lưu truyền mà mình biết.
- Ham ăn tham ngủ nói đại đi còn triết lí.
- Sao anh nhiều lời vậy.
- Tôi nói sự thật.
- Khó ưa, đồ ăn bắt được tôi.

Nó nói rồi bắt đầu chạy, chốc chốc còn quay ra sau lè lưỡi, hắn cười lắc đầu bó tay vì tính trẻ con của nó rồi lại chột giật mình tại sao bên cạnh nó hắn lại cười nhiều như vậy chứ? Hình như thiếu nó 1 ngày thôi hắn cảm thấy trống trải vô cùng. ” thôi không nghĩ nữa”.

Vì cầm đầu chạy nên chỉ mấy phút nó đã thấm mệt tốc độ cũng giảm lại, hắn thấy vậy tăng tốc chạy lên.

- Cô thua rồi.
- Hơ nhanh vậy. - Nó ngạc nhiên lúc này hắn còn tuốt ở sau mà
- Ngốc, ai lại chạy cầm đầu như vậy chứ.
- Xí.. cho anh thắng lần này đó. (chị thua mà còn mạnh miệng thật là hết nói)
- Thôi về.

Nó và Hắn mới vừa tới lớp đã bị cả bọn kéo xuống.

- Đi đâu vậy? - nó hỏi.
- Mày hỏi ngu đi xem kết quả thi chứ đi đâu. - Vy cốc đầu nó.
- Ồ he.. - Nó công nhận mình hỏi ngu thiệt.

Sân trường thường ngày đã đông nay còn đông hơn tất cả học sinh đều kéo nhau xuống băng thông báo.

- Đông quá sao đây? - Linh hỏi
- Chờ chút đi Linh, lát họ tản đi hết à! - Tuấn nói
- Cái bọn này dai như đĩa, coi xong cũng không chịu tránh ra, bực thật. - Vy khó chịu.
- Nè, làm gì đi chứ tao mỗi chân quá. - nó nhăn nhó.

- Cô hét lên đi. - Hấn góp ý

- Ờ Huy nói đúng đó. - Cả bọn gật đồng tán thưởng.

Nó lắc đầu.

- Diên sao mà hét, lỡ nó không tránh mà chửi vào mặt chắc tôi chết.

- Không đâu, giọng hét của mày kinh lắm bảo đảm hiệu quả. - Vy cho Linh một like

Cả bọn năn nỉ cật lực cuối cùng nó cũng gật đầu.

- LÀM ƠN TRÁNH RAAAAAA

Tất cả học sinh phải bịt hết tai lại dang sang một bên.

- Haha... Nhi ơi tao phục mày. - Vy cười ha hả

Nhờ tiếng hét của nó mà cả bọn đã có mặt trước bảng thông báo.

- Khối 11 đâu? -Nó hỏi.

- Đây rồi, haha tao hạng 5 mày ơi yeahhhhhh.. - Vy nhảy tưng tưng.

- Tao hạng 6 nè. - Linh phấn khích

Hai con bạn phấn khích làm nó hồi hộp, tìm mãi mà không thấy tên mình.

- Á đây rồi... hạng 4 ôi hạnh phúc quá aaaaaa.... - nó hét lên

Mọi người lại có một màn nhức óc vì nó.

- Mày nhìn kìa Nhi. - Vy chỉ vào cái tên đang chễm chệ ở vị trí số 1.

- Phạm Khắc Huy, phải tên sao chối không vậy? Đọc hộ tao.

- Ờ đúng rồi Huy lớp mình đó.

Tên diên đó có học hành gì đâu mà hạng 1 chứ phi thực tế, quá vô lí ” Chắc chắn là hối lộ rồi!” Nó gật đầu cái rụp vì lí do mới nghĩ ra đó, 1 lí do để nó bám víu với cái sự thật quá phũ phàng này, ngó qua danh sách khối 12 vị trí số 1 là Đỗ Tường Quân. ” ôi sao mình ở gần nhân tài không vậy? Có lẽ mình quá đẹp lại dễ thương đây mà haizzz” (bả lại tự sướng rồi :))

Sau khi chen ra khỏi đó cả bọn mới tìm ra kẻ thua cuộc.

- Hoàng và Tuấn đồng hạng 7 đó, hai cậu thua rồi haha... - Vy phán

- Biết rồi. - Hai người nói giọng thều thào.

- Vậy chúng ta hẹn nhau đi ăn nha Hoàng và Tuấn bao cả bọn. - Linh nói.

- KHÔNG ĐƯỢC. - đồng thanh phản đối.

- Sao không được?

Chỉ, chỉ 2 người được chỉ là....

- Hai con heo đó ăn kinh lắm! Linh à cậu thương tớ với... - Tuấn ỉu xiu nhớ tới cái ngày chủ nhật kinh hoàng của đời mình.

Xung quanh bắt đầu nóng lên, báo hiệu nhiệt độ tăng.

- Đúng rồi! Lần trước đi ăn tớ đã sợ lắm rồi, nhất quyết không. - Hoàng lập luận cố gắng bác bỏ ý kiến của Linh

Có mùi khét ở đâu đó.

Linh ngửi thấy mùi khét phía sau nên kiểm chỗ nắp, hấn ngó nghiêng rồi cũng vô thức lùi 2 bước lòng đang cầu mong thần linh phù hộ cho 2 thằng bạn.. ” Chúng mày chết thảm rồi!”

- TUẤN À!! - nó gọi thăm thiết.

- HOÀNG OIII!! - Vy gọi trêu mếu.

Hai nhân vật của chúng ta chân tay đang mềm nhũn, nghe như có tiếng của hắc bạch vô thường gọi mình mà bất giác rùng mình luôn.

- Tớ.... tớ.. đây - Đồng thanh nhỏ xịu.

- Nếu như hai khanh không muốn ăn cơm ăn thịt, thì.... - Vy bỏ lửng.

- Trăm sẽ cho hai khanh.... ĂN ĐÁ NÀY!, ĂN ĐÁM NÀY! AAA ĐỪNG LẠI..

Nó và Vy xông vào như hai con hổ đói tìm thấy con mồi

- CỨU TÔI VỚI... - tiếng hét thất thanh

-Hahahahaha - Linh ôm bụng cười, đáng đời ai biểu chọc hai con nhỏ đó làm gì.

Cả bọn trở lại lớp học. Mấy đứa trông lớp nhìn Hoàng và Tuấn với ánh mắt ngỡ ngàng vì nhan sắc sáng chói giờ thành sói chán un. Chỉ thầm oán thán ” Ôi mỹ nam của em!”

Cô chủ nhiệm bước vào miệng cười tươi như hoa.

- Cô rất vui vì kết quả thứ hạng của lớp ta rất cao, bên cạnh đó cô cũng hơi thất vọng vì lớp ta sẽ có 2 bạn phải chuyển lớp đó là Thùy và Mai.

Sau lời cô nói là niềm hứng thú của Vy.

- con nhỏ đó đi quách cho tao nhờ. Mà sao con An Nhiên cũng không chuyển luôn vậy như thế càng mừng.

- Rắc tiếc ày... - Nó làm mặt hề trước Vy làm Vy cười.

- Cô cũng thông báo thứ 5 tuần này sẽ diễn ra cuộc thi đấu bóng rổ ba em Huy, Hoàng và Tuấn nhớ chuẩn bị nhé. Còn ba phần thi kia sẽ diễn ra vào sáng ngày 22/ 12 có nghĩa là thứ 7 còn tối là buổi party. Các em nhớ chưa?

- DẠ NHỚ. - cả lớp đồng thanh.

kết thúc buổi học, chúng nó kéo nhau đi ăn như đã nói, địa điểm dừng chân không đâu khác chính là ” Smile” (Cái quán quá quen).

- Mấy đứa hôm nay đến đông đủ vậy? - Nam ngồi xuống bàn tụi nó

- Hôm nay có người đái nên phải đông đủ mới vui. - Nó nói

- Ai xui xẻo vậy, đái em Linh với Vy là sạch túi còn không đủ.

- Bọn em cũng đang đau khổ đây. - Hoàng và Tuấn ủ rũ. Nhan sắc cũng đã đi tu sửa rồi.

- Mỗi con tắc kè thôi là nghèo rồi. - Hấn thêm

- Gì chứ? Anh đừng có nói quá. - nó cãi.

- Làm như bọn em là heo vậy - Vy càu nhàu Nam.

- Thì em là Heo mà ục ịch ục ịch haha...

Vy tức đấm thành thịch vào Nam.

- Nay thì Heo, đồ đáng ghét nhà anh chết đi.

- Ui da.. đau.. heo con em đừng lại. - Nam nhăn nhó công nhận Vy mạnh tay thật. (nhỏ học taekwondo đó nhé!)

Hoàng hơi buồn quay ra cửa sổ...

- Heo con haha... cái tên này hay đó Linh, tao quyết định rồi từ nay tao sẽ gọi như vậy. Để tao đổi lại tên trong danh bạ liền mới được.

Nó hí hửng mở điện thoại sửa từ " Vy hâm" thành " Vy heo con" với cái tên mới mà Nam đặt cho Vy, cả bọn khoái chí cười.

- Hừ... các người hùa nhau ăn hiếp ta chứ gì? Ta hiền quá mà.

- Ờ..... - Cả bọn buồn nôn.

- Yaaa... bực quá. - Vy hét lên. - Phạm Quốc Nam em chính thức giận anh.....

Cãi nhau chí chóe mệt quá tụi nó gọi món ăn. Còn Nam vẫn đang dỗ dành Vy.

- Linh thích ăn gà rán thì ăn nhiều nhé! - Tuấn gấp cho Linh.

- Sao Tuấn biết hay vậy?

- Trời Tuấn mà. - Tuấn vỗ ngực đắc ý.

Nó và Vy nhìn nhau cười thầm trong lòng " Tại cậu ấy hối lộ tụi tao thì có"

Còn Linh thì cười toe toét vì được ai đó quan tâm đến sở thích của mình.

- À mà thứ 5 thì bóng rổ rồi đó các cậu tập chưa? - Nó vừa ăn vừa hỏi.

- Chút đi luôn đi. - Hoàng đề nghị

- Cho anh tham gia với, lâu rồi không vận động. - Nam từ đâu đi tới.

- Anh ở lại làm việc đi, không thôi bị đuổi việc đó. - Vy nói (có Nam là có Vy :))

- Ai dám đuổi anh chứ, anh là chủ mà haha...

- CÁI GÌ?? - cả bọn đồng thanh trừ hấn và Hoàng.

- Làm gì phản ứng ghê vậy.

- Vậy mà giấu bọn em. - Linh nói giọng khiển trách.

- Rồi cho anh xin lỗi. - Nam vờ cuối gập người. - Mà Huy nó cũng là ông chủ thứ 2 ở đây đó sao chỉ mình anh bị công kích vậy?

Sau lời nói của Nam là tiếng hét của nó.

- Anh ta á? - Tay chỉ vào hấn.

Lần này cả bọn ngạc nhiên hơn.

- Mà giấu kĩ ghê đó. - Tuấn lia mắt nhìn thẳng bạn.

- Có ai hỏi đâu mà tao nói.

- Thôi đi tập bóng.

Vậy là địa điểm tiếp theo của tụi nó là sân vận động " Ban Mai" (tác giả bịa đấy hehe..).

- Lét gô thiiiiii....

Linh đi cùng xe với Tuấn, Nam dành chỗ Vy. còn Hấn, nó và Hoàng đi chung.

Sân vận động Ban Mai.

Ba đứa chúng nó vào hàng ghế ngồi cổ vũ cho 4 đứa con trai.

Vào phòng tập thay bộ đồ thể thao cho thoải mái, họ bắt đầu khởi động. Tuấn đang múa máy tay chân chọc cho Linh nhà ta cười.

- Coi cha Tuấn kìa haha... - Vy cười sặc sụa.

- Cậu ấy dễ thương quá! - Linh vô thức thốt lên. Làm nó và Vy trở mặt nhìn.

- Mà thích Tuấn hả? - Nó hỏi mặt gian

- Ô... tao....

- Ô tao gì? Thích thì nói đại ra đi.

- Ủ thì.... có. - Linh mặt ửng đỏ.

- Haha vui quá. - Nó và Vy cười nhìn nhau tiếp màn trò chuyện bằng mắt ” con nhỏ này khỏi cửa cũng đổ rồi mày ơi, tao với mày có thêm một châu ăn nữa rồi.” (hai chị cứ thấy ăn là mắt sáng rỡ à! ^^)

Cả ba không nói gì nữa chăm chú nhìn 4 người kia tập.

Cả bốn đều có chiều cao đáng nể nên không khó để dẫn bóng. Hấn và Tuấn một đội, Hoàng và Nam một đội. Hai đội đều có những màn dẫn bóng đẹp mắt, tỉ số bây giờ đang sát nút Hoàng và Nam dẫn trước với tỉ số 6-7.

- Động tác của Huy nhanh quá mày ơi! - Vy reo lên

- Ủ, phải công nhận anh ta chơi bóng cừ thật. - Nó gật

- Hoàng dẫn bóng tuyệt quá. - Linh vỗ tay

- sao không khen tuấn của mày đi,cậu ấy tung hay quá từ xa mà quả nào cũng vào. - Vy

- Nam của mày cũng vậy mà.. hứ.

Linh và Vy chỉ chốc.

- Hai con này tụi mày muốn xem hay về, bực bội.

Nghe nó quát hai đứa kia im re. (tại giọng chị ấy khủng ạ).

Nam dẫn bóng đến gần rổ chuẩn bị bậc lên thì Hấn từ phía sau cướp bóng và úp rổ một cách đẹp mắt.

Trận đấu kết thúc đội Hấn thắng với tỉ số 13- 12.

Bốn người ai cũng mồ hôi nhễ nhại, ba đứa nó cầm chai nước chạy lại thấy ổi người một chai. Linh cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán Tuấn làm mấy đứa chúng nó bật miệng cười.

- Tình quá, Yêu nhau mau đi... - Vy chọc.

- Chuẩn - Những người còn lại đồng thanh.

Tiếng cười nói rôm rả cả một góc sân, ánh nắng buổi chiều chiếu

39. Chương 39: Cuộc Thi Bóng Rổ

Khí trời của tháng 12 se se lạnh, ai ra đường cũng khoát lên mình thêm một chiếc áo để giữ ấm. Nhưng ngược lại tại Trường Lucky Star đang nóng hơn bao giờ hết.

Tất cả học sinh đều đang có mặt tại nhà đa năng của trường, hôm nay là cuộc thi bóng rổ của các khối lớp. Nhà đa năng của trường nó rất rộng, có sẵn các dãy ghế nên rất thuận tiện quan sát và cổ vũ. Hàng loạt các băng gôn chỉ chít tên của bọn Hấn làm tụi nó nhìn mà buồn nôn, đại khái là:

” Hoàng ơi Fighting.. ”

” Khắc Huy em yêu anh”

” Quân à cố lên, em sẽ luôn bên anh”

v.v và v.v

Thông tin bọn hấn sẽ thi đấu lan nhanh thật.

Đại diện các lớp lần lượt ra sân, thầy thể dục và Huấn luyện viên đang thao thao bất tuyệt về luật chơi và cách tính điểm, bên dưới không khí nóng hổi lên, trận đấu được mong chờ nhất có lẽ là trận đấu giữa 11A1- 11A5 vs 12A1- 12A4.

Bọn hắn bước ra sân phía bên kia có cả Tường Quân và 4 người khác.

Cả nhà đa năng rộn lên những tiếng reo hò của mọi người.

Đội A mang màu áo xanh nước biển là đội của Hắc, mang màu áo cam là đội B của Tường Quân.

Sau khi thực hiện các nghi thức tất cả cầu thủ vào vị trí.

Tiếng còi của trọng tài vang lên.

-ĐỘI A ĐANG DẪN BÓNG, ĐỘI TRƯỞNG TƯỜNG QUÂN CÓ MỘT PHA CƯỚP BÓNG NGOẠN NGỤC.

Tiếng thầy MC đang đều đều vang lên.

- TUYỆT HẬU VỆ GHI ĐIỂM CỦA ĐỘI B ĐÃ CÓ 1 MÀN GHI ĐIỂM ĐẸP MẮT VÀ DẪN TRƯỚC 0-3 (Tỷ số A trước B sau).

Trận đấu đang diễn ra gay cấn, tiếng reo hò không ngớt.

Hắc đang đưa sự chú ý về Tường Quân ” cậu khá lắm”

- TRUNG PHONG CỦA ĐỘI B RA SỨC GIỮ BÓNG

- KIÀÀÀ RA NGOÀI, ĐỘI B MẤT BÓNG VÌ MÀN ĐỖ BÓNG TUYỆT VỜI CỦA ĐÌNH HIẾU TRUNG PHONG ĐỘI A.

Từ này đến giờ bọn hắn vẫn ra sức vờn đội B, chăm chú quan sát bóng trên tay Quân chờ thời cơ thích hợp.

- Đây rồi . - Hoàng từ phía sau cướp bóng và ném trên không hắc từ xa bắt bóng và bật bảng.

- Ô QUÁ HAY CỨ BẬT BẢNG CỦA ĐỘI TRƯỞNG KHẮC HUY ĐÃ NÂNG TỈ SỐ LÊN 3 ĐỀU. CẢ HAI ĐỘI DƯỠNG NHƯ ĐANG NGANG TÀI NGANG SỨC.

Ở bên dưới.

- Ôi hồi hộp quá mày ơi. - Vy nói mắt không rời khỏi sân.

- Quân chơi bóng không tệ đâu - Linh cũng vậy, nó vẫn im lặng quan sát

Phía hàng ghế khác.

” Quân à anh cố lên” - Mỹ Linh nói thầm mắt không rời người con trai mang màu áo số 12.

Quân đang tự trách vì quá bất cẩn.

- KHẮC HUY ĐANG DẪN BÓNG..... MỘT MÀN NÉM VÀ BẮT BÓNG CHUẨN CỦA TIỀN VỆ THANH TUẤN.... BẬT BẢNG 6-3 ĐỘI A ĐANG DẪN TRƯỚC 3 ĐIỂM.

Màn thi đấu diễn ra quyết liệt sau 30 phút.

- TỈ SỐ BÂY GIỜ LÀ 12-15 .

- MỘT QUẢ NÉM PHẠT CHO ĐỘI TRƯỞNG TƯỜNG QUÂN VÌ LỖI ĐÁNH TAY CỦA MÌNH.

Hoàng giật bóng chuyền thẳng vào ngực Tuấn, Tuấn từ phía sau trung phong bật lên úp rổ mang ba điểm về cho đội.

- HIỆP 1 KẾT THÚC VỚI TỈ SỐ 15-15.

Mọi người được nghỉ trong 5 phút, Hắc vừa uống nước vừa nói.

- Đổi cách phòng thủ đi.

- Đúng đó 1 kèm 1 đi, cậu chuyền đập đất cho tới. - Tuấn nói.

- trung phong cậu cố gắng cản không cho đối phương đến gần rổ, tôi sẽ sử dụng kỹ thuật đưa bóng qua lưng.

- Hắc lên tiếng nhìn cậu bạn to con lớp 11A5.

5 phút trôi qua hai đội hội ý đã xong, Hiệp 2 bắt đầu với màn dẫn bóng của tiền vệ đội B.

Quân cố gắng sử dụng kỹ thuật alley-oop của mình nhưng đều bị phá hỏng bởi Hấn, Hấn đã nhận ra mục đích của Quân là nhảy lên bắt bóng và cho luôn vào rổ nên Hấn đã nhanh chóng dùng sự linh hoạt của mình đỡ bóng.

- QUÁ TUYỆT ĐỘI TRƯỞNG KHẮC HUY ĐÃ NÉM BÓNG BẰNG LƯNG, WOAA.. HẬU VỆ GHI ĐIỂM THANH TUẤN ĐÃ CÓ MÀN GHI ĐIỂM XUẤT SẮC VỚI CÚ NÉM 3-POINTER.

Màn hò hét rộ lên.

- KHẮC HUY CỐ LÊN, ĐỘI A FIGHTING....

- TƯỜNG QUÂN CỐ LÊN ĐỘI B THẮNG CUỘC.

Các FC nữ của cả hai đội đang phấn khích hò hét âm ỉ.

- TUẤN ƠI..... QUÁ TUYỆT.. - Linh hét lên

Tuấn nghe tiếng Linh hét mà phấn khích cậu nhận bóng từ Hấn và tiếp tục ghi điểm.

- TURNOVER..... - tiếng hét của MC cùng với việc Hấn đã làm mất bóng. Quân bắt bóng và bật rổ.

- TỈ SỐ BÂY GIỜ LÀ 48-39. HIỆP 3 BẮT ĐẦU.

30 phút tiếp theo trận đấu đang dần đến hồi kết thúc, không khí căng thẳng.

- CÁC CẦU THỦ CỦA HAI ĐỘI ĐANG TẬP TRUNG CAO ĐỘ, CHƯA CÓ MÀN GHI ĐIỂM NÀO ĐƯỢC THỰC HIỆN THÀNH CÔNG.

Cứ mỗi lần Tuấn chuẩn bị bật bóng đều bị đội B bắt được, dường như họ đang rất tập trung chuyển sự chú ý về cậu rồi.

- LỖI CHẠY BƯỚC, ĐỘI A NÉM PHẠT.

- KHÔNG QUA, HẬU VỆ DẪN BÓNG KHẢI HOÀNG ĐANG MẤT PHONG ĐỘ.

Mọi người ồ lên khi thấy Hoàng ném phạt.

- Này hình như Hoàng bị sao ấy? - nó chỉ tay

- Ừ cậu ấy làm mất bóng suốt từ nãy đến giờ. - Linh nói. - Ủa Vy và Nam đi đâu rồi?

- Mua nước rồi, trận đấu sắp kết thúc mua cho họ luôn, kìa về rồi.

- Sao rồi? Thắng chưa? - Vy ngồi xuống hỏi.

- Hoàng làm mất bóng suốt đang đều nhau.

- Nó hình như đang mất tập trung. - Nam ngồi cạnh Vy nhìn về phía sân đấu. Cậu đã đến đây từ hiệp 2.

Cả bọn nhìn về họ lòng cầu mong.

Quân bị Hấn chắn bóng trên không khi cậu tiến về bảng rổ, rồi Hấn giơ cao và ném bằng một tay, kết thúc với một màn ghi điểm đẹp mắt.

- VÀO BẢNGGGG.... 57- 54 ĐỘI A THẮNG CUỘC. QUÁ LÀ GÂY CÁN VỚI TỈ SỐ SÁT NÚT.

Tiếng cổ vũ ngập cả nhà đa năng, tiếng hò reo không dứt vang lên. Bọn Hấn chạy lại chỗ tụi nó.

- YEEEEEE... THẮNG RỒI. - nó Linh và Vy reo hò.

- Em làm tốt lắm. - Nam vỗ vai Hấn.

Hấn gật đầu mỉm cười nó chạy lại đưa chai nước cho từng người.

- Của cậu, của cậu làm tốt lắm.

Đến trước mặt hắn.

- Nè, của anh. Hi anh quá tuyệt. - Nó cười giơ ngón tay.
- Tôi mà tất nhiên phải tuyệt. - Hắn tự sướng, nó lườm.
- Khen có 1 câu cái mũi lên tới trán.. plè..

Hahahahahaha...

Tụi nó kéo nhau đi ăn mừng chiến thắng, trông Hoàng buồn hẳn. Từ khi Nam tới Vy luôn riu rít cạnh Nam làm Hoàng buồn nên thế nên cậu đã làm mất bóng vì tâm trạng không tốt. Có lẽ cậu đã biết cậu chỉ mãi mãi yêu đơn phương. Cười buồn rồi cậu gạt bỏ suy nghĩ đó bắt đầu hòa vào cuộc trò chuyện.

P/s : Chương này tác giả viết không hay lắm vì tác giả cũng không rành về bóng rổ nên có chỗ nào nói sai mọi người thông cảm nhé. ^-^

40. Chương 40: Đêm Mưa - Ai Ôm Ai?

Ăn tối xong nó bay ra phòng khách giật cái điều khiển, hí hửng mở phim coi.

- Ôi anh ấy ngầu quá Ji Chang Wook ơi.... healer.... - Nó reo hò âm ỉ.
- Tôi đẹp hơn không ngắm đi ngắm cái người xấu hoắt. - Hắn ngồi kế bên ngựa mắt nói cho bỏ tức.
- Tự sướng vừa thôi, mắc ói quá. Anh có bay được như anh ý không mà nói.
- Dĩ nhiên hồi thừa.
- Bay liền đi. - Nó thách.
- Kêu bay ở đây chẳng lẽ bay qua đầu cô chắc.

- không bay được ngồi im cho tôi coi phim, bực bội à.

Không để ý tới hắn nữa nó chăm chú vào bộ phim. Tới đoạn nữ chính bị mắc kẹt trong thang máy và nam chính đã trượt dây cáp xuống cứu nó nói.

- Ê sao chối nếu tôi bị kẹt trong đó anh có cứu tôi như vậy không? - Mắt long lanh nhìn hắn hi vọng.
- Mơ à, tôi cho cô ở trong đó vừa hết vừa la tới chết luôn.
- Đồ máu lạnh ác độc nhà anh. - Nó ném cái gối vào mặt hắn, rồi coi phim tiếp lòng chột buồn không hiểu vì sao buồn.

Hắn thì đang mãi mê suy nghĩ về câu hỏi của nó, trả lời chọc nó chơi vậy thôi chứ nếu là thật thì hắn sẽ làm gì có cứu nó không? Tự hỏi và tự hỏi.

Tối ai về phòng nẩy chìm vào giấc ngủ.

Gió ủa làm cành cây ngoài trời đung đưa, mưa bắt đầu rơi càng lúc càng nặng hạt, nó lạnh mà rúc trong chăn trùm kín mít

ĐỪNG..... RẦM....

Trời nhá nhem xẹt từng tia sét sáng chói bỗng sấm đánh đùng một cái.

Nó ở trong chăn run cầm cập, nó rất sợ sấm mỗi khi ở nhà nó đều qua ngủ cùng cha và mẹ nên không thấy sợ bây giờ nằm một mình thì nó phải làm sao? Huhu

Cứ thế lại một tiếng sấm nữa vang lên xé toạt bầu không khí im ắng lúc về đêm.

Không thể chịu đựng thêm, nó ôm chăn gối sợ hãi chạy sang phòng hắn, gõ cửa.

- Mở cửa cho tôi đi. - Giọng run rẩy nhỏ xíu.

Không gian yên lặng, mưa vẫn rơi.

- sao chổi ơi, mở cửa cho tôi . - Nó cố gắng gõ cửa, không một tiếng động.

- Hức.... hức.... Huy... Huy mở cửa... hức..

Nó dựa lưng vào tường trước phòng hắt khóc ngon lành.

ĐỪNG... RẦM...

Lại một tiếng sấm nữa.

- Huhuhuhu.....HUY ỒIIIIII....Huhuhu. - Nó khóc to hơn.

Cạch.

- Cô sao vậy Nhi?

Hắn đang ngủ thì nghe tiếng nó khóc, gọi tên hắn, ngay lúc đó lòng hắn thoáng tia hốt hoảng nên chạy nhanh ra mở cửa, mặt mũi nó tèm lem nước mắt.

- Cho... hức... tôi vào với... hức.. tôi sợ sấm...

Mặt nó xanh mét, thường ngày hung dữ, bà chằn nóng nảy bao nhiêu thì bây giờ yếu đuối hiền lành bấy nhiêu. Điều bộ của nó y như con mèo con nhìn vào là chỉ muốn nâng niu bảo vệ.

- Đồ nhát gan, vào đi. - Hắn lắc đầu cười cứ tưởng nó bị gì làm hắn hết hồn.

Nó quần xắn vừa khóc vừa chạy vào trèo thẳng lên giường luôn không cần biết là giường của ai. (Bây giờ ta sợ không quan tâm gì hết ^^).

- Sợ quá.... sợ quá.... - Người nó vẫn run.

- Nè, đồ ngốc sấm cũng sợ là sao? - Hắn ngồi xuống kế bên.

- Sợ lắm....

Thấy nó có vẻ sợ hãi lắm, miệng cứ lẩm bẩm người thì run run chẳng lẽ có gì liên quan tới sấm sao?

- Tôi ở đây, đừng sợ. - Hắn vỗ vai nó trấn an.

ĐỪNG... RẦM...

Hiện tại thì người hắn cứng đờ nhìn nó, Chỉ là khi vừa nghe tiếng sấm nó đã nhào tới ôm hắn luôn nên bây giờ.

Không nỡ đẩy nó ra mặc dù tim đập loạn xạ, còn nó khóc đã đời rồi ngủ luôn lúc nào không hay.

SÁNG.

- YAAAAA.....

Căn nhà lại được dịp chấn động bởi tiếng hét kinh hoàng của nó.

- Cô điên hay sao vậy HẢ? - Hắn quát.

Nguyên nhân của tiếng hét là lúc nó mở mắt ra thì thấy mình ở 1 nơi xa lạ căn phòng màu cafe sữa nhạt chứ không phải màu tím nhạt, ngó nghiêng và hoảng hốt khi thấy tay đang ôm một tên con trai, người thì dựa hẳn vào vai tên đó, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, tỉnh rồi bây giờ nó đang tỉnh hẳn và tên đó không ai khác chính là hắn.

- Biến thái, ai cho anh ôm tôi HẢ???? - Nó vẫn hét. (Hơ bả ôm người ta mà ^^ ?)

- tôi ôm cô???

- Ờ.... tại sao lại ôm tôi? Lẽ ra tôi phải ở phòng tôi sao giờ lại ở đây giải thích đi? - Nó tuôn một dòng.

- Tôi qua cô tự qua gõ cửa phòng tôi, còn ôm tôi mà bây giờ lại đổ lỗi là sao.

- CÁI GÌ??? TÔI TỰ QUA ĐÂY SAO??

- Chính xác là vậy.
- Tôi qua phòng anh làm gì chứ? (Vẫn không nhớ ra là bả lết thân qua đây)
- cái đồ nhát gan sợ sấm.

Tiếp nhận thông tin.. tí tí đã xong ” Đúng là mình rất sợ sấm... đêm qua... mưa.... sấm.... aaaaaaaa chết tôi rồi” nó khóc than trong lòng, xấu hổ khi nhớ ra mọi chuyện.

- À... tôi nhớ ra mình cần phải nấu bữa sáng hì hì... tôi... tôi.. đi nhé bye anh cứ vui vẻ ngủ tiếp đi. - 36 kế chuồn là thượng sách. Nó phi thẳng về phòng lòng rửa xả bản thân. Từ ngày ở chung một nhà với hấn , nó đã nhận thức được là mình đã gây rất nhiều chuyện xấu hổ hết té ôm hấn, ngủ quên ở phòng hấn, ném đồng hồ vào mặt hấn, nói những câu không nên nói.... vv... và bây giờ là ” đêm hôm mò qua phòng trai” . Ôi nó muốn đào 1 cái lỗ chui xuống.

Suốt cả bữa sáng nó không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn không phải vì sợ chính xác là nó đang rất ngượng.

TRƯỜNG LUCKY STAR.

Ở ngoài cổng đã nghe tiếng nhạc sôi động vang lên khắp cả trường, học sinh hôm nay ai cũng gọn gàng trong bộ đồng phục quen thuộc.

Sân trường được trang trí rất đẹp, một cái băng gôn to dùng ghi dòng chữ ” LỄ KỶ NIỆM 22 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG“, xung quanh mắc đầy bong bóng, hàng ghế dành cho giáo viên và học sinh được xếp ngay ngắn, sân trường rất rộng sân khấu được đặt ngay chính giữa, bên phải là một hàng ghế dài gồm bảy cái ghế đề dòng chữ ” Ban Giám Khảo”, bên trái là một hàng ghế rất dài gồm 30 chỗ ngồi phía trên mỗi bàn là 1 cái máy vi tính. Tất cả các máy vi tính đều kết nối đến 1 máy trung tâm và được chiếu lên màn hình sân khấu. Nhìn đã thấy ngôi trường này giàu đến mức nào rồi.

Học sinh của 30 khối lớp đã ngồi vào hàng ghế của lớp mình, không khí ồn ào náo nhiệt, ai nấy đều háo hức mong chờ phần thi bắt đầu. hôm nay là cô chủ nhiệm lớp nó kiêm luôn chức MC nhìn cô đẹp rạng ngời trong chiếc áo dài màu rêu. Bước lên bục phát biểu cô cất giọng.

- XIN CHÀO CÁC EM. HÔM NAY LÀ LỄ KỶ NIỆM 22 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG, CHÚNG TA RẤT VINH HẠNH ĐƯỢC NGỒI ĐÂY..... BLA BLA VỀ LỊCH SỬ RA ĐỜI CỦA TRƯỜNG.

Tụi học sinh chán ngấy mấy cái màn phát biểu buồn ngủ này nên quay ra nói chuyện ì xèo.

- VÀ HÔM NAY CHÚNG TA SẼ BƯỚC VÀO 3 PHẦN THI TIẾP THEO ĐỀ NGHỊ CÁC EM NHIỆT LIỆT HOAN NGHÊNH VÀ BẮT ĐẦU PHẦN THI ĐẦU TIÊN CỦA NGÀY HÔM NAY PHẦN THI ” GIỌNG HÁT LUCKY STAR”.

BỐP... BỐP... BỐP...

Từng tiếng vỗ tay reo hò náo nhiệt vang lên khuấy động cả sân trường

41. Chương 41: Cuộc Thi (1).

Các thí sinh của phần thi hát đều bước ra sân khấu, mỗi người diện ình những bộ trang phục khác nhau. Vy vẩy tay mỉm cười bước ra với bộ váy trắng tinh khiết, nhìn Vy giống như thiên thần bước ra từ trong truyện cổ tích quá, nhỏ có body chuẩn, da trắng gương mặt baby làm ấy boy hét rú gầm trời. Hoàng chọn ình quần jean đen và áo sơ mi trắng tay dài, thắt thêm một cái cà vạt nhỏ nhắn, cậu có dáng cao ráo, nụ cười tỏa nắng làm bọn con gái mắt nhìn lim dim như bị thôi miên. An lớp nó thì mặc áo dài trắng nhìn thực nữ quá chừng.

- con Vy xinh quá mày ơi. - Nó nhìn Vy trân trân.
- Tao make up chọn váy đó không xinh sao được hé hé. - Linh cười đắc ý.
- Để tối tham gia party tao qua make up ày, đợi tao đó.

- Thôi làm ơn, tao không thèm đâu, tối tao ở nhà ok. - Nó lắc đầu.

Linh không nói gì thêm chỉ cười lén lút, nhưng trong đầu đã ập ủ âm mưu.

Các lớp lần lượt thể hiện phần thi của mình.

- TIẾP THEO LÀ PHẦN THI CỦA LỚP 11A1, ĐẦU TIÊN LÀ CA KHÚC GIẤC MƠ THẦN TIÊN DO EM NGUYỄN KIM AN THỂ HIỆN.

An cất giọng, tiếng hát trong trẻo vang lên làm mọi người đu đưa theo, dáng người nhỏ nhắn với tà áo dài trắng. Phải nói là rất hay, ban giám khảo gật đầu mỉm cười.

- Woaaa.. An đó hả? Bất ngờ thật, trong lớp bạn ấy rất ít nói tao cũng không để ý nhiều, giờ phải nhìn với con mắt khác rồi. .Nó tuôn một lèo.

- Ừ hát hay quá. - Linh cũng đắm đuối.

- Tao hâm mộ ghê.

- Tắc kè không có tài cán gì phải hâm mộ thôi. - Hấn châm chọc.

- Anh hát hay hơn tôi không mà nói. - Nó

- tất nhiên.

- Được hôm nào tôi với anh thi hát karaoke xem ai thắng.

- Ok thôi, tôi sẽ cho cô hối hận.

- Thôi hai người stop. Tới Vy và Hoàng thi rồi kìa ở đó mà cãi. - Tuấn ngăn.

Tiếng nhạc nổi lên khá tươi vui nhỏ Vy cất tiếng hát từ từ đi ra khỏi cánh gà. Giọng hát của nhỏ mặc dù đã được nghe nhiều rồi nhưng Nó và Linh vẫn mê mẩn, Tuấn gật đầu khen hay, còn Hoàng bên trong cánh gà như bị thôi miên, hôm nay Vy thật sự rất nổi bật.

We sign our cards and letters bff

You've got a million ways

to make me laugh

You're looking out for me

You've got my back

It's so good

to have you around

mấy đứa con trai vỗ tay rần rần

You know the secrets

I could never tell

And when I'm quiet

you break through my shell

don't feel the need

to do a rebel yell

Cuz you keep

my feet on the ground

Hoàng cất giọng lên bọn con gái hú hét, phải nói giọng cậu ấy trầm ầm làm mọi người cuốn theo, Vy nhìn Hoàng cười hai người hòa vào cùng bài hát. cậu đã biết vì sao Vy chọn bài rồi! Ừ thì Vy nhắc cậu họ chỉ là bạn, là bạn đúng nghĩa.

Bài hát cứ đều đều cất lên.

Có một cô gái nhìn cậu ánh mắt chất chứa cả một biển trời yêu thương....

” Hoàng à! biết đến bao giờ ánh mắt của anh sẽ thôi không nhìn về chị ấy nữa? biết đến bao giờ ánh mắt đó dành cho em đây.....anh?”

You're a true friend

You're here till the end

You pull me aside

when something ain't right

Talk with me now

and into the night

Till it's alright again

You're a true friend

.....

True friends will go

to the end of the earth

Till they find

the things you need

Friends hang on through

the ups and the downs

Cuz they've got

someone to believe in

A true friend

You're here till the end

You pull me aside

when something ain't right

Talk with me now

and into the night

No need to pretend

Oh you're a true friend

You're here till the end

You pull me aside

when something ain't right

Talk with me now

and into the night

Till it's alright again

You're a true friend

You're a true friend

You're a true friend

...

BÓP... BÓP... BÓP

tiếng vỗ tay không ngớt.

- Hay... quá tuyệt!

- Thăng Hoàng hát hay vậy? - Tuấn ngơ ngơ vì thăng bạn.

- Nó hát hay lâu rồi. - Hấn.

- Tao mới biết đó hơ.... - Vẫn ngơ.

Đến khi hấn vỗ vào đầu một cái mới tỉnh.

- BÀI HÁT VỪA RỒI LÀ BÀI TRUE FRIEND DO EM ÁI VY VÀ EM KHẢI HOÀNG LỚP 11A1 TRÌNH BÀY. CÓ HAY KHÔNG CÁC EM??

- HAYYYYYYY... - tất cả học sinh hét lên.

- TIẾP THEO LÀ PHẦN TRÌNH DIỄN CỦA LỚP 12A1.

Nhắc đến 12A1 cả trường phấn khích hẳn lên.

Tường Quân cầm cây đàn guitar đi ra theo sau là Quỳnh, Quang ngồi vào vị trí để sẵn một dàn trống

Rồi họ là một nhóm nhạc chắc chắn sẽ thắng thôi. Nó ở dưới thích thú mong chờ màn biểu diễn, thấy mặt nó như vậy hấn chỉ muốn bóp cổ cho chết quách đi, khó chịu hấn đang khó chịu khi thấy Quân cứ nhìn nó mãi còn cái người ngây thơ kia vẫn bình thản miệng cười toe toét.

- CHÀO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, SAU ĐÂY CHÚNG TÔI XIN BIỂU DIỄN MỘT BÀI HÁT ĐƯỢC MANG TÊN QUÊ HƯƠNG TÔI.

Quân dạo đầu bằng guitar sau đó Quang cũng bắt nhịp theo bằng tiếng trống. Quỳnh cất tiếng.

Một buổi chiều êm đềm quá

Lòng chợt nhớ về một nơi xa

Hà nội bình yên quá

Nơi có những bản tình ca

Một Sài Gòn đôi lúc

Có nắng có mưa bắt chợt

Ôi sao thấy nhớ

Việt Nam quá

Mọi người vỗ tay theo tiếng nhạc. Đến lượt Quang vừa chơi trống vừa hát.

Giờ này tôi đang đứng

Đang đứng ở một nơi xa

Nhưng trái tim thì vẫn

In hình bóng quê nhà

Giờ này mùa xuân tới
Chắc phố phường thật đông vui
Một tình người ấm áp
Chỉ có Việt Nam thôi
Quân từ cây guirta nhìn lên hát.
Gửi chút thương thương nhớ nhớ
Gửi một chút buồn thật vu vơ
Gửi về nơi xa ấy
Có một người đang đứng chờ
Gửi theo làn gió mới
Đến cánh đồng vàng xinh tươi
Nụ cười xinh trong nắng mới
Người con gái Việt Nam ơi

Ánh mắt cậu luôn nhìn về một hướng nơi người con gái cậu yêu đang đứng đó. Nhưng cậu nào biết cũng có ánh mắt khác hướng về cậu và người đó nhuộm đầy sự phẫn nộ và chết chóc.

Cả ba cùng hát.

Là người tôi yêu đó
Là người luôn vẫn chờ
Một tình yêu đẹp lắm
Có thể viết như một bài thơ
Người Việt Nam là thế
Đơn giản lắm nhưng
Đậm chất tình người
Và tôi tự hào lắm
Khi nói tôi là người Việt Nam

.....

Tất cả học sinh đứng lên vỗ tay hò reo.

- 3Q 3Q..... - liên tục gọi tên. (3Q đọc là three- Q nha mọi người đừng đọc ba Q nghe giống game hehe ^^)

Nó đứng lên rút hết làm hấn ngồi kể bên bịt tai lại tức điên (người ta Fan cuồng anh gấn chịu đi :))

- ĐỘI VĂN NGHỆ CỦA 12A1 CÓ NHIỀU FAN QUÁ! NÀO CÁC EM HÃY NHANH TAY BÌNH CHỌN CHO TIẾP MỤC MÀ MÌNH YÊU THÍCH BẰNG CÁCH BỎ PHIẾU, CUỐI PHẦN THI NẤU ĂN NHÀ TRƯỜNG SẼ TỔNG KẾT SỐ ĐIỂM CỦA BGK VÀ PHIẾU BÌNH CHỌN. - Cô MC cứ thao thao bất tuyệt.

Vy và Hoàng từ đâu bay tới.

- Sao hay không? hay không? - Vy

- Dở ẹt... - Nó và Linh nói (2 chị mới khen mà giờ lật lọng ^^)

- Hai con quỷ tao ghét chúng mày hứ... - Vy quay đi giận dữ.

Hai đứa nó chỉ cười giả lả. Nói chuyện một lúc Linh và Tuấn tạm biệt tụi nó chuẩn bị thi.

Sân khấu bây giờ có chút thay đổi, rất nhiều bàn được sắp xếp phía trước sân khấu, bên trên có đầy đủ các dụng cụ nấu ăn, mỗi bàn có đánh số thứ tự nó được coi là số báo danh của thí sinh.

phía đối diện sân khấu là một khu lều nhỏ mô phỏng chợ, trưng bày rất nhiều thực phẩm tươi sống và tất cả gia vị cần thiết.

Tất cả học sinh có mặt ở đây đều rất tò mò không biết phần thi này sẽ diễn ra như thế nào đây?

Cô MC bước lên bục phát biểu.

- Chúng ta đã sẵn sàng tham gia phần thi " Nấu ăn" chưa nào?

- DẠ CỐ!!!!

- Trước khi phần thi bắt đầu các đội thi sẽ cùng tham gia một trò chơi nhé!

- Các em có thấy khu chợ mini phía trước không?

Các thí sinh đồng thanh.

- CỐ!!!!

- trò chơi của chúng ta như sau. vòng 1 các em sẽ đoán giá từng sản phẩm hoặc thực phẩm mà BTC (gọi tạm là vậy nhé!) đã đề ra, giá của các em đoán không thấp hoặc cao hơn 2000đ giá sản phẩm sẽ được tính là đúng. mỗi lần đúng các em sẽ nhận được SP hoặc TP đó về đội mình. Và cô bật mí cho các em là những thứ các em đoán được sẽ dùng làm nguyên liệu để thi nấu ăn. Đội nào đoán được nhiều sẽ có lợi thế hơn. cố lên nhé! nào vòng 1 bắt đầu.

42. Chương 41.2 Cuộc Thi (2)

- MỜI CÁC EM NHÌN VÀO MÀN HÌNH, ĐÂY LÀ HẠT NÊM KNORR LOẠI 50g GIA ĐÌNH NÀO CŨNG SỬ DỤNG RẤT QUEN THUỘC ĐÚNG KHÔNG? VẬY GIÁ CỦA NÓ LÀ BAO NHIÊU? 30s BẮT ĐẦU.

Mọi người cầm tấm bảng lên và viết, Tuấn và Linh thì hơi nhăn mặt.

- Bao nhiêu đây Linh?

- Linh không nhớ, nếu thiếu hạt nêm 1 lát làm sao mà nấu, cố nhớ xem.

Hai người vắt óc mà nghĩ, quen thuộc nhưng lại không để ý bây giờ phải vắt óc.

- HẾT GIỜ.

Màn hình hiện lên giá của nó, quá bất ngờ 25 đội trả lời đúng.

- 10.000đ. XIN CHÚC MỪNG 25 ĐỘI TRẢ LỜI ĐÚNG.

Linh và Tuấn cười toe toét vì khả năng đoán mò mà trúng của mình, bảng của họ là 11.000đ chỉ chênh lệch 1000đ nên được tính.

- TIẾP THEO. MÀN HÌNH CỦA CHÚNG TA XUẤT HIỆN GÌ ĐÂY..... THỊT BÒ THẮN LOẠI 1... THEO CÁC EM THÌ BAO NHIÊU 1KG? 30s BẮT ĐẦU.

Mặt người nào người nấy cũng nhăn lại, cái này có hay đi siêu thị hay đi chợ thì mới biết chứ sao hỏi khó vậy?

- Cái này Tuấn biết không? -Linh

- Tuấn nhớ không nhầm là 242.500đ tại tuần trước Tuấn mới đi siêu thị mua hộ mẹ.

- Chắc chưa, Linh viết nhé.

- Ok Linh viết đi.

Thời gian đang đếm ngược.

Tinh...

- HẾT GIỜ, GIÁ CỦA NÓ LÀ BAO NHIÊU XIN MỜI. - cô MC chỉ tay lên màn hình các đội hồi hợp.

- 242.500đ, XIN CHÚC MỪNG 5 ĐỘI ĐÃ CÓ ĐÁP ÁN ĐÚNG.

cứ thế lần lượt những sản phẩm được đặt ra để các đội thử sức với những dự đoán hay kinh nghiệm nội trợ của mình. Sau 30 phút vòng 1 đã kết thúc.

- CÁC ĐỘI ĐÃ NẮM GIỮ NHỮNG NGUYÊN LIỆU CHO PHẦN THI CỦA MÌNH. NÀO BÂY GIỜ LÀ VÒNG 2. PHÍA TRƯỚC MẶT CÁC EM LÀ 30 CHIẾC XE ĐẠP BÂY GIỜ CÁC EM HÃY NHẬN LẤY THÊM 100 NGÀN ĐỒNG VÀ ĐẠP CHIẾC XE ĐÓ CHỖ NHAU ĐI CHỢ. Ở MỖI GIAN HÀNG CỦA KHU CHỢ MINI PHÍA TRƯỚC ĐỀU CÓ CHỦ NHIỆM VỤ CỦA CÁC EM LÀ LÀM SAU MUA ĐỦ NGUYÊN LIỆU CHO MÓN MÀ MÌNH DỰ ĐỊNH LÀM VỚI 100.000đ. TRỪ NHỮNG THỨ MÀ CÁC EM ĐÃ CHIẾN THẮNG Ở VÒNG 1. CÁC EM CÓ 10 PHÚT ĐỂ ĐI CHỢ. NÀO HÃY NGỒI LÊN XE ĐI CHÚNG TA CÙNG BẮT ĐẦU.

Mọi người nhận 1 chiếc xe đạp và leo lên.

- Linh ôm chắc nhé! Tuấn không chắc là biết lái đâu. - Mặt Tuấn cười gian.

- Gì.. mà ôm? - Linh ngượng

- CHUẨN BỊ. BẮT ĐẦU.

từng chiếc xe đang khởi hành về phía khu chợ mini phía trước, sân trường bây giờ đang rất rộn ràng từng tiếng vỗ tay vang lên, mọi người háo hức cổ vũ cho các đội thi. Tuấn cố tình lạng lạng chiếc xe đạp miệng cứ "ôm nhé! Té đó!" Linh không còn cách nào khác vì sợ mà vịn vào eo Tuấn mặt đỏ bừng.

- Vui quá vậy! Biết thế tôi đã thi nấu ăn cho rồi. - Nó làm mặt buồn so.

- Cô nấu dở ẹt thi có nước rút mang nhục đó. - Hấn.

- Tôi nấu dở. - Nó lia mắt nhìn cái tên vừa phát ngôn.

- Chứ cô nghĩ tôi nói ai?

- Vậy hôm nay anh tự nấu ăn đi, tôi nấu dở nên xin rút lui hì hì. - Nó vui sướng, vậy nó đỡ mệt.

Vậy là nó và hấn lại được dịp chửi về chủ đề "nấu ăn".

Linh và Tuấn đang tiến đến gian hàng bán rau củ.

- Chúng ta có thịt bò rồi nên sẽ nấu món bò xào măng tây ha. - Linh đề nghị.

- Woa.. giờ hai tay tán thành, Tuấn khoái món đó lắm ^^

- Cô ơi cho em hỏi măng tây bán sao ạ? - Linh

- Cái đó 200g 21.000đ.

- Vậy cháu lấy 200g.

Linh nhận lấy bọc măng tây quay sang ra hiệu Tuấn trả tiền nhưng chàng thì đang bận ngắm nàng nên chẳng biết mãi đến khi Linh gọi hai ba tiếng mới hiểu ra vấn đề *lắc đầu* ^^

Hai người đi 1 vòng mua thêm một chút gia vị, tiền vẫn còn dư 70.000đ.

- Dư nhiều vậy? Hay nấu thêm món gì đi. - Linh.

- Ủ Tuấn cũng nghĩ vậy!

- Thế Tuấn nghĩ ra món gì chưa? Linh chịu.

Anh chàng giơ tay lên miệng gõ gõ làm vẻ nghiêm túc, Linh nhìn cười mỉm ” Cậu ấy dễ thương quá! ^^”

- Canh đi, chúng ta sẽ nấu thêm món canh.

- Ok hay đó. Vậy.....

- CANH RONG BIỂN. - Hai người đồng thanh quay sang nhe răng cười với nhau vì sự ăn ý của mình. (lần đầu cũng là lần cuối hihi).

Vậy là họ lại tung tăng đi mua thêm rong biển đậu hũ non, nấm, tôm khô vừa đủ tiền luôn.

10 phút trôi qua...

30 đội chơi đã trở về vị trí của mình trên tay họ đủ thứ nguyên liệu.

Tuấn và Linh đứng ở bàn thứ 11.

- PHẦN MONG ĐỘI ĐÃ BẮT ĐẦU, CÁC EM SẼ NẤU NHỮNG MÓN MÀ MÌNH ĐÃ DỰ ĐỊNH. TIÊU CHÍ SẼ DỰA TRÊN:

+ NGON

+ ĐẸP

+ VỆ SINH

VÀ QUAN TRỌNG LÀ PHẦN THUYẾT TRÌNH VỀ MÓN ĂN CỦA MÌNH. CÁC EM CÓ 60 PHÚT CHO PHẦN THI CỦA MÌNH. NÀO CHUẨN BỊ CHƯA?

- RỒI Ạ!!!

- 60 PHÚT BẮT ĐẦU.

Đồng hồ đếm giờ đã hiện lên trên màn hình, thời gian bắt đầu đếm ngược.

Mỗi đội đều tập trung cao độ, họ phân chia nhau người rửa thì người nấu, không khí vui nhộn. Các học sinh phía dưới tò mò, một số khác ngồi tán chuyện cho qua giờ. Ban giám khảo vẫn đang quan sát từng đội chơi.

Linh và Tuấn thì không có gì trở ngại họ đang phối hợp rất ăn ý, vì mẹ là đồng bếp nên Linh tỏ ra rất chuyên nghiệp nhỏ gọn thái rất nhanh Tuấn cũng bái phục miệng riu rít khen

30 phút trôi qua....

- Tuấn nấu canh rong biển đi.

- Vậy để Tuấn. - Tuấn xắn tay áo lên xông pha ra trận (chẳng biết có toàn mạng trở về hay không nữa...?? Tò mò).

Cậu cũng nấu ăn rất pro chỉ kém Linh một tẹo thôi.

- Đậu hũ đừng thái nhỏ quá nấu sẽ nát ra đó.

- Vậy thái to hơn một chút.

Tuấn cười xuề.

- Linh ném thử đi. - Tuấn múc một muỗng canh thử nhẹ rồi đút cho Linh. Linh ngượng ngùng ném thử.

- Woaaa... Ngon quá! Cho Tuấn 10 điểm.

- Hihi...

Màn hình đếm ngược 5... 4... 3... 2... 1...

Các đội bày trí các món ăn của mình ra phía trước, BGK tiến về bàn chấm đếm, mỗi người đều hồi hộp không biết món ăn của mình sẽ ra sao?

- Bây giờ mời đội 1 thuyết trình về món ăn của mình. - Cô hiệu phó nói.

- Thưa BGK, mực là thực phẩm cung cấp nhiều chất đạm, chất khoáng vi lượng rất tốt cho sức khỏe, kết hợp với quả chanh dây là loại quả giúp thanh nhiệt, giải độc tạo nên món “Mực sốt chanh dây” rất hấp dẫn. Khi ăn cảm nhận được vị ngọt, giòn của mực, vị chua chua của chanh dây và vị ngọt của mật ong tỏa ra thơm ngát. Đội em xin hết! - Quỳnh Anh dứt lời từng tiếng reo hò vang lên chủ yếu là của cácd boy, nhỏ mới chuyển tới gần 1 tuần mà đã được bầu chọn làm hotgirl của khối 10 rồi thật sự là sức hút của nhỏ không hề nhỏ.

- Món ăn của các em nhìn rất đẹp và bắt mắt. - Thầy hiệu trưởng nói. (chú họ mà sao không khen được hơn hơ)

các BGK bắt đầu nhắc đĩa ném thử, ai nấy đều gật đầu hài lòng. Sau 1 hồi hội ý cuối cùng cũng đưa ra số điểm.

- Đội 1 của lớp 10A1 xuất sắc món ăn của 2 em mùi vị rất đặc biệt. Chúng tôi quyết định cho nhóm em 27đ cụ thể là 9đ ngon, 8đ đẹp, 10đ vệ sinh.

Quỳnh Anh ôm cô bạn cùng lớp nhảy lên sung sướng.

Cứ thế lần lượt các món ăn được ném qua, những lời khen có chê cũng có. Người đang giữ số điểm cao nhất vẫn là đội 1.

Món ăn tiếp theo là của đội 11 Linh Và Tuấn.

- Các em có thể bắt đầu bài thuyết trình của mình.

Linh hơi run, Tuấn thấy vậy liền nắm chặt tay trấn an, Linh thấy nụ cười đó của cậu liền lấy bình tĩnh lại hít một hơi thật sâu nói.

- Dạ, Thưa BGK cũng như các bạn học sinh thân mến, Chắc mọi người đều đã quá quen với thịt bò rồi phải không? Nó Là thực phẩm không thể thiếu trong thực đơn của ấy nào muốn ăn kiêng hay những teens năng chơi thể thao, thịt bò giúp chúng mình tăng cường sức khỏe, ngăn ngừa bệnh tật và thúc đẩy quá trình hình thành các protein mới. Ngoài ra, nó còn hỗ trợ tích cực cho việc phục hồi cơ thể sau những buổi tập luyện mệt mỏi đấy teens ạ! Không chỉ cho các teen mà cho tất cả mọi người. Măng tây lại là một thực phẩm chứa nhiều vitamin cần thiết cho cơ thể, có tác dụng tăng cường hệ miễn dịch để chống lại bệnh tật. Và em đã kết hợp chúng lại tạo thành món bò xào măng tây. Măng tây giòn và ngọt, thịt bò xào mềm vừa chín tới, không bị dai. Ăn cùng với cơm nóng hoặc một bát phở sẽ rất ngon.

Ban giám khảo ném thử gặt đầu.

- Vậy còn món này! Hai em nấu hai món sao? - BGK ngạc nhiên.

- À dạ tại tiền còn dư nên... tụi em nấu thêm. - Tuấn gãi đầu.

Ban giám khảo cười ném thử ai cũng hài lòng tấm tắc khen.

- Khá lắm hai em làm rất tốt, vừa ngon, đẹp lại có thêm phần sáng tạo chúng tôi quyết định cho hai em 29đ.

- YEAHHH.. - hai người nhảy tưng tưng ôm nhau. Đến khi mọi người trở mắt nhìn thì vội buông nhau ra, đỏ

43. Chương 41.3 Cuộc Thi (3)

Sau phần thi nấu ăn là phần công bố kết quả thứ hạng của ” giọng hát lucky star”

Vy và Hoàng vô cùng bất ngờ khi giành giải nhì, hai người đó cứ tưởng rớt rồi! Chỉ thi vì mang tư tưởng bị cô ép buộc thui mà..... Giải nhất mọi người đoán là ai?(tôi để các bạn đoán nhé!)

Trong khi công bố giải thưởng, sân khấu đã được bố trí lại, 30 bàn máy tính có thay đổi một chút là sắp lại thành hai hàng dọc mỗi hàng 15 máy... đặc biệt là có một tấm màn lớn màu trắng chắn ngang giữa hai bàn máy tính. Màn hình to giữa sân khấu xuất hiện dòng chữ ” CẶP ĐÔI ĂN Ý” . Dòng chữ vừa xuất hiện đã

khuyến động cả sân khấu, chỉ trong phút chốc tiếng nhạc nổi lên làm nóng cả sân trường, mọi ánh mắt đổ dồn về phía sân khấu chờ đợi cuộc thi.

Nhạc nổi lên đều đều bỗng dừng 1 cái, làm ai cũng suýt đứng tim.... có 1 người xem chút nữa hổng luôn cả màng nhĩ vì cái tội nhiều chuyện, vâng không ai khác chính là nó đấy! Lúc được gọi vào chuẩn bị cuộc thi tay chân nó bần rần hết, thấy nhạc sôi động quá nó ngoắt đầu ra ngoài xem sân trường thế nào, vừa ghé mắt ra là xém điếc, nó thối chí trong bụng quay mặt vào. Vừa quay mặt đã thấy ai đó vai run run, ánh mắt lộ rõ tia cười... vai run có lẽ do cổ kìm nén, nó muốn giết quách đi cho xong.

- Vui lắm à! Tôi điếc rồi không ai cãi tay đôi với anh đâu. Lúc đấy đừng có mà khóc ở đó cười anh có biết tìm được 1 đối thủ như tôi là phước đức của anh không?

Nó tuân một lèo tâm trạng và cảm xúc cá nhân, ai kia chỉ ngó lơ không thèm trả lời.

- Nè, đồ kênh kiệu tôi đang nói chuyện với anh đó, anh nhìn đi đâu vậy hả? Anh tưởng mình hay ho lắm à! Tôi không hiểu ai mù rồi mới mê anh.- Nó quát âm lên.

Vừa quát xong thì có vô số ánh mắt trong cánh gà đổ dồn về phía nó, tiêu rồi, đạn bay về phía nó nhiều quá làm sao mà tránh bây giờ... sao nó không nhớ là ở đây có người nhĩ lại còn có hơn 1 nửa là con gái... fan cuồng hấn đấy! Chết mất thôi! Thấy vậy nó lén quay mặt đi hướng khác không nói thêm câu nào nữa.. sợ lắm!

Cuối cùng phần thi cũng bắt đầu, 15 đội thi đầu tiên sẽ ra trước, vì nó ở lượt sau nên bớt hồi hộp hơn. Nhưng mà vì mục đích công bằng nên BTC ném thẳng 15 đội ở phần thi sau vào phòng hội trường cách li với bên ngoài nên nó chẳng biết gì cả. Thấy nó cứ đi qua đi lại dậm chân hấn nhứu mảy nói.

- Đứng lại dùm cái, chóng mặt quá!

Nó bay lại chỗ hấn, không để ý câu nói vừa rồi của hấn, nói:

- Sao chối, anh nghĩ ở ngoài đó đang làm gì?

- Thi, hỏi thừa. - Hấn lơ đễnh đáp, tay lôi điện thoại ra xem gì đó, mặt hơi nhăn lại.. nhưng chỉ trong phút chốc sự khác lạ đó biến mất. Nó không biết điều đó.

- Tôi biết thi rồi, nhưng mà... nhưng mà...

- Sao?

- Tôi lo... - nó ử rử. Còn chẳng biết thi gì đã bị bắt nhốt ở đây.

- Có gì mà lo.

Nó không thèm nói nữa, có nói ai kia cũng chẳng buồn bận tâm đâu, nó chắc luôn.

Khi nó giận dữ đứng dậy đi chỗ khác hé mắt nhìn ra cửa, thì hấn mới cuối xuống bấm từng kí tự.... ” Ngăn lại mọi thông tin trong phạm vi thành phố này”

Mãi đến 20 phút sau cánh cửa phòng hội trường mới mở ra thầy tổng phụ trách nói.

- các đội còn lại ra sân khấu.

Mọi người còn lại lần lượt bước ra riêng chỉ có nó vẫn còn núp núp phía sau, hấn đi được vài bước mà thấy ai kia vẫn chôn chân tại chỗ thì dừng lại.

- Thả lỏng đi, tôi thi cùng cô mà lo gì.

Nghe được câu nói đó của ai kia nó như với được điểm tựa khi sắp ngã. Nó hít một hơi rồi bước đi hùng hồn sục sôi khí thế làm hấn mỉm cười lắc đầu.

Vừa bước ra sân khấu nó đã muốn té xỉu vì không khí tại đây. Mọi học sinh đứng lên hét rú um trời, những tràng vỗ tay ập đến liên miên không dứt, còn có tiếng hét.

- Anh Huy, cố lên!!!!

- Huy ơi! Anh phải thắng cuộc nhé!

.....

À nó hiểu rồi! Đau lòng quá nó còn tưởng họ rú hét vì nó cơ đấy.. (haha lại tự sướng).

- Nào, chúng ta sẽ tiếp tục vòng 1 với 15 đội chơi còn lại! Các em vào vị trí đi nào. Nữ sẽ ngồi ở hàng ghế bên phải tay của cô. Sau tám màn sẽ lễ 15 bạn nam ngồi. Vào ngồi đi các em!

Sau lời giục giã của cô, mỗi người ngồi vào vị trí của mình theo số báo danh đeo trên ngực áo của mình.

- Các em chỉ việc trả lời các câu hỏi hiện lên trên màn hình máy tính của mình thôi nhé! Câu trả lời bao gồm đáp án em dành cho chính mình và đáp án em dành cho bạn cùng đội. Các em có 30s ỗi câu trả lời, chúng ta có 5 câu trong vòng này. Nào vòng 1 " chúng ta là một đôi" bắt đầu.

Nó đưa mắt nhìn về phía bên kia tám màn chỉ thấy 1 bóng người ngồi đó, tự hỏi có phải sao chỗi không? Phía bên kia có người cũng nghĩ tương tự.

Câu hỏi thứ nhất hiện trên màn hình máy tính của 15 đội chơi cũng như hiện lên trên màn hình lớn giữa sân khấu.

" Bạn nghĩ nếu 1 ngày bạn cùng bạn ấy đi xem phim bạn ấy sẽ xem phim gì?"

- 30s suy nghĩ bắt đầu

Thời gian đang đếm ngược từng giây.

Nó đang dán mắt vào màn hình với dấu chấm hỏi to đùng, xem phim? Ôi mẹ ơi nó có bao giờ thấy hần xem phim đâu... cân não quá! Phía bên kia khước miệng một người khẽ nhếch lên tạo thành 1 đường cong hoàn mĩ.

Dưới sân, cả bọn tròn mắt nhìn nhau, Vy nói.

- Đây? Không nhầm đấy chứ! Câu như vậy mà cũng hỏi, quá dễ rồi!

- Cậu thấy dễ? Nhưng hình như câu này đối với Nhi lại không dễ một chút nào. - Hoàng nhìn Vy nói.

Đúng là vậy, câu này đối với nó không dễ một chút nào, bằng chứng là nó đang than trời trách đất kìa. Đối lại, nếu hỏi về Vy hay Linh thì nó còn có thể trả lời chứ nếu hỏi cái con người kì quái muôn đời mở ti vi lên chỉ xem duy nhất ba kênh thì nó chịu.

Thời gian bắt đầu đếm ngược, nó cắn mạnh vào tay một phát rồi làm liều gõ đáp án.

- Thời gian đã hết, chúng ta hãy nhìn lên màn hình để xem đáp án nào.

Màn hình lớn xuất hiện đáp án, một bên của nữ và một bên của nam xếp theo thứ tự SBD, nó từ từ đưa mắt nhìn câu trả lời của nó và..... Hần. Miệng nó mở to hết cỡ khi nhìn vào câu trả lời kia " phim tình cảm Hàn Quốc và hoạt hình." Hần trả lời đúng rồi! Tự hỏi sao hần lại biết nhỉ? (quá rõ, chị ở nhà người ta mở rần rần mà!), à còn về sau " tôi không xem phim". Nhìn lại câu trả lời nó liền thấy xấu hổ cuối gằm mặt xuống luôn.

Qua câu thứ nhất có 10 đội chơi trả lời khớp đáp án và tất nhiên trong đó không có nó và hần rồi! Tèn tèn ten.....

Câu thứ hai " hãy cho biết người bạn kia của bạn sợ hay ghét gì nhất?". Đồng hồ vừa đếm ngược đã có hai người tay lướt nhanh trên bàn phím gõ từng chữ thật rõ ràng, kéo theo cả nụ cười.

- Hết giờ, xin mời đáp án.

Cả trường im lặng đưa mắt nhìn lên màn hình, đáp án của nó và hần lần này là trùng khớp, hình như nó biết trước nên cũng chẳng buồn nhìn nhưng lòng lại liên tưởng đến sáng hôm đó mặt bất giác đỏ cả lên. " bạn ấy ghét bóng tối, tôi sợ sấm", " sợ sấm, tôi ghét bóng tối"

- 5 đội trả lời đúng, chúng ta sang câu thứ ba nào.

" Bạn có biết người bạn của mình dị ứng gì không?(nếu có)"

- Dị ứng, ề Linh con Nhi nhà mình nó có bị dị ứng gì đâu? - Vy quay sang Linh nói.

- Ủi nhỉ? Tao thấy nó gặp gì cũng ăn mà. Nè, Tuấn vậy còn Huy?

Tuấn ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng lắc đầu.

- Tớ không biết, tớ sang Mỹ lâu rồi, nhưng lúc trước hình như không.

Vậy họ dị ứng gì?

44. Chương 41.4. Cuộc Thi (4).

Dòng hồi tưởng về ngày hôm đó hiện ra trước mắt hắn.

Hôm đó là ngày nghỉ nó đòi hắn chở lên ngọn đồi mà lần trước hắn dẫn nó đến. Chơi bởi suốt một buổi trưa hai người mới về, sau khi nó và hắn từ trên đồi đi xuống thì bắt gặp một đôi trai gái đang kịch liệt cãi nhau, anh ta dùng những lời lẽ cay độc miệt thị cô gái kia còn cô ta chỉ biết khóc lóc, hắn tính vốn chẳng quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình nên mắt chỉ lướt qua rồi thu lại chân bước về phía xe của mình. Ban đầu nó cũng chẳng quan tâm, chân cũng bước theo hắn với lại trên người tên kia lại chỉ chít hình xăm nên nó cũng không tiện xen vào. Nhưng vừa lúc nó định bước lên xe thì giật mình bởi tiếng quát của anh ta, trong chớp mắt cô gái kia bị ột bạt tay và một cú đá ngã lăn ra đất.

- Mẹ mày! - Tiếng anh ta quát.

Đến giờ phút này thì nó không thể làm ngơ được, nó đóng sầm cửa xe lại, bằng động tác nhanh nhất chạy đến bên cô gái kia trừng mắt nhìn anh ta.

- Khốn khiếp! Anh có phải là con trai không hả?

Hắn thấy vậy cũng đi đến chỗ nó.

- Chị có sao không? - Nó vừa đỡ cô gái kia lên vừa hỏi han, người cô gái kia dựa sát vào người nó mới có thể đứng dậy. Bỗng dưng nó cảm thấy choáng váng, cổ lắc đầu xua đi cảm giác vừa rồi, nó ngẩng lên quát tên kia.

- Hèn hạ, anh dám đánh chị ấy ra nông nổi này ư? Gặp chị ấy hiền chứ là tôi thì anh mềm xương rồi!!

- Không phải chuyện của tụi mày mau tránh ra.

Anh ta trừng mắt nhìn nó, vừa đưa mắt qua hắn thì tay chân bỗng run sợ, phải ánh mắt hắn giống như đang giết người vậy.

- Mày có biết tao ghét nhất là gì không? Là một thằng con trai lại đi ức hiếp con gái.

Tiếng hắn vang lên lạnh băng, báo hiệu nguy hiểm. Ấy vậy mà tên kia còn ngoan cố không im miệng.

- Tao cứ đánh đó mày làm gì tao.

Một nụ cười mỉa ẩn hiện trên khóe miệng hắn, trong những trường hợp khác đối với nó là một nụ cười đều nhưng rất đẹp, còn bây giờ trông thấy nó lại cảm thấy chuyện chẳng lành. Suy nghĩ của nó vừa dứt tên kia đã bị hắn ột cú đấm khóe miệng rỉ máu. Không dừng ở đó tên kia vừa ngoảnh lại đã hưởng một cú đấm vào một bên má còn lại, anh ta điên cuồng lao vào đấm đá hắn nhưng chưa chạm được vào hắn đã bị đá văng ra nằm rên rỉ dưới mặt đường.

Cùng lúc đó nó lại bỗng nhiên cảm thấy chệnh choáng, lảo đảo mỗi khi ngửi thấy mùi nước hoa phảng phất từ người của chị gái kia. Chân tay nó bắt đầu bủn rủn, đầu choáng váng, xuất hiện cảm giác buồn nôn rất khó chịu. Chưa bao giờ nó bị như thế này cả lạ thật! Nó cũng chẳng hiểu vì sao nữa, được một lúc người nó bắt đầu nóng như lên cơn sốt, phút chốc cả người như bị rút cạn khí oxy, nó đang rất khó thở. Đường như thấy sự khác lạ của nó chị gái kia kêu lên.

- Cậu kia mau qua đây, cô bé bị gì này!

Nghe tiếng gọi hần tiến nhanh lại chỗ nó, mùi nước hoa nồng xộc vào mũi làm hần choáng váng cố gắng trấn tĩnh lại nhìn sang nó, nhìn sắc mặt trắng bệch, cả người nóng bừng, hần vô cùng lo lắng bế nó lên chạy ra xe.

- Hiểu Nhi, cô làm sao vậy?

- Hiểu Nhi, mau trả lời tôi đi. - Hần hoảng gọi tên, tay không ngừng vỗ vỗ nhẹ vào mặt nó.

- Tôi.... tôi.... khó.... thở..... - Nó khó nhọc mở miệng.

- Cố gắng lên, tôi đưa cô đến bệnh viện.

.....

- Nào hãy xem đáp án của các đội nhé!

Hiện lên trên màn hình là câu trả lời của 15 đội chơi, có 7 đội trả lời đúng.

Nó nhìn đáp án cũng nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, sau khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở bệnh viện, hần có nói với nó là nó bị dị ứng mùi hương nhất là những mùi hương nhân tạo không chiết suất từ thiên nhiên nên nghĩ vào là bị tình trạng này.

" bạn ấy dị ứng ớt, tôi bị dị ứng mùi hương"

Nó và hần một lần nữa trùng khớp đáp án.

Cả bọn kia đang tròn mắt nhìn đáp án, rồi tự trách mình là bạn bao năm trời mà không biết bạn mình bị dị ứng mấy thứ đó, cảm giác tội lỗi làm cả bọn nói chuyện sôi nổi hơn luôn.(trời xui, tưởng ăn năn hối hận lắm!^^).

Câu thứ tư lại hiện ra: " Em nghĩ đặc điểm nào ở bạn ấy cuốn hút người khác?"

Một câu trả lời khiến nó không cần phải suy nghĩ, tay gõ luôn đáp án không cần biết có trùng khớp hay không? (Haizzz rầu chị ghê!) " bạn ấy cuốn hút ở nụ cười, tôi thì ở đôi mắt". Lại liên tưởng đến nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời nó, tim nó bỗng nhiên đập mạnh, nó ước hần cứ cười như thế thì hay biết mấy sao cứ trưng ra cái bộ mặt dọa người dọa ma đó không biết. Hần phía bên kia tấm màn đang hắt hơi liên tục.

Kết quả của câu 4 là có 6 đội trả lời khớp đáp án, nó và hần cũng êm xui vượt qua. Nếu hỏi câu gì khác thì hần không chắc chắn nhưng với câu này thì lại khác đúng là ngay lần gặp đầu tiên hần tha cho người con gái này cũng bởi vì đôi mắt biết cười ấy, rất đẹp! Rất cuốn hút!.

Câu 5 " Giữa hai người có điểm gì giống nhau?"

Gì thế này? Nó bó tay câu này rồi đấy! Hỏi có gì giống nhau, nó thấy chẳng có gì giống nhau hết, hần vừa biến thái vừa kiêu ngạo lại lạnh lùng sao giống nó vừa dễ thương, đáng yêu, hiền lành được...(ôi buồn nôn)... không thể nào. Nó kịch liệt lắc đầu, chợt phát hiện một điều, hình như nó và hần đều cùng thích một loài hoa, vì trong vườn nhà hần, cả ở ban công bên cửa sổ phòng hần đều có trồng loài hoa này.... đúng là hoa Bạch Thiên Hương...

Hần thì không giống nó, khi đọc xong câu hỏi hần đã liên tưởng đến mùi hương quen thuộc mỗi khi bước vào phòng nó, đến một hôm khi nó ôn bài ngủ gật, hần bế nó lên giường đảo mắt qua bàn học của nó thì phát hiện một chậu bạch thiên hương được nó để ở một góc bàn thật cẩn thận. Qua ngày hôm đó hần cũng biết mùi hương quen thuộc đó là do đâu....

Trải qua 5 câu hỏi, nó và hần được đi tiếp vào vòng 2 vì 4 lần trùng khớp đáp án.

- Chúc mừng 20 đội lọt vào vòng 2. Sau đây cô sẽ nói qua thể lệ của vòng 2 vì nó có thay đổi một chút so với dự kiến ban đầu của BTC, các đội chơi sẽ tham gia xử lý tình huống, nam và nữ sẽ được tách ra. Các tình huống đưa ra dưới dạng câu hỏi, các em phải trực tiếp trả lời trên sân khấu, nội dung xoay quanh những vấn đề quen thuộc thôi! Mỗi đội sẽ xử lý 2 tình huống, nếu cách xử lý của hai em giống nhau sẽ được tính điểm, đội nào trùng khớp ở tình huống 1 mới được tham gia vào tình huống 2, có nghĩa nếu sai ở tình huống

1 các em sẽ bị loại. Nào mời đội 1 chuẩn bị, một trong hai em ai sẽ trả lời trước. - Tiếng cô MC vang lên đều đều.

- Em ạ. - tiếng của tên con trai.

Trên sân khấu bây giờ chỉ còn mỗi cậu bạn của đội 1, còn bạn nữ cùng đội đã được đưa vào căn phòng kín bên cạnh, tai đeo headphone không nghe được gì từ bên ngoài, nó cũng không để ý cái phòng đó được đưa ra từ bao giờ. Nó chỉ lo quan tâm đội 1 thi xong sẽ đến lượt nó và hấn.

Kết thúc tình huống 1 là khuôn mặt buồn bực của cậu bạn và vẻ mặt buồn hiu của cô bạn kia, nó chợt đưa mắt nhìn hấn hỏi 1 câu.

- Nếu tôi nói sai, anh sẽ không hung dữ với tôi như cậu ta phải không?

- Ồ... - chỉ một từ ờ thôi nhưng nó lại thấy vui vẻ hấn ra, nó biết hấn không hẹp hòi sĩ diện ảo như cậu ta đâu.... nhưng không biết vì sao nó lại khẳng định như vậy nữa??

Đến lượt nó và hấn.

- Anh ra trước đi tôi run lắm! - Nó nói với hấn rồi đi thẳng đến phòng kính đeo headphone vào luôn.

Hấn nhìn theo nghĩ thầm " Đúng là nhát gan!"

Hấn vừa bước lên sân khấu ở dưới đã nhoi nhoi, loại hết cả lên, cô MC phải quát lên mới dịu xuống, hấn vẫn thản nhiên không quan tâm, nó nhìn ra mặt dù không nghe được gì nhưng vẫn biết là rất loạn.

- Tình huống 1 dành cho hai em là: " Vào một ngày đẹp trời, hai em cùng đi dạo ra công viên, đến ngã ba đường thì nhìn thấy 1 cụ bà chống gậy muốn quav đường nhưng bước lên lại lùi xuống không may vấp cục đá ngã nhào ra mặt đường, và phía bên kia là một cậu bé mãi lo đuổi theo trái bóng nên lao ra đường trong khi một chiếc xe đang lao nhanh lại em sẽ cứu ai?" Em có 1 phút suy nghĩ.

Hấn cười nhếch mép 1 cái làm bọn con gái ở dưới rú hét rần rần. Không chần chừ suy nghĩ hấn cầm micro trả lời luôn.

- Cứu cả hai, một người cứu cụ bà ,một người cứu cậu bé. Em nghĩ cậu bé nên để em cứu!

Hấn bỏ micro xuống, liếc qua chỗ nó nhìn nó 1 cái lùi vào sân khấu luôn, bên dưới vỗ tay rần rần. Nó ở trong này không hiểu chuyện gì tự nhiên thấy bực bội trong người. Đến lượt nó, bước ra với bộ mặt không được vui vẻ cho lắm.

- Cậu bạn cùng đội của em đã trả lời dứt khoát mà không cần suy nghĩ. Bây giờ sẽ đến lượt của em, đã sẵn sàng chưa.

- Dạ rồi. - nó trả lời.

- Tình huống 1 " Vào một ngày đẹp trời, hai em cùng đi dạo ra công viên, đến ngã ba đường thì nhìn thấy 1 cụ bà chống gậy muốn quav đường nhưng bước lên lại lùi xuống không may vấp cục đá ngã nhào ra mặt đường, và phía bên kia là một cậu bé mãi lo đuổi theo trái bóng nên lao ra đường trong khi một chiếc xe đang lao nhanh lại em sẽ cứu ai?" Em có 1 phút suy nghĩ.

Gương mặt nó bắt đầu biến đổi liên tục ban đầu là tò mò về câu hỏi, sau khi đọc xong câu hỏi thì ngơ ngác chuyển sang tức giận. " ai là cái người đặt ra cái tình huống mà không dùng não suy nghĩ vậy trời! Là đang sỉ nhục IQ của Trịnh Hoàng Hiếu Nhi này à!". Mọi người thấy nó đứng đó im lặng tưởng rằng nó suy nghĩ mà cười mỉa.

- Hết giờ, em trả lời đi. - Cô MC giục.

- Câu trả lời của em là.... à mà khoan cho em hỏi ai là người đã đặt ra cái tình huống này vậy? Em thật không hiểu nổi người đó có não hay không nữa. Em xin trả lời là cứu cả hai, hai người đi chung thì một người cứu bà lão, một người cứu cậu bé. Mà cậu bé có hơi nguy hiểm hơn vì chiếc xe đang chạy lại nên em nghĩ để cho cậu bạn của em cứu thì tốt hơn.

Nó dứt câu trả lời tất cả mọi người đều ngơ ngác, ở bên trong hấn nở nụ cười, nó nghĩ rất giống hấn, lúc này hấn cười là cười cho cái người không não ấy!người bị nó chửi không có não chính là cô dạy ngữ văn mà

đầu năm nó chửi thề là cọp cái đang giận tím mặt. Nó vẫn chẳng biết gì lùi vào sân khấu tiến về chỗ hấn. Nó không biết rằng tháng ngày sau này của nó là.... bị đi môn ngữ văn.

45. Chương 41.5: Vòng Cuối Cùng.

Nó và hấn đã vượt qua tình huống 1 cách êm xui trót lọt, kèm theo cả sự bức bối của nó nữa.

Qua tình huống 1 có 10 đội chơi bị loại do đoán án không trùng khớp, chỉ còn 10 đội bước tiếp vào tình huống 2. Do đội 1 bị loại nên đội lên sân đầu tiên chính là... nó và hấn, lần này nó đối lượt với hấn, nó sẽ ra trước. Bước lên sân khấu với tinh thần hết sức thoải mái, nó như vậy là vì cái câu hỏi thiếu não kia đánh bay sự lo sợ của nó luôn, thật sự phải biết ơn cô Trinh- dạy văn.

- Tình huống 2 dành cho hai em: " Nếu một ngày em bị một nhóm người lạ mặt bắt đưa đến một khu rừng cách xa thành phố, trên đường đi em sẽ nghĩ cách gì để lại dấu vết? Và khi cậu bạn đến cứu mình mà bị gặp nguy hiểm em sẽ làm sao?"

Đầu nó liên tưởng đến cảnh tượng đó, nếu thật sự là như vậy, nó phải làm sao? Đây là điều mà nó muốn..... cuốn theo những suy nghĩ làm nó đứng yên bất động.

- Hiểu Nhi, em trả lời đi nào!

- Em.... - Nó ấp úng không biết phải trả lời như thế nào, hấn ở trong nhìn ra dù không nghe thấy nhưng nhìn biểu hiện của nó hấn có thể biết nó đang căng thẳng. " Hiểu Nhi, cố lên nào!"

- Sao? Em trả lời đi..

- Em.....

Mọi người ở dưới cũng căng thẳng nhìn nó, họ biết cái này muốn trả lời hợp tình hợp lý sẽ khó đây. Linh quay sang nói cả bọn.

- Nó đang bối rối và căng thẳng lắm! Nếu không với tính của nó sẽ rất dứt khoát, có thể nào nói thế đấy!

Cả bọn nhìn nhau gật đầu.

- Nó bối rối vì trong lòng nó đang có sự đấu tranh muốn hay không muốn Huy đến cứu đó. - Vỵ gật đầu nói... hình như nhỏ nhìn ra điều gì đó khác lạ trong đôi mắt kia.

- Em xin trả lời, em sẽ không để lại dấu vết gì cả, nếu thế cậu ấy sẽ không đến được và sẽ không gặp nguy hiểm. Em xin hết.

Trả lời xong nó chạy thật nhanh vào trong, ánh mắt lướt ngang ai đó làm nó rối bời, nó không muốn người đó nhìn chằm chằm nó như thế nữa.

Câu trả lời của nó làm cả sân trường một phen chấn động, ai nấy bàn tán ầm ĩ lên.

" Tốt lắm! Nhớ lời mày nói hôm nay nhé! Hiểu Nhi hahaha"

Khi sân trường không còn ầm ĩ nữa hấn mới bước ra, đối diện với ánh nhìn kì lạ của bọn bạn phía dưới làm hấn phải suy nghĩ, rốt cuộc nó đã nói gì?

- Sau đây là tình huống "Nếu một ngày em bị một nhóm người lạ mặt bắt đưa đến một khu rừng cách xa thành phố, trên đường đi em sẽ nghĩ cách gì để lại dấu vết? Và khi cô bạn kia tìm đến cứu mình mà bị gặp nguy hiểm em sẽ làm sao?"

Lại một bầu không khí im lặng bao trùm cả sân trường lúc này, nó đứng phía trong nhìn ra với ánh mắt phức tạp. Hấn vẫn im lặng như để suy nghĩ điều gì đó, như để sắp xếp lại những cảm giác gì đó ngay lúc này.

- Câu trả lời của em là..... không để lại dấu vết, không cần cậu ấy đến cứu, tự em lo được.

- Thần tượng trong lòng tớ, anh ấy thật gan dạ. - Hs1

- Yêu anh nhiều lắm Huy ơi!!! - Hs2

- Có thật sự anh sẽ làm vậy không? Không được em nguyện chết vì anh.

Hắn vừa dứt câu tiếng bàn tán lại sôi nổi dường như đều là lời khen dành cho hắn, lòng nó chợt có cảm giác lạ.....

- Cách trả lời khác nhau nhưng đều cùng 1 ý nghĩ, các cậu có nhận ra... -Tuấn nói nhìn cả bọn, Quỳnh Anh không biết đã chạy lại ngồi cạnh Hoàng từ bao giờ.

- Không muốn đối phương gặp nguy hiểm. - Quỳnh Anh lên tiếng

Bọn nó lại cuốn theo những suy nghĩ cho riêng mình.

Câu trả lời của nó và hắn vẫn được tính vì ý nghĩ khá giống nhau, chính thức bước vào vòng 3.

sân khấu bây giờ chỉ còn mỗi một tấm màn che, tất cả bàn vi tính đều được dời đi, mỗi đội đều nhìn nhau khó hiểu rốt cuộc vòng 3 là gì? Tấm màn được dời đến giữa sân khấu, cô MC bước ra.

- Các em, chúng ta đã đi đến vòng cuối cùng của cuộc thi cặp đôi ăn ý, cùng đã đi đến phần cuối cùng của các cuộc thi chào mừng lễ kỷ niệm 22 năm thành lập trường. Và sau đây chúng ta cùng nhau bước vào vòng 3.....

- Các đội chơi, các em đứng đây là 5 đội xuất sắc vượt qua 2 vòng thi, các em đã có sự thấu hiểu nhau, quan tâm nhau nên mới có thể vượt qua, nhưng như vậy là chưa đủ. Các em nghĩ trên đường đời tấp nập, liệu chỉ lướt qua nhau hay chỉ nhìn thấy dáng hình từ xa đã có thể nhận ra nhau, vòng 3 sẽ làm điều đó. Vòng 3 có tên tâm đầu ý hợp, nhiệm vụ của các em trong vòng 3 này là chỉ ra người bạn của mình đứng sau tấm màn cùng với 4 người còn lại của đội khác. Không có cử chỉ, không có gợi ý các em chỉ có thể dùng hồi tưởng của mình, ánh mắt của mình, cảm giác của mình... để tìm ra người bạn của mình. Nào vòng 3 của cuộc thi cặp đôi ăn ý xin được phép bắt đầu.

Từng đợt vỗ tay đều đều vang lên xé tan bầu không khí im lặng ban nãy. Đội đầu bước ra là đội của lớp 12B3, cô bạn nữ là người đoán trước. Nhìn những hình bóng phía sau tấm màn cô bạn bất giác thở dài, sao lại chọn người có chiều cao ngang bằng với cậu bạn kia của cô ta như thế chứ, việc này quả thật khó rồi đây. Cô bạn kia nhắm mắt trả lời.

- Em chọn số 2.

Sau câu trả lời tấm màn được kéo xuống, ánh mắt thất vọng lộ rõ trên gương mặt cô bạn, đội họ chính thức bị loại.

Đến lượt đội thứ hai là đội của lớp 11A5, lần này là cậu bạn nam đoán trước, đứng trước tấm màn cậu nhìn qua một lượt đúng là rất giống nhau nhưng.... ánh mắt cậu dừng lại ở số 4 bởi đôi hoa tai số 4 hơi dài hơn những người khác, chỉ dài hơn một xíu thôi.

- Em chọn số 4.

Ngay khi tấm màn hạ xuống gương mặt của cô gái ở vị trí số 4 mỉm cười thật tươi, cậu bạn đã trả lời đúng. Nhưng khi đến cô bạn đoán thì lại sai, chỉ có thể là ý trời.....

Kết thúc lượt thi, đội thứ ba vẫn không đoán ra được, đến lượt đội số bốn là đội của lớp 12A1. Người dự thi không ai khác chính là Quang và Quỳnh, hai người nhìn nhau thật lâu rồi Quỳnh bước vào tấm màn, ánh đèn trong tấm màn bật lên làm xuất hiện 5 bóng người phía trong. Quang lúc đầu có hơi rối, sau khi bình tĩnh lại cậu nhìn quanh một lượt cố gắng nhớ lại hình dáng Quỳnh thường ngày, linh cảm nói cho cậu biết số 1 là Quỳnh.

- Em chọn số 1. - Tiếng Quang trả lời dứt khoát kéo theo cả nụ cười tinh anh.

Cô MC ra hiệu tấm màn kéo xuống, số 1 chính là Quỳnh, Quỳnh bước ra đến bên Quang cười với cậu 1 cái.

- Tổ nhất định sẽ đoán ra cậu.

Nhận được cái gật đầu của Quang, Quỳnh hít một hơi rồi bắt đầu nhìn ngắm từng dáng hình, lần này 5 người phía trong ngồi chứ không phải đứng. Có rồi Quỳnh biết ai rồi, Quang của Quỳnh có 1 cách ngồi không ai có thể bắt chước được.

- Là số 5.

Tấm màn từ từ kéo xuống Quang đứng lên tay giang ra về phía Quỳnh cô vui mừng chạy đến bên cậu, từng tràn vỗ tay vang lên, họ đã tìm thấy nhau.

Cuối cùng cũng đến lượt nó và hần, rất nhiều cảm giác đan xen. Người đoán trước là nó.

Ngắm nhìn những hình bóng sau tấm màn, đầu nó xuất hiện rất nhiều hình ảnh, dáng người ấy bủa vây lấy tâm trí nó, từng đường nét trên khuôn mặt nó đều dường như ra rất chính xác, hình như dáng hình này đã in đậm trong trí nhớ của nó. Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, nó bắt đầu tìm kiếm hình ảnh câu trả lời, vẫn là cái kiểu đứng bất cần đó chân trái nhích lên một chút so với chân phải, bờ vai đó nó cũng có thể ước chừng được.

- Em chọn số 3.

Tiếng nó đều đều vang lên, nhẹ nhàng dứt khoát, các học sinh nữ phía dưới nhìn nhau họ thầm mến mộ hần rất lâu rồi nhưng nhìn vào cũng không nhận ra hotboy của họ là người nào, ai cũng như ai làm sao nó biết được.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tấm màn đang dần được kéo xuống, đúng là..... nó không sai.

Hần đứng đó nhìn nó, nhìn nó rất lâu như thu nó vào trong đáy mắt, nó cũng nhìn hần.... tất cả mọi thứ như bỏ lại phía sau.

Đến lượt thi của hần vẫn giữ nguyên bộ mặt mà nó nói là dọa người dọa ma đó nhìn quanh một lượt, ánh mắt hần lướt qua từng số chợt dừng lại ở số 4 trong tích tắc. Bên trong 5 người họ đứng chống tay lên eo, nó bỗng hồi hộp lạ thường, hần sẽ đoán đúng nó không?

- Số 4.

Nó đánh rơi 1 nhịp thở, mọi thứ lắng đọng lại, hần nhanh chóng xuất hiện trước mắt nó, lần này nó mỉm cười thật tươi nụ cười chưa bao giờ nó dành cho hần vì thường ngày nó chỉ toàn liếc với lườm hần thôi. Hần cũng cười với nó một nụ cười luôn làm nó bất động, tim khẽ đập mạnh, nụ cười của ánh nắng mặt trời chói chang nhưng vẫn khiến người ta không rời mắt. Bên dưới mọi người cũng bất động theo nó vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy hần cười chứ không phải nhếch mép.

- Vỗ mặt tao cái đi Linh. - Vy nói mắt vẫn không rời khỏi sân khấu.

Bốp....

- Ui da đau..... vậy là thật sao.... Huy.... cậu ấy đang... cười.

- Đẹp thật! - Linh thốt lên thì nhận được cái liếc của Tuấn.

- Lâu rồi nó không cười. - Hoàng lên tiếng.

- Anh ấy đã thay đổi. - Quỳnh Anh nói.

Trở lại, vì có 2 đội trả lời đúng nên vẫn chưa thể tìm ra ai là cặp đôi ăn ý.

- Hai đội sẽ thi vòng phụ để loại đi 1 đội chơi.

- Thưa cô đội em xin dừng tại đây. - Nó nói chen ngang lời cô MC.

Cả trường lại một phen chấn động vì câu nói của nó, xin dừng lại có nghĩa là rút lui, mọi người nhìn nó ngỡ ngàng không hiểu nó đang nghĩ gì, đã gần đến đích rồi tự dừng nó lại bỏ cuộc, thật khó hiểu!

Ai cũng nghĩ là nó sợ thua, tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên.

- Nếu sợ thua thì đừng thi. -hs1

- Đúng là đồ con rùa, được thi với anh Huy nên chảnh đó mà. - Hs2

- Tao cứ tưởng nó hay ho lắm! - Hs3.

cứ thế trong phút chốc nó trở thành đề tài chửi rủa của cái bọn mê trai. Vy tức giận trừng mắt nhìn con nhỏ hàng kế bên đang chửi nó nếu Hoàng không can lại e là có án mạng rồi.

- Cái lũ ghen tị, bọn mày không được như người ta thì đâm ra ghét hả? - Vy quát.

- Thôi Vy, mày bình tĩnh. - Linh khuyên

- Buông ra, tao phải đánh ấy con nhỏ đó tỉnh. - Vy giầy dựa ánh mắt tức giận.

Linh cũng tức giận không kém nhưng nhỏ biết kiềm chế, trong ba đứa cần có 1 đứa bình tĩnh được không ai khác chính là Linh, từ nhỏ Nó và Vy đã rất bướng bỉnh hay nổi nóng mà có nhỏ can ngăn, bây giờ cũng thế. Linh không hiểu nó làm vậy là có ý gì nhưng nhỏ biết nó có lí do riêng của nó.

- Sao các em lại dừng, chỉ còn 1 vòng loại phụ nữa thôi mà. - cô MC khó hiểu nhìn nó, các giáo viên trong trường cũng nhìn nó.

- Em...

- Chúng em muốn dừng chỉ vậy thôi. Cặp đôi ăn ý để cho Quang và Quỳnh đi.

Nó chưa kịp mở lời đã bị hấn chen ngang, quan sát khuôn mặt hấn nó chẳng thể nắm bắt nổi suy nghĩ của hấn ngay lúc này, hấn vẫn bình thản như thế, vẫn dáng vẻ bất cần đó đứng trước mặt nó nhưng nó lại cảm thấy có 1 bức tường vô hình nào đó ngăn nó chạm vào.

- Thôi được, vậy cặp đôi ăn ý thuộc về hai em Như Quỳnh và Anh Quang lớp 12A1 các em xin cho 1 tràng vỗ tay nào. Các em tối nay 7 giờ party sẽ chính thức bắt đầu, toàn thể học sinh đều phải đến dự, sẽ có điều bất ngờ, nhớ nhé!

Tiếng vỗ tay vang lên, nó quay bước vào trong hấn cũng đi theo trả lại sân khấu cặp đôi ăn ý nhận giải thưởng.

- Đứng lại mau. - Tiếng hấn vang lên phía sau lưng, nó dừng lại nhưng rồi quyết định bước tiếp.

- Tôi nói cô dừng lại ngay. - Hấn gắt lên.

Nó giật mình dừng lại, trong thâm tâm nó vẫn sợ hấn. Bước chân của hấn dần thu hẹp khoảng cách lúc này, khi đã đứng trước mặt nó hấn mới nói.

- Tại sao lại quyết định dừng. - Câu hỏi mà hấn đang không thể lí giải nổi, chẳng lẽ nó không muốn trở thành cặp đôi ăn ý cùng với hấn.

- Là tôi muốn thế thôi xin anh đừng hỏi nữa. Mọi người đang chờ chúng ta ra ngoài thôi.

Nói xong nó gạt hấn ra bước nhanh về phía trước, câu trả lời chỉ mình nó hiểu là nó đang sợ, cũng như đang trốn tránh điều mà nó vừa mới nhận ra. Hấn nhìn theo nó với ánh mắt phức tạp, che giấu cả nỗi buồn.

Cả bọn Vy, Tuấn, Hoàng và Quỳnh Anh đang đưa mắt nhìn Linh vì khi này chính nhỏ đã kéo cả bọn ra đây bảo là có chuyện vui.

- Nói mau đi, tao mỗi chân đói bụng rồi đó! - Tiếng Vy giục.

- Là như vậy nè! Tối nay có party chúng ta phải tham dự.

- Cái đó thì tao biết rồi, tao còn đang tính rủ anh Nam đi cùng đây.

Quỳnh Anh lén nhìn phản ứng của Hoàng, chỉ thấy cậu quay mặt đi hướng khác.

- Nhưng con Nhi nó nói không đi, đó là vấn đề.

- Em nghĩ anh Huy cũng chẳng hứng thú mấy cái tiệc này đâu. - Quỳnh Anh nói.

Linh nhìn mọi người một lúc rồi nói.

- Đó là vấn đề, chúng ta làm sao phải kéo được hai người cứng đầu đó đi.

Cả bọn gạt đầu Linh nói tiếp.

- Tớ có kế hoạch này, chúng ta cùng thực hiện.

Rồi 5 cái đầu chụm lại trước sân trường thăm thì gì đó rồi cười phá lên.

Chờ đến party tối nay thôi!

46. Chương 42: Mắc Mưu.

Từ trường về nhà nó như bị rút cạn sức lực, một chút calo cũng không còn, vừa về đến là nó lên thẳng phòng đánh một giấc bỏ lại mệt mỏi phía sau.

Giai điệu bài Soledad vang lên khiến hắn dừng động tác gõ bàn phím lại.

- Có gì không?

Nhìn màn hình hắn không do dự đi thẳng vào vấn đề, bên kia nghe hắn nói mà nhăn mặt.

- "Bạn à! Tớ gọi cho bạn, bạn không thể nói chuyện dễ nghe hơn à!"

Tiếng Tuấn lao vào điện thoại gọi bạn xưng tớ luôn.

- Lắm lời.

Buông 1 câu Hắn trở lại với cái laptop, 1 tay cầm điện thoại một tay gõ chữ mắt không rời màn hình, sắp có cuộc họp quan trọng rồi!

- "Ra F.L đối diện Trung tâm mua sắm đi, tao với Hoàng đang đợi mày."

- Làm gì?

- "Thì mày cứ ra đây đi!"

- Tao bận rồi, không có việc gì thì cúp máy đây.

Hắn định ấn nút tắt thì nghe tiếng bên kia hét lên.

-"Ê khoan, chuyện liên quan đến Hiểu Nhi mày ra ngay đi, không ra đừng hỏi hện."

tút... tút... tút... bên kia cúp máy luôn.

Hắn tần ngần một lát, cầm áo khoát lái xe ra khỏi nhà.

Ở F.L

- Mày chắc nó đến không? - Hoàng ngồi đối diện Tuấn lên tiếng hỏi sau khi Tuấn cúp máy.

- Chắc chắn với mày 5 phút nữa nó sẽ đến.

Thấy nụ cười của Tuấn làm Hoàng nghi hoặc nhưng cũng ngồi đợi, hai anh chàng ngồi đuổi ruồi 5 phút thì một chàng trai mặc áo thun trắng khoát sơ mi đen cùng quần jean mở cửa đi vào. Hắn đưa mắt nhìn quanh rồi dừng lại bên cửa sổ nơi có 2 anh chàng đẹp trai da trắng ngồi đó, Hoàng ngồi đối diện cửa vẫy tay với hắn. Tiến lại ngồi xuống nhìn hai thằng bạn.

- Nói đi. - hắn đặt ly cappuccino xuống sau khi nhấp một ngụm, lên tiếng hỏi.

Hai người kia nhìn nhau rồi ra hiệu, nháy mắt lia lịa.

- Mày phải hứa giúp tụi tao 1 chuyện tụi tao mới nói.

Nghi hoặc nhìn hai thằng bạn, không có dấu hiệu khả nghi hắn mới miễn cưỡng gật đầu.

.....

Ting... ting... ting....

Nó đang mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng chuông cửa kêu liên tục, bịt chặt tai lại vẫn không thoát khỏi tiếng đinh tai nhức óc đó. Bực bội nó bật dậy miêng rửa

- Tên sao chổi chết tiệt có cửa cũng không mở dùm, anh ta xem mình là osin thật mà! (thì chị là osin chứ bà chủ hồi nào)

Nhìn quanh nhà không thấy hấn, chỉ thấy chiếc laptop gấp hờ định bụng đến xem thì tiếng chuông cửa lại kêu lên từng tiếng giục giã, nó dậm chân đi ra.

Mở cửa khuôn mặt tèm lem nước mắt của Vy xuất hiện.

- huhuhuhu..... - Vy òa khóc ngon lành.

Nó trợn mắt nhìn cái đứa trước mặt.

- Mà bị gì nữa vậy Vy? - Nó hỏi.

Vy vẫn cuối đầu khóc lóc, nó giơ tay lên ra hiệu “stop”.

- Nói có chuyện gì? Tao không có kiên nhẫn rồi đó!

- Thì... thì... tại... anh Nam.... tao thấy.. anh ấy dắt con nhỏ nào đó vô khách sạn rồi mà ới!

- CÁI GÌ?

Vy vừa dứt lời nó hét lên, Vy nghĩ thầm trong bụng ” Diên mất thôi, lần sau tao không diên mà đi chịu trận nữa!” Rồi nhỏ lại òa khóc tiếp tục miệng nói.

- Mà... mà phải giúp tao... đòi lại.... công bằng huhuhu....

- Được, đợi tao vào lấy áo rồi tao với mà đi, lần này không giết anh ta là không được. - Mặt mày nó đen thui.

Vy kéo tay nó lại.

- Không kịp bây giờ, xe tao đậu đằng kia đi mau.

Nó gật đầu bước theo Vy mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện mà không nhận ra nụ cười tinh quái thoáng hiện lên của Vy ở phía sau.

Xe từ từ lẩn bánh chạy hướng đến ” Khách sạn” mà Vy nói.

.....

Hấn bị Hoàng và Tuấn kéo lên tầng 3 của trung tâm thương mại, nơi bán quần áo.

- Đến đây làm gì? - hấn hỏi khi thấy Tuấn và Hoàng đang chọn quần áo.

- Mà thấy vừa ý bộ nào chọn đi.

Tuấn nháy mắt với hấn, quay lại chọn tiếp chợt phát hiện áo sơ mi màu bạc treo trên giá cậu hí hửng lại gần.

- Tao không có hứng thú, tụi mày cứ tự nhiên, tao về. - Hấn quay đầu thì bị Hoàng chặn lại Tuấn giữ chặt ở phía sau.

- Nói mau tụi mày muốn gì?

Hoàng hất đầu cho Tuấn nói.

- Chỉ muốn mày mặc cho thật đẹp vào, tối nay cùng tụi tao đi dự tiệc.

- Mơ à, không thích tránh ra cho tao về.

- Mày hứa giúp bọn tao rồi còn gì. - Hoàng nhìn hấn nói.

- Tao chỉ nói giúp chứ không phải đi dự tiệc.

Hoàng cười lắc đầu.

- Giúp tụi tao đồng nghĩa với đi dự tiệc.

Hắn không nói gì vờ quay bước rồi nhân lúc Hoàng không để ý thì luồn ra phía trước bước ra ngoài, đi được nửa đường chợt dừng lại vì câu nói phía sau.

- Tối nay Hiểu Nhi sẽ cùng Tường Quân đi dự tiệc tiệc ày quá! - Tuấn giả vờ chật lưỡi.

Hiệu quả, ai đó đã quay lại, mặt tràn đầy hàn khí.

- Lấy bộ trên kia. - Hắn chỉ tay lên áo sơ mi trắng sữa có chiếc cà vạt bản nhỏ kiểu Hàn Quốc màu đen.

Hoàng và Tuấn cười nhìn nhau...

.....

- Mà nói là ở khách sạn sao đưa tao đến salon vậy?

Nó từ xe bước xuống ngơ ngác nhìn salon trước mặt, Vy không nói gì tay kéo thẳng nó vào trong, miệng kêu lớn.

- Nữ chính tới rồi đây!

Linh và Quỳnh Anh xuất hiện. Linh diện một chiếc váy trắng đuôi cá phía trước đính đá lấp lánh ở cổ, chân mang đôi giày cao gót 10 phân màu đen. Quỳnh Anh mặc một chiếc váy cúp ngực ngắn màu tím nhạt ôm sát cơ thể, lớp ngoài là ren phía sau kéo dài tới đất chân đi đôi giày cao gót màu cafe sữa. Cả hai đều trang điểm rồi, tóc được làm xoắn xỏa hai bên, bây giờ nó đứng im bất động ngắm nhìn, quên đi mình đến đây để làm gì.

- Đẹp quá! - nó khen.

- Một lát mà còn đẹp hơn! - Linh nói.

Giờ nó mới quay về thực tại, quay ra nhìn Vy nó hỏi.

- Anh Nam dắt con nhỏ nào vô khách sạn... Sao đưa tao đến đây?

- À.... cái đó tao dụ mày thôi! - Vy thật thà thú tội, mặt lại chẳng chút gì áy náy cả.

Nó trợn mắt nhìn Vy, máu sôi sùng sục khi biết mình bị lừa.

- Mày ăn no rãnh rồi hả con kia.... - Nó nói bằng giọng điệu không chút kiêng cử.

- Chỉ là tụi tao muốn giúp mày làm đẹp tối nay dự tiệc thôi. - Linh nhẹ giọng.

- Không bao giờ, về đây.

Nó quay đầu bước được 2 bước đã bị Vy kéo lại.

- Linh, Quỳnh Anh giữ nó lại mau.

Thế là Linh và Quỳnh Anh bay vô người nắm tay người nắm chân lôi thẳng nó đến bàn trang điểm ấn mạnh nó xuống, nó giãy dụa điên cuồng nhưng mạnh cỡ nào mà bị 3 người nắm lấy thế này cũng không thoát được.

- Thả tao ra mau..... - Nó hét.

- Mày ngoan ngoan ngồi yên đi, chị Yến bắt đầu được rồi!

Vy nhìn về chị chủ salon đứng cạnh đó, chị ấy tiến tới mở từng hộp dụng cụ trang điểm ra, bắt đầu hô biến lên khuôn mặt nó, nhưng ngặt nỗi nó bị nắm chặt vẫn không ngừng giãy dụa.

- Chị tránh ra, không được làm vậy.....

- Yaaaa.... tao mà thoát ra tao sẽ giết chết hai đứa mày..

- Quỳnh Anh em ngoan ngoan thì buông chị ra mau...

Nó hét ầm lên làm mọi người trong salon nhìn nó áy ngại, chị make up cũng khổ sở với nó đang kẻ mắt thì nó giãy lên làm hư phải kẻ lại, đánh màu mắt thì nó lại nghiêng mặt hết qua trái rồi lại qua phải, mồ hôi chị đổ đầm đìa vẫn không make up xong vùng mắt. Chị nhìn lên thở dài.

- Không ổn rồi! Nếu không ngồi yên chị thực sự không trang điểm nổi đâu.

- Nghe thấy chưa mau buông tay của tụi mày ra.

Nó nghe chị kia nói vậy thì cười đắc chí.

- Không trang điểm xong đừng mơ tụi này buông mày ra. - Vy phán làm nó ỉu xiu nhưng vẫn ngồi không yên.

Cả ba người kia nhìn nhau tìm cách thực hiện nhiệm vụ thiêng liêng cao cả của mình là biến nó trở thành công chúa của đêm nay. Hao tâm tốn sức kéo nó đến đây, kế hoạch cũng đã chuẩn bị rồi chẳng lẽ bây giờ bỏ cuộc. Quỳnh Anh đột nhiên nảy ra một ý.

- Chị giúp em có được không, thật ra em không phải bạn gái anh Huy, em là em gái anh Nam.

Nó ngừng giãy dụa, nhìn chằm chằm Quỳnh Anh.

- Em chỉ đùa cho vui thôi, không ngờ chị lại tưởng thật. Nhưng mà lần này không ổn rồi! Chị có biết tối nay anh ấy lên kế hoạch tỏ tình không?

Mắt mở to ngạc nhiên hết cỡ, tối nay hắn tỏ tình sao, với ai? Đột nhiên nó thấy bức rức khó chịu làm sao đó....

- Anh ta tỏ tình với ai vậy?

- Với chị Lê Băng hotgirl khối 11, em thật sự không muốn chị ta làm bạn gái anh Huy một chút nào cả, chị ta vừa chảnh chọe lại kiêu căng phách lối. Chị Nhi chị phải giúp em phá hoại kế hoạch tỏ tình này của anh Huy, phải làm cho anh ấy sớm tỉnh mới được.

Quỳnh Anh nói một mạch, ánh mắt hiện rõ tia cười chỉ là nó không nhận ra, chỉ mãi lo suy nghĩ nhưng gì Quỳnh Anh nói, Vy và Linh nhìn Quỳnh Anh đầy tán thưởng, kẻ sách hay, đáng tuyên dương dưới cờ.

Nó đang ngẫm nghĩ đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt, đi, không đi, đi, không đi..... nó thực sự không muốn hắn có bạn gái một chút nào, nếu hắn có bạn gái thì ai chở nó đi học, ai chửi nhau với nó, có khi đến đó hắn đuổi việc nó cũng nên.... gật đầu vì ý nghĩ đó nó quyết định rồi...

- Thôi được, muốn làm gì thì làm đi.

Nó nắm chặt tay lại nhắm tịt mắt, Vy, Linh và Quỳnh Anh gật đầu hài lòng, Vy cũng bắt đầu trang điểm ình.

Sau 30 phút biến hóa cho nó cuối cùng cũng đã xong, chị Yến mỉm cười hài lòng thầm nghĩ ” Cô bé này thêm chút son phấn nhìn xinh không chịu nổi”.

- Xong rồi!

Tiếng Chị Yến vừa dứt có 6 con mắt phóng ánh nhìn về phía nó, mắt tròn miệng mở to.

- Mày..... mày... là con... Nhi hả? - Vy áp ứng hỏi.

- Con điên không phải tao chẳng lẽ quỷ.

Chính xác là nó rồi giọng điệu này không nhầm lẫn được.

- Chị Nhi nhìn vào gương đi. - Quỳnh Anh nói sau khi đã hoàn hồn.

Nó gật đầu nhìn vào gương, vừa nhìn vào mà muốn bậc ngửa, đứa nào vậy, đầu phải nó, huhu... mắt nó đã to long lanh rồi mà còn trang điểm cho to hơn là sao, lại còn sửa chân mày nó ngang nữa, mắt thì vẽ vẽ tô tô gì đen thui thế này, dưới mắt còn có một lớp gì màu bạc vậy, môi cũng thoa một tẩn son là sao, yaaaaaa..... điên lên đây.

- Sao lại thành ra thế này? - Nó chỉ vào gương hỏi.

- Quá tuyệt Nhi ơi! Sao tao không nhận ra vẻ đẹp tiềm tàng của mày sớm hơn chứ! - Linh suýt xoa.

Phải bình tĩnh lắm nó mới không hét lên ” Đẹp cái gì chứ”.

- Còn tóc nữa, chị làm tóc cho nó luôn đi, cắt mái thưa cho nó, rồi uốn xoắn nha chị, à thắt bím nhỏ luôn qua bên phải nhé!

Vy thuyết giảng nguyên một nùi cho chị Yến, cơn bực bội của nó vừa dịu xuống lại được dịp bùng phát.

- Cái gì nữa vậy? Đẹp không có tóc tai gì hết.... chị nghe em đừng nghe nó.

Lườm Vy một cái nó quay lại cười với chị Yến ai ngờ chị lại nói.

- Ý hay, như vậy sẽ rất đẹp, em yên tâm nhanh thôi.

Rồi chị cầm cái kéo cắt tóc lên, nó đứng phắt dậy.

- Không được.

- Chị Nhi, chị phải đẹp hơn Lệ Bằng nếu không làm sao phá hỏng kế hoạch của anh Huy được?

Quỳnh Anh nhanh trí nói.

- Nhất định phải cắt sao? - Nó buồn rầu hỏi.

- Nhất định phải cắt. - Quỳnh Anh gật đầu chắc nịch.

Nó đau khổ ngồi xuống cắt giọng ử rử.

- Chị cứ cắt.

Trong khi chờ nó làm tóc Vy đã tranh thủ vào thay đồ, một lúc Vy bước ra với chiếc váy ren suông ngắn màu xanh nước biển, phía trước đeo 1 sợi dây chuyền hình giọt nước đính kim cương lấp lánh, chân đi giày cao gót bít mũi màu trắng.

Đang ngắm mình trong gương thì Vy nghe tiếng nó hét.

- Trời ơi tóc của tôi!!!!!!

Quay phắt lại phía nó, ai cũng đều cảm thấy ngưỡng mộ vì.... sau khi cắt tóc nhìn nó quá đổi dễ thương, mái thưa này rất hợp với nó dù nó có chẳng lửa bao nhiêu cũng đã dùng hòa được gần hết rồi! Thấy cho nó bộ váy, Linh đẩy nó vào phòng thay đồ, không quên dặn dò.

- Không được chần chừ, phải mặc cái này mới có thể phá hoại kế hoạch của Huy.

Nó mặt hầm hầm bước vào phòng thay đồ, miệng lẩm bẩm ” Phạm Khắc Huy, đồ sao chối, vì ai mà tôi phải chịu đựng như vậy chứ! Chờ đó tôi sẽ từ chỗ anh đòi lại từng chút một gừuuu!!!”

5 phút sau nó bước ra, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về nó. Trên người nó mặc một chiếc váy xòe cúp ngực màu hồng phấn, lớp trong là vải, lớp tiếp theo là tuyen và cuối cùng là ren kết hợp lại. Phía eo là một dây vải màu cam nhạt kéo ra đến sau là một chiếc nơ bản to. Chiếc váy đúng kiểu phong cách công chúa, Linh cúi cho nó một cái hộp, mở ra là một đôi giày cao gót đính đá lấp lánh cao khoảng 10 phân. Nó nhìn mặt lắc đầu kháng cự cuối cùng cũng phải mang vào.

Nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới Vy giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

- Đẹp thật!

Như chợt phát hiện thiếu thứ gì đó Linh chạy đi lấy một thứ trong túi xách của mình..... nước hoa, thêm cái này vào mới cực kì, cực kì hấp dẫn.

- Tao bị dị ứng. - Nó lắc đầu.

- Yên tâm cái này chiết ra từ nguyên liệu thiên nhiên.

Linh xịt nước hoa vào cổ, tay và một ít lên người nó, mùi hương nhẹ nhàng thấy thích thích nên nó cũng không nói gì.

Mất hai tiếng cho việc thuyết phục và làm đẹp cho nó cuối cùng cũng đã xong, Quỳnh Anh nhìn đồng hồ đã 6h45 rồi, nhỏ lấy điện thoại ra nhắn một tin cho Hoàng ” Ổn cả chứ! Bên em xong rồi!’. Tin... tin nhắn mới ” Bên anh cũng vậy có thể xuất phát”

Cất điện thoại vào, Quỳnh Anh quay ra nháy mắt với Vy và Linh.

- Đi thôi!

Ra đến cửa salon, một chiếc xe Audi lướt đến, Nam bước xuống xe, trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ đồng, không cho áo vào quần, vẫn là phong cách lãng tử thường ngày.

- May quá anh không đến trễ.

Anh nhìn sang cô gái mặc chiếc váy hồng phấn thắc mắc ai sao quen vậy? Vừa quen lại vừa lạ nhất thời không nhận ra.

- Ai đây? - Nam hỏi.

Ba người kia bật cười còn nó chau mày.

- Anh đi chết đi Phạm Quốc Nam, đều tại anh hết đây! - Nó quát nếu không lấy anh ra lừa nó thì nó đâu có ở đây, nghĩ lại mà tức không chịu nổi.

- Nhi.... là em hả Nhi? - hỏi lại như không tin vào mắt mình.

- Chứ anh nghĩ là ai? Đưa em cái áo khoác coi.

Nó giật cái áo khoác từ tay Nam khoác vào vì cái váy cúp ngực hở hén này làm nó khó chịu.

- Ai làm em thành ra thế này vậy?

- Hỏi người yêu quý hóa của anh đi.

Nó mở cửa ngồi vào xe luôn. Nam nhìn Vy tìm câu trả lời.

- Để em kể anh nghe sau, trễ rồi đi thôi.

Vy kéo Nam lên xe, nhả ngồi vào ghế lái phụ cạnh Nam nó ngồi phía sau mặt hầm hầm. Linh và Quỳnh Anh đi chiếc xe khác, cả hai xe đều cùng lăn bánh tiến đến trường.

47. Chương 43: Dự Party - Chọn Ai Bây Giờ?

Từng đợt xe lần lượt chạy vào khuôn viên trường nơi sắp diễn ra buổi tiệc kỷ niệm của trường " Lucky Star". Khu vực diễn ra buổi tiệc đã được trang hoàng kỹ lưỡng, bong bóng và đèn nhỏ li ti đủ màu sắc được treo lên khắp các thân cây dọc theo lối đi tạo cảm giác lung linh cho khuôn viên buổi tiệc. Tất cả học sinh cả nam lẫn nữ đều khoác lên mình những bộ cánh, vest.... đắt tiền, đậm chất tiểu thư, công tử nhà giàu. Họ nói cười rôm rả khoác tay nhau bước vào bên trong. Bỗng không khí ồn ào náo nhiệt hẳn, ánh mắt tò mò hướng về chiếc Lexus màu đen bóng loáng đang chạy vào. Từ trong xe một chàng trai có mái tóc màu nâu đồng bước xuống trên người cậu ta mặc chiếc áo sơ mi màu xám bạc, vừa bước xuống đã nháy mắt nở nụ cười má lún đồng tiền một cái làm mọi cô gái ở cạnh đây rú hét lên, vâng đó chính là Tuấn hotboy thứ 3 với số lượt bình chọn là 81% của toàn thể học sinh nữ trường " Lucky Star" đại diện ủa hạ vì sự nhiệt huyết và sôi nổi của cậu. Người thứ hai bước xuống là một chàng trai có mái tóc màu đen thuần túy, cậu mặc trên người chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với gile màu đen, người cậu toát lên vẻ chững chạc kèm một chút phóng khoáng. Vâng đó là Hoàng hotboy thứ 4 của Lucky Star với 80% lượt bình chọn của các học sinh nữ, đại diện ủa thu âm áp. Ngay khi người thứ ba chuẩn bị xuất hiện thì có 1 chiếc Mercedes tiến vào, cùng một lúc cả hai chàng trai bước xuống. Bên phải là hấn nổi bật với mái tóc màu nâu hạt dẻ chải vuốt keo kiểu cách, diện lên mình áo sơ mi màu cafe sữa thắt cavat bản nhỏ phía trước, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo vest kiểu teen boy màu đen đậm chất lãng tử vừa sang trọng lại không cứng nhắc. Phía bên kia, Quân mỉm cười, cậu chọn inh chiếc áo sơ mi jean màu xanh đen khoác bên ngoài chiếc áo pull trắng, ở cậu toát lên vẻ cá tính, và có hơi chút nổi loạn với mái tóc màu vàng vuốt keo dựng đứng. Một người là "cool prince" còn người kia là " Warm prince", một người mang vẻ đẹp lạnh lùng cuốn hút đại diện ủa đông, một người vang nét tình nghịch dịu dàng đại diện ủa xuân, ai là số 1 ai là số 2 các fan nữ vẫn chưa có lời giải đáp cuối cùng. Hai mảng màu đối lập đang đối mặt với nhau, Hấn dùng ánh mắt không cảm xúc nhìn Quân, Quân lại dùng ánh mắt " không biết phải nói gì" nhìn hấn. Bầu không khí có 1 chút khác lạ chẳng ai nói với ai câu nào bọn Fan chỉ đứng đó ngẩn nhìn dàn hotboy nghìn năm hội tụ 1 lần, lòng trầm trở khen ngợi.

Không khí sẽ vẫn giữ nguyên như thế nếu không có sự xuất hiện của hai chiếc xe hơi thời trang kia tiến vào. Từ chiếc mui trần màu vàng óng hai cô gái 1 sắc tím 1 sắc trắng bước ra. Vừa xuất hiện Quỳnh Anh và Linh đã làm nhốn nháo một top người nơi đây. Quỳnh Anh vẫy tay với Hoàng và bước lại cạnh cậu, còn Linh cũng tiến đến chỗ Tuấn.

- Tới trễ nhé! - Tuấn tinh nghịch.

- Vì nữ chính cả. - Linh thì thầm vào tai Tuấn, bên ngoài nhìn vào lại thành ra hành động thân mật, một số Fan nữ của cậu đang đau lòng chết đi được.

Ánh mắt mọi người dồn vào cô gái và chàng trai vừa bước khỏi chiếc Audi, Vy khoát tay Nam, hai người quay đầu mỉm cười nhìn vào trong, chờ đón người còn lại. Ai nấy đều dõi theo, cánh cửa xe một lần nữa mở ra, một cô gái xuất hiện, ánh mắt mọi người ngơ ngàng, sửng sốt, các boy suýt xoa khen ngợi. Bốn chàng hotboy nổi bật nhất đêm nay đang dõi theo từng cử chỉ của cô gái kia, nó khó khăn đặt chân xuống lảo đảo đứng dậy ra khỏi xe, giữ thăng bằng lắm mới không té nhào ra phía trước, như thế sẽ mất mặt lắm! Nhớ lời Vy dặn dò lúc nãy ” Mày phải cười thật tươi đừng có trưng bộ mặt bún thiêu của mày ra hộ tao cái, gặp tao là Huy thà ngấm Lệ Băng còn hơn ngấm cọng bún thiêu như mày!” Chiêu khích tướng của Vy hoàn toàn công hiệu vì ngay lúc này nó đang cười rất tươi che giấu những câu rủa xả rợn người dành cho ai kia. Tuấn và Hoàng há hốc miệng kinh ngạc, mặc dù biết hôm nay nó sẽ trang điểm mặc váy nhưng nhìn vào vẫn không thể tưởng tượng nổi sẽ thành ra thế này! Nếu nói Linh mang vẻ nhẹ nhàng, tinh tế, Vy dịu dàng, thanh khiết và Quỳnh Anh lôi cuốn, hấp dẫn thì nó lại là mang vẻ đẹp của một công chúa chính gốc. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được uốn xoắn thắt lệch qua 1 bên rất dễ thương đặc biệt là kiểu mái thưa vừa được Vy đề xuất. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng với màu mắt cam nhạt, má hồng, son hồng phớt nhẹ thôi chứ không như nó nói cả tấn đầu.

Hít một hơi nó nhấc từng bước chân đứng chính giữa Hấn và Quân. Từ này đến giờ hấn vẫn nhìn nó với ánh mắt ngơ ngàng, một nét đẹp lạ mà bây giờ hấn mới được trông thấy khiến hấn đứng im như trời chông. Còn Quân cậu phải lắc đầu mấy lần vì cứ tưởng mình hoa mắt, nhưng không là thật! Đứng trước mặt cậu thật sự là Hiểu Nhi...

Quân và Hấn có thể nhận ra nó vì đối với họ nó ở một vị trí quan trọng..... Nhưng những người xung quanh thì lại không nhận ra, từng tiếng xì xầm bàn tán cứ thế đồng loạt kéo đến làm hỗn loạn.

Không khí ồn ào cũng được dập tắt bởi tiếng nhạc jazz vang lên kéo họ về với buổi tiệc.

Nam khoát tay Vy tiến vào trong, phía sau là Linh và Tuấn, Quỳnh Anh cũng ngưỡng ngừng khoát tay Hoàng, ai nấy nhìn vào đều ghen tị vì độ xứng đôi. Ánh mắt tò mò xen lẫn khó hiểu khi nhìn về ba đáng người phía sau, nó đi giữa Quân và Hấn tiến vào bên trong.

- Chuyện là thế nào kể anh nghe đi. - Nam ở bên cạnh giục Vy.

- Là thế này.....- Vy nói nhỏ, kể lại toàn bộ cho Nam nghe, ánh mắt anh hiện lên tia thích thú.

Phía sau, Tuấn cất giọng nói với Linh.

- Đó là Nhi thật sao?

- Tất nhiên rồi! Sao quá đẹp đúng không? - Linh gật đầu cười.

- Thật là ngoài sức tưởng tượng, cũng có ngày bà chằn lửa ấy hoá công chúa, lại xinh đến thế! - Tuấn làm vẻ chật lưỡi.....

Nó cảm thấy bức rức với cái không khí im ắng của Hấn và Quân, thường ngày nói nhiều lắm mà sao hôm nay lại làm trai ” ngẫu” ngoan đột xuất thế này, thật là.... không chịu nổi mà.

- Nè, hai anh nói gì đi chứ! - Nhịn không được mà mở miệng.

Vẫn im.... là thế đấy... hai anh ấy vẫn đang suy nghĩ về nó mà. Đột nhiên bất thành linh xuất hiện với bộ dạng thế này ai chịu cho nổi. Hấn là đang nghĩ nó vì muốn dự tiệc với Quân mà dày công chuẩn bị kĩ lưỡng thế này ư... tự nhiên thấy khó chịu. Quân thì nghĩ chẳng lẽ nó như vậy là vì hấn? Còn nó thì.... ” Lệ Băng ở đâu rồi nhỉ?”... haizzz... loạn hết cả lên với suy nghĩ của ba người họ....

Đến khoảng sân của buổi tiệc nó lóa mắt với những ly cocktail xanh, đỏ, tím, vàng được chất đầy trên bàn dọc hai bên có đầy đủ các loại bánh ngọt và thức ăn, nó nhìn mà nuốt nước bọt, bị cuốn hút với những thứ trên bàn nó bỏ quên luôn hai chàng hoàng tử bên cạnh. Một anh phục vụ bưng ba ly nước đến gần nó vẫy tay gọi.

- Cho em 1 ly màu tím.

Định bụng đến chỗ anh phục lấy ly cocktail, ai ngờ lại trượt chân vì đôi giày cao gót quá cao, ngay giây phút lắc lư có 1 bàn tay nắm lấy tay nó, 1 bàn tay khác ôm eo giữ chặt nó lại. Hồn nó treo lơ lửng trên cành cây, mọi người nhìn nó đầy ghen tị.

Mãi một lúc nó mới nhìn bàn tay mình đang nắm gọn trong tay Quân mà ngượng ngùng vội vàng rút lại, đứng thẳng người lên mới phát hiện ai đó đang ôm eo, đưa mắt nhìn mới biết là hắn, nó nói thì thầm với hắn.

- Buông cái tay của anh ra, định sàm sở tôi sao?

- Ủ. - Hắn nhẹ giọng. - Rồi sao?

Nó nghiêng răng.

- Khôn hồn thì bỏ ra mau, nếu không tôi sẽ la lên đó. - giọng hù dọa, nhưng ai kia cóc sợ tay càng ôm chặt lấy eo nó hơn rồi tung tăng kéo nó bước đi bỏ lại phía sau là ánh mắt phức tạp của Quân.

Bọn Vy ở đằng kia cười khúc khích với nhau.

- Nè, đi đâu vậy... bỏ cái tay ra coi. - Nó cố gắng gỡ ra nhưng không được, lại đang mặc váy ở phố đông người nó chẳng thể xuất chiêu...

- Sao sợ tôi phá hỏng không khí lãng mạn của các người rồi à? - Hắn dùng ánh mắt dò xét nhìn nó.

- Anh nói nhầm cái gì vậy? À mà chính anh như vậy mới phá hỏng kế hoạch của mình đấy! - nó nói.

Hắn nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh rồi buông một câu rất chi là có liên quan.

- Cũng có ngày tôi không kiểm soát nổi mình là vì cô.

Nói xong hắn thả tay nó ra cho tay vào túi quần thong thả bước đi lẫn trong đám người khác, nó chỉ kịp thấy bóng lưng cô độc đầy bước đi, lòng buồn đến lạ. Mãi chìm vào câu nói ban nãy của hắn mà nó không biết có người đang đi theo mình.

Cầm trên tay ly cocktail màu xanh lam óng ánh hắn ngồi ở dãy hành lang khuất bóng sau khuôn viên buổi tiệc. Nhìn lên bầu trời chỉ thấy một màu đen như mực lấp lánh một vài vì sao.... Nghĩ lại cảm giác trái tim đập hỗn loạn khi nhìn thấy nó bước ra khỏi xe mà cảm thấy kì lạ. Rồi từ việc nhìn thấy nó sắp ngã mà vươn tay ra ôm nó lại vào lòng, mỗi hành động đều là không thể kiểm soát làm hắn muốn phát điên lên, hình như từ lúc gặp nó đến giờ đều là như thế. Hắn đang làm gì thế này? Mọi tâm tư đều đổ dồn vào cô gái đó, chỉ cần người khác nhắc đến là không tự chủ mà lắng nghe. Dốc hết ly rượu trong tay, ánh mắt bỗng trầm xuống dán về một nơi vô định nào đó.

Lần này là ly thứ 6 rồi! Nó cảm thấy thích thú với những ly rượu đầy màu sắc đó, uống vào cảm giác vui vẻ hẳn, không còn suy nghĩ về những điều vướng mắc đó nữa. Quân từ đâu xuất hiện phía sau lưng nó.

- Em uống nhiều quá không sợ say hả? - Cậu ngồi xuống bên cạnh cũng tiện tay lấy một ly bên cạnh nhấp 1 ngụm, không tồ!

Nó lắc lắc ly rượu trên tay cười với Quân.

- Lần đầu em uống đấy! Mùi vị thích quá anh Quân ơi!

Hình như có một chút không ổn rồi, giọng điệu này giống như ngấm rượu vậy, cậu giật ly rượu trên tay kéo nó đứng dậy đi đến nơi mọi người bắt đầu tụ họp lại vì tiếng micro. Nó chẳng phản kháng gì mắt chỉ dán vào ly rượu, con nít thật! Quân lắc đầu cười. Từ xa có hai người nhìn vào đôi trai gái phía trước.

- Chào các em, rất vui vì các em đến đông đủ như thế này! Hôm nay là buổi Party của trường kỷ niệm 22 năm thành lập trường đề nghị các em vỗ tay nào!

Bốp bốp.....

- Sau đây thầy xin giới thiệu với các em một món quà do tiến sĩ người Anh Jon. Thomas gửi tặng cho trường, ngài ấy đã lên máy bay vì có việc bận đột xuất nên không thể tham dự tiệc cùng chúng ta được, thầy rất lấy làm tiếc. - Tiếng thầy hiệu trưởng đều đều vang lên.

Tất cả học sinh đều tò mò về món quà mà thầy hiệu trưởng đề cập đến, ánh mắt mọi người đều hướng về chiếc bàn trên sân khấu, ai cũng muốn biết phía sau tấm khăn đỏ đó là gì.

Thầy Hiệu trưởng đưa tay kéo từ từ tấm khăn đỏ, 1 chiếc cúp pha lê nhỏ xuất hiện, phía trên có 1 viên đá quý nhỏ màu xanh ngọc hình ngôi sao năm cánh. Dưới ánh đèn viên đá phản chiếu màu sắc lấp lánh nhìn vào giống như ngắm 1 ngôi sao nhỏ trên bầu trời vậy!

- Đây là ngọc hồng lựu do ngài J.Thomas tặng tỏ lòng cảm ơn đối với hai giáo viên là thầy và cô hiệu phó vì trong một chuyến đi học tập tại Anh quốc đã giúp ông ấy thoát hiểm trên tàu ngầm, cũng là chúc mừng lễ kỷ niệm của trường. - Tiếng thầy hiệu trưởng vừa dứt có vô số lời tò mò vang lên.

Ngọc hồng lựu quả là một viên đá quý giá hiếm trên thế giới, ngài J. Thomas đem tặng cho trường chắc cũng vì thầy hiệu trưởng và cô hiệu phó đã giúp ông ta thoát chết đây, ông ta rất giàu và có lòng quá!

Sau sự kiện trình làng viên đá quý, buổi tiệc lại diễn ra với không khí sôi nổi, kết thúc lời phát biểu của thầy hiệu trưởng là tiếng MC lần này là thầy Khiêm - Toán, cũng gần là một thầy giáo hotboy đấy.

- Mọi người bắt đầu nhập tiệc thôi nào, tiếp theo đây chúng ta sẽ cùng hòa vào giai điệu quen thuộc với một màn khiêu vũ nhé các em!

Tiếng thầy vừa dứt nhạc bắt đầu nổi lên, từng cặp trai gái nắm tay nhau bước lên sân để khiêu vũ ánh đèn mờ ảo làm không khí thêm hấp dẫn. Vy nắm tay Nam hòa vào từng nhịp đầu tiên, Linh và Tuấn cũng dắt tay nhau bắt đầu điệu nhảy của mình.

- anh có thể nhảy cùng em không? - Quỳnh Anh bước đến chỗ Hoàng đang đứng.

- Ừ cũng được. - Hoàng cười gật đầu.

Hoàng nắm lấy tay Quỳnh Anh tiến đến nơi khiêu vũ, lúc bàn tay cả hai chạm vào một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể Quỳnh Anh liếc nhìn Hoàng nhỏ thỏ thắc mắc, cậu có cảm nhận như nhỏ không?

Ngay lúc Mỹ Linh cất bước tiến đến chỗ Quân định bụng sẽ mời cậu nhảy một điệu thì... bước chân cô khựng lại... Quân đang vươn tay về phía nó cất giọng.

- Nhảy cùng anh nhé!

Nó đang đảo mắt tìm đối tượng tình nghi là hấn xem hấn có đang ở chỗ Lệ Băng hay không thì ngạc nhiên vì lời đề nghị của Quân.

- Em... em không chắc mình biết nhảy đâu hay thôi đừng! - Nó lắc đầu xua tay.

- Anh dạy em. - Quân vẫn không từ bỏ ý định.

Nó bối rối khi nhìn vào mắt cậu, sao mỗi lần đứng trước cậu nó lại không giấu được vẻ ngượng ngùng thế này! Chẳng lẽ nó thích cậu.... ý nghĩ làm nó rối bời, tay định vươn ra nắm lấy tay Quân thì một giọng nói khác cất lên làm nó thu tay lại ngay lập tức .

- Tôi có thể mời em nhảy một điệu không?

Giọng nói này chính xác là hấn nhưng cách xưng hô này hình như không đúng cho lắm! Nó quay lại để xác thực xem là ai? Vừa quay lại đã bắt gặp nụ cười của hấn, tay hấn vươn ra như chờ nó nắm lấy. Nó hét nhìn hấn rồi lại nhìn Quân, không biết phải chọn ai, lòng nó bối rối.

Từ xa mọi người đều dồn ánh nhìn về phía nó, cặp Vy, Linh và Quỳnh Anh cũng đang nhìn về nó đứng giữa hai chàng trai, không biết rằng giữa hai chàng trai nó sẽ chọn ai?

- Sao lại xuất hiện thêm Tường Quân vậy? - Linh hơi có chút thất vọng nói, kế hoạch là làm cho nó và hấn tới nay ở bên nhau vậy mà...

- Chẳng lẽ linh nghiệm như vậy? - Tuấn nhăn mặt.

- Linh nghiệm cái gì vậy Tuấn? - Linh nhìn Tuấn hỏi.

- Lúc chiều tớ có nhắc đến cậu ta....

Rồi cả hai lắc đầu cười.

Bọn Fan nữ chỉ ước được 1 trong hai người đó mời bọn họ nhảy thôi dù bất nhin ăn 3 ngày họ cũng chịu. Còn nó sướng như vậy mà còn làm phách sao? Thật ra ai rơi vào hoàn cảnh như nó cũng đều không biết phải cư xử như thế nào thôi.

Nó nhắm mắt lại trong đầu hiện lên một ánh mắt, bàn tay khê vươn ra.....

48. Chương 44: Rắc Rối Nảy Sinh.

Ngay lúc bàn tay nó vừa giơ lên đã bị ai đó nắm lấy, mở mắt ra nó đã thấy tay mình đang nắm gọn trong tay hấn.

- Cô ấy chọn tôi.

Mọi người ồ lên một cái.

Hấn nắm tay nó bước đi, bàn tay Quân cứng đờ trên không trung rồi từ từ hạ xuống, cậu không giữ nổi người mình yếu rồi! Một nụ cười chua chát hiện trên môi, cậu quay lưng về phía ngược lại với nó, nó sau một hồi ngơ ngác cũng tỉnh lại, chỉ biết quay đầu lại nhìn Quân bằng ánh mắt xin lỗi, nó cảm thấy có lỗi quá! Quân luôn đối xử rất tốt với nó vậy mà nó đang làm gì thế này, nó đang làm cậu bẽ mặt trước biết bao nhiêu người, sao nó lại tội tệt như vậy được.....

Ý nghĩ này làm nó cuối gằm mặt xuống, đúng là lúc này trong đầu nó hiện lên toàn hình ảnh của hấn, nó chỉ bất giác đưa tay lên mà thôi chứ chưa kịp chọn ai cả ai ngờ lại bị hấn nắm lấy lỗi tuột đi như thế này không hiểu sao nó lại không kháng cự hình như bản thân nó cũng muốn...

Hấn nhìn ánh mắt nó cứ hướng về Quân mà lòng khó chịu, sao nó chẳng bao giờ chịu nhìn về hấn nhỉ, liệu không có hấn nó sẽ buồn chứ? Lòng hấn ngập tràn nỗi sợ hãi, chính hấn cũng không biết bản thân đang sợ gì nữa.... ngay lúc nó giơ tay lên hấn đã rất sợ, sợ tay nó sẽ nắm lấy tay Quân, hấn không muốn biết cũng không muốn nhìn thấy sự lựa chọn của nó nữa, vì thế hấn mới bắt lấy tay của nó, hành động đó rất nhanh ở ngoài nhìn vào sẽ chẳng nhìn ra chính hấn mới là người đưa ra sự lựa chọn cho nó.

Như có một luồng điện set qua khi hấn đặt tay lên eo nó, tay kia nắm lấy bàn tay đang nóng bừng của nó, người nó hơi ngấm rượu nên mới nóng như vậy. Hai người bắt đầu nhảy từng bước hòa cùng điệu nhạc, từ này đến giờ nó vẫn im lặng, sự im lặng của nó làm hấn khó chịu vô cùng.

- Hỏi hấn rồi sao?

- Không biết. - Nó trả lời cụt ngắn, vẫn đang suy nghĩ nên xin lỗi Quân như thế nào.

- Nhưng biểu cảm của cô cho thấy cô rất muốn nhảy cùng cậu ta. - Hấn tiếp tục nói.

- Không liên quan đến anh.

Hấn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nó, nhưng biến mất khi nghe nó nói tiếp.

- Anh không đi tìm Lệ Băng tỏ tình đi, sao lại nhảy cùng tôi làm gì? Hay là thất bại rồi lại dùng tôi làm kẻ thế thân cho cô ta.

Nó ảm ức nhìn hấn, gương mặt ửng đỏ làm nó càng nhìn càng dễ thương, hấn nhíu mày.

- Cô đang nói gì vậy? Tỏ tình? - Hấn nhắc lại với vẻ mặt như đang nghe truyện cười.

Nó nhếch miệng.

- Tôi biết cả rồi anh không cần phải giấu.

- Ai nói với cô hả? - Nhận thấy sự nghiêm túc trong lời nói của nó, hần hỏi.

- Quỳnh Anh nói với tôi, cũng chính vì cái kế hoạch tổ tình quỷ quái của anh nên tôi mới phải có mặt ở đây, mới dính vào những chuyện rắc rối này! Anh có biết Quân luôn đối xử rất tốt với tôi không? Nhưng mà tôi vừa làm cái gì để đáp lại anh ấy, tôi vừa làm anh ấy mất mặt đấy anh có biết không hả? Hả? - Nó dừng động tác khiêu vũ lại nói với ánh mắt ngẩn lẹ, hần thấy vậy mà bối rối, nó nói gì vậy.... chắc chắn là bọn người kia bày ra cái trò này.

- Cô không phải hẹn cậu ta đến đây dự tiệc. - Hần hỏi lại.

- Anh điên à! Hẹn hò cái gì chứ? Biết thế tôi không điên mà nhận lời giúp Quỳnh Anh đâu.

Nó quay đầu chạy đi, bỏ lại hần đứng đó, mọi người tò mò nhìn hai người họ. Vy nhăn mặt.

- Rốt cuộc thì giữa bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?

- Anh cũng không biết. - Nam nhìn về phía đó, nơi nó vừa rời đi.

Linh, Tuấn, Quỳnh Anh và Hoàng tiến lại chỗ Vy và Nam, mặt bọn họ nhăn lại khi thấy hần đang đến gần, sát khí tỏa ra dày đặc.

- Các người đùa đủ chưa? - Hần nói giọng lạnh băng

Cả bọn nuốt nước bọt, miệng không nói nên lời.

Nó cứ cầm đầu chạy bỗng dưng phải ai đó, ngược đầu lên đã nghe tiếng xin lỗi riu rít của cô ta.

- Xin lỗi cô là tôi bất cẩn quá, xin lỗi. - Cô ta rút khăn ra lau vệt nước màu đỏ đã đổ lên người nó, càng lau càng loang ra thì phải.

Nó ngăn tay của cô ta lại.

- Không sao, cô đừng lau nữa, chỉ tôi hướng đến nhà vệ sinh là được.

- À, vậy cô đi hướng này rẽ phải là đến. - Cô gái đó chỉ cho nó.

Nó gật đầu bước về hướng đó, chân sưng tấy lên, nó là không quen đi mấy đôi giày cao gót này, cố gắng lê từng bước, vào phòng vệ sinh nó mở nước lau đi vệt màu đỏ trên váy, nó bỏ chiếc ví lại ở bồn rửa mặt mở cửa vào phòng toilet.

Bỗng đèn vụt tắt mọi thứ chìm vào trong bóng tối, nó ở trong phòng hoảng sợ nghe như có tiếng bước chân ai đó tiến vào, tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên đến gần rồi không còn nghe nữa, đang hoảng loạn thì nó lại nghe tiếng giày đó nhưng là nhỏ dần rồi biến mất. Nó cố gắng lặn mò ra khỏi phòng.

Bên ngoài mọi người nhốn nháo cả lên, khuôn viên buổi tiệc tối đen như mực, hần chôn chân tại chỗ vì không còn nhìn thấy gì nữa, lòng đang nghĩ không biết nó ở đâu, cảm giác lòng bức rức. Một lúc đèn lại vụt sáng, trả mọi thứ về như cũ.

Nó thở nhẹ nhõm, cầm ví ra khỏi đó, nhủ thầm chắc do trục trặc điện thôi, nhưng tiếng giày lúc này thì không thể lí giải nổi.

Vừa trở lại buổi tiệc nó đã nghe tiếng ai đó hét lên vào micro.

- NGỌC HỒNG LỰU MẮT RỒI!

Ánh mắt ai nấy đều hoảng loạn, tiếng nói phút chốc nổi lên ầm ĩ cả một sân.

- Sao lại mất?

- Chuyện gì thế này?

- Ai lấy chứ? Gan thật đó.

- Chẳng lẽ có trộm, ôi ghê quá ở đây cũng có trộm sao?

.....
Thầy hiệu trưởng tức giận nói vào micro.

- Tôi không cho phép ngôi trường này có học sinh hay giáo viên là kẻ trộm được, ai lấy thì mau mang ra trả ngay, đó là vật quý giá do người khác tặng cho trường.

Mọi người đều im lặng, thầy nói tiếp.

- Được không trả chứ gì? Vậy đừng trách tôi thất lễ, xoát người nhé! Mọi người đứng yên tại chỗ, BGH chúng tôi sẽ xuống lục xoát từng người một.

Nói xong thầy bước xuống, mọi người đứng yên tại chỗ, họ bắt đầu xoát trên người của cô gái mặc chiếc váy vàng, túi ví của cô ta đều không có. Ở đây có nhiều người như vậy nói xoát cũng phải mất nhiều thời gian lắm, nó lắc đầu nghĩ ai không biết tốt xấu lại đi lấy viên đá quý đó. Hắn nhướn mày khó chịu khi thầy hiệu trưởng và những người khác đang rà xoát khắp người hắn.

- Cháu trai, chú làm vậy để công bằng thôi! - Thầy vỗ vai hắn.

Rồi lại đến người tiếp theo, đã 15 phút trôi qua.

Bỗng tiếng hét lên làm ánh mắt ai nấy đều hướng về nơi đó, ánh mắt ai nấy thoáng ngỡ ngàng.

- Ngọc hồng lưu ở trong này!

Nó trợn mắt lên nhìn viên đá quý màu xanh lấp lánh được lấy ra từ trong ví của mình, chân vô thức lùi 1 bước, lắc đầu liên tục xua tay.

- Không, không phải..... em lấy....

Hắn nhìn nó, Quân nhìn nó, cả bọn Vy nhìn nó, mọi người cũng nhìn nó, không khí căng thẳng hẳn.

- Em không lấy tại sao nó lại ở trong ví của em? Mau nói đi. - Thầy hiệu trưởng nói.

- Em không biết...

- Không biết em đang đùa với chúng tôi ư? - Tiếng cô hiệu phó gắt lên.

Chân tay nó mềm nhũn ra, lòng ấm ức không nói nên lời, nó đưa mắt nhìn quanh như tìm sự tin tưởng nhưng chỉ nhận được những ánh mắt khinh bỉ, lại nhìn về Vy và Linh hai người họ đang lo lắng nhìn nó rồi ánh mắt nó dừng lại ở hắn vẫn ánh mắt bình thản đó lòng tự hỏi " Anh thật ra có tin tôi?".

- Em thật sự không có lấy, xin cô và thầy hãy tin em.

- Chúng tôi chỉ tin những gì đang nhìn thấy thôi. - Thầy hiệu trưởng nhìn nó nói.

- Nếu em còn không nhận thì cô sẽ gọi cảnh sát đến làm việc với em. - Cô hiệu phó nghiêm giọng.

Ai cũng không tin lời nó nói, nó phải làm gì bây giờ? Rốt cuộc là ai bỏ vào.... nó đi tìm lời giải đáp ỉn. Nhưng ngay lúc này mọi thứ đều bất lợi cho nó, viên ngọc được tìm thấy trong ví nó giải thích ai sẽ tin...

- Cô à! Em không lấy thì làm sao thừa nhận, mọi người chỉ tìm thấy nó trong ví chứ có chính mắt thấy em lấy không? - Nó cố gắng dùng lời lẽ giải thích, không khí căng thẳng đẩy lên đỉnh điểm vì câu nói của nó.

Cô hiệu phó tức giận, trừng mắt nhìn.

- Vậy gọi cảnh sát đi, để em làm việc với cảnh sát là biết em có lấy hay không.

Cô móc điện thoại từ túi ra chưa kịp gọi thì có giọng nói vang lên.

- Khoan gọi đã, em tin em ấy không lấy nó đâu, chúng ta bình tĩnh lại đã. - Quân bước đến đứng trước nó, cậu quay mặt lại nhìn nó còn nó chỉ biết xấu hổ với bản thân mình cậu luôn lựa chọn tin tưởng nó nhưng nó lại làm cậu buồn.

Cùng lúc đấy vang lên rất nhiều tiếng nói.

- Đúng đấy, em tin Nhi không có lấy - Vy

- Em cũng vậy. - Linh.

- Em cũng tin chị ấy.- Quỳnh Anh ra mặt.

- Em cũng vậy. - Tuấn, Hoàng cũng lên tiếng.

Nó thật sự xúc động vì sự tin tưởng của những người bạn dành ình, nhưng sao vẫn còn 1 người chưa lên tiếng... chẳng lẽ người đó không tin nó?

- Nhưng ngọc hồng lựu là tìm thấy trong ví của em ấy! - Thầy hiệu trưởng thở dài nói.

Một dáng người tiến lại gần, cất giọng làm mọi người ngạc nhiên.

- Cho em 15 phút, em sẽ tìm ra ai là người lấy nó.

Sau lời tuyên bố hùng hồn, hắn kéo tay nó rời khỏi chỗ đó, nó bất ngờ nhìn hắn.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

Không trả lời, hắn chỉ kéo nó đi và đi như thế, đến dãy hành lang phía sau mới thả tay nó ra. Nó xoa xoa cánh tay bị hắn dùng lực nắm khi nãy giờ đã đỏ ửng, nhìn hắn với vẻ tức giận.

- Có biết đau không hả?

Phớt lờ câu nói của nó, hắn nhìn thẳng nó nói giọng lạnh băng.

- Nói đi, từ nãy đến giờ cô đi đâu làm gì?

- Anh tra hỏi tôi? Nếu không tin tôi thì cứ để tôi đi gặp cảnh sát là được không cần kéo tôi ra đây rồi tra hỏi tôi như vậy. Nó nói trong uất ức và đầy tức giận, hắn căn bản là không tin nó, không tin....

- Đừng có giả thối trẻ con ở đây, nói mau.

Hắn nhắc lại.

- Không liên quan gì đến anh cả.

Nó quay đầu bỏ đi, nhưng vừa bước đã bị một bàn tay rắn chắc kéo ngược trở lại, đẩy vào tường, tay ghì chặt tay nó đến mức đau đớn.

- Tôi đau. - Mắt nó ngấn nước, chân đau, tay cũng rất đau.

Hắn thả lỏng lực ở tay, kẻ sát mặt nhìn nó nói.

- Lúc nãy đi đâu? -Hắn đang rất tức giận đây, nó lúc nào cũng nghĩ xấu cho hắn.

- Tôi đi vệ sinh thôi. - Nó mặt nóng bừng vì ai đó có hành động như vậy.

- Vệ sinh?

- Ừ là đi vệ sinh, lúc chạy đi tôi đụng phải 1 cô gái, cô ta làm đổ ly nước lên người tôi nên tôi mới vào nhà vệ sinh lau.

Im lặng 1 lúc hắn hỏi tiếp.

- Rồi sao nữa?

- Tôi lau một lúc rồi vào phòng toilet vừa vào đèn bị tắt..... - Ngẫm nghĩ 1 lúc nó reo lên

- À đúng rồi! tiếng giày cao gót, lúc tôi ở trong phòng có nghe thấy tiếng giày cao gót rất rõ rồi nhỏ dần, lúc đẩy ví của tôi để ở ngoài, chính là lúc đó chắc chắn là có người đã bỏ viên ngọc đó vào ví của tôi.

Nó vui mừng nói sao lúc nãy nó quên mất chuyện này chứ? Hắn nhìn chằm chằm nó, người nó dựa hẳn vào tường bị chặn bởi hai cánh tay của hắn, tim nó lúc này đập loạn xạ cả lên, một lúc lâu hắn mới đứng thẳng dậy hai tay chống lên tường lúc nãy buông thõng xuống. Lấy điện thoại ra gọi cho ai đó làm nó tò mò.

- Cậu có đặt camera ở trước hành lang phòng thông tin - Điện tử của trường không?

- Được nối vào máy trong phòng hội trường ngay cho tôi, cả trước khuôn viên của buổi tiệc tối nay.

Cúp máy hắt cho tay vào túi quần bước đi, nó í ới gọi.

- Đây, anh đi đâu vậy?

- Phòng hội trường.

- Chờ tôi đi với.

Nó chạy theo chân đau buốt làm nó nhăn mặt.

Hắn mở chiếc laptop đặt trên bàn, kết nối với internet, nhấp vào đoạn video vừa mới nhận được, nó đứng bên cạnh đưa mắt nhìn vào màn hình.

Hình ảnh nhanh chóng hiện lên, chốc chốc có người đi qua đi lại phòng thông tin - điện tử, hắn tua nhanh đoạn video đến phút thứ 30 lúc 20h35, một cô gái áo đỏ xuất hiện.

- Chính là cô ta đã đụng tôi. - Nó chỉ vào màn hình reo lên.

Hắn im lặng quan sát, cô ta đang gọi điện thoại cho ai đó mắt ngó qua ngó lại, một lúc cô ta gạt đầu tắt điện thoại thì cũng là lúc cô ta kéo công tắc điện xuống căn phòng tối om, một phút sau có một thứ lóe sáng lên trong phút chốc rồi tắt cả lại chìm vào bóng tối.

- Là ngọc hồng lựu. - Hắn nhàn nhạt mở miệng.

- Làm sao anh biết? - nó ngạc nhiên nhìn hắn.

- Ánh sáng màu xanh ngọc phản chiếu.

Hắn lại tua đi 7 phút sau, công tắc đèn bật lên bây giờ là hai cô gái chứ không phải một, ngoài cô gái mặc áo đỏ còn có cô gái mặc váy đen, nó nhìn xuống chân lúc cô ta rời đi, đôi giày đỏ 15 phân chứ không ít gì? Hắn thao tác một lúc thì gấp chiếc laptop lại, cầm đi. Nó không hiểu gì cũng đi theo, được nửa đường nó dừng lại.

- Anh có thể đi chậm được không? Tôi đau chân lắm! Không đi theo kịp.

Bước chân hắn khựng lại, rồi quay đầu tiến lại về phía nó, choàng tay qua người dìu nó đi.

- Không cần phải như vậy đâu tôi đi được mà.

- Cô im lặng một chút đi, phiền phức!

Nó lườm hắn, rồi cũng im.

Mọi người trở mắt nhìn hắn dìu nó đi lại về phía họ, chuyện gì đang xảy ra. Quân nhìn về phía nó và hắn bằng ánh mắt khác lạ.

Buông tay ra khỏi người nó hắn tiến lại về phía chú của mình tức là hiệu trưởng, đưa laptop cho ông và nói.

- Người lấy ngọc hồng lựu ở trong này, chú ý phút thứ 39 sẽ thấy ánh sáng lóe lên. Chú xem thêm hình ảnh ở quanh nơi đặt ngọc hồng lựu nếu hai người này có xuất hiện ở đó thì rõ.

Nói xong hắn lại choàng tay dìu nó rời khỏi đó, bỏ lại mớ hỗn loạn phía sau. Câu nói của hắn làm cho hai người hoảng sợ.

49. Chương 45: Thái Độ Đây Là Ý Gì?

Ra đến nơi đỗ xe, nó ôm vai vì lạnh, tiết trời gần đây thay đổi vậy sao? Nhìn sang người đứng bên cạnh nó mới hiểu, trời không lạnh đứng cạnh hắn cũng thành lạnh thôi!

- Trước khi lên xe tôi nhờ anh một việc được không? - Nó nhìn hắn nói.

- Việc gì nói đi! - Hắn nhàn nhạt trả lời.

- Tôi lạnh.... anh có thể... ờ có thể cho tôi mượn áo không?

Nó lại hối hận vì cái đề nghị này sao khi nhận được ánh nhìn chăm chăm của hắn, hay thôi vậy nó lắc đầu.

- Thôi, tôi hết lạnh rồi! Mình về. - Nó nghĩ gì mà đi mượn hần chứ, nó tự chửi mình.

Hần không nói gì, tay nhanh chóng cởi áo khoát lên người nó rồi đẩy thẳng nó vào xe không thương tiếc luôn.

Nó bực bội nhìn hần lòng rửa xả ” có cái áo thôi mà có cần lên mặt vậy không hứ!”

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi trường Lucky star, gió mát lùa vào cửa xe nó quay mặt ra hưởng thụ cảm giác mát mẽ, quan sát xung quanh nó mới thấy có cái gì đó khác lạ thì phải? Các cửa hàng bày bán rất nhiều quần áo ông già noel, cây thông cũng được trang trí khắp bên đường, nó lẩm bẩm rồi nói lớn với hần.

- Huy hôm nay 22 phải không?

- Ủ, có gì mà trông cô phấn khích vậy? - Hần vẫn lái xe, ánh mắt vẫn tỉnh lặng như thường nó nhìn mà muốn tuột cả hững nhưng thôi quen rồi cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

- Đồ ngốc! 2 ngày nữa là Noel rồi đó! - Nó vô tư nói mà không để ý chân mày ai đó thoáng chau lại vì hai từ mà nó chửi.

- Gan nhỉ? Hôm nay dám chửi tôi ngốc!

Nó đang cười thì ngậm lại ngay tức khắc, nó đâu có chửi hần đâu chỉ là....

- Ai bảo có Noel anh cũng không biết?

Hần không nói gì vẫn chăm chú lái xe, nó cũng thôi ồn ào mí mắt dần sụp xuống chìm vào giấc ngủ. Nhìn sang cô gái bên cạnh hần lắc đầu, nó lúc nào cũng trẻ con như thế muốn nói gì thì nói, hình như tính nó giống mưa ồn ào bất chợt đến rồi đi rất nhanh, đáng người của nó bây giờ thật mỏng manh và yếu đuối làm sao. Trút bỏ dáng vẻ ương bướng mạnh mẽ lúc còn thức nó giờ đây đúng chất một người con gái nhỏ bé, hần không biết bản thân mình liệu có thể bảo vệ nó cả đời được không? Hần rất sợ nó cũng giống mưa chóng đến cũng chóng đi thì sao?

Xe dừng lại ở sân nhà, không biết phải làm sao cuối cùng hần đành bế nó đặt xuống sofa, thả mình dựa người vào thành sofa hần mệt mỏi nhắm mắt lại khi nhớ tới cuộc gọi ban nãy của cha hần. Một lúc ngược mắt nhìn xuống chân nó hần nhíu mày rồi cởi nhẹ giày ra cho nó đặt chân nó lên sofa, hần đứng dậy đi xuống bếp.

Nó cự quậy vì khó chịu, cảm giác chật chội nó lăn sang phải tìm nơi rộng rãi hơn.

- Á.....

Hần cầm chiếc khăn và một ít đá để trong ly và 1 tuýt thuốc tiến nhanh ra phòng khách vì tiếng hét hãi hùng của ai đó. Ra đến nơi đã thấy nó lồm cồm bò dậy khỏi sàn, dừng nói là nó té từ trên đó xuống nhé!

- Cô làm sao vậy?

- Không thấy hay sao, uida.... đau chết đi được, anh thay cái sofa này ngay đi.

Nó nhăn mặt méu máo ngồi lên sofa xoa xoa lưng, hần thật sự là bó tay với nó rồi đấy, hậu đậu hơn cả nôbita.

Đặt ly đá lên bàn, hần ngồi cạnh nâng chân nó lên.

- NÀY! anh làm gì vậy hả? - Nó hét lên khi thấy hần nâng chân nó lên ” Chẳng lẽ anh ta... anh ta muốn..... yaaaaa không được”.

Hần vẫn không nói gì mặc kệ nó muốn hét thì hét.

- Tôi hỏi anh làm gì mà? Tên sao chổi biến thái kia, anh muốn làm gì tôi hả? Không được dừng lại.....

Nó nắm lại chân không cho hần có cơ hội nâng lên, miệng không ngừng la hét. Hần nhăn mặt nhìn nó.

- Cô nghĩ tôi muốn làm gì? Đừng nói với tôi là cô nghĩ tôi muốn..... - Hần ngừng lại nó càng ngại ngùng đỏ mặt.

- Anh im ngay cho tôi!

Hắn nhìn mặt nó đỏ lại mà thích thú, nó là đang nghĩ gì đen tối đây.

- Tôi không muốn im đâu. - rồi tiếp tục nắm lấy chân nó, nó giật lại.

- Anh.... anh dám tôi sẽ giết anh đấy.. - Mặt nó đỏ bừng nghiêng rằng nói.

- Không sợ.

Hai người họ kẻ kéo người giật (chân: ôi cái chân này có tội tình gì?).

- Thôi, tôi mệt rồi đây! Có muốn bơi thuốc hay không hả?

Hắn mất kiên nhẫn nói, nó ngưng lại cái hành động kéo giật mắt nhìn hắn trân trân.

- Anh nói gì? Anh muốn bơi thuốc..

- Chứ cô nghĩ tôi muốn gì?

Nó cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên, để mặc hắn nâng chân nó lên.

Cho vài viên đá vào khăn hắn chườm lên chỗ mắt cá chân đang sưng đỏ của nó.

- Lần sau cô mà hồ đồ nghe theo bọn họ thì tự chịu. (Anh cũng bị lừa mà Huy sao đổ lỗi ỉn Nhi thế?)

- Biết rồi!

Nó nói đầu vẫn không ngẩng lên, hắn nhìn nó như vậy thì cười cười.

Nhẹ nhàng bơi thuốc xong, hắn đặt chân nó xuống, ai đó vẫn cứ cái tính trạng đó.

- Khụ... - Hắn ho lên một cái. - Ngẩng đầu lên.

Nó vẫn không ngẩng đầu lắc đầu đứng dậy bước lên lầu trước khi đi không quên bỏ lại một cậu làm nó từ ngưỡng chuyển sang bốc hỏa.

- Cô không phải mẫu người của tôi đâu, tôi không hứng thú với màn hình phẳng.

Nó ngẩng đầu lên, tiếp thu những gì vừa nghe.

37 độ -> 90 độ -> 150 độ -> 1200 độ reng... reng...

- ÁÁÁ.... TÊN SAO CHỐI CHẾT BẦM NHÀ ANH.... ANH NÓI AI LÀ MÀN HÌNH PHẪNG HẢ? CHẾT TIỆT PHẠM KHẮC HUY TÔI NGUYỄN RỬA ANH CẢ ĐỜI KHÔNG LẤY ĐƯỢC VỢ... MÀN HÌNH PHẪNG ANH CŨNG KHÔNG CÓ ĐÂU. YAAAAA

Nó ôm cái đầu bốc hỏa bay thẳng lên lầu.

RẦM....

Cánh cửa đóng sầm lại, hắn ở phòng đối diện đứng ngay cửa cười khúc khích. " Không lấy được vợ thì cô cũng đừng hòng lấy được chồng."

Cả hai sau khi tắm rửa cũng leo lên giường dần chìm vào giấc ngủ, một người ôm nỗi tức giận vào trong mơ, một người ôm niềm vui đắc thắng vào giấc mộng đẹp.

Sáng

Nó bước từng bước nặng nhọc xuống cầu thang, đầu và lưng hơi nhức nhức chắc do hôm qua té đây mà. Dem bộ mặt rầu rĩ vào nhà bếp, nó mở tủ lạnh tìm xem có gì ăn được không thì nhìn thấy tấm giấy màu hồng dán trên đó, nét chữ của hắn đây mà nó thắc mắc nhà này thiếu gì chỗ sao hắn lại thích dán ở tủ lạnh nhỉ? Nhìn dòng chữ mắt nó trợn lên " Cô ở nhà nhớ dọn dẹp không được lười nhè tắc kè màn hình phẳng, tôi có việc bận trưa sẽ về"

- ĐI CHẾT LUÔN ĐI GỪ...

Nó quăng thẳng tấm giấy vào sọt rác, cầm áo khoác đi ra ngoài. Nhà hết gì ăn được, cũng hết gì để nấu luôn nó đi bộ thong dong ra siêu thị. Từ nhà hắn ra siêu thị cũng không xa lắm!

Đẩy xe quanh siêu thị ngắm ngía thứ cần mua, lo mãi nhìn quanh nó đâm sầm vào 1 người.

- Ui.... đau quá! - Nó ôm đầu.

Quân ngược đầu lên sau cú va chạm ai ngờ thủ phạm không ai khác chính là nó.

- Em có sao không? - Quân hỏi khi thấy nó ôm đầu.

- Ra là anh... đau chết được... phạt anh đẩy xe cho em. - Nó nhìn thấy Quân thì cơn giận cũng dịu xuống, cười tươi rồi nói với Quân.

- Yes, madam.

Cả hai người dạo quanh siêu thị, ai đi ngang cũng ngược nhìn Quân muốn gây cổ tất nhiên là con gái rồi còn gay thì nó không biết.

- Anh Quân nè, chuyện hôm qua.... ừm em xin lỗi nhé! - nó ấp úng.

- Không sao. - Quân lắc đầu.

- Em làm anh buồn lắm phải không? - nó nhìn Quân hỏi.

Cậu xoa đầu nó cười.

- Ngốc! Anh làm sao lại giận em được. Thôi dẹp chuyện hôm qua đi, chúng ta mua tiếp thôi!

Nó gật đầu tiếp tục mua đồ, chạy hết gian hàng này tới gian hàng khác, nhìn lên chai nước sốt đang chênh kệ trên cao với mãi mà cũng không tới nó bực bội, chân nhón lên tay với với bồng một bàn tay khác gơ lên lấy đi chai nước sốt của nó, quay phắt lại nó nhìn thấy Quân đang ở phía sau chìa ra cho nó chai nước sốt.

- Em lùn quá đó Nhi!

- O... anh dám chê em lùn, được lắm anh đứng lại đó....

Quân đẩy xe chạy, nó rượt theo.

- Hơ... đứng lại, em không tin không bắt được anh....

.....

- Tôi nghĩ chúng ta nên hợp tác với C.MISS có thể mới có thể thuận lợi mở rộng thị trường ở Đông Á. Hơn nữa C.MISS có thể giúp chúng ta lấn sân sang thị trường Châu Âu, sáng ngày mai tôi sẽ sang trụ sở của C.MISS tại Hàn Quốc để bàn về việc kí hợp đồng, mọi việc chờ tôi về chúng ta sẽ bàn tiếp, tan họp.

Hắn đóng laptop lại ngã người dựa vào ghế tay day day đầu, cái chức Tổng giám đốc này ngồi vào thật mệt mỏi.

Cốc... cốc... cốc....

- Vào đi.

Tiếng người bên trong vọng ra, hắn mở cửa ngồi xuống sofa. Ông Hiền thấy hắn cũng bỏ viết xuống đến ngồi đối diện.

- Vào chuyện chính đi, chuyện hôm trước ông đã ngăn chưa? - Hắn cất giọng không cao không thấp.

- Chuyện đó hơi khó vì chuyến bay đó được mọi người quan tâm lại có hai nhà thiết kế lớn, chúng ta muốn ngăn tin nó đột ngột chuyển hướng bị hút vào vùng tam giác quỷ khỏi thông tin đại chúng quả là không thể.

- Ông Hiền cũng tốn không ít sức thuyết phục mấy người bạn làm trong đài truyền hình nhưng không thể vẫn là không thể.

Hắn chau mày, Cha hắn có quen biết vẫn không thể ngăn được vậy phải làm sao đây, nó không thể biết được tin này nếu biết e là nó chịu không nổi mất.

- Ta chỉ có thể kéo dài việc thông tin chưa đưa lên truyền hình trong mấy ngày thôi, việc còn lại ta thực sự không quản nổi, mong con hiểu.

- Được rồi, tôi sẽ tìm cách.

Hắn đứng dậy rời khỏi, ra đến cửa thì tiếng nói ông Hiếu truyền đến.

- Con bé đó thực sự đã khiến con thay đổi rất nhiều, ta không ngăn cản con việc gì nữa cả, năm xưa là ta gián tiếp hại chết mẹ con, có oán giận con cũng đã làm rồi!, bây giờ ta không mong con tha thứ, ta chúc con sớm tìm được hạnh phúc, buông bỏ được nỗi đau trong lòng! Hãy bảo vệ người con muốn bảo vệ đi.

Nắm chặt vịn cửa hắn giữ mình không bị lung lay bởi những lời nói đó, hắn mở cửa đi thẳng ra khỏi công ty.

Ông Hiếu nhìn theo với nỗi buồn không thể diễn tả thành lời " Uyên Linh em đừng trách anh có được không? Chờ anh, khi nào Huy nó yên bề gia thất anh sẽ đến bên em".

Bóng chiếc Lexus lao nhanh trên đường, chỉ còn sót lại vài hạt bụi li ti rơi xuống.

.....
- Woa... mua được nhiều đồ quá! Cảm ơn anh nhé!

Nó phần khích cười nhìn Quân cảm ơn rồi rít.

- Làm osin không công cho em cả buổi sáng chỉ cảm ơn thôi sao? - Quân vờ giận.

Nhìn bộ dạng giận dỗi của Quân làm nó phì cười.

- Được vậy anh muốn gì?

- Về nhà em nấu cho anh một bữa cơm.

- Cái đó thì...

Nó bối rối làm sao đưa Quân về nhà nó được khi mà nó cũng đang nương nhờ ác quỷ là hắn chứ. Biết nói làm sao với Quân đây?

- Sao thế nào? - Quân nhìn nó lưỡng lự tưởng nó không muốn có hơi buồn.

- Có thể đổi sao cái khác được không?

Quân cười xoa đầu nó.

- Anh đùa đấy! Thôi để anh đưa em về việc trả ơn sau này anh sẽ đòi.

Không muốn làm nó khó xử, đến khi muốn ắt hẳn nó sẽ tự nói với cậu, đối với cậu ghét nhất là biếp buộc thế nên cậu sẽ không dùng cách ép buộc với nó.

Nó bảo Quân đậu xe nơi lần trước rồi vẫy tay tạm biệt cậu, chờ đến xe mất hút mới chạy về nhà.

Cả buổi tắt bếp trong bếp cuối cùng cũng nấu xong nhìn thành quả sau 1 tiếng học tập món mới từ sách nó gật đầu hài lòng. Nhìn lên đồng hồ đã 12h40 rồi sao hắn vẫn chưa về nhỉ? Dù gì cũng ăn sáng cùng Quân rồi đợi hắn về vậy.

Nó đi ra phía sau vườn ngồi dưới bóng mát của một góc cây, khung cảnh mát mẻ thật.

- Cô làm gì ở đó vậy? - Tiếng hắn ở sau lưng.

Nó quay lại cười tươi nói vẫy tay với hắn.

- Mát lắm! Qua đây ngồi đi.

Hắn bước đến ngồi xuống bên cạnh nó.

- Làm hết việc chưa mà rảnh rồi ra đây ngồi?

- Hết rồi!

Giữa hai người bỗng chốc chìm vào im lặng, nghe tiếng chim ríu rít hót vang cả một góc sân. Nó quay sang thì bắt gặp hắn đang nhắm mắt lại, gió thổi làm vài sợi tóc rũ xuống trán hắn, nó nhìn như bị thôi miên vào đó. Hắn chợt cười cười mở mắt làm nó giật mình quay đi.

- Đẹp quá hả? - Hấn dí sát mặt lại nói nhỏ vào tai nó.

- Điên, anh nằm mơ à! Đồ ác quỷ, đồ biến thái, đồ sao chổi, đồ.....

Hấn nhăn mặt lại, nó im luôn. Im lặng một lúc hấn nói chất giọng rất nhỏ tựa hòa vào không khí.

- Nếu 1 ngày cô phát hiện ra sự thật xin cô đừng trách tôi.

Nói xong hấn đứng dậy đi vào nhà, bỏ lại ánh nhìn ngu ngơ của nó.

- Anh ta bị gì vậy trời? - Nó lẩm bẩm rồi cũng vào nhà.

Ngồi vào bàn ăn nó vui vẻ khoe.

- Hôm nay tôi nấu món mới anh nếm thử xem.

Nó gấp miếng thịt sườn xào chua ngọt vào chén của hấn rồi múc một chén canh đặt trước mặt hấn. Sau đó chống tay lên cằm chăm chú nhìn xem phản ứng của ai đó.

Hấn cũng cầm đũa lên nếm thử món sườn rồi lại thử canh.

- Thế nào có ngon không? -Nó làm vẻ mặt mong chờ không để nó toại nguyện hấn nói.

- Ăn không ngộ độc là may rồi!

- CÁI GÌ? anh dám nói vậy hả? Không cho anh ăn nữa trả đây.

Nó bay tới giật.

- Nè, cô làm gì vậy?

- Anh nhìn đi, hứ..

- Đây là nhà tôi, đồ ăn cũng là của tôi.

- Nhưng là tôi nấu nó là của tôi.

- Của tôi.

- của tôi.

.

.....

Màn tranh cãi nảy lửa nổ ra, càn quét căn bếp tội nghiệp.

50. Chương 46: Mất Điện Rồi!

Đánh một giấc tới tận chiều tối, nó mới mò xuống nhà. Vừa xuống đã thấy hấn đứng trước nhà nói chuyện với ai đó, nãy ra ý mới nó lén lút đi hết sức nhẹ nhàng đến đằng sau hấn. Tất cả đã chuẩn bị xong miệng nó đếm... 5... 4... 3... 2...1....

- HỪ.... Á MẸ ƠI CỨU CON Á!!!!!!!!!!

Khi hấn vừa quay lại thì nó hù cũng chồm người ra phía trước lè lưỡi , điệu bộ khó đỡ mục đích là định làm cho hấn hết hồn ai dè lúc nó chồm tới hấn đã kịp né sang 1 bên nên nó mới chới với ra phía trước chân lợt xuống bậc thang... trời phật cũng phù hộ hấn nhanh tay bắt kịp túm nó lại không thôi.... ôi chẳng tưởng tượng nổi....

Nó ngồi bẹp xuống bậc thang xoa xoa cái chân, miệng lèm bèm chửi hấn.

- Đồ ác ôn, đồ sao chổi miễn đến gần anh là thế nào tôi cũng gặp xui xẻo là sao?

Hấn buồn cười ngồi xuống cạnh nó.

- Tự làm tự chịu đi, tôi có ép cô hù tôi đâu.

Nó lườm lườm hắn.

- Không phải anh đang nói tôi tự chuốc họa đấy chứ? Có biết đau không hả? Hic... bàn chân ngọc ngà của tôi...

- Thật là chịu hết nổi với cô, bỏ cái tay ra tôi xem nào!

Nó bỏ tay ra như lời hắn nói, hắn chăm chú nhìn vào chỗ đỏ trên chân nó rồi xoa xoa mọi động tác đều rất nhẹ nhàng.

- Đỡ chưa? - một lúc hắn ngừng lại hỏi.

- Ồ... đỡ... đỡ rồi! - nó mãi lo suy nghĩ lung tung đến khi hắn hỏi thì giật mình lắp bắp.

Hắn thôi không xoa nữa.

- Này! Anh rãnh không?

Hai người ngồi một lúc nó hỏi.

- Rãnh.

- Vậy mình ra phố đi. - nó vui vẻ đề nghị.

- Nhưng cô đang đau chân mà.

Nó đứng phắt dậy.

- Hết đau rồi! Đi mà, không tin tôi xoay vài vòng cho anh xem nhé!

Nói là làm nó xoay giống như đang nhảy ba lê, ai dè chân không nghe lời trượt, ngã nhào vào hắn.

Tình hình bây giờ thật không trong sáng một chút nào, nó lại nằm đè lên người hắn, cả hai mắt mở to chớp chớp nhìn nhau, không gian, thời gian như ngừng lại vào giây phút này, tim cả hai loạn nhịp, môi nó chỉ cách môi hắn 5 cm nữa thôi là.... KISS.. luôn rồi!

Sau một hồi nằm im bất động nó đã lấy lại ý thức đứng dậy ngay lập tức chạy thẳng vào trong nhà bỏ lại cho hắn một câu.

- Tôi vào thay đồ!

Nó đi rồi hắn mới ngồi dậy, mặt vẫn chưa hết ngơ. Lần trước là trong bóng tối hắn chẳng nhìn thấy gì nên lấy làm bình thường còn lần này.... cảm giác thật lạ!!

Không khí trong xe lúc này có hơi khác so với thường ngày, thay vì đảo mắt nhìn ngó xung quanh rồi nói đủ thứ chuyện trên đời thì lúc này nó lại cúi gập đầu xuống nín thin, hắn cũng không chọc ghẹo gì chỉ lo lái xe.

Thành phố lúc này đã lên đèn, xe cộ tấp nập hơn mọi ngày, dù ngày mai mới là Noel nhưng hôm nay không khí Noel đã tràn ngập cả đường phố. Mọi người rủ nhau đi mua sắm nào là quần áo Noel, quà, vật trang trí cây thông, nhà cửa.....

Nó thích thú bước ra khỏi xe, vẫy tay với hắn.

- Vào tiệm quà lưu niệm đằng kia đi. - Nó chỉ về phía cửa hàng gần đó, rồi nhanh chân chạy vào trước.

Những thứ bên trong làm nó choáng ngợp, có rất nhiều kệ chứa đầy quà nào là đồng hồ cát, mũ, gấu bông, ông già Noel, có đầy cả những thứ trang trí cây thông. Nó chạy tung tăng hết gian hàng này đến gian hàng khác, cầm, sờ tùm lum thứ. Hắn ở phía sau cũng thấy mệt thay nó, ngủ từ trưa tới giờ thừa calo đầy mà!

- Huy mua con này nhé! - Nó giơ con gấu bạch dương lên cười híp mắt, hắn gật đầu thế là nó cho vào xe đẩy đi tiếp.

Đến quầy mũ, nó quơ được chiếc mũ màu hồng bên trên là con gấu heo, đội xong nó quay về phía hắn khoe.

- Đẹp không? Dễ thương chứ hihi..... tôi lấy cái này nhé!

Không đợi hấn gật đầu nó đã đẩy xe chạy biến đi, mua đồ trang trí nhà, cây thông cho vào xe. Rồi lại tiếp tục đi, chợt nó phát hiện mình vừa lướt qua 1 thứ, nó lùi lại đứng bên cạnh chiếc mũ len màu xám. Cầm lên ngó xuống nó quyết định mua, ừ vào nó đẩy đến chỗ trưng bày rất nhiều đồ thủy tinh, pha lê. Dạo một vòng nó đã mua xong quà cho Vy, Linh và mấy người kia nữa.

Đến khâu tính tiền, cầm hóa đơn trên tay nó nhăn nhó quay ra cầu cứu hấn, nó đứng bên cạnh nói hết sức nhỏ nhẹ.

- Tối nay anh muốn ăn gì nào? Tôi sẽ chịu theo ý anh.

- Sao cũng được, tùy cô thôi. - Hấn nói chỉ chăm chú vào cái điện thoại chẳng buồn nhìn nó lấy 1 cái.

Nó bèn suy nghĩ cách khác.

- Huy này anh thấy lúc này tôi rất siêng năng đấy nhé giặt đồ, nấu cơm, quét nhà,... tôi đều làm mà không cần anh nhắc đấy!

- Tốt, cứ phát huy.

- Vậy anh tăng lương cho tôi nhé!

Hấn đã cất điện thoại vào ngăn đầu nhìn nó.

- Để xem đã.

Nó đang cười tươi thì ngậm miệng lại luôn.

- Không tăng lương vậy cho tôi ứng trước được không?

Nhìn hóa đơn trên tay nó hấn biết tổng nó không đủ tiền trả rồi.

- Đưa hóa đơn đây!

Nó vui mừng chìa ra cho hấn, lòng khen hấn hôm nay tốt bụng, ga lăng quá nhưng mấy lời khen đó trôi tuột đi mất tiêu khi nghe câu thứ hai.

- Trừ vào tiền lương của cô.

Tay xách nách mang đầy cả túi đồ, lết ra đến xe nó mừng suýt nhảy cẫng lên. Liếc nhìn ai đó tung tăng cho tay vào túi quần đang bước lên xe mà nó hận đến nỗi muốn nhào vào cắn xé, cắn... cho chết.

- Anh không thể nào ga lăng với con gái một chút à? - Nó nói khi đang thắt dây an toàn.

- Cô là con gái sao?

Trời ạ, máu của nó dồn lên tới não.

- Vậy anh nghĩ tôi là con gì hả? Đồ biến thái.. - Nó gất lên.

- Con gái không ai hung dữ, lảm lời như cô cả.

" Anh giỏi lắm đồ sao chổi chờ đó" nó nghĩ thầm và đang lên kế hoạch " trả thù" miệng chỉ quát lên 1 câu.

- Lái xe đi về mau còn ở đó lảm lời.

Hấn nhìn khuôn mặt đỏ lừ vì giận của nó mà thích thú, suốt dọc đường đều lén nhìn nó rồi tủm tỉm cười.

Về đến nhà, nó tông cửa xe đi thẳng vào nhà bỏ cho hấn mấy túi đồ trên xe. Hấn xách mấy thứ nó mua vào đã thấy nó ngồi gác chân lên bàn xem phim. Ngồi bên cạnh hấn không nói gì vì biết nó là đang giận đấy mà.

- Anh muốn uống gì tôi lấy cho. - Được một lúc nó đứng dậy hỏi.

Hấn chỉ lo xem tivi, miệng trả lời mà không nhận thấy nụ cười ma mãnh của nó.

- Cam vắt.

- chờ tôi 1 lát.

Nó tung tăng chạy xuống bếp, mở tủ lạnh lấy hai quả cam nó cắt ra làm hai để lên máy vắt nước, đổ ra ly, nó lay hoay cuối cùng cũng tìm thấy "giấm" mở nắp nó đổ 1/3 vào ly nước cam. Xong xui nó lấy muỗng khuấy khuấy rồi quơ một lon coca bưng theo ly "cam vắt" ra phòng khách.

Đặt ly nước cái cách xuống trước mặt hắn nó ngồi xuống bên cạnh thản nhiên mở lon coca uống ngon lành. Thời khắc thiêng liêng đã đến, hắn nhắc ly nước cam giấm đưa lên miệng. Nó đếm ngược 3... 2... 1....

- Phụt..... khụ.... khụ... khụ....

- Hahahahahahahaha....

Hắn phun sạch cái chất lỏng vừa uống ra ngoài hết ho sặc sụa, nó kể bên ngồi cười nắc nẻ, cười như chưa được cười, cười như điên dại. Hắn ho đến đỏ cả mặt chạy ngay vào phòng tắm nôn thốc nôn nao.

Nó ở ngoài vừa cười vừa ngó xem hắn đã ra chưa, mãi không thấy hắn ra định bụng chạy vào xem thì hắn bước ra hình như đã tắm luôn rồi, mặt hơi xanh xao nhưng đầy sát khí đang lăm le đi về phía nó, vô thức nó lùi về phía sau rồi leo lên sofa luôn. Hắn vẫn bước tới một lúc một gần, đến sofa thì.... đặt đầu gối lên sofa nhường người về phía nó.... người càng sát lại ép nó vào thành sofa....

- Dừng lại....

Nó giơ tay lên làm thành chữ X che chắn phía trước người.

- Anh không được lại gần....

Bỏ ngoài tai những gì nó nói, khoảng cách mỗi lúc một thu hẹp càng ngày càng gần mặt đang kề sát lại..... thì..... phụt..... tối thui. Mọi thứ bị bao trùm bởi bóng tối, hai người trong phút chốc cứng đờ không nhúc nhích.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - nó hoảng hốt hỏi.

- Mất điện rồi! - Hắn bình thản cứ như việc này đã biết trước.

- MẤT ĐIỆN..... - nó hét lên. - Sao lại mất điện vào lúc này?

Tình trạng này mà mất điện thì làm sao nó trang trí đây mai Noel rồi! Xui xẻo.

- Tối quá! Điện thoại của anh đâu lấy ra đi.

- Nhờ cô mà tôi vút trong nhà tắm luôn rồi!

Cả hai thở dài ngao ngán, điện thoại nó cũng để trên phòng rồi.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế vì không nhìn thấy gì hết, giờ phút này hắn giống như người mù vậy, nó ý thức được tư thế trước khi mất điện của cả hai lòng hơi lo lắng không thể di chuyển bậy bạ được lỡ "chạm" vào thứ không nên "chạm" thì chết.

Giữ nguyên tư thế một lúc lâu cả hai đều mỏi nhừ, nó nói.

- Chúng ta không thể như thế này mãi được.

- Vậy phải làm gì? Tôi không nhìn thấy.

Hắn cũng bất đắc dĩ lắm mới giữ cái điện bộ nữa đứng nửa ngồi này đây.

- Hay anh lùi một chút đi.

- lùi đi đâu?

- Ra phía sau ấy. Để tôi giữ tay anh cho, không ngã đâu.

Thế là nó lần tìm tay hắn trong bóng tối.

- Tay anh ở đâu? Giờ ra trước coi.

Nghe nó nói hắn hươ tay ra phía trước, nó quơ qua quơ lại cũng bắt được bèn nắm vội.

- Rồi lùi đi....

Hắn cũng bắt đầu lùi một chân trên sofa 1 chân dưới sàn, đang lùi chuẩn bị ngồi xuống xoay người thì có cái gì đó dưới sàn làm hắn trượt chân..... là lon coca của ai đó.

Người hắn nằm thẳng trên sofa tay đang bị nó giữ nên kéo luôn cả nó theo, tình hình là sau cú trượt vừa rồi cả hai người đang ôm nhau thắm thiết luôn. Nó vì quá bất ngờ nên tìm được điểm tựa là gờ tay ôm luôn. Bên ngoài trời bỗng đổ mưa, mỗi lúc một nặng hạt, từng đợt mưa tấp vào cửa sổ, giọt mưa trôi xuống làm mờ cả cửa thủy tinh. Mưa như trút nước, trời lại bắt đầu nhá nhem báo hiệu sắp có sấm chớp, nó vùi đầu vào người hắn không dám hé mắt nhìn ra ngoài...

..... RẦM..... nó nghe tiếng sấm người cũng giật lên theo, tay ôm hắn càng chặt hơn. Giờ phút này nó chỉ biết có 1 điều là ở bên cạnh hắn sẽ không còn sợ nữa, ý nghĩ đó làm nó không rời khỏi người hắn phần vì sợ, phần vì ấm và.... vì cảm giác an toàn ngự trị nơi đáy tim.

Cả người hắn cứng đờ vì cái ôm bất ngờ của nó, ngẩn một lúc hắn mới hiểu nó rất sợ sấm, mỗi lần có sấm nó sẽ như mèo con nằm trong lòng hắn. Theo phản xạ hay điều gì đó.... hắn cũng gờ tay ra ôm nó vỗ nhẹ vào vai nó, cất giọng trầm.

- Cô sợ sấm như vậy sao?

Nó gật gật đầu, vì nó đang dựa đầu vào người hắn nên hắn có thể biết được nó đang gật đầu ý bảo rất sợ.

- Tại sao lại sợ sấm?

Câu này hắn thắc mắc lâu rồi nhưng chưa có dịp hỏi cũng không tìm ra câu trả lời. Im lặng một lúc nó mới cất giọng nhỏ xíu pha lẫn một chút sợ sệt.

- Vì..... lúc nhỏ tôi bị lạc vào rừng..... Lúc đang cùng cha mẹ tham quan rừng Cúc Phương, tôi nhìn thấy một bông hoa rất đẹp ở cách đó không xa... tôi chạy về phía bông hoa đó ngắm nhìn rất lâu đến khi nhìn xung quanh thì không thấy ai hết... tôi chạy đi tìm mẹ và cha khắp nơi hét khan cả tiếng vẫn không ai trả lời....

Cả người nó hơi run lên, lúc đó nó chỉ mới 8 tuổi lại bị lạc trong rừng mặc dù là rừng nguyên sinh không có thú dữ tận nhưng cũng không phải là nơi an toàn.

- Tôi đi mãi gọi mãi nhưng không ai đến tìm tôi cả.... lúc đó trời tối rất nhanh, mọi ánh sáng đều dần dần biến mất.... tôi đứng đó khóc mãi khóc mãi, trời lại đổ mưa.... anh biết không? Tôi rất sợ, từng đợt sấm cứ kéo đến..... tôi chỉ có 1 mình... thật sự rất sợ....

Nó nói kéo theo sự sợ hãi, 1 con bé 8 tuổi một mình ở trong rừng lại thêm trời mưa sấm chớp thật đáng sợ biết mấy, nó không hoảng loạn mới lạ, hắn cất giọng trấn an cũng như xóa bỏ sự sợ hãi của nó.

- Không sao, tất cả qua rồi, đừng nhớ lại nữa.....

Thì ra là vậy nguyên nhân mà nó lại sợ sấm là như vậy, hắn có hơi chút đau lòng, chắc lúc đó nó sợ lắm! Tự trách mình lại nhắc chuyện không nên nhắc. Nó lấy lại được bình tĩnh, mưa cũng không còn nặng hạt nữa trời đã hết sấm, nó mới ý thức được mình đang làm một hành động rất kì cục vội buông hắn ra ngồi sang bên cạnh.

- Mai anh đón Noel cùng tôi nhé! - Nó đề nghị.

- Không chắc, mai tôi phải đi Hàn Quốc một chuyến để kí hợp đồng.

Nó thở dài, lòng buồn đến lạ, việc hắn đến làm trong công ty của cha hắn nó cũng biết chỉ là không hỏi công ty đó là công ty nào, mai là Noel mà hắn lại đi như vậy thật sự là buồn chán, không lẽ nó phải ở nhà đón Noel 1 mình chứ! Vỵ thì đi với Nam, Linh có hẹn với Tuấn, Quỳnh Anh cũng bận đi theo đuổi anh chàng nào rồi. Hai con bạn mê trai của nó cũng bỏ rơi nó! God ơi!!!! Ông nhấn tâm để nó cô đơn 1 mình trong ngày Noel như vậy ư?

Hắn không nhìn thấy khuôn mặt thất vọng tràn trề của nó chỉ nghe thấy tiếng thở dài rất khê. Tự dưng hắn lại thấy ghét căn bệnh quáng gà chết tiệt này!

- vậy sáng mai anh đi sao?

- Ừ.

- Khi nào về?

Hắn ngừng 1 lúc rồi nói.

- Chưa biết.

Nó không nói gì nữa chỉ dựa đầu vào sofa ngắm nhìn những giọt nước mưa bám trên ô cửa sổ. Con buồn ngủ chợt ủa đến, mí mắt nó trĩu nặng từ từ nhắm mắt.

Hắn nghe tiếng thở đều đều bên cạnh, chắc nó ngủ rồi vì nếu nó thức chắc chắn không im như vậy đâu. Nhớ lại cuộc gọi lúc chiều.

” - Alo, chú nghe

- Chú có thể giúp cháu 1 chuyện không?

- Được cháu nói đi.

- Có thể giúp cháu làm mất điện toàn thành phố vào 8h tối nay và 7h sáng ngày mai không?

Đầu giây bên kia ngập ngừng.

- Sao cháu lại muốn như vậy? E là không hay đâu.

- Cháu có việc gấp.

Suy nghĩ một lát ông ta gật đầu nói.

- thôi được.

- cảm ơn chú.

.....”

Hắn không biết làm vậy là đúng hay sai nhưng nếu đã chọn cách che giấu thì hắn chỉ còn cách làm đến cùng, nụ cười đó, ánh mắt đó hắn không để nó mất đi được. Thông tin đó hãy chìm xuống theo chuyến bay đó đi.

hi... các bạn lúc này lịch học của mình nhiều quá nên ra chương không đúng hẹn, mọi người thông cảm nhé! Có đôi lúc mình cũng có ý định bỏ fic nhưng rồi lại không muốn.... nhiều khi thấy mình viết chẳng hay bằng ai lại thấy rất buồn được mọi người ủng hộ thật sự mình rất vui... hi vọng mọi người sẽ cùng mình đi hết truyện nhé! Tiếp thêm cho tg động lực nhiều nhiều để tg viết nhiều nhiều chương nữa nha! ^^

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ...

51. Chương 47: Câu Chuyện Đêm Noel. (1)

Hôm nay nó đến trường 1 mình, sau khi thức dậy nó đã thấy mình nằm trong phòng, tìm khắp nhà cũng không thấy hắn, đi thật rồi! Người đón Noel cuối cùng của nó cũng đi luôn rồi, ông trời thật biết trêu người mà.

Vào lớp đã thấy mặt mày ủ dột của nó, Vy bèn sẵn lại hỏi han.

- Mày không khỏe hả?

Nó vẫn chống tay lên bàn lắc lắc đầu.

- Vậy mày đói bụng hả?

Lắc đầu.

- Hay... mày buồn hả?

Gật đầu.

- Nói đi đưa nào dám làm mày buồn tao xử đẹp nó dùm mày. Ai? - Vy mặt mày hình sự.

Nó lười biếng nói, ánh mắt liếc Vy.

- Mà muốn biết ai sao? Tao nói mày phải xử đẹp nó đó.

Vy gật đầu chắc nịch.

- Là..... MÀY VỚI CON LINH ĐÓ!!!.

Nó bực bội nói lớn, Vy xụ mặt xuống luôn.

- Tao với nhỏ Linh có làm gì mày đâu.

- Không làm gì á? Không làm gì á? Tụi mày là cái bọn trọng sắc khinh bạn, có trai là quên luôn cả tao, hôm nay là Noel là Noel đó! Tụi mày lại bỏ mặc tao....

Bao nhiêu kìm nén nó xả luôn một tràn, xong rồi úp mặt xuống bàn luôn. Không chỉ bực bội Vy và Linh mà nó còn tức giận tên sao chổi kia nữa, nói đi là đi không chào 1 tiếng.

Vy hiểu ra vấn đề, ra sức năn nỉ nó.

- Nhi yêu dấu, xin lỗi mà!

.....

- Nhi ơi.... hay tối nay tụi tao không đi riêng nữa, đi chung với mày nhé!

Nó vẫn giận không thèm trả lời, tiếng trống vào học cũng cắt đứt sự mè nheo của Vy.

SEOUL, HÀN QUỐC.

Một chàng trai trẻ tuổi bước ra từ chiếc Lexus, phía sau còn có một chàng trai khác nhìn có vẻ lớn tuổi hơn. Hai người họ bước vào một tòa nhà cao ốc " C.MISS".

- Xin chào, tôi có thể giúp gì được cho hai vị?

(ở Hàn Quốc họ giao tiếp bằng tiếng anh nhé, tác giả không giỏi tiếng anh nên viết bằng tiếng việt ^^).

- Chúng tôi đến gặp giám đốc của cô. - Chàng trai đi cùng hẳn lên tiếng, anh ta là thư kí Lâm.

- Xin hỏi hai vị có hẹn trước không?- Cô lễ tân vui vẻ hỏi, ánh mắt vẫn không thôi nhìn hẳn.

- Rồi!

- Vậy xin mời đi theo tôi.

Cô ta đi trước đưa họ lên tầng 10 của tòa nhà cũng là công ty thời trang khá nổi tiếng ở Seoul " C.Miss".

Giám đốc công ty niềm nở tiếp đón hẳn, hai bên bắt đầu thảo luận về hợp đồng và kế hoạch mở rộng thị trường giữa C.Miss và H&H.

.....

Trước sự mè nheo cũng như năn nỉ, xin lỗi kịch liệt của hai con bạn, nó cũng mềm lòng đi cùng bọn họ.

Quỳnh Anh có mặt tại dãy khối 11 làm cho bọn nam sinh rú hét rần rờ, nhỏ chỉ cười cười rồi chạy thẳng vào lớp tìm bọn nó.

- Mọi người tối nay có đi chơi không? - Nhỏ ngồi chỗ hẳn quay mặt xuống hỏi mọi người, nó không hứng thú nữa nên ngồi đưa xe.

- Có chứ, em đi cùng bọn chị nhé! -Linh nói.

- Tất nhiên, đi một mình chán lắm! Anh Hoàng tối nay anh sang đón em có được không?

Hoàng đang đọc sách, nghe Quỳnh Anh nói cũng ngẩng đầu lên gật đầu.

- Được, 7h anh sang đón em.

Quỳnh Anh cười tươi, Linh nhìn cũng cười tùm tùm kéo Quỳnh Anh ra ngoài.

- Chị biết tổng rồi đấy! -Sau khi ra khỏi lớp Linh mới nói nhìn Quỳnh Anh cười thích thú.

- Hả? Chị biết cái gì?

Quỳnh Anh ngu ngơ hỏi, không hiểu Linh nói gì.

- Người mà đêm hôm đó em nói là Hoàng đúng không?

Bị nói trúng tim đen nhỏ chỉ biết cúi mặt ngượng ngùng.

- Haizzz... em ngốc quá! Thích cậu ấy thì theo đuổi có gì sai đâu, cậu ấy cũng chưa có người yêu mà!

- Nhưng... anh ấy không thích em.. lâu vậy rồi vẫn chỉ xem em là em gái.

Quỳnh Anh hướng mắt nhìn vào khoảng không phía trước ánh mặt buồn hẫng đi. Linh vỗ vai nhỏ an ủi.

- Không có việc gì là mãi mãi, chị tin 1 ngày cậu ấy sẽ nhìn ra tình cảm của em. Cố lên nào em gái!

Nhỏ nhìn Linh gật đầu.

- Em biết rồi, cảm ơn chị.

Tan học, nó không chịu để Vy và Linh đưa về, một mình lang thang trên vỉa hè. Vừa đi vừa nhảy rồi lại đếm bước chân cười 1 mình. Đằng sau, Quân nhìn nó cười, nó đáng yêu quá, trẻ con nữa, trưa nắng như vậy mà vừa đi vừa nhảy dưới bóng cây. Cậu đi theo sau nó 30 phút rồi mà nó cũng không phát hiện, không biết là đang nghĩ gì mà chăm chú như vậy.

Hết nhảy đếm bước chân nó lại chuyển sang hát, cậu cũng hát cùng nó, một người đằng trước một người đằng sau, khoảng cách gần như vậy nhưng sao cậu lại thấy xa xăm quá muốn bước lại gần thì sợ nó sẽ biến mất.

Đang tung tăng đi nó bỗng thấy 1 cậu bé chạy ra đường nhặt quả bóng, ở đằng sau có 1 chiếc xe đang lao đến. Không do dự nó lao nhanh đến, miệng hét.

- CẦN THẬN....

Đẩy ngã cậu bé vào lề đường, chiếc xe đã lao đến chỉ còn cách nó khoảng 5 bước chân nữa thôi, nó chỉ biết nhắm mắt chờ đợi, ngay lúc đó có 1 bàn tay kéo mạnh người nó, vì lực kéo quá mạnh nó ngã nhào vào người ai đó. Sau một hồi trấn tĩnh nó mới dám hé mắt ra nhìn xung quanh, đưa mắt nhìn lên một gương mặt quen thuộc đang mỉm cười nhìn nó.

- Anh.... Quân...

Nó ấp úng mở miệng, đứng thẳng dậy.

- Cô bé ngốc này, em muốn đi gặp Diêm vương sao?

Lúc này Quân mới cau mày nhìn nó trách móc.

- Em.... chỉ là em thấy cậu bé gặp nguy hiểm thôi... em không nghĩ nhiều như vậy...

- Thật hết nói nổi em mà, nếu không có anh em có biết sẽ xảy ra chuyện gì chưa?

Quân không vui nhìn nó nói, lúc nhìn thấy nó lao ra, tìm cậu như ngừng đập vậy cũng may cậu nhanh chân không thôi cô gái ngốc này e là đã....

- Em xin lỗi! Lần sau em sẽ chú ý mà... - Nó cúi đầu.

- Còn có lần sau....

- À không, cảm ơn anh, không có lần sau đâu, đừng giận nữa mà.

Nó lắc cánh tay Quân năn nỉ bày ra bộ mặt cún con của mình, và lần nào cũng hiệu quả nhất là với Quân. Cậu xoa đầu nó.

- Nhớ đó!

Nó vui vẻ gật đầu, chợt nhớ ra, nó đảo mắt nhìn xung quanh, cậu nhóc đang nằm nhẩn nhé dưới đất, nó chạy nhanh lại đỡ.

- Bé con, em không sao chứ? - phải quần áo cho cậu bé nó lo lắng hỏi.

- Em đau chân quá! Chị ơi!!! Hic...hic... - Cậu nhóc khóc.

Nhìn xuống chân cậu bé hình như chảy máu, chắc là cà xuống mặt đường nên mới bị thương.

- Ngoan nào đừng khóc.....

- Bi à!!! Con sao lại bị thương?

Tiếng người phụ nữ cất lên, chắc là mẹ của cậu bé.

- Em nó lao ra đường nhặt bóng, may mà không sao, chị nhớ nhắc bé cẩn thận hơn nhé!

Nó nói với mẹ của cậu bé.

- Cảm ơn em nhiều, may mà có em.

- Không sao, thôi em đi đây, bé con chị đi nhé!!

Cậu bé vẫy vẫy tay với nó, nó cũng vẫy tay với cậu bé rồi cùng Quân đi bộ về nhà.

Dọc đường Quân kể cho nó nghe vô số truyện cười, nó cười muốn sái quai hàm, Quân đúng là hài hước, ở bên Quân nó cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái không gò bó gì cả. Bỗng Quân lên tiếng đề nghị.

- Tối nay đi chơi Noel cùng anh nhé!

Nó dừng bước, nhìn Quân thấy ánh mắt mong đợi nó bèn gật đầu. Thôi thì đi cùng Quân vậy cho bọn kia được tự do hẹn hò.

- Vậy tối anh đến đón em.

- không... không cần đâu em tự đến được rồi! -Nó vội xua tay.

- Thôi được, vậy anh đợi em ở vòng xoay.

Nó gật đầu, cả hai cùng bước tiếp.

.....

- Tổng giám đốc cậu để tôi làm cho sáng giờ cậu vẫn chưa ăn gì rồi! - Lâm lo lắng nói.

- Không sao.

Lâm thở dài, từ khi đáp máy bay hấn đã không chịu nghỉ ngơi mà đến thẳng C.Miss kí hợp đồng, kí xong thì trở về khách sạn tiếp tục vui đầu vào công việc, vì kế hoạch mở rộng thị trường và buổi khảo sát nhà thiết kế của C.Miss.

- Không được bữa sáng cậu đã không ăn gì rồi trưa cậu cũng bỏ bữa. Công việc lúc nào làm mà chẳng được, không phải chúng ta ở đây 2 ngày hay sao?

- 4h chiều nay tôi phải về, để tôi làm xong bản kế hoạch, còn việc khảo sát cậu ở lại xử lí đi.

Lâm ngạc nhiên.

- Sao cậu lại về?

- Tôi còn có việc .

- Thôi được vậy việc khảo sát cứ để tôi, cậu về trước cũng được, tôi đi đặt vé cho cậu.

Lâm vừa quay đầu hấn lên tiếng.

- Không cần tôi đặt rồi!

- Vậy tôi ra ngoài mua cơm cho cậu.

Hấn không nói gì, Lâm chuẩn bị rời khỏi thì hấn vội nói.

- Khoan đã, cậu có biết Noel nên tặng quà gì không?

Chợt nụ cười hiện lên trên môi Lâm, tổng giám đốc của anh gấp gấp như vậy là nôn về đón Noel cùng bạn gái, tặng bằng này cũng có bạn gái rồi ư?

- Để tôi gợi ý cho tổng giám đốc.

.....

Nó xoay đi xoay lại trước gương, một lúc mới gật đầu hài lòng. Hôm nay nó mặc chiếc áo sơ mi màu trắng bên ngoài là áo len màu xanh lam cùng quần skinny màu trắng, chân đi đôi giày vải. Nó không thích mặc váy lắm vì váy rất phiền phức không đáp ứng nổi tính bay nhảy khua tay múa chân của nó, nó lại hay thích bạo lực mặc váy sẽ khiến nó không thể xuất chiêu. Vừa nãy nó đã gọi cho hai đứa kia, bị tụi nó chửi cho 1 tràng lỗ tai vẫn còn ừ, đúng là quá hối hận cũng may nó có đưa quà và thiệp rồi nên mới yên thân đây!

Bây giờ là 7h, nó khóa cổng rồi khỏi nhà, vì không muốn Quân biết nên nó đành phải tự đi bộ đến đó thôi, vòng xoay đi hết đường này là tới rồi cũng không xa xôi gì, nó cảm thấy nhà hần nằm ngay vị trí rất thuận lợi thì phải ngoài trường học hơi xa thì tất cả đều gần.

Đang tung tăng nó bỗng có cảm giác hình như ai đó đang đi theo mình, bước chân vì thế cũng nhanh hơn, vội vã hơn.

Bỗng điện thoại trong túi nó reo lên, nó rửa thầm trong bụng, giờ khắc đầu sôi lửa bỏng này mà ai đó còn gọi nữa. Chân cứ bước, tay nó lôi điện thoại ra nghe.

- Alo. - Nói nhỏ xíu.

- “Đang ở đâu đấy?”

- Đang đi chơi. - Nó vô tư trả lời không nhận ra giọng nói kia.

- ” Đi chơi, cô đi đâu chơi?” - giọng nói bên kia pha lẫn chút bực bội.

- Vòng xoay, đang đi bộ ra đó.

Đi đến con hẻm nó bỗng nghe tiếng la của 1 cô gái, chân nó bỗng dừng lại.

- Cứu tôi.... cứu... các anh tránh ra....!!!! - tiếng la hét vọng ra càng ngày càng lớn.

Nó di chuyển bước chân hướng về phía con hẻm, tay vẫn cầm điện thoại, giọng nói trong điện thoại vọng ra nhưng nó không còn để tâm nữa, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào con hẻm.

- ” tôi hỏi sao cô không trả lời?”

- ” Đâu rồi? Tắc kè”

Hiện ra trước mắt nó là một cảnh tượng hết sức đáng sợ, khoảng 10 tên đang vây quanh 1 cô gái, trên người cô ta quần áo bị xé rách từng mảng, từng mảng. Mặt hần đỏ những dấu tay, miệng cô ta vẫn không ngừng la hét.

- CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?

Nó hét lớn, những tên kia dừng động tác lại quay ra nhìn nó, bàn tay đang cầm điện thoại bỗng run lên, đông quá nó có hơi sợ.

- ” Hiểu Nhi xảy ra chuyện gì vậy?” - tiếng trong điện thoại vọng ra, nó đã không còn nghe mà từ từ buông xuống.

- Đây cô em, muốn đến chung vui sao?

Một tên trong số đó nói, nó liếc tên đó cất giọng.

- Chung vui cái con khỉ? Tôi hỏi các người đang làm cái trò gì mà xoay quanh 1 cô gái, đánh người ta ra nông nổi như thế hả?

- Mạnh miệng nhỉ? - 1 tên khác nói.

- Đại ca là nó, cái con nhỏ chúng ta gặp ở quán bar C.L hôm đó. - 1 tên khác reo lên.

Tên được gọi là đại ca bước lên nhìn chăm chăm nó, nó vô thức lùi 1 bước tên này trông quen quá, nó đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Quán bar C.L đúng rồi tên đòi nó tiếp rượu đây mà.

- Thì ra là mày, con nhỏ chết tiệt vì mày mà tao bị đánh đến nỗi nhập viện, hôm nay tao phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.

- Các người nói cái gì? Ai đánh ai?

Cái này không có trong trí nhớ của nó à nha.

- "Hiếu Nhi, Hiếu Nhi"

Hắn ngồi trong xe không ngừng gọi tên nó, có chuyện gì xảy ra rồi, tên ở quán bar C.L chẳng lẽ nó gặp tên kia ở đó, không xong rồi.

- Chiết tiệt, trả lời đi cô đang ở đâu vậy hả?

Hắn gất lên, bên kia truyền đến tiếng tút tút... kéo dài.

Ở vòng xoay, 1 chàng trai đi qua đi lại, tiếng nói trong điện thoại truyền đến làm cậu sốt ruột chết đi được rồi cuộc nó đang ở đâu? "Thuê bao quý khách vừa gọi...." lại là tiếng nói mà trong lúc này cậu thực sự căm ghét.

P/s: Mọi người gọi tg là Gấu đc r đừng gọi tg hay bạn, gọi vậy cho nó thân mật ^^ hihi....

Có yêu cầu, góp ý, bình luận gì thì liên hệ fb của Gấu nhé, cứ kb đi Gấu add hết!!

52. Chương 47.2 Câu Chuyện Đêm Noel (2).

Hi... các tình yêu Gấu đã trở lại...

.....

Một cô gái nở nụ cười thích thú quay đầu bước đi, hình bóng cô gái khuất sau con hẻm.

Nó nhìn tên đại ca bằng ánh mắt khó hiểu xen lẫn phức tạp.

- Rồi cuộc các người đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu?

- Không hiểu, cô đùa kiểu gì vậy?

Tên đại ca quát lên làm nó giật mình.

- Được rồi nếu mày không hiểu để ông nói rõ ày hiểu đêm đó mày say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, nếu như thằng bạn trai của mày không tìm đến khách sạn đó thì tao đã không bị đánh đến nỗi phải nhập viện. Hôm nay ông phải ày ném thử mùi vị đó là như thế nào?

Từng câu từng chữ dội vào tai nó làm nó bần thần, vậy là đêm đó nó bị tên này đưa vào khách sạn ư? Nếu như không có hắn thì chẳng phải nó sẽ bị bọn chúng làm nhục rồi sao? Thì ra Hắn giấu nó chuyện đêm đó là vì như vậy.... Bọn khốn khiếp này, hôm nay nó phải đòi lại công bằng.

- Một lũ khốn khiếp!

Nó quát lớn ánh mắt hằn lên sự phẫn nộ.

- Còn mạnh miệng nhỉ để tao xem một lát mày còn mạnh miệng nổi hay không... lên đi tụi bây đánh cho nó bò lết cho tao.

Sau lời ra lệnh của tên đại ca, có khoảng 4 tên xông lên vây quay nó, tên đầu tiên ra đòn đấm một cái vào mặt nó, nó né sang một bên tung 1 cú đá vào bụng tên kia làm hắn choáng váng ôm bụng, lại một tên khác tiến lên đá vào tay đang cầm điện thoại của nó khiến điện thoại văng ra đập xuống mặt đường (nên mới có tín hiệu tút tút truyền đến chỗ hắn).

Nó nhìn chiếc điện thoại vỡ vụn đang nằm dưới đất kia lòng dân lên sự phẫn nộ tột độ, đó là quà sinh nhật lần thứ 16 mà baba đã tặng cho nó, cũng là món quà cuối cùng mà nó nhận được từ baba. Đó là món quà mà nó rất quý trọng, chỉ cần nhìn thấy chiếc điện thoại đó lòng nó cũng được an ủi phần nào rằng baba nó vẫn ở đây - ngay bên cạnh nó, vậy mà giờ đây.... nó đã không giữ được... nó lại đánh mất rồi!

Đau lòng xen lẫn tức giận, một sự tức giận đến phần nộ, nó dùng ánh mắt rực lửa chiếu thẳng lên tên vừa đá nó.

- Mày phải trả giá cho hành động vừa rồi! -nó buông một câu với giọng điệu lạnh băng chẳng khác hẳn là mấy, giọng nói báo hiệu ngày tàn của tên kia. - YAAAAA....

Nó hét lên rồi lao vào đá tên kia một phát lực không hề nhẹ khiến tên kia ngã xuống mặt đường, không dừng lại nó đá thêm hai ba cú vào mặt vào đầu vào lưng khiến tên nó không ngóc đầu dậy nổi, máu túa ra từ khóe miệng, dăm đụng vào thứ mà nó quý nhất thì phải trả một cái giá đắt. Nhìn thấy người anh em bị nó đánh đến bán sống bán chết 7 tên còn lại cùng với tên đại ca tức giận, trừ tên đại ca ra tất cả bọn chúng đều lao vào bắt đầu tham gia trận chiến.

Nó dùng tất cả sự phẫn nộ đánh từng tên từng tên một, lực cũng bắt đầu tiêu hao, dù gì nó cũng chỉ là một đứa con gái mấy đòn đánh của nó chỉ có thể làm bọn chúng ngã xuống rồi lại đứng dậy. Đang đánh tên phía trước nó cảm giác có một tên đang tiến lại từ đằng sau, xoay người 180° né đòn một cách đẹp mắt làm tên kia mất đà đá thẳng vào tên phía trước. Nó mới chỉ hạ được bốn tên còn lại những 7 tên vậy mà không biết từ đâu lại xuất hiện thêm 10 tên nữa, rõ ràng là lúc nó đánh tên đại ca đâu có gọi điện sao lại xuất hiện thêm 10 tên nữa? Chết rồi bây giờ là 17 tên... lần này nó lành ít dữ nhiều rồi!....

Bóng chiếc Lexus lao nhanh trên đường cao tốc, Hấn ngồi trong xe lòng lo lắng bồn chồn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía trước. Vừa mới xuống máy bay hấn đã gọi ngay cho nó định sẽ hẹn nó ra cùng đón Noel, không ngờ lại chậm một bước, bây giờ biết tìm nó ở đâu đây? Tại sao nó lại đi lung tung để gặp cái bọn còn đồ đó chứ... Lòng khó chịu, hấn lại càng tăng tốc lên.

- Rốt cuộc tôi phải tìm em ở đâu?

Hấn đã chạy khắp các con đường lớn nhỏ trong thành phố rồi vậy mà vẫn không tìm thấy, ruột gan cứ như có lửa đốt khiến lòng dạ hấn nóng bừng, đã 30 phút trôi qua không biết nó như thế nào rồi! Đáng chết, tại sao hấn lại cảm thấy bản thân mình vô dụng như vậy, tìm một người mà tìm mãi vẫn không thấy... sự lo sợ chợt ủa về. Hấn tấp vào lề, ôm đầu, khó chịu thật....

- "Đang ở đâu đấy?

- Đang đi chơi.

- Đi chơi, cô đi đâu chơi?

- Vòng xoay, đang đi bộ ra đó. "

Bỗng đoạn đối thoại lúc này giữa nó với hấn chợt hiện lên, vòng xoay... chẳng phải nằm ở con đường đối diện từ nhà hấn đi ra hay sao? Nó nói đang đi bộ ra đó vậy là nó đang từ nhà đi bộ ra, chắc là lúc đó chưa ra đến vòng xoay.... nhà hấn... hình như có 1 con hẻm vắng rất hiếm khi có người đi vào đó vì trong con hẻm không có nhà lại là ngõ cụt... phải rồi rất có thể nó đang ở đó? Hấn khởi động xe lao nhanh về phía đó.... lần này mong là không sai.

Nó bắt đầu thở dốc, thầy karate dạy nó có nói thể lực của nó rất tốt nhưng sao bây giờ nó cảm thấy tay chân không còn sức lực nữa, cú đá của nó bây giờ không có tác dụng gì hết, giống như đang gãi ngứa cho bọn chúng thì phải? Vừa định đâm tên phía trước không may bị đá một cú vào bụng khiến cả người nó mất đà loạng choạng về phía sau, bụng đau âm ỉ. Nó nhìn quanh bọn chúng bằng ánh mắt căm ghét, cứ thế này thì nó chết mất bọn chúng đông quá! Hình như từ này tới giờ nó chỉ hạ được thêm hai tên thôi, vẫn còn 15 tên, bọn chúng hết người này đến người khác xông lên nó chỉ kịp né và phòng thủ chẳng đánh nổi lấy 1 tên nào cho ra hồn cả. Tên đại ca bước lên phía trước đá thêm 1 cú vào lưng khiến nó ngã nhào về phía trước, cả người đổ rạp xuống đất.

- Sao, đánh nữa đi cưng! Hết sức rồi à?

Tên đại ca nâng mặt nó lên vồ nhẹ nói, nó há miệng cắn thật mạnh vào tay hắn ta khiến hắn ta la lên.

- Mẹ kiếp, mày còn lão với tao hả?

Mặt nó bị tát một cái thật mạnh, nó chỉ cảm thấy nơi đó rất buốt lên, nhìn tay tên đại ca in hằn dấu răng hơi rướm máu nó nhếch miệng cười.

- Còn cười?

Lại thêm một cái tát nữa, nó vẫn cười.

- Bọn mày thật hèn hạ!

Nghe nó chửi tên đại ca tức điên cả người hắn ta đứng dậy vung chân đá thẳng vào bụng nó thêm một cái nữa. Con đau từ bụng dội lên khiến nó nhăn mặt miệng á lên 1 cái, hắn ta định đá thêm 1 cái nữa thì có tiếng quát lớn truyền đến, tên đó dừng động tác lại, ánh mắt tất cả hướng về nơi phát ra tiếng nói.

- Dừng tay lại ngay!

Hắn hiện ra trước mắt nó, tự dừng nó thấy vui mừng, hắn đến rồi! Nó được cứu rồi!

- À... - tên đại ca à lên một tiếng rồi nói tiếp.

- Lại là mày, lúc nào cũng đến phá hỏng chuyện vui của ông.

Ánh mắt hắn lướt qua tên đó rồi dừng lại ở nó, nó giỏi võ lắm mà sao lại bị đánh phải nằm dài dưới đất như vậy? Hắn tiến đến chỗ nó nhưng còn cách mấy bước nữa thì bị tên đại ca chặn lại.

- Muốn cứu người? Đâu có dễ dàng vậy?

Hắn dùng ánh mắt giết người nhìn hắn ta, rồi không nói không rằng vung tay đấm một phát khiến tên kia dội về phía sau. Sự chú ý của hắn lại chuyển về chỗ nó, hắn bước đến cuối người xuống đỡ nó dậy, nó dựa người vào hắn mới có thể đứng dậy nổi. Diu nó đến một góc mới để nó ngồi xuống.

- Đau lắm không? - hắn nhìn nó hỏi.

Nó gật đầu.

- Đau lắm!

- Yên tâm tôi sẽ từ chỗ hắn đòi lại tất cả cho cô, ngồi yên ở đây.

Nói xong hắn quay đầu đối diện với bọn chúng, gương mặt không chút mùa xuân mà chỉ có sự lạnh lẽo đến băng lạnh.

- Lên hết đi.

Trước lời hắn nói 15 người đồng loạt xông lên, hắn vung từng cú đá, đấm nhanh đến nỗi bọn chúng không nhìn ra, từng người một gục xuống, trận đấu tiếp tục diễn ra, nhìn thấy sự bất lợi dành ình tên đại ca rút 1 con dao bấm ra, ánh sáng lóe lên chiếu vào mắt nó làm đầu óc mơ hồ chợt bừng tỉnh, tên kia đang tiến về phía nó, nó vô thức đứng dậy chân bước lùi ra phía sau, hắn ta tiến lên một bước nó lùi một bước, biết nó đã nhìn ra ý đồ hắn ta không ngần ngại lao về phía nó con dao cũng đang lao về phía nó, sự sợ hãi bao trùm lấy nó ngay lúc này.....

- CẢN THẬN....

Tiếng hét vội vã truyền đến kéo nó về thực tại nhưng chỉ kịp thấy một bóng hình chắn ngang trước mặt mình, con dao đâm thẳng vào người hắn nhưng chưa kịp vào sâu, hắn đã đá mạnh vào người tên kia khiến hắn ta bay ra xa cùng với con dao. Nắm vội tay nó, kéo nó cùng chạy..... mặc dù bụng đang rất đau nhưng nó cũng dốc hết sức để chạy. Tên đại ca sau khi đứng dậy cũng hét lớn với bọn đàn em.

- Còn chờ gì nữa, ĐUỔI THEO MAU!!!

Thế là 16 tên côn đồ tứa tóc đuổi theo nó và hắn.

Chạy ra khỏi con hẻm hắt kéo nó rẽ vào 1 con hẻm khác, chợt hắt dừng lại bên thùng rác cởi phăng cái áo khoát đen ra rồi quay sang nó nói.

- Cởi áo len bên ngoài ra mau! - giọng hắt giục giã

Nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng của hắt bị nhuộm một mảng màu đỏ thẫm ở bụng... là máu.. nó hoảng loạn...

- Anh có sao không? - Nó bỏ qua câu nói của hắt hỏi.

- Tôi nói cô cởi áo len ra!

- Nhưng anh.....

- MAU...

Hắt gắt lên nó đành cởi bỏ áo len bên ngoài, hắt thẳng tay vứt chiếc áo khoát đen của mình và áo len của nó vào thùng rác rồi kéo tay nó chạy thẳng vào hẻm, con hẻm này thường ngày không vắng vẻ nên có thể an tâm đến một cửa quẹo bên cạnh có một cây cột, ánh sáng đèn đường cũng yếu bên ngoài nhìn vào sẽ không nhìn rõ. Hắt mới dừng lại ép sát người nó vào cây cột, mắt hướng về phía sau nơi có 1 đám người đang tiến đến, cất giọng nói.

- Cô tin tôi chứ? - hắt nhìn chằm chằm nó hỏi.

Nó không hiểu hắt sao lại hỏi nó như vậy nhưng nó cũng gật đầu.

- Tin.

Hắt vì nó mà bị thương như vậy đủ để nó tin hắt rồi mà.

Nhận được câu trả lời của nó hắt lại nói tiếp.

- Vậy dù có như thế nào cũng không được lên tiếng, cử động hay phản ứng....

Nó gật đầu, cũng là lúc tiếng đám người kia truyền đến, bước chân dồn dập. Ngay sau cái gật đầu của nó, hắt áp sát người mình vào người nó, môi hắt phủ xuống môi nó, bắt đầu hôn.... người nó cứng đờ, mắt mở to nhìn gương mặt đang phóng to trước mắt mình, cảm giác ấm nóng, ngọt ngào truyền đến như luồng điện chạy dọc khắp cơ thể, nó như bị thôi miên, sau khi lấy lại cảm giác nó giơ tay lên định đẩy người hắt ra thì chợt dừng lại vì đám người kia đang ở phía sau nó và hắt, bọn chúng chửi rủa ầm ĩ, chợt ngừng lại nhìn về phía nó và hắt, nó không nhìn rõ chỉ nghe chúng nói lớn.

- Đại ca không nhìn thấy bọn nó, chỉ thấy một đôi đang hôn nhau thâm thiết thôi!

- thằng ngu, tao kêu mày đi kiểm người chứ không phải đi nhìn người ta hôn nhau, mau đi tìm người đi chắc bọn nó không vào đây đâu, rút tìm hướng khác.

Tiếng nói... tiếng bước chân nhỏ dần rồi mất hút sau con hẻm.

Hắt mới rời khỏi môi nó, cả người gục xuống vào lòng nó.

- Huy... Huy... anh làm sao vậy?

Nó hoảng hốt nhìn vào chỗ máu đã loang ra thêm một mảng.

- Tỉnh dậy đi Huy... đừng dọa tôi mà!

Nó khóc lớn, nhìn hắt ở trong lòng mình.

- Đừng..... khóc.....

Tiếng nói khó nhọc của hắt truyền đến.

- Yên tâm tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện.

Mọi cơn đau, choáng váng lúc nãy chợt biến mất bây giờ nó tỉnh táo hơn bao giờ hết. Nó quàng tay hắt qua người dìu hắt từng bước ra khỏi con hẻm... chỉ cần ra đến đường lớn là được cứu rồi!

- Cố gắng lên, anh không được chết!.....

Nó vừa thờ dốc vừa khóc..

- Ngốc!..... Tôi..... không .....chết..... được đâu.....

- Đừng nói nữa anh đừng nói nữa... sắp đến rồi.

Ra khỏi con hẻm nó vẫy vẫy một người đi đường rồi nhanh chóng đưa hấn đến bệnh viện.

Ở vòng xoay, Quân đi qua đi lại , các cửa hàng đã từ từ đóng cửa hết... tay Quân lạnh buốt... cậu đã đứng đây chờ nó suốt 2 tiếng đồng hồ, sự thất vọng bao quanh tâm trí cậu.

- Em cuối cùng vẫn không đến!

Bàn tay lạnh buốt đó buông thổng xuống...

Người ta chỉ thấy người con trai đó quay lưng bước đi bóng dáng cô độc dưới ánh đèn đầy màu sắc, trong không khí Noel.....

53. Chương 48: Trong Bệnh Viện.

Trong phòng VIP 609, bệnh viện Hoàng Mã, một chàng trai mặc bộ đồ màu xanh lam nằm trên giường mắt nhắm nghiền, bên cạnh là một cô gái đang gục đầu ngủ bên giường bệnh. Bên ngoài mặt trời đã lên cao, một ngày mới lại đến. Bàn tay của chàng trai đó khẽ cử động, mí mắt giật giật rồi từ từ mở ra. Trần nhà màu trắng hiện ra trước mắt hấn, neho mắt mấy lần mới có thể nhìn rõ, hấn đang ở bệnh viện ư? Tay định gơ lên thì mới cảm nhận được đang bị ai đó giữ lấy, quay đầu nhìn xuống hấn thấy nó đang gục đầu ngủ tay nó nắm chắc lấy tay hấn. Không dám nhúc nhích vì sợ nó sẽ thức giấc, hấn đành nằm đó cố gắng nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua. Cơn đau từ bụng truyền đến làm hấn nhắm mắt, một nhát dao chứ ít gì... Rồi hấn lại cuối xuống ngắm nhìn nó ngủ, thấy gương mặt tái nhợt của nó làm hấn xót xa, nếu hôm qua không trúng một nhát dao hấn đã bấm tên đại ca đó ra làm trăm mảnh rồi! Lần này coi như tên đó gặp may, lần sau đừng để hấn gặp lại hấn sẽ trả luôn cả nhát dao này.. hừ!

Nó chép chép miệng rồi ngồi thẳng dậy dụi dụi mắt, nó có thói quen ngủ dậy là làm cái hành động này thì phải? Vừa mở mắt đã thấy một ánh mắt khác nhìn mình chằm chằm như người từ sao hỏa rơi xuống trái đất, nó không quan tâm lắm chỉ vui mừng hét lên.

- Anh tỉnh rồi? Anh không sao chứ? Thấy không ổn chỗ nào? Nói tôi nghe...

Nó hỏi tới tấp làm hấn nhức cả đầu chỉ lười biếng mở miệng.

- Nhức đầu quá!

- Hả? Anh bị nhức đầu sao? Chẳng lẽ bị đâm ở bụng mà di chứng ở đầu, thôi chết rồi! Để tôi đi gọi bác sĩ, anh phải khám lại ngay lập tức, nếu không thì nguy.... BÁC SĨ.... BÁC SĨ OI!!!

Thế là tuôn một đoạn độc thoại dài cả kilomet, miệng kêu réo bác sĩ ầm ĩ cả phòng, hấn đơ người nhìn nó... trời ạ! Nó không bị thương thân thể mà bị thương ở đầu rồi sao? Chuyện vô lí đó mà cũng có thể nghĩ ra được... bị đâm ở bụng mà di chứng ở đầu cái này chắc là kinh nghiệm nó mới đúc kết đây... Hấn không biết phải nói gì với nó nữa, bó tay rồi!

-Ồn ào quá! Đừng gọi nữa tôi không sao, ngồi xuống đi!

Nghe hấn nói nó im ngay, kéo ghế sát lại giường ngồi.

- Anh không sao thật hả?

Nó đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn thì nhận được cái gật đầu.

- Không sao, lấy hộ tôi cốc nước!

-Ồ lấy liền...

Nó bậc dậy chạy đi rót nước, rồi đỡ hấn ngồi dậy dựa lưng vào cái gối phía sau. Bụng vẫn còn đau khiến hấn nhăn nhó lại thêm nó đụng ngay vào vết thương nữa chứ, hấn chỉ cần rằng không biểu hiện gì. Hấn uống xong cốc nước nó nhận lấy đặt lại trên bàn rồi lại ngồi xuống, miệng riu rít.

- Hôm qua anh làm tôi lo chết được.. thật sự xin lỗi vì tôi mà anh mới ra nông nỗi này

- Chẳng phải tôi nói là tôi không chết được mà cô lo gì.

Nó chưa kịp mở miệng cánh cửa đã mở ra, một vị bác sĩ hơi lớn tuổi bước vào, ông đẩy gọng kính nheo mắt nhìn hai người.

- Tôi nghe em réo ầm lên đến tầng 1 bệnh viện cũng còn nghe nên mới vào đây xem, rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì mà em hốt hoảng vậy?

Vị bác sĩ nói không rời mắt khỏi nó, bây giờ nó chính thức á khẩu không biết phải nói gì, mắt mặt quá mà. Nhìn sang chỉ thấy hấn che miệng cười khúc khích, nó muốn bay vô bóp cổ cho chết, tại hấn nó mới réo lên như thế chứ bộ còn ở đó cười... thấy ghét. Nó nhìn vị bác sĩ già miệng cười trừ.

- Lúc này bạn cháu cứ than đau bụng liên tục, cháu hoảng quá nên mới réo lên thôi ạ!

-Chỉ thế thôi mà em náo loạn cả bệnh viện sao? Tôi đã nói với em là vết thương không sâu, ở lại theo dõi hai ngày là có thể về rồi mà!

Ông bác sĩ tỏ ra không vui nói, nó chỉ biết cuối đầu nghe ông giáo huấn, miệng không ngừng rửa xả ai kia. Ông bác sĩ cũng không nói gì đưa thuốc cho nó dặn dò.

- cháu cho bạn ăn cháu rồi uống thuốc đi, nhớ không được ăn đồ cứng nghe chưa. Có gì thì xuống phòng tôi mà tìm đứng có réo lên như lúc này nữa.

Dặn dò xong vị bác sĩ ra khỏi phòng, nó xấu hổ chết đi được ấy vậy mà hấn vẫn còn cười cười làm nó tức điên quất.

- Vui lắm hay sao mà cười?

Hấn ho một cái lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày nhưng vẻ mặt vẫn không giấu nổi sự vui vẻ.

- Tất nhiên.

- Anh.....

Nó chỉ tay về phía hấn ghen giọng.

- không nói nữa, tôi đói.

- Tự đi mà ăn, cháu ở trên bàn kia!

Nó làm ra vẻ không quan tâm kéo ghế ngồi nhip chân đọc báo.... bộ dạng không giống thường ngày nói nó từ sao hỏa xuống cũng đúng, có bao giờ nó đụng đến tờ báo đâu bây giờ lại.... haizzz căn bệnh khó nói. Hấn đầu dễ dàng bỏ qua cho nó như vậy.

- Bụng tôi.... âyda.... đau quá!

Hấn ôm bụng rên rỉ, nó cũng dời mắt khỏi tờ báo hỏi kiểu nghi ngờ.

- Đau thật không?

- Thật mà.... á... bụng của tôi.

Thấy khuôn mặt nhăn nhó đến tội nghiệp của hấn làm nó mụi lòng tin tưởng, bỏ tờ báo xuống cầm tô cháo đến cạnh giường. Thông tin mà nó chưa đọc trên tờ báo bị khệp lại ” Tin mới nhất về chuyến bay bị mất tích....”

- Nè, ăn đi. - Nó đưa tô cháo trong tay cho hấn.

- Cô không thấy tôi đang đau à! Súc đâu mà cầm.

Hai tay hấn ôm bụng, nó bèn hỏi.

- Vậy anh muốn sao?

- Cô đúc tôi.

Ngay khi câu nói của hắn vừa dứt nó lập tức trừng mắt nhìn hắn miệng lắp bắp hỏi.

- CÁI .....GÌ? Tôi..... đúc anh..... á? Mơ đi.

Nó bỏ tô cháo cái bịch xuống bàn quay mặt nói với hắn.

- tự đi mà ăn.

Hắn vẫn bình thản nói.

- Tôi vì cô mới nằm đây, cô định lấy oán báo ân sao?

- Tôi có kêu anh cứu đâu.

Nó cãi lại, lòng cũng có chút áy náy.

- Cô nói vậy mà nghe được.

- Thôi được rồi tôi đúc anh là được chứ gì? Đúng là bệnh lẩm lời!

Cuối cùng vẫn phải cầm lại tô cháo, nó ngồi xuống thổi từng muỗng đúc cho hắn ăn, hắn đạt được mục đích rồi cũng vui vẻ ăn hết tô cháo. Nhìn đáng vẻ ân cần của nó tự dưng hắn lại thấy ảm áp lạ thường, phải chăng vì ánh mắt đó....

- Ánh mắt của cô thực sự rất giống mẹ tôi...

Tiếng hắn nhẹ nhàng vang lên, nó dừng động tác lại ngược lên nhìn hắn.

- Tôi chưa từng gặp mẹ anh?

Im lặng một lúc hắn nói.

- Bà ấy mất lâu rồi!

Câu nói cất lên chất chứa sự đau lòng, mắt mắt vô bờ.

- Xin lỗi! Tôi không biết!

Nó bối rối vì nhắc lại chuyện không vui này.

- Không có gì, cô lấy thuốc lại đây.

Hắn lại lạnh lùng như thường, nó đưa thuốc cho hắn, uống xong hắn nằm xuống quay mặt vào trong mắt nhắm hờ.

- Tôi muốn ngủ, cô có thể ra ngoài.

Nó cũng không nói gì khép cửa lại về nhà thay đồ. Vừa về đến cửa nhà đã thấy Vy và Nam đứng đó, thấy nó Vy chạy ùa lại.

- Nè, mày sao vậy? Hôm nay đến lớp không thấy mày làm tao lo quá!

Nó vừa mở cửa vừa nói.

- tao không sao.

Cả ba vào nhà, nó mệt mỏi ngồi xuống sofa, cả người ề ảm vì mấy cú đánh hôm qua.

- Còn nói không sao, nhìn mày ỉu xiu như cọng bún thiu kìa.

Nó từ tốn kể lại cho Vy và Nam nghe, cả hai hốt hoảng hỏi.

- Vậy Huy không sao chứ?

- Ổn rồi, hai ngày nữa có thể xuất viện.

Nghe vậy hai người bọn họ mới thở phào, chợt Vy lên tiếng.

- Chẳng phải hôm qua mày đi chơi cùng Quân sao lại bị bọn côn đồ đánh, à mà Huy đang ở nước ngoài mà.

Đi chơi với Quân.... bốn từ này ở lại trong đầu nó... thôi chết rồi hôm qua nó có hẹn với Quân nhưng gặp phải chuyện rắc rối nên quên mất, chắc Quân giận lắm.... trời ơi sao nó lại quên bèn mất chuyện này chứ! Không biết hôm qua Quân có chờ không? Có giận hay không nữa?

- Đưa điện thoại ch tao mượn.

Vy không hiểu gì nhưng cũng đưa điện thoại cho nó.

Nó bấm số nhanh chóng gọi điện cho Quân.

- " Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau"

Và cứ thế 5 cuộc... 10 cuộc.... đều không liên lạc được.

.....

Lúc nó trở lại viện đã là xế chiều, vừa mở cửa đã đụng phải ai đó đi từ trong ra, cả hai ôm đầu rên rỉ, miệng chửi.

- Bộ bị mù hả?

Ngước lên lại một phen ngạc nhiên.

- Thì ra là mày.

Cả hai đồng thanh, nó xách bọc trái cây để lên bàn mới liếc nhìn Linh -kẻ đâm xầm vào nó.

- Hai người sao biết mà đến?

- Tổ mới gọi cho Huy.

Tuấn trả lời.

- Vậy đến lâu chưa?

- Cũng mới tới thôi! -Linh trả lời.

Nó gật đầu, ngồi xuống.

- Mày không sao là tốt rồi! Yên tâm để tao báo chuyện này với cha tao, bắt hết bọn chúng vào ăn cơm tù.

Hắn không nói gì, Tuấn lại tiếp tục.

- Báo hai người 1 tin vui tớ với Linh chính thức hẹn hò rồi nhé!

Nó nghe cũng không ngạc nhiên lắm, thường ngày hai người đó cứ dính lấy nhau, quen nhau chỉ là sớm hay muộn thôi, nó lên tiếng.

- Chúc mừng hai người, Tuấn nè, cậu đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta đấy!

Tuấn cười gãi đầu.

- Nhớ mà nhớ mà...

- Hai người nói gì khó hiểu vậy! -Linh lên tiếng hỏi.

- Không phải chuyện của mày, ra đây tao có chuyện muốn hỏi.

Nó kéo tay Linh ra khuôn viên sau của bệnh viện.

- Hôm nay mày có gặp anh Quân không?

Linh lắc đầu.

- Không... sao vậy?

Nó ủ rũ ngồi xuống kể lại hết mọi chuyện cho Linh nghe.

- Yên tâm tao sẽ hỏi thăm giúp mày.

Cả hai nói chuyện một lúc thì Linh và Tuấn ra về.

Nó xuống canteen mua ít cháo đem lên cho hấn, đến cửa đã nghe tiếng nói bên trong vọng ra.

- Tổng giám đốc bên C.Miss mới gọi điện nói 1 tháng nữa sẽ cử quản lí dự án mới bay sang đây.

- Có biết là ai không?

- Hình như là con gái ông ta tên là Jelly, bằng tuổi với cậu, cô ta cũng khá nổi tiếng trong ngành đấy.

- Hừ.... ông ta muốn bàn chuyện hôn ước đây mà.

Nó áp sát người vào cửa mắt hé vào lỗ nhỏ trên cửa, ai ngờ cửa không khóa khiến nó mất đà ngã nhào về phía trước, cả người nằm sòng soài dưới đất cũng may nó nắm chặt cái ca men không thôi là được tắm cháo rồi. Lồm cồm bò dậy, nó cảm giác được có ánh mắt xăm xoi về phía mình, ngược lên đã thấy hấn và 1 chàng trai nào đó đang nhìn mình như nhìn sinh vật lạ.

- Hì hì.... tôi trượt chân nên té thôi... không sao đâu hai người cứ tiếp tục đi....

Nó cười xòa.. miệng chữ rửa....

Lâm nhìn nó cười cười, đây là bạn gái của giám đốc ư? Đặc biệt nhỉ? Lâm chìa tay về phía nó.

- Chào em, anh tên Lâm là thư kí của Huy.

Nó ngượng ngùng giơ tay ra bắt tay Lâm .

- Hì.. chào anh, em tên Nhi là bạn của anh ta....

Nó chỉ tay về phía hấn, Lâm nhìn theo cười cười chợt bắt gặp ánh mắt sát khí của hấn thì cũng bỏ tay đang nắm lấy tay nó ra.

- Anh có việc gấp rồi! Lần sau anh em mình nói chuyện nhé!

- Dạ, bye anh!

Nó vẫy tay với Lâm cho khi cậu khuất bóng sau cánh cửa. Quay sang lại bắt gặp gương mặt lạnh tan của hấn.

- Cô đi đâu suốt buổi chiều vậy?

- Có đi đâu đâu, tôi về nhà thay đồ mà!

Hấn thôi không nói gì. Nó mở cháo đưa ra cho hấn... uống thuốc xong ,một lúc sau hấn cất tiếng hỏi nó.

- Hôm qua cô đi đâu mà gặp bọn chúng?

Nó gọt táo thản nhiên nói.

- Tôi đi chơi với Quân, chưa ra khỏi hẻm đã gặp bọn chúng rồi! Đúng là xui xẻo.

Nghe nó nói, bàn tay hấn nắm lại, thứ ánh sáng lóe lên trong tay hấn chợt biến mất.

- Cô sau này nên tránh xa cậu ta ra, nếu không muốn gặp rắc rối!

- Không đâu, anh ấy rất tốt với tôi chắc tại tôi gặp xui xẻo thôi.

Hấn không nói gì nữa kéo chăn nằm xuống, nó tưởng hấn đã ngủ cũng leo lên giường đối diện nằm. Nhưng mà nằm trần trọc mãi vẫn không ngủ được, hết đếm số rồi tới đếm cừu cũng không ăn nhằm gì. Liếc mắt về phía giường của hấn đã thấy hấn ngủ say. Định bước xuống giường thì đèn trong phòng bỗng chớp tắt chớp tắt, rồi tắt luôn... nó hoảng sợ bây giờ đang là nửa đêm mà... chẳng lẽ có ma. Vừa nghĩ đến thì cửa sổ bên cạnh bỗng đung đưa rồi đập mạnh vào tường, không gian im lặng khiến nó càng hoảng loạn hơn, một vật trắng gì đó xẹt quá, chân tay nó run cầm cập không suy nghĩ gì thêm nữa nó tung ra khỏi chăn chạy nhào về phía hấn... nhảy phóc lên giường kéo chăn, lay lay hấn.

- Huy ơi.... dậy mau....

- Huy..... dậy đi mà.....

Nó kêu hai ba tiếng hần vẫn không dậy, nó không biết rằng trong thuốc mà trước khi đi ngủ nó đưa cho hần có thành phần thuốc ngủ nữa nên kêu mà hần không dậy là như vậy, tiếng động cọt két ở đâu đó làm nó nhắm tịt mắt nằm xuống bên cạnh hần luôn. Ôm chặt lấy cánh tay hần mà vẫn không hết run nó lại lên tiếng kêu.

- Dậy đi... Huy... tôi năn nỉ anh mà... dậy đi....

- Anh ngủ gì như chết vậy..... dậy....

Sau một hồi nỗ lực cuối cùng hần cũng có dấu hiệu thức giấc, cảm nhận được hơi thở của ai đó bên cạnh mình hần bật dậy..

- Ai?

- Tôi chứ ai? - Nó thì thầm, mừng quýnh lên vì hần đã chịu dậy.

Hần ngạc nhiên, đêm hôm khuya khoắt nó nhảy lên giường hần làm gì vậy trời?

- Sao cô nằm trên giường tôi? Còn nữa sao phòng tối thui vậy?

- Có ma..... tôi sợ...

Nó nói tay vẫn ôm chặt lấy cánh tay hần không chịu buông, tiếng cọt két vẫn còn.

- Ma ở đâu ra.... cô bị hoang tưởng hả?

- Thật mà.... anh nghe đi có tiếng gì kia...

Hần lắc đầu chịu thua nó luôn, nhất gì mà dữ vậy, có tiếng động thôi mà cũng sợ.

- Không có gì đâu, bỏ tay ra đi.

Nó nhất quyết không bỏ ra, nếu tiếng động không phải thì cái vật trắng trắng lúc này là gì...

- Không tôi sợ....

- Bỏ tay cô ra coi...

- Không, có chết cũng không bỏ....

Biết không thể cãi lại nó hần đành để vậy mặc dù mỗi chết được, nó rất búống điều đó hần biết, nó không chịu bỏ thì trời có sập cũng vậy thôi.

- Được rồi không bỏ, nhưng cô ngồi lại đằng hoàng coi.

Nghe hần nói nó dịch lại ngay ngắn, cửa sổ lại đập vào tường theo phản xạ nó úp mặt vào người hần, tay ghì chặt cánh tay hần hơn.

- Chỉ là gió thôi mà.

Hần thấy phản ứng của nó như vậy bèn nói.

- Gió gì kì vậy? Anh đừng hòng lừa tôi....

Trời ơi.... thật là hết nói nổi với nó, thế là nó giữ tư thế đó ngủ luôn trong lòng hần, mỗi lần ở trong lòng hần nó rất nhanh đi vào giấc ngủ, cảm giác như cả thế giới có sập xuống nó vẫn có hần bên cạnh vậy.... Hần nghe nhịp thở đều đều của nó lòng dâng lên nỗi ấm áp, hần vui vì mỗi lúc sợ hãi nó đều dựa dẫm vào hần, đèn đã sáng trở lại, nhìn gương mặt ngủ say, cái điệu bộ chếp chếp miệng làm hần không tự chủ được mà đặt một nụ hôn lên má nó. Bé nó về giường đắp chăn kĩ càng hần mới yên tâm trở về giường của mình..... cả hai chìm vào giấc ngủ say...

54. Chương 49: The Second.....

Hôm nay nó đến lớp như thường ngày, vì ngày mai hần mới xuất viện nên nó tự đi xe bus đến trường.

Chuông vừa reo ra chơi vang lên là mấy đứa trong lớp nó nháo nhào lên chạy ủa ra canteen, Quỳnh Anh lại lên lớp nó kéo Hoàng đi mất tăm.

- Cục cưng, em muốn ăn gì? -Tuấn dọn sách vở ngay ngắn lại rồi quay sang hỏi Linh bằng giọng điệu cưng chiều, nó và Vy ngồi gần cũng nổi hết da gà.

Linh thì thản nhiên nói.

- Như thường ngày đi.

Tuấn đứng lên làm điệu bộ chào kiểu quân sự.

- Yes sir.... - rồi chạy biến đi.

Trong lớp chỉ còn lại ba đứa nó.

- Mà và Tuấn tiến triển nhanh thật!

Vy mắt không rời cuốn tiểu thuyết bóng loáng mới mua của mình, cất lời châm chọc.

- Cũng không bằng mày với anh Nam.

Linh không chịu thua đáp lại.

- Hờ.... tất nhiên em mãi cũng kém chị 1 bậc nhé!

Hai cô nàng lại cãi nhau chí chóe, nó ngồi bên cạnh chống tay lên bàn, mắt hướng ra sân trường ủ rũ. Cãi nhau 1 lúc hai đứa kia mới để ý tới cụ bà ngồi cạnh là nó đây, Linh hỏi.

- Sao trông mày ủ rũ thế?

Vy cũng gấp cuốn tiểu thuyết lại, nhìn nó gật đầu.

- Tao cũng thấy vậy... có chuyện gì hả?

Bên ngoài cửa, An Nhiên vừa định bước vào lớp nghe tiếng nói bên trong vọng ra khiến nhỏ dừng bước.

Nó cất giọng buồn bã.

- Tao vẫn chưa gặp được anh Quân, chắc anh ấy giận tao thật rồi?

Linh cũng ỉu xìu theo nó, vỗ vỗ vai an ủi.

- Chắc không đâu... tao thấy anh ấy rất quan tâm mày mà.. khi nào gặp thì giải thích cho anh ấy hiểu là được.

- Ủ đúng rồi! Cũng đâu phải là mày cố ý không đi đâu.

Nó úp mặt xuống bàn rầu rĩ, biết là vậy nhưng trong lòng nó cảm thấy rất có lỗi....

An Nhiên xoay người rời khỏi đó, tiến đến dãy khối 12. Nhỏ phải kể lại việc này cho Mỹ Linh nghe mới được.

Ra về nó cùng Vy chờ Nam đến đón rồi tới bệnh viện luôn. Hần buồn chán ở trong bệnh viện nên suốt ngày ôm cái laptop làm việc, công ty trong thời gian này có nhiều việc, nhiều dự án quan trọng thôi thì tranh thủ luôn. Nó mở cửa đi vào nhón gót hết sức nhẹ nhàng tới đằng sau lưng hần thì....

- HỪ..... hết hồn chưa?

Ai dè cái trò cũ rích của nó đã bị hần phát hiện từ lúc nó mở cửa lặn nên nó có hù cỡ nào hần cũng không hết hồn nổi mà chỉ trưng ra bộ mặt dọa người dọa ma đó đó... làm nó tuột húng không thềm nói gì luôn. Sau khi tu xong lỵ nước nó lấy điện thoại ra chơi game ngon lành... mặc kệ cái tên sao chổi kia luôn.

Vy và Nam do đi cắt xe nên lên sau, vừa vào phòng đã thấy điều bất ổn, không khí trong phòng này là sao? Vy nháy mắt với Nam ” Coi hai người đó kìa! Bị cái gì vậy?” Nam nhún vai ” sao anh biết được!”. Vy ho lên 1 tiếng nói.

- Hi.. Huy... cậu đỡ chưa?

Hắn có dừng động tác lại ngược mắt nhìn hai người kia.

- Đỡ nhiều rồi!

Nam kéo ghế cho Vy, cả hai ngồi xuống. Nam nhìn sắc mặt của hắn cũng đã bình thường nên phần nào yên tâm.

- Em rất giỏi võ mà sao lại để chúng nó đâm chứ!

Nó dừng động tác bắn súng ì xèo của mình lại, lắng tai nghe hắn và Nam nói chuyện, lòng cũng muốn biết với khả năng của hắn bọn kia không thể nào đâm trúng được, lúc đó đầu nó choáng váng nên không kịp định hình gì cả bây giờ ngẫm lại cũng thấy lạ. Hắn chỉ nhàn nhạt nói, không để lộ một chút cảm xúc gì.

- Bất cần thôi.

Đó chỉ là câu trả lời hắn dành cho Nam thôi còn câu trả lời thật hắn cất giữ lại cho riêng mình.... câu trả lời mà chỉ hắn mới biết... vì lúc đó hắn quá hoảng loạn khi thấy con dao đang lăm le về phía nó nên không kịp suy nghĩ gì mà lao ra như bản năng và sự thúc giục nào đó thôi. Nếu kịp bình tĩnh hắn đã dùng cách khác ngăn con dao đó lại rồi... hắn cũng không lí giải được tại sao lúc đó hắn lại mất bình tĩnh như thế nữa... việc đó từ trước đến giờ chưa hề xảy ra... thật buồn cười.. sau hôm đó hắn mới biết bản thân mình vẫn có lúc mất kiểm soát như vậy!

Nam có hơi không tin tưởng về câu trả lời của hắn cho lắm nhưng không tiện hỏi nhiều. Nói chuyện băng quơ 1 chút thì về.

Vy về rồi nó buồn chán chợt nảy ra ý hay thế là bay thẳng xuống canteen bệnh viện, hắn nhìn nó bay đi như tên lửa mà lòng hồi hộp muốn chết... hồi hộp nó tông đầu vào tường...

Một lúc sau nó trở về với vô số..... vô số.... bánh... kẹo.... trên tay hắn nhìn mà hoa cả mắt.

- Cô mua làm gì nhiều vậy?

- Ăn chứ làm gì?

Nó thấy tất cả số bánh lên giường của hắn rồi kéo ghế lại gần ngồi. Hắn hết nói nổi quay mặt vô cái laptop luôn, mặc kệ cái đứa tham ăn kia ngồi nhai bím bím tóp tép y như đứa con nít mẫu giáo lớp “mầm” móng tai họa..... Nó ăn một lúc cũng chán cất tiếng phàn nàn.

- Nè.... quay ra nói chuyện với tôi đi... chán quá!

- Chán thì chơi game đi! tôi bận.

Thấy hắn không thềm để ý tới mình nó bực bội cầm bít bánh quăng thẳng vào người hắn... ai dè trúng đầu hắn kêu một cái.... bốp... Nó che miệng cười khúc khích Hắn ngược lên nhìn bít bánh rồi nhìn sang nó với ánh mắt đầy sát khí, nó chỉ lè lưỡi. Hắn lại cúi xuống, nó lại quăng tiếp.....

- Cô quậy đủ chưa hả? - Hắn mất kiên nhẫn trừng mắt với nó ấy thế mà cái đứa kia vẫn rất tí tởn.

- Ai bảo anh không nói chuyện với tôi...

- Tôi đang bận!

- Bận... bận...ở nhà có 1 mình chán nên tôi mới vào đây, vậy mà vào đây anh lại bỏ tôi bơ vơ còn mình thì cắm đầu vào cái laptop... thật quá đáng!

Nó đứng dậy chống hông gất lên với hắn rồi làm mặt giận dỗi ngồi xuống khoanh tay quay mặt ra chỗ khác. Hắn thở dài đặt laptop qua 1 bên, nói với nó.

- Thôi được rồi tôi không làm nữa là được chứ gì..

Nó quay phắt lại cười tươi rói.

- Phải vậy chứ!

- Rồi bây giờ ngồi nhìn nhau à!

Nghe hắn nói nó gãi đầu một lúc chợt nói.

- Chơi đồ vui búng tai nhé!

Hắn lắc đầu.

- Con nít.

- Đi mà...

Nó năn nỉ.

- Không.

- chơi đi... chơi đi mà.... Huy... sao chỗi...

Diệu kể đã được nó tung ra, nó làm mặt năn nỉ lắc lắc tay hắn.

- Bỏ tay ra coi..

- Đi mà... đi....

- Được rồi bỏ tay ra...

Nó vui mừng bỏ tay ra.

- Vậy anh đồ trước đi.

- Cô đồ trước đi.

- thôi anh đồ đi.

Nó và hắn cứ đẩy qua đẩy lại cuối cùng hắn phán 1 câu.

- Nghỉ chơi.

- Ê không được... để tôi đồ.... nghe cho kĩ nhé!... ừm... ừm...

Nó lấy lại vẻ nghiêm túc cất giọng oanh vàng.

- " con chó đen người ta gọi là con chó mực, con chó vàng người ta gọi là con chó phèn, con chó sanh người ta gọi là con chó đẻ... vậy con chó đồ người ta gọi là con chó gì?" Đoán không được là bị búng tai nhé, ai đoán được thì người đó bị búng. Ok 30s bắt đầu.

Khỏi cần chờ 30s hắn đã trả lời.

- Con chó đồ.

Nó đang hí hửng chuẩn bị búng hắn thì đơ người luôn..... trời câu này nó dụ biết bao người rồi mà!!

- Sao... anh... biết hay vậy?

Hắn nhún vai.

- Đơn giản... tôi đoán đúng rồi!

Vậy là nó đành đưa tai ra cho hắn hành quyết, miệng còn nài nỉ.

- Nhẹ tay thôi nha!

Vừa dứt lời hắn đã búng cái phóc làm nó la oai oải...

- ĐAU.....

- Có chơi có chịu.

Nó lườm lườm hấn.

- Anh giỏi lắm! Chờ đó.

Hấn không nói gì bắt đầu câu đó của mình.

- Con gấu trúc ao ước gì mà không bao giờ được?

Vừa nghe xong câu đó nó cười thích thú phán.

- Được trị thâm quầng mắt.... haha... quá đúng!!!

Ai dè hấn lại lắc đầu vì câu trả lời của nó.

- Sai.

- Vậy chứ là gì? - Nó hỏi lại không tin mình trả lời như vậy mà sai.

- Nó ao ước được chụp hình màu.

Hơ... hơ.... vậy mà hấn cũng nghĩ ra... nó ử rử đưa tai ra tiếp tục lãnh đòn. Tới lượt nó, lần này nó quyết tâm.

- What is between the sky and earth?(cái gì ở giữa mặt trời và trái đất?)

Lại một câu hỏi không mất thời gian suy nghĩ.

- And (và).

Nó đang đứng khí thế sục sôi thì ngã người xuống ghế luôn.... lại bị búng.. hấn thích thú nhìn hai bên tai của nó đỏ ửng lên trông rất buồn cười, còn nó thì mặt hầm hầm.

- Đố lẹ đi. - Nó gắt.

Hấn thôi không cười nữa.

- Nếu cô nhìn thấy con chim đang đậu trên nhánh cây, làm sao để lấy nhánh cây mà không làm động con chim?

Nó bắt đầu vắt óc suy nghĩ.... “hầy cái này khó à nha... không lẽ mình lại bị búng”

- Sao không động tới nó được chỉ có nước đập nó chết thì mới không động thôi!

Hấn không nói nhiều búng thêm 1 cái vào tai nó rồi nói.

- Cô đập chết được nó nhỉ?

- Chứ sao?

Nó xoa xoa hai bên lỗ tai bị búng nãy giờ bực bội hỏi.

- Đợi nó bay đi.

Trời ơi nó muốn té xỉu mất.

Thế là cuộc chơi vẫn cứ tiếp tục....

10 phút sau.

- Thôi không chơi nữa cô chơi đỡ quá!

Hấn nhìn hai bên tai đỏ ửng của nó mà lắc đầu, theo lẽ hấn đòi nghĩ từ nãy giờ rồi tại nó cứ ôm ấp ý định báo thù nên mới như vậy...

- Phạm Khắc Huy lần này tôi không thắng anh tôi không mang họ Trịnh...

- Được thôi! - Hấn thản nhiên.

- Đố anh Con kiến bò lên tai con voi nói gì với con voi mà ngay tức khắc con voi nằm lăn ra chết!!

Câu này hẳn có hơi chần chừ nhưng vẫn trả lời.

- Nó nói con voi hơi quá!

Nó nhảy phắt lên cười hí hửng.

- Sai rồi... sai rồi!!!! Anh trả lời sai rồi!

Nó mừng như lụm được kim cương.

- Vậy nó nói gì?

Lấy lại dáng vẻ hùng hồn nó cất giọng.

- Anh ngốc quá! Để tôi nói anh lắng tai nghe nhé!

Hắn nghe nó chửi cũng không nói gì, nhưng nhẩm tính nó trả lời sai nãy giờ gần chục lần rồi mà chửi hắn ngủ. Haizzz

- Con kiến nói với con voi là “em đã có thai với anh rồi!”

Cả người hắn đơ theo câu trả lời của nó luôn, ngay lúc hắn đang đơ người thì nó nhào tới búng tai hắn.... nhưng đời không như là mơ.... nó trượt phải vỏ chuối lúc nãy ăn vút lung tung.... hậu quả là.... nó nhào tới ôm chầm lấy hắn.... mặt đối mặt.... môi kề môi.... THE SECOND KISS....

Mắt nó chớp chớp.... mắt hắn dán vào mặt nó đang phóng to cực đại phía trước.... cảm giác của nụ hôn đầu hai ngày trước hiện về làm đầu óc hai người mơ hồ... hắn nhắm mắt lại và... hôn nó... còn nó như bị cuốn theo dư vị ngọt ngào đó mà mắt cũng từ từ nhắm lại... đáp trả nụ hôn của hắn.. và hai người họ cứ thế bị cuốn vào cảm giác lạ lẫm đó...

Khung cảnh lãng mạn sẽ được duy trì như vậy.... nếu như không có sự xuất hiện của nhân vật phụ...

Cô y tá đẩy cửa bước vào, nghe tiếng động nó giật mình thoát khỏi cơn mơ hồ đẩy mạnh hắn ra chạy ra ngoài, cô y tá nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện cảm, hắn nhìn theo nó rời khỏi phòng.

- Anh cần truyền nước.

Giọng cô ta ỏng ẹo (hiểu rồi he), hắn khó chịu nói.

- Không cần.

Cô ta vẫn không chịu từ bỏ ý định.

- Không được anh phải truyền mới mau khỏe lại.

- Tôi nói không cần cô đi ra....

Hắn gắt lên cô ta giật mình tức tốc ra khỏi phòng luôn. Khi chỉ còn một mình hắn mới vò đầu bứt tóc... rồi cuộc thì hắn đang bị cái gì vậy trời??

55. Chương 50: Mắc Kẹt.

Nó chạy từ phòng bệnh ra sân sau, ôm cái cây đập đầu vào đó, sao nó có thể như vậy được... xấu hổ quá đi, sau này làm sao dám gặp mặt hắn đây! God ơi! Con phải làm sao? Tâm sự chuyện đời với cái cây nửa ngày trời nó mới sực nhớ ra mình quên mang theo điện thoại (có liên quan) đúng là xui xẻo định về nhà mà không mang điện thoại nữa chứ! Thế là nó đành sốc lại tinh thần quay trở vào trong đi được mấy bước chợt có người gọi lại, trước mặt nó là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, nước da trắng, mắt một mí, tóc vàng hoe thoạt nhìn trông rất quen nhưng nó lại không nhớ ra mình đã gặp cô gái này ở đâu.

- Cô gọi tôi? - Nó sau khi quan sát cũng mở miệng hỏi.

- Chắc là Hiểu Nhi phải không?

Hử.... sao lại biết tên nó nhỉ? Nó có hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu.

- Phải, là tôi.

Cô gái kia vui vẻ cười gơ ra cho nó 1 bức thư.

- Lúc này có 1 chàng trai nhờ tôi gửi cái này cho cô.

Nó nhận lấy bức thư nhìn đắm đuối, ngược lên nhìn thì cô gái kia đã biến mất, nó lơ ngơ rồi cũng sang ghế đá bên cạnh ngồi, mở thư ra đọc. Dòng chữ bên trong viết rất ngay ngắn, nó đọc bất giác lòng chùng xuống.....

" Nhi à! Anh rất buồn vì hôm đó em không tới.... Anh tự hỏi có phải mình đã làm gì cho em giận hay không? Anh cứ ở đó chờ mãi... chờ mãi... cuối cùng em vẫn không xuất hiện... Cho anh biết lí do có được không? 6h tối nay hẹn em ở nhà hàng Bonjour.... em nhất định phải đến cho anh câu trả lời... không gặp không về....

Kí tên : Quân "

Cảm giác có lỗi càng được dịp ủa về, nó đã làm cho Quân buồn rất nhiều lần nó không thể làm Quân buồn thêm nữa.... thế là nó quyết định sẽ đến, chạy thật nhanh ra khỏi bệnh viện. Bắt xe bus chuyển sớm nhất về nhà, nó ngồi trong xe nghĩ vô số lời để xin lỗi Quân....

Đứng trước cửa nhà hàng mà trong thư đã nói nó chần chừ, không biết nên vào hay là về, đi qua đi lại chợt nhớ tới lời Linh nói khi gặp lúc này cuối cùng vẫn là nên vào, nó không nên trễ hẹn lần nữa. Đẩy cửa bước vào nó hoàn toàn choáng ngợp bởi vẻ tráng lệ ở nơi đây, hình như ở đây chia làm ba khu thì phải khu thứ nhất là nước uống, thứ hai là nhà hàng Pháp, thứ ba là khách sạn, rốt cuộc thì nhà hàng mà Quân nói ở tầng mấy nhỉ? Nó đành đến chỗ cô tiếp tân hỏi ..... sau khi hỏi ra được nhà hàng nằm ở tầng 5 của tòa nhà nó chạy vào thang máy... lên tầng 5.

Hắn chốc chốc lại nhìn ra cửa, lòng nôn nao không lẽ nó ngượng đến không dám trở vào chứ! Biết thế hắn đã không làm cái hành động tùy tiện đó rồi... giờ phải làm sao đây? Nó rời khỏi đây từ trưa đến giờ rồi, nói thật là không có nó ở đây hắn không thể tập trung đọc được một bản hợp đồng hay tài liệu gì hết, thà nó cứ ở đây ồn ào vẫn vui hơn chứ không buồn chán đến tẻ nhạt thế này... vẫn phải nên gọi nó vào đây mới được. Hắn bấm số gọi cho nó, chợt có âm thanh khác phát ra, nhìn lên bàn đã thấy điện thoại đen bóng loáng hắn mới mua cho nó nằm chễm trệ trên đó. Lại không mang điện thoại, hắn bực bội ném luôn cái điện thoại xuống giường.... chán quá! Đi tới đi lui cuối cùng lại nhặt điện thoại lên lần này là gọi cho Linh, chỉ còn nước nhờ Linh khiêng nó vào đây thôi Vy đi chơi với Nam mất rồi.

- "Alo !"

- Tôi Huy đây

- " Ừ có gì không Huy?"

- Cậu biết Nhi ở đâu thì gọi cô ta vào viện gặp tôi cô ta không mang theo điện thoại.

- " À... Chắc không được rồi! Lúc này tớ có gặp nó hình như nó đến nhà hàng Bonjour gặp Quân đó!"

- Ừ.. tôi biết rồi!

Cúp máy sắc mặt hắn không tốt một chút nào, thì ra nó không phải vì ngượng mới không đến gặp hắn mà vì bận đi hẹn hò với cậu ta. Vậy mà hắn lại đi lo lắng cho nó thật là buồn cười!

Trong thang máy nó hồi hộp lo lắng không biết Quân có tha thứ cho nó hay không đây.... nhìn lên số 4 trên thang máy nó hít một hơi thật sâu sốc lại cảm xúc, vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo lại. Nhưng không phải là tiếng Ting mà con số trên thang máy tiếp tục tăng lên 5..... 6.... 7.... Bỗng một tiếng cạch lớn vang lên thang máy đứng yên đèn bên trong tắt phụt... mọi thứ ngưng đọng chìm vào bóng tối.

Nó đứng im bất động không dám nhúc nhích, có ai nói cho nó biết chuyện gì đang xảy ra thế này? Thang máy sao lại đứng im? Đừng nói là nó bị mắc kẹt trong này nhé! Đảo mắt nhìn xung quanh đều là một màu tối đen như mực, sự lo sợ hoảng loạn được dịp ủa về nó nhích chân về phía trước được 2 bước thang máy lại kêu lên cái cạch... nó thực sự sợ hãi, miệng hét lớn..

- Có ai không.... cứu tôi với!!!

- Có ai ở ngoài đó không?

Đáp trả nó chỉ là sự im lặng đến đáng sợ, nó đang ở tầng 7 của tòa nhà, thang máy mà đứt rơi xuống nó chỉ có nước tan xác thôi. Tại sao cuộc sống của nó lại bị xáo trộn nhiều như vậy, tại sao nó lại gặp phải nhiều chuyện rắc rối, xui xẻo đến thế này? Tại sao.... tại sao? Nó tự hỏi bản thân đã làm điều gì xấu xa hay không mà hết lần này đến lần khác đều có chuyện không may đến với nó.

- Cứu tôi với!

Nước mắt trực trào nó khụy xuống ôm đầu gối, từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, nó sợ....

Đang viết báo cáo chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên không phải của hắn mà là của nó. Hắn không thêm quan tâm tiếp tục làm việc của mình, 1 cuộc rồi đến 2 cuộc, đến cuộc thứ ba chịu hết nổi hắn bắt máy nhưng không lên tiếng, bên kia truyền đến giọng của con trai, tiếng lè nhè như người say rượu.

- " Cuối cùng em cũng bắt máy.... anh.... anh rất nhớ em! Anh đã suy nghĩ kĩ rồi hôm đó em không đến cũng không sao cả... chắc em chỉ có việc bận thôi phải không? Hôm nay anh quyết định sẽ nói với em một chuyện... Nhi à! Anh thích em! Em không cần phải trả lời anh ngay bây giờ, anh sẽ cho thời gian để em suy nghĩ..... em nói gì đi!!"

Hắn bắt đắc dĩ phải nghe lời tỏ tình sến súa này của cậu ta thật đúng là trở trêu..... khoan đã, chẳng phải nó đi hẹn hò với cậu ta ư? Sao cậu ta lại gọi điện tỏ tình vào lúc này? Không đúng...

- Tôi Huy đây, chẳng phải hai người hẹn gặp nhau ở Bonjour sao? Cô ta đi đến đó lâu rồi!

Quân nghe hắn nói thì bình tĩnh, cậu có hẹn nó lúc nào chứ!

-" Cậu nói cái gì vậy? Tôi hẹn Nhi lúc nào, tôi đang ở bar. Mà sao cậu lại cầm điện thoại của Nhi?"

- Cô ta để quên. Cậu không hẹn thật chứ?

- Tôi hẹn với Nhi thì gọi điện cái quái gì?

- Chết rồi!

Hắn cau mày, chợt nói hai câu rồi cúp máy, mặc áo khoát chạy như bay ra ngoài trên người vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân.

Quân nhìn màn hình điện thoại lòng cũng dâng lên nỗi lo lắng, cậu xông ra ngoài lái xe như bay đến nhà hàng.

Hai chiếc xe 1 trắng 1 đen lao nhanh trên đường, hai người một nỗi lo sợ.

Nó nấc từng tiếng nghẹn ngào, bờ vai run lên vì lạnh. Chẳng lẽ nó phải chết trong này thật sao? Không nó không muốn chết, nó còn muốn gặp ba mẹ, nó còn muốn gặp Linh, gặp Vy, gặp Quân.... và gặp hắn nữa. Trong giây phút này nó ao ước có hắn ở bên cạnh biết nhường nào, chỉ cần có hắn ở đây nó không sợ gì cả.... nhưng hắn không ở đây, có lẽ giờ này đang ôm cái laptop say sưa làm việc mất rồi làm gì còn thời gian mà nghĩ đến nó nữa.

- Hức..... tôi muốn gặp anh.....

Nó lại òa lên khóc, chưa bao giờ nó sợ hãi như thế này tiếng ma sát bên dưới thang máy dội lên khiến nó hoảng loạn...

- Đừng mà..... đừng mà.....

Hắn rời khỏi xe chạy ngay vào tòa nhà, đảo mắt nhìn xung quanh rộng quá biết tìm nó ở đâu đây, chợt hắn đến bên quầy tiếp tân thì một người khác cũng chạy vào- không ai khác chính là Quân.

- Chị có thấy cô gái khoảng 17 tuổi đến đây hỏi nhà hàng Bonjour nằm ở tầng mấy không? - Hắn hỏi.

Chị tiếp tân cười gật đầu.

- Có, cô bé dễ thương đôi mắt to tròn phải không?

- Vậy đến lâu chưa? cô ấy lên tầng mấy? - Quân và Hắn đồng thanh. Chợt quay sang nhìn nhau.

- Đến một lúc rồi, cô bé lên tầng 5.

Không chần chừ gì thêm cả hấn và Quân chạy ngay vào thang máy, lên đến tầng 5 hai người tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy nó, lòng dâng lên nỗi bất an. Rồi khỏi tầng 5, hấn và Quân đứng trước cửa thang máy rầu rĩ, Quân liếc nhìn bộ đồng phục bệnh nhân trên người hấn ngạc nhiên.

- Cậu bệnh à?

- Ừ!

Hấn nhàn nhạt trả lời, Quân nhìn hấn bằng ánh mắt khác lạ, hấn vì nó mà đến ngay cả bản thân đang mặc đồ bệnh nhân vẫn không quan tâm chạy đến đây cậu có thêm đối thủ rồi! Một đối thủ không thể xem thường....

Chợt có rất nhiều nhân viên bảo vệ đi ngang, tiếng nói loáng thoáng lọt vào tai hấn và Quân.

- Thang máy đó chúng ta đã treo biển báo đang sửa chữa rồi mà tại sao còn có người cố tình đi vào chứ! Nhanh lên nếu không người bên trong khó sống...

Hấn và Quân nhìn mặt nhau rồi chạy đến chỗ nhân viên bảo vệ.

- Các anh nói có người mắc kẹt trong thang máy ư? Lúc nào vậy? - Quân hỏi giọng khàn khàn.

- Mới 30 phút trước thôi, hình như người mắc kẹt bên trong là 1 cô gái, nhân viên lao công báo lại thấy cô ta vội vàng chạy vào thang máy nên không kịp kêu lại.

Một cô gái chẳng lẽ là nó, Hấn bồn chồn hỏi.

- Mắc kẹt ở tầng mấy?

- tầng 7.

Trời ơi... tầng 7 nếu không mau cứu e là lành ít dữ nhiều.

- Còn chần chừ gì nữa, mau đi cứu người đi...

Hấn gắt lên lao ngay vào thang máy, Quân cũng chạy theo, nhân viên bảo vệ cũng tức tốc cùng hai người họ lên khu vực hoạt động của thang máy. Không gian bên trong tối om, phải chờ họ kết nối điện mới có thể nhìn rõ mọi thứ, một nhân viên sửa chữa đi đến bàn máy tính bật camera giám sát thang máy lên. Hình ảnh chiếc thang máy đang treo lủng lẳng ở tầng 7 khiến mọi người lo lắng, quan sát có thể thấy dây cáp giữ thăng bằng cho chiếc thang máy đang có nguy cơ bị đứt, mọi người trở nên căng thẳng.

- Có cách nào cứu người không? - Quân sốt ruột hỏi.

- Chúng tôi đã có cách nhưng phải chờ đội cứu hộ được điều tới, chúng ta không thể mạo hiểm được.

Nhân viên bảo vệ nói sắc mặt cũng căng thẳng.

- Có cách gì nói đi? - Hấn nhìn vào màn hình, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng và một chút khác thường.

- Chúng tôi sẽ ột người trượt dây xuống cứu người bên trong trước rồi mới tìm cách ngăn chiếc thang máy rơi xuống phát nổ. Đội cứu hộ đến chúng ta sẽ tiến hành.

Mọi người im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối không bỏ sót câu nào, chỉ có thể như vậy thôi. Chợt có tiếng hét lớn của người giám sát màn hình.

- Không xong rồi dây cáp chỉ trụ được trong 20 phút nữa, chúng ta chỉ có 15 phút để cứu người.

Không khí căng thẳng bao trùm nơi đây, trong lúc hoảng loạn thì hấn và Quân lên tiếng.

- Để tôi xuống.

Hấn nhìn Quân nói.

- Cậu chờ ở đây đi.

- Không để tôi xuống cậu đang không khỏe.

Quân cũng không đồng ý.

- Chờ cô ấy lên rồi chăm sóc cô ấy giúp tôi.

Vẫn giữ lập trường của mình, hắn nói xong câu đó liền đi đến chỗ nhân viên bảo vệ.

- Tôi sẽ xuống, chuẩn bị đi.

Anh nhân viên kiên quyết phản đối.

- Không được như vậy rất nguy hiểm, chúng tôi không thể để cậu mạo hiểm được.

- Mau... chúng ta không có thời gian.

Một người khác đến vỗ vai khuyên hắn.

- Đội cứu hộ sắp đến rồi, cậu trai trẻ đừng cố chấp nữa.

Hắn gất lên.

- Sắp đến là bao giờ, các người có biết chậm trễ một giây sẽ có người mất mạng không hả?

- Vậy cậu cũng không cần cái mạng này nữa sao?

Tiếng anh nhân viên hỏi ngược lại hắn, im lặng một lúc hắn nhàn nhạt nói.

- Ai cũng có thứ mà mình quý trọng hơn mạng sống.

Trước câu trả lời của hắn ai nấy đều chìm vào im lặng, Quân tự cảm thấy bản thân mình một chút cũng không sánh được với hắn, vì nó hắn có thể không cần mạng sống, tình cảm của hắn đối với nó thật sự không ít hơn cậu đối với nó mà thậm chí còn nhiều hơn, cậu như vậy mà cũng gọi là yêu hay sao?

- Được rồi nếu cậu kiên quyết như vậy thì theo ý cậu.

Vậy là mọi người nhanh chóng mặc đồ bảo hộ cho hắn, thắt dây an toàn đầy đủ, anh nhân viên bảo vệ cẩn dặn.

- Khi trượt xuống bên dưới cậu phải nhanh chóng đưa cô gái kia thoát ra như vậy chúng tôi mới còn thời gian đưa cậu lên.

Hắn gật đầu, cửa hầm thang máy mở ra, tay hắn nắm chặt lấy dây nỏ một nụ cười nhẹ...

" Tôi đã tìm được câu trả lời cho câu hỏi mà lần trước em hỏi tôi rồi! Đợi tôi nhé... Hiểu Nhi, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện...."

Dây cáp trượt từ từ xuống, hắn cố gắng bám chặt vào miệng kên lớn.

- Hiểu Nhi cô có ở dưới không?.....

- Trả lời tôi đi.....

Nó giật mình vì tiếng gọi đứng phắt dậy... có phải hắn đã đến cứu nó không? Nhưng mà làm sao có thể chứ, hắn đang ở bệnh viện mà làm sao xuất hiện ở đây để cứu nó được chứ, nó quá ảo tưởng rồi, tiếng gọi lại truyền đến, lần này nó cố gắng nghe cho thật rõ...

- Hiểu Nhi..... cô trả lời đi....

Đây chính xác là giọng nói của hắn, giọng nói mà lúc này nó đã ước được nghe thấy, ông trời đã nghe được điều ước của nó rồi! Quá vui mừng nó nhảy cẫng lên hét lớn.

- Tôi ở dưới này!!!!

Vì nó nhảy nên dây cáp lại đứt thêm một đoạn. Tiếng của nó vọng lại, hắn vui mừng.

- Đứng yên, tôi sẽ cứu cô...

Nó nghe lời hấn đứng yên tại chỗ, tiếng dây cáp ma sát tạo nên âm thanh chói tai, một thứ ánh sáng truyền đến soi sáng mọi thứ bên trong thang máy, nó dụi mắt để kịp thích ứng, ngẩng đầu lên đã thấy một dáng người đứng trước mặt mình, không chần chừ nó nhào tới ôm chầm lấy hấn.

- Cuối cùng anh cũng đến..... tôi rất sợ!

Giọng nói yếu ớt của nó làm tim hấn thắt lại, bàn tay hấn nâng lên nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nó.

- Rất vui vì cô đã chờ tôi!

Hai người họ ôm chặt nhau ngỡ như đã xa nhau rất lâu, tiếng dây đứt đoạn lại truyền đến thang máy bắt đầu lung lay, hấn buông nó ra, cởi dây an toàn trên người mình thắt vào người nó. Ôm chặt nó đẩy lên, hơi âm dần rời xa khiến nó hoảng loạn, nhìn thân mình được nâng lên nó mới nhìn xuống, hấn đang đứng bên dưới, không được... nó được kéo lên còn hấn ở dưới đó.

- Anh ở đó làm gì..... nguy hiểm lắm..... thả tôi xuống... kéo anh ấy lên đi....

Nó giẫy dụa hết lên.

- Tôi không sao cô lên trước tôi sẽ lên sau.

- Thật không?

Không có tiếng trả lời, hình dáng của hấn càng nhỏ dần rồi biến mất trước mắt nó, tiếng nói phía trên truyền đến.

- Cô bé đưa tay lên.

Nó làm theo lời nói kia thật nhanh chóng nếu không sẽ không kịp mất, hấn vẫn còn ở dưới đó. Sau khi được kéo lên, cả người nó không còn sức, Quân ôm nó vào lòng, trước khi ngất nó chỉ kịp nói khẽ 1 câu.

- Xin hãy.... cứu lấy.... anh.... ấy.....

Nó ngất lịm trong lòng Quân, cậu nhìn nó xót xa, lòng cũng buồn đến lạ.

- Em nợ cậu ấy nhiều như vậy.... làm sao trả đây Nhi. Cậu ấy vì em làm nhiều việc như vậy... anh làm sao sánh bằng cậu ấy đây.....

Một nhân viên đội cứu hộ lao nhanh xuống dưới, dây cáp đứt một bên..... mọi người nín thở chờ đợi, ai nấy cũng thầm cầu nguyện.....

56. Chương 51: Chúng Ta Cạnh Tranh Công Bằng!

Nó đang đi dạo trên cát dọc bờ biển, về đêm biển thật mát mẻ, còn gọi cho con người ta cảm giác mong lung, xa xăm..

Đang đi đột nhiên một luồng ánh sáng lấp lánh chiếu thẳng vào mắt nó làm nó chói mắt lấy tay che lại, sau khi định hình được nó mới bỏ tay ra.

- Con gái!

Tiếng gọi làm đầu óc nó mơ hồ, xuất hiện trước mặt nó là hình dáng đó, hình dáng mà ngay đêm nó ao ước được gặp, được nhào vào lòng mà nũng nịu mà khóc cho thỏa thích..... mẹ nó đang đứng đấy!

- Mẹ.....

Nó kêu lên tiếng gọi thiêng liêng ấy, nhẹ nhàng như thể sợ người phía trước sẽ biến mất.

- Con gái của mẹ..... mẹ rất nhớ con....

Giọng bà cất lên dịu dàng, vẫy tay mỉm cười với nó.

- Có thật là mẹ không? Tại sao đến bây giờ mẹ mới tìm con... tại sao ba và mẹ bỏ rơi con...

Nó nghẹn ngào trong nước mắt.

- Mẹ xin lỗi..... xin lỗi con Nhi à!

Bà cũng nấc lên, nó không chần chừ chạy đến ôm bà, nhưng khi nó chạy đến hình dáng ấy từ từ hóa thành những hạt nhỏ li ti bầy sắc bay lên trời, nó với tay nhưng không thể chạm vào..

- Không mẹ ở lại với con đi.....

- Mẹ đừng đi mà.....

Nó òa lên nức nở, miệng không ngừng la hét chạy theo từng hạt bầy sắc li ti đó ngã xuống bờ cát lạnh lẽo.

- Nhi của mẹ... ngoan nào.... ba và mẹ không thể ở cạnh con được nữa, con phải tự chăm sóc bản thân mình, nên nhớ mọi việc đều phải suy xét kĩ càng trước khi quyết định, con đã có người bảo vệ ta cũng đã có thể thanh thản ra đi..... yên tâm mẹ sẽ luôn dõi theo con trên mỗi chặng đường đời..... yêu con gái!

Giọng nói nhỏ dần rồi biến mất, hạt bầy sắc cũng tan biến.....

- KHÔNG.....

Nó bậc dậy mồ hôi ước đẫm trán, thì ra đây là mơ, từ khi ba mẹ nó gặp tai nạn nó chưa bao giờ mơ thấy họ sao giờ lại thấy rồi? Cả người nó run lên...

Quân đang ngủ giật mình thức dậy vì tiếng hét của nó, cậu chạy đến bên giường hỏi han.

- Em sao vậy?

Tay cậu lau mồ hôi trên trán nó, sau khi bình tĩnh lại nó lắc đầu.

- Không sao....

Nhìn xung quanh, đây là bệnh viện mà..... chợt nhớ ra nó liền hỏi Quân.

- Huy đâu?..... anh ấy đâu rồi!

Nhận thấy sự lo lắng hiện lên trên mặt nó cậu có chút buồn bã.

- Cậu ta....

- Anh nói mau đi... Huy thế nào rồi? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ.....

Không đợi Quân nói hết nó đã hoảng loạn hét cả lên, Quân lắc đầu thở dài rồi nói.

- Cậu ta ở phòng bên cạnh.

Nghe Quân nói nó giật phắt kim truyền nước lao nhanh ra khỏi phòng, Quân nhìn thấy mà đau lòng, kim truyền nước còn đọng lại 1 giọt máu nhỏ.

Tông cửa xông vào phòng, nó nhìn thấy hấn nằm đó mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch mà tim chợt nhói lên, kéo ghế ngồi sát lại, nó đưa tay sờ nhẹ vào gương mặt đó.

- Anh làm sao thế này?

Cảm nhận thấy da thịt không chút ấm áp của hấn nó sợ hãi... sao lại lạnh thế này.... đừng nói là..... nghĩ đến đó nó òa lên nức nở.

- Anh tỉnh lại đi mà..... sao lại như vậy.... anh không được chết bỏ tôi.....

Nó ra sức lay người hấn, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Hức..... tại tôi hết.... tất cả là tại tôi..... anh tỉnh lại đi.... anh muốn gì tôi cũng chiều theo ý anh mà.

Chân mày ai đó thoáng nhăn lại, tay khẽ cử động, mắt từ từ mở ra, nhìn cái đĩa nước mắt nước mũi tèm lèm trước mặt không khỏi giật mình.

- Cô lại bị gì nữa vậy?

Hở.... tiếng ai vậy? Đang khóc ngon lành cũng ngưng lại luôn, nhìn xuống đã thấy ánh mắt kia đang nhìn nó chăm chú, mặc kệ nó không quan tâm mà chỉ hét lên đầy sung sướng.

- Anh chưa chết.... hay quá anh còn sống.....

Hắn càng nhúu chặt chân mày.

- Cô nói ai chết hả?

- Anh đó... khi này người anh không một chút hơi ấm làm tôi cứ tưởng anh tắt thở rồi!

Trời ạ... hắn tức chết với nó mất, cũng may hắn không bị bệnh tim không thôi chắc đột tử tại chỗ.

- Sao cô không ở yên trong phòng truyền nước qua đây làm gì?

Lúc hắn được cứu lên vết thương ở bụng vì vận động mạnh đã rỉ máu, mọi người khuyên hắn nên vào cấp cứu trước nhưng hắn kiên quyết qua phòng xem nó thế nào, thấy nó chỉ đang truyền nước hắn mới yên tâm cùng bác sĩ vào phòng cấp cứu băng bó lại vết thương.

- Tôi lo cho anh mới qua đây!

Hắn cười cợt kẻ sát mặt lại gần mặt nó nói.

- Cô đang lo cho tôi đấy à!

Cái điệu bộ này làm tim nó loạn nhịp hết cả lên, hắn đúng là bệnh mà vẫn con sức quyến rũ quá đi, nó đẩy mạnh hắn ra.

- Anh ..... anh ....ngồi yên đó cho tôi.

Thấy bộ dạng lúng túng của nó hắn phì cười ngồi ngay ngắn trở lại, nó suy nghĩ gì đó hỏi hắn.

- Mà anh không sao thật chứ?

Nghe nó hỏi hắn vô thức lấy tay để lên bụng, lắc đầu.

- Không sao?

Nó nghi hoặc.

- Thật không?

- Thật.

- Vậy để tôi xem.

Nó thản nhiên nói, tay kéo chăn lên xem vết thương của hắn nhưng đã bị hắn chặn lại.

- Làm cái gì vậy?

- xem vết thương chứ làm gì, bỏ tay ra....

- Tôi không sao..

Nhưng nó vẫn lì lợm kéo cho được cái chăn ra, hắn cũng không vừa ra sức giữ chặt.

- Cô muốn xâm sở tôi hả?

Nó ngừng lại liếc xéo hắn.

- Mơ à! Tôi chỉ muốn xem anh bị thương cỡ nào thôi để tôi còn chuẩn bị.

Hắn tò mò hỏi.

- Chuẩn bị gì?

- Nếu sắp chết tôi còn chuẩn bị chôn anh đó đồ đáng ghét.

Nó gào lên với hắn rồi đi thẳng ra khỏi phòng luôn, hắn nhìn theo với ánh mắt đầy sát khí.

Trở về phòng bệnh, nó thay bộ đồ bệnh nhân kia ra, chỉ là sợ hãi quá nên ngắt thôi mà cũng đưa nó vô đây mấy người này dư tiền mà, dư tiền thì mua đùi gà chiên cho nó ăn đi, như vậy không phải thực tế hơn sao? Vì bức bối hắn nên nó gom hết tất cả cùng chửi 1 lượt. Quân đi vào thấy nó đang thu xếp quần áo bèn hỏi.

- Em định về sao?

- Dạ... em không sao vẫn nên về thôi!

Nó ngồi xuống giường, Quân cũng tiến đến ngồi cạnh.

- Nếu em khỏe rồi để anh đưa em về.

Trước lời đề nghị của Quân nó lắc đầu.

- Không phiền anh đâu, em còn có lỗi với anh chuyện thất hẹn hôm trước nữa.

Nghe nó nói Quân cũng thắc mắc hỏi.

- Tại sao hôm đó em không tới...

Suy nghĩ một lát nó bèn trả lời thật.

- Hôm đó em đang trên đường đến chỗ hẹn thì gặp bọn côn đồ.

Quân lo lắng hỏi.

- Vậy em không sao chứ? Chúng nó làm gì em?

- Chúng nó chỉ đánh em vài cái thôi... cũng may có Huy đến.

Lại là cậu ta cứu nó, mỗi lần nó gặp nguy hiểm người xuất hiện không phải cậu mà là cậu ta, tại sao ngay cả bảo vệ người mình yêu mà cậu cũng không làm được.

- Cậu ta tốt với em quá!

Nó cũng không biết hẳn đối với nó là như thế nào nữa.... có lúc lạnh nhạt có lúc dịu dàng...

- Anh ấy đối với em lúc gần lúc xa!

Buông 1 câu nó xách quần áo ra khỏi phòng, Quân suy nghĩ gì đó một lúc rồi cũng đuổi theo. Trên xe thấy nó cứ lăm lăm cậu hỏi.

- Đang lăm lăm gì thế?

-Em đang nghĩ sẽ nấu gì cho Huy...

Ánh mắt Quân tĩnh lặng lạ thường.

- Vậy à?

- Anh ta kén ăn lắm, nếu là cháo thì chỉ ăn cháo thịt băm thôi anh ta mà thấy cháo cá là hét ầm cả lên.

Nó biết rõ về hắn như vậy ư? Chẳng lẽ nó thích hắn rồi, vẻ mặt Quân càng hiện nét không vui rõ rệt.

- Em biết rõ quá!

- Chứ sao... em là người....

Đang nói chợt nó im bặt vì nhận ra mình hớ lời rồi, Quân nhìn nó khó hiểu.

- Em là người gì?

Nó cười giả lả.

- Không... em chỉ là bạn cùng bàn thôi!.... mấy cái đó nghe Tuấn và Hoàng nói nên em mới biết...

Nghe nó nói vậy Quân như trút được nỗi lo trong lòng.

- Ừ... thôi mình về!

Chiếc xe lăn bánh, nó thở phào nhẹ nhõm xem xịu là lộ hết rồi, may quá!

Để nó dừng lại ở chỗ cũ, Quân quay xe trở lại bệnh viện. Mở cửa phòng bệnh Quân thấy hắn ngồi dựa lưng vào thành giường, gương mặt có hơi mất sức sống.

- Cậu thế nào rồi!

Hắn nghe tiếng thì quay lại, nhàn nhạt trả lời.

- Tôi không sao.

- Cậu thiếu chút nữa đã chết mà nói không sao?

Quân nhớ đến cảnh tượng lúc đó mà không khỏi sợ hãi. Người cứu hộ xuống tới, dây cáp đã đứt lìa 1 bên, nếu hắn không can đảm giữ chặt tay anh cứu hộ thì cả hắn và anh ta đã rơi xuống rồi, lên đến nơi vùng bụng của hắn đã nhuốm đỏ 1 khoảng áo vì hắn dùng lực phần bụng vừa phẫu thuật bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Quân phục hắn, nếu là cậu chắc gì đã giữ chặt được tay người cứu hộ cho đến khi lên trên trong tình trạng như thế!

- Đừng nhìn tôi như thế chứ!

Quân có lòng tốt quan tâm hắn lại dùng ánh mắt đó là sao... cái con người này lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy ư...??

- Nói đi, anh đến đây không phải chỉ hỏi thăm tôi.

Hơi ngạc nhiên vì bị hắn nhìn ra như vậy nhưng Quân cũng không ngần ngại nói thẳng.

- Cậu thích Nhi?

Câu hỏi mà Quân muốn biết và muốn chính miệng hắn trả lời chứ không phải cậu đoán già đoán non.

- Có liên quan đến anh?

Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại Quân.

- Có chứ! Sao cậu trả lời đi... không dám thừa nhận à!

Chợt hắn nhếch miệng cười nhìn Quân nói ngữ điệu không nhanh không chậm.

- Tôi có gì không dám.... nếu tôi nói thích anh sẽ nhường?

- Không... tôi sẽ không nhường... nếu cậu thích Nhi vậy chúng ta cạnh tranh công bằng thôi!

Quân cười cười trả lời, đúng là cậu nghĩ gì đều bị hắn nhìn ra, còn cậu một chút cũng không nhìn ra hắn đang nghĩ gì, con người hắn thật là sâu sắc.

- Anh đã nhận ra một số chuyện rồi còn muốn cạnh tranh sao?

Cả người hắn toát lên vẻ kiêu ngạo, lạnh nhạt người khác khó mà tiếp xúc, hắn nhìn Quân như chắc chắn.

- Thì đã sao? Thắng thua vẫn còn chưa rõ!

Trước vẻ nghiêm túc của Quân hắn cũng gật đầu.

- Được tùy anh vậy, nhưng tôi nhắc cho anh nhớ anh đã có hôn ước, anh càng đến gần Hiểu Nhi sẽ càng không được yên ổn. Những chuyện đã xảy ra tôi không tin chỉ là tình cờ, trước khi tôi ra tay thì anh tự đi mà giải quyết đi!

Quân rời khỏi bệnh viện, tâm trạng anh vốn đã không tốt nay còn tệ hơn, từng câu từng chữ cuối cùng mà hắn nói vây quanh đầu óc Quân. Những nguy hiểm mà nó gặp phải chẳng lẽ thực sự do Mỹ Linh sắp xếp, anh cần phải điều tra rõ ràng, nếu anh đã nói như vậy mà Mỹ Linh vẫn không nghe thì đừng trách anh vô tình.

Cậu lấy điện thoại gọi cho ai đó rồi nhanh chóng lái xe đi.

1 Tuần sau.

Cuối cùng hôm nay hắn cũng được xuất viện rồi, không gì tuyệt vời hơn như vậy, cả tuần qua hắn đã chịu đựng hết cực hình này đến cực hình khác từ nó. Mỗi ngày nó đều đem vào viện hết món này đến món khác mà nó mới học được, hắn hiển nhiên trở thành chuột bạch của nó. Nhiều món ăn được, nhiều món hắn vừa cho vào miệng đã nôn hết ra, vì nhấn nhin cho nó vui nên hắn mới nhắm mắt nhắm mũi mặc kệ nó muốn

làm gì thì làm... nhưng mà nó cứ được nước lẩn tọt, không thể nhẫn nhịn thêm nữa hấn mới gắt lên với nó ”
Dẹp ngay cái ý định sáng chế món mới của cô đi nếu không tôi trừ 50% tiền lương!” Phải thế nó mới chịu nghe lời. Nhưng trở trêu là dẹp được cái này lại xuất hiện cái khác, nó không nấu ăn nữa mà chuyển sang đọc báo. Sáng nó đi học thì không nói gì... trưa, chiều nó rảnh rồi là lôi đủ thứ báo, tạp chí ngòi sao, thời trang, ẩm thực, thể thao..... vào hành xác lỗ tai hấn... nhiều lúc hấn muốn xui đi cho đỡ phiền. Nó đúng là khắc tinh của cuộc đời hấn, chịu hết nỗi sự tra tấn dã man hấn bèn nảy ra một ý.

- Cô mà còn đọc nữa là tôi hôn đấy!

Lúc đó nó chỉ cười khì khì rồi chuồn mất dép, từ đó về sau nó chẳng dám đá động gì đến cuốn tạp chí cả.

Hôm nay nó cùng hấn đến trường sau một tuần đi học lẻ loi, vào đến lớp nó đã thấy Vy ngồi ở đó, mặt nhỏ buồn thiu, lo lắng nó tới ngồi bên cạnh hỏi han.

- Mà sao vậy?

Vy im lặng không trả lời càng làm nó thêm lo.

- Vy.... mà bị gì vậy nói tao nghe đi??

Nhỏ nhìn nó cất giọng buồn thâm thẳm.

- Tao với anh Nam cãi nhau rồi!

Lại là Nam, suốt ngày làm bạn nó buồn đùng để nó gặp nó sẽ xé xác anh ta ra gừ...

- Mà chuyện gì mới được?

Chỉ đợi có thể nhỏ òa lên nước nỏ.

- Anh ta dám trề hện với tao, tao gọi cũng tắt máy, hôm qua tao gọi đi còn nghe có tiếng con gái bắt máy nữa mà nói xem anh ta thật quá đáng!

Nó đứng dậy vỗ cái bốp lên bàn, mặt hầm hầm.

- Gan nhỉ? Được rồi mà nín đi tao sẽ xử anh ta giúp mà!

- Thôi không cần, chuyện này tao sẽ tự giải quyết!

Nhìn gương mặt cương quyết của Vy nó cũng ủ rũ gật đầu.

- Được rồi, tùy mà... có gì thì gọi cho tao.

- Ủ!

Những điều nó và Vy nói lọt vào tai hấn, chắc vụ này có hiểu lầm gì đây mà, Nam không phải kẻ lăng nhăng như vậy.

Tiết học bắt đầu cắt đứt những chuyện ngoài lề của tụi học sinh, mọi người tập trung vào việc học và.... chờ giờ ra chơi.

57. Chương 52: Người Anh Yêu Là Một Cô Gái Ngốc!

Ra về,nó thấy Vy xách cặp đi thẳng ra ngoài cảm giác không ổn nó bèn chạy theo níu tay Vy lại.

- Mà định đi đâu?

Vy cười vỗ vai nó.

- Tao về nhà ngủ một giấc, tâm trạng tao vẫn chưa ổn định.

Thấy nó vẫn trưng ra cái điệu bộ nghi ngờ Vy lại nói thêm.

- Yên tâm tao không sao, đến tối tao sẽ tìm anh Nam làm rõ mọi chuyện.

Nó đành thở dài gật đầu.

- Cũng được, vậy để Linh chở mày về tao mới yên tâm.

- Ủ!

Vậy tay tạm biệt Linh và Vy cho tới họ khuất bóng, nó mới lên xe cùng hân về nhà.

Suốt từ khi đi học về Vy một bước cũng không rời khỏi phòng, mẹ nhỏ lo lắng sốt ruột cứ liên tục gõ cửa nhưng Vy vẫn không chịu ra. Cho đến 6h tối cửa phòng của Vy mở ra, nhỏ mặc một chiếc váy ren màu vàng nhạt xuống nhà. Mẹ nhỏ chạy đến hỏi han.

- Con ốm hả? Từ trưa đến giờ mẹ gọi mà không trả lời làm mẹ sợ quá!

- Con nhức đầu quá nên ngủ thôi, không sao đâu mẹ.

Thấy sắc mặt Vy vẫn bình thường bà mới yên tâm.

- Không sao thì tốt rồi!

- Mẹ không cần chờ cơm, con ra ngoài một lát sẽ về.

- Ủ đi cẩn thận!

Rời khỏi nhà Vy lái xe đến thẳng nhà Nam, trên đường nhỏ suy nghĩ rất nhiều chuyện để nói với anh, nhỏ nghĩ giận hờn thế này mãi một lúc vẫn nên làm rõ. Chiếc xe rẽ vào một khu dân cư, chợt nhỏ phanh xe gấp tấp vào lề đường, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thất vọng nhìn chăm chăm về phía trước. Qua lớp kính xe, có một đôi trai gái ôm nhau thắm thiết, không ai khác đó chính là Nam, anh quay mặt ngược hướng với Vy nên Vy chỉ nhìn thấy cô gái kia đang mỉm cười hạnh phúc, còn anh.... Vy không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh là gì chỉ thấy bàn tay anh khẽ nâng lên ôm cô gái kia vào lòng. Lòng ngực Vy bỗng chốc khó thở, tim nhỏ đau thắt lại nước mắt lăn dài trên gò má, nhỏ đã đưa tay lên che miệng ngăn tiếng nấc của mình nhưng không thể. Không thể nhìn thêm được nữa nhỏ đánh tay lái quay đầu xe, lao nhanh ra khỏi nơi đó, tốc độ xe ngày một nhanh. Hình ảnh kia cứ bủa vây lấy tâm trí Vy, đầu óc nhỏ bây giờ rối bời, lòng cực kì khó chịu, nhỏ thật không ngờ Nam lại là người như thế! Đau lòng, thất vọng mọi thứ bỗng chốc vụn vỡ, nhỏ càng ngày càng mất bình tĩnh.... chiếc xe lao nhanh vượt qua đèn đỏ, tiếng còi xe inh ỏi kéo nhỏ về thực tại, xe của nhỏ đang lao về phía trước chuẩn bị đâm vào một chiếc ô tô khác từ ngã ba quẹo ra. KẾT..... tiếng phanh xe chói tai vang lên, cả người nhỏ đập vào vô lăng, khói bụi mù mịt, sau một lúc hốt hoảng nhỏ ngẩn đầu dậy, đầu đau nhức, phía trước là chiếc xe ô tô mà nhỏ xém đâm vào cũng may là thắng kịp. Tháo dây an toàn bước ra khỏi xe, nhìn hai chiếc xe áp sát vào nhau, bên hông của chiếc xe kia bị móp một bên mà không khỏi rung mình nếu không thắng kịp có lẽ đã xảy ra tai nạn rồi!

Chàng trai từ trong xe cũng bước ra.... thật trùng hợp không ai khác đó chính là Hoàng. Nhìn thấy Vy Hoàng ngạc nhiên.

- Là cậu sao?

Vy chỉ hơi ngượng gật đầu, xấu hổ quá mà xém xiu là đụng Hoàng rồi! Đi một vòng kiểm tra xe Hoàng thở dài quay lại nói.

- Xe hư rồi! Cũng còn sớm, cậu và tớ đi uống nước chờ người mang xe tớ đi sửa luôn được không?

- Ủ được chứ! Tớ... tớ làm hư xe cậu mà!

Hoàng gọi điện cho ai đó rồi cùng Vy đến quán cafe gần đó.

- Quý khách uống gì?

Cô phục vụ lịch sự hỏi Vy và Hoàng.

- Cho em Ly nước cam. - Vy gọi.

- 1 ly chanh dây.

Chờ cô phục vụ đi khuất Hoàng mới cất giọng.

- Tâm trạng cậu không tốt!

Không khó để Hoàng nhận ra vì mắt Vy sưng húp cậu đoán chắc nhỏ vừa mới khóc, Vy cũng không giấu giếm gì Hoàng nhỏ khê gặt đầu, có lẽ lúc này nhỏ cần 1 người bạn để nói hết những điều mà mình đang phải đối mặt.

- Nói ra sẽ nhẹ lòng hơn!

Vy im lặng, nhỏ nhìn về phía dòng nước nhân tạo phía trước với ánh mắt vô hồn... một lúc lâu thì cất giọng.

- Tim tớ đang rất đau..... tại sao anh ấy lại lừa dối tớ? Tại sao?

Khóe mắt Vy ngân ngấn nước, Hoàng nhìn mà đau lòng, Vy và Nam lại gặp chuyện gì mà khiến Vy đau lòng đến thế.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu thế Vy?

Vy nói trong nghẹn ngào.

- Anh Nam phản bội tớ... anh ấy ôm người con gái khác....

Từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống Hoàng đau lòng đến bên cạnh lau những giọt nước mắt ấy rồi kéo Vy dựa vào vai mình.

- Nếu đau buồn thì cứ khóc cho thỏa thích, tớ cho cậu mượn vai đây!

Thế là Vy òa lên khóc ngon lành trên vai Hoàng, nước mắt ướt đầm cả một khoảng áo của Hoàng.

Quỳnh Anh đang cùng bạn rời khỏi quán, bước đến thì đứng ngây người nhìn cảnh tượng phía trước. Lòng ngực như bị ai bóp nghẹt, mọi cảm giác đau đớn thất vọng ủa về, Quỳnh Anh quay đầu chạy nhanh ra khỏi quán vừa lúc đó Vy cũng rời khỏi người Hoàng, cất giọng nghẹn ngào nói.

- Cảm ơn cậu!

Hoàng không nói gì, ngồi thêm một lúc cả hai ra về.

Hôm sau Vy không đến lớp, nhìn chiếc ghế trống trơn bên cạnh Hoàng có 1 chút lo lắng bèn nói hết mọi chuyện cho nó nghe. Nghe xong nó nôn nóng gọi điện cho Vy nhưng nhỏ đã tắt máy, đành chờ lúc về đi thăm Vy vậy!

Hôm nay Quỳnh Anh không đến lớp rủ Hoàng đi canteen như thường ngày, cậu cảm thấy lạ và có một chút gì đó thất vọng. Cậu chốc chốc lại trông ra cửa nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng ấy đâu....

Ra về cậu cố gắng nhìn quanh thử nhưng Quỳnh Anh vẫn không xuất hiện, lần đầu tiên cậu cảm thấy trống vắng lạ thường.

Và cứ thế mấy ngày liền cậu cũng không gặp Quỳnh Anh dù chỉ là hình bóng lướt ngang của nhỏ ở đâu đó, tin nhắn của nhỏ cậu cũng không nhận được, bất chợt lòng lo lắng đến lạ. Lúc trước cứ mỗi buổi tối nhỏ đều nhắn tin cho cậu kể cho cậu nghe đủ thứ chuyện trên đời và rồi chúc cậu ngủ ngon, sáng lại là lời chúc " buổi sáng tốt lành" của nhỏ.... từng ngày lập đi lập lại trở thành một thói quen. Và bây giờ thói quen ấy đột nhiên biến mất. Tối cậu không ngủ ngon được nữa, sáng dậy cũng không cảm thấy tốt lành gì cả, cậu chỉ cảm thấy lòng trống trải và khó chịu vô cùng.

Đã qua 1 tuần cậu và Quỳnh Anh không gặp nhau, cậu không thể chịu đựng thêm được nữa liền xuống lớp tìm, nhưng ngó nghiêng ngó dọc vẫn không thấy người mà cậu cần tìm đâu cả chỉ nghe bạn học của nhỏ nói rằng nhỏ đã đi ra ngoài. Cậu lôi điện thoại ra bấm nút gọi.... chuông reo... 1 cuộc... 2 cuộc.... 3 cuộc.. vẫn không có người nhấc máy, khó chịu cậu ném thẳng điện thoại vào tường đi về lớp.

Một cô gái bước ra từ góc khuất cầu thang đối diện chỗ Hoàng đứng ban nãy, tay đang cầm điện thoại....

Ra về, Hoàng đi nhanh ra khỏi lớp mục đích là gặp được Quỳnh Anh, cậu cũng không biết cậu muốn gặp nhỏ như vậy để làm gì... nhưng lại một mục muốn thế.

Chợt một hình dáng quen thuộc lướt ngang qua, Hoàng đuổi theo, miệng gọi lớn.

- Quỳnh Anh...

Nhưng càng gọi cô gái càng chạy nhanh hơn và leo lên một chiếc xe lái đi, Hoàng cũng nhanh chóng lên xe đuổi theo.

Điện thoại của Quỳnh Anh không ngừng reo lên, tên hiện thị " My love" cứ nhấp nháy liên tục, nhỏ thật không hiểu tại sao mình lại chạy trốn Hoàng thế này... mỗi khi đối diện Hoàng lòng nhỏ sẽ rất đau, nhưng có lẽ phải kết thúc thôi

Đến một bãi đất trống nhỏ đánh tay lái tấp vào lề đường rồi xuống xe, Hoàng cũng phanh lại, chạy đến trước mặt nhỏ.

- Sao lại chạy?

- Chả sao cả

Nhỏ nhún vai, ánh mắt nhìn đi hướng khác, nhỏ không muốn đối diện với Hoàng.

- Em làm sao vậy? Có chuyện gì mà em không muốn gặp anh?

Hoàng bất ngờ vì thái độ này của Quỳnh Anh.

- Không có chuyện gì cả, em không muốn gặp thế thôi.

Giọng điệu hờ hững cùng thái độ lạnh nhạt của nhỏ làm Hoàng như phát điên lên, cậu nói lớn.

- Nhìn anh đây này! Tại sao lại trốn anh?

Quỳnh Anh lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Hoàng nói.

- Là tại em ghét anh nên không muốn gặp anh được chưa? Anh vừa lòng chưa?

Cậu nắm chặt hai bên vai nhỏ, giọng thì thầm.

- Anh đã làm gì sai?

Nhỏ gất lên.

- Anh không làm sai gì cả, là em sai.... là em sai....

Quỳnh Anh nói trong nước mắt.

- Thật buồn cười mà.... đã biết anh yêu chị ấy, đã biết anh chỉ xem em là em gái nhưng em vẫn không ngăn được bản thân mình yêu anh, mỗi ngày chạy đến bên cạnh anh làm đủ mọi chuyện chỉ để ánh mắt anh nhìn về em dù chỉ một lần thôi thì em cũng đã rất vui rồi! Em cứ nghĩ bản thân cố gắng một chút thì sẽ có 1 ngày anh yêu em..... em sai mất rồi.... sai mất rồi....

Quỳnh Anh nhắc lại như một nỗi ám ảnh, đã không giấu được nữa, nhỏ cũng không muốn giấu nữa, tình cảm này đến đây kết thúc thôi, nhỏ đã quá mệt mỏi và không đủ sức để chạy theo nó nữa rồi. Anh ấy biết thì sao... cũng không còn quan trọng.

Ánh mắt Hoàng nhìn Quỳnh Anh đầy ngỡ ngàng, thì ra từ trước đến nay nhỏ dành tình cảm cho cậu nhiều như vậy, là cậu quá vô tâm mà không nhận ra rồi mặc định đó là tình anh em mà nhận lấy lòng tốt từ nhỏ.

- Anh.... anh....

- Anh không cần nói gì cả, những điều đó là do em gốc gác làm nên tự chuốc lấy đau khổ này thôi!

Nhỏ cắt ngang lời Hoàng.

- Không phải....

Hoàng vươn tay định lau những giọt nước mắt kia nhưng bàn tay cậu vừa đưa lên đã bị chặn đứng trên không trung vì câu nói của nhỏ.

- Đừng thương hại em! Anh yên tâm từ nay về sau em sẽ không làm phiền anh cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa!

Nhỏ lấy tay quạt ngang nước mắt, quay đầu bước đi.

Ngay khi Quỳnh Anh quay lưng Hoàng cảm thấy tim mình nhói lên, từng hình ảnh vui vẻ bên nhau trước đây hiện về rõ ràng trong đầu cậu, ánh mắt đó nụ cười đó cậu làm sao quên được. Bây giờ cậu đã nhận ra người cậu thật sự quan tâm là ai, trước đây cậu luôn nghĩ bản thân yêu Vy đứng trước Vy cậu luôn có một cảm giác đặc biệt nào đó. Nhưng sao cậu không nhận ra từ khi Quỳnh Anh xuất hiện cảm giác đó đã từ từ biến mất đứng trước Vy cậu chỉ cảm thấy vui vẻ bình thường thôi, cái cảm giác bạn bè mà thôi. Bao lâu nay cậu vẫn luôn tự dối người dối lòng thật ra bản thân cậu luôn cảm nhận được khi ở bên Quỳnh Anh lòng mình an yên đến lạ, sự ngây ngô pha một chút tinh nghịch đôi lúc lại dịu dàng ấy làm trái tim cậu khẽ lệch nhịp. Cảm giác ấy rõ ràng hơn khi ngay lúc này, trước mặt cậu Quỳnh Anh đang đứng đây, nhìn những giọt nước mắt đau lòng của nhỏ vì cậu mà rơi xuống tim cậu như bị ai bóp chặt nghẹt thở.... Phải rồi! Cậu biết cậu thật sự cần gì rồi!

- Ai nói anh thương hại em chứ! Dựa vào cái gì mà em nói anh thương hại em...

Bước chân Quỳnh Anh khẽ dừng lại, Hoàng lại nói.

- Em biết không? Suốt một tuần qua anh như phát điên lên được, đến lớp cũng không gặp em, gọi điện em lại không bắt máy.... anh đã nghĩ đủ thứ có phải em bệnh hay không? Hay anh đã làm gì sai để em giận anh..... và.... anh đã nhận ra bản thân mình đã rất nhớ em.

Chân Quỳnh Anh gần như đứng không vững, nhỏ quay đầu lại nhìn Hoàng như không tin những gì bản thân vừa nghe thấy. Hoàng bước từng bước về phía nhỏ đến khi cách nhỏ ba bước chân thì dừng lại nói tiếp.

- Anh đã từng nghĩ mình yêu Vy.... nhưng một tuần qua anh lại nhận ra hình như không phải? Người anh yêu lại là một cô gái gốc gác khác, cô ấy luôn ở bên cạnh anh bất kể là lúc vui hay lúc buồn nhưng giờ cô ấy lại định bỏ rơi anh mất rồi!

Hoàng cười khẽ, giang tay về phía nhỏ.

- Cô gái gốc gác ấy là em đó! Em nghe cho kĩ đây Phạm Quỳnh Anh... ANH YÊU EM! Bây giờ 1 là em chạy vào lòng anh để anh có thể che chở bảo vệ và yêu em, hai là em không cần anh nữa thì có thể quay đầu bước đi.

Quỳnh Anh đưa tay lên che miệng, ngăn tiếng vỡ òa lên mà khóc vì hạnh phúc của mình. Nhỏ chạy nhanh đến vào lòng Hoàng ôm cậu thật chặt, cậu cũng ôm chặt nhỏ vào lòng. Những giọt nước mắt lại tuôn rơi nhưng là giọt nước mắt của hạnh phúc.

- Ôm anh rồi đừng mong có thể rời xa anh....

- Anh mơ à... em sẽ không rời xa anh đâu.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên người họ một màu vàng tươi óng ánh, một màu của hạnh phúc.

58. Chương 53: Chúng Ta Hòa Nhé!

Chuyến bay vừa đáp xuống, Nam đã gọi điện thoại ngay cho Vy nhưng chuông vừa đổ đã bị tắt ngang. Nam có hơi bất ngờ, trước nay Vy không bao giờ cắt ngang điện thoại của anh. Một tuần qua anh sang Singapore công tác không biết đã xảy ra chuyện gì rồi! Hay cô người yêu bé nhỏ của anh lại giận dỗi nữa.... anh vội trấn tĩnh rồi lên xe về nhà, tối nay anh sẽ sang tìm Vy mới được.

Vy nhìn màn hình điện thoại lại buồn, suốt một tuần qua anh không gọi cho nhỏ lấy một cuộc cũng không đến tìm nhỏ, rõ rồi! Vy cười nhạt một cái, anh không thuộc về nhỏ nữa rồi!

Nó lết lên phòng trong trạng thái mệt mỏi, lòng rửa bà cô Trinh dạy văn. Từ cái cuộc thi lần trước nó đã bị lọt vào tầm ngắm của cô Trinh, cứ tới tiết văn là nó sẽ bị soi từng chút một hết tập soạn bài, đến lỗi chính tả, chữ viết, ngữ pháp trong bài viết... nói chung là nó làm gì cũng bị chỉ. Đêm hôm qua do mê phim mà quên soạn bài kết cục hôm nay là nó phải quét sân trường. Chỉ một từ có thể diễn tả nó bây giờ thôi.. đó là "THÂM". Hắn nhìn theo dáng nửa bò nửa đi của nó mà buồn cười, hôm qua hắn đã nhắc nó soạn bài rồi đấy, nó còn "biết rồi, biết rồi!" Vậy mà lại mê mẩn mấy nam thần gì đó để bị phạt, thật hết chịu nổi với nó.

Thế là hắn đành xuống bếp nấu ăn thay nó, nhìn quanh tủ lạnh một lượt hắn lấy những nguyên liệu cần thiết rồi bắt tay vào xào nấu nẫu nẫu.

Đang ngủ chợt mùi thức ăn thơm phức chạy vào mũi, bụng kêu cồn cào, nó rời khỏi giường mò xuống bếp.

Một bàn ăn thịnh soạn hiện ra trước mắt nó, không chần chừ nó nhào tới chộp ngay cái đùi gà chiên giòn cắn một miếng nhai nhồm nhoàm. Chợt ở đâu có một bàn tay khác giật đi cái đùi gà của nó, bực bội nó hét.

- Cái đùi điên nào thế hả?

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

- Cái đùi này này!

Nó trợn mắt quay ra nhìn tên không muốn sống kia, bắt gặp gương mặt bình thản của hắn nó lại lắp liếm cười hì hì.

- Là anh hả? Tôi cứ tưởng trộm thôi! Nè ghế nè, ngồi đi.

Nó tốt bụng kéo ghế cho hắn, rồi mình cũng ngồi kế bên, tay chuẩn bị bóc cái đùi gà tiếp theo thì giọng nói kia lại vang lên, nó chửi rửa trong bụng.

- Đi rửa tay mới được ăn.

- Không rửa có được không?

Nó chớp mắt hỏi lại.

- Không.

Chỉ nhận được một câu phủ phàng từ hắn thế là nó bèn lết thân đi rửa tay...

Quay trở lại bàn, nó bắt đầu nhập tiệc. Vừa ăn ngón tay vừa đưa lên khen hắn.

- Woa... anh nấu ngon quá!

Hắn vẫn im lặng ăn, còn nó vẫn loay hoay.

- Ê món này làm sao vậy? Ngon quá! Bữa nào chỉ tôi đi tôi nấu cho anh ăn.

- À còn món này nữa, tôi nấu không đúng vị.

- Nè hay là từ nay anh phụ trách nấu ăn nhé! Anh nấu ngon hơn tôi mà...

Ăn mà cũng không yên với nó, phải nhin lăm hắn mới không gắt lên "lăm lờ" đấy.

- Tôi thuê cô thì cô phải làm.

Nó chê môi, liếc xéo hắn rồi cũng ăn tiếp, ăn no nê nó ra sofa xem phim được một lúc lại ngủ gật, hắn ngồi kế bên thấy vậy mà lắc đầu thở dài, biết khi nào nó bớt cái tính vô tư ấy nhỉ?

Nam đậu xe dừng lại trước nhà Vy, anh lấy điện thoại ấn số gọi. Chuông reo nhưng vẫn không có người bắt máy, anh bèn nhấc tin.

"Em nghe máy đi!" "Em đang giận anh chuyện gì sao?" "làm ơn nghe máy đi, anh xin em đó, có gì chúng ta nói chuyện chứ em đừng như vậy!"

Vẫn không có bất cứ sự hồi âm nào, Nam ôm đầu bất lực.

Vy ngồi một mình trong phòng, màn hình điện thoại vẫn sáng nhấp nháy, nhỏ cũng không biết nên làm gì bây giờ, nhưng nhỏ không đủ can đảm để đối diện Nam vì khi ấy những hình ảnh thân mật giữa anh và cô gái kia lại ùa về... nhỏ thật sự không muốn tìm mình đau thêm nữa. Một tin nhắn khác lại đến, Vy mở ra xem. "Anh đang ở trước nhà em, nếu 5 phút nữa em không ra gặp anh thì anh sẽ vào trong gặp em!"

Vy hốt hoảng kéo rèm cửa sổ ngó xuống đúng là Nam ở dưới thật! Nhỏ chạy đi thay đồ rồi xuống nhà.

- Con đi đâu vậy?

Ba nhỏ đang xem ti vi thấy nhỏ cầm túi xách chạy ra ngoài nên hỏi.

- Con sang nhà Linh một chút!

- Đi cận thận đấy!

Ba nhỏ nói với theo. Nam thấy Vy từ trong nhà đi ra mà mừng quýnh lên chạy lại gần định ôm nhưng nó đã tránh đi rồi tự mở cửa lên xe, Nam đơ người một lúc mới tỉnh cũng mở cửa xe vào. Nhìn ánh mắt lạnh đậm của Vy anh lại buồn bã.

- Thật ra đã có chuyện gì với em vậy?

Nhỏ không trả lời câu hỏi của Nam mà chỉ nói.

- Cho xe chạy đi.

Anh bắt lực tở dài rồi cũng cho xe chạy, dọc đường anh luôn nhìn lên Vy nhưng Vy chỉ nhìn ra ngoài chưa một lần đưa mắt về phía anh, trong lòng anh có cảm giác lạ, có lẽ có chuyện gì đó rất nghiêm trọng rồi đây.

Xe dừng lại trước nhà anh theo như yêu cầu của Vy, anh nhìn nhỏ như tìm câu trả lời, bây giờ nhỏ mới quay sang nhìn anh.

- Kết thúc ở đây đi! Nơi này là nơi tình yêu của tôi dành cho anh chấm dứt.

- Em nói gì vậy? Vy, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì có được không?

Nam nghe Vy nói vậy mà hoảng loạn, anh mới đi có 1 tuần thôi sao lại trở thành như thế này chứ.

- Chúng ta chia tay đi!

Năm từ ấy dội vào tai Nam khiến anh ngỡ ngàng, anh nhìn Vy như để tìm 1 câu trả lời " đây chỉ là đùa thôi" nhưng không, ánh mắt Vy rất kiên quyết.

- Tại sao?

- Tôi không thể yêu anh được nữa.....

Vy quay mặt sang hướng khác cố gắng ngăn không để mình rơi 1 giọt nước mắt nào trước mặt anh, nhưng mắt nhỏ cũng đã ngấn nước. Nam im lặng rất lâu như để bình tâm lại, một lúc anh cất giọng thiếu thào.

- Em hết yêu anh rồi sao?

Vy không trả lời bởi vì nhỏ không biết nên trả lời anh như thế nào nữa.

- Nếu anh đã làm sai điều gì em phải nói cho biết chứ! Em im lặng như vậy không công bằng với anh một chút nào!

Vy gắt lên.

- Không công bằng với anh sao... vậy ai sẽ trả lại công bằng cho tôi?? Anh nói tôi hết yêu anh, đó có phải là ngụy biện cho sự giả dối của anh không?

Nước mắt không tự chủ rơi xuống, Nam nhìn thấy mà lòng đau khổ, anh rất ghét phải nhìn thấy con gái khóc trước mặt mình huống hồ gì Vy là người mà anh muốn che chở nhất, sao anh lại để Vy phải khóc thế này!

- Nói cho tôi biết cô gái đó là ai?

Bất chợt Vy lên tiếng hỏi, Nam thoáng chau mày.

- Em đang nói cô gái nào? Anh không hiểu?

Vy cười, nụ cười chua chát thống khổ vô cùng, nhỏ như đang cười anh cũng cười nhỏ, biết là anh sẽ giả vờ thế mà vẫn hỏi... nhưng đã hỏi rồi thì phải hỏi đến cùng chứ.

- Đến bây giờ anh vẫn giấu tôi..... cô gái anh ôm thắm thiết tại đây một tuần trước chứ ài?

Nhỏ lại gắt lên, Nam có hơi ngỡ ngàng Vy đã nhìn thấy rồi ư? Chẳng trách nhỏ lại có thái độ thế này! Tốt thôi chuyện này thì dễ giải quyết rồi...

Nam khẽ cười, bước đến bên cạnh Vy giơ tay lên lau nước mắt cho nhỏ nhưng bị nhỏ gạt ra.

- Anh cười cái gì?

- Anh cười vì biết có người đang ghen cơ đấy!

Câu nói của Nam làm Vy chột dạ, thấy khuôn mặt nhẵn lại của Vy Nam lại cười.

- Đừng giả vờ giả vệt nữa.

- Sao không nói sớm là vì chuyện đó mà em mới muốn chia tay với anh. Nếu anh nói đây chỉ là hiểu lầm thì sao?

Vy trả lời ngay lập tức.

- Hiểu lầm??? Tôi đâu phải con nít.

- Nghe anh giải thích được không?

- Có gì phải giải thích.

Nam bỏ ngoài tai lời Vy nói.

- Cô gái đó là bạn thân từ nhỏ của anh, cô ấy yêu thầm anh từ rất lâu rồi, hôm đó cô ấy phải di cư sang Pháp cùng gia đình nên mới đến thổ lộ với anh. Nhưng anh đã từ chối, anh nói anh chỉ xem cô ấy như là 1 người bạn thân và mãi chỉ thế thôi! Cái ôm đó là cái ôm tạm biệt!

Nam giơ tay lên thề.

- Anh thề nếu anh có nửa lời gian dối thì....

Chưa nói hết câu đã bị Vy bịt miệng lại, nhỏ lắc đầu.

- Em tin anh.

- Vậy chúng ta làm hòa nhé!

Vy gật đầu, nhỏ quyết định sẽ tin Nam lần này, quả thật Nam chưa bao giờ nói dối nhỏ điều gì, hướng hồ nhỏ yêu anh nhiều như vậy sao lại để chuyện này anh hưởng đến anh và nhỏ nữa chứ! Nếu đây thực sự chỉ là hiểu lầm thì có lẽ nhỏ nên bỏ qua, cho anh thêm một cơ hội nữa.

Nam cười tươi ôm nhỏ vào lòng, nhỏ cũng vòng tay ôm chặt anh, hai người vẫn yêu nhau nhiều như vậy mà.

Tình yêu là thế đấy vượt qua bao nhiêu giận hờn, hiểu lầm ta càng yêu nhau và trân trọng nhau hơn. Giữa biển người mệnh mông cũng chỉ có một người dành cho ta mà thôi, ông trời đã cho ta gặp gỡ tại sao lại không biết trân trọng, để qua rồi sẽ thấy hối hận cả đời. Có người sống bên một nửa của mình nhưng trái tim lại chứa đầy bóng hình của một ai đó..... như thế thật đau khổ....

Đang ôm nhau thắm thiết đột nhiên.... ột... bụng Vy kêu lên, nhỏ xấu hổ cúi gằm mặt xuống, Nam cười nói.

- Giận anh nên tuyệt thực luôn..... đi... anh dẫn em đi ăn mì spaghetti.

Vy lườm lườm Nam rồi cũng khoát tay anh, hai người thong thả lên xe hướng đến nhà hàng ý quen thuộc.

Tại sân bay quốc tế.

Một cô gái da trắng ngần, tóc nhuộm vàng, khuôn mặt bị che đi phân nửa vì chiếc kính đen, cô ta mặc chiếc váy trắng ôm sát. Đằng sau có một người con trai cao hơn cô ta một cái đầu, dáng người hoàn hảo, cả người anh ta đều là màu đen, áo đen, kính đen, quần đen....

Hai người họ lên một chiếc Audi mát mát.

Yêu, hận.... một vòng lẩn quẩn từ nay bắt đầu.... Cuối cùng đau khổ ai là người gánh lấy???

.....
O_O Để mọi người chờ lâu... thật sự xin lỗi nhé!

Chúng ta cùng chơi một trò chơi nhỏ nào!!!

Mọi người đoán xem cô gái kia là ai???

Câu trả lời cmt bên dưới nha!!

59. Chương 54: Đồ Bệnh.

Nó và hần vẫn đến trường như mọi ngày, hôm nay trời mưa tầm tã, ở trong chăn quá ấm nên nó cứ ở lì trong đấy hần kêu cách mấy cũng không chịu ra, cửa thì lại bị nó khóa trái. Kêu một lúc, hần mất kiên nhẫn nói vọng vào trong.

- Còn 10 phút nữa cổng trường đóng, cô cứ ngủ đi, tôi đi đây.....

Nó ở trong im thinh thích chọt bật dậy, đầu tóc bù xù như con điên, miệng lẩm bẩm.

- 10 phút nữa cổng đóng.....

- Áaaaaaaa.....

Sau khi đã nuốt được câu nói, nó mới nhận thức được tình trạng của mình, ba chân bốn cẳng bay thẳng vào nhà vệ sinh. Nó đánh răng rửa mặt trong vòng 1 nốt nhạc, thay đồng phục trong vòng 1 phút 30 giây, xách cặp chạy nhanh ra ngoài. Ra đến cửa nhà không thấy hần đâu cả, sau một hồi nhìn ngó nó mới nhận ra mình chính thức bị bỏ rơi, ngoài trời vẫn đang mưa không ngớt.

- Làm sao đây?

Nó đi qua đi lại trước sân nhà, không biết làm cách nào để đến trường, sau một lúc suy suy nghĩ nghĩ nó đã đưa ra một quyết định kiên cường, mặc thêm chiếc áo khoát vào, đội cái mũ phía sau lên nó chạy ra khỏi nhà trong cơn mưa. Nó vừa chạy khuất hần mới đi từ trong nhà ra, nhìn cái bóng vừa khuất dạng hần hơi lo lắng, không phải nó đấy chứ? Thế là hần chạy lên phòng nó xem thử, trong phòng không có ai, bây giờ hần mới dám chắc đó là nó. Nhanh chóng lên xe phóng đi, lúc này hần chỉ đùa nên mới nói như vậy chứ đồng hồ bây giờ chỉ mới nhích qua con số 4 thôi tức là mới có 6h20 thôi. Hần tưởng nó sửa soạn lâu lắm nên mới về phòng một xíu thôi ai dè nó VSCN nhanh hơn siêu nhân nữa.....

Cố gắng tăng tốc, dọc đường mắt hần nhìn ngó tứ phía sợ lướt qua nó, trời mưa như vậy nó lại không mang ô thế nào cũng ướt nhem rồi! Chạy thêm một đoạn cuối cùng cũng thấy nó. Nó đang cầm đầu chạy như điên, hần lắc đầu đánh tay lái sát vào lề đường rồi quơ vội cái ô xuống xe, đuổi theo nó.

- Nhi!!!!

Nó nghe tiếng ai gọi thì dừng lại, đột nhiên cả người được ai đó kéo vào ô, ngược lên thì thấy được khuôn mặt lạnh tanh của ai đó.

- Cô có bình thường hay không vậy?

Hần buông ra một câu hỏi, nhìn người nó ướt sũng mà khó chịu, sao nó làm việc gì cũng không biết suy nghĩ vậy chứ. Nó nghe xong câu hỏi thì cơn tức giận bộc phát luôn.

- Ý anh là gì? Anh định nói là tôi không bình thường phải không? Tại anh mà tôi mới phải chạy ngoài mưa như thế này đấy!

Không trả lời nó, hần chỉ nhìn nó chằm chằm rồi kéo thẳng nó lên xe mặc cho nó la ó.

- Đây... anh bỏ tay ra coi, mặc kệ tôi đi..

- Đồ đáng ghét, đồ sao chổi chết bầm tôi ghét anh...

Sau khi đẩy được nó lên xe, hần cũng vào chỗ ngồi của mình, nhìn sang nó nói.

- Thất dây an toàn mau.

Ra lệnh, nó bực bội vì cái kiểu ăn nói ra lệnh đầy của hắn... nó giả vờ làm như không nghe thấy, quay mặt sang hướng khác. Hắn không nói không rằng nhướn người sang thất dây an toàn cho nó luôn, mùi hương quen thuộc cùng với hơi thở của ai kia quá gần khiến nó bối rối.

- Làm cái gì vậy? Ai... ai cho anh....

Nó chưa nói xong hắn đã trở về tư thế bình thường, khởi động xe phóng đi luôn, vừa bực bội hắn lại vừa khó chịu vì quần áo ướt dính chặt vào cơ thể, nó nhăn nhó.

- Hắc xì..... - Nó hắc hơi 1 cái. Một lúc lại thêm liên tiếp mấy cái.

Trời đang mưa, trên người lại mặc quần áo ướt nên càng làm nó thấy lạnh thêm, cả người co rúm lại, nó tay đưa lên miệng phả hơi nóng rồi lại áp vào má. Nhìn thấy dáng vẻ đó của nó hắn bèn tấp vào lề, nó thấy hắn dừng xe bèn hỏi.

- Sao không chạy tiếp?

Hắn vẫn không trả lời, chỉ đưa tay kéo khóa áo khoát cởi ra rồi khoát vào cho nó, xong hắn mới cho xe chạy tiếp, một lúc ẩn số gọi cho ai đó.

Nó ở bên cạnh nhìn hắn không chớp mắt, thái độ này là ý gì đây? Cái mặt thì lạnh tanh, hỏi cũng không thêm trả lời, lại tốt bụng cởi áo khoát cho nó, gọi điện kêu người chuẩn bị đồng phục cho nó nữa chứ.... cái con người này khó hiểu quá.

Đến trường, vừa xuống xe đã có 1 tên con trai chạy lại chỗ hắn.

- Cửa anh đây!

Hắn chỉ ừ, cậu ta đi khỏi, hắn cầm cái túi đồ kia ném thẳng cho nó.

- Thay đi.

Nó cầm cái túi đồ nhìn theo cái dáng đi kiêu ngạo kia, miệng không ngừng chửi hắn, tay chân đầm đã loạn xạ về phía hắn.

- Ác ma, sao chửi, anh không phải người, anh là quỷ hút máu người....

Chửi một lúc, nó cầm cái túi vào nhà vệ sinh. Thay ra xong bộ quần áo ướt kia cả người thoải mái hẳn ra, nó tung tăng trở về lớp. Đi ngang qua phòng tập thể hình chợt nó nghe thấy có tiếng nói, bản thân nó không phải dạng tò mò nghe lén người khác nói chuyện nhưng giọng nói này làm nó phải chú ý, chân dừng lại, nó nấp vào một góc, nhìn về hướng hai người kia.

- Anh tìm em có chuyện gì?

Cô gái cất tiếng và không ai khác đó chính là Mỹ Linh, còn người kia là Quân. Nó có hơi bất ngờ thì ra Quân cũng biết cô ta.

- Em biết mà.

- Buồn cười, làm sao em biết được....

Quân nói.

- Đừng giả vờ nữa. Chẳng phải anh đã từng nói với em là không được gây chuyện với Hiếu Nhi nữa mà! Nhưng em lại bỏ lời nói của anh ở đâu rồi!

Nó không hiểu thật ra Quân đang nói gì, gây chuyện cô ta gây chuyện gì cho nó vậy? Chẳng lẽ....

- Em cứ thích gây chuyện đấy thì sao? Anh lo cho nó quá nhỉ? Quan tâm nó quá thì giám sát nó 24/24 đi đừng để có sơ hở em sẽ không để nó yên.

Mỹ Linh gắt lên, cuối cùng thì Quân vẫn không nghĩ cho cô mà luôn nghĩ cho nó, cậu xem tình cảm từ nhỏ đến giờ của cô là một sự ganh ghét. Ngay lúc này tất cả vỡ vụn, những hi vọng của cô về cậu cũng tan thành mây khói, rốt cuộc thì cô không có 1 vị trí dù là nhỏ ở trong trái tim của cậu.

- Mỹ Linh em đừng có quá đáng như vậy, anh đã nói là chỉ xem em như một người bạn thân mà thôi!

Cô ta cười như tự giễu cợt bản thân mình.

- Bạn thân? Anh nên nhớ em là vợ sắp cưới của anh đấy.

- Em biết hôn ước đó anh vốn dĩ không xem nó ra gì mà?

“Hôn ước” hai chữ này chạy vào đầu nó, thì ra Mỹ Linh và Quân có hôn ước, thảo nào cô ta luôn gây sự với nó vì Quân. Nhưng nó và Quân hoàn toàn không có gì mà, sao cô ta cứ nhằm vào nó.

Dù biết trước Quân đối với Quân hôn ước đó không là gì nhưng chính miệng cậu nói ra làm cho Mỹ Linh không khỏi đau lòng.

- Anh không xem nó ra gì là bởi vì trong lòng anh đã yêu người khác rồi phải không?

Giọng cô nghèn nghẹn, dẫu biết hỏi câu này thứ cô nhận về chỉ là sự đau khổ nhưng vẫn không ngăn được bản thân mà mở miệng hỏi. Quân thở dài, chính anh cũng không muốn làm cô đau lòng, tình cảm của cô anh biết nhưng anh không thể đáp lại được đành phải nhẫn tâm một chút để cô sớm buông bỏ. Chứ để cô ôm mãi nỗi hi vọng sẽ càng đau khổ hơn thôi!

- Đúng, đúng là anh đã yêu người khác nên anh không thể lấy em.

Mỹ Linh cảm thấy trái tim như bị ai đâm hàng ngàn mũi kim vào lại luôn thêm từng sợi chỉ đau buốt, rỉ máu. Tại sao ông tơ bà nguyệt chỉ luôn sợi chỉ tơ duyên vào trái tim cô mà không làm điều đó với cậu nữa, để cô vì cậu, vì yêu cậu mà thống khổ thế này. Nếu có sự lựa chọn cô sẽ không lựa chọn yêu đơn phương cậu nữa.....

- Là nó phải không?

- Phải, người anh yêu là Hiếu Nhi.

Câu trả lời đó làm cho nó đơ người, mắt không chớp được nữa, Quân vừa nói gì? Cậu vừa nói cậu yêu nó sao? Tại sao lại như vậy? Nó khó nhọc nhấc từng bước chân rời khỏi đó, đầu óc mơ hồ..

Vỡ rồi, tất cả vỡ rồi, sự kiêu hãnh cuối cùng của cô cũng vì cậu mà mất rồi! Cô hét lên.

- TẠI SAO? ANH CÓ CẦN PHẢI LÀM CHO TÔI ĐAU ĐẾN CHẾT ĐI NHƯ THẾ NÀY KHÔNG?

Mỹ Linh khóc, trước lúc rời khỏi cô đã chỉ thẳng mặt cậu mà nói.

- Đồ Tù nhân Quân tôi nguyện rửa anh suốt đời cũng không có được tình cảm của nó, suốt đời cũng không có được hạnh phúc. Tôi sẽ cho anh đau đớn như tôi bây giờ.....

Bóng Mỹ Linh khuất sau cánh cửa Quân ôm đầu ngồi xuống bậc thềm cạnh đó, mọi suy nghĩ rồi tung cả lên, cậu làm như vậy là đúng hay sai?

Nó lững thững đi vào lớp, hần nhìn thấy bộ dạng mất hồn của nó mà thấy lạ nhưng cũng không hỏi nhiều. Suốt tiết học, nó không mở miệng nói 1 câu nào, gương mặt càng ngày càng đỏ lên, vì nó cúi mặt xuống nên hần không nhìn thấy. Khó chịu vì nó cứ như cái xác không hồn hần bèn lên tiếng.

- Một chút cô về với Vy đi, tôi có việc rồi!

Nó chỉ ừ nhẹ, hần bực bội nâng mặt nó lên, vừa chạm vào da nó hần đã nhướng mày.

- Sao lại nóng thế này?

Hần lo lắng đưa tay lên sờ trán nó, cả người nó nóng bừng bừng, chắc chắn là do nó dầm mưa lúc sáng rồi. Cả người nó cứ thế run lên, cơn lạnh từ đâu kéo đến, nó chỉ cảm thấy cơ thể không còn một chút sức lực nào, chống đỡ được một lúc nó đổ rạp xuống ngất lịm đi. Vy và Linh hốt hoảng chạy lại lay lay nó.

- Nhi, Nhi mày sao thế?

- Cô ta sốt rất cao.

Hắn vội bế nó lên đi nhanh ra ngoài trước con mắt ngỡ ngàng của những đứa trong lớp và cả cô anh vẫn đang đứng trên bục giảng. Cô nhìn theo bóng hắn rồi đi lòng nghĩ thầm ” Tội nó đi ra ngoài mà không xin mình một tiếng! Nhưng nhìn Huy ga lằng quá! ^^”

Ra khỏi trường, hắn chở thẳng nó về nhà rồi gọi điện cho bác sĩ. Trong lúc chờ bác sĩ đến hắn xuống bếp pha một ít nước ấm cùng một cái khăn lên phòng nó. Kéo ghế lại cạnh giường hắn nhún chiếc khăn vào thau nước ấm, vắt nhẹ rồi lau mặt cho nó, xong hết thì chườm khăn ấm lên trán nó. Nhìn gương mặt hồng hào bây giờ không còn sức sống, môi cũng khô lại mà thấy xót biết bao, đợi nó tỉnh hắn sẽ cho nó một trận giáo huấn mới được để lần sau không được tái phạm nữa, nó lì lợm lại chẳng chú ý gì đến bản thân cả nên mỗi khi rời khỏi nó một tí là lòng hắn bất an.

Một lúc bác sĩ đến, đây là bác sĩ gia đình chuyên khám bệnh cho nhà hắn, khám kĩ càng kê đơn thuốc xong vị bác sĩ già dặn dò.

- Sao lại để con bé sốt cao như vậy? Lần sau phải chú ý đừng như thế nữa cô bé bị sốt cao sẽ có triệu chứng co giật đó, cũng may là ta đến kịp. Đây là thuốc cháu cho cô bé uống 2 lần/ ngày. Có gì thì gọi cho ta.

Tiến bác sĩ rời khỏi, hắn trở lại phòng nó. Vuốt nhẹ mái tóc tơ mượt của nó, ngay giây phút này hắn cảm nhận được sự quan trọng của cô gái này là như thế nào...

- Ngốc à! Mau tỉnh dậy nhé!

Điện thoại trong túi hắn reo lên, thu bàn tay đang vuốt tóc nó, hắn đi ra cạnh cửa sổ bắt máy, tiếng giục truyền đến trong điện thoại.

- ” Tổng giám đốc, bây giờ hơn 1h rồi sau cậu còn chưa đến? Phía bên đại diện của C- Miss đang chờ đấy!”

- Tôi có việc không đến được, anh hủy cuộc hẹn đi.

- ” Sao có thể? Cậu phải biết dự án này quan trọng với công ty như thế nào mà”

- Tôi biết, cứ hủy đi tôi sẽ đi gặp cô ta sau.

- ” Nhưng không được.....”

Tút... tut.... từng đợt tiếng tut ngân dài, Lâm nhìn màn hình điện thoại thờ dài. Quay lại phòng hội nghị anh hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào. Bên trong, ngồi ở hàng ghế giữa là một cô gái tóc vàng, vì cô ta đeo kính nên Lâm không biết mặt mũi trông thế nào nhưng có lẽ là một người rất kiêu ngạo và tiểu thư, nhìn cách cô ta ngồi đi thì biết... phía sau là tên thư kí đi cùng có lẽ chạt tuổi anh, trông cậu ta có vẻ ít nói và hiền lành. Lâm bước tới cất giọng có vài phần kính nể.

- Thành thật xin lỗi cô Jelly, tổng giám đốc của chúng tôi trên đường đến đây đã bị hư xe có lẽ sẽ không đến kịp. Hẹn cô dịp khác tổng giám đốc của chúng tôi sẽ đích thân đến tìm cô.

Cô gái được gọi là Jelly đứng dậy rời khỏi trước khi đi cô ta có buông 1 câu.

- So boring!

Cô ta rời khỏi phòng, còn lại thư kí của cô ta, anh ta đến trước mặt Lâm nói.

- Cô chủ tức giận rồi! Công ty của các người làm việc không đúng hẹn như vậy sao?

Anh ta lắc đầu rồi cũng mất hút sau cánh cửa, Lâm vuốt mặt về mặt mũi.

Nó từ từ mở mắt, đầu hơi nhức, nó nhìn quanh đây là phòng nó mà.... Sao nó lại ở trong phòng nhỉ? chẳng phải nó đang học sao? Chống tay ngồi dậy, cái khăn chườm trên đầu nó rơi xuống, nhìn cái khăn và thau nước trên bàn nó mới nghĩ hoặc.

- Chẳng lẽ mình bị cảm?

Cạch.... cửa phòng mở ra, hắn cầm trên tay tô cháo gừng bốc khói nghi ngút. Đặt tô cháo lên bàn, hắn nhướn người về phía nó rồi đưa tay lên sờ trán.

- Bớt nóng rồi!

Rút tay về, hấn ngồi xuống ghế, lia mắt về phía nó. Nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí kia nó có hơi hoảng, chẳng lẽ nó lại làm sai gì nữa rồi hả trời?

- Anh... anh nhìn gì? Tôi biết tôi đẹp rồi không cần nhìn như thế đâu.

Nghe nó nói xong hấn hơi chau mày, lười biếng nói.

- Ảo tưởng.

Nó trợn mắt lườm hấn.

- nếu không thì là gì?

Hấn nhún vai thản nhiên.

- Nhìn xem rốt cuộc thì đầu óc cô có vấn đề hay không?

Hơ... nó đơ toàn tập luôn, hấn là đang ám chỉ nó ngu đây mà, nuốt cơn giận lại nó vui vẻ trả lời.

- Đầu óc tôi có vấn đề hay không anh có khả năng nhìn ra à?

- Tất nhiên, nó hiện ra hết trên mặt cô rồi!

Nó chỉ tay về phía hấn lấp bắp.

- Đây... đừng.. đừng có mà quá đáng!

- Lần sau không được chạy ra mưa như vậy nữa biết chưa.

Đột nhiên hấn buông một câu làm nó ngạc nhiên.

- Kệ tôi....

Hấn không nói gì đưa tô cháo cho nó, ra lệnh.

- Ăn hết.

- Không.

Nó cũng không vừa khoanh tay lại không thèm nhìn, hấn nhắc lại một lần nữa.

- Mau ăn hết!

- Còn lâu, tôi không nghe lời anh đâu.

- Vậy thì mặc cô.

Hấn bỏ tô cháo xuống, ra khỏi phòng. Nó nhìn theo bĩu môi, le lưỡi, ngồi một lúc bụng nó đói cồn cào, nhìn tô cháo còn bốc khói mà thèm thuồng. Cuối cùng vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của tô cháo, nó bặc dậy chồm tới bê lên ăn ngon lành. Đang vui vẻ ăn thì cánh cửa phòng lại được mở ra, hấn đứng khoanh tay ngay trước cửa hướng mắt về phía nó. Trời ạ! Nó chính thức mắt ghen, ho sặc sụa.

- Khụ.... khụ.....

Hấn cười cười đi tới cầm tô cháo trên tay nó để lên bàn, rồi ngồi xuống cạnh đó vỗ lưng cho nó.

Mãi một lúc nó mới hết ho, quay sang nhìn hấn nó nói.

- Sao anh cứ như âm hồn vậy? Xuất hiện cũng phải báo trước chứ! Xém sặc chết tôi rồi!

- Tôi nhớ là mình bỏ quên tô cháo nên vào lấy.

Nó lườm hấn muốn cháy mắt.

- Anh cố ý đây mà!

Hấn không trả lời nhưng vẻ mặt của hấn cũng như ngầm đồng ý, đưa mấy viên thuốc cho nó.

- Uống đi.

Nhìn viên thuốc nó nhăn mặt.

- Thôi viên này đắng lắm!

Nó chỉ vào viên xanh xanh trong số mấy viên thuốc trong tay hắn.

- Bệnh thì phải uống.

- Nhưng đắng mà..... - Nó vẫn lì lợm không chịu uống.

- Đúng là nhiều chuyện.

Hắn nuốt một viên rồi rơi khỏi, một lúc hắn trở lại với cây kẹo mút milkita chocolate.

- Uống vào rồi ngâm cái này sẽ không đắng nữa.

Nó nhìn cây kẹo mút mà mắt sáng rỡ, quơ vội mấy viên thuốc nuốt cái ực xong rồi giật luôn cây kẹo trên tay hắn hí hửng bóc ra mút chút chút.

Nhìn bộ dạng trẻ con của nó mà hắn lắc đầu, nó đột nhiên cảm thấy hôm nay hắn đáng yêu thật, lại quan tâm nó nữa trong lòng tự dưng dâng lên một cảm giác ấm áp lạ thường.

- Cảm ơn anh!

Nó cất giọng nhẹ nhàng rồi cười tươi với hắn, nụ cười làm hắn bất động trong mấy giây.....

Đêm đó có hai người cứ tìm tìm cười mà không chịu ngủ.....

60. Chương 55: Gặp Jelly.

Nó ngáp ngáp dài mở cửa phòng đi ra, vừa lúc hắn cũng rời khỏi phòng. Nhìn hắn từ đầu tới chân rồi lại nhìn từ chân tới đầu, hôm nay trông hắn ăn diện đẹp đẽ hơn thường ngày thì phải, trên người là bộ vest đen sang trọng, bộ vest tôn lên dáng người như siêu mẫu của hắn. Nó đoán bộ này là được đặt may từ nước ngoài, để chắc chắn cho ý nghĩ của mình nó tiến về phía hắn đi 1 vòng quanh người hắn, ngắm nghía kĩ nó đưa tay chạm vào bộ đồ. Một lúc sau nó cười thích thú búng tay cái phốc.

- Tôi đoán không sai mà!

Hắn nhìn nó với ánh mắt ” rốt cuộc cô đang làm trò gì?”, nó thấy vậy bèn nói.

- Tôi đang giám định bộ vest của anh thôi!

Giờ mới hiểu tình hình, hắn bèn hỏi.

- Vậy kết quả?

Nó trưng ra gương mặt nghiêm túc vờ ho 1 cái sửa giọng, rồi cất tiếng.

- Bộ của anh mặc là được đặt ở Ý. Tại sao tôi có thể kết luận như vậy? Thứ nhất nhìn tổng thể từ nút áo, ve áo hay lưng áo đều được cắt may kĩ lưỡng và chăm chút từng chút một nên chỉ có thể là đặt may mà Ermenegildo Zegna nổi tiếng là chỉ may đo theo đơn đặt hàng của khách hàng. Thứ hai nhìn loại vải chỉ có thể đến từ Ý cộng thêm kiểu Positano đặc trưng, dòng suit ôm sát tôn lên đường nét của cơ thể thì đây chắc chắn là của thương hiệu Ermenegildo zegna thôi! Đúng chứ?

Hắn im lặng mất mấy giây mới cất tiếng tán thưởng.

- Con gái của nhà thiết kế quả nhiên không thể coi thường...

Nó vui vẻ đáp.

- Tất nhiên, từ nhỏ tôi đã được nghe rất nhiều về những thứ liên quan đến thời trang, hãng nào nổi tiếng đặc trưng loại vải.... của hãng đó là gì.... nhiều lắm nghe riết tôi đã thuộc nằm lòng rồi!

Ngừng lại một lúc nó nói tiếp.

- Tôi đã từng nghĩ lớn lên sẽ học thiết kế thời trang..... chỉ tiếc là chưa kịp nói với ba mẹ tôi thì họ đã..... máy bay mất tích nhưng tôi vẫn luôn tin rằng họ còn sống và một ngày nào đó họ sẽ trở về với tôi, anh có tin điều đó không?

Nghe nó hỏi lòng hần chợt thất lại, nếu nó biết ba mẹ nó không còn nữa nó sẽ đau lòng đến mức nào đây? Hần thật không dám tưởng tượng và không dám nói cho nó biết sự thật là máy bay đó đã rơi và bị cuốn vào khe nứt ngầm của vùng tam giác Bermuda, không thể tìm thấy nữa! Cố gắng làm gương mặt bình thường ngày hần nói.

- Ủ... tôi tin!

Từ tin được phát ra từ miệng hần làm nó an tâm, tạm thời gạt qua những chuyện không vui, nó hỏi.

- Anh định đi đâu sao?

- Tôi đến công ty, hôm nay có cuộc họp cổ đông và gặp 1 đối tác quan trọng.

Trả lời xong hần đưa tay lên sờ trán nó, cảm giác đã không còn nóng như hôm qua hần mới yên tâm đến công ty, trước khi đi hần dặn dò nó.

- Dưới bếp có cháo tôi đã nấu sẵn cô ăn rồi uống thuốc tôi để trên bàn. Không được đi đâu trước khi tôi về!

Bóng hần khuất sau cầu thang, nó ủ rũ đi xuống bếp, quả thật là trên bàn có sẵn cháo và thuốc, ngạc nhiên hơn là bên cạnh còn có 1 cây kẹo mút milkita mà nó thích nữa... Nó không nghĩ đến hần vẫn còn nhớ nó sợ đắng mà để thêm cây kẹo, tại sao hần càng ngày lại càng tốt với nó như vậy? Nó nghĩ mãi cũng không ra, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ lạ thường giống như vừa được ai đó tặng 1 món quà gì đó rất quý giá..... thế là nó ngồi vào bàn vừa ăn vừa tủm tỉm cười, đầu nghĩ đủ món ăn nấu bữa trưa cùng ăn với hần....

Chiếc Lexus đen bóng rẽ vào công ty H&H, Hần tiến vào trong đại sảnh, đi đến đâu các nhân viên đều cúi đầu.

- Chào tổng giám đốc!

Hần chỉ gật đầu nhẹ rồi đi thẳng lên phòng làm việc của mình, phòng của hần nằm dưới phòng chủ tịch. Một lúc có tiếng gõ cửa..

- Vào đi.

Cửa mở, Lâm đi vào tay anh cầm một sấp văn kiện đặt lên bàn hần, anh thông thả ngồi xuống xoay người qua lại.

- Cuối cùng cậu cũng chịu đến rồi à?

Lâm cất giọng, mắt anh nhắm hờ mà không nhìn hần.

- Hôm nay có cuộc họp cổ đông sao tôi lại không đến được...

- Cậu cũng biết cuộc họp hôm nay quan trọng, vậy tại sao cuộc gặp hôm qua cậu lại không đến?

Hần trả lời mắt vẫn chăm chú vào văn kiện mà Lâm vừa đem tới.

- Tôi bận!

- Cậu.... thật là! Có biết hôm qua Jelly đó tức giận lắm không?

- Họp xong tôi sẽ đi tìm cô ta, anh giúp tôi đặt một cuộc hẹn đi địa điểm do cô ta chọn.

Lâm thở dài một hơi đầy ngao ngán.

- Ôi tội nghiệp cái thân già của tôi, lại phải hạ mình tìm cái cô tiểu thư kiêu ngạo đó nữa rồi!

Hần bỏ viết liếc về phía Lâm, anh ta cười cười rồi phi ra khỏi phòng luôn.

Sau ba mươi phút, hần rời khỏi phòng họp, ông Hiên ở phía sau gọi lại.

- Huy....

Hắn dừng bước quay ra sau, ông Hiền đi tới.

- Dự án với C- Miss con phải nhanh chóng hoàn thành, công ty chúng ta cần xoay vốn vào dự án ở Mỹ.

- Ông yên tâm, chậm nhất là 2 tháng dự án sẽ được hoàn thành.

Ông Hiền vỗ vai hắn.

- Ta tin con!

Rồi ông rời khỏi, hắn nhìn theo một lúc rồi cũng rời đi. Ra đến xe, hắn gọi cho Lâm.

- Thế nào rồi?

-” Cô ta nói không thích ra ngoài bảo cậu đến khách sạn đón cô ta đi”

Ngừng 1 lúc hắn hỏi.

- Ở đâu?

-” khách sạn Caravelle số 19 Công Trường Lam Sơn, phường Bến Nghé, quận 1.”

Tắt máy hắn khởi động xe hướng thẳng đến khách sạn.

Đến chỗ lễ tân, cô ta lịch sự chào.

- Xin chào, anh cần giúp gì?

- Cho hỏi cô gái tên Jelly ở phòng nào?

- Xin lỗi chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách được.

Cô lễ tân thẳng thắn từ chối câu hỏi của hắn.

- Vậy phiền cô gọi cho cô ta giúp tôi, nói tôi ở công ty đối tác cần gặp.

- Được, anh chờ 1 lát!

Cô ta nhắc máy gọi, một lúc lâu bên kia mới bắt máy.

-” Hello”

- Hello cô Jelly, có người nói là ở bên công ty đối tác cần gặp cô.

- “Ok. Nói cho anh ta biết số phòng đi.”

Cúp máy, cô ta cười nói với hắn.

- Số phòng 245, lầu 4. Anh đi thẳng rồi rẽ phải sẽ có thang máy.

Hắn gạt đầu rồi đi vào trong thang máy, lên đến lầu 4 thì đã thấy phòng 245 nằm đối diện. Đúng là chưa bao giờ hắn phải hạ mình lên đến tận khách sạn đón đối tác thế này, nếu không phải vì hôm đó hắn hủy cuộc hẹn đã định thì có là tổng thống hắn cũng không đến. Ấn chuông một lúc, cánh cửa mở ra một cô gái nước da trắng thân hình mảnh mai cô ta mặc 1 chiếc váy sườn màu lam, tóc nhuộm vàng. Nhìn vào thì không ai có thể phủ nhận được rằng cô ta rất xinh đẹp, gương mặt không tô son trét phấn lòe loẹt, cô ta mang vẻ đẹp tự nhiên lại giữa người Hàn Quốc và người Việt Nam. Cô ta nhìn hắn chằm chằm với ánh mắt ngỡ ngàng, mãi đến mấy phút sau mới cất giọng nhẹ nhàng, giọng nói rất dễ nghe nhưng ngữ điệu có hơi chút kiêu ngạo.

- Hi... tổng giám đốc Phạm, tôi cứ tưởng anh lại bị hư xe nên không đến được nữa chứ!

Gương mặt hắn vẫn bình thản như thường, không biểu lộ cảm xúc gì, hắn nhàn nhạt cất giọng.

- Tôi đã lên đến tận phòng, lại có thành ý xin lỗi chuyện hôm trước như vậy cô chẳng lẽ lại giữ mãi trong lòng.

Jelly cười lớn nhìn hắn trong lòng không khỏi trầm trồ khen ngợi ” Đẹp trai, có cá tính coi như chuyển công tác này của mình cũng không tệ”

- Đúng, anh nói rất đúng.

- Vậy chúng ta về công ty bàn một chút về dự án.

Hắn đi thẳng vào vấn đề, Jelly tỏ ra thích thú với chàng trai này, bây giờ rõ rồi cô bị trúng tiếng sét ái tình của hắn mất rồi!

- Ok. Please! Wait for me, 5 minute.

Cô ta đóng cửa phòng lại, hắn bèn đứng chờ. 5 phút sau cô ta xuất hiện với mái tóc cột cao lệch sang 1 bên, chiếc váy sườn màu lam được đổi thành bộ váy xòe màu trắng, nhìn Jelly như 1 nàng công chúa. Cô ta tự ý khoát tay hắn đi vào thang máy, hắn không nói gì cùng cô ta về công ty.

Lâm nhìn cô ta khoát tay hắn mà mắt tròn tròn miệng há hốc, tự hỏi " trời ạ! Chuyện gì đã xảy ra".

Sau một lúc bàn bạc, dự án đã được hai bên thông qua và sẽ chính thức thực hiện vào tuần sau. Suốt buổi Lâm không rời mắt khỏi Jelly cũng như Jelly không rời mắt khỏi hắn, cô ta cứ chốc chốc lại tủm tỉm cười làm Lâm chau mày, thôi rồi tổng giám đốc của anh quả là có số đào hoa, kể cả cô gái kiêu ngạo như Jelly cũng bị hắn mê hoặc haizzz.... Lâm thở dài.

- Tổng giám đốc Phạm tôi có thể mời anh ăn cơm trưa không?

Hắn không do dự trả lời.

- Xin lỗi, tôi có việc bận rồi!

- Anh không nề mặt tôi như vậy sao? Dù gì chúng ta cũng sẽ cùng nhau hợp tác 2 tháng trời đấy!

Jelly nhất quyết không bỏ cuộc, cuối cùng hắn đành gật đầu.

- Thôi được, việc còn lại giao cho anh.

Hắn quay sang nói với Lâm rồi cùng Jelly rời khỏi phòng, Lâm nhìn theo ánh mắt đầy ai oán.

- Cậu được ăn cùng người đẹp thì bỏ lại tôi với những tập tài liệu vô tri vô giác này ư? Đáng ghét mà!

Nó hí hửng bày trí tất cả các món ăn lên bàn, mắt công mất sức từ sáng để nghiên cứu những món ăn này cuối cùng cũng thành công. Nhìn lên đồng hồ đã 12h trưa rồi sao hắn chưa về nữa, những món này nó đặc biệt chuẩn bị để cảm ơn hắn mà. Ngồi đợi thêm một lúc, đồng hồ đã điểm 12h30 rồi vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu, cơm canh nguội hết cả, nó sốt ruột chạy lên phòng lấy điện thoại gọi cho hắn. Điện thoại đổ chuông rất lâu vẫn chưa có người bắt máy nó định bụng tắt thì đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói..... nó ngạc nhiên hết cỡ... đầu dây bên kia là giọng của 1 cô gái.

- " Alo!"

Bên kia alo mấy tiếng nó mới giật mình nói.

- Xin lỗi đây là số của Huy phải không?

- " Đúng rồi nhưng anh ấy hiện không có ở đây cô có muốn nhắn lại gì không?"

Nó lắc đầu rồi rít nói vào điện thoại.

- À không có gì, chào cô.

Cúp máy nó ngồi thất thần nhìn điện thoại, hàng ngàn câu hỏi hiện ra trong đầu, cô gái kia là ai mà lại nghe điện thoại của hắn, nó ở cùng hắn lâu như vậy đến điện thoại hắn còn không dám đụng đến nữa là.... cô gái kia có quan hệ gì mà có thể tùy tiện đụng điện thoại của hắn, không phải hắn rất ghét ai đụng vào đồ của hắn sao? Hắn không về ăn cơm trưa với nó là vì bận ở bên cạnh cô ta, ăn cơm trưa cùng cô ta hay sao? Nó tự cười giễu cợt bản thân ngốc nghếch chuẩn bị biết bao nhiêu là thứ để chờ hắn.... lòng dâng lên nổi tức giận nó đổ hết tất cả vào thùng rác, dọn dẹp lại tất cả. Rửa chén ánh mắt nó không nhìn chén mà nhìn về một hướng nào đó, cả người nó thất thần bỗng một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt nó mới giật mình trở về đánh rơi cả cái chén xuống đất làm không gian yên ắng vang lên một tiếng xoảng..... cuối người nhặt mảnh vỡ của cái chén không may lại bị cửa vào tay, máu từ đó rỉ ra, nó bật khóc tại chỗ....

- Tại sao? Đau quá!.... tại sao anh bỏ mặc tôi.... hức..... hức.....

- Sao lại đau thế này! Chỉ là... hức... chỉ là đứt tay thôi mà.....

Khóc một lúc đã đời, máu ở tay cũng khô lại, nó nhanh chóng lấy lại tinh thần không thể để hấn biết được. Dọn dẹp lại chỗ mảnh chén vỡ, nó mới ra phòng khách ngồi xem phim như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mặc dù trong lòng nó thật sự không ổn 1 chút nào.

Jelly vừa cúp máy, hấn từ trong nhà vệ sinh đi ra lúc này do phục vụ bắt cần làm đổ ly nước lên quần hấn sợ điện thoại bị ướt hấn mới lấy ra để lên bàn rồi mình vào nhà vệ sinh luôn, nhìn thấy cô ta cầm điện thoại hấn trừng mắt nói.

- Ai cho cô đựng vào.

Jelly vờ như không có chuyện gì, không thêm trả lời câu nói của hấn mà chỉ bình thản hỏi.

- Cô gái mà anh để ảnh nền với cô gái tên Nhi là một người hả? Người yêu anh sao?

Lúc điện thoại hấn reo cô ta cũng không có ý định bắt máy nhưng nhìn hình ảnh nhấp nháy trên màn hình làm cô ta tò mò nghe. Màn hình là ảnh 1 cô gái đang ngủ gật trên bàn, tóc mái thưa rũ xuống che mất một bên mặt, đôi môi chu lên rất dễ thương trông giống như ngủ mà đang mơ thấy đang cãi nhau với ai đó thì phải. Jelly có một chút ganh tị với cô gái đó nên cô cố ý bắt máy để cho nó biết hấn đang ở cạnh cô ta.

- Không liên quan đến cô.

Hấn trả lời rồi ngồi xuống chỗ đối diện cô ta, mở điện thoại ra xem, quả nhiên là nó gọi, chắc là đang trông hấn về ăn trưa đây mà.... Hấn tắt điện thoại gọi phục vụ tính tiền xong thì nói.

- Xin lỗi tôi có việc gấp phải về rồi! Cô đi taxi về khách sạn đi tôi đã gọi hộ cô rồi!

Nói xong hấn đứng lên rời khỏi, Jelly nhìn theo ánh mắt đầy tức giận từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên có người bỏ rơi cô ta như vậy....

- Mặc kệ anh đã có người yêu hay chưa tôi vẫn sẽ theo đuổi anh!

Cô ta dốc cạn ly nước mát trên bàn rồi cũng lên taxi về khách sạn.

Hấn về đến nhà đã thấy nó ngồi xem phim hoạt hình ngon lành, chốc chốc còn cười hí hửng nữa.

Cầm cái điều khiển bấm tắt, màn hình tivi đen thui, nó bực bội quát.

- Ai cho anh tắt hả?

Hấn nhún vai ngồi xuống cạnh đó, nó thấy vậy bèn xích ra chỗ khác.

- Cô bệnh sao không lên phòng nghỉ lại nằm đây xem hoạt hình. Bên ngoài trời gió lớn đã vậy còn bắt điều hòa..

Nó lườm hấn ,khoanh tay lại cãi.

- Tôi xem mắc mớ gì anh, gió lớn nhưng tôi vẫn thấy nóng nên bắt, không được à! Anh sợ tốn điện sao?

Nó hôm nay làm sao vậy? Hấn thật không hiểu bệnh lại trở nên lì như vậy à, lại còn mạnh miệng nữa nói 1 tiếng là cãi một tiếng, nhìn nó hình như đang rất tức giận... hấn chỉ tắt tivi để nói chuyện thôi mà, còn kêu nó đừng bắt điều hòa là sợ nó bệnh thôi trên người nó lại chỉ mặc có cái áo thun mỏng lỗ lại bệnh nữa thì khổ... có vậy mà nó tức giận sao?

- Tôi sợ cô lại bệnh nữa thì phiền tôi thôi!

Nó bặc cười, nhưng hình như không phải cười vì vui hấn nhận ra điều đó.

- Phiền anh.... tôi đâu cần anh chăm sóc tôi đâu... mà tôi cũng không dám phiền, anh bận trăm công nghìn việc như vậy thời gian đâu để lo những chuyện dớ hơi của tôi nhỉ?

Bây giờ hấn mới nhận ra vẻ bất bình thường ở nó thì phải..

- Cô làm sao vậy Nhi?

- Mặc kệ tôi.

Nó gắt lên rồi đứng dậy về phòng nhưng vừa bước được mấy bước đã bị hấn kéo ngược lại.

- Nói đi, cô sao lại có thái độ như vậy?

- Bỏ tay anh ra.... tôi không có bị gì hết.

Trước ánh nhìn như thiêu đốt của hấn nó quay mặt sang hướng khác, nó rất sợ ánh mắt này của hấn sợ nhìn vào bản thân lại nghe lời hấn thì chết mất.

Hấn thôi không hỏi về vấn đề đó nữa mà thay bằng câu hỏi quan tâm khác.

- Cô ăn gì chưa?

- Chưa.

Nó trả lời cộc lốc.

- Sao không ăn?

- Không đói.

Hấn nhìn nó với vẻ không vui.

- Đẹp cái kiểu trả lời này ngay.

- Không đó anh làm gì tôi, đừng có mà ra lệnh.

Nó cũng không chịu thua trừng mắt lại với hấn.

- Nếu không còn trả lời như vậy thì đừng có trách tôi.

- Tôi không sợ anh đâu!

Cơn tức giận được hấn kìm nén lại, hôm nay sao nó lại lì như vậy chứ! Hấn giữ kiên nhẫn hỏi lại nó.

- Tại sao không ăn? Như vậy làm sao uống thuốc.

Hấn vừa dứt câu nó đã giãy nảy lên...

- Không đói... không đói... khôn....g.... ưm....

Từ không đói lần thứ ba chưa kịp phát ra đã bị hấn nuốt lại dùm nó bằng một nụ hôn.. nó trợn tròn mắt cả người bất động.... đầu óc không còn tỉnh táo để đẩy ai kia ra vì nó mãi lo " God ơi!! Chuyện gì thế này? Sao tim con đập nhanh như vậy!"

Mãi một lúc sau hấn buông nó ra mà nó vẫn đứng im như trời trồng như vậy. Hươ tay cũng không chớp mắt, gọi cũng không tỉnh... hấn có hơi hối hận sao lại hôn nó làm gì để nó trở nên như vậy... lúc này hấn chỉ nghĩ nó nói nhiều quá mới dùng cách này ngăn cái miệng nó lại thôi...

- Đây... Nhi!!!!

- HIẾU NHI!!!!

Nó giật mình quay về, nhớ lại chuyện lúc này nó xấu hổ bèn quát lên với hấn để chữa ngược.

- Đồ dê già! Anh đi hôn cô người yêu của anh đi.

Rồi về phòng luôn, từ đó đến tối cũng không lộ mặt ra. Hấn quay về với công việc mặc kệ nó luôn.

Nó nằm trên giường sắp xếp lại những việc đã xảy ra, suy nghĩ về cảm giác của mình..... rồi thiếp đi trong mớ hỗn độn chưa có câu trả lời.....

61. Chương 56: Bất Ngờ Chạm Mặt.

Một tuần sau, dự án mở rộng thị trường được tiến hành, cuộc họp phát triển dự án diễn ra và lần này có thêm một người ngồi ở bên cạnh chiếc ghế tổng giám đốc, hấn đứng lên giới thiệu với hội đồng sự.

- Giới thiệu với mọi người đây là Jelly Giám đốc dự án đại diện phía bên tập đoàn C-Miss.

Jelly mỉm cười đứng lên gật đầu với mọi người cả cô cất giọng.

- Xin chào mọi người, tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Kim Min Yi con gái của chủ tịch tập đoàn C- Miss. Lần này sang Việt Nam là để cùng công ty các vị hoàn thành dự án đã được hai bên thỏa thuận. Rất mong sự giúp đỡ của mọi người.

Sau màn phát biểu của Jelly các cổ đông lần lượt vỗ tay, một số người còn tỏ ra thích thú với cô, một người trong số họ nói.

- Cô là người Hàn Quốc sao lại nói tiếng Việt giỏi như thế? Làm chúng tôi quá bất ngờ....

Ai nấy đều thắc mắc về vấn đề này nên hướng mắt về phía Jelly chờ câu trả lời.

- À.... cái này thì.... mẹ tôi là người Việt Nam, gia đình tôi nếu không dùng tiếng Hàn nói chuyện với nhau thì sẽ dùng tiếng Việt nên khả năng nói tiếng Việt của tôi không thua gì các vị ở đây đâu!

Mọi người ồ lên một tiếng, Jelly cũng cười nói vui vẻ với các cổ đông, khác hẳn cái vẻ kiêu ngạo thường ngày, Lâm rất rất lấy làm ngạc nhiên...

Cuộc thảo luận diễn ra, chủ yếu bàn về kế hoạch triển khai dự án.

- Phần khảo sát thị trường tôi giao cho bộ phận marketing, bộ phận thiết kế sẽ cùng với Jelly bắt tay vào thiết kế các mẫu nằm trong bộ sưu tập tuần lễ thời trang cuối tháng này phải hoàn thành. Việc quảng bá bộ phận thông tin - thị trường đảm nhiệm..... doanh thu công ty chúng ta nhất thiết phải tăng lên 20%. Cuộc họp hôm nay đến đây thôi, mọi người tan họp.

Các bộ phận chủ quản nhanh chóng tản ra, trong phòng chỉ còn lại Jelly, hấn và 2 người thư kí của họ. Jelly nhìn bản dự án về tuần lễ thời trang hình như rất chăm chú, hấn cũng cảm thấy có một điểm đáng để thích ở cô gái này là rất nghiêm túc với công việc, Lâm cũng không quá ác cảm với cô gái này như lúc đầu nữa.

- Cô nghĩ tới đâu rồi! - Hấn lên tiếng.

- Hay, ý nghĩ này rất mới lạ. Những chủ đề của các bộ sưu tập trong dự án tuần lễ thời trang này rất đặc biệt, tôi đã nghĩ ra được một số mẫu cho " nổi loạn".

Jelly tán thưởng, cô khá hài lòng về cách suy nghĩ này của hấn, càng ngày cô càng bị cuốn hút bởi chàng trai này rồi, phải làm sao đây?

- Vậy được, tôi sẽ dẫn cô đến bộ phận thiết kế.

Hấn vỗ tay nhẹ xuống bàn một cái rồi đứng lên, Jelly cũng gấp tập hồ sơ lại cùng hấn đi đến phòng thiết kế.

Về phía nó... Hôm nay hấn bảo có cuộc họp nên nó bị bỏ rơi phải đến lớp một mình, thật là buồn chán! Cái tình trạng bị bỏ rơi này không phải chỉ mới đây đâu mà kéo dài suốt một tuần nay rồi, hấn suốt ngày ôm cái laptop ở lì một chỗ không đả động gì tới nó nữa, không kiếm chuyện, không cãi nhau làm nó thấy khó chịu..... Đang mãi suy nghĩ về hấn mà nó không để ý đến mớ hỗn loạn trước lớp, một đám người đang vây quanh ai đó.... Quân chen ra khỏi đám đông với gương mặt cười méo xệch, bị cả chục người vây quanh còn vui vẻ được mới lạ....

Ánh mắt mọi người đều dõi theo bước chân của Quân, cậu đang bước về phía bàn của nó... rồi kéo ghế ngồi xuống tất cả mọi người ồ lên, nó vẫn hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ suy nghĩ gì đó đắm chìm lắm. Quân khều vai nó nhưng bị nó gạt ra cùng một câu nói.

- Mày đi ra chỗ khác chơi đi đừng phiền tao....

Sau câu nói ai nấy đều há hốc miệng, Vy và Linh lắc đầu, Quân ban đầu có hơi chút khó hiểu nhưng rồi lại bật cười, cậu khều vai nó 1 lần nữa.

- Đã bảo là..... đi...r....a.....

Đang định quát lên thì ngậm miệng lại luôn, mặt nó đỏ bừng vì xấu hổ.

- Sao... sao lại là... anh?

Nó lắp ba lắp bắp, Quân cười nói.

- Qua tìm em, nhưng mà em định không chơi với anh còn đuổi anh đi nữa.

Quân giả vờ giận dữ, nó lúng túng gãi đầu phản bác.

- Không có, tại lúc này em tưởng con Vy hay con Linh nó chọc em nên... nên em... mới.....

Nó đan hai tay lại, nói mà cuối gằm mặt xuống, Quân có hơi buồn cười.

- Không có thì được, vậy một lát ra về đợi anh nhé!

Nói hết câu Quân còn cuối sát nói nhỏ vào tai nó

- Nhớ không được quên!

Rồi cậu thông thả rời khỏi lớp nó để lại một mớ hỗn độn và một đũa với cái mặt đần độn không tả nổi. Hành động lúc này của Quân trở thành đề tài hot mà cả trường bàn tán sôi nổi, hôm sau bức ảnh chụp ngay lúc Quân ghé sát vào tai nó đã lên trang bìa diễn đàn của trường. Bọn con gái rất muốn bay vô cào xé nó nhưng chẳng đứa nào dám vì nó đã được hấn bảo kê ngay từ đầu năm học, không một ai quên được hấn đã bẻ tay An Nhiên như thế nào.....

Ra về, nó đi qua đi lại trước cổng trường chờ Quân, đã 7 phút rồi mà không thấy bóng dáng Quân đâu nó thầm nghĩ ” chẳng lẽ mình bị leo cây” định bụng là sẽ về thì Quân ra đến nơi, cậu bóp kèn tin tin, cửa kính xe hơi hạ xuống, Quân gọi nó.

- Em còn đứng ở đó làm gì? Lên xe đi.....

Nó gật đầu rồi mở cửa lên xe, Quân lại làm cái hành động mà nó cho là không nên một chút nào đó là ” thắt dây an toàn” cho nó. Hành động này làm nó có hơi không thoải mái, tự hỏi sao hấn cũng đã từng làm hành động này nhưng nó lại cảm thấy không sao còn đối với Quân lại ngược ngược không thoải mái thế này, lạ thật! Chẳng lẽ vì nó biết Quân thích nó nên mới cảm thấy như vậy.....??? Suy nghĩ cứ rối tung hết cả lên, nếu là như vậy thì nó.... không thích Quân sao..... gương mặt nó trở nên đăm chiêu.

Quân cho xe chạy nãy giờ mà không thấy nó lên tiếng chỉ chốc hời cậu đi đâu như mấy lần trước làm cậu thấy lạ bèn hỏi.

- Hôm nay em không khỏe hả?

Nó gật mình, lắc đầu.

- Có đâu anh, em bình thường mà!

- Không sao thì tốt, mỗi lần lên xe em đều hỏi là sẽ đi đâu, hôm nay anh thấy im quá!

- Ừ nhỉ? Mình đang đi đâu vậy anh?

Quân bật cười trước câu hỏi.

- Anh cười cái gì?

- Anh cười em lên xe nửa tiếng rồi mới hỏi đi đâu, kiểu này lỡ như anh bắt em đi bán sang Trung Quốc thì sao đây?

Nó gãi đầu, cười hì hì.

- Em tin anh không ác vậy đâu...

- Em tin tưởng anh vậy sao? Lỡ như...

Quân chưa nói hết nó đã cắt ngang.

- Không có lỡ như, em sẽ luôn tin tưởng anh không làm hại em.

Câu trả lời nghiêm túc của nó khiến Quân cảm thấy rất vui, nó luôn chọn cách tin tưởng cậu như vậy cậu nhất định sẽ không lừa dối nó, nhất định là vậy....

- Ủ... anh sẽ không bao giờ làm hại em.

Nó cười toe toét làm Quân cũng vui lây.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Em muốn đi đâu? Anh cho em chọn.

- Ủm....

Nó làm ra vẻ suy nghĩ gì đó một lúc thì reo lên.

- Đi trượt băng nha!

- Hả? - Quân ngạc nhiên nhìn nó. - Em có biết trượt không?

Câu trả lời của nó làm Quân muốn té xỉu.

- Tất nhiên là không rồi! Nhưng em muốn trượt anh dạy em đi!

Quân lắc đầu thở dài một hơi rồi cũng đành cho xe chạy đến câu lạc bộ trượt băng.

Đến nơi, nó dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa xe chạy xuống, hớn hỏ chạy đến quầy bán vé mới quay ra sau hối thúc Quân.

- Anh Quân nhanh lên!

Sau khi mua vé, nó kéo tay Quân vào trong, nhìn mọi người đang trượt băng rất vui vẻ làm nó hứng khởi.

- Chúng ta mang giày nhanh đi!

- Em ngồi xuống anh mang cho em.

Nó ngồi xuống mắt không rời mấy người ở trên sân băng mặc kệ Quân làm gì thì làm đã thế miệng còn không ngừng hối thúc.

- Nhanh đi, anh chậm tay quá!

Quân lau mồ hôi trên trán trông rất tội nghiệp.

- Xong rồi! - Quân nói, nó mới đưa mắt nhìn xuống chân mình đã mang giày ngay ngắn.

- Anh cũng mang vào đi.

- Ủ, đợi anh một chút.

Quân ngồi xuống tự mang giày, nó đứng kế bên giả vờ khởi động, miệng nói đủ thứ không ngớt.

- Nhìn họ chơi vui quá đi, anh nghĩ em có trượt được như vậy không? À một lát nếu em không nói thì anh không được bỏ tay em ra đó nha!

- Biết rồi biết rồi!

Cậu đã mang giày xong gật đầu lia lịa để nó khỏi lải nhải.

- Vào thôi!

Nó bị cậu kéo tay vào sân trượt, vừa đặt chân vào cả người nó đã không thể đứng vững, cả người nếu không ẹo qua phải thì lại bị ẹo qua trái.

- Sao em không đứng yên được vậy?

Nó nắm chặt lấy Quân mà cả người vẫn bị lắc lư, mặt mày nó nhăn nhó.

- Em bình tĩnh, thả lỏng nào! Có anh đây em không ngã đâu.

Nghe Quân nói nó cũng đã bớt sợ hơn, người hơi thả lỏng một chút không còn cứng nhắc nữa. Quân bắt đầu chỉ nó cách giữ thăng bằng, cậu dìu nó từng bước từng bước và luôn nhắc nó không được căng thẳng vì như thế chân sẽ cứng nhắc không thể nào trượt được, muốn giữ được thăng bằng dễ dàng phải biết cách thả lỏng. Nó cố gắng tiếp thu những gì cậu nói, không ngừng hít vào thở ra, với hành động này của nó làm Quân cười nắc nẻ.

- Em đang thả lỏng hay luyện khí công vậy?

Nó lườm cậu, biết nó sợ té nên căng thẳng rồi còn chọc.

- Anh! Tập trung chuyên môn. Em luyện khí công hay kungfu gì thì kệ em.

- Được rồi được rồi, kệ em vậy! Tiếp tục nào! Đừng nắm chặt anh quá như vậy sẽ không giữ được thăng bằng đâu. Nào nắm lấy tay anh thôi đừng nín áo anh, em cứ như vậy cả hai sẽ ngã bây giờ.

Nó buông nhẹ tay đang nắm áo Quân ra mà chuyển qua nắm tay cậu, mặt cuối gầm xuống nhìn chân mình.

- Em vẫn còn run quá! - Nó nhăn nhó với cậu.

- Không sao, chúng ta cùng trượt một lúc sẽ hết run thôi!

Quân nắm tay nó lướt từng bước chân điều luyện của mình kéo theo nó đang khúm núm bên cạnh. Từng bước chân cứ thế đều đều nhịp nhàng lướt trên sân băng, nó sau một hồi vật vã, trấn tĩnh cuối cùng cũng dám đứng thẳng lên, chân không còn bó buộc trong sự nghi sợ ngã mà cứng nhắc nữa, nó đã có thể giữ được thăng bằng và lướt được những bước nhỏ theo Quân. Gương mặt tươi vui rạng rỡ hơn hẳn nó đã lấy lại được cảm giác thích thú ban đầu của mình.

- Em làm được rồi anh Quân ơi!!

Nó hớn hờ cười với Quân, đúng là làm được điều mà mình thích thật sự rất vui, sau lần này nó tin rằng không gì là không thể làm được nếu bản thân cố gắng và buông bỏ được nỗi sợ hãi của mình.

- Tốt lắm! Bây giờ anh buông tay nhé!

- Ấy đừng em chưa trượt một mình được đâu.

Quân không quan tâm đến lời nó nói nữa, tay cậu từ từ buông ra, bàn tay nó rời khỏi tay cậu, cả người nó lắc qua lắc lại, mặt mày nó xanh lè cố gắng giữ thăng bằng để bản thân khỏi bị ngã, nó mếu máo nói với Quân.

- Anh Quân em ngã bây giờ, sao anh buông tay em.... hic... làm sao đây em sợ lắm!

Quân không vội chạy đến bên cạnh nó mà chỉ từ tốn nói.

- Nhắm mắt lại, hãy nghĩ đến những gì anh đã nói với em khi này, em sẽ làm được mà! Cố lên.

Trước sự cổ vũ tinh thần của Quân nó đành gật đầu nhắm mắt lại nó làm theo những gì mà Quân đã chỉ dẫn trước đó, từng bước từng bước..... nó làm được rồi! Mở mắt ra nó đã thấy Quân đứng bên cạnh từ bao giờ, không để ý lắm đến điều đó nó cười tươi.

- Em làm được rồi!

- Anh đã nói em sẽ làm được, nào chúng ta cùng trượt!

Thế là cả hai người trượt song song nhau cười nói vui vẻ, nó đâu biết rằng lúc này ngay lúc nó nhắm mắt lại thì Quân đã trượt đến đứng bên cạnh nó, cổ vũ nó như thế nhưng cậu vẫn không an tâm, đứng bên cạnh thế này nếu như nó có ngã cậu cũng đỡ kịp.... cậu sẽ không để nó ngã.....

Trượt chán cả hai chuyển sang trò đuổi bắt, nó cứ rượt theo Quân mãi mà vẫn không bắt được cậu đã vậy cậu còn cứ nói khích nó làm nó tức không chịu được, cứ hề mỗi lần bám gần tới cậu là cậu lại chạy mất....

tức không chứ? Nó mệt là người nhưng vẫn không bỏ cuộc, Quân thấy nó như vậy bèn giả vờ ngủ.... thế là nó bắt được còn cười hí hửng.... (chị ấy ngây thơ lắm!)

Dốc cả chai nước, nó thấy cả người sang khoái hẳn ra, ngồi nghỉ một một lúc Quân rủ nó đi ăn nó chưa kịp trả lời thì.... ột..... (chị Nhi ơi em đói!)

- Haha.... Không chờ được rồi! Đi ăn thôi.

Quân cười hí hửng khoát vai nó đi ra xe.

Cả hai rẽ vào một nhà hàng Ý nổi tiếng vì nó chết sống đòi ăn mì spaghetti cho bằng được. Nó bay vào cái bàn cạnh cửa sổ, từ vị trí của nó có thể nhìn bao quát cả một khu của nhà hàng kể cả cửa ra vào. Cô phục vụ mang menu ra lịch sự hỏi mắt cứ dán vào cái người ngồi đối diện nó, nhìn là biết tổng cô ta mê mệt Quân rồi! Nó ho 1 cái cầm menu lên đầu không thoát khỏi ý nghĩ ” để em dạy bà chị mê trai không đúng lúc sẽ có hậu quả gì nhé!”

- Chị cho em hai phần mì spaghetti, 2 phần crema frita, 1 phần ravioli, 1 phần braciola, 1 phần ceaser salad, 2 phần panna cotta chocolate tráng miệng.... à còn gì nữa nhỉ?

Quân à không chỉ Quân mà cô phục vụ, những người ngồi cạnh đó cũng phải trở mắt nhìn nó, cô phục vụ ghi không nghỉ tay.... ấy vậy mà nó còn muốn gọi thêm nữa đấy...

- Anh yêu à! Anh muốn uống gì?

Ngậm nước lạnh vừa hớp vào xem xịu là phun ra luôn, cũng may là Quân nuốt vô kịp nhưng vẫn ho sặc sụa, mắt cậu không thể nào tròn hơn lúc này. Nó nhìn thấy gương mặt ngố tàu này của Quân mà buồn cười chết đi được chỉ là đang phải diễn kịch nên đành ngậm lại nuốt ngược vào trong, nháy mắt ra hiệu với Quân, cậu làm mặt ” Hả?” mãi khiến nó muốn điên tiết lên.

- Anh suy nghĩ sao rồi, uống gì nào? - Nó nhắc lại.

Quân giờ mới hiểu nó nháy mắt ý là bảo cậu kêu nước.

- Giống em đi!

Nó chờ câu này này giờ rồi đó.

- Chị cho thêm 2 ly capuccino nha! Vị chocola nhiều một chút nhé bạn trai em rất thích!

Gương mặt cô phục vụ cười méo xệch đi vào trong không dám ngoái đầu nhìn Quân thêm 1 lần nào nữa, cô ta vừa đi khỏi nó đã ôm bụng cười ngặt nghèo.

- Haha.... haha... anh... mặt anh... buồn cười quá!

Quân chỉ tay vào mặt mình hỏi nó.

- Mặt anh buồn cười ở chỗ nào hả?

- Thì buồn cười.... haha... em không giải thích được tại sao nó buồn cười mà chỉ biết là nó rất buồn cười....

- Em.... Em lại bày trò đúng không?

Sau khi cười đã đời nó lấy lại vẻ thực nữ vốn có của mình (ôi trời ơi chị Nhi cũng có vẻ thực nữ hả?).

- Chứ sao, em muốn dạy cho cô ta 1 bài học đấy, thấy trai là nhìn thấy trai là nhìn à!

Thì ra là nó đùa làm Quân xem tưởng thật rồi cũng may không nói ra không thôi lại hớ hển....

Tất cả các món ăn nó gọi được bày ra chật kín cả bàn, Quân nhìn mà hoa hết cả mắt.

- Nhi ơi! Nhi... sau này em có muốn dạy ai đó bài học gì thì làm ơn đừng đốt thẻ anh như thế.... dạ dày anh cũng sắp bị em đốt luôn rồi!

Nó chắt lưỡi.

- Chết! Em gọi hơi lỗ hihi....

Quân cười không nổi, cậu không tiếc tiền mà chỉ tội cho cái dạ dày của mình sắp bị tra tấn.

- Nào ăn đi!

Nó gấp lia lịa hết món này đến món khác vào chén cậu, xong thì ngồi ăn ngon lành. Quân ăn được hai ba miếng thì ập a ập ập định nói gì đó với nó.

- Nhi này!

- Hả?...

- Có chuyện này anh muốn nói với em..

- Ủ.. anh... nói đi..

Lấy hết can đảm Quân cất lời.

- Thật ra anh đã... thích em lâu lắm rồi.....

Nó ngưng đưa lại mắt dán về phía cửa ra vào, Quân nói gì căn bản nó đã không còn để ý, bây giờ trong mắt nó chỉ còn chăm chú nhìn những gì đang diễn ra phía sau. Quân ban đầu nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của nó thì cứ tưởng rằng vì những gì cậu nói nên nó mới như thế nhưng mãi đến bây giờ cậu mới nhận ra ánh mắt nó chỉ tỏ ra ngạc nhiên và dán chặt về phía sau, cậu thấy lạ bèn quay ra sau. Trong lòng cậu thoáng chút buồn bã, thì ra nó căn bản không chú ý thậm chí không nghe cậu nói gì, thứ làm nó ngạc nhiên như vậy là vì... phía bên kia bàn... nơi có một cặp trai gái vừa ngồi xuống..... đó là Hấn và một cô gái nào đó, cô gái này Quân chưa từng gặp bao giờ. Cái nĩa trên tay nó rơi xuống bàn kêu 1 tiếng... keng... rồ to... vì tiếng kêu đó làm ánh mắt ai kia có hướng về phía nó... hai mắt chạm nhau trong giây lát nó đã vội cúi xuống giả vờ ăn.

Hấn hơi bất ngờ vì lại gặp nó ở đây, thì ra hấn gọi mà nó không bắt máy là vì đi chơi với Quân vậy mà làm hấn lo lắng cho nó suốt từ trưa đến giờ, trông nó vui vẻ như vậy nên cũng không làm phiền, chỉ là trong lòng khó chịu vô cùng.

- Anh chọn món đi.

Jelly lên tiếng đưa quyền menu cho hấn, gấp menu lại hấn gọi.

- 1 phần spaghetti và 1 cappuccino.

Tiếng gọi món của hấn truyền đến tận bàn của nó, Quân ngơ ngàng nhìn những thứ trên bàn và những gì cậu vừa nghe thấy.... trùng hợp thật! Hai người họ cũng thích spaghetti và cappuccino như nhau sao?

Suốt buổi ăn, hấn và nó đều nhìn lén về phía bên bàn đối diện, nếu ánh mắt chạm nhau thì 1 người cúi xuống 1 người quay đi hướng khác. Quân cảm thấy bữa ăn này trở nên gượng gạo mất rồi!

Jelly lấy làm lạ khi hấn chốc chốc lại hướng mắt về phía bên bàn đối diện, cô tò mò quay lưng lại xem. Cô gái kia làm cho Jelly cảm thấy quen vô cùng những nhất thời lại không nghĩ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu.

- Em đi vệ sinh 1 lát.

Nó nhanh chóng rẽ vào nhà vệ sinh.

Xoảng.....

Ly nước trên bàn bị rơi xuống nước cam văng tung tóe lên người Jelly, vì bất cẩn nên cô quơ trúng ly nước kết quả áo bị ướt hết cả.

- Omg.... tôi phải vào nhà vệ sinh ngay.

Cô cầm đầu chạy nhanh đi hướng thẳng về nhà vệ sinh.....

62. Chương 57: Nhận Ra....

Jelly chạy ngay vào bồn rửa tay, chà chà vết nước cam trên áo, nó từ trong phòng đi ra đến bồn rửa tay thì có hơi sững lại.... cô gái này là cô gái ngồi cùng bàn với hấn đây mà. Nó rửa tay lâu lâu lại quay sang nhìn Jelly, cảm giác như có người nhìn mình Jelly nhìn lên bắt gặp ánh mắt của nó hai người mắt chạm mắt nó vội cúi xuống vờ rửa mặt. Ấn tượng của Jelly đối với nó là trông nó rất quen, hình như cô đã gặp nó ở đâu rồi.... nhưng sao lại không nhớ ra nhỉ? Cô gái này cho Jelly rất nhiều cảm xúc ngưỡng mộ có, ghét có và cả ghen tị nữa, khoan để cô cố gắng nghĩ đã.....

Jelly suy tư một lúc, khi nó định bước ra ngoài thì có tiếng gọi.

- Khoan đã, tôi và cô đã từng gặp nhau rồi phải không?

Bước chân nó dừng lại, cô ta vừa nói gì nhỉ? Nó và cô ta đã từng gặp nhau rồi.... không nha nó và cô ta sao lại đã từng gặp chứ! Nó ngoảnh người lại nhìn về phía cô ta lắc đầu.

- Tôi không quen cô, có lẽ cô nhầm người rồi!

- Nhưng trông cô quen lắm! Mà Không phải thì thôi vậy....

Nó không nói gì đi ra ngoài, bóng nó đi khuất Jelly vẫn còn lảo đảo.

- Không thể nào! Trước giờ mình không nhìn nhầm ai bao giờ.....

Rồi cô rời khỏi nhà vệ sinh, ra đến bàn đã không thấy hấn đâu, một lúc sau hấn trở lại.

- Tôi tưởng anh về rồi chứ?

Hấn đặt điện thoại xuống bên cạnh nói.

- Nghe điện thoại thôi!

Nhìn xuống chiếc điện thoại đang nằm trên bàn Jelly nheo mắt lại, cô nhớ ra rồi nhớ ra rồi cô gái kia rất giống cô gái trong điện thoại của hấn - người trong tấm ảnh hình như là cô ta. Bất chợt Jelly quay về phía sau nhìn sang bàn nó ngồi.... đúng là nó rồi không sai vào đâu được, nhưng mà chàng trai bên cạnh nó là ai, trông anh ta cũng đẹp trai không thua kém gì hấn cả. Nó cùng đi với cậu ta, lại là người yêu Hấn hình như không hợp lý cho lắm! Từ lúc bước vào đến giờ nó và hấn chẳng nói với nhau 1 câu chào nữa là.... thật sự không giống người yêu, nỗi thắc mắc của cô ngày một lớn hai người họ chẳng nhìn nhau lấy 1 lần vậy tại sao hấn lại để tấm ảnh của nó làm hình nền, thật ra quan hệ giữa bọn họ là gì? Cô nghĩ mãi mà không ra..... Thôi được vậy cô sẽ thử dùng cách của mình để điều tra vậy.

- Anh ăn cái này đi!

Jelly gấp miếng thịt bỏ vào chén của hấn, hành động đó không lọt qua mắt nó... hấn chỉ gật đầu không nói cảm ơn cũng không nói gì. Một lúc sau Jelly lại đưa ly nước cho hấn, cô còn nhường người giúp hấn lau miệng..... nó thấy hết tất cả, nó thấy cô ta thân mật với hấn, nó thấy hấn không khước từ dường như cô ta làm gì thì hấn đều gật đầu nhận lấy mà không một chút phản ứng. Nó cũng thấy bản thân mình rất bức rứt khó chịu khi nhìn thấy bọn họ thân thiết như vậy, hấn và cô ta có liên quan gì đến nó tại sao nó lại cảm thấy chán ghét những gì đang diễn ra... cái gì nó cũng thấy nhưng nó lại không thấy ánh mắt buồn bã của Quân, nó không thấy cậu ngồi đấy nhìn nó dõi theo hành động của hai người ở bàn đối diện, nó không nghe cũng không thấy tiếng thở dài của cậu.

- Chúng ta về thôi anh!

Nó lên tiếng đề nghị, thật sự nó chịu hết nổi rồi nó phải ra khỏi đây ngay lập tức, Quân gật đầu gọi phục vụ tính tiền rồi kéo tay nó rời khỏi nhà hàng. Cảm nhận sự lạnh lẽo truyền đến từ tay nó, cậu hơi lo lắng.

- Em sao vậy? Tay của em lạnh quá!

Nó lắc đầu, cất giọng nhỏ xiu.

- Không sao.... đưa em đến nơi nào yên tĩnh một chút đi!

- Được rồi! Đi theo anh! - Quân dắt tay nó lên xe.

Nó và Quân đi khuất, hấn buông đũa nhìn theo với ánh mắt lạnh lẽo, dường như hấn đã quyết định được điều gì đó. Sau sự diễn xuất vừa rồi của mình, Jelly đã nhận ra được một số chuyện, nhìn biểu hiện của hấn cô có thể biết được cô gái kia đối với hấn có lẽ rất quan trọng, hình như hấn đã yêu cô gái kia rồi. Nhưng mà cách yêu của hấn cũng làm Jelly cảm thấy bức bối, nếu là cô thì cô sẽ chọn cách công khai theo đuổi chứ không chọn cái cách yêu thương thầm lặng như thế đâu. Cái kiểu chỉ dám quan tâm sau lưng còn trước mặt thì thờ ơ lạnh lẽo như thế cô không bao giờ làm đâu.

- Anh yêu cô ta tại sao không nói ra cho cô ta biết! - Jelly nhin không được bèn hỏi.

Hấn nhìn Jelly với ánh mắt nghi hoặc, Jelly không có tài ăn nói nhưng cô lại có tài phán đoán suy nghĩ người khác thông qua nét mặt người khác rất chuẩn xác đấy nhé! cô cười khẽ.

- Đừng nhìn tôi như thế! ánh mắt anh đã nói lên tất cả rồi!

- Cô có nhiều tài nhỉ? - Hấn hớp một ngụm nước lạnh nói.

- Từ từ anh sẽ phát hiện ra tôi còn rất nhiều tài đấy!

Jelly tự tin nói miệng vẫn nở nụ cười như có như không.

- Quay trở lại câu hỏi lúc nãy đi!

- Cô muốn biết lắm sao?

Cô không chần chừ gật đầu ngay lập tức.

- Tất nhiên. Tôi muốn biết tại sao anh chọn cái cách yêu thầm ngu ngốc ấy!

Hấn im lặng một lúc thì khẽ nói.

- Bởi tôi không muốn tạo ra khoảng giữa tôi với cô ấy. Nếu như có tình cảm với tôi cô ấy sẽ tự nói ra.

Jelly không hiểu cái suy nghĩ đó của hấn nhưng cô lại có một thắc mắc mới.

- Sao anh lại nói cho tôi biết vậy? tôi nghe mọi người nói tổng giám đốc của họ nổi tiếng là khó gần và ít nói mà.

Câu hỏi khiến hấn cũng có chút bất ngờ với bản thân mình, đúng là trước giờ hấn rất kiệm lời và dường như không nói quá ba câu với một người con gái xa lạ nào ngoài nó! Nhưng đối với cô gái này lại khác nhỉ? Hấn có thể nói nhiều hơn giống như khi ở cạnh nó, đối với nó hấn có cảm giác ấm áp bình yên và cuộc sống lạnh lẽo trước đây trở nên có màu sắc hơn, không còn tẻ nhạt nữa. Còn đối với Jelly lại cho hấn cảm giác thoải mái không gò bó khi ở cạnh, có lẽ cô kiêu ngạo hấn cũng kiêu ngạo, cô nói chuyện không uốn éo khách sáo như những cô gái khác, cô tự nhiên theo cái kiểu tiểu thư của mình nhưng cũng rất chừng mực và..... cô cho hấn cảm giác bạn bè thế thôi!

- Vì cô là bạn bè.

- OMG!!! Anh xem tôi là bạn bè ư?

Jelly ngạc nhiên hết mức có thể luôn.

- Ủ!

- Nhưng tôi không muốn làm bạn bè! Anh biết mà tôi thích anh thì làm sao có thể chấp nhận làm bạn anh được.

Câu nói thẳng thắn của Jelly làm hấn không biết phải trả lời như thế nào luôn.

- Vấn đề này nói sau đi, về công ty thôi! tôi còn phải thiết kế!

cô cắt ngang, cầm túi xách đứng lên, cô đã biết hấn yêu nó rồi thì còn ngồi nghe hấn trả lời làm gì, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc đâu, yêu thì yêu thôi sao phải lo nhiều thứ làm gì nữa để rồi lại tự làm bản thân mình buồn, cô không như vậy đâu yêu là yêu hết mình và phải biết tự tạo cơ hội cho bản thân, tranh giành cũng được miễn không làm hại ai là được

Cậu cho xe chạy hướng thẳng ra ngoại ô, đến 1 ngọn tháp gần đó cậu cho xe dừng lại. Hai người đi dọc theo con đường nhỏ hai bên là hàng cây xanh tốt dẫn vào ngọn tháp, đi hết con đường phía trước ngọn tháp nhỏ hiện ra, nó bước từng bước lên bậc thang. Đứng trên tháp nhìn xuống trước mắt nó là những hàng cây nhỏ xít xanh tươi tạo nên 1 sắc xanh rất đẹp, nhìn ra xa 1 chút là những ngôi nhà nhỏ xíu nhấp nhô sau hàng cây. Từ đây có thể nhìn bao quát cả 1 vùng rộng lớn, đúng là nơi đây rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chim ríu rít hót rồi vội vã bay đi.

Dáng vẻ trầm lặng bây giờ của nó khiến Quân lo lắng rất nhiều thứ và cũng khiến một nỗi sợ hãi vô hình nào đó bóp nghẹt lấy cậu. Khó khăn lắm cậu mới có thể lên tiếng hỏi nó.

- Có phải em đang có tâm sự không?

Như suy nghĩ có nên nói hay không mà mãi đến 1 lúc sau nó mới gật đầu từ từ cất tiếng.

- Em đã biết anh có tình cảm với em lâu rồi! Nói ra điều này có thể rất tàn nhẫn với anh nhưng em vẫn phải nói. Em xin lỗi nhưng hình như em thích Huy mất rồi!

Nhìn thấy hấn ở bên cô gái đó nó đã rất khó chịu và nó cảm nhận được sự mất mát nào đó trong lòng mình. Phải rồi! Đó là thích chứ còn gì nữa..... lúc ở khoảng cách gần trái tim sẽ đập loạn nhịp cả lên, còn lúc xa sẽ cảm thấy nhung nhớt, khi gặp nguy hiểm người đầu tiên nó nghĩ đến là hấn và bây giờ khi hấn thân mật với cô gái khác trong lòng tự khắc cảm thấy bức rức biết bao nhiêu. Bây giờ nó mới chịu thừa nhận rằng bản thân đã thích hấn thật rồi!

Điều Quân lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra, qua những biểu hiện của nó Quân cũng một phần nào đoán được chỉ là nó chưa thừa nhận thì cậu vẫn còn cơ hội, nhưng bây giờ có lẽ cả cơ hội cuối cùng cũng không còn nữa rồi. Quân cười che giấu sự đau khổ của bản thân mình cũng như không muốn nó phải áy náy hay cảm thấy có lỗi nhưng Quân không biết rằng cậu thế này nó càng thấy có lỗi hơn.

- Anh không sao, em thừa nhận chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi! anh chỉ sợ em lại không nhận ra tình cảm thật sự của mình là dành cho ai.

Nó khẽ lắc đầu.

- Nhưng em nhận ra thì có ích gì.... Huy vốn dĩ chẳng thích em đâu.

- Tại sao em biết cậu ta không thích em?

- Em.... em nghĩ cô gái lúc nãy mới là người Huy thích. Thường ngày Huy là 1 người khó gần rất hiếm khi có cô gái nào đến gần được nhưng cô gái đó.....

Dù nó và hấn cứ gặp là cãi nhau, dù nó là một đứa vô tư nhưng không phải là điều gì nó cũng không biết. Hấn lại là người ở cùng một nhà với nó, nếu nói ra thì nó vẫn tự tin mà trả lời không có cô gái nào hiểu hấn bằng nó đâu vì nó là người ở cạnh hấn gần như 20h/ngày. Hiểu hấn nên nó mới cảm thấy người hấn thích thật sự là cô gái đấy, vì hấn từng nói với nó rằng " Tôi ghét con gái", ngoài nó ra hấn hoàn toàn ít tiếp xúc với cô gái nào hấn còn nói " Cô không giống con gái nhưng nếu so với bọn họ cô vẫn hơn rất nhiều!".

Quân thấy gương mặt buồn đó của nó mà đau lòng, cô gái cậu yêu đang buồn vậy mà cậu không thể làm gì được.....

- Vậy em định từ bỏ sao?

- Em cũng không biết.....

Nó đứng đó thả những suy nghĩ trôi theo gió, Quân đứng đó phía sau nó như giúp nó bình tâm lại.

Mặt trời vừa rút sau những đỉnh núi phía tây, hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Nắng ngày hè chỉ còn nhạt nhòa. Thành phố được một màu vàng óng.

Về đến nhà trời đã tối hẳn, đường phố cũng bắt đầu lên đèn, nó mở cửa đi vào nhà. Đến cửa nó đã thấy hấn ngồi đó xem tivi, vẫn dáng vẻ đó thờ ơ với tất cả mọi thứ.... hấn bây giờ cũng thờ ơ với cả nó, phải rồi hấn đã có người để yêu... nó có là gì nó chỉ là osin thôi....

Bước nhanh lên cầu thang trở về phòng, nó vừa đi hần liền tắt ti vi ngay lập tức ,lo cho nó nên hần mới ngồi đây chờ nó về, lúc chiều khi về tới nhà cảm giác trống trải trước đây lại hiện về trong hần không có nó căn nhà này lạnh lẽo biết bao nhiêu, dựa đầu vào sofa nhắm nghiền mắt lại hần bây giờ thật sự mệt mỏi quá! Có lẽ nó đã tìm được người che chở rồi nên không cần hần nữa, có lẽ Quân mới là người nó cần.....

Thả người xuống nệm nó úp mặt xuống gối dùng tất cả sức hết lên.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Tại sao cuối cùng người nó yêu lại là cái tên sao chổi đó chứ?

Đêm đó nó và hần mỗi người một suy nghĩ mà trần trọc tới sáng.

SÁNG.

Cả hai ăn sáng rồi cùng nhau đi học như mọi ngày nhưng suốt buổi chẳng ai nói với ai câu nào, dường như cả hai đều mặc định cùng 1 suy nghĩ đối phương không thích mình mà làm lơ nhau. Giờ ra chơi nó quay xuống rủ rê Vy và Linh.

- Một lát đi shopping nha!

- Được đó được đó... mấy hôm nay tao ở nhà chán chết được.

Vy than ngắn thở dài, Linh nghe được bèn trả lời.

- Anh Nam đi công tác nên nó mới thế đấy! Vy à tao biết tổng mày mà!

- Kệ tao, mày nhiều chuyện quá đi!

Hai cô nàng lườm nhau muốn tóe lửa, nó hết nhìn Vy rồi lại nhìn Linh.

- Stop ngay cho tao, bây giờ có đi hay không?

- ĐI CHỨ SAO KHÔNG - Vy và Linh đồng thanh quay lại nói.

Nó bịt tay lại quay ra trước luôn, lấy hết can đảm nó nói với hần.

- Ra về không cần chờ tôi.

- Ủ!

Cuộc đối thoại chỉ bấy nhiêu kết thúc, nó thở dài thật sự muốn quay lại giống như trước đây biết bao nhiêu, chỉ là bây giờ khác rồi!

Ra về ba đứa nó vút cặp xách cho Tuấn xách về hộ.

- Mai nhớ mang cặp xách của bọn tớ đến đủ đấy!

Sau lời dặn dò Vy lái xe đi thẳng ba đứa nó không quên vẫy tay chào Tuấn, còn Tuấn ôm bốn cái cặp nhìn theo với ánh mắt thần thờ.

Đến trung tâm thương mại, ba đứa nó lại được dịp tung tăng dắt tay nhau mua đủ thứ. Đến gian hàng bán giày dép, nó nháo nhào lên.

- Ê ê đôi kia của tao....

Nó chỉ vào đôi giày đế bánh mì màu tím nhạt đang trước rồi bay cái vèo ôm đôi giày vào lòng, nó là thế đấy nhìn vào thật sự không ai biết lúc nào nó buồn chỉ tin ý lắm mới nhận ra nhưng hình như mọi nỗi buồn đều bị nó dấu nhem đi giống như lúc này.

Nhìn đôi giày vừa vắn ôm sát chân nó Vy và Linh tỏ ra thích bèn chạy lại gỡ đôi giày trên chân nó ra làm nó la oai oái.

- cô ơi lấy thêm hai đôi màu xanh lam và trắng bằng size với đôi này.

Xong cả hai đứa kia kéo nó đến chỗ bán mỹ phẩm, nó bị lôi đi không thương tiếc nhìn hai con bạn mê mệt mấy thứ mỹ phẩm nó lắc đầu chán nản chờ dài cổ mà hai đứa kia vẫn chưa chọn xong nó bèn tìm đường

chuồn. Rón ren rón rén nó chuồn lên tầng trên, tẩu thoát thành công nó tung tăng đến chỗ bán quần áo, sau một hồi lựa chọn nó nhắm được cái áo sơ mi trắng free size treo trên giá vội chạy lại.

- LẤY CÁI ÁO ĐÓ CHO EM/ TÔI!

Có một giọng nói khác cùng cất lên, nó quay sang thì bắt gặp Jelly, có hơi chút ngỡ ngàng cô gái này nó đi đâu cũng ám theo là sao, người không muốn gặp thì suốt ngày chạm mặt.

- Cái áo đó tôi lấy trước! - Jelly nói.

- Ai nói vậy! Tôi mới là người lấy trước! - Nó không vừa cãi lại.

Ở khoảng cách gần Jelly mới có dịp nhìn kĩ nó, đúng là nó có điểm gì đó rất đặc biệt nhìn vào là bị cuốn hút, cũng rất cá tính, ở trên người nó cô tìm được một chút gì đó thuộc về mình, giá mà nó không phải là người hấn yêu thì cô đã kết bạn với nó rồi!

- Cô muốn giành với tôi? Đừng có mơ!

Mọi bức bối của ngày hôm qua được dịp bùng nổ, nó hất mặt lên nói.

- Tôi giành thì sao? Tôi thấy nó trước chẳng lẽ lại nhường cho cô.

- Haha.... Cô thấy nó trước thì cố gắng giữ cho kĩ, để tôi giành về thì đừng có hối hận. Thứ gì tôi muốn tôi sẽ không từ bỏ đối với áo cũng vậy mà.....

Jelly cười lớn nói rồi cô chột ngừng lại ghé sát vào tai nó.

- Kể cả người cũng vậy!

Nói xong cô ta đi thẳng không ngoảnh lại, nó đưa đôi mắt khó hiểu nhìn theo, rốt cuộc cô ta nói cái quái gì vậy?

Nó đứng thất thần ở đó mà không hay biết có hai trùm khủng bố phía sau.

- Á.....

Có tiếng hét lớn, nó ôm đầu bị Vy và Linh cốc cho 2 phát khi này.

- Mày dám trốn bọn tao hả?

Trước cơn thịnh nộ của hai nhóc bạn nó chỉ cười giả lã.

- Tại... hai đứa mày lâu quá! Đừng giận mà!

- Hứ.... phạt mày xách đồ! Đi thôi.

Thế là nó lại bị kéo đi vòng vòng nhưng không thông thả như lần trước mà còn thêm mấy cái túi đồ cồng kềnh. Suốt buổi nó vẫn luôn suy nghĩ về câu nói của cô gái kia.

63. Chương 58: Tôi Sẽ Giành Lại Anh Ấy!

Hai hôm nay nó chẳng thể nào thoải mái nổi, nó luôn bị ám ảnh bởi câu nói của cô gái kia, rốt cuộc thì cô ta muốn làm gì? Cô ta nói áo cũng sẽ giành mà người cũng sẽ giành nhưng nó đâu thấy cô ta giành áo với nó đâu? Haizzz lạ thật.

Hắn và nó vẫn duy trì cuộc chiến tranh lạnh, sáng cùng nhau đến trường nhưng tuyệt nhiên chẳng nói với nhau câu nào, nó chờ hắn lên tiếng trước còn hắn chẳng buồn mở miệng đối với hắn người nó yêu là Quân không phải hắn vậy hà cớ gì hắn phải quan tâm nó. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn không nỡ đẩy nó ra khỏi cuộc sống của mình, một cuộc sống đã có sự tồn tại của nó như một thói quen miễn nó nói cần hắn sẵn sàng đến bên cạnh nó nhưng có lẽ... nó không cần.

Vào tiết tiết trời lại càng lạnh hơn, nó mặc cái áo khoát dày mà vẫn cảm thấy lạnh nhìn sang hắn trên người chỉ có 1 chiếc áo sơ mi trắng phong phanh mà thấy lo lắng bèn nói.

- Lạnh thế này sao anh không mặc thêm áo? Như vậy dễ bị cảm lắm!

Vẫn là không gian im lặng nó tức lắm chỉ muốn quát vào mặt hắn cho bỏ tức nhưng lại không dám. Đến lúc nó tưởng hắn không trả lời thì hắn lại mở miệng.

- Cô quan tâm tôi?

Câu hỏi làm nó ghen hòng, là nó quan tâm hắn sao? Ừ chắc là vậy rồi.... nhưng làm sao có thể thú nhận với hắn chứ! Nó bèn nói lảng sang chuyện khác.

- Mấy hôm nữa đến tết rồi!

Trả lời xong nó lại tự thấy mình bị điên bởi câu hỏi của hắn với câu trả lời của nó có ăn nhập gì nhau đâu... chết mất thôi! Nó khẽ vỗ đầu, thế nhưng một lúc sau lại bị đứng hình bởi câu nói tiếp theo của hắn.

- Nếu không phải quan tâm tôi thì sau này không cần nói mấy câu như vậy, tôi không cần.

Ánh mắt hắn vẫn tĩnh lặng chỉ chăm chú lái xe mà không một lần nhìn nó, sự thất vọng lộ rõ trên khuôn mặt nó nhưng nó đâu biết rằng trên khuôn mặt bình thần kia cũng thoáng qua tia thất vọng. Biết nó sẽ không quan tâm mình hắn vẫn cố gắng tìm một chút gì đó để chứng minh rằng nó cũng để ý đến hắn cuối cùng lại chẳng có gì. Có nhiều người đâu biết chắc chắn sự thật nhưng vẫn tìm một cái cớ nào đó để bầu vùi nhằm xoa dịu trái tim đầy đau đớn của chính mình.

Xuống xe hắn đi thẳng bỏ lại nó ở phía sau, nhìn bóng dáng phía trước lòng nó buồn đến lạ chẳng lẽ có người yêu rồi thì không thể đối xử bình thường như trước đây với sao? Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống nó lấy tay lau vội có khóc cũng chẳng ích gì điều quan trọng ngay lúc này là nó phải tìm lại sự quan tâm của hắn dành ình.... phải chính là như vậy! Nó không cam tâm cũng không nỡ để hắn ngày càng rời xa mình.

Thế là nó sốc lại tinh thần vỗ vỗ mặt để không ai biết nó vừa mới khóc, xong xui nó tung tăng trở về lớp.

Ra chơi Quân lên tận lớp tìm nó, nhìn thấy Quân đi vào bọn con gái đứa nào đứa nấy mắt long lanh sáng rực lên. Cậu ngồi xuống cạnh nó có đảo mắt về người bên cạnh nó nhưng ai kia chẳng buồn nhìn, nó vẫn vô tư.

- Anh lại định rủ em đi đâu à?

Quân thôi nhìn mà đã quay sang nhìn nó, cậu lắc đầu vui vẻ nói.

- Không, chỉ là anh thấy nhớ em thôi!

Nó nghe Quân nói có hơi chút lúng túng, hắn đứng lên đi thẳng ra ngoài nó nhìn theo mặt buồn so, Quân biết dù cậu có làm gì thì ở trong lòng nó cậu vẫn xếp sau hắn mà thôi, chỉ là Quân đang giúp nó thử lòng hắn nhưng suy nghĩ của hắn lại khó nắm bắt như vậy cậu thật sự không nhìn ra.

Quay trở lại cậu nói với nó.

- Anh đùa đấy! Anh chỉ muốn giúp em thử lòng cậu ta thôi!

Nó thở dài.

- Không cần như vậy đâu, anh sẽ không nhận ra suy nghĩ của Huy đâu.

- Ừ!

Quân rời khỏi lớp, cậu đi dọc theo hành lang ra phía sau trường, suy nghĩ của cậu cứ rối bời cậu có thể nhận ra hắn yêu nó nhưng lại không nhận ra rốt cuộc đầu hắn đang nghĩ gì, sao lại lạnh nhạt với nó trong khi lòng lại quan tâm nó rất nhiều. Con người này thật khó hiểu!

Hai người họ yêu nhau nhưng lại không nhận ra tình cảm của nhau, cả hai lại quá cứng đầu chẳng chịu nói cho đối phương biết tình cảm của mình nói họ ghét hay nói họ quá xem trọng nhau đây, thà không nói để vẫn có thể giữ người kia bên mình. Cậu là người đứng ở giữa hai người họ cậu biết được sự thật nhưng cậu lại ích kỷ không muốn nói ra chỉ để giữ lại nó, nhưng mà cậu có giữ được nó không? Hình như là không? Nếu nó biết hắn cũng yêu nó chắc chắn nó sẽ chạy đến ngã vào lòng hắn ngay lập tức, điều đó cậu thực sự không muốn, cậu tự cảm thấy bản thân mình thật hèn hạ..... nhưng trong tình yêu chẳng ai cao thượng cả.

Cậu ngửa mặt lên trời và chợt nhận ra bản thân mình dường như cũng bị tình yêu làm cho lóa mắt như khi cậu ngửa mặt lên trời và bị ánh sáng làm cho lóa mắt vậy..... điều ấy làm cậu phải suy nghĩ... cậu có nên nói cho nó biết?

Suốt buổi còn lại nó cứ hướng mắt về phía cửa lòng sốt ruột, nó chờ hấn quay lại nhưng từ khi ra ngoài đến giờ nó chẳng thấy bóng dáng của hấn đâu. Ra về nó chạy ùa ra khỏi lớp mặc cho phía sau Vy và Linh gọi nó khan cả cổ, chạy bộ ra khỏi trường nó đứng đợi chuyến xe bus sớm nhất.

Quân chạy ngang thấy nó đứng đó bèn dừng lại hạ cửa kính xuống.

- Em lên xe đi anh chở em về!

Sau một hồi đấu tranh suy nghĩ nó cũng lên xe để Quân đưa về dọc đường nó cứ nhìn về phía trước với ánh mắt nôn nóng, Quân thấy vậy bèn hỏi.

- Có chuyện gì mà trông em nóng lòng thế?

- À.. không có gì, em hơi lo một chút thôi!

- Lo cho cậu ta sao?

Nhìn gương mặt nó thì Quân đã biết rồi, nó chỉ gật đầu khẽ nói.

- Anh cho xe chạy đến biệt thự phía trước đi!

Ánh mắt Quân tỏ ra ngạc nhiên, xe đậu trước ngôi biệt thự màu cafe sữa, nó sau một lúc im lặng thì chậm rãi nói.

- Thật ra em và Huy ở chung một nhà.....

Lần này thì Quân còn ngạc nhiên hơn cả, cậu không nói nên lời.

- Vì ở cùng nhà với Huy nên không thể mời anh đến, xin lỗi vì em luôn giấu anh!

Nó cuối gằm mặt xuống vì không dám nhìn Quân, bây giờ nó không muốn giấu diếm gì nữa cả, giữ mãi bí mật trong lòng sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

- Từ lúc nào thế? - Quân khó nhọc hỏi.

- Từ khi gia đình em xảy ra biến cố thì em đã ở nhà Huy.

.....

Nó không biết lúc mình xuống xe tâm trạng của Quân như thế nào chỉ thấy cậu im lặng và rồi nói với nó " Em xuống xe đi!", lúc nó vừa xuống cậu đã vội cho xe chạy. Tâm trạng hiện giờ của nó là rất buồn, giá mà người nó yêu là Quân- một chàng trai tốt bụng, ấm áp và luôn quan tâm nó từng chút một, chỉ là yêu ai không phải nó có thể chọn mà do cảm giác của trái tim mang lại, nó mong Quân có thể sớm tìm được người làm cho cậu vui vẻ hơn hạnh phúc hơn điều mà nó không thể làm cho cậu .

Nhìn căn nhà im ắng nó thấy lòng mất mát đến lạ, thả mình xuống sofa nó nhắm nghiền mắt lại thật sự mệt mỏi lắm rồi nó không muốn tình trạng này mãi tiếp tục được. Thế là nó quyết định vào bếp nấu một bữa ra trò làm lành với hấn, ừ thì nếu như hấn không nói vậy để cho nó làm hấn nói...

Lục tung cả căn bếp vẫn không tìm thấy bột mochi mà lần trước nó mua đâu cả.

- Chẳng lẽ nó biết bay hả trời!

Than thở một lúc nó đành khoát áo chạy ra siêu thị, mua được bột làm bánh nó dung dăng dung dể quay về dọc đường đi nó chợt bắt gặp một chuyện làm máu anh hùng của nó nổi lên.

- CƯỚP!!!!!! CƯỚP!!!!

- BẮT TÊN ĐÓ LẠI ĐI!!!

Nó nghe tiếng cô gái nào đó la thất thanh,ở đằng xa một tên mặc áo khoát màu nâu đầu đội mũ lưỡi trai đang chạy như bay về phía nó. Cuộc đời nó ghét nhất là cái bọn sức như trâu không chịu đi làm mà chỉ

biết ăn bám hay cướp bóc người khác, ánh mắt nó đanh lại. Vứt cái túi sang một góc, nó chạy nhanh về phía hắc ta miệng hét lớn.

- ĐỨNG LẠI!!!!!!!

Thấy nó từ đâu chui ra đuổi theo tên kia hốt hoảng nhìn ra sau thì có người đuổi theo phía trước cũng có người đuổi theo hắc ta bèn rẽ hướng sang bên phải. Nó dốc hết sức đuổi theo, hắc ta rẽ vào công viên, do là buổi trưa nên nơi đây vắng người qua lại, nó thở hồng hộc.

- TÊN KIA!!!! CÓ CHẠY ĐANG TRỜI CŨNG KHÔNG THOÁT ĐÂU!!!

Nó hét lớn, hắc ta leo lên bậc thang dẫn đến nơi sinh hoạt tập thể, biết mình không thể leo mấy chục cái bậc thang như hắc ta được như thế sẽ rất mất sức, lúc nó không biết phải làm sao thì có tiếng hét phía sau khiến nó nảy ra một ý định.

- MAU BẮT LẤY HẮC TA ĐI!!!!

Quay ra sau nó thấy một cô gái tóc vàng mặt đỏ ửng đang hét lớn “xui xẻo thật lại gặp cô ta nữa rồi!” Đó là câu nói tự chạy ra khỏi miệng khi nhìn thấy Jelly, nó nhanh chóng gạt những chuyện giữa nó và cô ta sang một bên, xoay người nói với Jelly.

- Cô đuổi theo hắc ta! Tôi chặn hắc ta ở phía sau!

Công viên này khá thân thuộc với nó vì lúc nhỏ nó thường hay cùng Vy và Linh ra đây chơi, để đến nơi sinh hoạt tập thể còn có 1 lối đi khác, lối đi đó không có bậc thang thế là nó dùng tất cả sức lực chạy thật nhanh về phía đó.

May quá lúc nó chạy đến nơi thì hắc ta cũng lên đến, bị nó chặn lại ngay lối đi hắc ta định xoay người chạy về phía sau ai ngờ Jelly cũng đã đuổi đến nơi. Trước sau đều bị chặn hắc ta bèn xông lên ra chiêu, vì nghĩ nó là con gái nên hắc ta chỉ xuất chiêu hù dọa nó ai ngờ nắm đấm tung ra đã bị nó bắt lại bẻ ngược ra sau, hắc ta đau điên giơ chân lên đá nó nhưng nó né kịp. Nó và hắc ta chính thức tuyên chiến, hắc ta ra 1 đòn nó đỡ 1 đòn, nó ra 1 đòn hắc ta đỡ 1 đòn, Jelly trở mặt nhìn nó, cô hoàn toàn ngạc nhiên không ngờ nhìn nó mềm yếu mà đánh võ dữ dội đến thế, cô có một chút thất phục.

- Cô đứng đó làm gì tìm cái gì đánh được giúp tôi đi!

Nó hét lớn với Jelly, nghe nó hét cô ta giận mình nhìn xung quanh, chợt thấy thanh gỗ nhỏ ở góc tường cô vội lao đến chụp lấy. Nhìn nó và hắc ta du chuyển liên tục Jelly không biết phải làm sao bèn làm liều cầm cây gậy nhào vô.

- Yaaaaaaaaa

- Bốp!!!!!!

Tên cướp nằm bất tỉnh nhân sự, nó mở mắt tròn xoe há miệng kinh ngạc, Jelly cười ha hả với sự thành công của mình.

- Cho chết nè dám giật túi xách của chị!

Jelly nhào tới đá tới tấp vào người hắc ta, nó thấy vậy bèn kéo tay cô ta lại.

- Thôi dù gì cũng lấy lại túi xách rồi! Cô đánh nữa hắc ta chết bây giờ.

Nghe thế Jelly mới dừng tay lại, cô phui tay nói với nó.

- Cảm ơn cô!

Nó chẳng nghe ra chút thành ý nào từ câu cảm ơn của cô ta cả, nó cũng không bắt bẻ mà chỉ nói.

- không có gì! Lần sau nhớ cẩn thận!

Nó quay người bước đi nhưng chưa đi được 5 bước thì chợt dừng lại vì câu nói của Jelly.

- Cô đừng nghĩ giúp tôi thì tôi sẽ nhường Khắc Huy lại cho cô, không có chuyện đó đâu.

Nó xoay người lại nhếch miệng cười.

- Tôi đâu cần cô nhường! Tự tôi sẽ giành lại anh ấy!

- Cô lấy tư cách gì giành với tôi!

Jelly hất mặt nói, cô vẫn cao ngạo sao có thể chịu thua nó.

- Lấy tư gì à? Lấy tư cách tôi yêu anh ấy!

Trước câu trả lời của nó Jelly cười lớn.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Bao nhiêu đó cũng đủ rồi!

Ánh mắt nó đánh lại, bây giờ nó đã hiểu câu mà cô ta nói ở trung tâm thương mại là ý gì rồi! Cô ta có gì hay chứ! Cô ta lầm rồi nó đâu phải đứa dễ bỏ cuộc như thế! Nó cũng không phải đứa ngốc từ bỏ thứ quan trọng nhất của mình, đối với nó bây giờ hẳn là người quan trọng nhất!

- Được, để xem tôi và cô ai sẽ thắng!

Nó bỗng vui vẻ hẳn lên, cô ta nói như vậy có nghĩa là giữa cô ta và hắn chưa phải là người yêu, nó vẫn còn cơ hội điều này làm nó phần khích ghê ghớm, nó nhanh chân chạy đi, phía sau Jelly nói với theo.

- Tôi tên Jelly cô nhớ cho kĩ đấy!

Nó ra đầu Ok về phía sau rồi mắt hút sau bóng cây, Jelly nhìn theo ánh mắt phức tạp, cô biết một khi nó nhận ra tình cảm của mình dành cho hắn cô lại mất đi một phần cơ hội nhưng cô đã chọn cách khiêu khích giúp nó mau chóng nhận ra, đối với cô tranh giành bằng thủ đoạn không có ý nghĩa và kịch tính, đấu đá là phải dựa trên điều kiện ngang nhau cô mới đấu.

Gật bỏ suy nghĩ cô cất bước trở về khách sạn.....

Nó mang cơn đau ê ẩm trở về, nhà vẫn trống trơn chẳng thấy bóng dáng của hắn đâu, nó lắc đầu không sao rồi trở về phòng tắm rửa thay đồ và tiếp tục công việc làm bánh còn dang dở của mình.

Nhìn đồng hồ đã 10h đêm, cơm canh trên bàn nguội lạnh, những cái bánh mochi đầy màu sắc vẫn nằm ngay ngắn trên bàn, nó ngồi gật gà gật gù hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cửa đói bụng lắm nhưng không dám ăn, buồn ngủ lắm nhưng vẫn cố gắng gượng. Chợt có tiếng xe hơi ở ngoài cổng, một lúc hắn đi vào nhà, mắt lướt qua nó rồi hướng thẳng lên cầu thang, nó vội gọi.

- Anh về rồi à!

Chân hắn dừng lại rồi bước tiếp, nó lại hỏi.

- Anh ăn gì chưa? Tôi có nấu nhiều thứ lắm để tôi hâm lại nha!

- Không cần!

Hắn nói mà chân không ngừng lại, nó bực bội gất lên.

- ANH ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TÔI!

Nó gất làm hắn dừng lại.

- Vì lí do gì mà anh cứ dùng thái độ đó đối xử với tôi hả? Tôi chịu hết nổi rồi có gì thì anh cứ nói thẳng ra đi!

Nó nói lớn bai nhiêu dồn nén uất ức đều bộc phát ngay lúc này, nó thật sự chán ghét cái tình trạng này lắm rồi!

- Vì tôi không muốn thế thôi!

Hắn nhàn nhạt nói, người quay lưng với nó nên nó không thấy biểu cảm của hắn ngay lúc này.

- Anh tưởng không thích là muốn làm gì làm sao? Tôi không cho phép đó!

- Cô có quyền gì?

- Tôi không có quyền gì nhưng tôi cũng không thích như vậy.... khó chịu lắm anh biết không?

Giọng nó có phần nhỏ lại, và câu nói cuối cùng khi nó lướt qua hắn càng nhỏ hơn, câu nói khiến hắn đứng yên một chỗ rất lâu.

- Tôi thừa nhận tôi quan tâm anh!

Hắn rối bời bởi câu nói đó của nó..... và hắn không biết rằng bản thân sẽ còn gặp phải những điều bất ngờ hơn thế nữa!!

P/s: Bây giờ là 22:17 phút..... ai là người đọc chương mới đầu tiên đây????

Gấu buồn ngủ quá! Đi ngủ đây chúc m.n ngủ ngon ^^

64. Chương 59: Huy Oi!!!.....

Mặt trời mới vừa ló dạng cả căn nhà đã được dịp âm ỉ bởi tiếng réo, gọi của nó.

- Huy ơi!!! Dậy đi!

- Anh có dậy không??

Vẫn không có động tĩnh, nó lại dùng biện pháp mạnh hơn nó là ” đập cửa” xông vào tận ” ổ”.

1...2...3....

Một tiếng RẦM vang lên trong căn nhà đang êm ả và yên ắng, nó xông thẳng vào mà không biết rằng.....

- Áaaaaaaa.....

Sau tiếng hét nó xoay người nhắm tịt mắt lại.

- Đồ biến thái nhà anh! Sao không nói anh đang thay đồ hả????

Quá phũ mà, lúc nó xông vào thì bắt gặp hắn vừa mặc quần vào và đang kéo khóa quần, trời ơi 17 năm cuộc đời nó chưa bao giờ rơi vào cảnh vừa xấu hổ vừa kì cục như thế này cũng may là hắn đã mặc vào rồi chứ nếu không.... không thể tưởng tượng thêm được.

Hắn sau khi mặc quần áo xong xui thì nhìn sang cái đĩa đang đứng nhắm mắt nhắm mũi đằng kia, chưa thấy ai như nó gọi không mở cửa lại dám đập cửa xông vào đã vậy còn chửi hắn biến thái nữa chứ! Ai biến thái sự thật đã quá rõ ràng thế kia rồi! Cho tay vào túi quần hắn thông thả bước lại gần nó và ghé sát vào tai nó nói một câu.

- Cô quan tâm tới cả vấn đề này sao?

Nói xong hắn ung dung xuống nhà bỏ lại một đĩa mặt mày đỏ ửng đang đứng phía sau, nghe hắn nói nó đứng im như trời trồng máu từ từ dồn lên não và.... bùng phát.

- PHẠM KHẮC HUY!!!!!!!!!!

Nó quát lớn tên hắn rồi dậm chân đuổi theo hắn, ra đến gần cầu thang đầu nó nảy ra một ý định ” Tôi sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ hừ...!”

và thế là vừa dứt suy nghĩ nó đã nhảy bổ tới tung 1 cú đá vòng cung 180° đẹp mắt.... một tiếng vút trong không khí..., nó cảm nhận cả người mình như đang xoay 1 vòng trong không trung cho đến khi nhìn xuống đã thấy mình đứng trước mặt hắn chứ không phải sau lưng hắn nữa. Điều quan trọng là nó đang đứng bên bờ vực thẳm, chân nó đang đứng ở nửa bậc thang chỉ nửa bước nữa thôi nó sẽ té ngược xuống mấy trăm bậc thang kia... God ơi!! Làm sao đây? Khi nó chưa kịp khóc thành tiếng đã kịp được giữ lại bởi một bàn tay khác...

Hắn giữ lấy tay nó, nhìn cái mặt tái mét của nó làm hắn thấy buồn cười, cho bỏ cái tật đánh lén.

- Đáng ghét! - Nó liếc hắn buông một câu chửi.

- Nếu đã nói tôi đáng ghét vậy.....

Hắn kéo dài câu nói, ba từ cuối hết sức nhẹ nhàng nhưng sức sát thương vô cùng to lớn.

- Buông tay nha!

- Ê ê đừng mà!!!!!!

Nó vội hét lên nắm chặt tay của hắn, đừng đùa như thế chứ mấy trăm bậc thang đẩy lẫn xuống đó chắc nó bó bột luôn, cái mặt đang đẹp ngời ngời này không thể bị biến dạng được đâu.

- Nhưng tôi rất đáng ghét - Mặt hắn gian kinh khủng.

- Không.... đâu có... anh rất dễ thương! - Nó cười hì hì, miệng nói thế thôi nhưng trong lòng thì ớn lạnh vì câu nói của mình.

- Hả? Cô nói gì?

" Hừ, anh giỏi lắm!" Nó cố vặn ra bộ mặt vui vẻ nhất có thể, nhìn hắn chớp chớp mắt nói.

- Huy ơi!!!! Anh rất là dễ thương....

Có ai nói dễ thương mà nghiêng rỗng rỗng lợi như nó không nhìn là biết tổng nói dối rồi. Hắn không nói gì giờ tay kéo mạnh nó về phía mình khiến nó ngã nhào vào người hắn, xong rồi lại thông thả ôm eo nó đi xuống dưới nhà, mặc cho nó giãy nảy hết.

- Nè, làm gì vậy? Bỏ cái tay ra.

Nó hét toát lên ra sức đạp chân hắn, cái tên này đúng thật là biết lợi dụng, nhưng mà tự nhiên nó lại thấy thích thích ở khoảng cách gần như vậy nó dường như có thể cảm nhận được nhịp tim của hắn đang đập từng nhịp từng nhịp, cả mùi nước hoa thân thuộc này nữa... ánh mắt nó ngập cả ý cười.

- Sao lúc này không nói là " Huy ơi!!! Anh bỏ tay ra đi".

Hắn nheo mắt nhìn nó, nhái lại giọng nghe mà phát ớn, nó bình thản đáp.

- Mỗi hoàn cảnh mỗi khác!

- Đúng là hồi hận khi cứu cô!

- Ai bảo anh cứu làm gì rồi hồi hận.

.....

Nó và hắn cãi nhau cho tới khi xuống đến nhà bếp mới chịu ngừng, trước khi ăn sáng không quên chọc tức nó.

- Mà cô quan tâm vấn đề đó thật hả?

Nó nhào tới nhét nguyên cái bánh vào miệng hắn, cái con người này lúc im thì đáng sợ mà lúc nói thì nguy hiểm, đúng là ác quỷ mà.

- Im miệng ngay cho tôi!

Nó lườm hắn nghiêng rỗng rỗng nói, hắn khó khăn nhai miếng bánh nó vừa nhét vào trời ạ xem chút mắc ghen rồi!

Nhìn hắn ngồi nhịp chân ăn sáng ngon lành, cái bộ dạng kiêu ngạo kia làm nó phát điên lên, biết thế nó không thèm nói cái câu đó đâu, xem hắn đi nó chỉ nói một câu đơn giản thế thôi hắn đã suy diễn thành nó quan tâm hắn thay đồ như thế nào? Yaaaaa tức quá đi thôi!

Nhìn thấy mặt nó hầm hầm mà buồn cười chết đi được nhưng cũng rất đáng yêu, hắn là vì dáng vẻ này mới yêu nó.

Yêu một người đôi khi không phải vì họ đặc biệt mà vì họ mang lại cảm giác đặc biệt trong trái tim mình, yêu chỉ là cảm giác thôi nhưng nhớ gọi là yêu, quan tâm gọi là yêu, hay chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể gọi tình yêu - tình yêu sét đánh ấy! Có phải nó chỉ là cảm nhận của mỗi người thôi sao! Với hắn tình yêu chỉ

là một tên gọi cho cảm xúc lạ lẫm mà khi đứng trước nó, ở cạnh nó đều bùng cháy mãnh liệt, Jelly hỏi vì sao hắn không nói đơn giản vì hắn nghĩ nên cảm nhận chứ không cần phải nói.....

Thôi không chọc tức nó nữa, Hắn chỉ cười cười gấp đồ ăn vào chén nó. Sau bữa sáng no nê nó quên mất luôn cơn giận chạy ra xe vui vẻ gọi hắn.

- Huy ơi!!! Anh nhanh lên đi, trễ giờ rồi!

Nó ngồi trong xe ngó đầu ra hồi thúc, chỉ là lúc ăn xong nó ra điều kiện là nếu hắn lên lầu xách cặp xuống dùm nó sẽ hết giận, hắn cũng đành nghe theo nó thấy vui vì chỉ một câu nói hôm qua đã khiến quan hệ giữa nó và hắn có thể bình thường hóa trở lại, đúng là vui thật.

Hắn lên xe, vứt cái cặp sang cho nó.

- Cô đẹp ngay cái từ Huy ơi cho tôi, nghe mà nổi hết da gà!

- Không, tôi thích gọi như vậy!

Mặc kệ hắn nói gì nó vẫn cứ kêu đẩy làm gì nhau nào, nó hất mặt cao hơn cả cái đầu hắn đành chịu lái xe đến trường, dọc đường nó dung dăng dung dẻ hát hò um trời đất chịu hết nổi hắn với tay tắt luôn cái máy phát nhạc.

- Cô mà còn hát nữa tôi vứt cô xuống ngay lập tức!

Đó là một lời cảnh cáo do hắn tuyên bố, cái gì cũng có nguyên nhân của nó cả nếu ai ở đây ngay lúc này mà nghe nó hát chắc đã vứt thẳng nó xuống xe từ 10 phút trước rồi, sự thật là giọng hát của nó có thể nói là thắm hơn từ thắm.... chỉ có thể dùng từ đó để diễn tả thôi, hát thì câu sau đá câu trước câu trước trật nhịp câu sau, nói chung là cứ câu hát bậc ra khỏi miệng là tự chúng đâm đá ì xèo với nhau cả lên.

- Anh bực cái gì chứ, tôi hát hay như vậy mà còn đòi hỏi à?

Trời ạ nó nói nói hát hay đấy ông trời ngó xuống mà coi, bây giờ nó hát mà ai khen hay hắn đi đầu xuống đất, tự tin quá mức đúng là ảo tưởng mà!

- Ủ! hay lắm! cô đi thi the voice đi!

Nghe hắn nói hai mắt nó sáng rỡ, chồm người sang hỏi hắn, mắt long lanh long lanh.

- Thật á! tôi hát hay như vậy á?

- Đúng rồi! tôi chắc chắn một điều..... - Hắn kéo dài câu nói.

Nó lại ghé sát thêm tí nữa.

- Điều gì? - hỏi hộp chờ câu trả lời.

- Cô sẽ trở thành quán quân giật giải " thắm họa của năm"

Nghe xong mặt nó từ từ đỏ lên chuẩn bị cho hắn một phát thì Hắn cười cười quay mặt về phía nó..... mắt chạm mắt, mặt đối mặt khoảng cách quá gần khiến hai đứa chỉ biết chớp mắt nhìn nhau.

Nó : " Ôi giờ mới thấy anh ta đẹp trai kinh khủng! hầy mình sao thế này..... phải là biến thái mới đúng chứ , cơ mà anh ta xài kem dưỡng da hiệu gì thế nhỉ? hôm nào hỏi mới được." Hắn: " Cái mặt ngu quá đi!"

Sau một hồi chiêm ngưỡng dung nhan phóng đại của nhau, nó bèn giật mình quay sang hướng khác, hắn ho nhẹ rồi cũng trở về với công việc lái xe của mình.

Tiếng trống điểm vào tiết, nó lười biếng gỡ sách vở ra, cô bước vào lớp với vẻ mặt cực kì cực kì không vui. Cả bọn học sinh bên dưới nháo nhào lên, thậm chí kì này thậm thật rồi cô dạy hóa mà không vui thì kẻ chết là nguyên một lớp chứ không phải một đứa nào đó trong lớp thôi đâu. Thường thì cô sẽ kêu cái đứa nào đó lên trả bài rồi xả hết vào cái đứa đó luôn, chẳng có đứa nào từ trên bục giảng của cô về mà còn trọn vẹn, không ăn con 0 thì là ăn một hàng dài bài giảng đạo của cô. Cả lớp lặng thinh hôm nay đứa nào sẽ tử trận đây, đứa nào đứa nấy ngồi cầu nguyện đức chúa, đức phật, đức mẹ và các vị thánh trên trời có linh thiêng thì cho cô lướt qua cái tên của bọn họ đi. Tay chân nó toát hết cả mồ hôi lạnh, hôm qua giận hắn quá nên

lên phòng là nó ngủ một giấc cho tới sáng có ngó ngang gì tới bài vở đâu, sao nó lại quên hôm nay học hóa cơ chứ đã ngu hóa mà gặp cô gọi tên một cái nó tử trận ngay tại chỗ là cái chắc rồi!

Cô lấy sổ điểm ra, khỏi phải nói ở dưới đứa nào cũng sợ đến run người rồi, cô lần từng tên một và sau đó dừng lại ở một cái tên...

- Trịnh Hoàng Hiếu Nhi lên bảng.

Ông trời ơi ông giết chết nó đi sao lại để nó chết thảm hại thế này, nó quay sang nhìn hần nhần nhó mắt hần có một chút lo lắng, cầm theo quyển vở nó lết từng bước lên bảng. Cô cầm quyển vở của nó lên và bắt đầu.

- Em vẽ rùa vẽ rắn gì vào vở đầy thế này! tập học mà em tưởng là nơi em sáng tác nghệ thuật đấy à! chữ gì đây? em đọc lớn lên cho cả lớp nghe xem nào

Cô chỉ vào chỗ sau vở mà trong giờ học rãnh rồi nó đã vẽ vào, trong đó đâu có vẽ rùa đâu nó vẽ con cún mà, cô bắt nó đọc chữ trên đầu con cún, trời! cái đó không đọc ở đây được đâu cô ơi.... nó đứng im như trời trồng cất không nên lời, cả lớp hồi hộp mong chờ xem nó đã viết cái gì, cô chờ mãi mà không nghe tiếng động gì bèn gắt lên.

- Còn không mau đọc, có gan viết mà không có gan đọc à!

Thôi xong rồi, nó nhìn về phía hần ánh mắt đầy vẻ sấm hối rồi từ từ cất tiếng.

- Thưa cô là..... là.... ” Đồ sao chổi chết bầm.... ghét... ghét anh quá đi... Khắc Huy là con cún!”

Cả lớp chột cười ầm lên, Vy, Linh, Tuấn, Hoàng cười lăn cười bò cười như điên, ai đó mặt tối xầm lại nó nhìn thấy bèn cuối gầm mặt xuống vừa xấu hổ vừa lo sợ trông ai kia tức giận như vậy lần này tiêu chắc luôn. Cô giáo có hơi chút buồn cười nhưng đã nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

- Lần sau còn viết bậy thế này nữa là chép phạt nghe chưa? bây giờ nghe tôi hỏi khi đốt cháy thì chất nào có số mol CO₂ bằng với số mol H₂O?

Nó cắn tay suy nghĩ ankan, anken hay ankin đây? trời ơi nó quên mất rồi huhu..... Linh ở phía dưới huơ tay loạn xạ, tay nhỏ vẽ vẽ cái gì đó nó cố gắng nhìn ” a...n....k....” một chữ nữa thôi là nó thoát nạn rồi Linh ơi cố gắng 1 chữ nữa thôi. chột đầu đó vang lên tiếng quát.

- Khả Linh nhắc nữa là con 0 nghe chưa.

Thế đấy đúng là xui xẻo mà, nó bèn nhắm mắt trả lời.

- Dạ thưa cô là ankan ạ!

Bốp..... quyển vở nhắm thẳng xuống bàn cô tròng mắt quát.

- Em học hành cái kiểu gì thế hả? cả kiến thức cơ bản em cũng không nắm là sao? tôi dạy em cái gì... em nghĩ sao mà nói với tôi là ankan hả? đầu em chứa bê tông xi măng cốt thép ở trong đấy à?.....

Và thế đấy một tràng pháo liên thanh liên tiếp nổ ra.... sau 5 phút cô không ngừng nghỉ chỉ dạy nó cách chửi và giữ hơi là như thế nào thì nó được về chỗ tất nhiên một con 0 tròn trĩnh đã vào sổ điểm. đem bộ mặt bí xị về chỗ nó đau khổ gục đầu xuống bàn nó quả thật là “ngu” mà.

Lại tiếp tục cuộc tra tấn đợt 2 khi cô lôi một sấp giấy bài kiểm tra 1 tiết ra.

- Bây giờ tôi sẽ phát bài kiểm tra ra cho các em, lớp trưởng phát bài!

Cái An nhận bài từ tay cô rồi phát cho từng đứa một, nhỏ Linh lại được 9 phần khích nhảy cẫng lên, cái bài kiểm tra 10 của ai kia nằm trước mặt nó cái An đúng thật là bực bội quá đi.

- bài của anh đó!

Nó vút bài kiểm tra sang cho hần, nhìn con 10 mà thêm thương nó chưa bao giờ được 10 điểm hóa cả buồn đẻ sợ, điểm học kì môn hóa nó chỉ được 6 thôi cũng may có toán và lí đều 10 nên mới kéo lên được hạng 4 đấy. cuối cùng bài kiểm tra cũng nằm ngay trước mặt nó nhìn con số trên đó mà nó muốn rút nước mắt trời ơi lại 5 đáng ghét quá!!

Hắn nhìn sang thì lắc đầu nói nhỏ với nó.

- có muốn 10 không?

Nó nhanh nhẩu trả lời.

- Muốn chứ!

- Vậy tôi giúp cô!

- thật không? - nó nghi hoặc hỏi

Hắn gật đầu cái rụp.

- Thật.

chưa kịp vui mừng thì.

- Nhưng.... thôi tôi là con cún mà không giúp nổi đâu.

Nó biết hắn còn để ý chuyện lúc này nên bèn xuống giọng.

- Hì xin lỗi mà, cái đó tôi viết chơi thôi tôi đâu có nghĩ như vậy đâu.

- .....

- Huy ơi! Anh đẹp trai thông minh đừng chấp tôi mà!

-.....

- Huy ơi!!!! Đừng giận nữa mà.

Nó năn nỉ hắn im lặng, tình trạng này kéo từ trường cho đến khi về đến nhà luôn.

- Huy.... chờ tôi.... Huy ơi giúp tôi đi mà, anh giận dai thế!

Đầu hắn sắp phát hỏa rồi, nhịn không được bèn nói.

- Cô mà gọi Huy ơi nữa tôi mặc cô đấy!

- Vậy là anh chịu giúp tôi hả?

Nó xắn ra trước mặt hắn hỏi.

- Mang tập vở của cô lên phòng tôi!

Nói rồi hắn đi một mạch lên phòng nó vui mừng tung tăng về phòng ôm 1 chồng sách hóa mang sang phòng hắn, nhìn cái đống sách nó vừa thấy xuống hắn chau mày.

- Gì đây?

- Sách đó!

Nó thản nhiên đáp kéo ghế xuống bàn. Hắn cầm 1 quyển giở lên nói.

- Cô nhầm học nổi không mà mang sang đây?

Trên ray hắn là quyển tổng hợp đề thi môn hóa, cái này là đề ôn đại học mà nó mua làm cái gì vậy? Kiến thức cơ bản còn lơ mơ mà.... hết nói nổi hắn nhặt mấy cuốn đó lên nhét thẳng vào kệ.

- Nè nè... anh để lên kệ làm gì?

- Cô ngồi im đó cho tôi, làm bài tập này đi!

Hắn đưa cho nó cái đề, nhìn nét chữ nó phấn khích đây là lần đầu tiên nó thấy chữ của hắn đó nha.. đúng là đẹp thật!

- Chữ của anh á? Đẹp quá đi!

Hắn gõ viết xuống bàn.

- Làm đi.

Nó xụ mặt bắt đầu cắm cuối làm, bài thứ nhất quá dễ nó làm đúng kết quả, sang bài thứ hai hần gợi ý mãi nó mới làm ra... bài thứ ba cần viết 10 phút rồi mà nó chả hiểu mình phải tính cái gì một lúc thì viết bừa vào.

- Cái gì đây? Cô lấy đâu ra số này, làm lại.

Hần nhìn đáp án lắc đầu, nó làm lại, 15 phút sau.

- Huy ơi!!!! Tôi làm không ra!

- Kiên nhẫn vào!

Kiên nhẫn kiên nhẫn nó nhai cái từ kiên nhẫn như đọc kinh thánh... kiên nhẫn được thêm 5 phút.

- Huy ơi!!! Anh gợi ý cho tôi đi!

- Dùng bảo toàn khối lượng.

Ừ nhỉ có thể mà nó không nghĩ ra, cắm cúi và cắm cuối 5 phút sau.

Hần vỗ đầu nói nhìn nó như sinh vật lạ.

- Cô BTKL cái gì thế này!

- Cacbon đó!

Mặt hần tối lại.

- Đề bài cho Oxi cô đi bảo toàn Cacbon là thế nào?

Nó nhìn cái đề tự vỗ đầu rồi quay sang cười hì hì với hần.

- Sorry để tôi làm lại.

.....

- Trời ơi Hiệu suất cô đem đi nấu canh rồi à?

- Sai rồi làm lại!

-.....

- Huy ơi!!!! Đúng chưa?

- Sai.

- Huy ơi!!!

.....

- Huy ơi

Ngày hôm đó hai từ ” Huy ơi” phát ra từ miệng nó tăng lên theo cấp số nhân.

.....

Ở một góc khuất của quán bar người ta thấy một chàng trai chốc chốc lại nốc từng ly rượu, đã 2 tiếng trôi qua cậu ta vẫn ngồi đấy. Cánh cửa mở ra một người con gái đi vào cô nhắm thẳng cái bàn có người con trai đó mà tiến đến. Cô giật phăng ly rượu trên tay cậu ra, đang uống ngon lành bị ai phá đám cậu quát lên.

- Diên à!

Mỹ Linh ngồi xuống bắt chéo chân nâng ly rượu đầy uống cạn, nhìn thấy kẻ vô duyên là cô Quân có hơi bất ngờ.

- Sao em đến đây?

Giọng cậu có hơi ngà ngà chắc đã thấm rượu, mặt cũng đỏ ửng lên.

- Sao lại không được đến đây chứ!

Mỹ Linh nói tay với lấy chai rượu rót đầy ly rồi lại dốc cạn, Nhìn bộ dạng của Quân cô thấy xót xa. Nghe An Nhiên báo với cô rằng hai hôm qua cậu đến đây uống đến say mềm mới về nhà cô lo lắng nên hôm nay đến xem thử không ngờ cậu ở đây thật.

- Thật xấu hổ để em nhìn thấy bộ dạng thảm hại này rồi!

Quân cười mỉa mai bản thân.

- Bị nó từ chối rồi à?

Sự im lặng của Quân như ngầm đồng ý, cậu uống cạn ly rượu nói trong tiếng say.

- Lời nguyện của em hiệu nghiệm rồi đấy! Em vui chưa? Cô ấy mãi cũng sẽ không yêu anh và..... anh mãi không có được hạnh phúc.... haha.... em vui chưa?

Mỹ Linh đau lòng, hỏi cô vui chưa cô cũng không biết mình có vui hay không nữa? Hình như là không? Cô chẳng vui chút nào.....

Quân uống đến say mềm, khó khăn lắm cô mới kéo được cậu lên xe, trời đã tối cô đành đưa cậu về nhà mình.

Thả Quân xuống giường cô chạy đi lấy khăn lau mặt cho cậu, đột nhiên cả người bị cậu ôm chặt, đôi môi truyền đến cảm giác ấm nóng..... cậu hôn cô.....

- Nhi à! Anh yêu em..... anh yêu em mà... tại sao... người em yêu lại là cậu ta.....

Cả người Mỹ Linh như chết lặng, cô đẩy mạnh cậu ra, nước mắt khế rơi, cậu hôn cô mà lại gọi tên nó...

Cô dựa người vào tường khóc nức nở mặc cho cậu nằm bên cạnh miệng không ngừng gọi " Nhi..."

65. Chương 60: Cuộc Chiến Giữa Những Cô Gái. (1)

Sáng mặt trời chiếu xuống căn phòng nơi mà một chàng trai đang nằm ngủ, mở mắt căn phòng xa lạ hiện ra, Quân khó nhọc ngồi dậy đầu đau như búa bổ, rốt cuộc cậu đang ở đâu đây? Ngay lúc suy nghĩ rồi bởi thì cánh cửa bật mở, dáng người con gái mảnh khảnh bưng theo một chậu nước ấm và cái khăn mặt, thấy cậu cô cười.... chỉ là cậu không biết sau lớp trang điểm dày kịt ấy là đôi mắt sưng húp... vì khóc! Cô - Mỹ Linh nói.

- Ngạc nhiên sao em lại ở đây nữa à?

Câu hỏi của cô có một chút mỉa mai, Quân lắc đầu.

- Không, anh chỉ thắc mắc ở đây là đâu?

Đó là câu trả lời thật tình, đúng là này giờ cậu đang nghỉ thế. Mỹ Linh vén rèm cửa sổ ra, cả căn phòng ngập trong biển nắng buổi sớm rồi cô mới thông thả ngồi xuống ghế bắt chéo chân từ tốn.

- Đây là nhà em, hôm qua anh say quá nên em đưa anh về đây, không giận hờn gì em đâu chứ!

Quân bước xuống giường cầm theo chậu nước và cái khăn cô vừa mang vào đi thẳng vào phòng tắm, trước khi đi không quên nói vọng lại nhỏ thôi chỉ đủ để cô nghe thấy trong tích tắc.

- Anh không có quyền giận em.....

Cô nhìn theo ánh mặt ngập tràn nỗi buồn vô bờ.

- Chỉ là anh không muốn mà thôi...

Câu nói cô như thì thầm cho chính bản thân mình nghe chứ không phải để đáp lại anh, cô biết trái tim anh không đủ sức để chứa cô, cô biết anh không giận bởi vì anh nào có để ý hay quan tâm những thứ đó, tất cả suy nghĩ của anh đều giành cho nó cả rồi, có phải cho dù nó biến mất khỏi thế giới này anh cũng vẫn vậy ở cách xa cô cả hàng ngàn năm ánh sáng mà cô có muốn đuổi cũng chẳng kịp??

.....

- Ê Huy, chờ tôi với!!!!

Nó hốt hỡi chạy theo hần kêu réo um sùm, chẳng qua là nó ngủ trễ ai đó đứng ở cửa kêu gần cả tiếng cũng chẳng thềm đả động gì tới, đến khi cái đồng hồ thứ 5 trong phòng kêu lên nó mới giật mình tỉnh giấc. Sau 2 phút VSCN thần tốc nó ló mặt ra khỏi phòng và nhận được một tin nhắn mới với nội dung bí ẩn mùi mẫn như sau " Nhi à! Cô..... đi bộ nhé! Bye." Phải nói quá mùi mẫn nhỉ? Làm nó chạy như điên đuổi theo chiếc Lexus vừa mới phóng từ nhà xe ra khỏi và hình như là chiếc xe đó không có ý định chờ nó mà..... huhu cho nó đi bộ.

- Phạm Khắc Huy, anh đừng để tôi đuổi kịp, tôi sẽ bám bám bám anh ra làm cháo thịt băm....

Dù chạy mệt thở không ra hơi cái miệng nhỏ xinh của nó vẫn rất siêng năng hoạt động, tội nghiệp cái người trên xe hắc hơi liên tục không ngừng nghỉ với chu kì là 2s 1 lần. Hần nhìn theo kính chiếu hậu gương mặt ửng đỏ nguyên nhân cũng vì cái đĩa ở phía sau không biết nó đang chửi rửa cái gì mà hần liên tục hắc hơi như vậy.... được đã vậy thì hần sẽ cho nó tập thể dục buổi sáng vậy để nó biết thế nào là lễ độ. Xe của hần cứ vờn qua vờn lại không nhanh không chậm mà lạng lạng trong tầm mắt nó làm cái đĩa phía sau tức muốn lộn ruột.

- Ác ôn, nhỏ mọn, biến thái, hừ.... anh là ĐẠI ÁC MA!!!!

Ba từ ấy cứ tự nhiên chạy vào tai hần, cánh môi khẽ nhếch lên 1 đường cong hoàn mỹ cùng lúc chiếc lexus xa dần xa dần trước mắt nó. Nhìn theo với ánh mắt đầy đau khổ, nó đưa tay nhìn đồng hồ trời ơi 6h50 rồi, 10 phút nữa là vào học nó làm sao chạy đến trường kịp đây.

- Đáng ghét.... nói đi là đi.... anh đi luôn nhé sao chối, hằng năm vào ngày này tôi sẽ làm mâm cơm cúng thêm ba cây nhang cho anh.....

Nó ngồi xuống bên vỉa hè, tay vẽ vẽ gì đó miệng thì ngiên răng chửi rửa..... và ở xa xa trong chiếc oto màu đen có 1 chàng trai đang dõi theo từng cử chỉ của nó. Hần nhìn về phía nó lắc đầu cười mỉm.. " Đúng là trẻ con!" Lúc này hần chỉ có ý định chọc nó nên mới cho xe chạy nhanh đi rồi lại vòng trở về chỉ tại nó ngốc quá có để ý đâu mà thấy.

Đang ngồi đu đưa thả hồn theo làn gió, không gian thơ mộng chợt ở đâu có tiếng còi xe ầm ỹ vang lên thế là không gian bị phá tan tành, nó ngẩng lên liếc xéo cả người lẫn xe rồi chạy vội lại gõ cửa kính.

- Nay hạ kính xuống! Tôi cần nói chuyện với anh.

Để nó dạy cái tên này cách hành xử văn hóa giao thông mới được vô phép tắc quá mà chỗ người ta đang ngồi lại bấm kèn inh ỏi, dù gì cũng đang không vui nó mài miệng sẵn rồi bây giờ chửi không hay không ăn tiền đấy!

Kính xe từ từ hạ xuống, người con trai trong xe đeo kính che hết nửa khuôn mặt, nó hơi đứng hình vì.... " ôi sao lại đẹp giống tài tử hàn quốc thế này, da trắng đeo thêm kính nhìn ngầu quá! Sao chối nhà mình mà đeo kính chắc cũng đẹp như vậy..." nó nhìn tên này trông quen lắm mà nhất thời chẳng nhớ ra là đĩa nào, thôi kệ đĩa nào nó cũng mặc chửi là phải chửi thế thôi!

- Nè, tôi nói cho anh biết nhé! Nhìn anh ăn mặc lịch sự đi xe sang chảnh thế kia mà không ngờ lại là 1 con người vô văn hóa như vậy....

Đầu ai đó nóng dần lên..

- Anh chảnh thì kệ anh nhưng mà lại lượn lờ trước mặt tôi làm gì? Hết chỗ anh không đậu không bóp kèn mà lượn ngay chỗ tôi ngồi là sao? Có biết như vậy là phiền tôi không? Đồ vô duyên mà.... hừ...

Ai đó sắp bốc khói nghi ngút rồi... nó vẫn chưa chịu yên.

- Nay anh bị câm bị điếc à? Có lỗi tại không vậy? Sao không trả lời, tôi là tôi ghét mấy người như vậy lắm nghe chưa?

Nó chỉ định chửi tên này vài câu cho bỏ tức thôi nhưng mà không hiểu sao lúc kính xe hạ xuống cơn bức bối của nó lại càng tăng cao và tăng cao. Bây giờ bình tĩnh lại nó mới lấy làm lạ, xe này, người này sao giống.....

- Chửi đủ chưa?

Âyda tiếng nói này quen lắm nha, nó chớp mắt liên hồi và rồi lù lù ra phía sau xem biển số xe.... thôi rồi số này chẳng phải là của tên chủ nhà ác ôn của nó hay sao???

Hắn tháo mắt kính xuống mặt đen thui, nó nhìn thấy ánh mắt ai đó mà vô thức lùi ra sau mấy bước sống lưng lạnh toát, tay chân đổ mồ hôi hột. Sau một hồi tra tấn bằng ánh mắt hắn bước xuống kéo nó đẩy thẳng vào xe, gương mặt đầy sát khí.

- Tôi.... tôi không cố ý.... chửi anh... đâu mà!

Hắn quay sang lườm khiến nó nuốt nước bọt không dám hó hé, ừ thì nó rất là sợ hắn....

- Không phật cô không biết sợ là gì mà....

Dứt lời hắn cho xe chạy với tốc độ kinh khủng nhất có thể, nhìn hai bên đường lướt qua như những thước phim hành động làm nó sợ chết khiếp, xe của hắn luôn lách trên đường, chọt hắn nhắm ngay chiếc xe tải mà phóng nó phát hoảng la lớn...

- Trời ơi xe tải kia!!!!!!!

Hai xe chỉ cách nhau trong gang tấc hắn đã bẻ lái rẽ sang hướng khác, nó thở phào nhẹ nhõm tim nó suýt nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi. Hắn lại tiếp tục tăng tốc chiếc xe cứ như tên lửa lao đi xé toạt cả không gian. Mặt nó xanh lè tái mét nhắm tịt mắt khóc lóc âm lên.

- Huhu.... tôi chưa muốn chết đâu....

- Anh bị điên rồi, áaaaaa....

Hắn nhìn sang mỉm cười sảng khoái tiếp tục tăng tốc, nó lì lăm không chĩnh nó nhất định sẽ rất khó bảo lần này phải cho nó chừa.

Nó không dám nhìn phía trước cũng không dám hé mắt ra xung quanh nữa, cái xe cứ lắc đầu nó bắt đầu ong ong cả lên, buồn nôn quá đi.

Cuối cùng chiếc xe điên này cũng dừng lại nó cảm tạ trời phật phù hộ cái mạng này vẫn giữ được, tình trạng vừa rồi quá nguy hiểm mà nó thề không bao giờ chọc giận hắn trước khi đi đâu nữa, hắn mà dùng cách này tra tấn nó nữa thì chết mất. Chợt từ bụng dội lên một cơn khó chịu nó bay ra khỏi xe đến bên lề đường nôn thốc nôn tháo, hắn nhìn thấy tự nhiên xót dễ sợ bèn đến bên cạnh vỗ nhẹ vào lưng, nó nôn xong mặt mày trắng bệch chưa ăn tí gì vào bụng nữa mà nôn hết thể này ruột gan nào chịu nổi đây trời ơi!!

- Cũng tại anh đấy!

Nó lườm lườm gạt tay hắn ra đi về lớp, đầu óc vẫn còn choáng váng nên đi chẳng ngay đường thẳng lối gì cả, hắn thấy vậy chạy ngay lại đỡ nó.

- Buông ra, ai cần anh đỡ, tôi tự đi được.

- Ừ đi được, cái cột phía trước kia đi đi rồi đâm thẳng cái đầu vào đó luôn.

Hắn chỉ cái cột nói, nó mới để ý ừ nhỉ xem nữa u đầu, thế là hắn đường hoàng ôm nó đi về lớp, nó ở trong lòng hắn mỉm cười vui vẻ.

Một buổi học hết sức buồn tẻ và vui vẻ vì lâu lâu nó được làm bà hoàng sướng dễ sợ, nó chỉ cần ôm đầu nói choáng, khát hay đói là 5 phút sau có bánh có nước ở trên bàn và người mua không ai khác chính là hắn.

- Âyda.... đau đầu quá!

Nó vờ ôm đầu mặt nhăn mày nhíu ai kia thấy vậy ngồi sát lại lấy tay khẽ xoa xoa đầu làm ai kia vừa vui vừa thương.....

Nói vậy thôi chứ mấy trò của nó làm sao qua nổi mắt hắn chỉ là muốn làm cho nó vui thôi, nó vui tự nhiên hắn cũng thấy vui.

Ra về, nó với Vy và Linh nói cười rôm rả từ lớp ra đến nhà xe, hắn đi phía sau cùng với Tuấn và Hoàng.

- Hoàng này lúc này tao thấy mày lạ lạ làm sao ý?

Tuấn vuốt cằm buông 1 câu, Hấn không nói gì nhưng cũng nhìn Hoàng chờ câu trả lời, Hoàng nhìn mặt chẳng lẽ mặt cậu về nguyên 1 chữ lạ rồi sao..

- Có gì đâu, mày rồi hơi.

- Không nhé tao không rồi hơn nhé cả Linh cũng nói đấy?

Hoàng cứng họng không biết phải nói gì, bỗng từ đâu vang lên tiếng gọi, một vật thể lạ bay đến chắn giữa ba chàng trai.

- Hừ.... ba anh hết hồn chưa... - Quỳnh Anh cười toe toét.

Tuấn hết nhìn Hoàng nhìn hấn thì quay sang nhìn Quỳnh Anh.

- Hề hề... hết hồn.... ghê!!!

Hoàng mừng thầm kéo tay Quỳnh Anh đi thẳng không quên vẫy tay với Tuấn và Hấn.

- Bye nhá, tao đi đây!!!

Chợt điện thoại trong túi hấn reo lên, nghe xong hấn đến chỗ nó nói.

- Cô chờ 10 phút nữa Lâm lái xe đưa cô về, tôi có việc gấp.

Nói xong hấn đi thẳng nó ngơ ngác nhìn theo, đúng 10 phút sau Lâm đến nó lên xe cho anh đưa về.

- Em tên Hiểu Nhi hả?

- Đúng rồi anh, sao vậy?

Nó vô tư trả lời, Lâm lắc đầu cười.

- Không anh sợ mình quên.

À một tiếng nó lấy điện thoại ra chơi game, ngồi trong xe nó vẫn còn bị ám ảnh chuyện ban sáng nên chơi game là tốt nhất. Một lúc sau Lâm có điện thoại.

- Alo tổng giám đốc tôi nghe.

- Đang trên đường về nhà cậu đây, em ấy đang chơi game.

Lâm nói tai nó có cố gắng lắng nghe, Lâm thấy vậy cười cười câu sau anh cố tình nói lớn.

- Được rồi anh và Jelly cứ hâm nóng tình cảm đi không cần bận tâm.

Anh cúp máy nhìn vào kính chiếu hậu sắc mặt nó không vui một chút nào, Lâm thích thú tổng giám đốc mỗi ngày anh làm mặt lạnh với tôi hôm nay cho anh nếm mùi vị đau khổ. Nó nghe những gì Lâm nói với hấn mà khó chịu quá vậy là Hấn và cô ta đang ở cùng một chỗ sao, không được cứ cái đà này người yêu cũng bị cô ta giành mất, không được nó không thể để chuyện đó xảy ra.

- Anh có biết tên sao chổi đó đi đâu không?

Lâm nghe nó kêu hấn là tên sao chổi thì buồn cười chết được, anh ho nhẹ nói.

- Ý em là Khắc Huy đó hả? Cậu ấy đến công ty bàn chuyện với giám đốc thiết kế rồi!

- Giám đốc thiết kế là Jelly phải không?

- Ủ đúng rồi!

Hừ... bàn chuyện gì chứ đi tán tỉnh nhau đây mà, đã vậy nó sẽ không để hai người này toại nguyện đâu.... thiếu nó sẽ mất vui đấy.

- Anh chở em về nhà rồi chờ em 20 phút nhé!

Lâm ngạc nhiên cứ tưởng nó sống chết đòi anh đưa đến chỗ hấn chứ chẳng lẽ anh nghĩ không đúng...

- Để làm gì vậy?

- Em có chuyện cần anh giúp, nhanh lên đi anh trễ bây giờ..

Nó hồi thúc, Lâm đành tăng tốc, về đến nhà nó bay thẳng vào nhà bếp, sau 15 phút xào xào nấu nấu, nó cho tất cả vào camen rồi mình thì lên phòng thay đồ. Lâm đợi ngoài xe gật gà gật gù một lúc nó trở lại nhìn nó từ đầu đến cuối làm Lâm há hốc miệng.

- Em... em đi đâu mà.. ăn mặc đẹp vậy?

- Chờ em đến công ty đi!

Nó ra lệnh luôn, Lâm giờ mới hiểu cười cười cho xe chạy thẳng đến công ty.

Bước xuống xe nó ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà đồ sộ trọc trời phía trước bằng ánh mắt ngạc nhiên và tán thưởng, hai chữ H&H to đùng ở giữa làm nó chú ý, hãng thời trang này là hãng mà nó mê đắm đuổi đây mà, trùng hợp thật. Công nhận hẳn là đại thiếu gia con nhà giàu có như vậy, trong một phút giây nào đó nó tự thấy mình không xứng đáng với hẳn nhưng suy nghĩ ấy nhanh chóng bị gạt bỏ, tình yêu không phân biệt những thứ đó hà cớ gì nó phải mặc cảm, nó cũng từng là tiểu thư mà.

Thế là nó ngẩng cao đầu hiên ngang đi thẳng vào công ty, đến quầy tiếp tân nó vui vẻ hỏi chuyện.

- Chị ơi cho em hỏi phòng tổng giám đốc ở đâu ạ?

Cô gái trực ở đây lên tiếng, trông điệu bộ của cô ta nó chỉ muốn giết giết quách đi cho xong nhìn mà phát ghét quá đi.

- Có hẹn trước không? nếu không thì mời đi cho tổng giám đốc rất bận không thể tiếp cưng đâu.

Hừ coi điệu bộ của cô ta kìa trời ơi nó ngứa tay quá đi thôi, nhân viên ở quầy tiếp tân phải là người lịch sự trong cách giao tiếp với khách sao hẳn lại thuê cô ta chứ cả phép lịch sự cơ bản cũng chẳng có, bề ngoài thì chẳng ra làm sao môi son lòe loẹt, áo thì hở trước hở sau. Nó thầm chửi hẳn không biết chọn nhân viên lần này về phải nói cho hẳn biết mới được chừng mắt quá đi.

- Sao chị biết anh ấy không tiếp tôi? - nó ngẩng đầu lên hỏi cô ta.

Nghe nó nói cô ta cười khẩy.

- Những người xếp hàng đòi gặp tổng giám đốc như cô tôi gặp nhiều rồi, toàn là một lũ hám trai cả thôi.

Xúc phạm rồi nhé nó chẳng còn kiêng nể gì nữa, mạnh miệng nói.

- Vậy cho hỏi mặc áo sơ mi để mở cả 3 cúc như chị, bên trong bên ngoài đều hở hén để gái nó nhìn phải không?

Câu nói của nó có hơi to làm mọi người ở đại sảnh phải ngoái đầu nhìn về phía nó và cô ta, mặt cô ta đỏ hết cả lên nhìn nó quát.

- Nhãi ranh khôn hồn thì mau ra ngoài nếu không tao cho bảo vệ vào còng đầu mày ra bây giờ.

- Gọi bảo vệ vào đây ngay đi, để tôi gọi điện cho người yêu tôi ra ha!

Nó cười vui vẻ lấy điện thoại màu đen bóng loáng mà hẳn mua cho ra ai nấy đều ngạc nhiên, phía sau chiếc điện thoại có khắc một cánh hồng màu bạc lấp lánh mà biểu tượng này hình như bọn họ đều có nhìn thấy khi tổng giám đốc nghe điện thoại, ai nấy đều phần khích lần này có chuyện vui xem rồi cho cô ta chừa. Cô ta là Tuệ Hân con gái của giám đốc bộ phận nhân sự ỷ vào mẹ mới được vào làm đã vậy còn rất phách lối lần này cho cô gái trẻ này chính một lần để cô ta bỏ thói kiêu căng ấy đi, mọi người cũng cùng suy nghĩ với nhau rằng nó là người có mối quan hệ đặc biệt với tổng giám đốc của họ nhìn cánh hồng ấy thì biết, còn Tuệ Hân hình như cô ta không biết.

- Người yêu mày có đến cũng vậy thôi!

Nói xong cô ta nhấn điện thoại lên gọi bảo vệ, nó cũng bấm nút gọi.

- Bảo vệ phải không ở đây đang có người làm loạn anh vào đây mau đi!

Tuệ Hân cúp máy cười đắc ý, mọi người xung quanh bàn tán, người ta chỉ nghe thấy nó chỉ nói một câu duy nhất vào điện thoại ” tôi cho anh 1 phút 30s xuống đại sảnh nếu không chờ nhật xác tôi về đi” ngắn gọn đơn giản xong nó cất điện thoại vào ung dung ngồi xuống ghế chờ. Một lúc bảo vệ vào đến nơi, Tuệ Hân hất mặt về phía nó, bảo vệ đi tới cầm tay nó dắt đi.

- Sao? Nhóc con muốn đấu với chị hả? em còn yếu lắm !

Nó nghe cô ta nói chỉ cười mỉm, miệng đếm nhỏ..... 3... 2...1....

- DỪNG TAY!!

Có tiếng nói lớn ánh mắt mọi người hướng về phía đó, còn nó hất tay của bảo vệ ra đi về phía người đó, tay vòng sang ôm người đó thật chặt nũng nịu.

- Anh ơi.... cô ta định cho bảo vệ tống cổ em ra ngoài anh phải làm chủ cho em.

Hắn nhìn nó ánh mắt không giấu được vẻ ngạc nhiên, không biết lại đến đây gây chuyện làm gì nữa nó đúng là ăn không ngồi rồi đấy mà, mọi người còn ngạc nhiên hơn cả, từ khi tổng giám đốc lên nhận chức chưa bao giờ thấy có cô gái nào đến gần ôm ấp như thế này cả ngoại trừ gần đây có cái cô Jelly giám đốc thiết kế gì đấy thôi, nhưng mà nhìn ánh mắt của tổng giám đốc nhìn cô gái đó đi vừa có một chút lạnh nhạt nhưng người ta vẫn có thể nhìn ra cả sự yêu thương ngập trong đáy mắt lạnh lẽo ấy. Mọi người được dịp chiêm ngưỡng cảnh tình cảm mùi mẫn của tổng giám đốc nên ai cũng phấn khích vì tổng giám đốc lúc nào mặt mày cũng lạnh nhạt nếu không thì nghiêm chỉnh đến phát sợ. Cả đại sảnh bao gồm cả Tuệ Hân đơ người khi lần đầu tiên chứng kiến tổng giám đốc cười một nụ cười đẹp mê li, ai cũng mê mết nào có biết rằng phía sau nụ cười ấy là một màn chiến tranh lạnh. Nó thấy hắn cứ mãi nhìn mình không phản ứng gì bèn nhéo một cái bên eo hắn ánh mắt phóng ra lời cảnh cáo ” Anh tốt nhất đừng làm tôi mất mặt nếu không cứ chờ đấy!” hắn thoáng nhăn mặt vì nó nhéo đau quá muốn ném nó ra khỏi công ty luôn nhưng ai đó ôm chặt quá ném không được cũng không nỡ ném.

- Em nói ai?

- Ừ cô ta đó! - nó làm giọng nũng nịu hắn nghe mà muốn ói luôn vậy đó, nó cũng không khá khẩm gì hơn lần đầu tiên nó thấy nổi da gà vì giọng nói của chính mình.

Tuệ Hân bần rùn cả tay chân khi hắn liếc mắt về phía cô ta, hắn nói bằng chất giọng lạnh nhạt.

- Tôi tuyển cô để cô kêu bảo vệ đuổi khách à?

- Tổng giám đốc tôi.... tôi không có....

Cô ta lấp ba lấp bắp không biết phải nói gì, nó cười thầm nói thêm.

- Anh không biết đâu cô ta khinh em không đủ tư cách gặp anh còn nói em hám trai lại dụ dỗ anh nữa đó hức hức....

Nó nói một mạch rồi dụi đầu vào ngực hắn khóc ngon lành (khóc giả đấy mà), hắn thở dài trong lòng nó lại bày trò rồi thôi xin lỗi cô nhé Tuệ Hân ai bảo cô đắc tội con tắc kè này làm gì.

- Từ mai cô nghỉ việc đi.

Nói xong hắn lòi tuột nó lên phòng, nó vui vẻ quay ra sau le lười với cô ta, Tuệ Hân hốt hoảng chạy theo kéo tay hắn.

- Tổng giám đốc anh vì tình cảm cá nhân đuổi việc tôi như thế này tôi không phục.

Hắn dừng lại hất tay cô ta ra.

- Cô đừng tưởng những việc cô làm tôi không biết, nhìn cách ăn mặc của cô cũng không đủ tiêu chuẩn rồi!

Quá bức bách cô ta kéo nó ra khỏi người hắn rồi giáng một cái tát vào má nó khiến 5 ngón tay in đỏ trên má của nó, nơi đó đau rát khiến nó nhăn mặt vừa định tát lại cô ta thì hắn đã nhanh tay hất cô ta ngã xuống đất quất.

- Cô gan nhỉ? bảo vệ đâu lôi cô ta ra ngoài không cho cô ta vào dù chỉ nửa bước.

Nó và hấn vào thang máy, Tuệ Hân bị bảo vệ đuổi ra ngoài đám đông giải tán trong vui vẻ.

Ở trong phòng tổng giám đốc.

- Aaaaa.... đau nhẹ tay thôi!

Nó hét lên, hấn đang chườm đá cho nó dấu tay đã mờ dần nhưng mà vẫn còn đau lắm, hấn bực bội nói.

- Cô giỏi lắm mà sao lại dễ bị tát hả?

- Ô sao lại mắng tôi, cô ta tát bất ngờ làm sao tôi biết mà tránh chứ! quá đáng !

đã đau mà còn bị quát đúng là xui xẻo mà, hấn nhẹ giọng lại.

- Còn đau không?

- Anh lo lắng cho tôi à?

Bị nó hời làm hấn chột dạ bèn nói.

- Tôi sợ cô phiền tôi làm việc thôi! mà cô đến công ty làm gì?

Hấn thắc mắc lúc này đang bàn việc với Jelly thì nó gọi câu nói lấp lửng của nó làm hấn lo muốn chết ra đến đại sảnh thấy nó ngồi nhịp chân hấn mới thở phào nhẹ nhõm, đứng xem kịch vui một chút hấn mới ra mặt.

- Tôi đến đưa cơm cho anh, ở đó kìa!

Nhìn theo tay nó, cái camen màu hồng nằm chễm chệ trên bàn làm lòng hấn vui vui/

- Cô tốt vậy à?

Nó không thèm trả lời mắt nhìn dáo dạt khắp phòng như tìm kiếm cái gì đó, chợt ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

- Vào đi!

Jelly mở cửa đi vào phòng, nó ngồi quay lưng nên không thấy cô ta và cô ta cũng không thấy nó, tiếng nói cất lên nó nghĩ thầm ” cuối cùng cũng xuất hiện...”

- Chuyện gì ồn ào ở đại sảnh vậy? tôi nghe mọi người bàn tán dữ quá!

- Không có gì nghiêm trọng, con tắc kè xuất hiện thôi!

Hấn vừa dứt câu nó đã liếc hấn một cái muốn cháy mắt, Jelly tới ghé ngồi mới biết sự có mặt của nó cô cất giọng mỉa mai.

- À tôi biết con tắc kè anh nói ra sao rồi!

Nó muốn phát điên lên, hấn và cô ta kẻ bè người hát vui vẻ quá mà.

- Lâu quá không gặp nhỉ? - nó mở miệng sắc mùi hời han

- Ủ hai hôm rồi đấy!

Jelly này cũng không tồi xứng đáng làm đối thủ của nó đây, trả lời nó xong Jelly quay sang hấn nói.

- Trễ rồi chúng ta đi ăn cơm thôi, tôi và anh chưa ăn gì từ trưa đến giờ đây!

Hấn chưa kịp lên tiếng nó đã chen ngang.

- Không cần tôi có đem thức ăn tới cho anh ấy rồi!

Hai từ anh ấy làm hấn nhìn nó chằm chằm vậy mà nó có biết đâu chỉ một lòng chú ý đến Jelly thôi.

- Mấy thứ đó làm gì có đủ dinh dưỡng chứ, Khắc Huy muốn ăn đồ Pháp kìa, tôi và Huy đã bàn với nha rồi! cô tới trễ nha!

Ức chế đó là cảm giác của nó lúc này, cái tên sao chổi chết tiệt bài đặt đồ Pháp với đồ Đức hẳn là đang chê nó nấu ăn dở đây mà, liếc xéo hẳn một cái nó vui vẻ đáp.

- Tôi nấu cho anh ấy ăn mỗi ngày đấy chắc cô nhầm rồi anh ấy làm gì chê còn khen hết lời! chúng tôi ở cùng một nhà sở thích của anh ấy làm sao tôi không biết được cơ chứ!

Jelly thoáng ngỡ ngàng, nó và hẳn ở cùng nhà sao? còn hẳn bị nó đưa từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác tự hỏi chẳng lẽ nó bị trúng tà? Hai cô gái cãi nhau chỉ chốc hẳn chẳng nói được một câu nào, thấy tình hình không ổn nó bèn nói.

- Thôi vậy chúng ta đến nhà hàng Ý đi, Huy rất thích ăn mì Ý trùng hợp đó là món khoái khẩu của tôi. sao cô đi không Jelly?

“Giỏi lắm Hiểu Nhi chẳng lẽ tôi thua cô” Jelly cười tươi đáp.

- Được thôi nếu Huy đồng ý!

Nó nghe vậy thì nhìn hẳn ai dè hẳn như người ở trên mây nó bèn đá mạnh vào chân hẳn một cái, hẳn giật mình không biết gì cũng gật đầu.

- Ủ!

Thế là nó vui vẻ kéo tay hẳn đi thẳng ra ngoài, Jelly có hơi chút bực bội đi theo sau, cả ba đến nhà hàng Ý.....

66. Chương 61: Cuộc Chiến Giữa Những Cô Gái (2).

Tại nhà hàng Ý.

Ba dáng người bước vào, vừa xuất hiện đã thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người, ba người ba mảng màu đối lập tạo nên lực hấp dẫn lạ thường. Hẳn thường ngày đã ” ngẫu” nay còn ngẫu hơn với áo sơ mi trắng và quần jean đen hôm nay lại trông rất cuốn hút một chút “menly” một chút “cool” làm các cô gái ở đây nhìn Hẳn bằng cặp mắt trái tim. Jelly lại là một mảng màu khác, cô diện bộ váy hàng hiệu đắt tiền, váy ôm sát các đường nét cơ thể khiến cô trở nên quyến rũ trong mắt mọi người, tuy vậy vẫn giữ được nét trong sáng quyến rũ nhưng không hở hang một chút nào. Nó lại khác, với quần baggy và áo pull nó đã có thể tung tăng bay nhảy rồi, phong cách đơn giản cá tính cộng thêm cái mái lưa thưa phía trước nó đúng chất một đứa “con nít”, gương mặt quá đỗi ngây thơ ấy có thể đáng lừa tất cả mọi người đấy, nó đúng là con nít nhưng là con nít ” quỳ” thì đúng hơn.

Nó, Hẳn và Jelly cùng nhau bước vào bên trong của nhà hàng, hai cô nàng nhìn xung quanh có đến 3 chỗ còn trống, bên phải và bên trái là bàn có ghế đối diện nhau còn ở giữa là bàn có ba cái ghế đặt xen kẽ nhau. Không cần hỏi ý kiến đương sự nó và Jelly đồng quan điểm và đồng suy nghĩ 3..2..1 cả hai người mỗi người nắm 1 cánh tay của hẳn lôi đi về hai bên bàn trống với mục đích ” Bàn đối diện thì cho cô ta ngồi 1 mình, còn mình ngồi với Huy ô la la...” Nhưng rất tiếc đời không như là mơ, hai người kéo hoài kéo mãi chẳng thấy hẳn nhúc nhích gì cả nhìn lại thì mới bốc hỏa ” Cô ta cũng nắm tay Huy làm gì vậy?” câu hỏi đặt ra nhưng chẳng có ai trả lời, Jelly nhanh miệng nói.

- Chúng ta ngồi bàn này đi. - Cô lấy tay chỉ về phía bàn trống bên trái, nó nhìn theo rồi nhanh chóng bác bỏ ý kiến.

- Không ngồi bàn này đi, bàn này gần cửa sổ thích hơn!

Nó lại chỉ về cái bàn trống bên phải, Hẳn hết nhìn theo tay Jelly lại nhìn theo tay nó rồi lại nhìn xuống ” tay mình” đã bị hai cô nàng nắm kéo qua kéo lại không biết phản ứng ra sao luôn đành để mặc vậy. Jelly lại đưa ra ý kiến của mình.

- Cửa sổ có gì hay ho chứ!

- Sao không, ngồi ở cửa sổ vừa mát vừa có thể nhìn ngắm được nhiều thứ lại rất thư giãn nhé!

Khá hài lòng vì những dẫn chứng của mình nó vui vẻ hất mặt với Jelly, nhìn vẻ đắc ý của nó làm Jelly tức điên lên nếu biết vậy từ đầu cô đã đứng bên phải hẳn rồi vậy cuộc chiến này cô thắng chắc hừ tức lắm mà chẳng làm gì được, chợt cô nảy ra ý nghĩ.

- Anh nghĩ nên ngồi ở đâu hả Huy?

Đang im lặng tự dưng bị lôi vào cuộc khiến hẳn không biết phải làm sao, nhìn sao nó thì trời ơi nguyên cái mặt cảnh cáo 52 inch trước mặt thờ dài nhìn sang Jelly lại nhận được một nụ cười đầy ẩn ý cùng với cái bầu tay đau rát ở cánh tay trái. Đường nào cũng là “tử” hẳn nhất thời nhìn thấy cái bàn ở giữa, hai người thích hai bên vậy thì hẳn thích ở giữa, đối sang hẳn kéo tay hai cô gái vào cái bàn ở giữa kèm 1 câu nói.

- Tôi thích cái bàn này hơn!

Ngồi vào bàn hai cô nàng lại lườm nhau tóe lửa, chỗ ngồi xen kẽ hẳn ở bàn giữa hai cô nàng lại ngồi hai bên đối diện (kiểu thế này • =) . Phục vụ mang menu ra.

- Các vị dùng gì?

Cái Menu vừa đặt xuống nó đã chồm người đưa tay lấy một cánh tay khác cũng vươn ra, hai người lại nhìn bàn tay của đối phương.

- Đây tôi lấy trước mà! - Nó nói giật cái menu lại.

- Ai nói chứ? - Jelly cũng không vừa đưa tay giật lại

Thế là cái menu giống như sợi dây nó và Jelly mỗi người nắm 1 đầu kéo qua kéo lại, đã 1 phút vẫn chưa phân thắng bại cái menu hết chạy qua phải lại chạy qua trái. Cô phục vụ trở mắt nhìn hai đứa nó trong lòng cảm thán ” Trời ơi rách cái menu tôi bị đuối việc bây giờ!” còn hẳn á... hơ hẳn căn bản không quan tâm đâu, hẳn vẫn ngồi nhịp chân đọc tạp chí thời trang kia kìa. Hai cô gái vẫn không ai chịu bỏ cuộc mà còn quyết tâm cao độ hơn, đến khi cái menu sắp có dấu hiệu đứt lìa thì nó mới lên tiếng hòa hoãn.

- Hay bây giờ tôi gọi trước được không?

Nó vừa dứt lời Jelly đã nói thẳng.

- Không, tôi gọi trước.

Đầu nó bốc hỏa nhưng cố gắng kiềm chế lại nó buông tay đang nắm cái menu ra cười tươi nói.

- Ok. Nhường cho cô đó, thực đơn các món Ý tôi căn bản đã thuộc nằm lòng rồi!

Xong nó quay sang chị phục vụ gọi món.

- Chị cho em 2 phần spaghetti, 2 phần chicken Parmigiana, 1 phần pizza và 1 panna cotta 1 gelato. Hai món tráng miệng mang ra sau nhé chị!

Gọi xong xui nó nhìn sang Jelly cô nàng đang nhìn nó đăm đăm nhưng mà ánh mắt không phải chứa đựng tình cảm mà ánh mắt đánh lại như phóng ra phi tiêu giết chết nó ngay lập tức. Nguyên nhân là do nó nói mĩa mai cô không biết các món ăn Ý cần phải dùng đến menu còn nó đã thuộc rồi nên không cần dùng, Jelly tức giận là vì như vậy từ nhỏ tới lớn cô không nhường cho người ta thì thôi chứ ai dám mở miệng nói nhường với cô, bản tính cô cao ngạo nên cảm thấy tự ái với câu nói vừa rồi của nó. Nó thì không nhận ra vấn đề cứ tưởng cô ta nhìn nó là vì tức đã thua nó thế thôi, thấy Jelly cứ ngồi im re nó lên tiếng.

- Cô gọi gì đi chứ! Để chị ấy đứng đây mãi à?

Lườm nó 1 cái Jelly quay mặt nói với cô phục vụ.

- Cho tôi 1 phần Bucatini all'amatriciana, 1 cái lẩu và 1 phần semifreddo.

Cô phục vụ đi vào nó bắt đầu vui vẻ nói bân quơ.

- Hai người là đối tác làm tôi cứ tưởng là hai người là bạn thân đấy!

Jelly cười đáp.

- Hai chúng tôi không chỉ là đối tác thôi đâu.

Nó ồ lên một cái, mặt hơn mắt vẻ vui như lúc đầu, nhìn sang hấn từ nãy tới giờ ngồi im re như khúc gỗ làm nó bực bội nhào tới gấp quyển tạp chí vứt vào một góc, hấn bị nó lấy mất thú vui thì ngẩng đầu lên nhìn nó.

- Anh đến ăn hay đến đọc tạp chí hả?

- Ăn.

Hấn trả lời cộc lốc làm nó ức chế phía đối diện Jelly nhìn nó cười khúc khích càng làm tăng thêm sự bực tức trong nó thế là bao nhiêu nó gom lại xả 1 lượt lên người hấn.

- Biết vậy thì tập trung vào ăn đi có đọc thêm cũng vậy thôi!

nhận được cái lườm từ nó hấn thôi không đọc nữa, chợt điện thoại trong túi hấn run lên thế là hấn đứng lên ra chỗ khác nghe điện thoại bàn chỉ còn lại nó và Jelly, cô ta cất tiếng.

- Đừng tưởng cô ở cùng nhà với Huy thì tôi sẽ bỏ cuộc nhé! tôi không dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.

Nó nhún vai bình thản nói.

- Tùy cô thôi! dù gì cơ hội của tôi vẫn nhiều hơn cô mà.

Jelly định nói gì đó nhưng hấn đã trở lại nên đành thôi. Hấn vừa định ngồi xuống thì cơn đau đầu từ đâu kéo đến khiến những thứ xung quanh trở nên mơ hồ, khó khăn lắm mới ngồi xuống được cơn đau ngày càng quặn thắt đầu hấn dường như muốn nổ tung ra, cố gắng làm ra vẻ bình thường nhưng nó vẫn nhận ra sự khác biệt từ cái chau mày kia. Ở cùng hấn lâu như vậy nó có thể đoán được một số cử chỉ từ khuôn mặt hấn, vì hấn ít cười và thường nhăn mặt hay chau mày nên mỗi khi như vậy thì một là hấn đang tức giận, hai là cố gắng kiềm chế điều gì đó, mà ở đây đâu có gì để hấn phải tức giận đâu.

- Anh làm sao vậy? - nó hỏi.

- Không sao.

Hấn lắc đầu, sau một lúc cơn đau dịu đi và biến mất, hấn có hơi thắc mắc chẳng lẽ vì hấn ăn không đủ bữa nên mới hoa mắt và chóng mặt như vậy, nhưng rồi cũng gạt những thứ ấy sang một bên. Nó nghe hấn nói vậy cũng thôi không quan tâm nữa nhìn xuống điện thoại hấn nó hơi ngạc nhiên với tay cầm lên đàng sau điện thoại hấn cũng có cánh hồng hay sao? lại là màu đen nữa hình như là điện thoại cặp thì phải nghĩ vậy nó lại thấy vui vẻ hấn lên tay lướt trên màn hình định mở khóa thì khựng lại điện thoại hấn để mặt khẩu rồi căn bản là nó không vào được nghĩ lại nó chuyển từ vui vẻ sang bực bội luôn hôm trước Jelly còn cầm điện thoại hấn chẳng lẽ cô ta biết mật khẩu..... nhập hoài nhập mãi vẫn không mở được nó nhăn mặt quay sang hỏi hấn.

- Mật khẩu là gì vậy?

Tưởng hấn sẽ nói ình biết ai dè hấn giật cái điện thoại lại nói một câu làm nó càng bực hơn.

- Không phải chuyện của cô.

Đáng ghét Jelly thì hấn cho biết được còn nó thì không nghĩ đã thấy khó chịu lắm rồi hấn còn nói không phải chuyện của nó nữa chứ... tức quá đi. Jelly nhìn nó len lén cười, cô biết vì sao hấn không cho nó biết mật khẩu rồi vì làm sao hấn để nó nhìn thấy tấm ảnh nền đó được chứ, cô cũng đâu có biết mật khẩu là gì đâu hôm đó nó gọi lại nên cô mới thấy thôi với lại hôm trước tấm ảnh đó nhảy lên chỗ mật khẩu luôn nhưng lạ thật hôm nay hình như không thấy nữa... chắc hấn đổi rồi!

Nó cũng thôi không thèm quan tâm nữa vì các món ăn đã được mang ra. Ba người bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình, nó đẩy 1 phần spaghetti và chicken Parmigiana sang cho hấn, hấn cũng nhận lấy bắt đầu ăn ngon lành, Jelly hỏi.

- Sao anh không dùng thêm tương ớt vậy Huy như vậy sẽ ngon hơn đó.

Chưa kịp lên tiếng đã bị nó cướp lời hấn đành trở về phần ăn của mình.

- Anh ấy bị dị ứng không ăn được.

Nghe nó nói Jelly gật đầu cô tự nghĩ nó biết về hần nhiều quá trong khi cô chẳng biết gì, chẳng lẽ cô sẽ thua nó thật sao? không không thể nào.....

Nó ăn phần của mình chốc chốc lại lấy muỗng múc thịt từ đĩa của hần Jelly nhìn thấy thì thắc mắc hần vẫn bình thường như vậy sao, có lần ở công ty cô lỡ đựng đĩa vào phần ăn của hần thì hần đã buông đĩa xuống không ăn nữa rồi đằng này..... trông nó ăn uống tự nhiên quá ăn mà chẳng nhìn ai cả cứ cắm đầu vào ăn thôi cô có đôi chút cảm thấy mắc cỡ thay nó đấy! Vậy mà hần vẫn không nói gì chốc chốc còn nhìn nó thậm chí còn gấp thịt cho nó nữa chứ.. cô thật sự rất ghen tị giá mà hần cũng quan tâm cô như vậy? Cô lại thấy bức bối thay hần vì nó vẫn ngây thơ như con nít chẳng nhận ra sự quan tâm và tình yêu ấy của hần, đúng là ngốc!

- Cô ăn gì như bị bỏ đói vậy?

Bực quá Jelly lên tiếng đá đểu nó ấy thế mà nó vẫn thản nhiên.

- Kệ tôi có liên quan tới cô đâu.

- Không liên quan nhưng cô không biết mắc cỡ à? tôi mắc cỡ thay cô đấy!

Nó ngừng lại ngẩng đầu dậy.

- Tôi không mắc cỡ, việc gì cô phải mắc cỡ.

Rồi nó lại ăn tiếp mặc kệ Jelly đang đờ người nhìn mình. Jelly nói nó không nghe cô đành tìm cách phân tán suy nghĩ ăn uống đấy của nó. Cô nhường người dùng đĩa khác trên bàn gấp thịt bỏ vào chén cho hần cùng nụ cười tươi.

- Huy ăn cái này đi, món lẩu này rất ngon đấy!

Hần gật đầu.

- Ủ!

Nó á đã dừng hành động ăn uống của mình lại rồi, Jelly cười đắc ý. Nó cũng bắt đầu gấp thức ăn cho hần.

- Nè anh thích ăn mực mà, ăn nhiều vào tôi thấy anh làm việc vất vả quá!

Nó vừa gấp xong hần đã ngẩng lên nhìn nó chăm chăm, đúng là hôm nay nó bị trúng tà rồi thường ngày có đang hoang vậy đâu...

Jelly lại tiếp tục gấp nó cũng không vừa thế là hai cô nàng cứ gấp qua gấp lại, hần nhìn xuống chén của mình mặt nhăn lại.

- Thôi, tôi không ăn nữa!

Thế là hai cô nàng mới dừng lại, nó lườm Jelly còn Jelly thì giơ chân đạp một phát vào chân nó khiến nó phải á lên một cái, tức giận nó giơ chân đá thật mạnh xuống ai đó khê rên khê chân mài chau lại..... nó đưa mắt nhìn sang hần... thôi rồi! nó rồi rít..

- Hơ xin lỗi anh tôi không cố ý!

Hần lườm khê nó rồi thôi mặc dù đau kinh khủng đúng là nó mạnh như trâu ý. cô phục vụ bưng món tráng miệng ra cùng 3 ly nước cam, Jelly đưa một ly ra cho hần nó thấy vậy cũng cầm một ly đưa ra cho hần.

- Uống của tôi đi!

- Không anh phải uống của tôi.

Nó đẩy ly của Jelly ra, Jelly trừng mắt đẩy lại.... đẩy qua đẩy lại chọt ly nước trên tay nó rơi xuống bàn nước cam văng lên tung tóe bắn thẳng tất cả lên áo sơ mi trắng của hần. Nó che miệng lại làm vẻ hối lỗi.

- Hic...sorry...

Jelly thấy vậy đắc ý lắm, hần mặt đầy sát khí đứng phắt dậy.

- Đi về!

Rồi đi thẳng 1 mạch ra khỏi nhà hăng, Jelly cười chọc tức nó.

- Đáng đời!

Rồi đi ra ngoài, nó liếc xéo cô ta chạy ra ngoài lúc đi ngang Jelly nó hứ một cái rồi cuốn cuồng chạy theo hăng réo í ới.

Về đến nhà, hăng mang bộ mặt hằm hằm đi thẳng lên lầu nó nhìn theo thở dài nhớ lại chuyện lúc nãy, khi nó chạy ra do mất đà đâm xầm vào hăng khiến hăng bị đẩy đâm đầu vào tường u một cục ai cũng nhìn nó cười khiến nó xấu hổ muốn chết.

Mãi một buổi chiều không thấy hăng, tối nó đành xuống bếp mang một ly cafe sữa tự pha lên phòng hăng, đến trước cửa nó giơ tay gõ cửa.

- Huy ơi mở cửa cho tôi đi.

im re không động tĩnh, nó bèn gọi lại.

- Huy mở cửa cho tôi đi, tôi xin lỗi mà!

Vẫn im re không một tiếng trả lời.

- Anh không mở cửa tôi xông vào đó!

Sau lời cảnh cáo nó đập cửa nhưng rất tiếc cửa đã khóa rất chặt đập cỡ nào cũng không mở được, nó bực bội chợt nảy ra một ý.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Nó dùng hết sức hét lớn xong rồi đứng nấp vào tường im re, công nhận hiệu quả cửa phòng mở hăng đi ra ngoài nhìn ngó xung quanh, nó lén lén vào phòng, không thấy gì hăng biết nó giở trò bèn trở lại phòng.

- HỪ.....

Nó từ góc cửa bay ra, hăng nhăn mặt.

- Hết hồn chưa?

Hăng không thèm để ý đi thẳng đến giường nằm xuống trùm chăn kín mít nó biết hăng vẫn còn giận nên bèn chạy đến năn nỉ.

- Nè giận thật hả? xin lỗi tôi không cố ý mà.....

- Huy tôi biết anh rất tốt bụng đẹp trai đừng chấp nhất tôi mà.....

Vẫn không chịu trả lời nó bèn nhào tới giật cái chăn ra.

- Cô làm gì vậy hả?

- Tôi đang năn nỉ anh đó!

Nó nói chợt nhìn lên đầu hăng đúng là u một cục thật nó cảm thấy có lỗi quá đi, hăng nhìn thấy nó cứ nhìn mình chằm chằm chợt đỏ mặt.

- Đi ra ngoài ngay.

Hăng đẩy nó ra khỏi giường nhưng mà đâu có dễ dàng như vậy hăng đẩy thì nó càng chặt hơn.

- Bây giờ cô có ra không?

- Không chừng nào anh nói tha thứ cho tôi đi thì tôi mới ra.

Quá lì mà, có ai như nó bị đuổi mà vẫn lì lợm như vậy chứ.

- Tôi là con trai đấy, cả phòng con trai mà cô cũng ở lì là sao?

- Kệ tôi không quan tâm, anh tha thứ đi rồi tôi ra!

Hăng hết cách với nó rồi.

- Cô không ra vậy tôi ra.

Nói xong hắn đứng dậy đi ra ngoài chưa ra đến cửa đã bị nó chặn lại đẩy vào trong, hắn trợn mắt lên nhìn nó trời ơi con gái đây hả trời?

- Một là anh tha lỗi cho tôi, hai là suốt đêm tôi ngồi ở đây.

Nó khoanh tay lại ra vẻ cương quyết, hắn lắc đầu đi về phía giường nằm ngủ bỏ cho nó một câu.

- Tùy cô!

Nó ức lắm cũng buồn ngủ lắm nhưng mà đã tỏ ra quyết tâm như vậy chẳng lẽ giờ bỏ về phòng đâu có được thế là nó ngồi gật gù gù còn hắn mệt mỏi thiếp đi. Giữa đêm cảm giác như có ai ở bên cạnh hắn giật mình mở mắt thì thấy nó đang nằm ngủ ngon lành dưới chân hắn, tay thì dang ra chân thì gác lên chân hắn nhìn cái dáng ngủ bá đạo của nó hắn chợt cười khẽ hôn lên má nó 1 cái rồi bế nó về phòng.

67. Chương 62: Giờ Sinh Hoạt Lớp.

Tiết văn.

Nó len lén nhìn cô Trinh ở trên bục giảng, bắt gặp ánh mắt của cô nhìn lại thì vội cúi mặt xuống bàn, cô đã liệt nó vào danh sách học sinh cần quan tâm và lưu ý từ cuộc thi cặp đôi hoàn hảo rồi, cứ vào tiết cô là nó rất bận rộn nếu không trả bài thì là phát biểu mà không phải tự nguyện đâu do cô dùng chính sách cương ép cả. Và bây giờ nó đang phải vắt óc suy nghĩ câu hỏi mà lúc đầu giờ cô đưa ra đây, thật sự bất công quá đi một lớp ngoài nó ra có đến 44 mạng mà sao cứ chèn ép dùng cực hình với nó vậy chứ? Luân lí ở đâu? Công bằng ở đâu hả God?

- Sao suy nghĩ ra chưa Nhi?

Cô đi về phía nó lên tiếng hỏi, cả lớp ai cũng nhìn nó với vẻ ái ngại hoặc cũng có thể là tội nghiệp đi kèm với lời chúc "chúc bạn thượng lộ bình an" đại khái là vậy, nó nghĩ thế....

- Dạ... thưa cô em chưa nghĩ ra.

Nó đứng lên e ngại nói, vừa nói xong đã bị cô ột trận.

- Tôi có hỏi ở đâu xa xôi không? Ngay trong sách giáo khoa cả đấy, chị về có soạn bài đâu mà biết.... tôi nói rồi chị cứ học hành lơ tơ mơ như trên sao hỏa ấy cuối năm thi lại môn ngữ văn nhé! Ngồi xuống suy nghĩ tiếp nếu không ra tôi phê vào sổ đầu bài rằng chị không soạn bài đấy!

Tại nó bây giờ lúng búng chẳng nghe rõ gì nữa, ngồi xuống với cái mặt ỉu xiu cô lại trở về bài giảng nhưng cũng không quên chú ý tới nó. Đọc lại câu hỏi nó muốn phát diên lên, câu hỏi có nội dung như sau "Em hãy cho biết đặc điểm thơ của Hàn Mặc Tử qua bài thơ đây thôn vĩ dạ?" đơn giản ngắn gọn đầy súc tích nhưng mà nó chính xác là không biết. Ngoài Hóa ra thì cái môn ngu truyền kiếp của nó là môn văn, cứ mỗi lần kiểm tra văn là nó sẽ ngồi học thuộc lòng cả tấn bài văn mẫu rồi cứ thế vào thi trúng tủ thì chép bẻ tủ thì bịa, chém gió vãn vãn và vãn vãn.... đối với nó thì từ khi lọt lòng mẹ ra đã định sẵn không có kĩ năng diễn đạt suôn sẻ bài viết của nó nếu không bị phê là nghèo dẫn chứng nghèo tiếng mẹ đẻ thì là diễn đạt không mạch lạc, không liên kết, câu cú không rõ ràng, thể đấy tốt nhất đừng bắt nó học văn, kiểm tra cho qua là may lắm rồi!

Suy nghĩ và suy nghĩ không ra vẫn là không ra, nó bực bội Hàn Mặc Tử ơi là Hàn Mặc Tử bác nói cho cháu biết rồi cuộc đặc điểm thơ của bác là gì đi nếu không kì này cháu chết mất thôi. Bác nhìn xem ánh mắt của cô cháu kìa "sao bác không về thăm cháu vậy? nhìn mắt màu lửa cô cháu đi... huhu" đầu nó hiện lên vô vàn ý thơ tuy nhiên chẳng dính vào đâu cả. Vy và Linh rất muốn chỉ nó nhưng mà ý nghĩ bất thành cô biết trong lớp nó chỉ chơi với Vy và Linh cũng biết 3 đứa nó là bạn thân nên cứ mỗi tiết là ba chúng nó bị cách li nhau mỗi đứa một tổ, nó đưa mắt nhìn quanh trời ạ chẳng có lấy một đứa nào thân thân để hỏi cả toàn là kẻ thù không à, lại nhìn quanh một lần nữa cuối cùng nó đã nhắm được một đối tượng - là Hân, Phạm Khắc Huy học sinh giỏi toàn diện đạt 9 phẩy môn văn ngồi cạnh đây sao nó ngu vậy nhỉ không chịu hỏi hân. Vạch ra kế hoạch nó khế nhích người từ từ và nhẹ nhẹ lại cạnh hân, woa tuyệt cô không nhìn thấy,

nó gọi khẽ hần. " Huy..." không nghe đối tượng vẫn ngồi nhíp chân như không có chuyện gì xảy ra nó lại gọi " Sao chỗi..." hic... cuối cùng Hần cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn về phía nó.

- Giúp tôi với!

Nó chấp tay khẩn cầu đường cùng rồi không hỏi hần chỉ có nước chết thôi, nhìn điệu bộ cún con của nó hần biết tổng mục đích của nó là gì luôn rồi lúc này có nghe nó gọi chỉ là làm kiêu tí thôi.

- Đọc câu hỏi!

Hần gật đầu nói, nó mừng quýnh đọc lia lịa, nó đâu biết rằng cô Trinh đang phóng tầm mắt về phía nó cùng với một nụ cười chẳng biết là của bà tiên hay của phù thủy nữa, chỉ biết rằng hần đang đọc đáp án cho nó thì.....

- Anh Huy và chị Nhi đứng lên cho tôi!

Một tiếng gọi đầy thân thương, cả lớp nhìn về hướng của nó và hần, cả hai đứng dậy, cô Trinh chấp tay đi xuống bàn của tụi nó, Vy, Linh, Tuấn và Hoàng lắc đầu thôi tiu rồi từ nãy ra bốn người bọn họ nhìn thấy hết thấy cả cái cười đắc ý của cô chỉ mong hai đứa kia toàn thây thôi.

- Chị nhắc lại lời tôi đã dặn trước khi đọc câu hỏi cho chị xem!

Nó khóc trong lòng, cái bấy đây là cái bấy mà, cô giả vờ không thấy để cho nó hỏi hần khi hỏi gần xong thì xuống bắt quả tang tại trận đúng là âm mưu của cô ghê quá đi, nó nuốt nước bọt nói.

- Dạ.... cô dặn.... em không được hỏi ai.... nếu em hỏi mà ai chỉ thì cả hai....

- Cả hai thế nào?

- Dạ bị phạt cùng nhau ạ!

Cô gật đầu tỏ vẻ hài lòng bảo nó và hần ngồi xuống còn mình thì trở lại bài dạy, nó cứ tưởng thoát nạn rồi, nhưng mà không ngờ đến cuối giờ cô lại nói một câu làm nó muốn òa lên mà khóc.

- Huy và Nhi coi như không thuộc bài, tôi cho tiết B, chị Nhi 1 điểm tiết sau trả bài lại, còn Huy cũng vậy! lớp nghỉ.

Cô đi rồi mà dư âm vẫn còn, bốn đứa kia bay lại, Vy nói về an ủi.

- Thôi đừng buồn mà biết cô đó là vậy mà, ai bảo mà chọc giận cô làm gì haizz.

Nghe Vy an ủi mà nó muốn bốc hỏa thêm nên liếc xéo Vy, Linh thì đành hoàng hơn.

- Hai người thế nào cũng bị cô chủ nhiệm phạt cho coi, lớp mình là lớp chọn mà bị tiết B cô không phát điên lên mới sợ!

Hoàng và Tuấn gật đầu đồng tình, nó ỉu rĩ hơn ấy vậy mà hần vẫn bình thường, nó rất là thắc mắc rốt cuộc thì chuyện gì mới làm hần lo lắng đây? chuyện gì mới làm khuôn mặt đó hốt hoảng lo sợ?.....

- Thôi dẹp chuyện đó đi chúng ta xuống căn tin ăn gì thôi đói quá rồi!

Vy lên tiếng thế là cả bọn kéo xuống căn tin, ba đứa con gái đi trước ba đứa con trai ở phía sau đang mãi lo nói chuyện nó không để ý mình đang đi giữa sân bóng thế là một trái bóng từ đâu bay thẳng đập vào đầu nó.

- Á.....

Nó hét lên tay ôm đầu lực quá mạnh khiến đầu nó choáng váng cả người lảo đảo, trong lúc đấy khi nó sắp ngã thì cảm nhận cả người mình được ai đó ôm lấy, đầu dựa vào ngực người đó mùi nước hoa quen thuộc xộc vào mũi, nó biết là ai rồi. Hần thấy nó lảo đảo thì kéo nó dựa vào người mình rồi đưa mắt nhìn sang bọn con trai đang chơi bóng quát.

- Ai làm thì bước ra! đừng để tôi phải mời!

khu vực của tụi nó bây giờ nhận được sự chú ý của học sinh toàn trường, chỗ nó bị bao quanh đông nghịt cũng chỉ vì "Khắc Huy" đang quát gây sự chú ý. Bọn con trai là khối 12 nghe hắn quát thì tức, hắn chỉ học 11 mà dám lên mặt với bọn đàn anh như vậy, một tên hình như là đại ca đi về phía hắn.

- Anh mày ném đấy làm gì nào? mày chỉ là đàn em mà láo hử?

Tên kia vừa dứt lời một cú đấm được tung ra, tên kia ngã lộn ra đất chỗ đấm bầm đỏ lên đủ thấy lực không hề nhẹ, mọi người kể cả nó Vy Linh Tuấn Hoàng cũng sửng sốt với hành động vừa rồi của hắn. người ngạc nhiên nhất chính là nó, hắn đánh người ghê thật nó nhìn mà sợ run người nhưng mà nó vừa mới thấy đáng vẻ tức giận của hắn thì phải, thì ra lúc hắn tức giận là như vậy.

- Tôi cảnh cáo anh còn dám làm thế thì đừng trách!

Hắn chỉ thẳng mặt tên kia rồi kéo nó đi thẳng vào căn tin, đám đông tản ra, bốn đứa nhiều chuyện kia vẫn đang ngơ ngác nhìn nhau được một lúc mới hoảng hồn chạy vào căn tin. Nó nhìn bốn người kia bằng ánh mắt khó hiểu, suốt từ nãy đến giờ bọn họ cứ nhìn chằm chằm nó và hắn, nhìn đám đuổi lăm lăm, nó định nói gì đó thì hắn lên tiếng.

- Muốn hỏi gì? nói đi đừng có nhìn nữa.

Như là lời giải bùa chú Tuấn là người đầu tiên hỏi

- Mày lạ lắm nghe Huy?

- Đúng rồi, rốt cuộc hai người đang quen nhau à? - Linh rồi rít

- Quen là cái chắc rồi, nhìn Huy bảo vệ Con Nhi thế kia mà! -Vy phán

Hoàng vờ sờ sờ râu nhưng thực tế là sờ cằm vì có râu đầu mà sờ râu.

- Khai đi hai người tiến triển tới đâu rồi?

Nó trợn mắt lên hết nhìn Vy thì nhìn Tuấn rồi đến Linh và cuối cùng là nhìn Hoàng, bọn họ diên à lăm nhăm gì thế kia, nó phản bác.

- diên à! làm gì có chuyện đó.

Tuấn nói.

- Nhi không phải dấu, tớ nhìn là biết cả đấy!

Đưa mắt nhìn Tuấn cái tên này từ ngày quen Linh thì nhiều chuyện hơn cái gì vậy đó, tức ghê.

- Huy nó không trả lời là thừa nhận rồi cậu còn dấu làm gì.

Đẩy hết Tuấn rồi đến Hoàng nó không biết ai huấn luyện bọn họ nữa Tuấn thì không nói cái Linh nó nhiều chuyện sẵn rồi nên có thể bị lấy từ nó còn Hoàng nó lấy làm lạ à nha.

- Biết rồi đừng nhiều lời!

Hắn nói xong đứng lên đi thẳng, nó nhìn theo rồi lắc đầu hắn nói cái gì mà biết rồi haizz khó hiểu quá chợt có cảm giác có tia lửa điện hướng về mình nó nhìn xuống thì bắt gặp 4 cặp mắt đang sầm soi mình, sống lưng lạnh toát nó đứng phắt dậy chạy theo hắn không quên nói vọng lại.

- Vào lớp trước đây.

Nó đi rồi bốn cái đầu kia chụm đầu lại xong thì cười phá lên.

Giờ sinh tử cuối cùng cũng đã đến, cô giáo chủ nhiệm bước vào cả lớp im phăng phắc, cô chủ nhiệm lớp tụi nó khá xì teen nhưng cực kì khó tính, cô nhìn quanh lớp một lượt rồi mới nói.

- Nào bắt đầu báo cáo đi các em!

Thế là các tổ trưởng lần lượt lên báo cáo cô ghi chú khá bận rộn, nó mặt mày ủ rũ. đến lượt của Khiêm lớp phó học tập.

- Dạ thưa cô tuần này lớp ta có nhiều bạn được điểm cao ví dụ như bạn Nhi 9đ toán, bạn An 9đ hóa, bạn Vy 10đ lý, bạn Tuấn 10đ sinh, bạn Linh 10đ hóa, bạn Huy 10đ anh văn.....

- tốt! - cô nói chen ngang gật đầu hài lòng.

- tuy nhiên hôm nay trong giờ văn bạn Nhi bị 1đ bạn Huy vì nhắc bài nên cũng bị cô cho không thuộc bài và lớp bị tiết B thưa cô!

Khiêm ngồi xuống cô giở sổ đầu bài ra, một lúc cô ngẩng đầu dậy mặt không vui một chút nào, cô nhìn nó và hần.

- Đây là lần đầu tiên lớp ta bị tiết B cô rất là không vui vì hai em đó, Nhi và Huy hai em là một trong những học sinh đứng đầu khối sao lại để xảy ra vấn đề này hả? nói cô nghe xem.

Nó và Hần đứng dậy im re không nói gì, cô vỗ cái thước xuống bàn kêu 1 tiếng rõ to nó giật mình lấp bắp.

- Dạ thưa cô..... tại em ngu văn ạ! Huy không có liên quan tại em hỏi bạn ấy thôi cô phạt em là được rồi!

Ai cũng nín thở trước câu trả lời của nó, Hần nhìn sang hôm nay nó anh hùng quá làm hần có hơi ngạc nhiên, cô nói.

- Hai em cũng gây ra tiết B thì cùng chịu phạt tôi không cần biết nguyên nhân, cuối giờ hai em quét dọn sạch lớp học và phòng truyền thống cho tôi.

Nó ngồi xuống buồn hiu, đầu năm quét lớp cũng vì môn văn, gần cuối năm quét lớp cũng vì môn văn số nó bị ” văn ám” đây mà

Ra về.

- Ê Vy Linh ở lại giúp tao đi!

Nó kéo tay hai nhỏ bạn năn nỉ ỉ ôi.

- Mơ à! mày với Huy tự xử đi bọn tao đi hẹn hò đây!

Vy gạt tay nó ra nắm tay Linh dung dăng dung dẻ đi về, nó cởi dép nhấc ngay Vy mà phang cùng với câu quát.

- Đi chết đi hai con nhỏ ác ôn!

Nhưng mà rất tiếc Vy và Linh đã chuồn mất xác, cả lớp chỉ còn nó và hần.

- Anh về đi tại tôi liên lụy anh cho tôi xin lỗi! ở đây tôi tự làm được rồi!

Hần không nói gì cầm chổi lên bắt đầu quét, nó trở mắt nhìn chưa bao giờ thấy hần trong bộ dạng “đảm đang” thế này nên cũng lấy làm ngạc nhiên lắm mà công nhận hần làm gì cũng đẹp, nhìn mọi góc độ mọi khía cạnh đều đẹp hoàn mỹ, nó tự khen bản thân biết chọn người để yêu để sợ, đứng nhìn mãi cho đến khi hần lên tiếng kéo nó về thực tại.

- Đừng nhìn nữa! làm đi còn về!

Nó gật gật chạy đi tìm cây chổi rồi cũng bắt tay vào quét dọn, hần làm nghiêm túc lắm nha khiến nó nhìn mãi không chán, cái mặt hão sắc bây giờ mới có dịp bộc phát những lúc như vậy hần phải nói ” đừng nhìn nữa” nó mới thôi nhưng mà một lúc đầu lại vào đấy, hần nhìn nó cười cười tự nhiên lại cảm nhận thấy nó cũng yêu hần vậy.

Quét đến phòng truyền thống cả tay chân nó không còn sức lực mệt muốn chết vậy đó, nó vừa thở vừa nói với hần.

- Nghỉ 1 chút đi, chịu hết nổi rồi... hơ....

Nó ngồi xuống bàn nghỉ mệt hần cũng lại ngồi, nhìn quanh phòng truyền thống nó có hơi sợ sợ ở đây trưng bày tranh ảnh từ xưa của trường, ngoài ra còn trưng bày mô hình xương con vật như khủng long... kể cả mô hình mô phỏng sợ người nữa, nó bây giờ mới chú ý thấy rợn cả người.

- Ở đây ghê quá!

Nó đã chạy sang ngồi cạnh hắn.

- Cái đồ nhát gan!

Hắn phán một câu nó nghe vậy thì liếc xéo một cái cho bỏ ghét.

- Tôi là con gái mà!

- Cô cũng biết mình là con gái sao?

Biết mình cái không lại nó chẳng thèm đôi co nữa, nó đi vòng vòng xem xét những thứ có trong phòng duy nhất là tránh cái chỗ mô hình sọ người kia, đang đi lòng vòng chợt cánh cửa phòng truyền thống đóng sầm lại làm nó giật mình chạy lại chỗ hắn, cả phòng tối hắn đi chỉ có vài ánh sáng nhỏ li ti từ khe hở thông gió của phòng truyền vào. Nó sợ hãi đi về phía cửa dùng hết sức đẩy ra nhưng mà đẩy hoài cũng không được, hắn nhìn nó nói.

- Không đẩy được đâu.

- Sao anh biết? - nó thắc mắc

- Bọn họ khóa ngoài rồi!

- Hả?

Nó há hốc miệng hắn đang nói gì vậy bọn họ khóa ngoài là ai chứ? rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây trời? Hắn nhún vai từ tốn nói.

- Bạn tốt của chúng ta.

Cổ suy ngẫm lời hắn nói bạn tốt, của chúng ta, và cuối cùng nó đã hiểu ra vấn đề.

- Cái bọn chết tiệt để tôi ra được tôi băm băm họ ra như tử tù luôn hừ..... - tiếng nói của nó lớn quá làm 5 người bên ngoài chợt dạ.

Hắn đã nhận ra cái mục đích cao cả của bọn họ lúc Vy và Linh nháy mắt với Tuấn và Hoàng lặn, với lại từ lúc vào đây cho tới giờ đã bị 5 cái đầu ở bên ngoài theo dõi rồi hắn chắc là ngoài bốn người kia ra thì có thêm Quỳnh Anh nữa, bọn họ tưởng qua mắt được hắn sao không dễ đâu chỉ là hắn chờ xem bọn họ giở trò gì thôi.

- Vậy bây giờ làm sao ra? tôi đói quá!

Nó ôm cái bụng đói meo ngồi xuống bàn, sáng giờ chỉ ăn được mấy lát bánh mì tươi thôi bây giờ bụng nó đói cồn cào rồi lại bị cái bọn rồi hơi đó nhốt ở đây nữa đúng là số hưởng mà.

- Chờ thôi!

Nghe hắn nói thản nhiên như vậy nó có hơi chút bực bội phải rồi là nó đói chứ có phải là hắn đói đâu mà biết, chờ hoài chờ mãi đã 30 phút rồi mà không có động tĩnh gì cả.

Bên ngoài cả bọn ngồi dựa lưng vào tường áp tai vào cửa chú ý động tĩnh bên trong.

- Sao không nghe gì hết vậy? - Quỳnh Anh ngồi cả người dựa hẳn vào Hoàng, chật quá cả bọn 5 người mỗi người chỉ được một góc nhỏ xíu.

- Làm sao anh biết được. - Hoàng lắc đầu

- ui da đau em anh ngồi lại đằng hoàng coi.

Linh quát Tuấn cậu cứ chúi người ra phía trước đè lên tay của Linh khiến nhỏ đau muốn chết Tuấn chỉ cười hì hì, này giờ chỉ có Vy là im lìm, cô nàng là khỏe nhất vì một mình một góc đang tập trung cao độ.

- Mà này em thấy chúng ta làm vậy hình như quá đáng thì phải? anh Huy em ghê lắm!

Quỳnh Anh quay ra sau nói với cả bọn, mọi người đều gật gù tuy nhiên rất nhanh đã bác bỏ.

- Không sao đâu, họ về một nhà rồi cảm ơn chúng ta còn không hết nữa là. - Tuấn nói.

- Ủa họ về một nhà lâu rồi mà! - Linh chớp chớp mắt nhìn Tuấn nói.

- Ờ he anh quên!

- Anh cái gì mà chẳng quên!

- Ô sao em lại mắng anh..... bắt đền em đó!

- Bắt đền này bắt đền này.

Linh vỗ vai Tuấn bốp bốp anh chàng cười tinh nghịch, Vy bực bội quát.

- Hai đứa kia đến đây không phải để cãi nhau nhé! về nhà đóng cửa vợ chồng bảo nhau sau đi!

Trước sự nghiêm khắc bất chợt của Vy cả bọn im phăng phắc chăm chí lắng nghe.

- CHẢY MÁU RỒI! CHẢY MÁU RỒI! HUY OI ANH ĐỪNG BỎ TÔI ĐI NHƯ VẬY MÀ HUUH....

Đang yên đang lành bỗng bên trong vọng ra tiếng la hét thất thanh của nó, cả bọn cuống cuống đứng dậy mở khóa xông thẳng vào bên trong.

BỐP....

Tuấn ôm đầu bị ai đó đánh lén, cả bọn vào bên trong thì thấy nó đang cầm cái chai nước đứng cạnh cửa còn hấn đứng khoanh tay tại vị trí trung tâm, 5 đứa ngơ ngác nhận ra mình bị lừa thì đã quá muộn.

- Đông đủ nhỉ? - nó nói

Cả bọn cười hì hì.

- Vui quá nhỉ?

Nó lại hỏi cả bọn lại cười hì hì.

- VUI CÁI CON KHỈ KHÔ!!! TÔI NÓI CHO CÁC NGƯỜI BIẾT NHÉ CÁC NGƯỜI ĂN NO RÀNH RỒI QUÁ MÀ KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ LÀM THÌ ĐI HẸN HỒ ĐI, ĐI CHƠI ĐI MẮC MÓ GÌ NHỐT TÔI Ở CÁI NƠI KHỈ HO CÒ GÁY NÀY HẢ? HẢ? CÓ BIẾT ĐÓI BỤNG LẮM KHÔNG HẢ?

Hấn đi tới vỗ lưng cho nó, định là sẽ cho cái đám người kia một trận nhưng mà chắc không cần nữa, sau màn xả xì trét kia của nó bọn họ đã thương lắm rồi nhìn mặt họ đi đờ hết rồi chẳng người nào nhúc nhích nổi nữa, kéo nó đi ra khỏi phòng truyền thống bỏ lại 5 cây chuối phía sau.

- Anh kéo tôi đi đâu vậy, bỏ ra tôi phải xử lí bọn họ mới được.

Nó giãy nảy lên, hấn phải giữ chặt mới kéo được cái đứa kia lên xe.

- Xử lí vậy được rồi, cô không thấy bọn họ đờ hết à?

- Nhưng mà chưa đủ, tôi ức lắm!

- Bây giờ đi ăn hay chửi?

- Tất nhiên là ăn rồi đi thôi!

Nghe tới ăn nó vút tất mấy thứ kia ra thắt dây an toàn, Hấn lắc đầu cho xe chạy.

Quay lại lúc này, đang đói cồn cào nó ngồi dựa người vào cửa thì nghe tiếng bọn họ xầm xì bên ngoài, máu dồn lên tới não.

- Sao Chối anh không được lên tiếng.

Nó nói nhỏ với hấn rồi chạy vòng vòng tìm cái gì có thể đánh được, đi một vòng chỉ tìm được chai nước, nó nấp vào một bên cửa hét lớn và tiếp theo là thế đấy.....

Năm người kia phải mất 15 phút mới định thần được tay trong tay cùng nhau ra về, sau này có cho tiền cũng không dám chọc nó nữa.....

68. Chương 63: Anh Đã Phát Diên Lên Vì Em!

Bắt đầu từ cái ngày nó cãi nhau ì xèo ở nhà hàng với Jelly nó đã vạch ra ình một nhiệm vụ hết sức là thiêng liêng và cao cả, đó là chăm sóc bữa trưa cho hần, ngày nào hần ở công ty nó lại lật đặt sẵn tay áo xuống bếp. Nguyên nhân của sự việc trên có thể lý giải là nó sợ hần và Jelly hẹn hò không có nó Jelly lại tán tỉnh hần nên nó nhất quyết trưa nào ở lại công ty là hần phải báo cáo với nó để nó mang cơm vào nhất định không được đi ăn với Jelly, có nhiều lúc hần buộc miệng hỏi ” Cô ghen à!” Nó chột dạ trả lời lấp liếm ” Tôi sợ người ta không biết cho ót vào anh bị dị ứng thôi!” hần thôi không nói gì chỉ quay mặt đi cười cười.

Trưa nay hần ở lại công ty, thế là nó phải lặn xuống bếp vật lộn với đồng thực phẩm, mồ hôi ướt đầm cả áo, nó không biết hôm nay tại sao lại đổ mồ hôi nhiều như vậy, điều hòa đã bật rồi mà vẫn nóng chết đi được. Đang xào xào nấu nấu điện thoại trong túi nó reo lên.

- Alo.

Nó một tay cầm điện thoại nghe một tay nêm nếm đồ ăn, tiếng từ đầu dây bên kia truyền đến.

- ” Anh Quân đây, em có đang rảnh không? đi chơi nhé!”

- Hic... em bận rồi làm sao đây!

Bên kia ngừng lại mất mấy giây mới trả lời.

- ” Vậy thôi để lần sau đi!”

- Xin lỗi anh nhé! Hẹn anh lần sau, em nhất định sẽ đi.

- ” Ừ không sao, thôi bye em”

Tắt máy nó cho điện thoại vào túi nêm nếm một lát nó tắt bếp, cho tất cả vào camen cùng hộp cơm riêng, nó mỉm cười vui vẻ, đôi khi nó cảm thấy rất hạnh phúc vì bản thân có thể chăm sóc từng bữa ăn cho người mà mình yêu thương, nó tự nhủ dù cho cả đời này phải chăm sóc hần như thế nó vẫn cam tâm, đối với nó hần là thứ gì đó rất quan trọng... à giống như khí oxi vậy nếu không có hần tồn tại nó sẽ chết mất.

Cởi bỏ tạp dề trên người nó nhanh chóng thay đồ rồi bắt taxi đến chỗ hần. Đến trước công ty, bác bảo vệ gặp nó mặt mày hơn hớn.

- Cô chủ nhỏ lại đến chăm tổng giám đốc nhỏ rồi à?

Nó nghe bác nói đỏ hết cả mặt.

- Bác cứ chọc cháu.

- Ta chỉ nói sự thật thôi!

Bác bảo vệ cười phúc hậu, nó thích nụ cười này của bác, hiếm ai có được nụ cười hiền như thế vừa mang lại cảm giác tin tưởng vừa thấy nhẹ lòng.

- Thôi không đùa co với bác nữa, đây hộp cơm hôm trước cháu hứa làm cho bác.

Nhận lấy hộp cơm từ nó bác rồi rít.

- Cảm ơn cháu, cháu thật biết giữ lời, tương lại mong cháu trở thành cô chủ nhỏ của bác thì thích lắm!

Nó cười hì hì vẫy tay chào bác rồi bước vào công ty, đến đại sảnh mọi người thấy nó đều nồng nhiệt chào đón, việc nó xuất hiện ở công ty với tần suất dày đặc nên phòng ban nào cũng biết mặt nó, mọi người thường chọc nó là sau này trở thành bà tổng giám đốc thì nương nhẹ tay cho họ lúc đấy nó chỉ phán 1 câu ” Em trừ lương hết những ai đang tám chuyện cùng em hihi!” Mọi người cười phá lên bởi câu nói đùa của nó. Có hôm nó đến công ty đưa cơm cho hần xong đã bị chị ở phòng thiết kế bắt đi mất ngồi nói chuyện cả buổi mới thả nó về, dù vậy nhưng rất vui mọi người sùng bái nó từ khi nó ra tay xử lý Tuệ Hân một trận, từ đó nó trở thành siêu anh hùng ” nhí” trong lòng mọi người, ai gặp nó cũng muốn kết bạn mặc dù nó kém họ những 4-5 tuổi tuy vậy nó vẫn rất thích, nó cảm thấy mọi người ở đây thật thân thiết, sau này nó nhất định sẽ nộp hồ sơ vào đây làm, nhất định là vậy. Vẫy tay chào mọi người nó bước vào thang máy không may đụng trúng Lâm khiến anh ôm đầu nhăn nhó.

- Nhi à em thôi hậu đậu dùm anh cái, đau quá đi!

Nó đưa tay che miệng rồi rít xin lỗi.

- Tha cho em lần này đó, báo cho em một tin, Huy đang tâm sự với Jelly trong phòng đấy, em lên lẹ đi.

- CÁI GÌ???

Đầu nó bốc hỏa xông thẳng vào thang máy, khi cửa thang máy đóng lại Lâm cười thích thú Huy ơi chúc cậu bình an, anh vô cùng thoải mái huyết sao đi tung tăng khắp nơi có khi còn nháy mắt khiến các cô gái điên đảo.

Mang tâm trạng bực dọc nó hùng hổ xông lên phòng hấn với cái mặt hầm hầm đen xì, suốt những ngày qua nó đã nghĩ hấn đã có một chút tình cảm gì với nó rồi nên không thất chặt an ninh giữa hai người bọn họ, bây giờ vừa mới thả lỏng 1 chút đã sập vào đúng là bực mà. Đứng trước cửa phòng hấn nó nắm tay vịn cửa đẩy nhẹ vào định làm hấn và Jelly ngạc nhiên những cánh cửa vừa mở nhẹ đã dừng ở đó, người nó cứng đờ khi nghe được cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ.

- Hiểu Nhi là con gái của họ mà, sao anh lại giấu cô ta chứ?

Jelly nói, ánh mắt hấn khác thường.

- Cô ấy không cần phải biết.

- Cha mẹ chết cũng không cần phải biết sao?

Jelly vừa dứt lời một tiếng XOẢNG ở cửa truyền đến cả Hấn và Jelly đều giật mình nhìn ra, trước mắt họ, nó đứng đó phía dưới thức ăn trong camen vương vãi dưới sàn, gương mặt vừa ngỡ ngàng vừa có vẻ bị thương, gương mặt đó đã ám ảnh Jelly cả một thời gian dài, gương mặt đó lại trái tim hấn thất lại nghệt thở.....

Nó đứng đó im lặng nhìn Hấn, thời gian cứ như ngừng lại, tất cả như ngừng lại, hấn chợt bất an lo sợ, nó không khóc không nói gì làm tim hấn đau nhói có lẽ nó đã rất sốc. Mãi một lúc sau nó mới nhấc từng bước nặng nề đi về phía Jelly, nó nhìn cô cất tiếng yếu ớt.

- Cô vừa nói gì? Nhắc lại xem

Tự nhiên Jelly cảm thấy bản thân mình vừa làm điều sai trái, tự dưng cô lại hối hận giá mà cô đừng mạnh động chạy lại hỏi hấn sự thật rồi gắt lên như thế thì nó đã không nghe thấy, cô nông nổi quá hình như cô biết vì sao hấn không nói rồi.... hấn sợ đáng người nhỏ bé này bị tổn thương.... giá mà cô suy nghĩ một chút thì đã không gây ra một cú sốc này cho nó, nhìn nó cô cũng đau lòng rồi.

- Tôi....

Cô ấp úng, nó gắt lên.

- NÓI!!!!

Tiếng nó làm cả Jelly và Hấn thoáng sợ hãi, giật mình, Jelly đành nói ra sự thật mà mình vừa mới biết.

- Thật ra chuyến bay đó đã chìm xuống đáy biển, báo đài đưa tin hơn 1 tháng trước rồi!.... Huy đã giấu không cho cô biết.... thật ra cha mẹ cô đã chết!....

- Thôi đủ rồi!

Hấn gắt lên với Jelly ,cô ngậm miệng lại luôn, quay sang nó hấn nói với vẻ lo lắng.

- Nhi... tôi xin lỗi!

Riêng nó chỉ đứng chết lặng, sự thật khiến nó đau nhói, nó đã ước, nó đã hi vọng, đã chờ đợi, nó tin hấn, tin những gì hấn nói, cuối cùng thì sao thứ nó nhận về là sự thất vọng. Cha mẹ của nó đã thực sự rời bỏ nó rồi, trên thế giới này nó chỉ còn lại một mình, họ đã bỏ nó đi thật rồi! Điều đau lòng hơn thất vọng hơn là hấn luôn lừa nó, bao lâu nay hấn vẫn luôn lừa nó, tại sao lại giấu nó sự thật chứ, tại sao lại gieo cho nó niềm hi vọng từng ngày từng ngày để rồi bây giờ tất cả bị nhấn chìm. Nó nở một nụ cười nhếch mép mỉa mai bản thân mình đã quá mộng tưởng, nó còn nghĩ hấn sẽ yêu nó nữa cơ đấy, thật buồn cười, giả tất cả là giả mà thôi! Nó quay bước đi rời khỏi phòng, hấn vội níu tay nó lại nhưng đã bị nó giật phắt ra.

- Đừng đi theo tôi! Cũng đừng tìm tôi nữa!

Dùng tất cả sức lực nó lao nhanh ra khỏi công ty, hấn đuổi theo ra đến thang máy đã đóng lại, hấn vội vàng chạy ra thang bộ, phòng làm việc của hấn ở tầng 19 có nghĩ là hấn phải chạy bộ 19 tầng lầu, hấn không do dự dùng hết sức lao nhanh xuống. Dù rất mệt nhưng hấn vẫn không dám ngừng lại bởi hấn sợ bây giờ tình thần nó bất ổn sẽ gặp chuyện không hay, hấn lo lắng không yên, chạy xuống đến tầng 1 chân hấn không còn sức lực nhưng nhìn thấy dáng người chạy lướt qua kia hấn đã không chần chừ đuổi theo, chẳng biết lúc đó sức lực có từ đâu. Mọi người nhìn thấy nó khóc chạy ra khỏi công ty, đằng sau là tổng giám đốc của họ thì không khỏi thắc mắc, một làn sóng dư luận ập đến công ty H&H chủ đề xoay quanh vị tổng giám đốc.

Ra đến cửa công ty nó đã lên một chiếc taxi chạy đi, hấn chửi một câu rồi mau chóng đến bãi đỗ lấy xe đuổi theo những đã chẳng thấy hình dáng chiếc taxi kia và nó ở đâu cả, nhìn dòng người tấp nập trên đường phố hấn bất giác cảm thấy mọi thứ trước mắt quay cuồng đầu lại nhói lên, từng cơn quặn thắt cứ như lần trước vậy. Hấn ôm đầu rên khẽ, cứ tưởng như chết đi thì cơn đau dịu lại, Jelly gọi điện đến.

- Tôi nghe. - giọng hấn lạnh băng.

- " xin lỗi tôi không biết mọi chuyện sẽ như vậy, anh đã tìm được Nhi chưa?"

Giọng nói trong điện thoại tràn ngập sự cắn rứt khiến hấn có muốn mắng muốn chửi cũng không được, có lẽ ông trời không muốn hấn giấu nó nữa nên dùng cách này để nó biết được sự thật, thôi vậy.

- Vẫn chưa.

- " Anh mau tìm Nhi về đi, tôi không yên tâm"

- Tôi biết rồi.

Vứt điện thoại vào một góc hấn cho xe chạy, dù phải lục tung cả thành phố này hấn cũng phải tìm được nó.

- Cô ơi chúng ta đã chạy quanh đây một tiếng rồi rồi cuộc thì cô muốn đi đâu?

Bác tài xế taxi lên tiếng nhìn nó qua kính, từ lúc nó lên xe không nói không rằng gì ánh mắt chỉ nhìn ra ngoài như người mất hồn, gọi mãi nó mới trả lời là đi đâu cũng được trời ạ bác cũng thua nó chẳng biết phải chạy đi đâu nên cứ đi vòng vòng từ này đến giờ suốt một tiếng đồng hồ cuối cùng đành phải hỏi chứ cứ như vậy tới chiều bác cũng không được về nhà. Nhìn gương mặt nó bác đoán chắc là tâm trạng đang không được bình thường tốt nhất là hỏi rõ ràng chứ như vậy là không được, nó nghe bác hỏi thì nói.

- Dừng đằng trước đi!

Xuống xe nó một mình lang thang trên con đường thưa người, bây giờ là 2h chiều ai nấy đều còn đang bận rộn với công việc của mình, con đường vắng chỉ có nó là cô độc chịu đựng suốt hai tiếng cuối cùng nước mắt nó cũng rơi, mọi trống trải cô đơn cứ kéo đến những lúc buồn đều có hấn bên cạnh bây giờ khi chỉ có một mình nó mới cảm nhận sâu sắc thế nào là một mình, thế nào là nỗi buồn chẳng thể nói thành lời..... nhưng hấn sẽ không ở đây, nó cũng không muốn hấn ở đây, nhìn thấy hấn nó lại thấy sự lừa dối bao lâu nay từ hấn, nó sợ mình chịu không nổi.....

Đi mãi đi mãi cuối cùng nó cũng thấm mệt bàn chân đã chẳng bước nổi nữa, ngay lúc này nó cần ai đó ở bên cạnh vỗ về nỗi đau trong nó biết nhường nào, và người nó nghĩ đến lúc này là Quân, nó ấn nút gọi, bên kia lên tiếng, nó không thể kiềm chế tất cả bộc phát, nó òa lên nức nở với cậu.

- Anh đến ngay đi em sắp không chịu nổi nữa rồi!

Nghe tiếng nó khóc, giọng nói nức nở Quân hoảng hốt.

- " Em đang ở đâu, nói anh biết?"

- Em.... em ... không biết....

Nó nấc lên nói ngắt quãng.

- " Nào bình tĩnh, em nhìn xung quanh xem có gì đặc biệt?"

Nó đưa mắt nhìn xung quanh.

- Có một đài phun nước to đặt ở giữa, bên cạnh có một khách sạn tên Blue.

- " Được ở đó chờ anh, không đi đâu đấy anh đến ngay"

Quân lao nhanh khỏi bar bỏ lại công việc phía sau, cậu lên xe chạy thẳng đến nơi mà nó diễn tả, cậu biết chỗ đó ở đâu, dọc đường lòng cậu lo lắng bồn chồn không yên chưa bao giờ thấy nó gọi điện cho cậu hoảng hốt như lần này, càng nghĩ càng lo lắng cậu tăng tốc độ chiếc xe lao nhanh đi trong gió.....

Từ xa cậu đã nhìn thấy nó ngồi bẹp dưới đất, gương mặt không chút cảm xúc..... rõ cuộc cô gái cậu yêu đang gặp chuyện gì thế này? Cậu xuống xe đi đến ngồi cạnh nó, rất nhẹ nhàng cậu cất tiếng khe khẽ.

- Anh đến rồi đây!

- Ừ em chờ anh lâu lắm rồi!

Một khoảng không im lặng ập đến, Quân chỉ lặng lẽ ngồi cạnh nó như muốn san sẻ những nỗi buồn của nó sang cho cậu vậy... cậu không hỏi nó đã gặp chuyện gì, cậu không hỏi là vì sao nó buồn, cậu nghĩ không cần thiết chỉ cần ngồi bên cạnh nhau thế này có lẽ đã đủ lắm rồi, rất lâu sau nó mới khẽ nói.

- Cho em tựa vai anh một lát nhé! em mệt rồi!

- Ừ!

Sau tiếng ừ của Quân nó tựa đầu lên vai cậu... cảm nhận trái tim đang được vỗ về, ừ thì yên bình lắm, ít nhất nó còn có Quân, ít nhất lúc nó buồn cậu luôn sẵn sàng ở bên cạnh vỗ về những mất mát đau thương trong nó..... ít nhất nó không phải một mình, trên cõi đời này nó còn có cậu luôn lắng nghe những tâm sự nhỏ nhất của nó, luôn cùng nó đối diện với nỗi đau.... nhưng sao nó vẫn cảm thấy không đủ, có phải vì nó quá tham lam.... hay người nó muốn được ở cạnh không phải cậu... mà là hắn. Hình như nó ích kỷ và đòi hỏi quá rồi.... người yêu thương nó đang ở cạnh đây mà sao nó lại nghĩ đến người lại đang tâm lừa dối mình cơ chứ.

- Em mới vừa phát hiện một sự thật.....

Nó nhẹ nhàng nói lời nói tựa như âm thanh của gió mỏng manh chóng tan biến, Quân chỉ im lặng dường như chờ nó nói tiếp.

- Anh ta đã luôn lừa em..... cha mẹ em đã chết....

Nói đến đây giọng nó nghẹn lại, sự thật ấy quả thật không dễ dàng gì mà nó có thể chấp nhận được trong tích tắc, Quân cảm nhận được bờ vai đang run lên của nó cậu đưa tay ôm nó vỗ nhẹ như một lời an ủi.

- Sao không nói cho em biết, sao cứ để em hi vọng, anh ta thật tàn nhẫn với em... anh biết không em đã luôn chờ đợi...

- Ừ anh biết mà.....

Quân nói khẽ, nó nước mắt dàn dụa trên vai cậu, nước mắt nó như mũi dao găm vào trái tim cậu nó đau mà như chính cậu đau đến bao giờ cậu có thể khiến nó mỉm cười, đến bao giờ nó thôi khóc vì hắn.....

- Hình như em sai rồi, anh ta chẳng hề yêu em.

Một lúc lâu nó mới nói rồi thiếp đi trên vai cậu, mặt trời đã ngả vàng ánh nắng nhẹ li ti chiếu xuống qua kẽ lá, nó và cậu ngồi đây đã bốn tiếng. Cậu bế nó lên xe rồi cho xe chạy đến bãi biển gần đó.

Nó tỉnh dậy đã là 7h tối, nhìn quanh thì thấy mình đang ngồi trong xe, Quân đang đứng dựa lưng vào đầu xe ánh mắt hướng ra biển, nó bước xuống đến đứng cạnh cậu.

- Em dậy rồi à?

Thấy nó cậu hỏi, cởi áo khoác ra cho nó.

- Em ngủ lâu lắm rồi phải không?

- Từ chiều đến giờ đây, anh chỉ sợ em thành heo thôi!

Quân buông 1 câu châm chọc, nó cười khẽ, hai người cùng nhìn ra biển, trời tối quá chẳng nhìn rõ những ngọn sóng nhẹ lặn tắt trên biển lúc bây giờ, nhìn biển nó chợt nhớ đến giấc mơ gặp mẹ lần trước, lòng chợt buồn lại... giấc mơ đó là một điềm báo mà mẹ dành cho nó.

Ngắm biển thêm một lúc nó bảo Quân chở nó sang nhà Vy, đến cửa nhà nó trả lại chiếc áo cho Quân.

- Cảm ơn anh vì hôm nay đã ở cạnh em!

- Ủ.. em vào nhà đi....

Nó quay đầu Quân khẽ gọi lại.

- Nhi này!

- Sao anh?

Nó quay lại nhìn cậu.

- Có những chuyện nên suy xét kĩ em nhé, nhìn bằng mắt sẽ không thấy đâu.

Nói xong cậu vẫy tay tạm biệt rồi cho xe chạy đi, nó nhìn theo không hiểu lời cậu nói, gật suy nghĩ sang một bên nó nhấn chuông cửa, bác gái từ trong nhà đi ra thấy nó thì riu rít.

- Nhi đây à? lâu quá không sang nhà bác rồi đấy!

- Vậy cháu sẽ ở nhà bác một tuần nhé!

Nó nói bác cười lớn kéo nó vào nhà.

- Được chứ..... Vy à Nhi nó sang chơi nè con, mau xuống đây.

Nhỏ Vy bay từ tầng hai xuống gặp nó hớn hở.

- Mà sang thật hả Nhi?

- Ủ, cho tao ngủ cùng mày một tuần được không?

- Dĩ nhiên, đi lên phòng mau.

Thế là nó bị Vy kéo thẳng lên phòng, vứt cho nó bộ quần áo Vy nói.

- Mày tắm đi đã.

Nó nhận lấy bộ quần áo đi vào phòng tắm, một lát sau bước ra nhỏ Vy đang nói chuyện điện thoại với ai đó ngoài lan can, lát sau nhỏ tắt máy đi vào phòng trèo thẳng lên giường.

- Lại đây, kể tao nghe rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mày?

- Có chuyện gì đâu.

Nó leo lên giường nói khẽ, Vy phản bác.

- Mày nói dối, quen mày bao lâu chẳng lẽ mày khóc tao không nhận ra, con này mày có xem tao là bạn hay không hả?

Một hồi nó nằm xuống từ từ kể lại cho Vy nghe, gương mặt Vy biến đổi liên tục.

- lúc này anh Nam gọi đến hỏi tao có gặp mày hay không, anh ấy nói Huy đang tìm mày khắp nơi đấy....

- Kệ đi.. tao không muốn gặp anh ta, mày đừng nói tao đang ở đây.

Vy thở dài gật đầu bảo nó ở đây vài ngày cho bình tĩnh lại rồi hẩn tính.

Nó nghỉ học ba hôm rồi, suốt ngày nhốt mình trong phòng chẳng đi đâu cả Vy thấy nó như vậy cũng rất lo lắng Linh có đến khuyên nó an ủi nó nhưng hình như nó vẫn chưa nguôi ngoai. Hôm nay là ngày thứ năm kể từ khi nó rời khỏi nhà, Vy đi học về chạy thẳng lên phòng thấy nó nằm trên giường ánh mắt vô hồn nhỏ đau lòng.

- Nhi à mày đừng như thế được không, chuyện đã thế này rồi mày đừng buồn nữa, hai bác chẳng muốn mày như thế đâu.

Nó vẫn im lặng, Vy nói tiếp.

- Về đi Huy lo lắng ày lắm đấy, cậu ấy đến trường không thấy mày là bỏ về ngay, tao nghe anh Nam nói cậu ấy không ăn uống gì mấy ngày rồi đó.

Vy vừa bực vừa thương nhỏ đi ra ngoài đóng xầm cửa lại, thật là ức chế với nó quá đi, Hấn không nói cũng vì sợ nó như vậy điều đó Vy có thể hiểu chỉ là nó vì quá sốc lại giận hấn vì đã lừa dối mình, thật là nhỏ đau đầu với bọn họ quá đi.

Hai hôm sau, Vy đang nằm đọc truyện thì có điện thoại của Nam gọi đến nhìn sang nó đang nằm bên cạnh nhỏ bắt máy mở loa lớn.

- Em nghe.

- Vy à em nói thật đi Nhi có ở đó không?

- Nó đang ở đây.

- Sao mấy hôm nay em không nói có biết Huy nó lo lắng không?

- Nó không cho em nói em biết phải làm sao?

- Cho anh gặp Nhi đi!

Vy đưa máy sang cho nó nhưng nó phớt lờ, nhỏ đành tắt loa tự mình nói chuyện với Nam.

- Em biết rồi!

Nhỏ cúp máy, ngồi phất dậy kéo nó xuống giường đi đến cái gương, nhỏ nói.

- Nhìn mày đi, mày có còn nhận ra mày không?

- Tao biết mày buồn, hai bác mất tao cũng chẳng vui vẻ gì hơn mày, từ nhỏ tao với mày sống như chị em ruột tao cũng đã xem hai bác như cha mẹ ruột của mình vậy. Mày tưởng chỉ mình mày mất cha mất mẹ hay sao?

- Mày thì biết gì? ít ra mày còn cha mẹ ruột ở bên cạnh, còn tao thì không?

Cuối cùng nó cũng chịu cất tiếng mà đã hơn một tuần nay Vy không nghe thấy, nhưng câu nói của nó khiến Vy điên lên.

- Vậy mày muốn tao làm sao đây? mày bảo tao ngồi nhìn mày trở thành người bị trầm cảm hay sao? tao không làm được.

Ngừng một lúc Vy lại nói tiếp.

- Tao biết đây là cú sốc rất lớn đối với mày, nhưng mà Nhi à mày không cô đơn mày còn có cha mẹ tao là cha mẹ nuôi của mày mà, mày có có tao có con Linh và cả Huy nữa....

- Anh ta chẳng liên quan gì đến tao.

Nó quát lên, Vy giật mình và rồi trong giây lát nhỏ quát lại tràn ngập sự trách móc.

- Mày nói vậy mà nghe được à? mày nghe cho kĩ nhé Phạm Khắc Huy cậu ấy yêu mày! yêu mày đấy.... chỉ có mày là ngu ngốc không nhận ra. Mày có biết suốt một tuần nay cậu ấy tìm mày như điên không? nghe cậu ấy hỏi tao mày ở đâu tao thực sự chỉ muốn nói ra hết.

- Mày suy nghĩ lại đi, tại sao xung quanh có vô số đứa con gái mà cậu ấy chỉ nói chuyện với mỗi mình mày, mày nghĩ lại đi cậu ấy không yêu thì hà cớ gì đỡ hộ mày một nhát dao, hà cớ gì liều mạng dù biết mình đang bị thương cũng phải xuống thang máy cứu mày xem nữa thì chết.

Nó nghe Vy nói đầu óc quay cuồng, từng hình ảnh ấy cứ như thước phim quay chậm trong đầu nó, từng thứ một hiện lên thật rõ ràng.

- Cậu ấy nói dối mày là vì không muốn mày buồn, cậu ấy sợ mày sốc khi biết được sự thật... vậy mà mày chỉ biết trách móc cậu ấy.... người ta là vì lo ày đấy!

Từng câu từng chữ của Vy như đòn tâm lý đánh thẳng vào đầu nó vào tim nó, hình như nó trách nhầm hấn rồi, sao nó không nghĩ đến người luôn bảo vệ che chở nó là hấn chứ, tại sao chỉ có như vậy nó sẵn sàng từ bỏ một người đã rất quan tâm mình.... tại sao nó không nhận ra hấn cũng yêu nó..... thật ngốc mà!

- Tao đã nói hết rồi mày tự suy nghĩ đi, nói ày biết Huy đang ở quán bar say bí tỉ kìa, anh Nam nói mấy hôm nay cậu ấy không ăn gì mà chỉ uống rượu thôi, hôm qua phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày đấy, hôm nay cậu ấy lại chạy ra khỏi bệnh viện đến bar rồi Nam không kéo được cậu ấy về, việc còn lại là tùy mày đấy!

Hai từ nhập viện khiến gương mặt nó đanh lại, nỗi lo lắng bủa vây lấy nó, không được nó phải đi tìm hấn, nó nhớ hấn lắm rồi.... nó thật sự rất nhớ hấn.

Nó chạy ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất Vy hỏi với theo.

- Bây mày đi đâu vậy?

- Tao đi tìm Huy....

- Khoan đã mày chưa thay đồ.

Nó đi đến cầu thang mới để ý đầu tóc và bộ đồ kitty đang mặc trên người, nó bực chạy về phòng thay đồ. Vy mở cửa cho nó.

- Quán bar King clup ấy! đến đó mà tìm.

Nhỏ chưa kịp nói xong nó đã phóng mất tiu, Vy lắc đầu cuối cùng nó cũng nghĩ thông, nhỏ nhớ đến chuyện buổi chiều đi ra sau vườn đã nghe lén được dòng tâm sự của Quân nên chuyện ở thang máy nhỏ mới biết.

Đến cửa quán bar nó xông thẳng vào trong ngó nghiêng ngó dọc cuối cùng cũng thấy hấn, nó cứ đứng đó nhìn hấn mãi, hình như hấn gầy đi nhiều quá nó nhìn mà xót xa, người nó thương đang ở đó nó chạy nhanh lại giật chai rượu trên tay hấn.

- Không uống nữa theo tôi về!

Hấn gạt phắt tay nó nói giọng lè nhè vì say.

- Cô tránh ra.

- Không có chết cũng không tránh!

Hấn nói ngẩng đầu dậy, hình dáng phía trước mờ mờ trước mắt hấn...

- Nhi..... - Hấn khẽ gọi, nó đau lòng nói.

- Tôi Nhi đấy chúng ta về nhé?

- Không... cô không phải Nhi....

Nó dìu hấn đứng dậy đi ra ngoài hấn cứ giẫy dụa miệng cứ nói không.. không phải Nhi, cố gắng lắm nó mới lôi được hấn lên taxi, về đến nhà nó ấn mật khẩu mở cửa, đèn được bật sáng, nó nhìn quanh căn nhà đã bị nó bỏ rơi suốt một tuần này rồi dìu hấn về phòng. Đặt hấn nằm xuống giường nó chạy đi lấy khăn ẩm ngồi xuống lau mặt cho hấn, chợt cánh tay bị hấn nắm chặt cả người bị kéo đổ nhào lên người hấn. Nằm trong lòng ngực rắn chắc của hấn, hít hà mùi hương nam tính ấy từ hấn nó thấy tim mình đập nhanh dữ dội, hấn cất tiếng.

- Tại sao lại lẩn trốn anh? em có biết một tuần qua anh đã phát điên lên được..... đâu đâu cũng là hình bóng của em nhưng tuyệt nhiên lại không thấy em.

Nó rơi nước mắt nhưng chẳng phải buồn nữa rồi, hấn lại nói khẽ.

- Em có biết anh đã rất nhớ em không? nhớ phát điên lên được.....

Câu cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ say của hấn khiến tim nó muốn nhảy ra ngoài.

- Nhi à..... anh rất yêu em.....

suốt đêm đó nó ở trong lòng hắn, cả hai chìm vào giấc ngủ say.... một giấc ngủ ngon sau một tuần dài....

P/S nào tung bông tung hoa thôi!! giây phút mọi người chờ đợi đã đến rồi đây, cuối cùng Huy cũng đã nói ra... hay chờ xem tiếp theo sẽ như thế nào nhé!

69. Chương 64: Dưới Cơn Mưa Ta Thuộc Về Nhau!

Tuần này Gấu kiểm tra hơi nhiều mọi người thông cảm nha :)

Chói mắt vì bị ánh sáng mặt trời hắt vào qua cửa sổ, Hắn lấy tay che mắt mãi một lúc mới kịp thích ứng, nhìn quanh thì nhận ra đây là phòng mình. Hắn vỗ nhẹ vào đầu vì vẫn chưa tỉnh táo, đến khi nhìn xuống thì giật mình, nó đang rúc đầu vào người hắn ngủ ngon lành hình như là trốn ánh mắt chói lóa kia thì phải? Nổi ngạc nhiên vây quanh lấy Hắn, sao nó lại ở đây? Sao nó lại nằm đây? Nó về từ khi nào, hắn chẳng nhớ gì cả...

Ngắm gương mặt mà bao ngày qua Hắn vô cùng nhớ nhưng, nhịp thở đều đều của nó cho hắn biết đây không phải mơ nó đã trở về bên cạnh hắn rồi. Chưa bao giờ hắn thấy bản thân mình mất bình tĩnh như thế, hắn đã lật tung cả thành phố nhưng chẳng thấy nó đâu cả, bản thân hắn đã lo sợ hoảng loạn biết nhường nào, bước đi vô định chẳng biết mình đi đâu và phải đi đâu giống như con thuyền bị mất phương hướng giữa đại dương mênh mông rộng lớn. Ngay lúc đó hắn mới biết nó quan trọng với hắn biết nhường nào không có nó hắn như mất đi hơi thở duy trì sự sống của chính mình, đúng là khi sắp mất đi con người ta mới thấy thấm thía, mới thấy lo sợ..... hắn đã sợ mất nó biết nhường nào. Người con gái này đã đi vào trái tim hắn từ lúc nào hắn không nhớ hắn chỉ biết nó đã đi rất sâu rất sâu và chẳng muốn ra nữa, ừ càng tốt hắn sẽ nhốt nó ở đó mãi không cho ra đâu, nó chỉ có thể ở bên cạnh hắn mãi mãi....

Nhìn nó thật lâu thật lâu như để khóa lấp niềm nhớ nhưng bao ngày qua, cái mũi này, cái miệng này nhớ chết đi được, không được nghe nó líu lo trong suốt 1 tuần hắn sắp bị bệnh rồi. Tay hắn chạm nhẹ vào má nó da nó mịn lấm chạm vào thật thích, chẳng hiểu sao gò má càng ngày càng hồng lên , rồi hắn lại vuốt ve mái tóc, tóc nó mượt lấm sợi tóc lại nhỏ xíu như tơ í vuốt mãi không chán.

- Xăm sỡ đủ chưa?

Chợt nó mở mắt nhìn hắn trờ trờ cất tiếng tay hắn cứng đờ luôn, thật ra nó đã thức lâu rồi chỉ là nhắm mắt một lúc thì thấy hắn có dấu hiệu tỉnh dậy nên giả bộ ngủ xem hắn phản ứng thế nào ai ngờ hắn cứ hết sờ má rồi lại vuốt tóc nhột chết được hai má nó đỏ cả lên mà hắn vẫn không biết, chịu hết nổi nó mới đành mở mắt.

- Chưa. - hắn thẳng thừng trả lời rồi lại vuốt tóc.

Nó ức chế giữ tay hắn lại.

- Không phải đồ chùa đâu.

- Vậy cô ôm tôi ngủ thì tính sao đây?

Câu hỏi làm nó nghẹn họng không để ý đến cách xưng hô hơi khác của hắn, nhìn xuống thấy chân mình đang vòng qua người hắn người cũng nằm sát lại thì xấu hổ nhảy xuống giường ấp a ấp úng.

- Hơ đầu.... đầu phải tại tôi .... tại anh cả đấy!

Hắn đã ngồi dậy tựa đầu vào thành giường khoanh tay lại nhìn nó bằng cái vẻ nghiêm túc ghê gớm.

- Đây là phòng ai? Là giường của ai?

Bây giờ nó muốn khóc không được mà chữ cũng không xong tự mắng mình ngu hôm qua bị hắn ôm sao không tránh để sáng ra lại bị thân chủ dùng làm bằng chứng phạm tội thế này, liếc hắn một cái nó nói thầm ” biết vậy tôi để anh chết ở đó luôn rồi đưa anh về làm gì còn bị nói hừ....”

Mấy lời nó nói thì thầm thôi nhưng hắn nghe thấy hết đủ hiểu nó thì thầm kiểu gì rồi đấy, thấy gương mặt nhăn nhó của nó hắn cười khế thì ra người đưa hắn về nhà là nó... vậy chẳng lẽ nó đã tha thứ cho hắn rồi?

- cô hết giận rồi à?

Không biết hắn đã đứng trước mặt nó từ khi nào, cái con người này như ma vậy đó đau tim chết được.

- Vẫn chưa.

Hắn nhăn mặt lại hỏi.

- Vậy cô tha thứ cho tôi chưa?

- Chưa.

Nó khoanh tay xoay mặt sang hướng khác, Hắn không hiểu gì cả.

- Nếu chưa sao cô lại về?

- Đi liền đây!

Chưa kịp bước đi tay đã bị hắn giữ lại, nó cười khê rồi lại làm mặt nghiêm túc xoay người nhìn hắn.

- Buông tay ra.

Nó càng nói hắn càng xiết chặt hơn kéo nó lại gần, hắn nhìn thẳng vào mắt nó từ từ nói.

- Xin lỗi! Tôi biết mình không nên giấu cô.... nhưng tôi sợ cô sẽ không chịu nổi.

Mắt nó khê giật giật, nó từ tốn trả lời.

- Anh biết tôi hi vọng thế nào mà, dù sẽ rất khó chấp nhận nhưng đó là sự thật, anh làm như vậy là gieo thêm hi vọng rồi lại dập tắt đó anh biết không?

- Xin lỗi....

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ đó của hắn nó lại chẳng thể trách được nữa, đúng là hắn làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho nó và hình như chuyện mong cha mẹ nó còn sống quá đỗi xa vời chỉ là nó tự lừa dối mình, tự ỉn hi vọng thôi mà.... bây giờ nó mới nhận ra hình như từ trước đến nay những việc hắn làm đều là vì nó? Nếu không nhờ Vy quát vào mặt mấy lời ấy chắc nó vẫn còn ngốc nghếch trách nhảm hắn, nếu không phải nghe được 6 từ ấy nó vẫn chẳng biết hắn yêu nó, đúng là nó ngây thơ quá không phải cứ nhìn thấy là đúng, cứ nghe thấy là chắc chắn mà phải như Quân nói dùng đầu để suy nghĩ.....

- Thôi bỏ qua đi, muốn tôi tha thứ dễ thôi!

Nó ngồi xuống ghế nhíp chân từ tốn, hắn hồi hộp hết sức mắt không rời nó.

- Anh nhắc lại 6 chữ đêm qua đã nói đi.

Sắc mặt hắn co lại, những chuyện của đêm hôm qua hắn làm sao nhớ đây, hôm qua hắn đã nói gì căn bản hắn chẳng có một chút ấn tượng nào, 6 chữ đó là 6 chữ gì? Cố vắt óc nhớ lại nhưng chẳng nhớ nổi, nó làm khó hắn rồi.

- Tôi không nhớ!

Hắn đã cố lắm rồi nhưng không nhớ vẫn là không nhớ, nó nhăn nhó nhìn hắn.

- Không nhớ.... không nhớ thì thôi vậy....

Nó đi thẳng ra ngoài không thèm để ý tới hắn nữa, trở về phòng nó úp đầu xuống gối hét lên bực bội thật nó chỉ muốn nghe lời tỏ tình lúc hắn tỉnh thôi ấy vậy mà hắn chẳng hiểu mô tê gì là sao? Một lát sau lại nghe tiếng hắn gõ cửa, nó bịt chặt tai lại nhưng người bên ngoài vẫn rất lì lợm cứ đứng gõ hoài cuối cùng nó đành phải ra mở cửa, vừa mở chưa kịp thấy hắn nó đã quát.

- Khi nào anh nhớ ra hắn đến tìm tôi.

Rồi lại đóng xầm cửa lại.

Cốc... cốc... cốc....

Yaaaa nó phát điên lên với hắn mất.

- Gì?

Nó mở cửa mặt chậm rãi, tức vì mình đã mặt dày nhắc cho hắn nhớ chuyện đó ấy vậy mà hắn vẫn dần mặt ra, hỏi thử xem có bức có tức không?

- Đổi sang chuyện khác đi?

Lần này hắn chống tay ở cửa phòng trường hợp nó lại nổi điên đóng lại thì chết, hắn vẫn chưa hỏi rõ ràng mà. Mặc dù đầu đang bốc hỏa nhưng nghe hắn nói vậy cũng đỡ hơn một phần, nó khoanh tay suy nghĩ lát sau thì nói.

- Ok.. hôm nay đổi lại anh làm ô sin tôi làm bà chủ.

- Được.

Hắn gật đầu chắc nịch, nó bèn nói thêm.

- Khoan đã, đó chỉ là điều kiện đính kèm thôi điều kiện chính vẫn là 6 chữ ấy, không nhớ thì miễn.

Đẩy thẳng hắn ra ngoài nó gác lại chuyện bức bội ấy sang một bên bây giờ tranh thủ hưởng một ngày làm bà chủ đi đã, yêu đương gì đấy dời sang hôm khác vậy, hắn không nhớ thì ngày nào cũng làm ô sin cho nó tới nhớ thì thôi hứ... ai bảo quên gì không quên đi quên cái câu tỏ tình mà nó muốn nghe nhất làm gì đáng đời lắm chẳng tiếc thương gì đâu.

Hơi ngạc nhiên vì nó lại nói ra câu này, hắn không nghĩ là nó lại nghĩ tới cái chuyện này, từ khi sinh ra Phạm Khắc Huy đã làm chủ người ta cũng có ngày phải làm ô sin cho nó- một đứa con gái nhí nha nhí nhố, nhưng cũng nhanh chóng gạt đầu, thế nên công việc đầu tiên của hắn là.....

- Đói rồi! anh xuống làm bữa sáng đi.

Nói xong nó đóng cửa phòng tung tăng vào phòng VSCN.... tắm, vừa tắm vừa hát hò suốt 30 phút. Hắn tắt bếp ở dưới bếp làm bữa sáng, nhìn thấy nó đầu tóc gọn gàng, ăn mặc nữ tính hơn thường ngày rất nhiều làm hắn có hơi bị choáng. Nó có nhiều hành động, biểu hiện rất khó đỡ và đến vào những lúc không ngờ tới giống như lúc này đây nó đang ngồi bắt chéo chân hát hò và chụp ảnh, quá sốc, quá ngạc nhiên đến nỗi hắn làm rơi luôn cả con dao thái thịt đang cầm trên tay có bao giờ hắn thấy nó chụp ảnh tự sướng đâu? nó giật mình ngẩng lên nhìn hắn.

- Anh bị gì vậy? tôi đói.....

Hắn thôi không nhìn nó nữa kéo càng nhìn lại càng chẳng cầm nổi con dao, một lúc sau bữa sáng cũng hoàn thành, nó nhìn quanh một lượt cười híp mắt gấp cho nó miếng gà chiên nước mắm.

- Thưởng cho anh!

Rồi bắt đầu ngồi ăn ngon lành, lâu lắm rồi nó mới được ngồi ăn thoải mái thế này, lâu lắm rồi nó mới thấy lòng vui vẻ trở lại, kể từ hôm nay nó sẽ sống thật tốt thật vui vẻ chuyện đau lòng đã qua có lẽ nên quên đi, cha mẹ nó ở trên trời chắc cũng không muốn nó suốt ngày đau buồn như thế đâu. Nó lại gấp thức ăn cho hắn, nghe nói hắn bị xuất huyết dạ dày nhìn hắn gầy đi nó cũng thấy mình có lỗi sao nó cứ làm người khác lo lắng thôi vậy? tự nhiên nước mắt nó chảy ra..... Hắn nhìn thấy hoảng hốt rút khăn giấy lau vội, lo lắng nói.

- Đang ăn sao lại khóc?

Nó lắc đầu cười nhẹ.

- Không sao, tại thức ăn ngon quá!

Nghe thấy thế hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nó lúc khóc lúc cười làm hắn chẳng tài nào nắm bắt được nó rốt cuộc là đang vui hay đang buồn, người ta nói con gái rất khó hiểu hình như đúng là như vậy.

.....

- Huy ơi lấy ly nước cam!

Hắn lại xuống bếp làm ly nước cam cho nó, từ sáng đến giờ không là ” Huy ơi tôi muốn ăn kem” thì là ” Huy ơi tôi thèm trà sữa“, một lúc thì lại ” Huy ơi bật điều hòa” “huy ơi mở tivi”..... nghe cái cụm từ” Huy ơi..” đầu hắn lại ong cả lên nó là đang chinh hắn chứ chuộc lỗi làm cái gì? nhưng mà khổ nỗi không làm thì không được. Quay trở lại phòng khách đã thấy nó ngồi cười nắc nẻ.

- Hahahahahahahahaha.....

Trên tivi đang phát chương trình thể giới động vật ấy thế mà chẳng hiểu vì sao nó lại cười như điên vậy nữa hắn nhăn mặt khó hiểu, nó hôm nay bị gì ấy toàn làm cái điệu bộ khó đỡ thôi.

- Có gì mà cô cười?

Hắn đưa ly nước cam ngồi xuống cạnh nó hỏi, nó nhận lấy vừa cười vừa uống hậu quả là vừa được hai hớp đã phun ra sạch ho sặc sụa.... chính xác là nó bị sặc ho đến đỏ cả mặt, hắn vỗ lưng mãi mới hết ho thế nhưng nó vẫn cứ cười chẳng thể hiểu nổi.

- Rốt cuộc cô bị cái gì mà cười hoài vậy?

Chịu hết nỗi hắn hỏi nhưng khi nghe xong mặt hắn đen thui cái tivi cũng bị hắn tắt phụp.

- Mặt anh... haha.... mặt anh giống... haha..... con căng- gu- ru.....hahaha....

Tắt tivi rồi mà nó vẫn cười lăn cười bò khuôn mặt hắn bây giờ rất khó coi nó ý thức được đã chọc giận ai đó bèn tìm cơ lấp liếm.

- Khụ.... tôi làm đổ nước cam ra sàn rồi, anh lau dùm tôi nha sẵn tiện lau luôn căn nhà....

Ho một cái nó nói rồi chuồn mất dép để hắn đầu bốc hỏa phía sau.... mặt hắn như vậy mà nó nói giống con căng- gu- ru chịu nổi không?

Năm phút sau, hắn đang lau nhà nó từ bếp đi ra đem theo mấy bịch bánh quy, ngồi xuống ghế sofa nó thử thả bóc từng bịch ra ăn, ăn xong bịch nào nó đều đứng lên phủi hết vụn bánh xuống sàn miệng lại réo lên với hắn.

- Ở đây dơ

- Vụn bánh này!

- Bẩn quá!

Hắn cứ như vậy lau đi lau lại có một chỗ đến mấy lần, ăn năm sáu bịch cái bụng nó no căng khiến nó khó chịu vô cùng, cảm giác ở bụng nó cứ muốn dội lên ngăn lăm nó mới không chạy vào nhà vệ sinh ọe ra hết mấy thứ trong bụng. Nhìn thấy gương mặt miễn cưỡng của nó hắn đã đoán chắc là có vấn đề rồi, nó lúc sáng đã ăn 2 cái bánh bao, 1 cái đùi gà, 2 bát cơm chiên, rồi nào là uống trà sữa nào ăn kem bây giờ thêm 5 6 cái bánh quy có thánh mới chịu nổi. Hắn cười cười đi vào bếp lát sau mang ra 1 ly nước ép táo táo.

- Uống đi một lát sẽ đỡ hơn.

Nó hết nhìn Ly nước ép táo rồi lại nhìn hắn, một lát cất tiếng thắc mắc.

- Hết thật không?

Nhận được cái gật đầu nó cầm ly nước ép uống 1 hơi một hết sạch để cái ly xuống bàn, ngẫm lại hắn nói hết là hết cái gì? Chết rồi chẳng lẽ hắn nhìn ra nó ham ăn quá nên bị chướng bụng khó tiêu sao... xấu hổ quá đi, nó vỗ vào đầu một cái đứng lên chạy nhanh về phòng tốt nhất là nên trốn đi đứng đây thấy hắn cứ nhìn nó tùm tùm cười nó sợ mình sẽ giết chết hắn mất.

- Á.....

Một tiếng động rất lớn cùng tiếng hét không hề nhỏ của nó.... tại phòng khách vừa xảy ra một tai nạn ngoài ý muốn, nạn nhân là nó vì cầm đầu chạy không đề ý rằng sàn nhà mới lau còn ướt và rất trơn nên đã trượt chân té mông đập xuống sàn đau đến chảy nước mắt. Sau cú té ngã ngoạn mục vừa rồi một người đi đường đã rủ lòng thương xót mà chìa tay ra đỡ nạn nhân lên nhưng đã bị nạn nhân gạt phắt đi và tự mình đứng dậy.

Nó lết từng bước về sofa, cái mông đau e ẩm khiến nó vừa ngồi xuống đã nhảy dựng lên.

- Đau quá! Trời ơi hic.. hic...

Hắn thật sự chẳng biết phải nói gì, có thể nói là " anh chỉ biết cầm nín nghe tiếng em khóc..." nó quá hậu đậu mà, sàn nhà trơn thế kia mà chạy kiểu đó cũng may là mông chạm đất chứ nếu mặt chạm đất chẳng biết đã xảy ra chuyện gì....

- Nằm úp xuống!

Nó nghe lời hắn nằm úp mặt xuống sofa chỉ lộ cái đầu lên, vì nó té bị thương ngay cái chỗ đó đó nên hắn cũng không biết phải làm sao để chữa trị giúp nó, chỉ biết kêu nó nằm úp để đừng có đau nữa thôi, chứ bị thương chỗ đó hắn vô phương cứu chữa, chẳng lẽ bây giờ kêu hắn đi xoa mông cho nó, hầy bậy không thể nào và không thể nào....

- Làm sao đây huhu....

- Cố mà chịu đi.

Buông một câu hờ hững hắn đi ra lau chỗ khác bỏ mặt nó nằm bơ vơ trên sofa với tư thế lật úp người mặt nhăn nhó, buồn chán, tẻ nhạt vì cứ phải nằm một chỗ nó bèn nghĩ ra một cách giải tỏa nỗi buồn.

- Huy lấy cho tôi mượn cái laptop của anh đi.

Lát sau Hắn đi ra với cái laptop trên tay.

- Cô lấy làm gì?

- Buồn quá tôi định lên kiểm con vy hay con Linh nói chuyện.

Nhận được cái laptop của hắn nó hí hửng mở facebook lên, biết ngay mà hai cái chấm xanh xuất hiện ngay đầu danh sách với hai cái tên mà nó nghĩ là sến súa đó là " Nam Vy" và " Tuấn Linh" cùng hai tấm ảnh avatar tình tứ có nghệ thuật của bọn họ, Yêu đương lờ lợt dễ sợ nó á mà có trở thành bạn gái của hắn rồi nó sẽ không đổi tên facebook là " Huy Nhi" đâu nghe thấy kì cục chết được mà nó sẽ đặt là " H.N" thôi nhìn nó bí ẩn một chút. Phóng to cái avatar của Vy và Nam nó xăm soi xem giữa Vy và Nam ai chụp ảnh đẹp hơn và sau mọi cố gắng nó đã phát hiện ra một điều thú vị pm sang cho Vy liền.

Trịnh Nhi: " Vy vợ vẫn ơi!"

Rồi lại đến tấm ảnh của Linh và Tuấn, lần này nó soi xem hai người đó ai cười đẹp hơn và cuối cùng nó cũng chốt pm sang cho Linh.

Trịnh Nhi: " Hi Linh lùn lé !"

Một tiếng ting vang lên Vy trả lời.

Nam Vy: " Ngon nhỉ? tao vợ vẫn bao giờ?"

Tuấn Linh:" Con kiaaaaa mà nói ai lùn lé hả?"

Nó cười sặc sụa trả lời.

Trịnh Nhi:" Đợi tao tạo nhóm vào tao bình phẩm avatar cho tụi mày"

Thế là một nhóm gồm ba người với cái tên hết sức là dễ thương " Không có tên" đã được tạo nó là người đầu tiên vào cất tiếng vang.

Trịnh Nhi:" tao mới vừa phát hiện anh Nam trắng hơn con Vy và Tuấn cười đẹp hơn con Linh, miệng con Linh cười méo thấy gớm haha"

Nam Vy:" gì chứ tao trắng hơn.."

Tuấn Linh:" Mày chỉ được cái nói xàm thôi Nhi ạ... mà nghĩ sao tao cười đẹp như thiên thần ấy mà mà bảo méo hả?"

Trịnh Nhi:" thật mà chúng mày tự soi lại cái avatar đi nhé xem chụy nói có đúng không?"

Vy và Linh tự thấy nhột bèn vào tường soi lại cái avatar và phải công nhận rằng nó nói đúng thật thể là hai cô nàng đổi ngay cái tấm khác mới toanh sau khi soi kỹ càng, xong xui quay trở lại tiếp tục tám chuyện.

Nam Vy:” tao đổi rồi đấy đừng soi nữa nhé con quỷ...”

Trịnh Nhi :” OK!”

Tuấn Linh:” mày còn nói tao cười méo nữa tao đập mày đó!”

Trịnh Nhi:” Sợ mày quá plè!!”

Nam Vy:” chuyện giữa mày và Huy thế nào rồi?”

Bị hỏi ngay tim đen nó lấp liếm.

Trịnh Nhi:” sao là sao?”

Nam Vy:” Có nói không thì bảo? mày giấu là tao với con Linh sang đó ngay đấy!”

Tuấn Linh:” Ừ đi liền đấy tao kéo cả bọn sang luôn!”

Trịnh Nhi:” Được rồi để tao kể bọn mày manh động quá”

Tuấn Linh:” mau đi”

Trịnh Nhi:” Đêm đó tao vào bar thì thấy anh ta say bí tỉ khó khăn lắm bla bla..... anh ta kéo tay tao nói nhiều thứ lắm còn nói 6 chữ ấy nữa”

Nam Vy :” chữ gì, hồi hộp quá, hai người cũng tình cảm nhỉ?”

Tuấn Linh:” Nói mau mày”

Trịnh Nhi:” Thì nói là Nhi à.... anh rất yêu em... thế đấy!”

Nam Vy:” thấy chưa tao nói cậu ấy yêu mày mà, mày cũng yêu cậu ấy hai người tiến tới luôn đi”

.....

Chat một lúc nó ngủ quên lúc nào chẳng hay, Hấn đi tới điều chỉnh điều hòa rồi đặt tay nó xuống sofa chỉnh lại tư thế ngủ của nó, ngó sang màn hình laptop vẫn còn sáng đèn hấn cầm lên định tắt thì bị dòng chữ nhấp nháy trên màn hình làm cho khựng lại, mắt giật giật, khóe môi từ từ cong lên.

Trịnh Nhi:” chỉ là nói lúc say thôi mà, sáng nay tao bảo anh ta nhắc lại anh ta còn chẳng nhớ nữa là.... bực ghê chẳng lẽ tao lại phải đi tỏ tình lại rằng Huy à em cũng yêu anh rất nhiều...”

Hấn đặt máy tính trở lại chỗ cũ, bật tivi lên xem nhưng mà hình như không tập trung vào cái tivi mà tâm hồn đang treo ngược trên cành cây ấy.

Khi nó tỉnh lại trời đã tối hẳn, trời hơi nhá nhem, ngó nghiêng không thấy hấn đâu bèn chạy khắp nhà tìm đi ngang qua cửa phòng hấn thì thấy hấn đứng nghe điện thoại nó len lén núp vào một góc nghe lén, ai đó cười nhẹ nhìn cái đầu lấp ló phản chiếu lên tủ kính phía trước.

- Alo, Jelly à cô rảnh không? được vậy lát nữa gặp nhau ở công viên gần công ti.

Mặt nó đen xì trở về phòng, một lát sau nghe tiếng mở cửa từ phòng đối diện nó đi qua đi lại cuối cùng là quyết định ĐI THEO.....

Ngồi trên taxi nó không ngừng thúc giục bác tài xé.

- Nhanh lên bác, đừng để mất dấu.

Nhiều khi nó hồi dứ quá bác bảo lại.

- Cháu làm hơn đi đánh ghen ấy.

- Chứ gì nữa, bác mà làm mất dấu là cháu mất người yêu như chơi đấy.

Nghe câu trả lời tự nhiên của nó bác phì cười lắc đầu, tuổi trẻ bây giờ chúng nó yêu cuồng nhiệt thật. Xe dừng lại ở công viên, nó trả tiền rồi nhanh chóng xuống xe đi theo hắn, hắn dừng lại ở một bãi cỏ từ xa nó trông thấy một trái tim bằng nền xếp dưới đất lung linh lung linh trên những cành cây gần đó có đủ loại đèn chớp chớp đầy màu sắc mặt nó nhăn lại hắn hẹn Jelly ra đây tại sao lại bày trí giống như sắp tỏ tình vậy nè..... chẳng lẽ hắn định tỏ tình với Jelly không xong rồi, nó xông thẳng đến chỗ hắn bây giờ nó mà không ra đợi Jelly đến là mất người yêu như chơi, hắn điên hay sao mới tỏ tình với nó đêm hôm qua mà hôm nay lại đổi ý là sao, không xử đẹp tên này nó không cam tâm mà.

- PHẠM KHẮC HUY.

Hắn cười khê quay đầu lại gương mặt lại tỏ ra ngạc nhiên.

- Sao cô lại đến đây?

- hừ sợ tôi đến đây phá hỏng kế hoạch tỏ tình của anh chứ gì?

- Sao cô biết tôi định tỏ tình?

Đầu nó nóng lên ” giỏi lắm Phạm Khắc Huy anh dám bắt cá hai tay..”

- Với Jelly phải không?

- Ừ!

Hắn thản nhiên trả lời nó càng tức điên lên, nó trừng mắt nhìn hắn.

- Anh yêu cô ta?

- Không hắn.

- Cái gì không hắn mà tỏ tình hả?

nó chuyển từ tức thành khó hiểu, tên điên này bị gì vậy?

- Vậy sao lại tỏ tình?

- Vì Jelly đã nói yêu tôi nên tôi nghĩ mình nên sớm đưa ra câu trả lời.

Hừ thì ra là vậy cô ta nhanh tay nhanh chân thật, đáng ghét cô ta nói yêu thì hắn cũng đồng ý sao, mặc dù không yêu cũng đồng ý ư?

- Mà cô đến đây làm gì về đi tôi bận rồi, cơm tối tôi làm rồi đấy, hôm nay hết hạn ô sin nhé!

Nói xong hắn quay mặt đi vào, vừa đi được năm bước đã nghe tiếng ai đó hét lên.

- ĐÁNG GHÉT, ANH NGHE CHO RÕ ĐÂY TÔI CŨNG YÊU ANH Đấy, BÂY GIỜ GIỮA TÔI VÀ CÔ TA ANH CHỌN AI?

Nụ cười trên môi hắn càng rạng rỡ, bước về phía nó hắn cười nói.

- Thật chứ?

- Thật cái gì?

Nó quát lại vào mặt hắn nhưng hắn vẫn cười rất tươi.

- Yêu tôi thật chứ?

- Anh bị điên à?

Hắn không nói gì ghé sát vào tai nó nói khẽ.

- Sao em không nói Huy à em cũng rất yêu anh... như thế đấy, anh lại thích câu ấy hơn.

Nó đờ người... câu này quen quen.... trời ạ là câu mà lúc trưa nó nói với Vy và Linh đây mà, hừ hắn dám đọc lên, mặt nó đỏ ửng lên đập mạnh vào chân hắn.

- Anh dám lừa tôi!

Nó nghiêng rằng, hấn nhấn nhó vì nó đập mạnh quá, kéo tay nó vào trái tim bằng nén mà hấn cất công chuẩn bị.

- Nhắm mắt lại!

Nó chẳng hiểu mô tê gì nhưng cũng nhắm mắt theo, chợt nghe tiếng hấn nói khê bên tai.

- Em muốn nghe 6 chữ đúng không... nghe nhé NHI À! ANH RẤT YÊU EM.....

Nó chưa kịp phản ứng gì thì một bờ môi ấm nóng phủ lên môi nó, mắt nó mở to hết cỡ nhìn hấn..... được một lúc hấn dừng lại nói.

- Anh bảo em nhắm mắt mà.

Nó như bị thôi miên nhắm mắt lại ngay hấn lại bắt đầu hôn nó, nó cảm nhận xung quanh như quay cuồng tìm mình đập rất nhanh.... và nó từ đáp lại nụ hôn của hấn bằng những động tác vụng về nhưng lại càng làm cảm xúc trong hấn như bùng cháy..... trời bỗng đổ cơn mưa, từng hạt mưa nhỏ rơi vào mặt nó và hấn nhưng không ngăn cản nỗi nụ hôn mãnh liệt ấy.....

Mãi một lúc sau đến khi nó tưởng chừng như sắp tắt thở hấn mới rời khỏi môi nó, hấn cười thật tươi một nụ cười đẹp mê li, lần thứ hai nó nhìn thấy nhưng vẫn phải đứng hình, hấn nói.

- Anh mới biết em yêu anh nhiều đến thế đấy!

Câu nói chọc ghẹo của hấn làm nó cuối gằm mặt xuống, bây giờ nó mới thấy xấu hổ và ngượng chết đi được, đi qua đi lại nó lại là người tỏ tình trước... trời ơi...

- Ngẩng đầu lên nào!

Hấn phải nói đến tiếng thứ hai nó mới ngẩng mặt lên, cái mặt ướt đẫm nước mưa, hấn giơ tay lên rồi bỗng mở ra mới thấy ánh sáng lấp lánh chiếu vào mặt nó, nhìn vào thứ đó nó há hốc miệng.

- Đẹp quá!

Nó buông một câu khen ngợi, trên tay hấn là một sợi dây chuyền hình trái tim lấp lánh, bên trong đính chữ "H-N" nhỏ xíu bằng kim cương, hấn đeo vào cổ cho nó, rồi chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ mình.... hai sợi rất giống nhau chỉ khác dây đeo một xú thoi, nó cảm động nói.

- Anh mua khi nào vậy?

- Noel.

- Hả? vậy sao không tặng em?

- Không thích.....

Nó chu mỏ nhưng rồi nhanh chóng mỉm cười nhón gót hôn hấn một cái, cả hai ôm nhau.

Dưới cơn mưa ta thuộc về nhau!.....

70. Chương 65: Thỏa Thuận Yêu Đường.

- Hắc xì.....

Nó ngồi trên sofa chầm chần kín mít hắc hơi liên tục, ngoài trời vẫn đang mưa rất lớn, nó và hấn dầm mưa suốt một tiếng đồng hồ mới dẫn đến tình trạng như vậy. Tội nó tình cảm quá mà ôm nhau dưới mưa còn chạy nhảy đến ướt như con chuột lột mới chịu về nhà, mà nói chính xác hơn đứa bày đầu không ai khác chính là nó. Người thì yếu xìu dầm mưa một chút là bệnh rồi vậy mà hấn kêu về nó nhất định không về thành ra bây giờ hấn phải làm bảo mẫu cho nó, đặt chén nước gừng cùng mấy viên thuốc xuống bàn hấn kéo nó ra khỏi chăn mặc cho nó la ó.

- Nè.. nè em lạnh!

Nó túm chăn giật trở lại ai dè kéo luôn cả hấn xuống, hai đứa chớp mắt nằm cạnh nhau trên sofa.

- Em đúng là thích xàm sỡ.

Hắn cứ nhìn nó trân trân mặt gian kinh khủng, ngượng quá nó ập a ập úng.

- Ai.... ai... xàm sỡ anh chứ.... hắc xì....

Nhìn cái vẻ mặt đỏ ửng trông rất ngố tàu đó hắn cười cười ngồi thẳng dậy, kéo chăn quần chặt nó luôn xong thì lấy tay sờ trán.

- Vẫn còn nóng.

Cầm chén nước gừng lên thổi nhẹ rồi múc một muống đưa ra cho nó, nhìn hành động lạ của hắn nó hỏi một câu hết sức ngây thơ.

- Anh đang làm gì vậy?

Nó vừa hỏi xong Hắn đã nhăn mặt, nói nó giả vờ hay ngốc thật đây, thật là....

- Đúc em đó, uống đi cái này có thể giải cảm.

Bây giờ nó mới hiểu ngu ngơ gật đầu rồi há miệng uống muống canh, Hắn lại tiếp tục muống thứ hai, cứ thế cho đến hết chén nước gừng, nó cứ nhìn Hắn tủm tỉm cười suốt Hắn chu đáo quá bây giờ nó mới thấy Hắn đối xử nhẹ nhàng tình cảm với nó đấy chứ trước đây toàn lạnh nhạt thôi, nghĩ tới đã là bạn gái của Hắn mặt nó cứ đỏ lên còn Hắn thì lại nghĩ do nó bị sốt nên mới như vậy... thế là nó bị bắt uống hết 6 viên thuốc trong đó có cái viên xanh xanh mà nó thù nhất còn lâu nó mới chịu uống cái viên đó có cho vàng cho bạc nó cũng nhất định không uống.

- Bỏ bớt được không?

Nó làm mặt cún con với hắn nhưng lần này phản tác dụng hắn lắc đầu bắt nó nhất định phải uống, thuốc mà bỏ bớt thì đâu có tác dụng gì.

- Đi mà.... viên đó đắng lắm!

- Không được.

Biết không thể thuyết phục hắn bằng cách này nó bèn suy nghĩ cách khác.

- Vậy anh làm nó hết đắng đi rồi em uống!

Nó cười thầm trong bụng viên này đắng như vậy hắn có làm gì cũng vô phương thôi ai dè hắn lại trả lời .

- Được thôi em ngậm vào đi anh sẽ làm nó hết đắng ngay.

Mặt nó nhăn nhó, cầm viên thuốc trên tay ngấm mãi chẳng dám bỏ vào miệng hắn giục mãi nó mới ngậm vào và..... nó vừa ngậm viên thuốc vào miệng hắn đã cúi xuống hôn nó. Trời ạ nó ngạc nhiên hết cỡ mắt mở to viên thuốc cứ thế trôi tuột vào luôn, một lúc hắn mới rời khỏi môi nó miệng cười gian tà hỏi.

- Thế nào? hết đắng phải không?

Đúng là hết đắng thật nhưng mà cái cách này quá là ấu trĩ, nó lườm hắn.

- Giải lắm anh dám lừa em, chết nè..... chết nè.....

Nó vùng ra khỏi chăn đánh hắn lia lịa, khó khăn lắm hắn mới giữ được cái tay đang múa máy võ thuật của nó.

- Em mà đánh nữa là anh hôn bây giờ.

Giống như lời giải bùa chú vậy nó ngồi xuống im re chẳng thèm đánh nữa và cũng chẳng thèm đả động gì tới hắn chỉ lo mân mê sợi dây chuyền nhỏ trên cổ của mình, Hắn ngồi bên cạnh buồn chán vô cùng đâm ra ghen tị với sợi dây chuyền.

- Có gì mà em cứ ngấm nó hoài vậy?

- Chẳng liên quan tới anh!

Nó nói mà chẳng thèm ngẩng lên nhìn làm hấn xụ mặt.

- Em thương nó hơn anh?

À lần này nó có ngẩng lên nhưng mà là liếc hấn kèm một câu.

- Tất nhiên!

Câu nói làm mặt hấn càng đen lại biết vậy đã chẳng thèm tặng nó rồi để bây giờ nó lại thương sợi dây chuyền hơn hấn, thế là hấn cũng quyết định làm lơ nó bắt tay vào công việc của mình. Tới lượt nó cảm thấy buồn mở tivi lên thì chẳng có gì xem cả bây giờ là 9h tối nó cũng chưa buồn ngủ nữa, chán quá nó nhìn sang hấn lên tiếng kêu.

- Huy ơi.....

Không trả lời nó bèn chạy lại ngồi cạnh gọi lại lần nữa.

- Huy à....

- Anh bạn... em ra chỗ khác chơi đi!

Hấn thì có thể dễ dàng bỏ cuộc nhưng nó là ai- nó là nữ hoàng mè nheo đấy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.

- Buồn quá! đừng làm nữa mà.....

Ai đó có hơi mụi lòng rồi nhưng vẫn giả bộ làm ai đó lại tiếp tục nũng nịu.

- Huy..... đừng có làm nữa mà..... - Nó vừa nói vừa lắc lắc cánh tay hấn, biết cứ như vậy hấn cũng chẳng thể làm được việc gì nên cũng thở dài bỏ cái laptop ra khỏi người, trời đã định hấn không thể cãi lại lời nó được.

- Rồi không làm nữa.....

Nó cười hì hì chợt nghĩ ra một việc nó chạy ào lên phòng hấn nhìn theo đầy khó hiểu, 5 phút sau nó xuất hiện với 2 tờ giấy cùng 2 cây bút. Đưa cho hấn mỗi thứ một cái nó nói.

- Anh viết đi!

Hấn nhìn nó như nói " viết cái gì?", nó ngồi phịch xuống thong thả nói.

- Thỏa thuận yêu đương.

- Hả? - hấn hỏi lại như chẳng tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Thì là quyền và nghĩa vụ mà anh yêu cầu và phải làm đối với em cũng như ngược lại.

Bây giờ hấn mới hiểu, cứ tưởng nó đòi kí hợp đồng yêu đương chứ. Thế là nó và hấn mỗi người một tờ giấy tập trung cao độ, nó gối đầu lên chân hấn cắn bút suy nghĩ không biết viết cái gì đây, lén nhìn của hấn thì bị hấn giấu đi không cho nhìn nó làm mặt bí xị.

- Cho em xem với!

- Không được.

- Cho xem đi mà 1 xú thôi!

- Không là không.

Hấn nhất quyết lắc đầu, nó đành thôi quay lại tờ giấy của mình và viết tứ tung vào đó, vừa viết vừa cười hấn không tò mò giống nó vì trước sau cũng biết thôi, hai người tập trung ghê gớm vào thỏa thuận của mình đặt ra cho đối phương, nó viết hăng say tới nỗi từ trên sofa lăn xuống sàn nhà luôn và sau 30 phút cả hai đã viết xong.

Nó ngồi đối diện hấn ho lên một tiếng bắt đầu nói.

- Bây giờ chúng ta sẽ công bố di chúc ấy nhằm thỏa thuận, anh nói trước đi mỗi người luân phiên đọc một điều khoản.

- Em đọc trước đi!

Nó và hần lại kì kèo qua lại và người phải nói trước lúc nào cũng là nó.

- Nghe đây.... điều 1 em luôn đúng!

- Có điều đó nữa hả?

Hần hỏi nó và nhận được câu trả lời hùng hồn.

- Anh không chấp nhận à?

Nó hỏi thế đấy ai dám nói không thế là hần miễn cưỡng gật đầu, đến lượt hần.

- Điều 1 anh là nhất!

Nó suy nghĩ trong giây lát bèn gật đầu.

- Thông qua, tới em... điều 2 mỗi khi đi đâu hoặc không về nhà phải nói em biết.

- Ok. điều 2 em không được nói chuyện với Tường Quân quá 5 câu.

Nó nhăn mặt hơ cái điều khoản kì cục.

- Em phản đối.

- Tại sao?

- Em với Quân là bạn mà... nói chuyện quá 5 câu có sao đâu?

Nghe nó nói vậy Hần cũng không yên tâm nó không yêu cậu ta nhưng cậu ta yêu nó đó là vấn đề.

- Nhưng anh ta yêu em.

- Nhưng em yêu anh mà!

Nó trả lời tự nhiên làm hần bí thế chẳng biết nói gì, chợt nghĩ ra một chuyện hần nói.

- Vậy được em cứ tự nhiên, anh cũng sẽ tự nhiên với Jelly.

Vừa nghe thấy cái tên đó chân mày nó chau lại vội vàng nói.

- Không được.

- Tại sao?

Nó ấp úng.

- Ừ thì..... thì em không thích.

- Sao em lại không thích?

Yaaa nó muốn đánh hần ghê gớm, sao cứ có một câu hỏi hoài vậy không biết, nó bực bội quát lên.

- Em ghen vừa lòng anh chưa? đáng ghét

Hần cười tươi lại gần dỗ nó.

- Vậy anh không tiếp xúc gần được chưa?

- Phải vậy chứ?

Nó vui vẻ trở lại nhưng hần lại nói tiếp.

- Nhưng em cũng không được tiếp xúc gần với Tường Quân.

Suy nghĩ một lúc nó cũng đành gật đầu.

- Tiếp.. điều 3 Mỗi khi em giận anh phải nhường em, nếu em sai mời anh xem lại điều 1.

Cái này là ép buộc nè hần thử dài nghỉ đến ngày tháng sau này của mình.....

Và cứ thế một hàng dài thỏa thuận giữa nó và hần, thảo luận xong xuôi hai bên kí tên roẹt roẹt và của ai người nấy giữ.....

Sáng, nó xách cặp chạy ào xuống bếp theo như thỏa thuận điều 6 của nó là sáng nào Hần cũng phải nấu bữa sáng còn trưa chiều mới là nó nấu nên tất nhiên bây giờ hần đang có mặt ở trong bếp.

- Hôm nay ăn gì nè?

Nó ngó đầu vào cất tiếng hỏi.

- Hôm qua em nói muốn ăn phở mà!

Hần đặt hai tô phở đang nghi ngút khói xuống bàn rồi lên tiếng, nó cười híp mắt vì hần đã nhớ lời nó nói, làm người yêu của hần thật thích ghê, sao trước đây nó không nhận ra hần dễ thương vậy kìa, chắc tại lúc trước cái mặt đó cứ lạnh tanh nên nó không nhận ra. Cầm đầu ăn lia lịa hần nhìn mà sợ nó sặc muốn chết luôn, uống thuốc xong nó cùng hần đến trường.

Bước xuống xe tâm trạng nó vui phơi phới tung tăng bước đi vừa đi vừa hát, chợt có bàn tay nắm lấy tay nó nhìn sang đã thấy hần đi bên cạnh và người đó không ai khác chính là hần, nó nhích vào nói khẽ.

- Anh nắm tay em làm gì vậy người ta nhìn kìa.

- Kệ họ.

Nó nhìn xung quanh bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của bọn con gái phóng thẳng về phía nó, cũng may nó cảm tạ trời phật vì đã phù hộ ánh mắt mà giết được người chắc nó chết cả trăm lần rồi cũng không chừng. Đi đến giữa sân trường tiếng bọn con gái hú hét lên làm nó giật bắn người, cả trường đang náo loạn vì hần nắm tay nó, ở một góc khuất hành lang Quân nhìn xuống ánh mắt tĩnh lặng lạ thường, cậu không rời mắt khỏi nó, Mỹ Linh vỗ vai cậu từ phía sau nói.

- Đã rõ chưa, dù anh cố gắng cỡ nào nó cũng chẳng yêu anh đâu đừng tốn công vô ích nữa.

Quân xoay người bước đi, Mỹ Linh nhìn theo vừa giận vừa thương lại nhìn xuống sân ánh mắt đầy căm ghét.

Nó không dám nhìn bọn họ núp vào người hần cho đến khi lên tới lớp, ai dè kẻ khủng bố thật sự đang ở đây. Thấy nó Vy và Linh hét lớn cầm điện thoại nhào tới chụp hình chụp hình, có cả Quỳnh Anh lên góp vui nữa, nhỏ cầm quyển vở cuộn tròn lại làm micro phỏng vấn.

- Alo alo chị cho em hỏi bây giờ cảm giác của chị như thế nào khi nắm tay anh trai em ạ?

Nó nghe Quỳnh Anh nói vội vàng giật tay lại, ngượng đỏ cả mặt, Quỳnh Anh cười lớn lại hỏi.

- Anh chị hãy ọi người biết một chút về mối tình ngọt ngào của mình đi nào?

Vy giật quyển vở lại kê vào miệng nói.

- Phải hỏi là hai người tỏ tình với nhau được bao nhiêu tiếng rồi?

- Không phải... hỏi vậy nè lời tỏ tình lãng mạn của hai người là gì? - Linh lại giật micro nói.

- Không phải vậy.....

Thế là đổi ngược lại là cuộc cãi nhau nảy lửa của 3 MC nghiệp dư chưa qua đào tạo bài bản, thiết nghĩ nên cho 3 người bọn họ học tập thêm chuyên môn trước khi đi phỏng vấn vì có ai phỏng vấn mà làm đương sự mặt mày hầm hầm đầu chừ.

- IM HẾT NGAY!!!

Nó quát lên, 3 đứa kia im re, hần ở bên cạnh nhăn nhó tiếng của nó vẫn thánh thoát như thuở ban đầu.

- Mày nhá, mày nhá, em nhá.... nhiều chuyện.

Nó chỉ từng đưa một rồi phán 1 câu trở về chỗ ngồi, tiếng trống vào học cũng điểm.

Suốt buổi học các thành viên trong lớp đều phóng tầm mắt về phía nó và hần, cảm giác có quá nhiều ánh mắt nhìn mình nó thấy nhột nhột sao á, bèn quay mặt vào nói nhỏ với hần, hai cái đứa phía sau chồm lên nghe lén và.....

- Vy, Hoàng hai em ra sau lớp đứng cho tôi, đang học mà nhiều chuyện hả?

Tiếng thầy dạy Lí quát Vy và Hoàng làm mất ỉu xiu xuống tận dưới lớp đứng khoanh tay, nó cười nắc nẻ quay xuống làm mặt bắt đắc dĩ với Vy ai dè...

- Nhi em muốn ra sau đứng cùng phải không?

Tiếng thầy làm nó giật mình quay lên ấp úng.

- Dạ .... không.. ạ!

Hết toán Vy và Hoàng trở về chỗ ngồi mặt 2 đứa lộ rõ vẻ mỗi một, đứng 2 tiết chứ ít gì? Tội nghiệp tội nghiệp.

- Mà chờ đó đi tao mách với anh Nam nè!

Vy hâm dọa, ừ thì nó là người yêu hần Vy là người yêu Nam tưởng chừng như không liên quan nhưng lại rất liên quan là đẳng khác, Hần là em họ Nam suy ra Vy là gì nhỉ??? Chị dâu của nó đấy.... hơ con đấy là chị dâu của nó thật không cam tâm.

Cuối giờ Vy nhần với cả bọn.

- Anh Nam gọi mọi người qua Smile kìa, lâu quá không sang rồi, hôm nay anh ấy rảnh.

- Được đấy!

Linh vui vẻ khoát tay Tuấn ra xe, chuyện của Hoàng và Quỳnh Anh cũng bị tui nó nhìn ra thế là chẳng dẫu được nữa, 2 người họ nắm tay nhau đi trong ánh nắng chói lóa, riêng nó và hần có con kì đã cảm mũi, Vy chen giữa nó và Hần lú lo đủ thứ cho đến khi tới Smile.

- Mà bỏ ra được chưa? Nè tình mà cù bắt cù bơ tao mới che chỗ đến đây đó, kìa anh yêu của mà kìa!

Nó chỉ tay về phía Nam đang đứng ở trong, Vy mới chịu buông tay nó ra chạy ủa vào trong với Nam. Hần bị nó bỏ bơ vơ bây giờ cũng được có đôi có cặp. Tất cả ngồi vào bàn ở tầng 2, Vy và Nam ngồi đối diện với Linh và Tuấn, nó và Hần ngồi đối diện với Quỳnh Anh và Hoàng, cả bọn bắt đầu nói chuyện rôm rả, chợt Quỳnh Anh đứng phắt dậy ra về bí hiểm.

- Em mới phát hiện ngoài trừ anh Tuấn và chị Linh ra đều có mối quan hệ lằng nhằng bà con dòng họ với nhau.

Cả đám tụ họp lại im re nghe Quỳnh Anh lú lo.

- Tiếp đi em! - Nó giục.

- Đây để em nói ọi người nghe, em phải gọi chị Nhi là chị dâu mà chị Nhi phải gọi chị Vy là chị dâu nên em cũng gọi chị Vy là chị dâu, anh Hoàng phải gọi anh Nam là anh rể mà anh Huy lại là em họ của anh Nam và là anh họ của em nên anh Hoàng cũng phải gọi anh Huy là anh rể, em xin hết.

Quỳnh Anh nói 1 hơi một cả lũ đang bị đơ vì phải nín thở quá lâu, cho đến 5 phút sau mới bình tĩnh trở lại nó đứng lên thở một hơi cất tiếng.

- Tôi xin mạng phép nói đôi điều, một cái mối quan hệ rất chi là rạch ròi lại bị em nói đến thành ra chẳng ai hiểu cái gì. Bây giờ để chị dâu nói cho em nghe!

Cả bọn nhìn nó với ánh mắt long lanh long lanh chờ đợi xem nó sẽ làm chị dâu thế nào...

- Đơn giản là thế này sắp theo vai về ai nhỏ là em Ok vậy đi cho khỏe.

Nó ngồi xuống lần này mọi người còn đơ hơn, tưởng nó nói cái gì hay ho lắm lên phán một câu vô duyên hết sức..... cuối cùng vấn đề được gác lại một bên.

Tất cả món ăn được bày lên, cả bọn háo hức chờ Vy có ý kiến.

- Chúng ta chơi trò chơi đi!

Linh tán đồng.

- Ủ đúng rồi ở đây có đôi có cặp cả kiếm trò gì chơi đi.

- Em nghĩ ra trò này hay nè! - Quỳnh Anh giơ tay phát biểu

Mọi người lại hướng mắt về Quỳnh Anh mong lần lần này nhỏ không nói xàm nữa.

- Chúng ta chơi trò nói thật hay bị phạt đi, chúng ta sẽ xoay chai nếu hướng đầu chai chỉ vào 1 trong 2 người của cặp nào đó thì sẽ phải trả lời câu hỏi của người đã xoay, Ok nhé!

- Được cái này chị thích, vậy bị phạt cái gì?

Nó hỏi về mặt mong chờ, suy nghĩ một lúc Nam nói.

- Phạt rượu đi! Không trả lời sẽ bị phạt uống 1 ly rượu cả 2 luôn nhé!

- Được thôi, nhưng mà bây giờ đặt tên cho đội của mình đi. - Tuấn nói.

Cả bọn đồng ý, tất cả đã được chuẩn bị xong và người đầu tiên xoay là cặp của Vy và Nam cặp này có tên là "vinamilk". Vy bắt đầu xoay chai, cái chai cứ quay vòng vòng và dừng lại ở chỗ cặp "Đôremon" Quỳnh Anh và Hoàng.

- Kể lại lần tỏ tình sến súa của Hoàng đi nào!

Câu hỏi của Vy làm cả bọn nhìn hai người họ đăm đăm chờ đợi câu tỏ tình sến súa của Hoàng, Quỳnh Anh huyt trở vào người Hoàng ý bảo cậu trả lời, cậu gãi đầu ấp úng.

- Thì là thế này " Em nghe cho kĩ đây Phạm Quỳnh Anh... ANH YÊU EM! Bây giờ 1 là em chạy vào lòng anh để anh có thể che chở bảo vệ và yêu em, hai là em không cần anh nữa thì có thể quay đầu bước đi."

Cả bọn ngồi cười nắc nẻ với câu tỏ tình sến súa của Hoàng, một câu nói rất chi là lãng mạn làm cho Quỳnh Anh cảm động muốn chết lại thành ra câu chuyện cười cho bọn họ, đúng là mỗi cảnh sẽ có cảm nhận khác nhau và cảm nhận của mọi người bây giờ là " buồn cười". Vui vẻ với câu chuyện của đội đôremon và tiếp theo đến lượt đội " kitty" quay chai, lần này người quay là Tuấn.... chờ đợi hồi hộp cuối cùng đối tượng được nhắm đến là đội " vinamilk", Linh cười hả hê lăm lăm nhìn Vy với ánh mắt gian tà Linh nói.

- Xin hỏi hai người làm thế nào mà lại để mất nhau vậy? Anh Nam em rất bất ngờ anh đẹp trai ngồi ngồi thế kia mà đi nhắm ngay con bạn vô duyên vô nợ này của em đây.

Vy bốc hỏa vì câu nói của Linh, còn Linh le lưỡi chọc tức Vy nó nhìn hai con bạn buồn rầu " bao giờ chúng mày biết yêu thương nhau đây" suy nghĩ như là một người mẹ lo lắng cho con của mình.

Nam trả lời câu hỏi của Linh.

- Anh và Vy gặp nhau lần đầu là ở đây nhưng mình chẳng để ý Vy đâu mà chỉ để ý Nhi thôi vì Nhi ăn kinh quá!

Ai nấy đều cười ầm của lên, nó lườm Nam rồi rúc đầu vào người hắn cả bọn lại ồ lên..... Nam lại tiếp.

- Và sau đó thì đụng mặt nhau ở siêu thị lúc đó bị Vy quát anh mới để ý Vy đấy, bọn anh đi đâu cũng gặp nhau và bắt đầu thân hơn.

- Woaaaa chuyện tình lâm li bi đát quá!

Linh lại chọc tức Vy, đến lượt đội " milkita" là nó và hấn, nó nắm cái chai xoay thật mạnh, cái chai bay vèo vèo và dừng lại ở đội kitty.

- Hai người lén phén tỏ tình khi nào?

Nó hỏi, Tuấn nhìn Linh và Linh nhìn Tuấn cuối cùng cả hai đồng thanh.

- Noel.

- Hay nhĩ đêm đó tao với Huy xem chết mày lại đi “tĩnh tồ”.

Nó lườm con bạn, Linh chu mỏ nói.

- Ai biết tao cứ nghĩ mày đi với Quân.

Linh vừa dứt câu nó cảm nhận được sát khí ngùn ngụt ngẩng lên đã thấy Hấn nhìn nó sắc mặt không vui nó bèn cười hì hì đáp.

- Tại anh đi công tác mà.

Hấn mới thôi nhìn nó đến lượt đội “doremon” quay và cái chai xoa một hồi thì nhắm thẳng vào nó. Quỳnh Anh hí hửng hỏi.

- Hai người hôn nhau chưa? Nếu có thì mấy lần rồi, kể chi tiết ra nhé!

Woaaa câu hỏi được mong chờ nhất của năm, ai nấy đều hướng mắt về 2 cây kẹo ” milkita” của chúng ta, nghe xong câu hỏi mặt nó đỏ bừng lên, câu hỏi gì kì vậy nó thà chịu phạt chứ không trả lời đâu. Nhưng mà dường như hấn rất thích câu hỏi này, hấn nhìn nó cười gian rồi trả lời.

- Hôn rồi. 5 lần.

- WOAAAAA

Cả bọn không giấu được vẻ ngạc nhiên, Quỳnh Anh giục.

- Lần nào kể chi tiết đi anh!

Ai cũng mong chờ nó nhéo vào eo hấn lắc đầu ý bảo đừng có nói hấn lại kéo nó vào người ý bảo nó trật tự, dù bị nhéo rất đau nhưng hấn vẫn nói.

- Lần thứ nhất ở con hẻm đêm Noel, lần thứ hai ở bệnh viện, lần thứ ba ở nhà vì phải chữa cái bệnh cái bướng nên hôn, lần thứ 4 là hôm qua lúc tỏ tình, lần thứ 5 là hôm qua vì ai kia không chịu uống thuốc.

- Anh có cần phải kể chi tiết như vậy không hả?

Nó vỗ cái bốp vào người hấn, cái tên này lúc này nói nhiều thật không đánh cũng khai nữa, hơ nó ngượng quá đi, bọn họ cứ nhìn nó và hấn cười hoài à.....

Một buổi chiều vui vẻ.... cả bọn cứ cười suốt vì khai quật được rất nhiều thứ hay ho của nhau....

71. Chương 66: Hẹn Hò.

Đi học về nó vút cặp chạy loanh quanh tìm hấn nhưng chẳng thấy bóng dáng của hấn đâu, chắc lại vào công ty rồi, nó ôm con gấu bông ngồi buồn rầu xem ti vi. Xem được một xiu cũng chán, lúc này hấn bận kinh khủng ấy, từ cái hôm tỏ tình đến giờ hấn bận suốt có khi học rồi sẽ đến công ty trưa mới về có hôm thì nghỉ học luôn chỉ toàn bắt anh Lâm đưa đón nó thôi, thiết nghĩ không biết rốt cuộc nó là người yêu của hấn hay của anh Lâm nữa. Chợt có chuông điện thoại reo, nhìn cái mặt khó ưa trên màn hình làm nó bớt buồn một xiu, mới nhắc hấn đã gọi rồi.

- Alo.

- ” Em ăn gì chưa?”

- Chưa.

Câu trả lời của nó làm ai đó thoáng chau mày.

- ” Đã mấy giờ rồi mà em còn chưa ăn?”

- Em không đói.

Rồi cái giọng điệu này là giận nữa rồi, hấn thở dài, cô người yêu này cách một ngày là lại giận, mà chỉ giận những chuyện bé tí thôi, cũng may trời sinh hấn từ nhỏ đã có tính chịu đựng phi thường rồi.

- " Thôi nào nghe anh, đi ăn gì đi, em hay bị đau bao tử mà!"

- Không ăn một mình đâu, mà anh chắc cũng chưa ăn nữa mà cứ nói em, anh đó anh cũng từng bị xuất huyết dạ dày nhé!

- " Nhưng bây giờ anh không về được!"

Nó nghe vậy bèn nảy ra một ý.

- Hay em đến chỗ anh nhé! Anh muốn ăn gì nào?

- "Gì cũng được, em nhớ đi cẩn thận đó!"

- Biết rồi! bye lát gặp.

Nó đập máy, tung tăng vào bếp, vừa nấu vừa hát vui vẻ, lâu rồi kể từ hôm đó nó không có đến công ty ,nó cũng nhớ mọi người ở đó lắm rồi! Lại nghĩ đến Jelly không biết lúc này cô ta thế nào, nói thật thì cô ta cũng đâu có xấu chỉ có cái tính hơi kì một chút thôi, nó còn phải cảm ơn nếu không nhờ Jelly nó chẳng nhận ra mình đã thích hần nữa, bây giờ mọi chuyện cũng đã qua nó đã là bạn gái hần rồi so đo tính toán làm gì nữa.

Nhảy phóc ra khỏi xe,nó đẩy cửa đi vào, mọi người gặp nó xúm lại hỏi han, họ có hỏi đến ngày hôm đó tại sao nó vừa khóc vừa chạy nhanh như vậy nó chỉ khéo trả lời là giận hần làm mọi người cười phá lên châm chọc, nói chuyện một lúc nó mới lên phòng hần, nó giả vờ đưa tay lên gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng trả lời.

- Vào đi.

Nó đẩy cửa nhẹ nhàng đi vào, ai kia đang chăm chú vào cái máy tính nào có để ý ai đang đi vào đâu, trông cái vẻ nghiêm túc kia của hần làm nó không thể nào rời mắt khỏi, từng đường nét trên khuôn mặt đều đẹp một cách hoàn mỹ, nó ngắm mãi chẳng thấy chán bây giờ nó mới thấy ghen tị sắc đẹp của hần đó, nó cứ đứng chôn chân tại chỗ nhìn hần mãi, như cảm nhận được ánh mắt không rời của ai kia hần ngẩng đầu dậy, bắt gặp cái vẻ háo sắc của cô người yêu bé nhỏ bèn cười xoay ghế nhìn sang nó, ai kia vẫn còn đang ngây ngất hồn treo trên cành quất rồi nào có biết, hần lắc đầu với căn bệnh khó có thuốc trị này của nó hể mê mẩn gì là thế đấy. Đẩy ghế đứng dậy tiến về phía nó, bẹo má ai kia một cái làm ai kia giật mình la ó lên.

- Đứa nào không biết đau thế hả?

- Đứa này!

Quay phắt ra phía sau thì bắt gặp Hần, cái gương mặt cổ nén cười kia làm nó phát ngượng tự hỏi mình vừa mới làm gì vậy trời? Nó gãi đầu kéo tay hần ra ghế ngồi.

- Sao anh cứ nhìn em cười vậy? Mặt em dính gì à?

Hần lắc đầu.

- Vậy tóc em bị rối hả?

Lại lắc đầu, nó thắc mắc ghé góm rằng hôm nay hần bị chập mạch hay gì mà cứ cười mãi, thấy mặt nó nhăn lại hần thôi không cười nữa.

- Hôm nay em cho anh ăn gì?

Nó thôi không truy cứu nữa mở hộp cơm đẩy sang cho hần, rồi hai người thong thả ăn trưa, nó kể cho hần nghe chuyện ở lớp hôm nay, kể về chuyện Tuấn đứng giữa sân trường hát để xin lỗi Linh trông vừa hạnh phúc lại vừa buồn cười chết được, hần nghe vậy cũng nhếch miệng cười, Tuấn- tên bạn này của hần nổi tiếng đào hoa từ nhỏ đã bị biết bao đứa con gái vây quanh tặng quà rồi, lên cấp hai đã cặp một em con nhà giàu gương mặt xinh như búp bê ấy nhưng mà không hiểu sao lại chia tay, mong là lần này có thể chịu ở yên.

Ăn xong hần lại quay về với công việc, về nhà cũng buồn nên nó lôi tập sách ở lại công ty học bài luôn, hần chốc chốc lại nhìn sang nó, mang tiếng học hành thế thôi chứ toàn nằm đọc truyện cười suốt, nhìn nụ cười tươi tắn không gọn chút u buồn trên môi nó lòng hần ảm áp và an yên đến lạ, giá mà nó cứ như thế này

luôn vui vẻ cười nói thì hay biết mấy, giá mà nó cứ thế này luôn ở bên cạnh hắn..... Chợt nó ngẩng đầu lên nhìn hắn cười nói.

- Em cứ tưởng chỉ mỗi mình anh ngốc thôi ai ngờ còn có người ngốc như vậy đó!

Nghe câu chẳng biết khen hay chê cười nó mà hắn nhăn mặt, lòng thầm nghĩ chẳng biết là ai ngốc mà nói hắn. nó lại tiếp lời.

- Anh! Tối về đọc truyện này cho em nghe nhé! Em buồn ngủ rồi, ngủ đây, khi nào xong việc gọi em dậy đó!

- Ủ em ngủ đi!

Hắn cười gật đầu, thế là nó nằm xuống sofa trong phòng làm việc của hắn chìm vào giấc mộng đẹp, nó mơ mình đang bay nhảy trên cánh đồng cỏ ngập tràn ánh nắng, có những con bướm lượn qua lượn lại, nó đuổi theo con bướm đuổi mãi đuổi mãi và con bướm đó lại bay mất tiu, chợt phía xa xuất hiện một bóng hình, là một chàng trai đang nhìn về phía nó nở nụ cười tỏa nắng, nó như mơ màng..... nụ cười này là của Hắn đây mà, nó chạy thật nhanh lại.....

PHỤT.....

- Uida...

Cả người nó đã đáp đất, Hắn đứng bên cạnh không biết nên cười hay khóc, vừa nãy đang làm việc nhìn sang thấy ai kia ngủ mà miệng cứ tùm tùm cười, chợt cả người nghiêng sang trái.. nghiêng sang trái hắn cố gắng chạy thật nhanh lại mong là có thể đỡ kịp... nhưng mà..... trong chớp mắt nó đã nằm bẹp dưới đất rồi.

Đỡ nó lên, Hắn mắng yêu.

- Em không biết cẩn thận gì cả, chắc anh phải đổi sofa thành giường hết quá!

Nó nhăn nhó có phải nó muốn đâu hic... chẳng hiểu vì sao lần nào ngủ nó cũng bị té.... số nhỏ mà. Không, không, phải nói là mỗi lần nằm mơ thấy Hắn nó đều bị té mới đúng, oan ức ghê, hắn đúng là sao chổi đời nó!

- Lần nào em nằm mơ thấy anh đều bị té!

Hắn lại cười mặt gian kinh khủng.

- Mê anh quá mà!

Nó cười hề hề rồi đột nhiên véo vào tay hắn một cái làm hắn đau điếng.

- Mê anh đấy!

- Anh nói đúng mà.... em dám véo anh?

Hắn hỏi lại rồi nhào tới cù lét nó làm nó vặn vẹo, nhảy dựng lên cười đến chảy nước mắt.

- Hahaha.... nhột... đừng.... đừng cù nữa.....

- Mai mốt không véo anh nữa.

- Không... haha... em hứa... không véo anh nữa....

Thế hắn mới thôi, nó lườm hắn không thôi, đúng là hắn mà cũng biết mấy trò này nữa ư, làm nó không có sự phòng bị nhột chết đi được. Nó đang cột lại mái tóc rối bù của mình thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, hắn trở lại bàn làm việc nói.

- Vào đi!

Người bên ngoài chưa vào đến bên trong đã ầm ĩ lên.

- Huy anh đúng là thất thường, bây giờ thay đổi chủ đề làm sao tôi thiết kế kịp, một tuần nữa ra mắt rồi! Anh làm khó tôi thật đấy!

Tiếng than phiền của Jelly vang cả phòng làm việc, khi đã vào bên trong Jelly mới ngẩng đầu lên gương mặt lộ rõ vẻ không vui nhìn hấn chăm chăm, nó thấy vậy cũng cảm thấy căng thẳng, Hấn thay đổi gì mà cô ta tức giận vậy chứ?

- Tôi biết việc này có hơi làm khó cô nhưng sắp tới là tết cùng với đó là lễ tình nhân những chủ đề kia chưa đáp ứng đủ cô hiểu không?

Giọng nói của hấn có phần nhỏ nhẹ đầy vẻ bất đắc dĩ, Jelly ngồi xuống ghế đối diện hấn, cô từ tốn.

- Nhưng chỉ có 1 tuần tôi không thể anh hiểu không? Một bộ sưu tập tôi không thể đáp ứng một tuần tôi chỉ có thể thiết kế được 3- 4 mẫu thôi đằng này.....

Jelly cũng ảo não, Hấn dựa lưng vào ghế như suy nghĩ, nó thấy vậy bèn nói.

- Để em thử đi!

Nghe tiếng nói Jelly quay sang thì bất gặp nó, cô có đôi phần ngạc nhiên vì câu trả lời của nó nhưng chợt ngẫm lại nó là con của hai nhà thiết kế nổi tiếng mà, sao lại không thể chứ, hấn nghe nói sắc mặt chợt giãn ra.

- Cô nghĩ thế nào?

Hấn hỏi Jelly, nó và hấn nhìn Jelly chờ đợi, cô ta suy nghĩ hồi lâu thì gật đầu.

- Được, vậy chủ đề Lễ tình nhân giao cho cô nhé!

Nó mỉm cười gật đầu, Jelly lấy điện thoại ra đưa cho nó.

- Bấm số của cô cho tôi đi.

Nhận lấy điện thoại nó bấm số của mình lưu vào đây rồi trả cho Jelly, cô ta rời khỏi phòng. Khép cửa lại Jelly nhìn vào trong với vẻ buồn bã, cuối cùng cô vẫn thua, cuối cùng họ vẫn thuộc về nhau, cô cười nhẹ không sao cái kết cho cuộc chiến này cô đã đoán trước chỉ là cô muốn thử thôi. Jelly bước đi, lòng nhẹ hấn..... rồi sẽ có người thuộc về cô mà người đó không phải hấn.

Jelly đi khỏi nó nhìn đồng hồ đã hơn 5 chiều rồi cái tên này vẫn tham công tiếc việc, cuối cùng nó quyết định thôi được hấn ra khỏi công ty, chạy lại giặt cây bút, nó tắt luôn máy vi tính, kéo tay hấn ra ngoài.

- Nè, em đưa anh đi đâu?

- Đi đâu cũng được đừng có để em tự kỉ ở trong đó nữa.

- Nhưng mà anh.....

Nó cắt ngang lời hấn định nói.

- Anh còn công việc chưa làm xong chứ gì, Ok anh vào đó mà làm tôi về!

Không để hấn kịp giữ lại nó đã leo lên chiếc taxi đi mất, hấn nhìn theo lo ngại nó giận rồi, nếu hấn không đuổi theo kì này lớn chuyện cho coi, thở dài hấn chạy đi lấy xe.

Về đến nhà không thấy bóng dáng nó đâu, hấn chạy xuống bếp, lên phòng cũng không thấy, gọi điện thì đổ chuông nhưng không nghe ai trả lời. Hấn đã bắt đầu có hơi chút lo lắng chạy nhanh ra khỏi nhà, chợt từ vườn sau nhà truyền đến tiếng ai đó chửi rửa, Hấn tiến lại gần.... nó đang ngồi ngắt hoa miệng thì thầm chửi rửa gì đó ghê lắm, biết mình là nhân vật chính trong những câu rửa của nó Hấn cười khổ sở rồi ngồi xuống cạnh nó. Nó cảm nhận được cái người ngồi cạnh mình là ai nên không thèm nói gì nữa, cả hai im lặng hồi lâu.... mãi đến khi nó định đứng lên rời khỏi đó thì Hấn mới lên tiếng.

- Hết giận anh chưa?

Nó nghe hấn hỏi đấy nhưng không thèm trả lời, ai kia lại nói.

- Xin lỗi mà!

Cũng mọi lòng rồi nhưng nghĩ lại vẫn làm giá chẳng nói năng gì, Hấn đưa tay móc cái ví trong túi rút ra 2 tấm vé đưa ra trước mặt nó, nhìn hai tấm vé xem phim mà nó sẵn lòng mấy tuần nay chưa mua được mà mắt sáng rỡ thích thú reo lên.

- Sao anh mua được hay vậy?

Hấn thông thả trả lời.

- Anh mua lâu rồi!

Giật hai tấm vé lại nó đưa lên cao suýt xoa.

- Thích ghê! Phim này hay lắm nè!

Nhìn thấy nó vừa mặt chủ ụ bây giờ đã toe toét mà cảm thấy nhẹ lòng, cũng may nó mau giận cũng mau quên dẫu một xíu là hết liền à, Hấn vuốt nhẹ lên mái tóc của nó nói.

- Vào thay đồ chúng ta đi hẹn hò!

Lời nói vừa phát ra từ miệng hấn đã làm nó mở mắt to hết cỡ lên nhìn hấn, bất ngờ dữ dội luôn Hấn- tên bạn trai của nó vừa mới nói ra một câu mà dù là trong mơ nó cũng chẳng thể tưởng tượng ra, nó ấp úng hỏi lại.

- Anh vừa nói... nói gì?

Biết mình mới vừa làm nó shock hấn cười từ tốn nhắc lại.

- Chúng ta đi hẹn hò!

.....

Nó sau khi tắm xong đã lục tung tủ quần áo lên thử hết bộ này đến bộ kia từ quần đến váy cuối cùng sau 20 phút tàn phá nó đã quyết định chọn một chiếc quần short giả váy màu lam và chiếc áo sơ mi trắng. Đứng trước gương nó soi qua soi lại và chọn cột tóc cao lên mái ngó phía trước duỗi bồng lên, thêm một chút son hồng và má hồng nó cười tươi rạng rỡ ngắm mình trong gương và tự phán rằng " Ôi chúa ơi! con ai xinh thế này!" Rồi lại đứng cười khúc khích như con điên từ ngày quen hấn nó biết chăm chút sắc đẹp bản thân hơn, vì đi đâu ai cũng chê nó chẳng xứng với hấn nên quyết tâm làm đẹp trong nó càng tăng lên ngàn ngút, nó biết đắp mặt nạ biết mặc váy biết make up.... nó chịu thay đổi chỉ để được xứng đôi với Hấn.

Nhìn căn phòng vẫn cửa đóng then cài hấn lắc đầu ngán ngấm, nó ở lì trong đó cả tiếng rồi đấy chẳng biết làm gì mà lâu thế nữa.

Một tiếng cạch.....

Cửa mở Hấn ngẩng đầu lên chợt ngỡ ngàng ánh mắt cứ dán chặt vào nơi đó không rời, nó vừa bước ra đã làm hấn có phần choáng váng, cái vẻ đẹp tiềm tàng này của nó mặc dù đã được chiêm ngưỡng một lần rồi nhưng vẫn ngạc nhiên. Nó đã đứng cạnh hấn thấy hấn hôn vẫn trên mây nó bèn vỗ vai một cái ai kia mới trở về. Hôm nay hấn cũng mặc áo sơ mi trắng tay áo xắn lên một đoạn cùng với quần jean đen nhìn men chết đi được ấy nó phải vỗ mặt 2 lần mới không bị ai kia quyến rũ.

- Đi thôi!

Nó lên tiếng rồi khoát tay hấn ra xe. Đến bãi đỗ xe nó bảo hấn vào đỗ xe rồi cả hai cùng đi tản bộ, bước được mấy bước hấn bỗng dừng lại, xòe bàn tay ra trước mặt nó.

- Hử?

Cái vẻ ngỡ ngác của nó làm hấn muốn véo vào má một cái, từ tốn nói.

- Đặt tay của em lên tay của anh! Nắm tay đấy!

Giờ mới hiểu ra, nó à lên một cái rồi đan tay mình vào tay hấn cả hai thông thả bước đi, tay trong tay.

Đi ngang qua một cửa hàng bán quần áo nó bèn kéo hấn tấp vào, Hấn không hiểu nó định mua gì cho đến khi nó dẫn hấn đến trước hai con manocanh đang mặc trên người hai cái áo thun giống nhau, nó chỉ chỉ nói.

- Mua nha! Áo cặp đấy đẹp ghê!

- Màu mè quá!

Hắn nhìn cái áo chề thẳng thừng, nó chu mỏ có màu mè gì đâu cái áo màu trắng chỉ có hình chipi một trai một gái đang ngồi tựa vào nhau bên trên thì có dòng chữ I love you màu trắng thôi mà tại ai kia quen mặc áo thun trơn chẳng có hình thù hay chữ này kia nên nói màu mè thôi, nó chửi tằm “đúng là cái đồ kén chọn!”. Chửi thế thôi chứ nếu muốn hắn mua nó vẫn phải cực khổ nhiều đó là năn nỉ.

- Thôi mà mua đi, em thích nó!

- Không mua.

- Có màu mè gì đâu, đồ đôi nên nó mới thế, anh khó khăn quá!

Trước sự mè nheo của nó hắn cuối cùng vẫn phải gật đầu, thế là nó vui vẻ xách cái túi đồ đi ra ngoài bỏ lại hắn ở lại tính tiền. Cả hai lại tung tăng khắp con phố, nó cầm tay hắn kéo vào một tiệm chụp ảnh sticker, ông chủ tiệm thấy nó và hắn háo hức hỏi.

- Hai cháu muốn chụp ảnh phải không?

Nó nhanh nhẩu.

- Dạ, bác chụp thật nhiều cho chúng cháu với!

Hắn đẩy đẩy tay nó ý bảo thôi nó biết đấy nhưng vẫn cứ kệ, bác chụp ảnh cười vẫy nó và hắn lại gần, bác nói.

- Hai đứa lên đứng đằng kia đi!

Nghe lời nó kéo cho kì được tên bạn trai cứng đầu của mình đi, khi đã đứng tại chỗ chụp ảnh bác ấy giờ máy chụp ảnh lên tụi nó vẫn đứng im như trời trồng, bác xua tay.

- Hai đứa làm kiểu đi chứ! tình cảm vào.

Nó khiêu tay hắn thì thắm sắc mùi hăm dọa.

- Em không biết anh làm kiểu gì miễn ra được tấm hình đẹp cho em, nếu không..... anh và em cách li nhau 1 tháng Ok!

Thì thắm xong nó ngẩng đầu dậy cười tươi rói, Hắn bắt động trong 30s sau câu nói của nó, đến khi ý thức được thì bắt tay vào việc tạo kiểu, cười có hơi chút miễn cưỡng nhưng vẫn đẹp mê li mê li.... bác chụp ảnh còn mê nữa là.... thế là cái máy ảnh cứ nháy flash liên tục vào hai nhân vật chính, cả hai bày ra đủ kiểu đủ tư thế hết đứng lại ngồi rồi đến công luôn.

Rời khỏi tiệm chụp ảnh với một sấp ảnh trong tay nó kéo hắn vào tiệm lưu niệm mua quyển album rồi ra băng ghế đá gần đó xem, lật tấm đầu tiên nó cười như điên.

- Haha mặt anh giống khỉ ghê!

Trong tấm ảnh hai đứa nó đang đứng đối diện nhau và cuối xuống chu mỏ giống như hôn nhưng không có hôn, nghe nó chê mình giống khỉ hắn cũng đốp lại một câu.

- Mặt em giống gà còn cái mỏ thì y như mỏ vịt!

- Hơ.... gà vịt nào có xinh bằng em!

Nó cãi lại, rồi lật tiếp sang tấm khác tấm này hắn đang công nó và ngẩng đầu lên nhìn nó đăm đăm rồi còn nó thì để tay sang hai bên đầu hắn giống như làm cái sừng cho hắn vậy, cả hai cười rất tươi..... Nó và hắn ngồi đó xem cười thích thú trước điệu bộ nhí nhố của mình.

Xem xong ảnh cả hai tiến về rạp chiếu phim vì đã đến giờ, nó chạy ulla đi mất tiu làm hắn tìm muốn chết một lúc sau lại xuất hiện vào hai túi bóng ngô to thùng cùng hai ly nước, Hắn bó tay chạy tới cầm hộ nó. Vào đến bên trong, phim chưa chiếu nó đã nhai bóng ngô tộp tộp đôi lúc còn quay sang đúc cho hắn, hắn nói không ăn nó cũng nhét vào miệng cho kì được mới thôi, phim bắt đầu chiếu, nó háo hức xem mắt không

rời màn hình. Bây giờ đổi lại là hấn đúc bông ngô cho nó vì thấy ai kia ghiền quá nên rủ lòng ấy mà, phim bọn nó đang xem là một bộ phim tình cảm ướt át, Hấn không hiểu sao nó mê đắm đuối như vậy nữa, nhìn cái tên nam chính Hấn đã thấy chướng mắt rồi vậy mà nó cứ oppa oppa, đúng là hấn chỉ muốn kéo ngay cái đĩa bên cạnh đi ra ngoài cho xong. Nó xem không rời mắt còn hấn thì gật gà gật gù vì "buồn ngủ", bỗng đang hiu hiu vào giấc mộng đẹp thì bị nó xiết chặt bàn tay hấn giật mình mở mắt đã thấy gương mặt tem lem nước mắt của nó, hấn lo lắng hỏi.

- Em làm sao vậy?

Nó cứ lắc đầu đòi ra ngoài, Hấn vội nắm tay nó đi khỏi đó, ra đến ngoài nó vẫn nấc lên Hấn bối rối và lo lắng không biết nên làm sao.

- Nào nín đi! nói anh nghe!

Cố kìm tiếng nấc, nó nghẹn ngào.

- Em... em sợ....

Hấn không biết chuyện gì nhưng cũng kéo nó vào lòng ôm thật chặt, vỗ về nó.

- Anh ở đây!

Ôm chặt hấn nước mắt nó ướt đầm cả một bên áo sơ mi của hấn, buông nó ra hấn đưa tay lau nhẹ đôi mi còn ngấn nước cùng một câu châm chọc.

- Giống mèo con quá đi!

Nó lườm rồi vỗ vào vai hấn một cái, đợi đến khi nó bình tĩnh hấn mới hỏi rõ ràng. Thì ra lúc này nó xem phim nam chính vì bị bệnh mà bị mù mắt trước khi bị mù cậu đã chia tay người yêu trong đau khổ và một mình lẩn trốn ở một nơi hẻo lánh, họ xa nhau suốt 30 năm trời đến khi cả hai đã già trong một lần tình cờ đã gặp được nhau, cô gái ngỡ ngàng vì biết được sự thật ngày xưa nhưng cô giờ đã có chồng có con và có cháu, cô đã khóc và xin lỗi chàng trai..... một câu chuyện tình bi đát vì thế nó mới khóc như mưa, làm hấn hết hồn, hấn cốc đầu nó mắng yêu.

- Em đó suýt dọa anh chết ngất!

Nó xụ mặt.

- Anh không thấy cảm động à! Em cũng rất sợ lỡ mai này chúng ta cũng như vậy thì biết phải làm sao?

Câu nói vừa bật ra khỏi miệng nó đã vội lấy tay che miệng lại vì câu nói hớ hênh của mình, Hấn nắm tay nó bước đi với một câu nói làm cho nó yên tâm.

- Dù anh có bệnh cũng phải chết cạnh em, yên tâm đi!

Nó dựa vào người hấn cả hai cùng nhau dạo phố, dưới ánh đèn lung linh nó nắm tay hấn đi trong hạnh phúc, ngay giây phút này nó ước thời gian có thể dừng lại để nó có thể giữ mãi khoảnh khắc này, giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời nó là đây, bây giờ nó có hấn nó cảm nhận như mình đã có cả thế giới vậy, hạnh phúc là được rất nhiều người yêu.. mà hạnh phúc là có được người yêu mình rất nhiều! Nó đang là người hạnh phúc nhất rồi phải không?

Đi một lúc nữa nó thì thầm với hấn.

- Anh à em mỗi chân!

Hấn bước lên phía trước cuối người xuống khẽ nói.

- Anh công em!

Nó cười híp mắt nhảy lên lưng hấn, một cái nhấc người nhẹ bẫng nó đang yên vị trên lưng hấn, cả hai hòa vào dòng người tấp nập, nó cứ ríu rít bên tai hấn hết chuyện này đến chuyện kia, chợt nảy ra một ý nó bèn nói.

- Hát em nghe đi!

- Thôi anh hát hay lắm sợ có người sẽ ghen tị.

Buông câu châm chọc, ai cũng biết thừa về khả năng âm nhạc thiên phú của nó đó là hát trật nhịp, miễn nó cất tiếng hát là y như rằng hai con bạn nó sẽ hét lên là "thảm họa" nó cũng thích hát lắm nhưng chẳng ai cho hát cả, nghe hấn nói nó véo vào vai hấn một cái thật đau, cảnh cáo.

- Cấm anh nhắc nghe chưa!

Hấn cười phá lên một lúc thì cất tiếng hát.

"Nhìn nước mắt em đang....."

Đừng khóc nữa hãy nín đi được không... nhìn đôi mắt em đã sưng lên kìa, chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đâu, nào ngoan nhé nghe anh một lần thôi!....."

Nó tựa vào vai hấn lắng nghe từng câu hát ngọt ngào kia, Hấn hát hay lắm ca sĩ cũng không bằng đâu, nó khề thì thầm.

- Sau này ngoài em ra cấm anh hát cho ai khác nghe ....

Hấn cười nhẹ tiếp tục ngân nga câu hát.

"Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi, tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên, đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi....."

Hãy cầm chặt tay anh, anh sẽ dắt em đi qua nỗi đau này và dìu em bước trên con đường dài phía trước phải làm bất cứ điều gì để em hạnh phúc dù anh đau anh vẫn xin chấp nhận...."

Từng câu hát như xoa dịu trái tim nó như vỗ về trái tim đầy những nỗi đau mất mát của nó, ừ thì bây giờ nó đã có hấn.....

72. Chương 67: Hoa Nở Ở Trong Tim.

"Tình yêu không giống phép tính số học bởi $1 + 1 = 2$, nhưng $2 - 1 = 0$."

Ai trên thế giới này đều có mảnh ghép thuộc về mình, có mảnh ghép hoàn hảo, có mảnh ghép chưa hoàn hảo nhưng cũng đừng vì thế mà từ bỏ mảnh ghép không hoàn hảo mà thượng đế đã ban tặng đó bởi lẽ hoàn hảo hay không là do bạn, người lựa chọn là bạn. (made by Gấu)

Nó ngẫm nghĩ về câu nói mà mình vừa đọc qua và có nhiều chiêm nghiệm sâu sắc....

Hấn là một mảnh ghép quá hoàn hảo mà thượng đế đã ban tặng cho nó, người mà nó tin rằng có thể bảo vệ che chở ỉnh, nhưng còn nó, hình như nó vẫn chưa phải là mảnh ghép hoàn hảo của hấn, nó nhận ra mình quá kém cỏi, để ở bên cạnh hấn có tình yêu thôi là chưa đủ. Nó cứ miên man theo dòng suy tư của riêng mình cho đến khi Hấn xoa đầu một cái nó mới thoát khỏi suy nghĩ.

- Em làm gì mà suy tư vậy?

Hấn hỏi rồi cầm quyển sách rơi dưới bàn lên lần gỡ từng trang đọc, có một thoáng chân mày hấn chau lại, gấp quyển sách lại đặt lên bàn Hấn nhìn nó thật lâu rồi nói.

- Khi yêu, con người ta không chỉ cố gắng hoàn thiện con người mình mà còn phải nhận ra những điều không hoàn hảo ở bản thân mình. Khi đó chúng ta mới cố gắng và trân trọng người trước mắt hơn!

Nó nhìn hấn ngạc nhiên, sao hấn biết nó đang nghĩ gì hay thế, tên bạn trai này của nó luôn có thể nhìn thấu tim gan nó, chỉ cần cái nháy mắt của nó thôi hấn đã có thể biết mình phải làm gì rồi... ôi sao bất công thế nó chẳng nhìn ra hấn đang nghĩ gì và muốn làm gì cả, có phải nó là một cô bạn gái tệ hại không?

- Em thấy mình thật tệ! Chẳng bao giờ em biết anh đang nghĩ gì, khi nào anh buồn, khi nào anh vui..... nói cho em biết đi, làm cách nào có thể hiểu được anh?

Nó tựa đầu lên vai hấn khề nói, Hấn cười nhẹ thì thầm.

- Tất cả suy nghĩ của anh đều là em có gì đáng để biết nữa....

Nghe vậy nó ngẩng đầu lên nhìn hấn như để tìm kiếm gì đó rất lâu sau nó cất tiếng làm hấn suýt ngất.

- Sao em không thấy em ở trên mặt anh!

Hấn bó tay toàn tập với nó luôn rồi, nó ngu vẩn nên hệ lụy là thế này đây phải không, đau khổ quá đi.

Ngồi được một lúc nó nảy ra một ý định, nghĩ là làm nó nói với hấn.

- Anh rãnh không?

- Rãnh, sao vậy?

Rời mắt khỏi tờ tạp chí hấn nhìn nó hỏi, nhìn cái vẻ phẫn khích của nó làm hấn đoán chắc nó đã nghĩ ra được điều gì đó thích thú lắm đây.

- Mình đi trồng hoa nha! Con Vy nó mới cho em hạt giống bạch thiên hương đấy!

Ý này của nó cũng khá hay, đó cũng là hoa hấn thích, thế là nó và hấn dắt tay nhau ra vườn sau nhà. Trời khá nắng, nó mặc cái áo khoát dài tay đầu đội cái nón to dùng nhìn chẳng thấy mắt mũi đâu cả, hấn thì chỉ khoát thêm cái áo mỏng bên ngoài và đội cái mũ lưỡi trai màu đen. Nó vừa bước ra hấn đã nhin không được mà cười tươi rồi, trông nó cứ như đi chạy giặc hay trốn nợ ấy, bịt trên, bịt dưới chừa lại hai con mắt đen chớp chớp thôi, buồn cười chết được.

Hai đứa cùng nhau ra vườn, nó đã chuẩn bị sẵn mấy cái chậu hoa rất đáng yêu, đưa cái leng sang cho hấn nó ra lệnh chỉ huy.

- Anh! Đào đất đi!

Thỏa thuận đã được kí hấn nào dám làm trái lời nó, Cầm cây leng nó vừa đưa sang hấn bắt đầu đào đất, xới đất.... mang tiếng là đi trồng hoa thế thôi chứ nó bỏ lại hấn ở đó còn mình thì chạy nhong nhong theo mấy con chuồn chuồn kim. Một lúc thì xuất hiện trước mặt hấn với cái mặt hầm hầm hỏi ra mới biết con chuồn chuồn sợ nó bị mắc bệnh truyền nhiễm hay sao mà thấy nó là bay đi xa thật xa, cao thật cao khiến nó đuổi theo muốn đứt hơi mà chẳng rờ mó được em nào, quá phũ mà.

- Em á, từ nay em sẽ ghét con chuồn chuồn.

Nó hùng hồn tuyên bố, Hấn chỉ cười cười tiếp tục xới đất, cái tính nó trẻ con thế đấy mấy ngày sau thấy con chuồn chuồn là chạy theo nữa bây giờ . Từ bỏ giấc mộng đuổi bắt chuồn chuồn nó quay về với việc trồng hoa của mình, xúc đất cho vào các chậu hoa, nó tưới thêm ít nước rồi gieo hạt giống vào.

- Bao lâu nó mới nở hoa hả anh?

Hấn châm chọc.

- Bao giờ em hết lì thì nó sẽ nở hoa.

Lờm hấn một cái nó tiếp tục công việc của mình, gieo xong 6 chậu hoa nó sắp chúng lại ngay ngắn rồi đứng lên phẩy tay, thì thầm với mấy chậu hoa.

- Khi nào gần nở hoa nhớ báo cho chị biết nhé!

Hấn lại lắc đầu trước điệu bộ trẻ con của nó, nhưng mà những lúc này trông nó thật đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn của nó hòa vào ánh nắng buổi chiều về tạo thành bức tranh đẹp một cách ngây thơ, chân chất, hiếm có ai giống nó có được sự ngây thơ như vậy.

Tưới nước lại một lần nữa, nó tiến lại chỗ hấn cùng ngắm nhìn những chậu hoa và tưởng tượng đến ngày chúng nở hoa, chợt nó nghĩ ra một điều.

- Bây giờ chúng ta sẽ đi trồng cây.

Hấn quay lại nhìn nó với vẻ thắc mắc, nó chẳng nói năng gì kéo hấn ra xe.

Đứng trên ngọn đồi cao đầy gió lộng, nó xoay người tận hưởng không khí thoải mái, nhìn xuống có những mái nhà lo xúu thấp thoáng sau rặng cây. Hấn từ phía sau tiến lại gần, đặt những dụng cụ xuống cùng tận

hưởng thiên nhiên tươi mát này cùng nó, phải thầm cảm ơn hắc trước đây đã dẫn nó đến đây một nơi tuyệt vời như vậy không đến quả thật là uống phí cả một đời rồi.

Cả hai chọn một chỗ thích hợp, rồi cùng nhau đào đất, nó nghịch lấy tay quệt đất lên má hắc làm gương mặt điển trai kia bị lấm lem, hắc cũng không vừa quệt đất lên mặt nó lại gọi là trả đũa. Trong phút chốc từ việc đào đất cắt hai chuyển sang đùa nghịch, gương mặt lấm lem cả lên mới chịu thôi, nó cười phá lên chỉ vào mặt hắc.

- Trông anh buồn cười quá!

- Chẳng biết ai, càng nhìn lại càng phải công nhận em giống con tắc kè.

- Anh....

Bị hắc nói nó thẹn quá hóa giận bới thêm vào mặt hắc rồi cả hai lại cười phá lên. Đùa giỡn thắm mệt hai người lại quay về với việc trồng cây, đào sâu thêm chút nữa, nó và hắc đặt cây bằng lăng con vào hố rồi lấp đất lại, tưới nước xong nó lấy tay đo chiều dài của cây.

- 1 gang, 2 gang, 3 gang.... hơi thấp quá! Sao cái cây anh chọn lùn thế hả?

Đo xong nó quay qua tra hỏi hắc, nó đã bảo chọn cây kia hắc lại vác cái cây này về đây, bây giờ quá lùn nó bắt đền hắc.

- Đợi 2 tháng sau anh sợ em sẽ lùn hơn nó đấy!

- Xí mơ đi!

Nó chu mỏ, quay lại nhìn ngắm cái cây, nghĩ ra gì đó nó nói.

- Mình đặt tên cho nó đi!

Suy nghĩ hồi lâu cả hai cùng đồng thanh.

- Cây lùn!!!

Rồi lại cười phá lên vì ý tưởng lớn gặp nhau, thế là từ đây ngày 29/1 cây bằng lăng này có tên là “cây lùn”.

Nó thả người nằm xuống bãi cỏ cạnh cây lùn, hắc cũng nằm xuống cạnh nó. Ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm vừa cao vừa rộng lớn cùng những đám mây trắng lơ lửng nó tượng tượng đến một ngày mai hạnh phúc cùng hắc nằm dưới tán cây lùn này nghĩ lại những thứ đã qua, chắc ngày đó sẽ sớm đến thôi.

- Anh có biết sự tích hoa bằng lăng không?

Nó quay đầu về phía hắc cười hỏi, hắc lắc đầu nó tiếp lời.

- Để em kể anh nghe nha.

- Ừ em kể đi.

Nó cất giọng, giọng nói hòa vào gió nhẹ...

-Ngày xưa ngày xưa, trên thiên đình, Ngọc Hoàng có mười hai cô công chúa xinh đẹp, mỗi người một vẻ, rất được Ngọc Hoàng thương mến, luôn dành những gì tốt đẹp nhất cho các con của mình. Một ngày kia, Ngọc Hoàng cho gọi mười hai cô công chúa của mình lại và ban ột đặc ân là sẽ cho các con mình làm nữ hoàng các loài hoa dưới trần. Cả mười một cô đều chọn ình một loài hoa, cô thì chọn hoa hồng, cô thì hoa lan, cô kia lại hoa lyly...duy chỉ có cô út là phân vân mãi không chọn được loài hoa nào. Đến khi Ngọc Hoàng lên tiếng hỏi, cô mới thưa rằng:

“Thưa phụ hoàng, từ nhỏ đến giờ con rất thích màu tím thơ ngây nên mong phụ hoàng hãy cho con làm nữ hoàng của loài hoa mang màu tím ấy!”

Ngọc Hoàng suy nghĩ tới, suy nghĩ lui mới quyết định cho nàng công chúa bé bỏng của mình làm nữ hoàng loài hoa bằng lăng.

Cùng thời điểm đó, ở dương gian có chàng thư sinh nghèo, thấy vẻ đẹp giản dị, dịu dàng của hoa Bằng Lăng nên chàng liền mang về nhà trồng để ngày nào cũng được ngắm. Mỗi năm vào mùa hoa nở, chàng thư sinh

ấy ngày càng đắm say màu tím quyến rũ ấy, dần dần chàng đem lòng yêu thương loài hoa ấy. Cũng lúc ấy nàng công chúa út cũng say mê tài văn thơ của chàng thư sinh. Nàng xin phụ hoàng ỉnh được xuống trần gian kết tóc se duyên với chàng thư sinh. Nhưng Ngọc Hoàng phản đối quyết liệt vì tiên và người không thể đến với nhau được. Nàng công chúa út từ đó u buồn, suy tư, nhớ nhung. Bao nhiêu người trên thiên đình đến hỏi xin cưới nhưng nàng đều từ chối. Và cũng từ đó, loài hoa Bằng Lăng ngày càng phai nhạt màu tím. Còn chàng thư sinh vẫn một lòng si tình loài hoa Bằng Lăng màu tím ấy.

Vậy nên kể từ đó, nhân gian gọi hoa Bằng Lăng là loài hoa chung thủy, màu tím thơ ngây tượng trưng ối tình đầu ngây ngô của tuổi học trò.

Quay sang đã thấy Hấn khếp hờ mắt, đôi môi khẽ mấp máy mấy từ.

- Màu tím rất buồn!

- Ừ màu tím buồn....

Nó đáp lại, hấn mở mắt nhìn nó hỏi.

- Vậy sao em lại thích?

Như suy nghĩ một lúc nó cất giọng.

- Cũng như anh nói vì màu tím buồn, tím cô đơn. Từ nhỏ em thường phải ở nhà một mình cô đơn và buồn lắm, bây giờ vẫn vậy. Màu tím Nó có thể phù hợp với mọi người, mọi lúc mọi nơi. Không làm người ta quá mệt mỏi cũng không mang lại cảm giác quá nhàm chán.

Hấn xoa đầu nó, cả hai đứng dậy ngắm cảnh hoàng hôn đỏ rực cả nền trời, nó hét lớn.

- Phạm Khắc Huy là đồ đáng ghét!

Nó cười lớn nhìn mặt hấn nhả lại, nó lại hét.

- Nhưng mà vừa ghét lại vừa yêu..... Yêu nhiều lắm!

Xiết chặt bàn tay nhỏ nhắn của nó, cả hai nhìn nhau cười rồi cùng trở về nhà.

Hấn vừa đi vừa nói với nó.

- Em biết không thật ra những chậu hoa ấy đã nở hoa rồi đấy!

Nó nhìn hấn khó hiểu.

- Sao em không thấy?

Hấn dừng lại đặt tay nó lên lồng ngực trái của mình, nó cảm nhận rõ được từng nhịp đập.

- Hoa nở ở trong tim!

.....

Vì đã nhận lời giúp Hấn nên bây giờ nó cũng không còn rảnh rỗi ngồi xem ti vi hay chọc phá hấn nữa mà bắt tay vào thiết kế. Ngồi trên sofa cùng với sấp giấy bút chì, nó cố vắt óc suy nghĩ, lên ý tưởng, Hấn cầm cốc sữa từ dưới bếp lên đặt trước mặt nó.

- Uống sữa rồi làm tiếp!

- Để đó đi!

Lúc nó thiết kế rất chuyên tâm chẳng nghĩ gì khác ngoài chủ đề và hình dáng mà bản thân đã định hình ở trong đầu. Thấy nó đang tập trung hấn cũng không nói gì, trở về với công việc của mình.

Chủ đề tình nhân năm nay nó cần có bước đột phá, công ty hấn phải tăng 20% lợi nhuận có nghĩ là bộ sưu tập này của nó cũng rất quan trọng, nó cần phải làm sao để tạo ra sự khác lạ đặc biệt trong những mẫu thiết kế của mình đây? Câu hỏi khó được đặt ra, nó đi tìm ỉnh câu trả lời.

Căn bút rất lâu nó vẫn chưa nghĩ được ý tưởng, ánh mắt nó đảo quanh căn phòng chợt dừng lại ngay quyển sách mà ban sáng nó đã đọc, một ý tưởng chạy ngang qua đầu nó khiến nó reo lên.

- TUYỆT! SAO EM LẠI KHÔNG NGHĨ RA SỚM HƠN NHỈ?

Hắn nghe nó reo thì quay sang nhìn bắt gặp nụ cười rạng rỡ trên môi nó, hắn đoán chắc nó đã có ý tưởng mới nên phấn khích như vậy. Thế là nó chăm chú vào bản thiết kế của mình, bàn tay cầm bút của nó linh hoạt vẽ tô từng đường nét, kiểu dáng nhanh chóng được phác thảo.

Thiết kế say sưa đến nỗi nó từ sofa xuống dưới đất ngồi và rồi bò lăn dưới sàn luôn. Nó nằm sấp chú tâm vào mẫu thiết kế thứ hai, hai chân nó bắt chéo quơ qua quơ lại trên không trung.

- Huy, lấy hộ em cốc nước!

Hắn trở thành ô sin sai vặt của nó từ lúc nào không hay.

Đến 11h tối, sau 5 tiếng cuối cùng nó cũng hoàn thành 5 bản thiết kế của mình. Cầm các mẫu thiết trong tay hắn nhìn nó ngạc nhiên.

- Xong rồi sao?

- Ủ... anh xem đi!

Hắn bắt đầu xem mẫu thứ nhất lần lượt đến mẫu thứ 2, thứ 3..... xem xong Hắn quay sang nói.

- Em nói một chút về các mẫu thiết kế của mình đi.

Nó đứng lên bắt đầu nói.

- Bộ sưu tập lần này em lấy tên là Mảnh ghép, toàn bộ các mẫu thiết kế đều có họa tiết của một nửa hình thù nào đó, ví dụ là một nửa trái tim. Hai bộ của nữ và nam ghép lại sẽ tạo thành mẫu hình hoàn chỉnh. Ý nghĩ mà em gửi gắm vào là mỗi đôi tình nhân đều là hai mảnh ghép khác nhau hợp nhất lại, tạo nên hình mẫu mà cả hai muốn hướng đến, bộ sưu tập là sự hòa hợp giữa hai mảnh ghép đó hướng họ đến gần hơn với sự hoàn hảo mà họ mong muốn trong tình yêu của mình.

Hắn gật đầu tỏ ý đồng tình, nụ cười trên khóe môi càng đậm, nó sau này sẽ là nhà thiết kế tài ba, ý tưởng của nó quả nhiên rất hay, tuy các mẫu này chi tiết khá đơn giản nhưng lại bắt mắt và lột tả được nhiều ý nghĩ! Hắn tin chắc bộ sưu tập này của nó sẽ bán chạy.

- Rất tuyệt!

- Thật không?

- Thật!

Nó nhảy lên sung sướng, mẫu thiết kế đầu tiên của nó mà được hắn khen như vậy quả là một thành công rồi vì hắn rất hiếm khi mở lời khen.

Một tuần sau.

Cả công ty bận rộn với buổi trình diễn thời trang, các bộ tập mới nằm trong dự án được gửi đến mọi người, quan khách đến rất đông, nhiều người nổi tiếng cũng như có mặt trong xã hội cũng đến dự tuần lễ thời trang này, điều đó cho thấy sức hút của H&H với lần thời trang là không hề nhỏ, cộng với sự đồn đại về nhà thiết kế trẻ từ Hàn Quốc về hợp tác càng khiến dư luận xôn xao.

Khán phòng đã chật ních các quan khách, Hắn và nó cũng đã có mặt tại công ty, ở đại sảnh mọi người tấp nập bận rộn chuẩn bị, 5 phút nữa bộ sưu tập chính thức ra mắt rồi.

Nó mặc một bộ váy dạ hội màu tím nhạt khoát tay hắn ngồi vào ghế trên cùng đã chuẩn bị sẵn, Jelly cũng xuất hiện cô ngồi xuống cạnh nó, hôm nay cô mặc chiếc váy màu hồng phấn nhìn rất đẹp, thấy nó Jelly gạt đầu cười.

- Cảm ơn cô đã giúp tôi!

- Không sao, chút chuyện nhỏ cần gì phải cảm ơn.

Nó xua tay, lời cảm ơn này nó không dám nhận, Jelly lại nói.

- Nên mà, tôi với cô làm bạn nhé!

Jelly đã từng nghĩ sẽ làm bạn với nó chỉ là lúc đó cô còn muốn theo đuổi Hấn giờ thì cô đã từ bỏ rồi, Hấn thuộc về nó có muốn giành cũng không thể, cô rất thích nó ý nghĩ làm bạn với nó thôi thúc cô mở lời. Nó có hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý, cả hai bắt đầu trò chuyện vui vẻ cho đến khi buổi biểu diễn bắt đầu.

Từng mẫu thiết kế của Jelly khiến mọi người đều ồ lên trầm trồ khen ngợi, mỗi bộ sưu tập đều mang đậm ý nghĩ lột tả được hết vẻ đẹp của người mặc, nó bây giờ mới được mở mang tầm mắt thần phục. Đến bộ sưu tập của nó, cả khán phòng bất chợt im lặng, nó nhìn mặt chẳng lẽ mọi người không thích, tại sao lại im đến vậy.... nó bắt đầu lo lắng, Hấn cầm tay nó gạt đầu trấn an, lại nhìn Jelly cô ta đang rất chăm chú vào bộ sưu tập này của nó.

Kết thúc, một tràng vỗ tay vang lên, nó khá bất ngờ, Jelly quay sang nói.

- Tuyệt lắm! Sao cô có thể nghĩ ra chứ? Nó đơn giản tự nhiên nhưng rất có ý nghĩa.

Nó vui mừng che miệng cười, mọi người bàn tán rất sôi nổi hầu như đều là ý khen. Kết thúc buổi biểu diễn mọi người ra về khen không ngớt lời.

Lâm từ đâu chạy lại chỗ nó, Hấn và Jelly.

- Tin tốt đây, đã có hơn mấy trăm đơn đặt hàng rồi tôi dám chắc doanh thu sẽ tăng!

Nụ cười tươi hiện lên, cả ba người đã không uống cổ gắng vô ích nữa rồi.

Cùng nhau dùng tiệc xong nó và hấn trở về nhà, nó nảy ra ý định, kéo hấn lên sân thượng nằm ngắm sao, bắt hấn đọc truyện ình nghe, hôm nay nó đưa hấn một quyển truyện ngắn ” Tổ từng thích cậu như thế đấy!” và bắt hấn đọc.

- Ở đây có nhiều truyện lắm, em muốn anh đọc cái nào?

Hấn lật vài trang thì nói, nó xem lại quả nhiên là nhiều truyện ngắn tuyển tập lại thật, lật mục lục ra xem cuối cùng nó cũng chọn được một câu chuyện, nó có tựa đề là” Anh yêu em giày vải”. Hấn bắt đầu cất giọng trầm của mình hòa cùng từng câu chữ, nó im lặng lắng nghe, trùng hợp thay chàng trai trong câu chuyện cũng tên Huy, kết thúc câu chuyện nước mắt nó bỗng rơi nghẹn ngào nói.

- Hay quá! Ai tên Huy cũng đều hoàn hảo cả.

Hấn cười cốc vào đầu nó một cái.

- Ngốc! em cứ suốt ngày đọc mấy câu chuyện này rồi nghĩ vẩn vơ thôi!

Nó không đáp trả câu nói của hấn mà lại hỏi khác.

- Vậy anh có thích cô gái mang giày vải không?

- Anh chỉ thích nếu cô gái đó là em!

Câu trả lời khiến nó mát lòng dễ sợ, nó cười tươi xà vào lòng hấn, thời gian ơi xin hãy ngừng trôi, nó muốn giây phút này tồn tại mãi mãi

Trời đêm mát mẻ, ánh trăng và ánh sao lấp lánh soi rọi xuống.....

Tình yêu đó có ánh trăng và các vì sao làm chứng.

73. Chương 68: Lễ Tình Nhân.

Linh từ đâu bay vào ngồi cạnh nó ríu rít.

- Nhi... Nhi.... mà... mà....

Không thể diễn đạt hết câu vì nhỏ đang bận thở hòng học, nó lắc đầu nói như bà già.

- Bọn trẻ bây giờ tệ thật!

Linh mở mắt to thật to nhìn nó đợi khi đã có thể nạp đủ khí oxi bị thiếu hụt do chạy nhanh khi này, Linh quát.

- Tệ cái đầu mày!

Nó thấy mình dạo này hình như có bỏ bê bạn bè nên đã không thể theo sát sự thay đổi của tụi nó, nhìn Linh đi ngày xưa nhỏ hiền dịu thực nữ bao nhiêu giờ thì.... phát triển theo chiều hướng quá tiêu cực, gặp người là chửi ối.... god người nữ lòng nào để 1 đứa tỉnh nhất trong 3 đứa cũng bị dở hơi rồi! Đau lòng quá đi! Sau 1 phút mặt niệm nó ngẩng lên hỏi.

- Có chuyện gì mà mày hỏi hả vậy?

Linh vỗ trán 1 cái nói với vẻ đau khổ.

- Đừng nói mày không biết hôm nay là ngày gì đấy nhé!

- Trời, làm sao mà tao không biết được.

Nghe vậy Linh vui mừng.

- Tạ trời mày vẫn còn nhớ!

- Tao bóc lịch hằng ngày đấy, sao mà tao không biết hôm nay là 14 chứ.

Linh lại vui hơn, bèn hỏi nó.

- Thế mày chuẩn bị quà gì?

À cái mặt nó đang chuyển sang ngu rõ rệt.

- Quà gì là quà gì? Hôm nay sinh nhật ai à?

Và Linh chính thức té ghế, nhỏ có hơi tin tưởng nó quá mà bởi vậy bị cái đứa kia xoay 1 vòng rồi lại trở về chỗ cũ, đúng là con bạn nhỏ vẫn không hề thay đổi, ngày xưa đến cả sinh nhật nó còn quên hưởng gì....

- Hôm nay là 14/2 đấy!

Nhỏ cố nhắc lại và nhấn mạnh hơn, nó đáp tự nhiên.

- Ủ tao biết mà!

- Vậy mày biết quà gì chưa?

Linh lại hỏi.

- Chưa, mày nói tao nghe xem, sinh nhật Tuấn à?

Đầu Linh đang bốc hỏa, nó rất có khiếu làm người khác chết trong uất giận và Linh sắp là nạn nhân, phải cố kìm nén xuống nhưng không thể Linh quát vào mặt nó.

- Trời ơi! Là valentine đấy con điên!

Rồi nhỏ về chỗ luôn, tức nó quá, nóng nó quá nhỏ lấy quyền vỗ quạt lia lịa mặc dù trong phòng học có điều hòa. Nó sau câu quát của Linh mới tiếp nhận được thông tin, xong rồi cũng quay xuống hét lên với Linh.

- Chết rồi tao quên mất! Làm sao đây?

Đùng 1 cái nó quỳnh quáng cả lên, vỗ đầu đi qua đi lại trước mặt Linh, ban đầu Linh cũng mặc kệ vì còn bốc hỏa nhưng sau cùng vẫn phải lên tiếng bởi quá nhức đầu, chóng mặt, bla bla..

- DỪNG!

Linh giơ tay lên ra hiệu, nó mừng quỳnh chạy lại lắc lắc cánh tay Linh mong nhận được sự giúp đỡ, nó muốn tặng hẳn một món quà đặc biệt nhân ngày valentine đầu tiên mà hai đứa đón chung, phải hay ho mới được để sau còn có kỉ niệm mà nhớ lại nữa chứ.

- Mày giúp tao đi Linh ơi, Linh ơi, Linh ơi.....

Trời Nhỏ mới được thoải mái một xíu lại bị nó hành, nó cứ lắc hoài lắc mãi sao chịu nổi.

- Calm down!

Nhỏ nói lớn rồi giữ chặt tay nó lại, kéo nó ngồi xuống bên cạnh bắt đầu màn tử tế.

- Thế này bạn Nhi nhé! Bạn bình tĩnh thì tớ mới nói được, BIẾT CHƯA.

Nó bịt tai lại bởi tiếng gằn giọng của Linh, gật đầu lia lịa.

Linh lại định tiếp tục thì ở đâu có 1 luồng gió mạnh thổi qua, một vật thể lạ lại xuất hiện chen vào giữa nó và Linh rồi rút đi.

- Ê ê hai đứa mày chuẩn bị kế hoạch, quà cáp, gì gì chưa? Tao bí ý tưởng rồi!

Nó và Linh nhìn Vy rất chăm chú, không rời mắt, ngấm kĩ lắm làm cho Vy nổi hết da gà lạnh tóc gáy luôn, nhỏ hươ tay.

- Đây, chị biết chị đẹp rồi! Hai đứa cưng nhìn mìn cả nhan sắc.

Hai đứa kia lấy tay che miệng nòn ọ ọ ra, Vy xụ mặt, hết màn đùa giỡn Linh nghiêm túc nói.

- Bây giờ thế này, đứa nào nghĩ ra cái gì thì viết ra giấy đi, rồi 3 đứa mình bốc thăm trúng lá thăm nào thì lấy làm quà.

Vy và Nó gật đầu lia lịa rồi xách ngay balo lục tìm mấy tờ giấy, 3 đứa cắn bút suy suy nghĩ nghĩ rồi hì hục viết một lát đã hoàn tất. 3 đứa ngồi nhìn 3 lá thăm nằm ngay ngắn trên bàn, lòng có hơi hồi hộp, có hơi hoang mang, Vy e dè hỏi.

- Ê 2 đứa mày viết gì vậy?

- Bí mật. -Nó đưa tay lên suýt một cái, Linh tiếp lời.

- Nào bắt thôi!

Ba cái tay đưa lên giật về ình một lá thăm, nó hồi thúc hai đứa kia.

- Hai đứa mày mở trước đi!

- Thôi mày mở trước đi! - Vy chỉ về phía nó.

- Mày mở đi.

Nó chỉ lại Vy rồi hai đứa chỉ qua chỉ lại, chợt nghe tiếng Linh hét lên, nó và Vy ngừng lại hành động chỉ trỏ của mình ngó qua nhỏ Linh, đã thấy nhỏ tay cầm lá thăm đã mở ra xem rồi thì phải, mắt mở to, ngạc nhiên hay hoảng loạn cũng không biết nữa, Vy nhiều chuyện hỏi.

- Mày thấy gì?

Linh vẫn bất động, nó giật lại đọc lớn.

- Làm một CD ghi lại một điệu nhảy có thể là rolly polly.... cộng một album tình yêu chứa đựng hình ảnh tình cảm của hai người.

Nó dứt câu thì quay sang nhìn Linh ái ngại rồi lại quay sang nhìn Vy với ánh mắt "mày ác với nó quá!", Vy nhún vai tỏ ý "đâu phải lỗi của tao". Linh muốn khóc mà không thể khóc luôn, cái gì nhỏ cũng biết may vá thêu thùa, nấu ăn, làm đồ handmade... nhưng chỉ duy nhất có một chuyện đó là hát và nhảy là học cỡ nào cũng không biết, lá thăm này..... Linh ôm đầu, liếc Vy nhỏ Vy chỉ biết cười trừ.

Thấy Linh như vậy nó và Vy cũng tò mò về lá thăm của mình, hai đứa từ từ mở ra.... woa... hàng chữ đã làm hai đứa nó bất động, đơ rồi.... Linh hươ tay vẫn không nhúc nhích, lần này Linh đoán chắc chúng nó cũng không khá khẩm gì hơn nhỏ, trong 3 đứa, đứa nào cũng có yếu điểm mà không ai hiểu những điều đó ngoài 3 đứa nó. Lúc viết thăm, ba đứa đều hí hửng viết thế mạnh của mình vào và không nhớ rằng thế mạnh của mình lại là yếu điểm của hai đứa kia để bây giờ, kẻ há hốc người trờng mắt, người bất động kẻ ngây người. Linh giật lá thăm của Nó và Vy rồi lần lượt đọc.

- Đan một cái khăn choàng..... Làm một cái bánh kem chocolate hình trái tim..... OH DEAR!!!!

Linh buồn một câu cảm thán sau khi đọc xong hai lá thăm của hai con bạn, quả là ông trời rất thích trêu người, nó không biết may và thuê thừa thì bắt ngay lá thăm đan khăn choàng, đứa không biết nấu ăn thì lại bắt được lá thăm làm bánh, có quá phũ không chứ!

Ba đứa ôm nhau khóc lóc âm ỉ, mấy đứa trong lớp nhìn tụi nó như sinh vật lạ, ba đứa con trai từ ngoài đi vào, thấy tụi nó như vậy cũng ngạc nhiên chạy lại gần, Tuấn đứng cạnh Linh, Hấn đứng cạnh nó, Hoàng an ủi Vy (tại Vy đang lẻ loi).

Tuấn lo lắng hỏi han.

- Sao vậy? Ai bắt nạt em?

Linh nghe tiếng Tuấn nói càng khóc âm lên làm anh chàng bối rối vì không hiểu lí do vì sao.

- Bình tĩnh nói anh nghe!

Thế là Tuấn bắt đầu dỗ dành Linh, anh chàng gặng hỏi mãi Linh vẫn không chịu nói lí do, chỉ lắc đầu, làm sao nói ra được cơ chứ.

Bên hấn cũng không khá khẩm gì, nó cứ hic... hic... rồi lấy khăn giấy sụt một cách tỉnh bơ, Hấn bó tay bất lực. Vy thì đỡ hơn, nhỏ còn biết giữ hình tượng (ồ hay là tại không có Nam?).

Ra về.

Tụi nó đuổi ba đứa con trai về nhà trước, sau khi Tuấn, Hấn và Hoàng khuất bóng ba đứa nhảy lên xe lao thẳng đến siêu thị và tiệm quà lưu niệm để sắm những nguyên liệu cần thiết, nhìn 3 cái mặt như bánh bao thiu của tụi nó cũng đủ dọa người rồi, dọc đường nó và Vy chửi xối xả vào mặt Linh vì đã nghĩ ra cái trò dở hơi này Linh ban đầu cũng cuối đầu về hối lỗi nhưng hai đứa kia cứ nhai hoài nhỏ mới gắt lên ” Chúng mày cũng gặt đầu mà!”

vậy đấy hai đứa kia mới im, mặc dù thế nhưng tụi nó vẫn không thay đổi ý định vì tụi nó một khi đã nói thì sẽ làm ít có chịu thay đổi, cái tính kì cục ấy khiến ba đứa một phen điên đầu....

Sau khi mua xong hết địa bàn hoạt động được di dời sang nhà Linh, vì ba nhỏ đã đi công tác còn mẹ nhỏ thì ở lại nhà hàng đến tối nên bây giờ toàn bộ căn nhà thuộc về tụi nó. Bày biện tất cả lên bàn, ba đứa rầu rĩ.

- Giờ sao??? Mua đủ hết rồi nhưng biết làm cái gì bây giờ? - Nó hỏi.

Hai đứa kia thở dài, suy nghĩ một lúc Linh nói.

- Thế này đi, tao sẽ dạy con Nhi đan khăn, con Nhi dạy mày làm bánh, mày dạy tao nhảy.

Một ý nghĩ duy nhất lúc bây giờ cũng là giải pháp duy nhất, Linh bắt đầu chỉ nó cách đan khăn, Vy ở bên cạnh lên mạng tìm mấy thứ hay ho giúp cho việc làm bánh.

- Sai rồi! Phải thế này, mày tháo ra đan lại.

Linh hét lên khi thấy nó luồn luồn sợi len thành những hình thù kì dị, nó nhăn nhó tháo ra rồi lại đan lại. 30 phút sau.

- Trời ơi! tao bảo đừng móc kiểu đó mà, tháo ra, tháo ra ngay....

Lại nghe tiếng Linh hét, Vy ở bên cạnh cũng rùng mình, nhỏ Linh hung dữ quá.... cũng phải thôi này giờ nó đã vút cả chục cuộn len vì đan sai rồi, Linh đã nói khàn cả cổ nó vẫn không đan xong hàng đầu tiên nữa, nhỏ cũng gần hết hơi rồi.

- Nghe kĩ nhé, tao nói một lần nữa thôi... Hàng 1, 3, 5, 7 và 9: Knit 2. * Di chuyển sợi len về phía trước, trượt hay dời (slip) 5 mũi, di chuyển vợi len quay lại, đan knit 5 mũi. Lặp lại từ dấu *, kết thúc đan lặp lại với mũi knit 2.

Linh vừa nói vừa đan theo cho nó xem.

.....

Sau một quãng thời gian dài 2 tiếng đồng hồ cuối cùng nó cũng đan đúng, chỉ đúng thôi chứ còn đẹp thì.. ôi thôi khỏi phải nói cũng biết rồi.

Đến lượt Vy dạy Linh tập nhảy vì phần làm bánh có vẻ sẽ dễ hơn nên ưu tiên cho Linh trước, Vy lướt nhanh trên smart TV tìm bài Rolly Polly cho Linh xem trước các điệu nhảy, xem xong Linh chỉ biết ôm đầu khóc thối, làm sao trong một buổi nhỏ có thể nhảy được đây..... Vy vỗ vai tiếp thêm động lực cho Linh và nói với nhỏ hãy nghĩ đến Tuấn, Linh nghe nhắc đến Tuấn thì mọi lo âu cũng giảm hết, nhỏ bắt đầu với bước nhảy đầu tiên mà Vy dạy, từng nhịp, từng nhịp rồi làm cái ầm một cái, Linh nằm bẹp dưới đất, Vy vỗ đầu than trời, đúng là việc này đối với Linh quả thật là một thử thách lớn.

- Đứng lên nhảy tiếp! mà chỉ còn 4 tiếng nữa thôi!

Linh bật dậy, quyết tâm dâng trào, nhỏ tập trung theo từng bước nhảy một sự tâm trung chưa từng thấy.... sau 10 phút nhỏ đã có tiến bộ hơn, Linh đã có thể nhảy được đoạn đầu.

- Tốt lắm! mà học khá nhanh đấy!

Vy giơ ngón tay khen Linh.

Và từng nhịp tiếp theo được Vy truyền lại cho Linh.

Vy đi từ trên lầu xuống đã nghe tiếng nó á lên một cái, đến gần thì thấy nó ngậm ngón tay sùi, cái mặt nhăn lại rất khó coi.

- Sao vậy?

- Đâm vào tay!

Nó đáp, Vy nhìn xuống cái khăn len mà nó đang hai mắt nhỏ mở to ngạc nhiên xen lẫn nét buồn cười.

- Mà chắc đây là khăn len mà chính thức tặng Huy đấy chứ?

- Ủ!

Nhận được cái gật đầu Vy muốn lột ghế, nhỏ cười nắc nẻ, nó trừng mắt nhìn Vy mới kiềm chế lại, nó nói thêm một câu.

- Nếu đêm nay, Huy chịu choàng cái khăn len của mà thì nhớ mà giữ cậu ấy cho thật kĩ đấy nhé! hahaha.....

Vy chuồn thẳng xuống bếp nó nhìn lại cái khăn của mình rồi lại nhìn về phía Vy ” Chẳng lẽ mình đan tệ như vậy ư?”, Bỏ tạm cái khăn còn đan dở nó xuống bếp dạy Vy cách làm bánh gato chocolate.

- Trước tiên là làm bột bánh bỏ 8 lòng đỏ trứng vào bát + đường và đường vani (hoặc vani) đánh nổi thành lớp kem vàng tươi, mịn. Bỏ tiếp chỗ bơ vào đánh tiếp thành hỗn hợp đặc mịn. Cho thìa bột nở và chỗ bột mì, bột ca cao, bột ngô và bột hạt dẻ hoặc bột hạnh nhân, từng thìa một, đánh dần cho đến khi hết chỗ bột, hỗn hợp thật đều. Trút tiếp chỗ chocolate đã đun chảy, để nguội vào đánh cho đều. Làm thử đi!

Vy quan sát rất kĩ và bắt tay vào làm, nó đứng bên cạnh vừa chỉ Vy vừa đan khăn.

- Từ từ đừng vội, vội sẽ không ngon, dùng tình cảm của mà vào đấy đi!

Nó nói, Vy chưa bao giờ thấy bản thân đổ mồ hôi như lúc này, nấu ăn quả là một việc rất công phu, cái đứa vụng về như nhỏ làm sao làm được đây....

Vy đã hấp phần bột bánh chín, nó lấy cái muỗng ăn thử một ít xem vừa chưa, mới bỏ vào miệng mặt nó đã nhăn lại, cái thứ này là cái thứ gì chứ đâu phải bánh, Vy nhìn sắc mặt cũng đủ biết như thế nào rồi.

- Làm lại đi, đánh bột nhẹ tay nó mới đều, mà trứng đánh đã chứ gấp quá hư bột hư đường hết!

Nó vỗ vai Vy rồi đi ra ngoài, tốt nhất là để một không gian riêng cho Vy để nhỏ có thể tập trung hơn và thoải mái hơn.

Ở biệt thự XY có một chàng trai đi qua đi lại, ngó ra cửa hoài, đã 4h chiều rồi mà nó vẫn chưa về hẳn có chút lo lắng, không biết nó đi đâu mà lâu thế không biết, đi mà cũng không gọi về làm hại hẳn đứng ngồi

không yên, chợt điện thoại reo lên hấn vội vã cầm lên xem thử có phải không nhưng vừa nhìn dãy số lại ỉu xiu bắt máy.

- Tao nghe.

- " Ê Huy, Hiếu Nhi có nhà không?"

Tiếng của Tuấn ở đầu dây bên kia vọng ra, hấn ngồi xuống sofa nói.

- Không, từ trưa đến giờ vẫn chưa về nhà!

Tuấn thở dài.

- " Bọn họ đi đâu không biết, tao gọi mà Linh không bắt máy."

- " Thì nào Nhi có về thì gọi cho tao."

- Ủ!

Cúp máy được hai phút lại có cuộc gọi khác, lần này là Nam, hấn biết chắc anh lại hỏi y chang Tuấn cho xem.

- Alo.

- " Đưa máy cho anh gặp Nhi đi, anh gọi mà Vy không nhắc máy, anh lo quá!"

Hấn từ tốn.

- Không cần gọi đâu ba người bọn họ hẹn hò với nhau chưa về.

Tắt máy luôn, Hấn nhìn cái mặt nó trên điện thoại mà thì thầm " Em về đi rồi biết tay anh!", đặt điện thoại lên bàn hấn lấy từ túi quần ra một cái hộp màu xanh xanh, mở ra ngắm nghía hồi lâu rồi lại đóng lại cất đi.

Mãi đến 6h30 tối chuông điện thoại của Hấn mới reo lên, nhìn cái mặt nó trên điện thoại Hấn thông thả bắt máy nhưng không lên tiếng đợi bên kia lên tiếng trước.

- "Anh! Huy! anh có nghe không?"

- Vẫn đang nghe đây!

Nghe được tiếng trả lời nó xoắn một tràng rồi tắt máy.

- Một lát nữa em về, Tuấn, Hoàng và Nam sắp sang tới đây!

tút... TUT... TUT... Hấn nhìn màn hình đã tối thui sắc mặt đen lại, hôm nay nó trốn đi một ngày ấy vậy mà nói chuyện điện thoại được mấy câu đã cúp máy mất, hôm nay là valentine đấy Hấn còn định rủ rê nó đi chơi ai dè nó lại rủ mấy người bọn họ sang đây làm gì thế, trời chẳng lẽ bọn họ hết chỗ hẹn hò rồi hay sao mà kéo nhau sang nhà hấn hết thế.

Mấy phút sau, có tiếng chuông cửa, Hấn nhấn điều khiển mở khóa cửa, tiếng Tuấn vọng vào.

- Hôm nay là valentine mà, không biết bọn con gái ấy nghĩ gì thế này!

Tuấn phàn nàn, thả phịch người xuống sofa, Hoàng và Nam cũng đi vào, bọn họ đều ăn mặc rất đẹp trai tuy nhiên vẫn chưa thấy người yêu đâu cả. Nhìn thấy sắc mặt hấn không vui ba người kia cũng biết thân biết phận không hó he gì nữa, chắc hấn bị nó bỏ rơi từ sáng đến giờ đây mà, tội nghiệp.....

Chuông cửa lại reo, Hấn nhìn lên camera thấy cái mặt ai đó thì bốt bực bội hơn nhấn mở khóa cửa, Lúc sau bốn cô gái tay xách cái túi giấy to ùng ùng đi vào, ai nấy đều ăn diện đẹp đẽ hết cả rồi, thấy bốn tên bạn trai của mình đang tròn xoe mắt nhìn tụi nó vậy tay cười đặt cái túi xuống, Quỳnh Anh chạy nhào về phía Hoàng, Vy thì tới cạnh Nam ríu rít, Tuấn thấy Linh đi cà nhắc thì chạy lại đỡ, hỏi han.

- Em làm sao vậy?

- Một lát anh sẽ biết!

Nó thì không chạy ào lại chỗ hấn giống như ba người kia mà chạy thẳng xuống bếp, lục sục tìm cái hộp y tế gia đình, tìm được thì mở nắp ra định lấy tuýp thuốc thì đã bị tay ai đó chặn lại. Hấn cầm tay nó lên xoay qua xoay lại xem rất lâu xong rồi lấy thuốc bôi vào cho nó, động tác rất nhẹ nhàng bôi xong hấn còn thổi nhẹ, ngẩng lên hỏi nó.

- Em làm gì để tay đứt thế này hả?

Nó ấp úng.

- Tại... tại....

- Tại sao? - Hấn nhìn nó chằm chằm.

- Hầy, một lát anh sẽ biết.

Nói xong nó chạy ủa ra phòng khách ngồi, Hấn nhìn theo rồi cũng đi ra ngoài ngồi cạnh nó, cái mặt chẳng chút nụ cười mà lạnh băng, nó biết đấy nhưng cũng không nói gì, một lát tự khắc hấn sẽ hết giận mà cảm động ngay thôi.

Trò chuyện một lúc Quỳnh Anh lên tiếng.

- Nào bây giờ chúng ta xuống dưới kia ngồi thành vòng tròn rồi tặng quà nhau đi!

Cả bọn ngồi thành vòng tròn quây quần bên nhau, Vy kéo cái túi giấy rồi đưa từng thứ cho chủ nhân của nó, đầu tiên là Nó, rồi đến Quỳnh Anh và cuối cùng là nhỏ. Nhìn món quà trên tay người háo hức người thì tò mò.

- Bây giờ chúng ta lần lượt hát đi, kết thúc bằng chữ cái tên ai thì xem quà của người đó. - Vy góp ý kiến.

Và người hát đầu tiên là nhỏ, Vy ngồi ở giữa vòng tròn cất tiếng hát trong veo.

” Nắng ban mai rọi vào phòng khi em ngủ say

tình cờ làm cho em thức dậy

ồ mình đã quá đôi mươi rồi,

tóc loăn xoăn đầu bù rối nhưng em vẫn xinh

một mình soi gương em ngắm nhìn cảm thấy mình thật dễ thương.....

..... Ngắm một người thật quá dễ thương...”

- Theo kết quả cho thấy anh Hoàng là người mở quà đầu tiên vì tên anh kết thúc bằng chữ g....

Trong số những người có mặt ở đây chỉ có tên của Hoàng là có chữ g thôi, vậy là Hoàng đành lấy quà của mình tặng Quỳnh Anh ra ọi người chiêm ngưỡng, Hoàng mở một cái hộp màu hồng gồm những viên chocolate bé tí xếp lại thành hình trái tim và chữ H love A, mọi người ồ lên, Quỳnh Anh cười tươi nhận lấy kèm một câu cảm ơn, nhỏ cũng lấy hộp quà của mình ra, bên trong là hai con gấu bông nhỏ xíu bằng vải được cắt khéo léo và hai con được gắn với nhau bằng trái tim nhỏ ở giữa, trông chúng rất đáng yêu, Hoàng dang tay ôm Quỳnh anh một cái.

Và cho nhanh người tiếp theo hát chính là Hoàng và Quỳnh Anh, bài hát có tựa đề là ” Tình yêu mình chút xíu”

” Này em ơi chịu thương anh đi

Chúng ta thử hẹn hò nhé em

Tựa vào vai anh hãy thơm lên môi anh trong lành

Hoặc đến phía trước anh đi này

Để anh choàng tay ôm em ngay từ đằng sau lưng này

Nói nói nói em có yêu anh hay không chọn một câu nhanh đi nào

hay là có

Có chút xíu thôi anh

Một xíu cũng chẳng sao đâu

Ừ thì chút xíu cũng gọi là yêu.....

... ừ thì có chút xíu thôi anh..”

Chữ kết thúc là H thế là người mở quà tiếp theo là” Huy” , Hấn đứng lên luồn tay vào túi quần lấy ra một cái hộp màu xanh lam, mở hộp hấn đặt xuống bàn, mấy cái đầu kia chụm vào xem xem trong cái hộp kia là gì, bên trong là hai chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh có kiểu dáng y chang nhau, hình như là nhẫn cặp, Hấn lấy ra một chiếc đeo lên tay cho nó và nó cũng đeo vào tay cho hấn. Nó xòe tay lên ngắm nghía gương mặt thích thú dễ sợ, chợt Linh nói.

- Quà của mày đâu?

Nó tắt luôn nụ cười, tay với lấy hộp quà đưa cho hấn, nhưng mà tới hấn đưa tay cầm lại thì nó cứ dẩy đưa không chịu đưa, hấn chau mày rồi gỡ tay nó ra tự mình mở quà, một cái khăn màu xanh đột chuối nằm ngay ngắn trong hộp quà nó cuối mặt xuống chẳng dám ngẩng lên, phần vì sợ, phần vì lo không biết biểu cảm trên mặt hấn lúc này là như thế nào nhỉ, nó thối má ghê gớm, Linh hét lên.

- Trời ơi con kia, mày đan màu xám mà sao thành ra xanh đột chuối thế này!

Nó không trả lời, lí do chiếc khăn màu xám thành xanh đột chuối là do nó đan toàn sai thôi, tất cả cuộn len màu xám đều bị nó phá banh hết rồi chỉ còn lại cuộn màu xanh đột chuối thôi, đâu phải nó muốn thế đâu, nó biết hấn chúa ghét màu này nhưng mà hết len màu xám rồi bắc đắc dĩ lắm nó mới chọn tặng màu đó. Hấn không nhìn cái khăn mà cứ nhìn nó, vì nó cuối đầu xuống nên không nhận thấy ánh mắt đầy tình cảm đó, nhưng mấy người kia thấy hết, Hấn nắm lấy tay nó, bàn tay bị đứt lúc nãy, bây giờ thì hấn biết lí do vì sao rồi..... Nó ngẩng lên ánh mắt đầy vẻ áy náy.

- Xin lỗi, em đan hư hết màu xám rồi! nếu anh không thích thì không cần phải choàng đâu.

Hấn không trả lời câu nói kia mà chỉ nói.

- Choàng cho anh đi!

- Hả? Thôi anh không cần.....

Nó ngừng luôn câu nói vì ánh mắt của hấn, nó lấy cái khăn len choàng lên cổ cho hấn, thật đáng ngạc nhiên là cái khăn ở ngoài trông xấu ghê gớm đến khi hấn choàng lên lại không thấy thế nữa.

Đến lượt Hấn hát, mấy người kia không cho nó hát vì.... lí do mà ai cũng biết. Hấn cất từng câu hát lên, ai nấy đều mê, chất giọng trầm êm tai...

” Từ khi gặp em anh thấy cuộc sống vui nhiều

Cứ cười tùm tùm mỗi sáng cho tới chiều

Từ khi gặp em anh mới nhận thấy một điều

Sống là chỉ để yêu em.

Hồi chưa gặp em anh thấy mình giống ông già

Tối ngày nhăn nhó chẳng thiết tha mặn mà

Từ khi gặp em anh thấy mình diên thật đấy

Đến mơ cũng chỉ thấy cùng một giấc mơ bên em.

..... ”

[Từ khi gặp em - Trịnh Thăng Bình]

Lần này không cần cứ vào chữ cái nữa, Vy đã giơ tay lên đòi mở quà luôn, Nam kéo cái nơ thắt trên hộp quà ra, một chiếc bánh kem hiện ra, mọi người há hốc.... Vy nhìn lại trời ơi hình con heo trên cái bánh biến thành con gì thế kia.... nát bét hết rồi, lúc này đâu có đâu, trời ơi nhỏ muốn khóc quá đi, Nam không nói gì ăn thử một miếng, anh nói.

- Em làm á?

Vy gật đầu, Nam cười tươi xoa đầu nhỏ.

- Ngon lắm, bỏ vào xe đi anh mang về ăn!

Vy ngạc nhiên, ngon thật chứ? nhỏ không tin đưa tay định nếm thử nhưng bị Nam chặn tay lại.

- Cái này của anh!

Rồi anh lại nói.

- Quà anh để ngoài xe rồi, lát anh chở em về anh đưa!

- Có quà anh cũng bỏ quên là sao?

Vy giận dỗi, Nam cười nói.

- To quá anh không mang vào!

Thế Vy mới không giận nữa. Đến lượt Tuấn và Linh, Tuấn tặng Linh một con gấu bông mỗi khi ấn vào bụng nó sẽ nói " Tuấn yêu Linh" Linh thích lắm bấm nghe mãi.

- Quà của anh đâu?

Linh đưa hộp quà cho cậu, mở ra có 1 quyển album và một cái đĩa cậu bất ngờ, Linh chỉ vào cái ti vi cậu gật đầu đặt cái đĩa vào..... Linh xuất hiện trên ti vi.

" Hi, người yêu dấu, hôm nay valentine em có một món quà tặng anh đây.... haizz em đã tập nhảy suốt một buổi đấy có xấu anh đừng có chọc đấy nhé..."

Kết thúc câu nói, tiếng nhạc bật lên, Linh bắt đầu nhảy, Vy ngồi cười nắc nẻ, ai nấy cũng cười làm Linh ngượng muốn chết duy chỉ có Tuấn là tập trung từ đầu đến cuối, bài nhảy kết thúc Tuấn cười nhẹ nói.

- Em đã tập nhảy đến đi cà nhắc phải không?

Linh không nói gì, khẽ lắc đầu, Tuấn véo má nhỏ 1 cái rồi đứng lên quỳ thấp người đưa lưng về phía nhỏ.

- Anh làm gì vậy? - Linh hỏi.

- Hôm nay anh sẽ công em, mình đi đón valentine thôi!

Linh cười vui vẻ leo lên cho Tuấn công, hai người đó rời đi, Vy Nam, Hoàn và Quỳnh Anh cũng rời khỏi để đón valentine riêng của mình, còn lại nó và Hấn. Nó đang ngắm nghía chiếc nhẫn thì bị hấn bế lên làm nó la ầm.

- Nay anh làm gì vậy bỏ em xuống...

Hấn vẫn bế nó ra xe, đặt nó vào chỗ ghế lái phụ hấn cũng lên ghế lái, thắt dây an toàn xong hấn cho xe chạy, nó thắc mắc hỏi.

- Anh bắt cóc em đi đâu đấy?

- Hóng mát, đêm valentine đầu tiên em muốn đón ở nhà à?

Hấn quay sang cười, nó gật gật đầu.

Nó và Hấn đi dạo phố, đường phố hôm nay tấp nập, từng cặp tình nhân tay trong tay nhau hạnh phúc, Hấn đan tay mình vào tay nó, cả hai bước về phía trước, nhiều người nhìn về phía nó và hấn, thì thầm nó chợt nghe thấy, bọn họ nói về cái khăn len mà nó tặng "Anh ấy mà choàng khăn màu xám chắc đẹp hơn!" nó ái ngại chợt nhớ lời Vy nói " Nếu đêm nay, Huy chịu choàng cái khăn len của mày thì nhớ mà giữ cậu ấy cho thật kĩ đấy nhé! hahaha....." chợt nó thấy một chút ngọt ngào và cảm động, Hấn đã chịu choàng cái khăn

này, hắn đã chịu choàng chiếc khăn có màu mà hắn ghét nhất, nó xiết chặt bàn tay đang nắm lấy tay hắn, dựa vào người hắn khẽ nói.

- Em yêu anh, nhiều lắm!

Hắn khẽ cười choàng tay ôm nó.....

Valentine đầu tiên đầy kỷ niệm đáng nhớ.....

74. Chương 69: Điều Ước Dưới Nắp Chai.

” Có những điều ước bé xíu bỗng hóa thành to lớn..... ”

- Huy! Anh đi chậm thôi, em mệt quá.....

Quân đứng từ trên nhìn xuống sân, dõi theo bước chân hai con người phía dưới, cậu thấy hắn đi phía trước xách hai cái cặp nó thì leo đèo phía sau miệng vẫn kêu ca, cậu biết cái tính hay linh tinh đó của nó, những lần đi chơi cùng cậu cũng vậy, bây giờ cậu thêm nghe ” Anh Quân ơi!” ba từ ấy biết nhường nào ,đơn giản vậy thôi mà sao làm tim cậu ấm lạ thường..... Nhưng giờ đây cậu phải từ bỏ thôi, không cậu sẽ không từ bỏ cậu sẽ vẫn âm thầm dõi theo nó được nhìn ngắm từ xa cái nụ cười ngập ánh nắng ban mai ấy của nó cũng đủ rồi, cậu tin ở bên cạnh hắn nó sẽ rất vui vẻ và hạnh phúc. Hắn không phải người biết pha trò, biết nói những lời ngọt ngào nhưng cậu tin không ai yêu nó, quan tâm và che chở nó chu đáo như hắn. Con người ấy nói ít lại làm nhiều, Hắn chỉ dùng hành động để thể hiện tình cảm của mình, nhìn đi bước chân ấy đã chậm lại rất nhiều, trên môi vẽ lên 1 nụ cười khẽ rất duyên, Hắn và cậu đều yêu cùng 1 cô gái nhưng cách yêu lại khác xa nhau và nó thích hắn, nó yêu cái cách trầm lặng ấy của hắn mà không phải cậu.

Một tiếng gọi khác làm ánh mắt cậu thôi không nhìn về họ nữa, Quân nhìn Mỹ Linh.

- Có chuyện gì vậy?

Mỹ Linh nhìn ra phía sau Quân, nó và hắn vừa khuất sau cánh cổng, cô quay lại về phía Quân.

- Tối nay hai gia đình chúng ta hẹn gặp nhau, bảo anh và em không được vắng mặt.

- Anh biết rồi!

Quân cất giọng rồi rảo bước đi ngang qua Mỹ Linh tiến ra khỏi trường, Mỹ Linh đứng đó trầm mặc một lúc thì bị An Nhiên vỗ vai.

- Chị đứng đây làm gì vậy? Về thôi.

Cô gật đầu rồi cùng An Nhiên ra về. Trong xe, Cô ngồi nhìn ra cửa sổ im lặng An Nhiên thấy lạ bèn hỏi.

- Chị sao vậy? Buồn à?

- Không, chỉ đang suy nghĩ thôi!

Mỹ Linh khẽ nói, cô quay mặt trở lại, chiếc xe lướt qua nó và hắn An Nhiên liếc nhìn miệng mĩm mai.

- Trông thấy con đó em cảm thấy rất chướng mắt, sao Huy có thể yêu nó chứ!

Nghe An Nhiên nói Mỹ Linh đưa mắt nhìn một nụ cười nhếch mép hiện lên trên cánh môi.

- Cả Quân cũng bị nó làm cho điên đảo nữa là!

An Nhiên nói.

- Vậy chị định để yên sao?

- Không để yên thì làm gì, chị không muốn cả mặt chị anh ấy cũng không nhìn.

Dù rất muốn làm cho nó biến mất khỏi tầm mắt nhưng nghĩ lại cô đã năm lần bảy lượt muốn hại nó cả Quân cũng cảnh cáo rồi, cô mà làm hại đến nó thế nào Quân lại chẳng làm ầm lên có khi đến mặt cô cậu cũng chẳng muốn nhìn, điều ấy không phải là điều cô muốn.

- Chị không thể vậy để em!

Ánh mắt An Nhiên tỏ ra đầy vẻ căm ghét, từng câu từng chữ như muốn đay nghiến nó cho chết đi.

- Nó sẽ không còn vui vẻ bao lâu đâu!

Mỹ Linh không can ngăn, không xúi giục, cô ta nhắm mắt im lặng.

Tiếng súng pằng chú ầm ầm cả phòng khách, nó đang bắn súng rất hăng say, miệng còn phụ họa vô số câu.

- Chết này, ày chết này!

- Á mà dám bắn tao ư??? Đại tỉ ày chết nhá con....

- Haha.... ngu quá đi, ngu quá đi có trốn mà cũng không biết.

Nó cứ thế chui vào thế giới đầy bạo lực trong cái điện thoại ấy của mình.

Hắn từ ngoài cổng đi vào, tay trái xách bọc trắng, tay phải xách cái cặp đi làm của mình, nhìn thấy nó đang đăm đúi bên đứng nhìn hồi lâu, nụ cười sảng khoái của nó khiến tim hắn vẫn không ngừng hồi hộp. Hắn thích cái hành động vén tóc vô thức của nó, thích cả cái chu mỏ, chề môi mỗi khi không hài lòng, thích dáng vẻ ngồi bệt xuống đất ngheu ngao mấy câu thơ hay câu nói hay ho gì đó đã đọc được từ những quyển tiểu thuyết, truyện ngắn, hắn thích cả cái cách giận dỗi đáng yêu của nó và hắn thích nghe cả những câu nói nhói cả lòng mà mỗi khi buồn nó thường hay nói.... Những điều tưởng như bình thường ấy lại là điều mà hắn mong muốn được nhìn thấy mỗi ngày, mọi thứ dần trở thành thói quen cũng như không nhìn thấy nó hắn chẳng nuốt nổi cơm vậy.

Hắn đứng đó không biết là bao lâu rồi nó mới để ý, nhìn thấy hắn nó vứt điện thoại sang một bên chạy lại chỗ hắn reo lên.

- Có kem ăn rồi!

Trời hắn mừng định giơ tay ôm nó ai dè nó không mừng hắn mà mừng vì có kem ăn cơ, Hắn thật là muốn vứt cái bọc kem này đi quá. Nó giật lấy bọc kem mở hộp ra ngồi ăn ngon lành chẳng thèm đoái hoài gì tới bạn trai cả, ăn gần hết cây kem nó mới sực nhớ ra quên chưa chào bạn trai của mình...

- Hi.... anh về rồi à??

Nó chạy ra trước mặt hắn cười hi hi, mặt hắn chuyển từ lạnh băng sang cười khê vì nó làm mặt hề hài quá nhìn không được mà cốc đầu nó một cái rõ to, nó ôm đầu nhăn mặt rồi cũng chạy theo hắn vào nhà.

- Mệt không? Em lấy anh cốc nước mát nha!

Không đợi hắn trả lời nó đã chạy xộc vào bếp lát sau có cốc nước mát đặt trước mặt hắn, đợi hắn uống hết nó mới hỏi han.

- Doanh thu tăng rồi phải không?

Nó hỏi vậy là vì lúc trưa hắn báo có cuộc họp cổ đông, thống kê tình hình chiến lược mới nên cũng quan tâm đôi chút nhất là có liên quan đến bộ sưu tập mà nó thiết kế nữa mà. Hắn từ tốn nói.

- Tăng vượt chỉ tiêu 2%.

- Woaa... anh giỏi quá!

Bây giờ nó hâm mộ hắn rồi nha, công ty đã được hắn nâng doanh thu lên những 22% một con số đáng quan tâm, trước lời khen chân thành của nó hắn chỉ nói một câu.

- Cái đó anh biết lâu rồi!

Nghe câu trả lời nó liếc xéo hắn luôn, cái đồ tự tin, người ta chỉ khen một câu thôi mà đã nói thấy ghét thế rồi đúng là sau này nó không thèm khen hắn nữa đâu, khen là quê thêm một cục. Thế là nó lại mở hộp kem thứ hai ăn tiếp, được mấy phút lại quên luôn giận hờn.

- Anh chơi đùa xe nè!

- Em chơi dở chết được!

Đấy lại làm nó tự ái rồi, hừ nó phải sửa cái kiểu ăn nói vô duyên này của hần mới được.

- Này, anh nói chuyện lịch sự một chút thì chết à?

Hần nhún vai từ tốn.

- Với em lịch sự không được.

Nó trợn tròn mắt, tức lắm rồi đấy..... kiểm chế nó dặn lòng phải biết kiểm chế, nén được cục tức vào trong nó nói cố gắng nhỏ nhẹ hết mức có thể nhưng vào tai hần lại thành tiếng nghiêng rằng rợn người.

- Bây giờ anh chơi hay không chơi nói một câu đi.

Chọc tức nó là thú vui tao nhã của hần bằng chứng là bây giờ hần cảm thấy vô cùng thích thú những biểu hiện trên gương mặt bé tròn ấy, mỗi lần tức giận mà cố kiểm chế là đôi môi lại mím chặt dễ thương lắm, hần cũng thích cái điệu bộ này nữa nên vẫn thường hay chọc giận nó để nó trưng ra bộ dạng ấy. Hần đứng dậy tiến về phía tủ dưới tivi lấy ra bộ điều khiển trò đua xe, đưa cho nó một cái mình một cái nói.

- Nếu em thắng anh đưa em đi dạo biển.

Vừa nghe nó đã thích thú reo lên.

- Thật không? anh nói thật đấy nhé!

Hần gật đầu, nó vui vẻ trở lại và phấn khích vô cùng, hần biết cách chọc giận cũng biết cách dỗ dành người khác ghê gớm nhìn đi cái mặt chủ ụ lúc này giờ đã tươi lên phơi phới, có lẽ cái tính dễ dụ ấy hần đã rõ mồn một rồi nên không khó để thực hiện. Nó bây giờ hứng chí lắm làm đủ thứ kiểu không những chuẩn bị tư thế thôi đâu nó còn đứng lên sẵn tay áo nữa cứ giống như chuẩn bị đi uỳnh nhau ấy, hần chỉ biết cười trừ. Trận chiến chính thức bắt đầu, nó dồn hết sự tập trung, trí tuệ.... vào đó hết và không dám rời mắt, hai người cứ đua, đua mãi, đua mãi vẫn chưa có ai thắng cả, nói đúng hơn là hần chỉ vờn nó thôi, xe nó đi trước một đoạn xa xe hần lại đuổi theo đến gần thì hần lại nhả ga cho xe nó đi trước cứ thế chưa phân nổi thắng bại. Nó tức lắm, sao cứ mỗi lần nó gần thắng là xe của hần lại xuất hiện và chắn ngang với cái tình trạng này làm sao nó đi biển được đây, nó khóc lóc trong lòng. Hần thấy hết mấy cái biểu cảm tiếc nuối, thất vọng ấy của nó bèn giảm tốc độ xuống mức thấp nhất chỉ giả vờ lạng qua lạng lại thôi. Và kết quả không có gì bất ngờ nhưng đối với nó lại thực sự rất bất ngờ, nó **THẮNG RỒI!**

Nhìn chiếc xe đua của mình đã nằm ở đích nó nhảy tung tung trên sofa, vừa hét vừa múa và đòi cho bằng được hần chở đi biển, hần đành lết thân lên thay đồ còn nó thì đi chuẩn bị đủ thứ kính nê, áo khoát nê, ... và cả bánh nữa, đi chơi mà không có đồ ăn vặt đối với nó thật vô vị, đeo cái balo to đùng ấy xuống nhà đã thấy hần đứng đợi, nó cầm tay hần tung tăng ra xe.

Bây giờ là 3h chiều từ đây ra bãi biển mất khoảng 1 tiếng, trong 1 tiếng ấy nhiều người sẽ chọn cách ngủ khi nào đến nơi thì kêu người bên cạnh gọi dậy, còn nó thì không đâu, nó ngồi xé bít bánh ăn tỉnh bơ vậy đó, mắt còn nhìn bốn phương tám hướng nữa chứ mà nhìn thôi thì không sao nhưng ai kìa có tật nhìn đi đôi với nói.

- Đó là gì vậy?

Nó chỉ tay về cái cột to to hai bên đường, Hần nhìn theo trả lời.

- Cái cột theo dõi tội phạm đó!

- Hả? Thật sao?

Nó há hốc miệng hỏi lại, Hần nói như chắc chắn.

- Ừ mới xây đấy, em tốt nhất im và ngồi yên. Em mà nói nhiều quá nó thấy giống giống nó chụp lại bây giờ.

Câu trả lời càng làm nó tin tưởng hơn, vội bỏ bít bánh xuống nó khoát vội cái áo vào che hết mặt Hần ở bên cạnh cười tươi rói, đúng là dễ dụ, suốt dọc đường tiếp theo nó chẳng hó hé nửa câu chỉ lo tập trung nhai bánh và trốn tránh ống kính của " cái cột bự" đó.

Đến 4h chiều nó và hấn tới nơi, nó nhảy xuống xe lao nhanh ra biển và hét lớn.

- Biển ơi!!!! Ta đến rồi đây!!!

Hấn từ phía sau đi lên đeo kính mát vào cho nó còn mình thì khoát thêm cái áo sơ mi mỏng bên ngoài và cũng đeo thêm kính mát.

Hai người đi dọc bờ biển, không khí hôm nay trong lành buổi chiều buông xuống nên mát mẻ hẳn ra, nó và hấn đi song song nhau, chợt bắt gặp một vỏ sò nó chạy ngay tới nhặt lên và cứ thế nó nhặt tiếp 2, 3... vỏ sò trong số đó có một vỏ sò mang màu sắc rất đặc biệt nó đem ra trước mặt hấn khoe.

- Đẹp không, đẹp không?

Hấn gật đầu.

- Đẹp!

Nó hí hửng cất riêng vỏ sò đó vào trong và tiếp tục nhặt thật nhiều vỏ sò, khi được khá khá nhiều nó tìm một bãi trống mát mẻ thả hết vỏ sò ấy xuống bãi cát và tìm một cái cây gì đó vẽ thành hình trái tim rồi dùng những vỏ sò ấy xếp lại thành hình trái tim rõ ràng hơn.

- Anh! Qua sắp hộ em coi!

Nó vẫy tay với hấn, nghe nó gọi hấn cho tay vào túi quần bước tới rồi ngồi khum xuống sắp cùng với nó. Một lúc sau trái tim vỏ sò to ơ là to cũng sắp xong, nó kéo tay hấn vào ngồi ở giữa trái tim đó, đưa tay chỉ về phía biển nó nói.

- Nếu không có ngọn hải đăng soi sáng, nơi bốn bề mênh mông này về đêm sẽ đáng sợ lắm!

- Ủ! Đúng là đáng sợ thật!

Hấn cất tiếng đồng tình với nó, im lặng một lúc nó lại nói.

- Đối với em anh giống như ngọn hải đăng vậy, không có anh con đường phía trước của em rất đáng sợ và cô đơn.

Nó ngẩng đầu lên nhìn hấn thật lâu thật chăm chú như thể khẳng định điều ấy là sự thật. Hấn đưa tay ôm lấy vai nó khẽ nói.

- Vậy em có biết em không chỉ là ngọn hải đăng mà là tất cả không?

Tất cả sao? Nó là tất cả đối với hấn sao? Tất cả là nhiều lắm con người ta nếu mất một thứ gì đấy còn có thể sống được nhưng mất tất cả đồng nghĩa với chấm dứt sự sống. Nghĩ đến đấy lòng nó ấm đến lạ, nó khẽ cười với hấn.

- Như vậy thì nhiều quá! - Nó nói.

Hấn đưa tay lên vuốt lại mấy sợi tóc rối bị gió thổi kia, cất giọng.

- Em đã mang đến cho anh niềm tin và hi vọng vào cuộc sống. Tất cả những ngày ở bên em là những ngày đáng sống của anh và anh đã quên hết cảm giác cô đơn mà mình đã từng phải trải qua.

Từng câu từng chữ ấy làm tim nó muốn tan chảy, có lẽ trước đây người con trai này đã từng rất cô đơn thì phải nên lúc nào cũng mang theo lớp mặt nạ lạnh lùng để rồi nó trở thành bản tính. Vậy chuyện gì đã làm người con trai này trở nên như vậy? Nó rất muốn hỏi nhưng sợ bản thân lại gợi những kí ức không vui nào đó cho hấn nên đành thôi. Nó tựa đầu vào vai hấn, nắm lấy bàn tay hấn mà xiết chặt, nó muốn tiếp thêm niềm tin, hi vọng, niềm vui, niềm hạnh phúc cho hấn và hơn hết là để nó cảm nhận nó và hấn vẫn ở bên cạnh nhau, vẫn cùng nhìn về 1 hướng...

- Anh có nghe nói nếu viết điều ước bỏ vào trong chai rồi thả xuống biển điều ước sẽ trở thành hiện thực không?

Hấn cười với câu hỏi ngộ nghĩnh của nó.

- Em chỉ giỏi những điều vớ vẩn.

Nó ngồi thẳng dậy nói.

- Hừ... anh không tin chứ gì? Vậy để em ước nếu trở thành sự thật anh cứ chờ bị xử đi!

Nói xong nó đứng dậy chạy ra xe lát sau quay lại với một cái chai thủy tinh bên trong có một tờ giấy màu hồng được xếp ngay ngắn, nó tiến lên phía trước thả chai xuống dòng nước biển rồi lừa nó đi thật xa.

Nhìn theo cái chai đang theo dòng nước biển trôi ngày một xa hần hỏi nó.

- Em ước gì vậy?

Nó quay lại suy 1 cái.

- Bí mật, sẽ sớm thành hiện thực thôi đến đây anh chết với em!

Giơ nắm đấm lên hù dọa, Hần nhún vai.

- Anh chờ!

Thế là hần công nó đi dạo dọc bờ biển, cùng ngắm hoàng hôn buông xuống....

Tại nhà hàng sang trọng, bàn ăn thịnh soạn được dọn ra, tiếng nói cười rôm rả của các bậc phụ mẫu.

- Anh chị mời dùng!

- Trời đã sắp làm sui gia rồi còn khách khí làm gì.

Cha Quân nói làm Mỹ Linh và Quân trở mắt nhìn, ông bèn diễn giải.

- Tháng sau hai gia đình sẽ làm lễ đính hôn cho hai đứa, đến đó cả hai cũng học hết 12 rồi!

- Sao chứ?

Cả Quân và Mỹ Linh đều hỏi lại như không tin vào tai mình, cha của Mỹ Linh tán đồng.

- Đúng đây ta và cha Quân đã bàn kĩ rồi, hai đứa cũng lớn cần phải tuân thủ lời hứa ngày xưa chứ!

- Anh nói chí phải!

Hai bậc trưởng bối kể tung người hứng hợp ý nhau quá, Mỹ Linh khẽ quan sát Quân trên mặt câu có thoáng tia ngạc nhiên nhưng rồi tất cả lại trở về bình thường, lần này Quân không phản đối chỉ im lặng trầm ngâm, chẳng lẽ Quân đã đồng ý? Mỹ Linh bất giác cười tươi.

“Có những thứ vốn định sẵn không thể nào thay đổi.... chạy theo vô ích, trốn chạy vô ích... vậy thì sao không thử đổi mặt?”

75. Chương 70: Yêu Lắm Rồi!

Hôm nay chủ nhật, bốn đứa tụ tập nó hẹn nhau đến Smile ngồi tám đủ thứ chuyện trên đời nào là chuyện vật vãnh ở lớp, nào là kể về chuyện tình yêu nhưng chuyện chính vẫn là nói xấu bốn tên bạn trai. Như nhớ ra điều gì đó Linh hỏi Vy.

- Ê hôm bữa anh Nam tặng gì ày thế?

Nhắc tới Vy liền hí hửng khoe.

- Cái gói cặp ấy có tên của tao và anh ấy luôn!

Quỳnh Anh khuấy cốc trà sữa buông một câu.

- Anh ấy chu đáo vậy á! Về em phải xử đẹp cho coi, có bao giờ anh ấy tặng quà gì tử tế cho em đâu!

Nó phụ họa thêm.

- Vậy là anh Nam bị con Vy bỏ bùa nên đổi tính nết.

Câu nói làm Linh và Quỳnh Anh phá lên cười, Vy nhìn nó lườm lườm lên tiếng bênh vực người yêu.

- Mày đừng có nói tao và người yêu tao như vậy nghe chưa.

- Đấy bệnh rồi kìa! Sau này chị khuyên em nếu mà nó có về làm chị dâu thì em nên dọn ra ngoài đi Quỳnh Anh.

Linh quay sang ra chiều khuyên bảo Quỳnh Anh, nó thắc mắc hỏi.

- Sao phải dọn?

- Thì ở đó bị con này với anh Nam ức hiếp cho coi! Kể hát người bè, phu xướng phụ tùy mà sao Quỳnh Anh chịu nổi.

Nghe Linh diễn giải cả Nó và Quỳnh Anh gật đầu đồng tình, Vy muốn bốc hỏa ba người bọn họ là đang hợp sức lại đấu với nhỏ đấy mà, thấy ghét. Nó vỗ vai Quỳnh Anh.

- Về ở với chị cũng được.

Ai dè lòng tốt của nó bị nói lại đến ngượng mặt.

- Em sang lại phá vỡ bầu không khí lãng mạn của anh chị thì chết mất, em vẫn là nên đi theo tiếng gọi của tình yêu thì tốt hơn.

Cuộc trò chuyện trở thành cuộc tỉ thí xem đứa nào nhanh miệng hơn rồi, nói một lúc Vy chợt reo lên.

- Ấy, hôm nay ngày mấy?

- 27 đấy, sao vậy?? - Linh nhìn Vy thắc mắc.

Vy nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm nói.

- Hôm trước tao có đặt 8 vé đi xem Đại nhạc hội cho nhóm, hôm nay có nè, may quá tưởng qua rồi chứ!

- CÁI GÌ?? ĐẠI NHẠC HỘI Ế?

Ba đứa kia mắt mở to đồng thanh, Vy hết hồn lấy tay vuốt tim, ba đứa này làm gì phản ứng dữ vậy chứ? Vy gật đầu nói.

- Ủ đúng rồi, có mấy nhóm tụi mày mê nữa đó.

- AAAAAA... VUI QUÁAAAAA!!!!

Ba đứa nó lại hét lên ôm nhau cười như điên, mọi người có mặt trong quán đều nhìn tụi nó như ba đứa mới trốn từ Biên Hòa về thôi, Vy bịt tai lại để phòng thủng tai, biết bọn nó mê rồi nhưng có cần nổi điên giữa thanh thiên bạch nhật vậy không thật là.

- Đồng bào... bình tĩnh!!!

Vy giơ tay lên ra hiệu Stop bọn kia mới chịu ngồi yên nhưng mà miệng vẫn nói.

- Tao phải gọi cho Tuấn ngay! - Linh móc điện thoại ấn số gọi cho Tuấn, hẹn cậu 8h tối nay đến đón không những thế cô nàng còn nhắc đi nhắc lại cậu không được quên, nếu đến trễ thì từ mặt luôn

Đến lượt Quỳnh Anh cũng gọi điện dặn dò Hoàng, Vy và Nó ngồi ngậm ống hút trà sữa nhìn hai đứa kia thao thao bất tuyệt, Vy đã hẹn Nam từ trước rồi nên không lo, còn Nó tí về nói với Hấn một câu là đi được ngay ấy mà.

Bốn đứa ngồi nói chuyện một lúc thì rủ nhau đi shopping chuẩn bị quần áo cho buổi đi chơi tối nay, bước vào trung tâm C- Max đã thu hút mọi ánh nhìn của mọi người, bốn đứa đi thành hàng ngang ngẩng cao đầu tiến về phía trước nụ cười không ngớt trên môi. Đến lầu hai, mỗi đứa một hướng chạy đi lựa đồ ỉnh, Linh thì đi mua áo, Quỳnh Anh thì chạy đến chỗ trưng đủ loại váy, Vy và Nó nhắm thẳng đến chỗ bán quần mà chạy, ngấm tối ngấm lui nó lựa được cái quần jean mài rách màu xám bèn bay cái vèo tới nói với chị bán hàng, ai dè....

- Em lấy cái quần đó!

Nó nóng hết cả đầu quay mặt sang đã thấy Vy cười hả hê lắm, tức dễ sợ chắc nhỏ canh me nó từ nãy đến giờ đây mà.

- Mà đừng có kiểm chuyện tao nhá!

Giơ nắm đấm lên đe dọa Vy, rồi nó nhào tới giật lại cái quần mang vào phòng thử luôn, Vy í ới gọi theo.

- Ê Ê con này!

Trong lúc chờ nó thử đồ Vy cũng đã lựa được cái quần jean short màu trắng khá đẹp, quần này mà mặc với áo sơ mi màu xanh ngọc mà nhỏ mới mua là quá hợp rồi. Nó bước ra, Vy đã khen lầy khen để.

- Đẹp quá vậy! biết thế tao không nhường ày đâu, tối nay mặc quần này với cái áo thun free size hôm trước mà mua đấy.

- Ok, mà vào thử đi!

Nó đẩy Vy vào trong còn mình đi qua đi lại chợt nhìn sang cửa hàng đối diện có một cái áo sơ mi rất đẹp cũng màu xám luôn thế là nó vội vàng đẩy cửa chạy sang đấy. Sau khi xem xét về kích cỡ kiểu dáng nó rút ví thanh toán, xách cái áo ra khỏi đấy liền rất vui vẻ, valentine lần trước nó vẫn chưa tặng hần món quà nào ra hồn cả coi như lần này đền bù vậy. Vy đã thanh toán xong cả 2 cái quần của nhỏ và của nó luôn, thấy nó cứ đứng cười mãi nhỏ Vy đến vỗ một cái bốp.

- Con diên!

- Ui da.. đau con quỷ!

Nó giật mình quát Vy một cái, cãi nhau một xíu mới chịu rời khỏi, xuống tầng 1 đã thấy Linh và Quỳnh Anh đứng đợi ở cửa.

- Lâu vậy? Tao với Quỳnh Anh xuống từ nãy giờ rồi!

- Tại nó kìa! - Vy chỉ thẳng vào mặt nó.

- Ê sao lại tại tao??? - Nó hất mặt hỏi lại Vy.

- Mà lo đứng tương tự mơ mộng về anh người yêu ở nhà không à!

Vy nhún vai nói, Linh và Quỳnh Anh tủm tỉm cười, Nó chối bay chối biến.

- Không có à nha!

- Tao chắc chắn có. - Vy khẳng định.

- Mà....

- Thôi đi về hai đứa bây làm người ta bu lại nhìn kìa!

Linh can ngăn kéo Nó còn Quỳnh Anh kéo Vy rời khỏi đấy. Nó từ chối lời đề nghị đưa về nhà của ba đứa kia, tự mình bắt xe bus, lâu lắm rồi nó không đi xe bus cảm giác có hơi khác lạ một chút, nhìn xuống dòng người hối hả dưới kia nó thở than, đường dù rộng biển người dù mênh mông nhưng sao ở một khoảnh khắc nào đó vẫn thấy bản thân mình cô đơn nhỏ bé biết nhường nào. Gạt những dòng suy nghĩ vẩn vơ nó cầm tai nghe ra lục tìm trong zing mp3 một bản nhạc gì đó hay ho, ngón tay nó lướt trên điện thoại chợt thấy một playlist có cái tên " Our Love" khác với những cái trước đó mà nó đã tạo, nhấp vào có rất nhiều bài hát mà nó thích và cả những bài hát mà hần thích nữa, rồi nó biết ai tạo ra cái playlist này rồi, nhấp vào bản nhạc quen thuộc nó khẽ nhắm mắt lại chìm vào giai điệu bài hát. Xe bus chợt dừng lại có lẽ là tới bến để rước khách, một dáng người con trai ngồi xuống cạnh nó, xe chạy, nó đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ đầu nghiêng nghiêng và rồi dựa hần vào vai người con trai ấy.

Chàng trai ở bên cạnh khẽ vuốt mái tóc suôn mượt ấy, mái tóc có mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất như chất nghiện đối với cậu chỉ muốn ở bên cạnh cô gái này mãi để hít hà mùi hương ấy, khuôn mặt này đã quá lâu rồi cậu không được nhìn ngắm kĩ bây giờ có dịp nhìn cậu mới phát hiện nó đã béo hơn xưa một chút rồi, đôi má ửng hồng ấy có hơi chút múm mím hơn ngày xưa và... đáng yêu hơn ngày xưa. Nó ngủ còn cậu ở yên bên cạnh chỉ để ngắm nhìn.....

Xe dừng lại ở bến cuối cùng, bác tài xế lớn tiếng gọi.

- Này cô cậu kia xuống xe đi, hết chuyến rồi!

Tiếng gọi đủ lớn làm nó choàng tỉnh, dụi mắt một cái nó giật mình nhìn người ngồi bên cạnh mình với ánh mắt hơi ngạc nhiên, là Quân.

- Anh ngồi ở đây từ bao giờ thế?

- 1 tiếng trước!

- Sao?

Nó hỏi cậu rồi vội nhìn đồng hồ đã xế chiều rồi ư, nó đã ngủ hơn 1 tiếng trên xe vậy bây giờ chắc hẳn nó đang ở một nơi nào đó cách xa nhà đến cả 5 chuyến xe bus, trời ơi sao nó có thể ngủ quên đến từng ấy nhỉ? Xuống xe nó nhìn sang Quân với vẻ mặt không thể nào thăm hơn, Quân đủ thông minh để biết được bây giờ trong cái đầu bé xiu kia nghĩ gì.... nó là đang sợ không biết phải về nhà bằng cách nào đây mà.

- Không cần nhăn nhó thế đâu để anh chở em về!

- Xe anh ở đâu mà đòi đưa em về?

Đúng là Quân đi xe bus với nó cơ mà làm sao có xe để đưa nó về, cái này lạ à nha! Quân cười một cái móc điện thoại ra gọi cho ai đó, cậu tắt máy nó lại thắc mắc.

- Anh gọi cho ai vậy?

- Gọi cho tài xế mang xe đến, chứ không gọi làm sao có xe chở em về?

Nghe vậy nó xua tay.

- Thôi như vậy phiền lắm để em tự về!

Quân cười tinh ranh.

- Nói cho anh nghe em định về bằng cách nào?

- Em... em..

Nó ấp úng đúng thật nó chẳng biết mình phải về bằng cách nào nữa, xe bus thì hết chuyến rồi, mà ở đây là đâu thế nhỉ? Nhìn ngó xung quanh nó mới nhận ra từ đây về tới nhà phải mất 10km nữa, xa như vậy không thể đi bộ là chắc rồi, không còn cách nào khác nó đành thú nhận với Quân.

- Thật ra em cũng không biết!

Cậu vỗ nhẹ vào đầu nó nói.

- Trong khi chờ xe đến đi dạo 1 vòng với anh nhé!

Suy nghĩ một lúc nó đành gật đầu, đi dạo với Quân 1 xíu chắc cũng không tính là vi phạm thỏa thuận yêu đương ấy đâu nhỉ?

Hai người đi bộ ra bờ hồ cạnh đó, Quân chỉ tay vào băng ghế đá nó bèn ngồi xuống cậu cũng ngồi bên cạnh, im lặng một lúc Quân hỏi.

- Em hạnh phúc chứ?

- Dạ? - Nó nghe không rõ bèn hỏi lại, Quân lại nói câu khác.

- Anh hỏi em và Huy thế nào rồi?

Nó tủm tỉm nói với vẻ ngượng ngùng.

- Cũng bình thường thôi anh!

Quân nhìn ra bờ hồ phẳng lặng buông tiếng hỏi.

- Giờ em đã cảm nhận được cậu ấy yêu em chưa?

Nhắc một hòn đá nhỏ dưới chân ném xuống mặt hồ nó từ từ nói.

- Câu nói ngày hôm đó là anh ám chỉ em hãy dùng trái tim để cảm nhận chứ đừng tin vào những gì đã nhìn thấy đúng không?

- Ủ, cậu ấy rất yêu em, anh đã nhìn ra từ lâu rồi chỉ là cô bé ngốc như em lại không nhìn ra thôi!

Nó nhìn Quân nở một nụ cười nhẹ.

- Giờ em đã cảm nhận được rồi... và em đang rất hạnh phúc!

Cậu tự nhiên lại cảm thấy đau nhói vì nụ cười này của nó, nụ cười này nói cho cậu biết giữa nó và cậu có một hàng rào chắn ngang vững chắc mà chẳng bao giờ có thể phá vỡ được. Sao cậu lại nghĩ thế nữa rồi, đã luôn muốn nó hạnh phúc vậy tại sao khi nó hạnh phúc cậu lại nghĩ vẩn vơ, không được cậu phải dẹp bỏ những ý nghĩ về nó đi thôi, xa quá rồi... nó và cậu xa quá rồi, cậu cũng sắp đính hôn với Mỹ Linh có lẽ từ nay sẽ không gặp nó nữa, sẽ không để tình trạng này tiếp diễn, sẽ không vì quá nhớ thương mà chạy ngay đến bên cạnh nó chỉ để ngắm nhìn, nụ cười này vốn dĩ không thuộc về cậu.

- Ủ, thôi để anh đưa em về!

Nhìn đồng hồ cũng đã trễ, nó gật đầu ra xe..... Về đến cửa nhà nó bước xuống vẫy tay chào tạm biệt cậu nhưng đầu biết rằng ở trên lầu đang có ánh mắt lạnh băng nhìn xuống.

Trước khi đi Quân nói.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, em phải biết chăm sóc cho bản thân, đừng có mãi hậu đậu như thế! Thôi anh về đây!

Nhìn theo bóng của chiếc xe càng ngày càng xa dần nó khó hiểu Quân hôm nay lạ thật?

” Nhi à em hạnh phúc nhé, anh không hối hận vì đã yêu em, ít ra trong ngần ấy thời gian anh đã biết thế nào là vui vẻ vì một người, thế nào là yêu một người, chỉ trách rằng anh và em lại chẳng có duyên phận, chúng ta chỉ có thể đến đây thôi..... tạm biệt người con gái anh yêu..”

Đẩy cửa vào nhà nó í ới gọi.

- Anh! Em về rồi đây!

Không có tiếng trả lời nó bèn chạy lên phòng gõ cửa, nó biết hẳn đã về vì cậu Bạch Thiên Hương ở phòng khách vừa được ai đó tưới nước xong, nhưng sao gọi hẳn lại không trả lời nó nhỉ? Chẳng lẽ mệt quá nên ngủ rồi. Đứng trước cửa phòng nó gõ cửa.

- Huy, anh có ở trong đấy không?

Không gian vẫn yên ắng, nó lại gọi.

- Huy à! Mở cửa cho em.

- Anh không mở em tự vào đấy!

Nó mở cửa đi vào, mọi thứ trong phòng đều im ắng, nhìn xuống giường thấy hẳn đang nằm hai mắt nhắm hờ, nó đến bên cạnh hỏi.

- Anh ở trong này mà sao không trả lời em?

Giọng nói trầm cất lên.

- Em ra ngoài!

Chất giọng này làm nó ngạc nhiên, đã lâu lắm rồi hẳn không dùng chất giọng này nói chuyện với nó sao hôm nay lại như vậy?

- Hơ... anh bị làm sao thế? Sốt à, dám đuổi em!

- Ra ngoài!

Hắn gằn giọng mở mắt ra nhìn nó, ánh mắt này sao lạnh thế này.... nó không hỏi nữa giận dữ trở về phòng.

Cánh cửa đóng lại điện thoại trên bàn sáng nhấp nháy kêu 1 tiếng ting, Hấn quơ vội mở ra xem, lại là tin nhắn mới, số điện thoại mà lúc chiều đã gửi tin nhắn sang cho hấn

- " Thế nào? Anh đã tin những tấm ảnh đó là thật chưa? Haha.... cô người yêu của anh bắt cá hai tay rồi!"

Chiếc điện thoại bị hấn ném xuống giường, gương mặt hấn đanh lại. Nó lại chẳng giữ lời.....

Trở về phòng, nó đóng xầm cửa lại úp đầu xuống gối hét lớn.

- AAAAAAAAAAAAAA

- ĐÁNG GHÉT!!!! EM ĐÃ LÀM GÌ SAI Đâu CHỨ!!!

Điện thoại reo lên, nó bực bội ấn nút nghe, tiếng Vy thúc giục trong điện thoại.

- " Này! Mày chuẩn bị hết chưa đấy, 8h là bắt đầu đấy, 7h đi là vừa... mà vé của mày và Huy tao đưa rồi nhé! Chia nhau từng cặp mà đi đấy!"

- Biết rồi, nói mãi!

Nó lèm bèm vào điện thoại.

- " Hơ... con kia tao có lòng tốt nhắc mày mà, giờ thì mặc xác mày nhé! Cúp máy đây.. Hứ !!"

Tiếng tút tút vang bên tai, nó vứt điện thoại sang 1 bên, rốt cuộc thì hấn bị làm sao vậy chứ?? Suy nghĩ một lát nó đứng lên vào phòng tắm rửa và sửa soạn chuẩn bị đi xem buổi biểu diễn.

Mọi thứ xong xuôi nó đeo túi xách mở cửa đến trước cửa phòng hấn, đi qua đi lại cuối cùng nó lấy hết can đảm lên tiếng.

- Em đi xem ca nhạc đấy, anh đi cùng em không?

Vẫn không có tiếng trả lời nó bực bội xông thẳng vào trong đến bên giường giật cái chăn trên người hấn ra nói.

- Ngồi dậy nói chuyện với em ngay!

Hấn bị nó giật chăn đành ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường không nhìn mặt nó, hành động này làm nó tức lắm có chết cũng phải rõ nguyên do chứ, có cái kiểu im hơi lặng tiếng như hấn không?

- Nói đi, anh như vậy là sao?

- Chẳng sao cả! Em đi đi.

Nó là đứa rất nóng tính và ít khi hạ mình như vậy mặc dù nó không biết mình sai ở đâu cả nhưng nó cũng cố gắng nói chuyện đàng hoàng rồi vậy mà hấn nhìn thấy nó là đuổi như đuổi tà ấy, tức lắm!

- Được, là anh đuổi em đấy, em đi ngay đây, nếu em có lạc có chết anh cũng đừng quan tâm.

Nói xong nó vùng vằng đi ra khỏi phòng, cánh cửa đóng xầm lại, hấn đi ra cửa sổ nhìn xuống dưới thấy nó mở cổng đi thẳng một nước một ,hình như có vẻ giận lắm. Nhìn tấm vé trên bàn mà lúc này nó bỏ lại ,hấn lắc đầu bước tới cầm lên đọc, từ đây ra đến chỗ đấy cũng không gần nó cứ định đi bộ sao? Trong lòng hấn có một chút lo lắng nhưng mà lại gặt phắc đi, nhớ lại tin nhắn lúc chiều cùng với tấm ảnh Quân vuốt tóc nó trên xe bus và tấm ảnh nó ngồi nói chuyện cùng cậu ta mà lòng khó chịu.

Một mình thả bộ trên đường nó lèm bèm chửi rửa hấn, đi hoài đi mãi nó không nhận ra rằng bản thân đang đi ngược hướng đến khi chân quá mỏi nó mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh mới thấy hoảng loạn, nó đang đi đâu thế này?

Đứng giữa ngã tư nó cố gắng nhớ xem bản thân đã đi từ hướng nào nhưng lại không nhớ ra, tự trách bản thân sao lại vô ý như thế bây giờ làm sao về đây, đồng hồ trên tay đã điểm 8h, buổi biểu diễn cũng đã bắt đầu, nó không đến kịp rồi. Đi thêm một đoạn nữa nó sợ hãi thật sự, nó phải đi về hướng nào đây, ở đây là đâu vậy trời.....

- Phải rồi gọi điện thoại mới được!

Mở vội túi xách tìm điện thoại nhưng lục tung cả túi xách vẫn không thấy điện thoại đâu cả nó vỗ đầu nhớ lại lúc nói chuyện với Vy nó đã vứt trên giường mất rồi đâu có mang theo. Bây giờ lạc đường điện thoại lại không mang theo nó sao lại xui xẻo thế này. Giá mà có hân ở đây nó đã không bị lạc rồi, giá mà nó bớt nóng tính một chút chịu đi hỏi rõ, ngã vào lòng hân nũng nịu thế nào mà hân chẳng mụi lòng, nó biết tính ai kia khi giận là cứ thích im mà sao không chịu nhỏ nhẹ một chút..... Ngồi bẹp xuống lề đường, nó co ro lại vì lạnh, gió thổi mạnh hơn làm cả người nó run cầm cập, nó mím môi thật chặt.

- Anh đang ở đâu? Em sợ lắm!

Nước mắt nó trực trào ra, nó nhớ cái gương mặt suốt ngày nhăn lại ấy, nhớ cả giọng nói trầm ấm ấy.....

Hân tắm rửa xong đi ra ngoài đầu vẫn còn nhỏ vài giọt nước, ngồi xuống giường bật ti vi lên xem mà lòng bồn chồn nhìn đồng hồ đã 9h rồi có lẽ nó vẫn còn ngồi xem ca nhạc, chợt điện thoại hân reo lên là Tuấn gọi.

- Tao nghe!

- " Này mày với Nhi ở đâu đấy? Vy mua vé gần nhau mà bọn mày đánh lẻ đổi chỗ là sao hại bọn này tìm muốn chết! Ra đây đi bọn tao ở quán cafe trước nhà hát nè!"

Chân mày hân thoáng chau lại.

- Nhi không đi cùng tụi mày sao?

Tiếng Tuấn truyền đến.

- " Ở điện à! Chia cặp ra đi mà!"

- Mau vào trong tìm Nhi đi! Nếu có thì gọi cho tao!

Hân nói xong thì tắt máy luôn thử gọi điện cho nó nhưng không ai bắt máy, hân vội chạy một mạch xuống bãi đậu xe, đang trên đường đến nhà hát thì Tuấn gọi.

- Sao rồi?

- " Không thấy Nhi đâu, có chuyện gì thế Huy?"

Không phải là Tuấn mà là tiếng của Linh, Hân nóng ruột nói.

- Cô ấy cãi nhau với tôi xong thì ra khỏi nhà, mọi người chạy vòng vòng đây tìm đi.

- " Vậy còn cậu?"

Hân dẫn đo 1 lúc cuối cùng nói.

- " Nếu ở đó không thấy thì tôi sẽ đi tìm quanh khu vực đây!"

Linh ừ rồi tắt máy, gương mặt mặt hân tràn đầy vẻ lo lắng, Hân tự trách mình sao lúc đấy hấp tấp quá chưa gì đã tỏ thái độ ấy với nó, trước đây nó luôn miệng nói Quân chỉ là bạn với mấy bức hình ấy đã vội giận nó hân thật là đáng trách.

- Em không được có chuyện gì đấy.....

Chạy quanh nhà hát vẫn không thấy nó, lòng hân vô cùng sốt ruột nhớ tới lời nó nói trước khi ra khỏi nhà mà không thôi lo sợ, bây giờ biết tìm nó ở đâu đây nếu không có ở nhà hát vậy chỉ có thể đi lạc như nó nói thôi. Khoan đã nếu đi lạc từ nhà ra chỉ có thể rẽ 2 hướng 1 là hướng nhà hát 2 là hướng ngược lại, hướng nhà hát không thấy vậy chắc có lẽ là hướng ngược lại. Nghĩ rồi hân quay xe chạy nhanh về hướng ngược lại, mắt cứ dán vào hai bên đường, không dám rời mắt vì hân sợ chỉ rời mắt 1 chút thôi nó có thể lướt qua hân bất cứ lúc nào. Cảnh vật phía trước dời lại phía sau, hân đã chạy xuống khá xa rồi sao vẫn chưa thấy nó? Đi thêm một đoạn nữa, một hình dáng nhỏ đang nép bên lề đường hình dáng này, cái áo này chỉ có thể là nó thôi, hân dừng xe lại ở phía xa bước vội xuống từ từ tiến lại chỗ nó.

Nó cảm nhận hơi ấm đang từ từ rời xa, tay chân nó lạnh ngắt, lần này chắc nó chết thật rồi tự trách sao lúc ra khỏi nhà đã nói lời xui xẻo để bây giờ vừa đi lạc mà vừa sắp chết cồng. Nghĩ tới hân chắc hân đã bỏ rơi nó rồi thật rồi, buồn quá hân bỏ rơi nó để nó một mình ở cái nơi lạnh lẽo này.

- Nếu em chết em sẽ về đưa anh đi cùng mặc kệ anh có đồng ý hay không.... em sợ phải một mình lắm....

Mấy lời nó nói hần đều nghe thấy cả, lòng hần hơi nhói lên, hần bước lên đứng trước mặt nó cất tiếng.

- Em nghĩ nếu em chết anh có sống nổi không?

Tim nó đập lệch đi một nhịp, giọng nói này..... nó có bị ù tai nghe nhầm hay không? Để chắc chắn nó bèn ngẩng lên, ở đâu ra 2 Khắc Huy thế này nó bị hoa mắt rồi, nó nói khẽ.

- Em bị ù tai hoa mắt rồi, em sắp chết rồi!

Hần lắc đầu cười khẽ, nó chắc sợ chết lắm mà cứ luôn miệng nói chết hoài, hần ngồi xổm trước mắt nó, áp 2 bàn tay vào gò má lạnh ngắt của nó cuối sát vào tai nó thì thầm.

- Yên tâm anh sẽ chết cùng em, chịu không?

Mùi hương này, giọng nói này, hơi thở này..... Huy của nó đây mà, là Hần, Hần đã đến rồi.

- Anh đến rồi đúng không? Nếu đúng thì anh ôm em đi, em rất lạnh!

Một bàn tay kéo nó đứng dậy, cả người nó được ai đó ôm vào lòng, nước mắt nó khẽ rơi.

- Cuối cùng anh cũng đến! Em chỉ sợ không gặp lại anh nữa.

Thế là nó được nước ôm hần càng chặt khóc lóc trên vai hần, nước mắt nước mũi tèm lem, Hần buông nó ra lau mấy giọt nước li ti ấy, Hần ghét nhất là mấy giọt nước bé tí ấy rơi từ mắt nó ra, thứ nước ấy làm hần đau lòng lắm.

- Xin lỗi em!

Nó sụt sùi.

- Sau này anh không được bỏ rơi em như thế này nữa! Và phải hứa dù như thế nào cũng phải chờ em!

Hần gật đầu.

- Anh hứa sẽ luôn chờ em ,ở cuối con đường, ở bất kì nơi nào mà em đến!

Nó yên tâm bảo hần ngồi thấp xuống còn mình thì treo lên lưng hần đòi hần công ra xe. Dọc đường nó hỏi.

- Sao anh tìm được em hay thế?

Hần cũng không biết phải trả lời thế nào, có lẽ nó và hần bị cột vào một sợi chỉ, chỉ cần đàn kia giật nhẹ đã có thể cảm nhận được.

- Chắc tại anh yêu em lắm rồi!

Nó mắng hần dẻo miệng nhưng trong lòng vui rộn ràng như pháo nổ ấy ,đang đi thì điện thoại reo lên, hần nói với nó.

- Em nghe đi!

Nó đưa tay lấy điện thoại từ trong túi hần ra nghe, là Linh, nghe tiếng nó Linh hỏi tới tấp nó phải nói dữ lắm nhỉ mới chịu thôi. Tắt máy nó ngắm nghía chiếc điện thoại anh em song sinh với cái của mình, ấn vào màn hình khóa lại hiện ra, ầm ỨC NHẮN MÃI KHÔNG RA NÓ LẠI HỎI.

- Rốt cuộc thì mật khẩu của anh là gì?

- Sinh nhật của em.

Hơ... sao nó không nghĩ ra chứ, hí hửng ấn mở khóa nó tò mò không biết điện thoại hần có khác gì của nó không, vừa mở khóa mắt nó mở tròn xoe, cái đũa trên màn hình trông quen.... là nó đây mà hèn gì lúc trước không cho nó biết mật khẩu.

- Anh chụp lên em!

- Ừ!

- Ai cho anh chụp.
- Thích thì chụp thôi!
- Gì.???

Tiếng hai người nhỏ dần nhỏ dần, cho đến lúc có tiếng xe rời đi, không gian yên ắng lại trở về.

76. Chương 71: Có Anh Rồi Em Chẳng Sợ Gì Cả!

Tần bật cho kì thi cuối kì sắp tới lớp nó học hành cực nghiêm túc vì cô chủ nhiệm làm căng quá, tụi nó biết thừa cô sợ bị hạ điểm thi đua của mình bởi lớp nó là lớp chọn nên chỉ tiêu cao lắm, nếu bị hạ điểm thi đua đồng nghĩa với việc cô không được khen thưởng điều đó làm sao cô nó có thể để xảy ra được chứ, cô là một người rất trọng danh hiệu. Chỉ tiêu cao quá cũng khiến lớp nó căng thẳng lắm, đứa nào đứa nấy đều cắm đầu vào học cũng chỉ vì sợ cô phạt, sợ cô la.....

Ba đứa con gái tụi nó tỏ ra khá siêng năng ngồi trong lớp cắm cúi làm bài tập để ba tên bạn trai xuống canteen mua nước cho uống, đang hí hoáy vẽ hình bài tập hình học thì nó giật mình vì hai bên má lạnh buốt ngẩng lên đã thấy hần nhe răng cười, áp chai nước ép trái cây còn bốc khí lạnh vào má nó, thật hết nói nổi, nó giật chai nước lèm bèm.

- Có biết lạnh không hả? buốt hết cả má người ta rồi!
- Lạnh tí xíu mà cũng than!

Hần có hơi bĩu môi ngồi vào chỗ bên cạnh, nó càng ngày càng phát hiện hần rất trẻ con, cứ mỗi ngày lại bày ra những trò hay ho khác nhau để chọc phá nó không làm nó tức điên lên Hần chịu không nổi hay sao ấy.

- Từ bao giờ anh trở nên lăm chuyen như vậy hả?

Nó ngửa cổ uống một hớp nước rồi nhìn sang hần hỏi, Hần chỉ nhún vai nói rất tự nhiên.

- Từ ngày có bạn gái!

Trời... nó chớp mắt nhìn hần, câu trả lời này có ý gì đây, cứ như là ám chỉ từ ngày quen nó hần mới nói nhiều như vậy đây, nó vô tội mà có trách thì trách hần thôi. Không thèm đôi co với hần nó quay trở về việc giải bài tập của mình, hần chốc chốc lại nhìn sang cười tùm tùm nó cố gắng tập trung hết mức có thể nhưng thành ra không thể, có người ngồi bên cạnh cứ nhìn mình cười hỏi ai mà chịu cho nổi, à có bức tượng ấy nhưng mà nó không phải tượng. Bực bội vì không chịu nổi nữa nó bỏ bút xuống quay sang cái kẻ gây nhiễu loạn tinh thần bên cạnh.

- Anh ngồi yên và trật tự ngay!

Hần gật gật đầu, nó quay đi..... 5 phút sau tình trạng lúc nãy lại lặp lại, nó liếc nhìn hần nhấn mạnh từng chữ.

- Im ngay lập tức!

Nó đang nghĩ nát óc mà không giải được bài tập đã vậy hần còn ở bên cạnh phân tán sự tập trung của nó nữa chứ, tự hỏi hôm nay nó có cho hần uống nhầm thuốc không nữa, thấy nó cứ vò giấy vứt, vò giấy vứt hần bèn cầm bút lên vẽ vẽ gì đó lát sau đẩy sang chỗ nó từ tốn.

- Cách đó sai rồi, đây phải chứng minh đường này vuông góc với mặt phẳng này sau đó mới suy ra được điều này!

Hần chỉ vào cái hình mới vừa vẽ chỉ nó từ từ, nó nhìn theo mặt càng ngày càng đen lại, tự vỗ đầu tại sao có nhiều đó thôi mà nó nghĩ không ra nó thực sự ngốc mà, cách của hần vô cùng ngắn gọn và súc tích còn cách của nó sai bét cả rồi, giật lại bài giảng của hần nó ngắm nghía thật kĩ và rút kinh nghiệm quý báu cho bản thân, lần sau sẽ không có cái đáp án dài lê thê mà không dính đầu vào đâu ấy nữa.

Hôm nay thứ bảy nên có buổi sinh hoạt lớp như thường lệ, cô chủ nhiệm đi vào mặt tươi như hoa điều này làm tội nó mừng lắm cô vui thì sẽ không phải bị chửi còn điều gì hạnh phúc bằng nữa. Ngồi xuống bàn cô kêu cái An lên chép lịch thi cho lớp, trong khi chờ cái An chép xong cô nói.

- Thi học kì xong sẽ có buổi picnic họp mặt cuối năm do trường tổ chức, các em nhớ chuẩn bị vào ngày thứ hai chúng ta sẽ khởi hành, tất cả học sinh phải đi xe của trường, 7h sáng các em nhớ tập trung đầy đủ tại cổng trường nhé! lớp ta sẽ đi chuyến xe số 12.

Tội lớp nó vừa nghe cô nhắc đến được đi picnic đã nháo nhào lên như đàn ong vỡ tổ, đứa thì bàn nên mặc đồ gì, chuẩn bị cái gì, mang theo cái gì bla bla bla..... Vy và Linh cũng phấn khích không kém ngồi bàn tính kịch liệt nó cũng bị kéo vào theo câu chuyện của hai nhỏ.

- Ê Nhi đến đó ba đứa mình mặc áo thun mà hôm trước ba đứa mình cùng đặt đi cho nó giống nhau. - Linh hứng khởi.

- Ái chà chà! Cái này tao thích nè! - Vy cười toe toét.

- Mà làm thấy gớm quá Vy ơi!

Nó đẩy nhẹ vào đầu Vy lên tiếng chê bai Vy bấu môi lườm lại nó, Tuấn hòa theo gia nhập câu chuyện.

- Tội mình lên thực đơn cho bữa đó đi!

- Mà có tâm hồn ăn uống ghê thật! - Hoàng lên tiếng trêu chọc.

- Kệ tao, hay quá hôm đó mày nhịn đi!

Tội nó nhìn Hoàng và Tuấn cãi nhau mà buồn cười, suốt buổi ai nấy đều bàn về buổi picnic sắp tới kể cả giáo viên chủ nhiệm lớp nó cũng đang bận hện hò.

Một tuần sau, kì thi học kì 2 chính thức diễn ra toàn bộ học sinh trường Lucky Star đều đang khá căng thẳng, vì là kì thi cuối kì nên kéo theo cả năm học làm cho ai cũng mang theo tâm trạng lo lắng. Kì thi diễn ra trong một tuần, suốt một tuần đầy ngày nào hần cũng bắt nó uống sữa, uống sữa, uống sữa.... sáng, trưa, chiều, tối đều đặn một ly..... và sau kì thi nó đã tăng 1kg và cao thêm 2cm, cũng sau một tuần nó bị bệnh hể cứ thấy sữa là buồn nôn. Ban đầu hần đem sữa cho nó cũng hứng khởi lắm nha sang ngày thứ 2 vẫn vui vui qua đến ngày 3 đã bắt đầu ngán rồi và ngày thứ 4 thứ 5 thứ 6..... là sợ luôn, cứ nghe hần gõ cửa là nó lại tìm đường trốn, có hôm trốn trong tủ nhưng mà vẫn bị hần phát hiện, hôm sau trốn trong nhà tắm hần gõ cửa mãi mà không chịu ra hần phải dọa dữ lắm nó mới thò mặt ra. Hần bắt nó uống sữa như thế cũng có lí do, mấy hôm nay nó bị bệnh nên đắng miệng nên cứ đến bữa cơm nó lại không chịu ăn, nhiều khi cả ngày chẳng nuốt 1 hạt cơm, sợ nó không có sức nên hần mới bắt nó uống, nhưng mà hần nào biết nó uống riết thành ra ám ảnh luôn.

Kì thi kết thúc mấy đứa con gái tội nó bèo nhèo hết luôn nên chẳng đi ăn mừng gì cả mà về ngủ một giấc thẳng cho tới chiều, chập chờn tối nó thức dậy tắm rửa đi xuống nhà nhìn quanh chẳng thấy hần đâu, nó cất tiếng gọi.

- Huy! Huy ơi!!!

Nghe tiếng động ngoài vườn nó bèn ra xem thử, đến nơi đã thấy Hần đang tưới nước ấy chậu Bạch Thiên Hương, nó nhón gót cổ đi thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, khi đứng ở phía sau Hần nó khẽ cười khúc khích vì ai kia chưa phát hiện, từ từ giơ tay lên kê mắt lại gần và... trong 1 phút giây nó cảm thấy mình bị ai đó giữ chặt cảm giác ướt ươn nơi gò má sau khi đã hoàn hồn nó ngẩng lên, Hần đang cười te tởn tay ôm eo nó, hơ.... nó nhận ra mình đã bị phát hiện từ lâu rồi và chính nó đã bị Hần GÀI BẦY, ầm ỨC LẮM, nó nói.

- Anh lợi dụng!

- Biết lợi dụng đúng thời cơ sẽ mang lại hiệu quả cao!

Nó lườm hần đưa chân giẫm một cái thật mạnh, hần đau quá đành buông nó ra.

- Nói không lại anh!

Hắn nhăn nhó vì nó giẫm đau quá chẳng thương hoa tiết học gì cả, mặc kệ hắn nó đứng lú lo bên mấy chậu hoa đã nảy mầm và đang phát triển khá nhanh. Theo đà này thì ngày chúng nở hoa không còn xa nữa, nó mong chờ lắm.

Mai là đi Picnic rồi nên tối nay nó ngồi chuẩn bị đủ thứ nào là đồ, nào là bánh, là máy ảnh..... Hắn nhìn cái balo mà thấy chóng hết cả mặt, thầm thán phục nó sao lại nghĩ ra mấy việc tốn thời gian ấy không biết, lấy vài bộ đồ là được rồi thật là. Trong lúc nó chuẩn bị hành lí thì hắn phải ngồi tìm phim cho nó, cái bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết ngôn tình, trình thám gì mới ra đấy mà nó đã mê đắm đuối rồi và nhất quyết bắt hắn phải tìm và xem cùng nó cho bằng được.

- Em sắp xếp hành lí xong rồi! Anh tìm thấy chưa??

Nó từ đâu bay đến nhảy phóc lên sofa ngồi sát lại hắn, thói quen của nó là ngồi bên trái hắn có như vậy khi tựa vai sẽ rất dễ chịu, nó thích thế.

- Hãy nhắm mắt khi anh đến phải không?

Hắn lướt trên bàn phím, nó gật đầu lia lịa.

- Đúng rồi phim đó đó!

Ấn vào nút play, Hắn đứng dậy đi xuống bếp nó thấy vậy bèn nín áo hắn lại.

- Anh đi đâu đấy! Ngồi đây đi, Em.. em sợ.....

- Nhất mà cũng đòi xem, anh đi xuống pha cà phê cho em uống!

Hắn xoa đầu nó, nghe hắn nói vậy nó ấn nút dừng rồi đứng lên kéo tay hắn.

- Vậy em đi cùng anh, một lát hắn xem!

Nó nhe răng cười rồi cùng nhau xuống bếp, Hắn đến bên tủ lấy ra một cái máy gì đó hình như là chuyên dụng để pha cà phê, nó thấy hắn pha rất thành thạo nhưng mà khoan đã cái này đâu phải pha cà phê pha cappuccino mà nó ngạc nhiên hỏi.

- Anh biết pha nó sao???

Hắn cười đưa ly cappuccino mình vừa pha xong cho nó nói.

- Em uống thử đi!

Nó nghi ngờ nhấp một ngụm, để nó cảm nhận đã mùi vị này, mùi thơm của cà phê này nó đã thưởng thức rồi thì phải, xem nào để nó nhớ mình đã từng thử qua ở đâu.... thật sự rất giống với cảm giác nó nếm thử thức uống này ở Smile.. chẳng lẽ....

- Anh là người đã pha ly mà em từng uống ở Smile đúng không?

- Ừ!

Sao nó quên bèn mắt hắn là em trai của Nam chứ, Nam từng nói do em trai anh ấy pha vậy chỉ có thể là hắn thôi.

- Em càng ngày càng mê anh rồi đấy!

Nhe răng cười với hắn rồi nó cầm nguyên ly cappuccino ra ngoài luôn, Hắn nhìn theo cười thầm, dọn dẹp xong thì ra ngồi xem phim cùng nó.

Cả hai xem đến tận nửa đêm, vì nó mê quá nên chẳng biết buồn ngủ là gì..... đến lúc mí mắt trĩu nặng nó ngủ quên luôn đầu gối lên đùi hắn, nhìn nó ngủ say bên cạnh Hắn lắc đầu cười nhẹ rồi bế nó trở về phòng, tắt đèn hắn cũng leo lên giường ngủ.

Sáng sớm, hàng xóm có thể nghe thấy tiếng chạy rầm rập của nó, hôm qua ngủ trễ nên hôm nay nó cũng dậy trễ, miệng thầm rủa hắn không kêu nó dậy, VSCN xong xui nó đeo túi xách chạy xuống cầu thang lần này trễ là ở nhà luôn. Xuống đến nơi đã thấy hắn đứng ở cửa vẫy tay với nó.

- Đi thôi!

Mặt nó dần ra rồi chột reo lên.

- Chết còn hành lí.

Nó định quay đầu trở lại lấy hành lí nhưng nghe hắn nói.

- Anh lấy hết rồi!

Hơ.... nó thấy có lỗi ghê, hôm nay đi chơi mà bắt hắn làm hết rồi, còn mình thì ngủ tới mặt trời rực rỡ tầng mây mới chịu dậy, nhưng mà có lỗi được vài phút rồi lại thôi, nó và hắn lên xe tập trung đến trường vì đã có xe chờ ở đó.

Thấy nó và hắn đến cả đoàn mừng rỡ, Linh reo lên chỉ hai cái ghế phía sau.

- Chỗ hai người kia!

Nhanh chóng vào chỗ ngồi, cô chủ nhiệm ra hiệu cho bác tài xế khởi hành. Dọc đường ai nấy đều ríu rít riêng nó ngủ suốt đoạn đường, chắc tại tối qua thức khuya quá.

Mất một tiếng đi đường cuối cùng cũng đã đến, địa điểm tham gia Picnic của trường nó cũng khá lí tưởng đó là bên dòng suối mát mẻ và phía trước là khu vực trồng chè. Nhìn sang bên phải có một cánh rừng nhỏ, nó nghĩ là chắc không có thú dữ đâu.

- Các em lớp 11A1 tập trung lại đây nào!

Tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên kéo hồn của bốn mươi mấy đứa trở về, sau khi đã tập trung đầy đủ cô phổ biến.

- Bây giờ mấy bạn nam sẽ dựng lều còn mấy bạn nữ theo cô đi chuẩn bị thức ăn, tối nay chúng ta sẽ tham gia văn nghệ và qua đêm ở đây sáng mai sẽ trở về, các em rõ chưa?

- DẠ RỒ!!

Hồ hào hứng khởi xong mỗi bên nam và nữ chia nhau ra làm công việc của mình, bọn con trai bắt tay vào dựng lều, lớp nó có 45 người nên phải dựng 15 cái lều, 3 đứa ở chung với nhau xem ra cũng khá mệt cho bọn con trai.

Con gái thì nhẹ nhàng hơn chỉ việc nấu 45 phần ăn thôi, nói ra nghe nhẹ nhàng chứ chẳng nhẹ nhàng xíu nào. Ba đứa nó Linh và Vy phụ trách phần đồ nướng, nó đang ướp thịt tay với lấy khay gia vị thì bị ai đó chặn lại nhìn lên là An Nhiên, cô ta cười nhếch miệng nói.

- Xin lỗi, bạn Nhi cho tôi mượn dùng một chút nhé!

Nói xong An Nhiên rời đi nó nhìn theo đầu bốc hỏa sao nãy giờ cô ta không lấy mà lựa ngay lúc nó cần tới thì lấy đi chứ, đáng ghét. Nó cố chờ đến 15 phút sau vẫn không thấy An Nhiên mang trả, Vy và Linh nhóm lửa than xong thì quay lại nhìn chỗ thịt vẫn còn y nguyên thì hỏi.

- Con kia sao vẫn chưa ướp thịt hả? - Linh.

Nó mặt mày đen thui gắt.

- Lấy gì ướp, chưa kịp dựng tới An Nhiên nó lấy đi mất rồi!

- Gì??? Ai bảo mày đưa cho nhỏ đấy? - Vy cũng nói lớn như quát vào mặt nó, nhỏ chúa ghét An Nhiên nên nghe cô ta lấy đi thì tức không chịu nổi, một mình xông thẳng về phía An Nhiên, Nó và Linh hốt hải chạy theo.

- Bình tĩnh đi Vy!- Linh nói.

- Để yên, nó quá đáng lắm !

Vy giật tay mà Linh đang nắm ra, đến chỗ An Nhiên nhỏ thẳng thùng nói.

- Trả khay đựng gia vị đây.

Nó và Linh đứng phía sau quan sát gương mặt An Nhiên vẫn rất bình thản khi nghe tiếng Vy chỉ quay đầu cười bảo.

- Hết rồi!

Cơn tức giận của Vy càng tăng cao, từ đầu năm hai người này đã không ưa nhau rồi, Vy mà nghe ai nhắc tới cô ta là mặt mày đen thui, ngay lúc này đây gương mặt Vy đỏ bừng bừng, nhìn An Nhiên như hận chẳng thể tát cô ta một bàn tay, cổ kìm nén Vy nói.

- Mua để lớp dùng ,chứ không phải để mày dùng!

- Nhưng biết làm sao đây... TAO DỪNG HẾT RỒI!

An Nhiên nói bốn từ sau cổ ý nhấn mạnh, Vy bị kích đến máu dồn lên não nhỏ tròng mắt với An Nhiên rồi vùng vằng bước đi, khi bước ngang qua cô ta Vy bị trượt chân ngã nhào xuống đất, tay nhỏ xướt qua một hòn khiến nơi ấy bị đứt khá sâu, máu từ tay bắt đầu chảy ra. Linh thấy vậy hốt hải chạy lại, còn nó tiến về phía An Nhiên tát một cái thật mạnh vào mặt cô ta, ôm một bên má bị nó tát An Nhiên quát lớn.

- Mẹ kiếp mày dám tát tao!

Cô ta buông câu chữ tròng mắt nhìn nó cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nó vào bụng, Nó nghiêng răng.

- Đừng tưởng tao không thấy mày vừa ngáng chân Vy để nó té đến chảy máu như vậy, lần trước mày ngáng chân tao chính tao đã qua nhưng lần này tao không thể bỏ qua!

Mấy đứa trong lớp bắt đầu tụ họp lại chỗ nó và cô ta để xem chuyện vui, Hấn, Hoàng và Tuấn thấy lạ bèn đi tới, đám đông tản ra, trước mắt họ Vy nằm dưới đất tay đầy máu, Linh đang cố gắng dìu Vy dậy, còn Nó đang dùng ánh mắt rất ghê sợ nhìn An Nhiên.

- Chuyện gì vậy?

Hấn đến chỗ nó lên tiếng hỏi, Hoàng và Tuấn vội chạy lại đỡ Vy dậy hộ Linh, trước câu hỏi của Hấn nó chỉ im lặng không rời mắt khỏi An Nhiên, tay nó nắm chặt lại thành nắm đấm, Hấn nhận ra nó đang cố gắng kìm chế cơn giận dữ sắp bùng phát nếu nó mà ra tay có lẽ An Nhiên đã chẳng còn nguyên vẹn như vậy. Mọi người đưa Vy vào lều mới dựng bằng bó vết thương ở tay, Nó chỉ thẳng vào mặt An Nhiên nói như cảnh cáo.

- Mày dám đụng đến bạn tao một lần nữa thì đừng trách.

Nó bỏ đi, Hấn nhìn An Nhiên bằng ánh mắt không thể nào bằng giá hơn.

- Tôi xem lời nói của tôi chẳng ra gì một lần nữa thì biết! Tôi không biết đùa.

Nói xong hấn đi về hướng nó, An Nhiên nhìn theo ánh mắt đầy căm phẫn ” Tôi sẽ cho các người biết thế nào là đau khổ!”

Vào trong lều đã nghe tiếng Vy hét lên rất thảm thiết, ai nấy đều nhăn nhó, Linh cố gắng dùng lời lẽ trấn an cùng dọa dẫm.

- Băng bó xong thì hết đau ngay thôi! Mày cứ như vậy để lại sẹo xấu thì tự chịu đấy!

Trước lời nói của Linh Vy đã chịu ngồi yên hơn để mọi người băng bó, Nó sợ máu nên quay mặt ra ngoài không dám nhìn, Hấn đưa cho nó chai nước mát rồi ngồi vào chỗ trống bên cạnh. Nó ngửa cổ dốc hết chai nước không may bị sặc, che miệng ho sặc sụa.

- Khụ.... khụ... khụ....

Hấn vỗ nhẹ vào vai, cất giọng phàn nàn.

- Uống từ từ thôi có ai dành với em đâu.

Mặt nó đỏ ửng lên vì ho quá nhiều, một lúc băng bó cho Vy xong mọi người ra ngoài, tay Vy bị băng trắng một khúc, cũng may cho nó là không bị thương ngay tay nếu không chắc Nam phải làm ô sin cho nó rồi.

Đến tối cô chủ nhiệm gọi tất cả tập trung lại ngồi vòng tròn quay quanh lại, cô bắt đầu điểm danh.

- An!

- Dạ có.
- Khiêm.
- Có.

Lần lượt đến tên của Ánh bạn thân An Nhiên thì không nghe tiếng trả lời.

- Ánh!
- Ánh đâu.
- Dạ có.

Đến tiếng thứ ba Ánh mới xuất hiện mặt nhễ nhại mồ hôi làm ai cũng chú ý, Cô chủ nhiệm nhăn mặt hỏi.

- Cô kêu tập trung gần 10 phút sao giờ em mới đến hả?

Ánh phân bua.

- Thưa cô em đi thăm quan nên không biết!

Cô trách thêm mấy câu thì cho Ánh về chỗ, cô ta tiến lại ngồi cạnh An Nhiên thì thăm gì đó, một miếng giấy được Ánh nhét vào túi quần An Nhiên.

Sau khi điểm danh cô phổ biến luật chơi của mấy trò mà tụi nó sắp phải tham gia, nghe có vẻ buồn chán Linh dựa vào người Tuấn mất từ từ nhắm lại chìm vào giấc ngủ, Vy bây giờ mới cảm thấy đau kinh khủng vết thương ở tay nhỏ cứ nhói lên, trán Vy lấm tấm mồ hôi Nó thấy vậy bèn chạy lại ngồi gần Vy.

- Sắc mặt mày tệ quá! Thấy thế nào rồi!

Nó lo lắng hỏi, Vy lắc đầu nói khẽ.

- Không sao, đưa tao vào trong đi!

Xin phép cô chủ nhiệm xong nó dẫn Vy về lều, Vy nằm xuống nhắm mắt, nó cũng nằm xuống bên cạnh một lúc lâu mới lên tiếng.

- Anh Nam mà biết chắc con An Nhiên khó sống!

- Thôi đừng nói anh ấy biết, tao cũng có bị gì nặng đâu không cần làm anh ấy lo lắng.

Nó thôi không nói gì, tiếng ồn ào bên ngoài cũng dứt Linh được Tuấn bế vào đắp chăn kĩ càng rồi mới rời khỏi, ba đứa chìm vào giấc ngủ say.

Giữa đêm trong lều vang lên tiếng điện thoại đổ chuông tiếng reo quá gần khiến Nó giật mình mơ màng tỉnh giấc, quơ vội chiếc điện thoại ấn nút nghe nhưng nó chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng tút tút kéo dài. Khó hiểu nhìn điện thoại một lúc nó bỏ xuống nhắm mắt ngủ tiếp, mấy phút sau điện thoại lại reo nhưng là tin nhắn, nó bực bội mở ra xem.

” Ra phía sau khe suối đi, anh chờ em!”

Nó trở mắt nhìn dòng tin nhắn, suy đi nghĩ lại nó bỗng nghĩ đến Quân chẳng lẽ Quân hẹn nó, mà sao lại hẹn vào giờ này? Chẳng lẽ Quân có chuyện gì gấp cần phải nói sao? Thế là nó định ra gấp, khoát thêm một lớp áo mỏng bên ngoài nó cầm theo cái đèn pin và điện thoại ra khỏi lều.

Bên ngoài gió khá lớn, nó soi đèn lần ra sau khe suối, từ chỗ lều nó ra sau khe núi phải đi vòng qua khu rừng nhỏ mà lúc sáng nó thấy, trời tối quá lại lạnh nó có hơi hối hận vì đã chạy ra ngoài, đang giữa đêm nên bốn bề vắng lặng, bây giờ nó mới cực kì thắc mắc có phải số máy đó là của Quân hay không? Chợt nó nghe như có bước chân ai đó khẽ bước theo sau mình, bờ vai nó run lên sợ hãi vội ngoảnh ra sau xem thử nhưng phía sau chỉ là màn đêm thăm thẳm đượm một màu đen, tiếng bước chân càng lúc càng gần..... nó mừng tượng lại mấy cạnh kinh dị trong mấy bộ phim trinh thám hay phim kinh dị gì đó mà nó từng xem, tưởng tượng xong sống lưng nó lạnh toát chẳng lẽ nó sắp gặp ma hoặc là sắp trở thành nạn nhân trong vụ giết người nào đó, càng nghĩ những cảnh tượng rừng rợn càng hiện ra trước mắt nó. Bỗng những tán cây bên phải truyền đến tiếng xào xạc khá lớn nó hoảng loạn hét lên rồi cầm đầu chạy thẳng mà không biết đã đánh

rơi một thứ. Chạy mãi chạy mãi một lúc nó mới dừng lại, xung quanh tối quá nó không biết mình đang đứng ở chỗ nào rồi, ánh sáng loe nhỏ của đèn pin không đủ soi sáng đường đi cho nó. Tự chửi mình ngu vì đi ra đây làm gì, nó vội lấy điện thoại ra gọi.

Linh lặn qua lặn lại tay đưa sang ôm nó nhưng bên phải hoàn toàn trống rỗng nhỏ mới vội mở mắt, Linh là đứa dễ ngủ nhưng cũng dễ tỉnh

tỉnh nhìn chỗ trống nhỏ thắc mắc nó đi đâu rồi, thấy Vy ngủ say nên không nỡ đánh thức, nhỏ khoát áo ra ngoài tìm nó chắc nó đi vệ sinh nhỏ nghĩ vậy. Nhưng mà nhỏ tìm khắp vẫn không thấy nó đâu bèn lo lắng chạy sang chỗ Hấn, Hoàng và Tuấn, chỗ ba người họ cách chỗ bọn nhỏ mấy cái lều, đến nơi Linh khẽ gọi.

- Huy ơi, Tuấn ơi, Hoàng ơi.....

Ba người bên trong mơ màng nghe tiếng ai đó gọi mình, lát sau tiếng gọi đó lặp lại, Tuấn là người bật dậy đầu tiên vì nhận ra tiếng Linh.

- Em có chuyện gì hả? Sao lại sang đây giờ này?

Ra khỏi lều Tuấn sốt sắn hỏi, Hấn và Hoàng cũng ra tới, Linh vội vã nói.

- Không thấy con Nhi đâu cả, em lo lắng quá!

Vừa nghe Linh nói Hấn đã đi tới chỗ Linh hỏi lại.

- Cậu nói lại xem.

- Lúc này tớ tỉnh lại nhìn sang bên cạnh đã chẳng thấy nó đâu cả, đi tìm xung quanh vẫn không thấy, tớ lo quá.

- Nếu không có chuyện gì Nhi sẽ không ra ngoài vào giờ này đâu, cô ấy sợ ma.

Hấn nói mọi người căng thẳng nhìn nhau, Hoàng nói.

- Chúng ta chia nhau ra tìm đi! Trời tối quá!

Hoàng nói xong đi vòng về phía trước khe suối, Tuấn và Linh đi về phía sau khe suối, Hấn cũng đi theo hướng đó.

- Nhi ơi! mày đâu rồi!

Linh cất tiếng gọi, bước chân hấn chậm hấn so với Linh và Tuấn vì trời tối nên những thứ trước mắt hấn đều rất mờ nhạt chẳng rõ hình thù, với ánh sáng nhỏ xíu từ cái điện thoại không đủ làm hấn thấy rõ. Chợt điện thoại của hấn reo lên, màn hình hiển thị khuôn mặt nó hấn vui mừng bắt máy.

- Alo, em đang ở đâu?

” Huy..... em....”

Tiếng sóng chập chờn hấn nghe không rõ nó đang nói gì.

- Nói lại đi, anh nghe không rõ.

- ” Em... đang ở....”

Tút... tut... tut....

Từng hồi chuông ngân dài điện thoại trên tay nó tối thui, nó cố ấn mở nguồn nhưng thật phũ phàng điện thoại đã hết pin, nó ghét ghê gớm điện thoại toàn bị trục trặc vào lúc cấp bách không thôi. Bây giờ phải chờ đến sáng mới có thể về, giờ này chắc cũng tầm 12h đêm rồi, gió thổi làm đung đưa những nhánh cây ở hai bên, tiếng côn trùng kêu hòa vào tiếng vi vu của gió và tiếng xào xạc của lá tạo thành thứ âm thanh rùng rợn hơn bao giờ hết.....

Hấn bắt lực tắt điện thoại, chân nhấc từng bước về phía trước, cảm giác như bản thân vừa giẫm phải thứ gì đó hấn cúi xuống lần tìm, tay hấn chạm vào thứ gì đấy cầm lên soi thử xem là gì, Hấn nhìn thấy một cái móc khóa điện thoại hình con gấu teddy trông giống với cái móc khóa mà nó dùng nhan sắc của hấn để

mê hoặc chị bán hàng kia, vậy chắc chắn nó có đi sang hướng này, vậy là hấn vội vàng lần theo hướng phía trước mà đi cùng với ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc điện thoại.

Đâu đó có tiếng hét lớn thất thanh trong đêm khuya tĩnh mịch, Hấn bước nhanh hơn, tiếng hét ấy là tiếng của nó.

- NHI!

Hấn cất tiếng gọi, chợt nghe âm thanh vọng lại.

- HUY, EM Ở ĐÂY!

Tiếng nói ngày càng nghe rõ hơn, nó chắc chắn đang ở đâu đó rất gần.

- EM CÓ NGHE RÕ TIẾNG CỦA ANH KHÔNG?

- CÓ, EM NGHE RẤT RÕ! ANH MAU ĐẾN ĐÂY ĐI, CÓ RẮN!

Nó cất tiếng gấp gáp, sợ hãi cách nó 5 bước chân có một con rắn lười đang thè ra, cuộc đời này con vật mà nó sợ nhất chính là cái loài trơn trơn, da bóng không chân này đây, nó tắt đèn pin cố gắng không cử động hồi thúc hấn.

Nghe nó nói hấn không biết nên làm cách nào để tới chỗ nó, đến được đây là đã là chuyện kì tích rồi, một người bị quáng gà như hấn thì thứ đáng sợ nhất chính là bóng tối vậy mà giờ đây bốn bề đều chìm trong biển đen. Hấn vẫn tiến về phía trước, miệng hét lớn với nó.

- NÓI ANH BIẾT EM ĐÃ NGHE RÕ HƠN CHƯA?

- Ừ, RÕ HƠN RỒI! MAU ĐI HIC... HIC... CON RẮN... CON RẮN....

Nghe tiếng hoảng hốt của nó hấn trấn an.

- Không sao, em bình tĩnh, anh đang ở gần em.

Tiếng nói của hấn đã rất gần nó rồi, chỉ một chút nữa thôi hấn sẽ đến bên cạnh nó, một chút nữa thôi.

- Ừ... có anh rồi em chẳng sợ gì cả!

Hấn cảm thấy yên tâm chân cứ bước về phía trước nào biết rằng nó đang cắn răng nước mắt chạy ra, trong đầu vẫn cứ lặp lại câu nói đó để tự trấn an mình để giữ bình tĩnh, để không phát hét lên rồi cất bước chạy đi và.... để chờ cho cái thứ trơn trơn nhờn nhờn dưới chân bò đi- phải con rắn đang trườn lên chân nó.... Phải mất 5 phút con rắn mới bò đi, chân nó cứng đờ muốn nhấc lên cũng không nổi, miệng nó lắp bắp từng chữ.

- Nó.... nó... bò qua chân.... em.... đi rồi!

Ngỡ ngàng là cảm giác của hấn ngay lúc này, làm sao nó có thể chịu đựng yên để con rắn bò qua như vậy chứ..... Hấn cất tiếng, giọng nói cho nó biết hấn đang ở ngay trước mặt nó.

- Em làm anh bất ngờ đấy!

- Em còn bất ngờ hơn cả anh nữa mà..

Tiếng nó đã rất gần hấn đưa tay lên chạm vào người con gái đứng trước mặt dù không thể nhìn thấy.

- Điều anh lo sợ nhất chính là anh không thể nhìn thấy em.

Câu nói làm nó buồn hấn, tự trách mình hư quá đã làm khổ hấn rồi, làm cách nào để một người không thể nhìn thấy gì ngay lúc này như hấn có thể tìm thấy nó, đến bên cạnh nó?

- Tại sao em ở đâu anh cũng tìm được thế?

- Vì em ở trong trái tim anh!

Nó cảm động ôm hấn, người con trai này có lẽ cả cuộc đời nó chẳng thể quên, cũng chẳng thể rời xa dù chỉ một chút....

- Sau này đừng đứng nơi mà anh không thể nhìn thấy!

- Ủ.... em sẽ luôn đứng ở nơi sáng nhất đôi mắt về phía anh! Sau này hãy để em tìm anh!
Một lời hứa nó dành cho hân, một lời hứa khiến nó sống trong chờ đợi suốt 5 năm.....

77. Chương 72: Thất Hứa.

Mọi người và cả cô chủ nhiệm lo lắng đứng ngồi không yên, Vy là đứa lo nhất sáng dậy đã chẳng thấy nó và Linh đâu, chạy sang lều ba người kia cũng biến mất nhỏ đã hốt hải chạy đi tìm cô chủ nhiệm. Ngồi thêm một lúc bóng dáng ba người Linh, Tuấn và Hoàng thấp thoáng sau tán lá tiến lại chỗ mọi người Vy nhanh chóng chạy lại hỏi han.

- Các người đã đi đâu vậy? có biết tôi lo lắng không? Huy và Nhi đâu? sao chỉ có ba người?

Ba người vì mất ngủ cả đêm nên mặt mày phờ phạc, Linh nói.

- Tôi qua con Nhi không biết đã đi đâu nên bọn tao đi tìm, hai người họ chưa về sao?

Linh nhìn quanh, tràn đầy vẻ lo lắng, chẳng lẽ Hân chưa tìm được nó? Vy lắc đầu, cô giáo chủ nhiệm đi tới hỏi này hỏi kia, đầu đó trong đám có nụ cười ẩn hiện ngập tràn vui vẻ, mọi người chờ cho đến khi mặt trời lên ới vui mừng vì có dáng người tiếng lại- là Hân đang công nó trên lưng, thấy nó và Hân trở về một ánh mắt lộ rõ vẻ không vui.

- Hai em đã đi đâu, mọi người chờ mãi mà không thấy cứ tưởng hai em xảy ra chuyện gì rồi chứ!

Cô chủ nhiệm bước về phía hai đứa nói, lòng thở phào nhẹ nhõm, nên hai đứa nó có chuyện gì người chịu trách nhiệm trước tiên chắc chắn là cô.

- Bị lạc, về thôi!

Hân nói rồi cõng nó lên xe, mọi người trở về sau một ngày đi chơi nhưng không có lấy một sự vui vẻ nào.

Trở về nhà trong tình trạng mệt mỏi cực độ nó về phòng lăn ra ngủ mê man không biết trời trăng gì, suốt một đêm không được chợp mắt, còn bị dọa cho sợ muốn chết, Hân thấy nó mệt nên không nói gì một mình xuống bếp chuẩn bị bữa trưa cho nó rồi lại đến công ty vì có cuộc họp gấp.

Toàn bộ cổ đông lớn nhỏ của công ty tụ họp lại, hôm nay chủ tịch về nước nên người dẫn dắt cuộc họp là ông Hiền, ngồi ở vị trí trung tâm ông nhìn quanh một lượt rồi dừng lại ở Hân nở một nụ cười nói.

- Vừa qua công ty chúng ta đã tăng lên 22%, đây là sự nỗ lực của tất cả mọi người , nào hãy vỗ tay ột việc đáng để chúc mừng này nào!

Tất cả mọi người vỗ tay cả phòng họp đều ngập tràn tiếng cười, cổ đông nào cũng rất hài lòng về sự phát triển này của công ty, nhất là tài năng của hân.

- Công lao lớn nhất tôi nghĩ nên dành cho tổng giám đốc trẻ của chúng ta.

Một vị cổ đông nói ai nấy đều gật đầu đồng tình, việc này làm cho ông Hiền vui lắm không ngờ con trai ông lại có tài như vậy, ông nhìn Hân tràn đầy tình cảm chỉ là Hân không hề quan tâm cũng không hề biết.

- Còn một việc tôi muốn thông báo với mọi người, Công ty chúng ta được mời đến Ý dự buổi hội thảo phát triển ngành thời trang, tôi muốn tiến cử Khắc Huy đi sang đó dự mọi người thấy thế nào?

Hân quay sang nhìn cha mình dường như muốn hỏi ” sao ông không đi?” Ông Hiền chỉ cười không nói gì, một cổ đông nữ lên tiếng.

- Tôi rất ủng hộ! Mong rằng sau buổi hội thảo công ty chúng ta sẽ có thêm nhiều dự án mới!

- Đúng vậy, cử tổng giám đốc sang thì không có gì phải bàn cãi.

Nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người hân có muốn không đi cũng không được. Tan họp Hân được ông Hiền gọi vào phòng làm việc.

- Ngồi đi!

Ông chỉ tay vào ghế đối diện, Hấn ngồi xuống ông nói.

- Chuyến đi này kéo dài khoảng 1 tuần, ngày mai con sẽ cùng Jelly ra sân bay ta đã sắp xếp cả rồi!
- Sao lại có Jelly ở đây nữa!

Nếu là cuộc hội thảo đã được mời đâu cần phải có Jelly, Hấn thắc mắc Ông Hiểu điềm nhiên.

- Con quên đây là cuộc hội thảo của ngành thời trang sao? Jelly là tổng giám đốc của C- Miss đương nhiên nó cũng phải dự rồi!

Hấn gật đầu hiểu rõ vấn đề, Ông Hiểu nhìn con trai vui vẻ nhấp ngụm trà.

- Trông con có nhiều thay đổi rồi! Chắc do con bé đấy à?

Trước câu hỏi của ông Hiểu Hấn tỏ ra không mấy bận tâm chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Không cần ông bận tâm làm gì đâu chủ tịch!

Ngữ điệu nghe ra sự chán ghét, hai từ chủ tịch làm cho khoảng cách của hai người ngày càng xa, Ông Hiểu không buồn vì câu nói đó, mà ngược lại còn có một chút vui mừng, ít ra câu trả lời này là câu trả lời khách sáo nhất của hấn dành cho ông rồi, ông vẫn nhìn ra tình cảm máu mủ mà Hấn chưa hề dứt bỏ, đứa con này không thực sự căm ghét ông nữa rồi chỉ là cần cho nó thời gian để nó có thể xóa bỏ những hiềm khích giữa ông và nó thôi, không sao ông sẽ chờ.....

- Nếu không còn gì thì tôi về!

Hấn nói xong đứng dậy rời khỏi, ra đến thang máy đầu óc hấn bỗng nhiên xoay xảm, mọi thứ xung quanh như không có trọng lực bay tứ tung trước mắt hấn, đầu lại nhói lên hết như 2 lần trước, tại sao lại như vậy? Đã lâu rồi Hấn mới đau trở lại và lần này phải mất rất lâu, lâu hơn lần trước hấn mới trở lại bình thường.... Hấn tự nhủ bản thân đâu có làm việc gì nặng nhọc, cũng không stress sao cứ hay bị đau đầu, thật là vô lí... chợt điện thoại trong túi hấn reo lên, là nó gọi.

- " Alo, anh đang ở đâu vậy?"
- Anh đang ở công ty!
- " Về chưa, em chờ anh ăn cơm chung nha!"
- Ủ, anh về ngay!

Tắt máy hấn vội lên xe trở về nhà, những suy nghĩ lúc nãy bị dẹp qua một bên.....

Bước vào trước cửa đã ngửi được mùi thơm, biết chắc nó đang làm món gì đó ở dưới bếp, bỏ cái cặp làm việc xuống hấn đi thẳng xuống bếp, quả nhiên nó đang ở dưới nghe tiếng động nó quay ra vừa nhìn thấy nó Hấn đã bật cười. Mặt mày nó lấm lem hết cả lên, chỗ trắng chỗ đen nhìn như bao công, Hấn tiến tới nhìn quay thì ra nó đang nhồi bột làm mì tươi và làm cả bánh gì đó có bột chocolate nên mới như vậy.

- Ngẩng lên nào!

Hấn móc điện thoại ra rồi gọi nó, vừa ngẩng lên nó đã nghe thấy một tiếng tách, mặt nó đỏ bừng lên, Hấn dám chụp lên nó.

- Đây! Xóa ngay!

Nó đưa tay giật cái điện thoại hấn càng giơ cao hơn, một tấm ảnh có 1 không 2 thế này làm sao xóa được, nó cứ nhón gót cổ giật lại khố nổi với chiều cao chỉ hơn vai của hấn một tí thì sao giành lại tấm hình được, thế là nó thất bại, hấn hí hửng chọc ghẹo nó.

- Anh làm ảnh nền nhé!

Nó bặm môi giận dữ không thềm trả lời, Hấn lại càng thích thú hơn bấm bấm gì đó vào điện thoại một lúc sau điện thoại nó reo lên. Liếc hấn một cái nó phúi tay mở điện thoại ra xem, đập vào mắt nó là tấm ảnh lúc này mà hấn đã chụp lên kèm theo một lời nhắn " Giờ anh mới biết em trong hình dạng này rất tuyệt!",

đầu nó bốc hỏa quay sang đã chẳng thấy bóng dáng hấn đâu nữa, biết ngay là chuồn rồi mà, cái tên sao chổi này thử ở đây đi nó sẽ bằm hấn ra nẫu mì luôn.

Sau khi ăn tối xong, cả hai đi ra xích đu ngồi, cái xích đu này nó mới đòi hấn mua ấy hôm trước, Nó ngồi vào Hấn ở phía sau đẩy. Gió đêm mát mẻ làm nó cảm thấy thoải mái, trăng hôm nay rất sáng, lại không có mây che nên có thể nhìn rõ các vì sao.

- Nhiều sao quá! Bầu trời hôm nay thật đẹp!

Hấn đã ngồi cạnh nó từ bao giờ, có lẽ vì đứng này giờ nên mỗi chân, nghe nó nói hấn cũng nhìn lên trời, cả hai chìm vào suy nghĩ riêng của chính mình, một lúc lâu hấn cất tiếng, giọng nói rất khẽ chỉ chăm chú lắng mới có thể nghe thấy, giọng nói chứa đựng một nỗi buồn thăm thẳm.

- Lúc 7 tuổi anh đã mất mẹ, đau hơn nữa người khiến bà ấy từ già coi đời lại chính là cha anh....

Nó ngơ ngàng trước những gì hấn nói, nhưng vẫn im lặng lắng nghe.

- Ông ấy vì trót yêu một người đàn bà khác mà lạnh nhạt với mẹ anh, ông ấy trở về nhà trên người lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu, say rồi thì mắng nhiếc mẹ anh, có hôm anh nghe bà ấy khóc nức nở, có hôm lại nghe tiếng thì thầm như van xin của bà..... nhìn thấy mẹ như vậy anh đau lắm!

Cảm nhận được bàn tay đang run rẩy của hấn nó đưa tay nắm lấy như giúp hấn xoa dịu lại nỗi đau.

- Một hôm đi học về, anh lên phòng gọi mãi mẹ không ra mở cửa, anh đưa tay lên đẩy cửa bước vào.... em biết không, trước mắt anh là hình ảnh.... bà ấy... treo cổ....

Những từ ấy hấn khó khăn lắm mới có thể nói ra, gương mặt hấn lúc này làm nó xót xa chẳng còn cái vẻ kiêu ngạo tự tin ngất trời hay vẻ lãnh đạm thường ngày nữa, trông hấn lúc này cũng như nó đều yếu đuối cả. Phải rồi, ai cũng có lúc yếu lòng, ai cũng có nỗi đau giấu kín trong lòng không muốn cho ai biết... và đến lúc khi đúng thời cơ nỗi đau ấy sẽ được dịp trỗi dậy đánh gục cả sự mạnh mẽ thường ngày chúng ta vẫn cố tạo nên. Hấn mạnh mẽ lâu rồi, chịu đựng cũng lâu rồi hôm nay hãy cho nó cùng chịu với, nỗi đau mà người nó yêu thương phải gánh sao nặng nề quá... Bấy lâu nay người cho nó niềm tin, người luôn dang tay ra che chở bảo vệ nó là hấn, bấy lâu nay nó đã ích kỷ chỉ biết nhận từ hấn mà không biết rằng nỗi đau hấn phải chịu còn hơn cả nó, hấn đã chịu những 10 năm.....

- Đừng nghĩ nữa nhé.... qua rồi!

Nó dang tay ôm chặt hấn, vỗ nhẹ vào bờ vai ấy, bờ vai nó đã luôn dựa vào những lúc mình yếu lòng nhất.

Đến khi cảm xúc hấn đã ổn định, nó buông tay ra, Hấn cười nhẹ nói với nó.

- Mai anh phải đi công tác ở Ý rồi!

- Ý! Anh sang đó làm gì? Không, em không cho anh đi đâu....

Nó lắc đầu kịch liệt, dắt nước đó là nỗi ám ảnh của nó dắt nước mà cha mẹ nó đã đến và không thể về, nó không muốn hấn đi.

- Tuần sau anh sẽ về mà!

- Không, em không muốn anh đi đâu...

Mặt nó mếu máo như sắp khóc, nó rất sợ một lần là quá đủ rồi, nó không muốn hấn đi còn mình ở nhà thấp thỏm lo âu suốt một tuần dài đằng đằng, nó chỉ còn mỗi hấn thôi. Như biết được nó lo lắng điều gì Hấn đưa tay ôm lấy vai nó trấn an.

- Anh hứa sẽ trở về bên em!

Mặc dù hấn đã hứa nhưng nó vẫn không an tâm, nhưng cũng đành để hấn đi, nó chỉ biết dặn dò và bắt hấn hứa.

- Được, nhưng sang đó anh phải gửi hình sang cho em, cách một giờ phải gửi một tấm, tối phải lên nói chuyện với em. Và hứa trở về đúng hẹn tuần sau là kỷ niệm 6 tháng hai đưa mình quen nhau đấy, em chờ anh!

- Ủ, anh hứa!

- Móc tay, ai thất hứa làm con cún!

Hắn cười đưa ngón út lên móc tay với nó rồi cả hai cười hì hì.

Sáng, nó phụ hắn xách hành lí ra xe, dọc đường đến sân bay nó cứ đòi Hắn ở nhà không muốn cho hắn đi nhưng mà sự mè nheo của nó là vô tác dụng. Đến sân bay, nó trở mắt nhìn Jelly tay xách nách mang cả đồng hành lí bên cạnh còn có 1 chàng trai khá trẻ, nó giật giật áo hắn hỏi.

- Jelly ở đây làm gì vậy?

- Công tác, cô ấy sang Ý cùng với anh!

- CÁI GÌ?

Nó hét lên, Hắn nhăn mặt bịt miệng nó lại vì mọi người xung quanh đã đổ dồn mắt về phía hai đứa, nó kéo tay hắn ra khỏi miệng cất tiếng hỏi.

- Sao bây giờ anh mới nói? Anh định giấu em đi hẹn hò với cô ta phải không?

-Làm gì có chuyện đó, em đừng nghĩ vậy. - Hắn nhăn nhó.

- Không có, anh nói không có thì em tin à? không có công tác gì hết theo em về!

Nó kéo tay Hắn định ra thẳng xe về, Hắn vội giữ tay nó lại nói.

- Anh không phải loại người đó em biết mà!

Jelly thấy Hắn và nó kẻ nứ người giật bèn đi tới.

- Tới giờ rồi vào thôi!

Trước câu nói của Jelly Nó buông tay hắn ra thở dài nói.

- Hai người vào trong đi, cô nhớ đừng có quyến rũ bạn trai tôi đó!

Nó quay sang vừa nói vừa cười với Jelly, này giờ nó chỉ đùa với hắn một chút thôi, nó không phải đứa trẻ con như thế, Jelly nghe nó nói thì cười phá lên.

- Nếu quyến rũ được thì bây giờ cô không phải bạn gái của Huy đâu.

- Cô nhớ nhắc anh ấy ăn uống đúng giờ giúp tôi nhé!

Jelly gạt đầu vẫy tay tạm biệt với nó rồi kéo hành lí vào trong, Nó không quyến luyến nữa mà đẩy hắn đi miệng hối thúc.

- Đi mau đi trễ bây giờ!

Hắn nhìn nó thật lâu như thu vào trong mắt rồi mới cất bước vào trong, nó vẫy tay cho tới khi bóng dáng hắn khuất sau cánh cửa, quay mặt đi một giọt nước mắt khẽ rơi, nó vẫn rất sợ điều đó lại xảy ra, chấp tay lại nó cầu nguyện chúa sẽ phù hộ cho người nó yêu thương.

Chuyến công tác của hắn kéo dài những một tuần, nó ở nhà một mình buồn chán nên dọn đồ sang nhà Vy ở, hằng ngày đi học cùng Vy, thi xong rồi nên tuần này bọn nó chỉ đến lớp chơi cho vui thôi. Hôm nay là ngày thứ năm rồi, nó nhớ hắn lắm cũng may nó bắt hắn cứ một giờ phải gửi hình cho nó nên cũng đỡ nhớ hơn, điện thoại nó lại reo, mở ra xem là dòng tin nhắn của hắn cùng với 1 tấm hình nhìn mặt hắn làm nó muốn bay sang Ý ngay lập tức luôn ấy! nó mở tin nhắn soạn vài chữ và chọn một bức ảnh vừa chụp gửi sang cho hắn.

tin.. tin...

Hắn đang dự hội thảo thì điện thoại trong túi reo lên, mở ra xem " Nhớ anh!" cùng một bức ảnh chu mọ cực đáng yêu, hắn khẽ cười, Jelly nhìn sang cũng cười nói.

- Hai người mùi mẫn quá!

Dự xong hội thảo, Jelly và Hấn ghé vào một nhà hàng gần đó dùng bữa và cùng bàn luận về dự thảo thứ 5 mà Ông hoàng của ngành thời trang

Karl Lagerfeld vừa đề xuất, ông đã có nhiều sáng kiến hay, Hấn vô cùng ngưỡng mộ tài năng kinh doanh bậc thầy của ông, chuyên đi này quả thật không tệ, còn đến 2 dự thảo nữa chắc chắn Hấn sẽ học hỏi thêm nhiều điều. Đang ăn đầu hấn lại tiếp tục nhồi lên, cơn đau khiến trán hấn lấm tấm mồ hôi, Jelly ngẩng lên thấy sắc mặt đỏ của hấn thì lo lắng hỏi.

- Anh làm sao vậy? Sắc mặt anh kém quá!

-Không sao.

Hấn đưa tay lên, lắc đầu nói, cơn đau này cứ mấy ngày lại lặp lại, Hấn thắc mắc không biết bản thân đang bị gì. Một lúc sau sắc mặt hấn trở lại bình thường Jelly cũng an tâm, dùng bữa xong cả hai trở về khách sạn chuẩn bị cho buổi dự thảo ngày mai. Hấn tắm rửa xong, mở laptop lên, gọi điện sang cho nó, ít phút sau nó bắt máy trên màn hình xuất hiện gương mặt bầu bĩnh của nó, vừa thấy hấn nó đã ríu rít, kể đủ thứ.

-" Chiều nay anh ăn gì? chiều nay em học nấu được nhiều món từ mẹ Linh lắm nhé, khi nào anh về em trở tài nấu cho anh ăn!"

- Có ăn được không? anh sợ lắm!

Hấn buông một câu đùa chọc nó, từ trong màn hình nó lườm hấn muốn cháy cả laptop nói.

- "Chưa ăn đã kiếm chuyện em rồi đấy, anh về thì biết tay em!" - Nó đưa nắm đấm hăm dọa.

- Em dám dọa anh nữa đấy!

- " Chứ sao, chẳng lẽ sợ anh. Mà Huy này, hôm anh về em nấu một bàn ăn thịnh soạn hai đứa mình làm kỷ niệm 6 tháng quen nhau luôn nha!"

- Ủ, 6h tối anh về đến!

Hai người nói chuyện đến tận nửa đêm, nó nói chuyện rồi ngủ gật luôn hấn ở bên này nhìn thấy mà lắc đầu, ngủ như thế sáng mai sẽ rất mệt, cô người yêu này chỉ làm cho hấn lo lắng thôi.

Thế là hấn thức làm việc suốt đêm nói đúng hơn là ngồi canh chừng nó suốt đêm, nhiều lúc đầu nó nghiêng nghiêng suýt ngã xuống đất lúc đấy tim hấn muốn rớt ra ngoài vậy đó.

Sáng dậy, đầu, vai... khắp người đều đau nhức nó ngẩng lên đầu tóc bù xù, giặt mình vì tiếng cười phát ra từ cái laptop, trời ơi... sao hấn chưa tắt webcam chứ xấu hổ quá đi.

- Không cần che mặt, anh ngắm suốt đêm rồi!

- " Đồ đáng ghét! Ai cho anh nhìn lên em ngủ hả?"

Hấn nhấp một ngụm cà phê nhún vai.

- Là em tự cho anh ngắm mà!

- " Không nói với anh nữa, bye bye!"

Nó vẫy tay rồi tắt luôn vùng vắng vào nhà tắm. Hấn cười cười gấp chiếc laptop lại rồi khỏi khách sạn, chiều mới đến buổi dự thảo hấn tranh thủ đi vài vòng thành phố mua cái gì đó cho nó. Đi ngang qua cửa hàng bán giày lớn hấn chần chừ cũng đẩy cửa bước vào, Hấn để ý thấy nó rất thích sưu tập giày, ở nhà nó có hấn một ngăn chủ chốt đầy giày với đủ màu sắc họa tiết đẹp mắt. Nhìn quanh một lượt, Hấn bỗng dừng lại ở một đôi giày màu tím nhạt, họa tiết đơn giản thu hút sự chú ý của hấn ngắm nghía hồi lâu hấn quyết định lấy đôi này.

Trở về khách sạn cất đôi giày ngay ngăn vào hành lí, mai hấn sẽ tặng cho nó chắc chắn nó sẽ rất vui.

Thay đồ xong hấn bắt xe đến đón Jelly cùng đến dự hội thảo, dọc đường Jelly và Hấn bàn bạc khá nhiều ý tưởng hay ho.

Bỗng hần có dấu hiệu bất thường, sắc mặt trắng bệch, trán lại túa mồ hôi, một cơn đau dữ dội kéo đến, hần đã cố kìm chế nhưng không thể, Jelly ở bên cạnh hoảng hốt.

- Anh lại đau đầu nữa à?

Hần ôm đầu, cắn chặt môi cố gắng chịu đựng, cơn đau này không giống như những cơn đau trước đến rồi đi mà cứ dai dẳng làm đầu hần muốn nổ tung.

- Mau cho xe tới bệnh viện!

Vội hối thúc tài xế, Hần cứ ôm đầu mãi và như chịu không nổi nữa mà ngắt đi, Jelly hoảng sợ không biết phải làm sao chỉ biết hét lên.

- Tài xế anh lên một chút đi bạn tôi ngắt rồi!

Chiếc taxi phóng thật nhanh trên đường, đến bệnh viện Jelly vội vã chạy vào tìm bác sĩ, các bác sĩ chạy ra.

Hần được đưa đến phòng khám đặc biệt, Jelly ngồi bên ngoài lòng không khỏi lo lắng, đã hơn 1 tiếng rồi vẫn không thấy bác sĩ ra khỏi phòng cấp cứu. Một tiếng ting... cánh cửa mở ra Jelly vội chạy lại hỏi han.

- Sao rồi bác sĩ?

- Bạn cô đang hôn mê hai ngày sau mới có thể tỉnh lại, cô sang phòng tôi đi!

Jelly vội đi theo bác sĩ, khi đã ngồi ngay ngắn bác sĩ đưa ra một phong bì nói.

- Đây là bệnh án của bệnh nhân!

Jelly đưa tay nhận lấy từ từ mở ra, cô ngỡ ngàng như không tin vào mắt mình, dòng chữ ngay ngắn phía dưới bức hình chụp não, bác sĩ từ tốn.

- Cậu ta có một khối u ở não, tuy không phải là khối u ác tính nhưng vì là khối u ở não nên không thể xem thường, tốt nhất nên khuyên bạn cô sớm phẫu thuật!

- Vậy có nguy hiểm gì không bác sĩ?

Tay Jelly run run đặt tấm ảnh chụp xuống hỏi vị bác sĩ già.

- Nếu bây giờ phẫu thuật tỉ lệ thành công là 70% để càng lâu càng nguy hiểm.

Rời khỏi phòng của vị bác sĩ Jelly đi sang phòng bệnh của hần, đặt hồ sơ bệnh án xuống bàn cô kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, nhìn hần nằm trên giường sắc mặt nhợt nhạt cô cũng đau lòng, đầu đó có tiếng chuông điện thoại đang reo lên, Jelly nhìn sang bàn bên cạnh là điện thoại của hần người gọi không ai khác chính là nó, cô không biết có nên nhắc máy hay không, nếu nhắc máy nó hỏi hần đâu thì cô phải trả lời thế nào... thế là Jelly quyết định không nhắc máy, điện thoại cứ reo 2 lần 3 lần... 5 lần... và rồi không reo nữa.

Tối đó Jelly ở lại bệnh viện. Đến sáng hần vẫn chưa tỉnh, cô tranh thủ về khách sạn thay đồ rồi mua một ít cháo để khi hần tỉnh lại còn có mà ăn.

Khi Jelly quay trở lại đã hơn 11h trưa, cô đẩy cửa phòng bước vào đã thấy Hần đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới lòng đường, hồ sơ bệnh án đã được mở ra tất cả nằm rải rác trên bàn, cô đặt chỗ cháo xuống nói khẽ.

- Anh tỉnh lâu chưa? Có đói không tôi mua ít cháo rồi đây!

Hần im lặng, Jelly thở dài.

- Đã xem rồi đúng không?

Một tiếng ừ nhỏ của hần truyền đến tai Jelly, cô bước đến đứng bên cạnh hần, im lặng một lúc lâu mới nói.

- Phẫu thuật đi Huy tỉ lệ đến 70% đấy!

Tiếng Hần nhẹ nhàng.

- Chưa đến lúc!

- Còn chưa đến lúc gì nữa, anh định chờ đến khi nào, bác sĩ nói tỉ lệ càng ngày sẽ càng giảm đấy! Nghe tôi đi!

Jelly nói một hơi, cô thật không hiểu hần nói chưa đến lúc là đến lúc nào, chờ đến lúc chết hay sao..

- tỉ lệ cao thật đấy nhưng cô không thấy à nếu thất bại tôi sẽ phải mất hết trí nhớ. Hiểu Nhi cần tôi!

- Nhi sẽ hiểu cho anh mà!

Hần lắc đầu, nó hiểu nhưng nó sẽ không chịu nổi, hần không muốn làm nó lo lắng, lỡ như thất bại đồng nghĩa với việc Hần phải quên nó, điều đó là điều hần rất lo sợ.

- Vậy anh chết rồi cô ấy vui à!

- Tôi chưa an tâm, hãy để tôi làm cho cô ấy mạnh mẽ hơn đã!

Jelly không biết nên nói gì nữa đành im lặng.

Nó bất bật chuẩn bị tất cả các món ăn cho bữa tiệc kỉ niệm tối nay, nhưng lòng vẫn cứ có gì đó lo lắng lắm hôm qua nó gọi điện hần không nhắc máy hôm nay cũng không thấy gọi lại, nhưng rồi nó gạt bỏ hết mấy suy nghĩ vớ vẩn có lẽ hần đã lên máy bay. Bày biện tất cả ra bàn nó nhìn đồng hồ đã 5h rồi một chút nữa thôi nó sẽ gặp hần rồi, tâm trạng về nó lên phòng thay đồ chuẩn bị.

Tất cả xong xui nó xuống bàn ngồi chờ..... đồng hồ đã nhích sang số sáu, nó bèn cầm điện thoại lên gọi cho hần, có tiếng chuông reo nhưng reo mãi vẫn không ai nhắc máy, nó tắt máy tự nhủ có lẽ hần đang lái xe và tiếp tục chờ. Cứ thế thời gian dài đằng đẳng trôi qua hết số sáu và chuyển sang số bảy, nó lại gọi, gọi mãi vẫn là tiếng chuông khô khốc.....

- Nghe máy đi! Anh để Hiểu Nhi gọi mãi à!

Nhìn điện thoại trên bàn cứ reo mãi mà hần vẫn đứng đó Jelly bực bội nói nhưng hần chỉ trả lời.

- Tôi không biết phải đối diện với cô ấy như thế nào!

- Anh đấy chẳng lẽ không biết nói câu gì đấy để Hiểu Nhi không phải chờ sao?

Hần im lặng, Jelly bực bội đi ra ngoài luôn. Ở Việt Nam giờ này chắc cũng đã hơn chín giờ tối rồi, Hần đã thất hứa, đã trễ hẹn với nó chỉ mong là tắc kè gỗ ấy đừng chờ, hần không muốn trở về để nó nhìn thấy gương mặt khó coi này của mình.

- Anh là con cún mất rồi!

Nhìn cô gái trong điện thoại hần khẽ thì thầm

78. Chương 73: Anh Đã Nói Dối!

Nó khẽ ngẩng đầu dậy, cả người bủn rủn đau nhức, nhìn bàn ăn nguội lạnh vẫn còn nguyên vẹn, nhìn căn nhà vẫn vắng vẻ như suốt 1 tuần nay nó vẫn thế, vội vàng mở điện thoại nhưng trong lòng nó lại dâng lên nỗi thất vọng tràn trề không 1 cuộc gọi, không 1 tin nhắn... Chưa bao giờ Hần trễ hẹn với nó, chưa bao giờ Hần để nó phải chờ đợi lâu như thế, Hần đã hứa sẽ luôn là người chờ đợi nó sao bây giờ lại như thế này.... Nó bỗng cảm thấy rất bất an, chẳng lẽ Hần đã xảy ra chuyện gì rồi? Đầu óc nó rối rắm lắm cho đến khi chuông điện thoại reo lên, nhìn số máy nó hốt hẫ ần nút nghe, chưa kịp để bên kia alo nó đã tuôn một tràng.

- Sao giờ anh mới gọi lại? Có biết em chờ anh cả đêm không? Đã xảy ra chuyện gì thế.....

Nó đặt ra không biết bao nhiêu câu hỏi làm Hần nghe không kịp ngừng lại mất mấy giây hần nói.

-” Em muốn anh trả lời câu nào?”

Vì lo lắng quá lại giận nữa nên nó không ý thức cũng không cảm thấy sự khác lạ ở giọng nó và ngữ điệu của hần, không phải chất giọng trầm ấm đầy tự tin nữa mà thay vào đó là chất giọng trầm khàn, không khí chất, giọng nói đầy vẻ mệt mỏi.

- Trả lời tất cả!

Hắn lại im lặng một chút mới trả lời.

- " Anh có việc bận đột xuất! Mai mới về được, em đừng chờ!"

Sao nó lại cảm nhận được sự nặng nề nào đó trong 3 từ " Em đừng chờ!", 3 từ này của Hắn thế, nghe rất lạ.....

- Nếu anh không bị gì thì tốt rồi khi nào về cũng được!

- " Ừ!"

Tất máy nó trầm ngâm hồi lâu rồi cũng bắt đầu dọn dẹp, nó đổ tất cả các thức ăn mà ngày hôm qua đã tồn không biết bao nhiêu công sức bỏ ra chuẩn bị, dọn lòng là hắn chỉ bận thôi mà sẽ không có chuyện gì.

Đã bước vào mùa hè, năm học cũng đã kết thúc, bây giờ nó chỉ quanh quẩn ở nhà thôi, đi dạo một vòng ra sau vườn nó dừng lại ở những chậu bạch thiên hương mà mình trồng, hạt ngày nào nó gieo giờ đã thành cây con mất rồi, chẳng mấy chốc cây sẽ nở hoa thôi, nó lại chăm chỉ tưới nước cho chúng.

- Chuyến bay mang số hiệu A450 từ Roma, Italia đến Hồ Chí Minh, Việt Nam đã hạ cánh.... xin nhắc lại chuyến bay.....

Bóng dáng của Hắn và Jelly đang kéo hành lí tiến ra ngoài, ra đến xe Jelly hỏi.

- Tôi bắt taxi về khách sạn được rồi anh về nhà đi, hãy suy nghĩ thật kĩ nhé thời gian chẳng chờ anh đâu!

Hắn nhìn Jelly gật đầu, cô cười nhẹ rồi vẫy một chiếc taxi, Hắn cũng lên xe về nhà. Dừng lại ở cổng nhà, Hắn không vội nhấn chuông mà đưa mắt nhìn ngôi nhà đã hơn một tuần không trở về, nhà vẫn thế, chắc cô gái bên trong cũng vẫn thế chỉ khác là Hắn đã không còn là Hắn của một tuần trước nữa rồi. Ngày đi Hắn mang theo tình yêu, hình ảnh người con gái mình yêu với cả hi vọng, nhưng ngày trở về Hắn lại mang theo sự thất vọng cùng nỗi lo âu chẳng biết cách nào giải quyết. Mở cách cửa này ra, trở về bên nó rồi sao Hắn lại không cảm thấy vui nữa mà lại cảm thấy cả một nỗi buồn chẳng thể diễn tả thành lời, Hắn phải đối diện với nó thế nào đây? Qua kính chiếu hậu, gương mặt Hắn đã trở về bình thường.....

Mất mấy phút sau Hắn mới nhấn mở khóa, cánh cổng mở ra, chiếc xe từ từ tiến vào khuôn viên, xuống xe Hắn đi thẳng vào nhà, vào đến phòng khách đã thấy nó nằm ngủ ngon lành trên sofa, Hắn cố gắng đi rất khẽ và ngồi xuống bên cạnh nó. Trời đã xé chiều nên bên ngoài gió thổi vào rất mát, mấy sợi tóc tơ như đùa nghịch với gió bay bay, Hắn nhìn nó thật lâu, thật kĩ, ánh nhìn mang cả biển trời yêu thương, bàn tay Hắn vươn lên chạm vào gò má trắng hồng mịn màng của nó, mặt ai kia thoáng nhăn lại làm hắn cười khẽ, nó là thế ngủ rồi là say sưa đến cả có người ngồi bên cạnh chạm vào vẫn không hay biết. Và trong phút chốc Hắn thu tay lại, nụ cười tắt hẳn, lí trí đã trở về, lí trí nói cho hắn biết bản thân hắn không thể như ngày xưa che chở cho nó ,bảo vệ cho nó, lí trí nói với hắn về căn bệnh mà hắn đang phải đối mặt, lí trí nhắc nhở hắn nếu muốn người con gái này mạnh mẽ hơn Hắn buộc phải dừng lại những hành động quan tâm, những cử chỉ dịu dàng..... Hắn không thể cứ mãi để nó dựa dẫm vào mình nữa, sự bảo bọc, che chở ấy của hắn sẽ khiến nó yếu đuối hơn mà thôi, một ngày nào đó khi Hắn bất đắc dĩ không thể ở bên cạnh nó được nữa nó sẽ gục ngã mất. Hắn ngồi dựa đầu vào thành sofa, mắt khép hờ cuốn theo dòng suy nghĩ...

Nó từ từ mở mắt hơi giật mình vì Hắn đã ngồi bên cạnh từ bao giờ, nếu là thường ngày nó sẽ nhích lại gần hỏi thăm đủ thứ chuyện nhưng sao ngay lúc này nó cảm thấy hắn thật xa vời điều đó khiến nó dâng lên nỗi sợ hãi, thế là nó ngồi đấy đưa mắt nhìn hắn còn hắn cũng ngồi đấy im lặng và cảm nhận. Ít phút sau, nó khẽ cất tiếng.

- Anh về từ bao giờ thế? sao không gọi em ra đón?

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế nhàn nhạt mở miệng.

- Hai tiếng trước!

- Em ngủ lâu vậy sao?

Lúc này Hắn mới mở mắt ra nhìn nó gật nhẹ, nó đưa tay vỗ đầu than trách.

- Tối em không ngủ được sao? - Hắn buông một tiếng hỏi.

- Ủ! Hai hôm nay e hay mơ thấy gì kì lắm! Cảm giác thật tệ cứ như sắp có chuyện gì đó xảy ra vậy.

Câu nói của nó như xoáy vào tim gan Hấn, nếu như nó biết sự thật nó sẽ như thế nào đây, có lẽ sẽ buồn lắm, như vậy Hấn làm sao có thể nói với nó chứ... cứ để nó vô tư như vậy lo âu mình Hấn chịu là được rồi, nó đã chịu quá nhiều đau khổ rồi sau này hãy để Hấn gánh thêm phần của nó.

- Ngốc! Đừng suy nghĩ vớ vẩn sẽ không có chuyện gì đâu.

Nó cũng rất mong sẽ không có gì giống như lời Hấn nói nhưng mà lòng vẫn bộn bề suy nghĩ.

- Anh mệt rồi, lên phòng trước!

Nó nhìn theo bóng lưng thẳng tắp ấy bước từng bước lên bậc thang rồi khuất bóng sau cánh cửa.

Tối nó đang nằm đọc sách thì chuông điện thoại reo có tin nhắn mới, nó ban đầu cũng chẳng chú ý tới lắm vì đang mê mẩn với cuốn sách lắm nhưng mà tiếng chuông kia cứ reo mãi ba bốn tiếng khiến tâm hồn đang hòa nhập vào sách cũng nhảy ra ngoài. Tò mò cũng như bực bội xem người gửi là ai, nó đứng dậy với tay lấy cái điện thoại trên bàn, mở tin nhắn dòng chữ trong tin nhắn ấy khiến nó bất động mấy giây gương mặt nhẵn lại..... ” Cô rất tò mò về tôi đúng không? Khoan hãy biết tôi là ai, cô chỉ cần biết rằng từ đây về sau tôi sẽ bật mí cho cô biết nhiều điều hay ho về bạn trai của cô đấy! Đầu tiên tôi sẽ nói cho cô biết lúc ở Roma bạn trai cô đã đi cùng ai và làm gì nhé!”

dòng tin nhắn đầu tiên có nội dung như thế kèm theo mấy tấm ảnh, nó nhấp vào từng tấm ảnh, lòng dạ rối bời. Tấm ảnh thứ nhất chụp Hấn và Jelly đang đi ra từ khách sạn cười nói khá vui vẻ, tấm ảnh thứ hai chụp ở nhà hàng lúc hai người kề sát mặt lại với nhau nói điều gì đó, tấm thứ ba chụp Hấn đang ôm vai Jelly cả người của hấn như dựa hẳn vào cô ta, nó không thấy gương mặt của hai người vì chỉ chụp sau lưng thôi nhưng nó vẫn nhận ra bởi cái áo hấn đang mặc là do nó mua.... cứ thế mấy tấm sau đều là những cảnh Hấn và Jelly thân mật, tay nó run run mở tiếp dòng tin nhắn thứ hai.... ” Cảm giác của cô lúc này thế nào nhỉ? á chà tôi rất muốn biết nha! nói cho cô biết thêm một chuyện suốt hai ngày trước khi về nước tôi không hề thấy bạn trai cô xuất hiện hay rời khỏi khách sạn chỉ thấy cái cô gái người Hàn Quốc ấy đi vào rồi lại đi ra, rất đáng ngờ nha.... haha từ từ mà tìm hiểu đi nhé!”. Nó nắm chặt điện thoại, cả người rơi tự do xuống giường, mắt nó nhìn chăm chăm trần nhà, cố gắng tìm kiếm một điều gì sai trái ở những dòng tin nhắn kia và rồi nó bật dậy chạy sang phòng hấn, nó muốn biết sự thật.

cốc.... cốc... cốc....

cạch.. cánh cửa mở ra, nó đẩy hấn vào trong khi đã ngồi ở ghế nó kiềm chế lại cảm xúc hỗn loạn lúc này nhẹ nhàng hỏi.

- Anh đang làm gì vậy?

- Làm việc thôi!

Hấn đặt cốc nước xuống trả lời, nó suy nghĩ không biết nên nói gì dùng hết can đảm nó hỏi hấn.

- Nói cho em biết hai ngày trước anh bận gì thế? đến cả em gọi cũng không nhắc máy!

Câu hỏi này làm ánh mắt và sắc mặt Hấn thay đổi nhưng rất nhanh lại trở về bình thường tuy nhiên nó đã thấy điều đó làm nó đau lòng hơn, Hấn ít khi bị điều gì đó làm cho bản thân thay đổi sắc mặt vậy mà....

Sao tự nhiên nó lại hỏi về ngày hôm đó, chẳng lẽ nó biết điều gì sao? Có lẽ không chuyện Hấn bệnh chỉ có Jelly biết thôi, Jelly đã hứa sẽ không nói ra chần chẫn giữ lời vậy chắc đây chỉ là một câu hỏi bình thường thôi.

- Anh có việc phải trao đổi với các đối tác nên không về khách sạn, điện thoại anh bỏ quên ở khách sạn.

Nó im lặng đưa mắt ra cửa sổ, câu trả lời khiến nó hụt hẫng vô cùng, nó đã tin hấn sẽ nói thật ình biết thế nhưng thứ nó nhận được chỉ là một lời nói dối. Làm sao lại thế này? Hấn từ trước đến nay đều chưa hề nói dối nó ngoại trừ việc cha mẹ nó mất thôi, điều đó có thể hiểu được vì hấn sợ nó đau lòng nhưng còn lần này, sao hấn phải nói dối? Nhìn Hấn thật lâu nó buông một câu rồi trở về phòng, nó quyết định sẽ tin tưởng Hấn thêm một lần nữa.

- Sau này hãy cẩn thận một chút!

Hắn nhìn theo khó hiểu nó nói cẩn thận là cẩn thận chuyện gì? Thật kì lạ.

Suốt đêm đó có hai người trần trọc không ngủ..

Sáng khi thức dậy nó đã chẳng thấy hắn đâu cả, xuống bếp thì có một mảnh giấy dán trên tủ lạnh ” Em đói thì ăn trước, đừng chờ anh!” Lại là ba từ ấy, không hiểu sau nó rất ghét ba từ ấy, vo tròn mảnh giấy lại nó quăng thẳng vào sọt rác.

Một mình ở nhà buồn chán nó không biết phải làm gì, đi qua đi lại nó chợt nhớ đến quyển album mà lần hẹn hò đầu tiên nó và hắn đã chụp bên lục tìm xem đã để đâu, lục tung căn nhà lên vẫn không thấy nó bèn nhớ ra mình đã để ở phòng của hắn thế là nó mở cửa vào phòng hắn. Kéo ngăn tủ ra quyển album nằm ngay ngắn ở đó nó định cầm ra ngoài thì chợt nhìn thấy một cái túi quà rất đẹp được đặt ở bên cạnh bàn. Tò mò nó nán lại, cầm lên xem thử, hộp quà được gói khá cẩn thận giấy gói quà là màu tím đúng y như màu nó thích luôn, định tiếp tục mở ra xem nhưng rồi nó khựng lại... và đặt hộp quà trở về chỗ cũ, nó đóng cửa rời khỏi phòng hắn... nếu hắn mua tặng nó tự khắc sẽ mang đến cho nó thôi còn nếu như hắn đã để đó rồi thì chắc chắn không phải của nó, nói không chừng là của người khác.....

Cơm tối đã chuẩn bị xong xui nó xếp chén đĩa sẵn chờ hắn về, nhưng 15 phút.. 30 phút.... 1 tiếng sau vẫn không thấy hắn, đồng hồ chuyển từ số 7 sang số 8.... số 9... nó gật gà gật gù và bị giật mình bởi tiếng xe hơi ngoài cổng, một lúc sau hắn bước vào rồi lên thẳng phòng nó gọi với theo.

- Anh ăn gì chưa?

Bước chân hắn dừng lại, bỗng cơn đau lại kéo đến hắn nắm chặt lấy tay vịn nói nghe như có như không.

- Em ăn đi!

Rồi bước vội về phòng, hắn dựa lưng vào cửa ôm đầu, cả người từ từ trườn xuống, cơn đau càng ngày càng dữ dội hơn, hắn cảm giác như đầu mình sắp nổ tung vậy..... cơn đau bắt đầu dịu lại, hắn nằm hẳn xuống sàn ngẩng mặt lên trần nhà trắng sữa... Hắn rất muốn ở gần nó rất muốn được nó gọi ” anh” rồi ríu rít kể chuyện này chuyện kia, rất muốn quan tâm nó nhưng mà hắn sợ bản thân cứ gần nó sẽ không thể nào khiến nó mạnh mẽ được, cơn đau của hắn cũng không biết lúc nào sẽ bộc phát dữ dội như đang ở cạnh chắc chắn sẽ bị phát hiện bởi mỗi khi đau đầu gương mặt hắn lại trắng bệch khác hẳn với gương mặt trắng hồng như con gái ấy, hắn chỉ còn cách tránh mặt nó.

Cứ như vậy ngày nối tiếp ngày hắn thường rời khỏi nhà rất sớm và trở về lúc đèn đường đã rực rỡ. Nó và hắn chưa hề nói chuyện với nhau quá 10 câu, hắn đi thì vẫn còn ngủ lúc hắn về thì nó cũng đã chìm vào giấc ngủ, thế rồi chẳng biết sao nó cảm nhận thấy tình cảm giữa nó và hắn cứ nhạt dần nhạt dần và dường như rất xa cách. Nó không hiểu vì sao hắn cứ hay tránh mặt nó và càng trở nên lạnh lùng, kiệm lời hơn rất nhiều.

Hôm nay nó không ngủ được, cứ nằm trên giường lẩn qua lẩn lại mãi, vẫn chưa nghe tiếng xe của hắn trở về.....

Nó cứ nằm im đấy thời gian cứ trôi qua..... rất lâu sau khi mí mắt nó trĩu nặng gần chìm vào giấc ngủ thì cửa phòng kêu 1 tiếng cách làm nó giật mình tỉnh hẳn. Bóng dáng ai đó tiếng vào, nó cố gắng nằm im nhắm mắt lại, khi cảm nhận được hơi thở ấy đã đến rất gần, mùi hương này lâu lắm rồi nó mới ngửi được, mùi hương khiến nó an tâm rất nhiều. Hắn ngồi xuống cạnh giường nó không làm gì cả chỉ ngồi đó nhìn nó thật lâu, ánh nhìn làm ruột gan nó cũng nóng lên đến khi nó tưởng mình sẽ không chịu được nữa mà bật dậy thì một nụ hôn phủ xuống môi nó, trống ngực đánh liên hồi..... một lúc sau hắn rời khỏi, trước khi đi hắn thì thầm một câu làm nó đau lòng.

- Đây là cô gái mạnh mẽ như trước đây chưa có anh xuất hiện bên cạnh em!

Nước mắt nó trào ra, câu nói ấy có phải là câu nói báo hiệu sự chia tay hay không? Tại sao từ khi trở về từ Roma hắn lại thay đổi như vậy, chẳng lẽ hắn đã không còn yêu nó nữa, chẳng lẽ hắn đã yêu Jelly? Không phải đâu đúng không? Có ai nói cho nó biết không phải đi..... Nó nấc từng tiếng trong màn đêm tĩnh mịch mà không biết rằng sau cánh cửa có một người ngồi đó gương mặt thống khổ.

” Có những khi con người ta vẫn còn yêu nhau nhưng vẫn phải buông bỏ tình yêu của mình vì không thắng được hoàn cảnh và không thắng được cả nỗi cô đơn.”

79. Chương 74: Mỗi Quan Hệ Chẳng Thể Gọi Thành Tên.

” Khi bạn nhìn cuộc sống bằng lăng kính màu hồng bạn vẫn có thể thấy được những mảng đen lấp ló ở đâu đó....

Nhưng nếu bạn nhìn cuộc sống bằng lăng kính màu đen thì sẽ không bao giờ thấy màu hồng nào ẩn hiện cả....”

Hôm nay nó có hẹn với hai con bạn đi mua váy để cuối tuần dự sinh nhật của Quỳnh Anh, nhìn đồng hồ nó vội vã chạy xuống nhà, hẹn hai đứa bạn 9h mà bây giờ đã là 9h30, lần này thì lành ít dữ nhiều rồi. Xuống nhà nó đã thấy Hấn ngồi đấy xem tivi, định cất bước nhưng rồi nó chần chừ cuối cùng đành lên tiếng.

- Anh có bận không?

Hấn quay sang nhìn nó.

- Không. Sao vậy?

Tiến lại chỗ Hấn nó từ tốn nói, không quên nhìn phản ứng của Hấn cũng như chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt mà lâu rồi nó không có dịp lại gần. Hình như Hấn gầy đi thì phải khuôn mặt thon gọn hơn rất nhiều và có phần hốc hác chẳng giống lúc trước ngày nào cũng bị nó vỗ béo ăn tới căng bụng mới thôi.... chắc ở công ty Hấn lại bỏ bữa nữa rồi, Hấn có bệnh về dạ dày và bao tử nữa cứ thế này lại tái phát mất. Nó ngồi xuống cạnh Hấn đưa tay chạm vào khuôn mặt ấy..... nhưng đã bị bàn tay Hấn chặn lại.

- Bây giờ ngay cả chạm vào anh em cũng không thể sao?

- Em muốn ra ngoài à?

Hấn lảng tránh câu hỏi của nó, thở dài 1 tiếng nó bỏ tay xuống nói.

- Đi shopping! Nếu rảnh thì chở em đi!

- Ừ! Ra xe đợi anh!

Nó đi ngoài chờ hấn thay đồ rồi cả hai cùng đến Shop mà Vy và Linh hẹn, dọc đường chẳng ai nói với ai 1 câu nào, nó quay ra cửa sổ.... ngay giây phút nó quay đi bàn tay hấn xiết chặt vô lăng sắc mặt cũng thay đổi giá mà nó quay lại nó sẽ nhận ra sự khác thường ấy, giá mà nó quay lại mọi chuyện sẽ khác, nhưng nó đã không quay lại cho đến khi Hấn trở về bình thường.

Ngồi trong xe nó cảm giác sao con đường phía trước dài như vậy, chiếc xe này hình như chạy rất chậm, ngày trước mỗi khi lên xe được hấn chở đi đâu đó lòng nó vui lắm nó sẽ ngồi nói chuyện với hấn từ điểm xuất phát cho đến địa điểm luôn mà chẳng hay biết, mỗi lần xuống xe nó đều phàn nàn đi xe Hấn lái mà cứ như đi máy bay. Bây giờ chậm rồi đấy, mọi thứ đều chậm rồi mà sao nó lại cảm thấy tẻ nhạt thế này.....

Xe dừng lại ở một shop thời trang khá lớn, nó bước xuống xe cửa kính hạ xuống Hấn nhìn nó nói.

- Khi nào về gọi điện cho anh!

Nó gật đầu nhìn theo bóng chiếc xe xa dần rồi khuất dạng, đẩy cửa bước vào nó đưa mắt tìm kiếm bóng dáng hai con bạn.

- Nhi, lâu quá rồi không gặp đấy, trông em xinh hơn!

Một chị trông không giống nhân viên vì ăn mặc khá chất và xinh đẹp thấy nó thì ồ lên gọi rồi trầm trồ khen ngợi, nó nhìn chị cố gắng nhớ xem là ai, chị thấy nó có vẻ như quên mình thì than vãn.

- Con bé này, chị là Trúc Mi con gái của bố Dương bạn chú Khiêm đấy! lúc nhỏ có sang nhà chơi cùng mà em mau quên thế!

Giờ nó mới nhớ ra, nhìn chị từ đầu đến chân nó tấm tắc.

- Chị khác quá, em nhận không ra, ngày xưa có bao giờ thấy chị ăn mặc điệu đà thế này đâu!

Nghe nó nói chị cười sảng khoái.

- Ai rồi cũng khác mà em, cứ như ngày xưa chắc chị ế tới già mất!

Câu nói của chị làm gương mặt vốn rạng rỡ của nó dịu xuống vài phần, " ai rồi cũng khác mà em" từng câu từng chữ dội vào tâm trí nó, có thật là ai rồi cũng khác như chị ấy nói không? Hấn- người nó yêu hình như cũng khác xưa mất rồi.....

Vy và Linh từ đầu lao đến cắt ngang mạch suy nghĩ của nó.

- Chờ mày mãi, đã hẹn 9h mà bây giờ mới mới thấy mặt.

- Tao lay hoay nên quên mất.

Nó nhìn hai con bạn trưng ra bộ mặt hối lỗi làm hai đứa kia muốn trách cũng không được.

- Đi thôi tao thấy vậy kia hợp với mày lắm!

Vy kéo tay nó đi, nó ngoảnh lại vẫy tay với chị Mi, chị ấy nói với theo.

- Mua cho thoải mái đi, hôm nay chị không tính tiền 3 đứa!

Hai con bạn nó nghe vậy khoái chí lắm, cứ phải cảm ơn vị cứu tinh là nó đây.

- Này, mỗi lần tụi mày mua có tiếc tiền đâu sao hôm nay lại tiếc thế? - thấy lạ nó bèn hỏi.

- Tao bị cắt lương tháng này rồi! - Vy ủ rũ.

- Sao vậy? - nó ngạc nhiên hỏi.

Vy thở dài bắt đầu kể lể, nó nghe xong lắc đầu thì ra mẹ nhỏ bắt đi du học nhỏ không chịu nên bị cắt lương, làm sao nhỏ chịu đi bỏ lại Nam ở đây được chứ, tính Vy hay ghen nên có đi du học chắc nhỏ cũng bắt Nam bỏ vào vali đi cùng.

- Ê dừng lại, Cái vậy kia hợp với con Nhi đấy

Linh chỉ lên cái váy màu tím nhạt dài đến đầu gối, tay áo một bên có bên không theo kiểu chéo lên, nó ngẩng nhìn lắc đầu phản đối.

- Lần này đừng hòng dụ dỗ tao mặc mấy cái thứ đấy nữa!

- Thì lần trước mày vì Huy mới mặc vậy vậy lần này cũng không thể vì Huy à?

Vy chớp mắt nhìn nó, ánh mắt nó thoáng có một chút dao động, đúng là lần trước nó vì Hấn mới chịu mặc váy nhưng còn lần này có cần nữa không? Nếu nó mặc váy Hấn sẽ vẫn như xưa chứ..... chắc không thể nào, làm gì có cái chuyện buồn cười ấy xảy ra được.

- Tao không mặc đâu!

Nó cười nhẹ quay đầu bước đi, Vy và Linh quay sang nhìn nhau khó hiểu rồi cũng đuổi theo nó. Ngồi ở hàng ghế bên ngoài phòng thay đồ, nó với tay lấy một quyển tạp chí đọc trong lúc chờ hai con bạn thay đồ, bên ngoài có đôi trai gái khoát tay nhau đi vào, thấy nó Mỹ Linh kéo Quân đến chỗ nó cất tiếng chào hỏi.

- Trùng hợp thật đấy, cô cũng ở đây à!

Nghe có giọng nói nó bỏ tạp chí xuống nhìn hai người đối diện, bắt gặp ánh mắt lảng tránh của Quân nó thôi không nhìn nữa, hai tháng nay Quân hoàn toàn biến mất, nó chẳng bắt gặp cậu ở trường, không một cuộc gọi cũng không một tin nhắn, hình như cả cậu cũng muốn lảng tránh nó thì phải, tự hỏi nó đáng ghét đến vậy sao, Quân- người bạn, người anh trai mà nó yêu quý nhất quyết định lảng tránh nó bỏ mặc nó, giờ ngay cả người nó yêu nhất cũng bắt đầu bỏ mặc nó.....

- Ủ! Chào hai người!

- Gặp cô ở đây thì tốt quá! Mời cô thứ 6 tuần sau đến dự lễ đính hôn của tôi và Quân nhé!

Quân có nhìn thấy gương mặt nó xuất hiện một tia ngạc nhiên, nhưng rồi lại rất nhanh trở về bình thường, nhìn nó bây giờ lạ quá, cậu có cảm giác trong đôi mắt kia chất chứa cả một nỗi buồn nào đó khó có thể lí giải thành lời, cái vẻ lạnh lẽo, hoạt bát đâu mất rồi?

Nó đứng lên tiến lại gần mỉm cười nói, một nụ cười không mang theo cảm xúc gì cả, nụ cười làm Quân bất giác lo.

- Cảm ơn lời mời của cô, nếu tôi rảnh tôi sẽ đến, chúc mừng hai người!

Nó đẩy cửa ra khỏi Shop nhận một tin cho Vy, nó cầm tai nghe mở bản nhạc quen thuộc một mình lang thang trên con phố dọc ra bờ hồ.

Quân nhìn theo hướng nó rời đi, cậu nói với Mỹ Linh.

- Anh chợt nhớ có việc bận, em cứ thử chờ khi nào xong thì bắt taxi về nhé!

Nói rồi cậu vội vã đẩy cửa ra ngoài, Mỹ Linh tần ngần một lúc thì lấy điện thoại trong ví ra gọi điện cho ai đó, một lúc sau bên ngoài Shop một cô gái đeo kính mắt, lái chiếc mũ trần màu nâu đậu lại, vẫy tay với cô, Mỹ Linh lên xe cho An Nhiên đuổi theo Quân, An Nhiên nhìn vào chiếc điện của Mỹ Linh cười nói.

- Chị đặt thiết bị theo dõi sao?

- Anh ấy là chồng sắp cưới của chị việc này là việc nên làm mà!

An Nhiên giữ nụ cười cho xe chạy theo chấm đỏ đang nhấp nháy trên điện thoại.

Đi một vòng quanh hồ, nó rẽ hướng sang công viên, ngồi dưới gốc cây đa to lớn nó nhắm mắt cảm nhận tiếng lá xào xạc hòa cùng tiếng gió vi vu. Một dáng người ngồi xuống bên cạnh nó, hai người cùng im lặng để gió cuốn trôi những dòng suy nghĩ muộn phiền, để một phút quên đi những gì đang diễn ra xung quanh....

- Em buồn sao?

Giọng nói này nó nhận ra, chỉ thắc mắc sao cậu lại ở đây giờ này theo lẽ cậu phải ở bên cạnh Mỹ Linh chứ. Từ từ mở mắt, đúng là Quân đang ngồi cạnh nó, câu hỏi đầy vẻ quan tâm của Quân làm nó ấm lòng tuy rằng điều nó muốn không chỉ thế, câu hỏi này nó mong Hấn hỏi nó biết nhường nào.....

- Sao anh biết?

- Vì ở trước mặt anh em chưa hề che đây!

Quân nói rất đúng, trước mặt hai con bạn nó cố gắng tỏ ra rất bình thường vì sợ hai đứa nó lo, chúng nó đã có tình yêu của mình rồi nó không muốn vì mình mà làm chúng nó cũng buồn theo, chỉ khi một mình hay trước mặt cậu nó mới sống thật với cảm xúc của bản thân nhất có lẽ đơn giản là Quân mang lại cho nó sự ấm áp và tin tưởng nào đó giống như một người anh trai.

- Ngoài anh ấy ra, anh là người luôn nhìn thấu em!

Cậu cười nó lại nói tiếp.

- Anh biết không, trong lòng em anh ở một vị trí rất quan trọng đấy!

Cậu có nên vinh hạnh vì điều đó không nhỉ? Ừ thì một chút, ít ra cậu cũng là người quan trọng trong lòng nó chỉ là quan trọng theo một cách rất khác...

- Quan trọng bằng Huy chứ?

Nó nhìn Quân lắc đầu cười nhẹ.

- Hai người ở hai vị trí khác nhau, không thể đem ra so sánh!

Chỉ là buộc miệng hỏi vậy thôi chứ cậu biết chứ, đối với nó Hấn ở một vị trí rất đặc biệt rất quan trọng mà có thể chỉ phớt cả suy nghĩ và hành động của nó, còn cậu hình như chỉ làm nó suy nghĩ trong giây lát thôi, đó là sự khác biệt..

- Anh hỏi đùa đấy!

- Ừ, mà anh định đính hôn với Mỹ Linh thật sao?

Quân buồn hẳn đi, cậu đã suy nghĩ rất nhiều lần về việc này và rồi quyết định đồng ý, cậu cần một người kéo cậu ra khỏi tình yêu đơn phương mà cậu dành cho nó, một người có thể giữ chân cậu lại để những khi

nổi nhớ ủa về cậu không thể vùng dậy mà chạy đến tìm nó, cậu biết bản thân quá ích kỷ, làm như vậy sẽ khiến Mỹ Linh đau khổ hơn nhưng cậu có sự lựa chọn khác sao? Chỉ có Mỹ Linh mới khiến cậu thôi không nghĩ về nó..... nhưng hình như cậu nhầm rồi vì lúc này cậu đã bỏ lại Mỹ Linh để chạy đến bên cạnh nó...

- Anh cũng không biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai nữa.

- Nếu anh thật sự muốn thì đúng thôi!

Cậu có thực sự muốn không? Hình như không..... phải rồi cậu không thể ràng buộc mình với Mỹ Linh được làm như vậy chỉ khiến cậu và Mỹ Linh thêm đau khổ mà thôi.

- Đã xảy ra chuyện gì với em thế Nhi?

- Giá mà em biết chuyện gì đang xảy ra em đã không mệt mỏi thế này!

Nó khê dựa vào vai Quân nhắm mắt lại, khuôn mặt ai đó hiện ra.....

Xa xa có chiếc mũi trần đậu cạnh đấy, ánh mắt của Mỹ Linh sắc lại bàn tay nắm chặt lại mà vẫn còn run, hình ảnh phía trước khiến cô vô cùng tức giận cô đoán không sai cậu vẫn còn lưu luyến nó vậy tại sao lại quyết định cưới cô... An Nhiên ở bên cạnh cười khê lên tiếng châm thêm dầu vào lửa.

- Thật quá đáng, sao anh ấy có thể đối xử với chị như vậy? Em nghĩ không phải tại anh Quân đâu mà do con nhỏ đó cứ lượn lờ đấy, nó biết anh ấy yêu nó nên muốn phá hoại đây mà!

- Chị giao cho em toàn quyền xử lí nó.

Nụ cười của An Nhiên càng sâu....

Điện thoại trên bàn rung lên, Hấn với tay mở ra xem, lại là số điện thoại kia cũng là hình ảnh khá giống với lần trước nhân vật chính vẫn là nó và Quân nhưng lần này Hấn lại tỏ ra bình thường, ấn mấy chữ hấn gửi đi " Đừng phí sức nữa!". Tắt điện thoại Hấn quay lại với công việc cũng thôi không lo lắng đã có Quân đưa nó về rồi. Mặc dù vậy nhưng Hấn vẫn không yên tâm mà xuống nhà ngồi đợi nó, chỉ khi nhìn thấy nó Hấn mới yên lòng.

Nó trở về nhà khi mặt trời đã khuất dạng, bước ngang qua phòng khách nó thấy Hấn ngồi ở đó, bàn chân nó chần chừ rồi cũng rẽ bước tiến thẳng lên lầu. Đóng cửa phòng lại nó thả người xuống giường, cả cơ thể mỗi nhừ gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng, suốt buổi chiều nó chờ cuộc gọi hỏi thăm của hấn, chờ mãi điện thoại vẫn im lìm, Hấn đã không gọi....

Hôm nay là Cuối tuần cũng là sinh nhật của Quỳnh Anh, nó thay bộ đồ đơn giản make up nhẹ cầm theo hộp quà xuống nhà, Hấn đã chờ sẵn. Thấy nó không mặc váy mà chỉ mặc áo sơ mi và quần jean đơn giản khiến Hấn lấy làm lạ, vậy hôm nay nó đi Shopping làm gì thế?

- Váy của em đâu? Sao không mặc?

Nó đưa mắt nhìn Hấn đầy vẻ lạ lẫm, hôm nay Hấn lại quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh thế đấy, sao Hấn không quan tâm đến cảm nhận khác của nó chứ.

- Không cần thiết nữa! Đi thôi!

Dáng vẻ nhỏ nhắn của nó lướt qua hấn bước ra ngoài, Hấn tần ngần mất mấy giây rồi cũng bước theo nó.

Buổi tiệc được đãi ở nhà Quỳnh Anh cũng là nhà Nam, tiến vào khuôn viên biệt thự, xuống xe nó choáng ngợp bởi kiến trúc lồng lẩy của ngôi biệt thự 4 tầng, biệt thự to gấp đôi biệt thự của Hấn, lối đi được trang trí nào là hoa, bong bóng đèn lấp lánh, Quỳnh Anh và Hoàng đứng ở cửa ra vào để chào đón khách. Nhìn những cặp đôi xung quanh đều khoát tay nhau bước vào nó lại nhìn mình và Hấn, biết nó nghĩ gì Hấn đưa tay ra nói.

- Chúng ta vào thôi!

Nó luồn tay mình vào tay Hấn cả hai cùng tiến về phía Quỳnh Anh, đưa quà cho nhỏ nó mỉm cười.

- Sinh nhật vui vẻ nhé em gái, Chúc em ngày càng xinh hơn!

- Hi... cảm ơn chị! Anh chị vào trong nhà đi, hai cặp kia đang ở trong đấy!

Vừa đến trước cửa nhà đã nghe tiếng Vy oang oang cả một phòng khách.

- Tao bảo đảm với mày con Nhi nó mặc áo sơ mi với quần jean chắc luôn.

Linh há hốc miệng chỉ chỉ ra cửa Vy xoay người nhìn ra cười te tởn.

- Thấy chưa tao phán như thần ý!

Nó bỏ tay mình ra khỏi tay Hấn đi vào trong, Vy chạy ồa tới ôm nó mừng quýnh lên.

- Thương mày quá Nhi ạ, nhờ mày mà lần nào tao cá cược với con Linh cũng đều thắng!

Vy ôm chặt quá làm nó ngạt thở la ó cả lên.

- Bỏ tao ra.... trời ơi bỏ ra... ngạt thở!

Nghe thế Vy mới thôi không ôm nữa cả bọn cười phá lên trước biểu cảm ngộ nghĩnh của Vy.

Mọi người trở mắt nhìn nó và Hấn người ngồi một góc, mỗi lần hai đứa dính nhau như sam mà bây giờ như thế khiến ai nấy tò mò cất tiếng châm chọc.

- Sao thế lại giận hờn nhau à?

Người hỏi là Nam, nó thì ngồi bên trái Vy còn Hấn thì ngồi bên phải Nam, nó khẽ nhìn về phía Hấn rồi trả lời.

- Làm gì có, đang thi hành hình phạt thôi!

Cả bọn ồ lên, Hấn im lặng không nói gì, bọn nó tụ họp lại là nói chuyện không biết mệt, với lại nghĩ hè rồi nên ít gặp nhau càng làm cho chứng bệnh thích nói bộc phát mạnh mẽ, riêng Hấn vẫn im lặng hoặc nếu có cũng chỉ ầm ừ cho qua, nó cũng ít nói hơn thường ngày. Bữa tiệc bắt đầu bọn nó kéo nhau ra ngoài hết, mỗi cặp tản nhau ra mà đi,

Nó đi trước, Hấn đi sau cách nhau chỉ mấy bước chân mà gần như cả nửa vòng trái đất, Hấn cũng không biết tại sao bản thân lại chọn cách này để làm đau nó và làm đau cả chính mình, nếu bây giờ Hấn nói bản thân bị bệnh cần phải phẫu thuật nó sẽ thế nào? Ngạc nhiên, bất ngờ và rồi nó sẽ lo lắng và đau buồn..... nếu nó biết di chứng có thể sẽ cướp đi kí ức về nó trong hấn nó sẽ thế nào? Sợ hãi chứ? Hấn cũng sợ hãi lắm..... ừ thì thà để Hấn chết để được đem theo kí ức về nó sang thế giới bên kia vẫn hơn là đứng ngay trước mặt mà chẳng nhận ra nó... điều ấy đau khổ gấp trăm lần. Ừ hãy cứ để Hấn theo chân nó từ phía sau như thế này, như vậy cũng giống như ôm trọn nó vào lòng rồi....

Chợt một bóng dáng khác tiến lại phía nó và Hấn, nó lấy làm ngạc nhiên sao cô ấy lại ở đây, thì Quỳnh Anh chạy sang ríu rít gọi tên và ôm cô ấy vào lòng.

- Chị Jelly! Em cứ tưởng chị không đến!

- Sao lại không đến sinh nhật em gái được chứ!

Nó và Hấn cứ phải trở mắt nhìn hai người bọn họ chị em em em ấy, như nhận ra Quỳnh Anh kéo Jelly lại.

- Giới thiệu với hai anh chị đây là Jelly người Việt lai Hàn, là chị kết nghĩa của em. Giới thiệu với chị đây là....

Quỳnh Anh chưa kịp cất lời đã bị Jelly cắt ngang.

- Bọn chị quá quen nhau rồi không cần giới thiệu.

- Sao? Quen rồi á? Thế mà không nói sớm.....

- Ai bảo em chưa gì nữa đã chí chóc cả lên.

Jelly véo má Quỳnh Anh nhìn hai người bọn họ cực kì thân thiết.

- Thôi em đi chào mọi người, anh chị cứ từ từ nói chuyện nhé!

Quỳnh Anh rời đi, còn lại ba người, bầu không khí đặc quánh bủa vây, Jelly là người lên tiếng trước.

- Cô vẫn khỏe chứ?

- Ủ, vẫn vậy!

Nó cầm ly nước hoa quả ỉnh một ly và cho Jelly một ly, Jelly nhận lấy uống một ngụm.

- Tôi có mua quà tặng cô nhưng quên mang theo rồi! Hôm khác chúng ta đi uống nước nha!

- Cũng được!

Jelly luôn tỏ ra vô cùng thân thiện nhưng nó lại chẳng thể nào thân thiện hơn được, cứ nhìn thấy cô mấy tấm ảnh kia lại lờn quờn trong đầu nó, lại khiến nó nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của Hấn, nó không thể gần gũi cô được.

- Hai người nói chuyện nha, tôi đi vệ sinh một lát!

Nó rời đi, Jelly kéo tay hấn ra hành lang biệt thự, xác định không có ai cô hỏi.

- Hôm nay đã là ngày thứ 15 rồi đấy, anh định suy nghĩ đến bao giờ.

- Chưa biết! Tôi vẫn chưa muốn phẫu thuật!

Hấn nói vậy làm mặt Jelly nhăn lại rất khó coi.

- Nếu anh không mau phẫu thuật tôi sẽ nói cho Hiểu Nhi biết!

Chỉ có cách này mới khiến Hấn chịu suy nghĩ lại thôi, Jelly lúc nào cũng biết đánh thẳng vào tâm lý người khác .

- Cô không được cho Nhi biết, tôi sẽ sớm phẫu thuật thôi!

Hấn vịn hai bên vai của Jelly nhìn cô nói, Jelly thở dài gật đầu, bất ngờ cơn đau ập đến, Hấn dựa vào tường ôm đầu, gương mặt trong phút chốc trắng bệch, bỗng trong cơn đau Hấn nhìn thấy có một dáng người quen thuộc từ xa đang tiến lại gần, Hấn lo lắng không biết phải làm thế nào, không thể để nó nhìn thấy hấn trong bộ dạng này được, sec bị phát hiện mất, thế là bất đắc dĩ Hấn đánh liều ôm Jelly xoay cả người Hấn và Jelly lại đổi chỗ cho nhau, vội vàng nói với Jelly.

- Đứng im!

Nó bất động khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, người nó yêu đang ôm một cô gái khác tình tứ trước mặt nó, tấm lưng ấy, bóng dáng ấy khiến tim nó như bị ai đó cầm dao rạch vào từng đường từng đường rỉ máu, nó chịu đựng không nổi nữa mà xoay người chạy ra khỏi đó thật nhanh, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má..... nó nghe thấy tiếng đổ vỡ ở đâu đó, trong lồng ngực đang thắt chặt đau nhói.

Nó không biết rằng sau tấm lưng mà nó nhìn thấy là một gương mặt vô cùng nhợt nhạt, Hấn đang gục đầu trên vai Jelly để mặc cơn đau gặm nhấm.

Jelly không hiểu gì cho đến khi nhìn thấy bóng dáng nó chạy đi, cô vội đẩy Hấn ra quát.

- Anh điên rồi, sao có thể làm như vậy, Hiểu Nhi sẽ hiểu lầm mất, mau đuổi theo giải thích đi.

Hấn im lặng đứng đó, Jelly phát điên lên.

- Thật không thể hiểu nổi anh, làm như vậy Hiểu Nhi còn đau đớn hơn khi biết anh bị bệnh đấy!

Người con trai trước mặt vẫn lạnh nhạt như vậy.

- Được rồi, tôi mặc kệ anh! Tuần sau tôi về nước, sống hay chết anh tự lo đi.

Jelly bỏ đi, Hấn cười nhạt đâm một cái thật mạnh vào tường.

Đây là trò đùa của số mệnh phải không?

Nó cứ chạy cho đến khi đâm xầm vào một ai đó.

- Xin lỗi!

Không cần biết đối phương là ai, nó buông một câu xin lỗi rồi chạy đến một cái bàn trống ngồi. Mọi người đã vào chỗ sân khấu hết cả rồi, nơi đây thuộc về một mình nó, nhìn những chai rượu xếp đẹp mắt, nó quơ đại một chai mở nắp ra dốc tất cả vào miệng. Mùi vị đắng, chát, cay nồng như xé lưỡi đối với người mới uống lần đầu như nó, nhưng tất cả mùi vị ấy giống như tâm trạng của nó lúc này vậy, thế là nó cứ uống hết nửa chai rượu loại mạnh, cả người bắt đầu nóng lên. Một người nào đó cứ dõi theo nó suốt từ nãy đến giờ và cuối cùng không thể để yên được nữa mà tiến đến giật chai rượu ra khỏi tay nó.

- Trả.... cho... tôi....

Nó nói trong tiếng nấc, gương mặt ửng đỏ, Hấn đau lòng dìu nó ra xe.

- Bỏ.. tay ra... anh là ai??... định... ợ... định bắt cóc tôi à!

- Nói cho... anh biết nhé!... tôi có bạn trai rồi đấy hì hì.

Hấn không ngờ lúc nó say lại quậy như thế khó khăn lắm mới đưa nó ra đến xe, thắt dây an toàn vào Hấn cho xe chạy về nhà.

80. Chương 75: Lời Nói Tận Đáy Lòng....

Dìu nó vào trong nhà, Hấn với tay bật đèn mọi thứ trong phút chốc sáng rực lên và rõ dần, nó cứ lèm bèm câu gì đó mãi mà Hấn không nghe được, dìu nó lên cầu thang đột nhiên nó đẩy mạnh hấn ra cả người lao đảo rồi ngã xuống sàn còn Hấn chỉ đứng không vững mà lùi vài bước, thấy nó ngã Hấn vội bước tới định đỡ thì nó hét toán lên.

- Đừng lại gần tôi!

Một tay chống xuống đất nó tự mình loạng choạng đứng dậy nhưng vừa đứng dậy được lại ngã xuống trong hơi men nó vẫn cảm nhận được nỗi đau như cắt da cắt thịt không biết rằng đau do bị ngã hay đau vì lí do khác.

Nhìn thấy nó như vậy tim Hấn cứ nhói lên, mặc kệ nó có đẩy ra Hấn vẫn tiến đến đỡ nó dậy, lần này nó không đẩy Hấn ra mà vịn chặt lấy cánh tay Hấn đưa lên cắn một cái thật mạnh, nhìn thấy khuôn mặt Hấn nhăn lại nó hả hê lắm....

- Anh đau không? Haha.... Anh đau không?

Bỏ cánh tay Hấn xuống nó hỏi, Hấn chỉ biết im lặng nhìn nó bởi Hấn không biết phải nói gì khi chính mình lại gây ra cho nó một vết thương lòng lớn như vậy. Hấn càng im nó càng tức giận, đầu nó say nhưng thật sự rất tỉnh, ngay lúc này không hiểu sao nó lại tỉnh hơn bao giờ hết.

- Nói đi... anh nói cho tôi biết anh có đau không?

Lắc mạnh người Hấn nó cố gắng tìm ình một câu trả lời.

- Không đau.

Cái lắc đầu của Hấn làm nó cười lớn, một nụ cười chua chát làm sao, Hấn không đau nhưng nó đau, nó đã chọn cách tin tưởng Hấn trước hàng loạt tin nhắn vô danh kia, nó tin rằng đó chỉ là hiểu lầm hoặc có thể là cái bẫy phá hoại của ai đó nhưng sự tin tưởng của nó nhận lại được gì, chỉ là một sự thật đau lòng mà thôi, tình yêu không đủ lớn hay vì lí do gì Hấn lại đối xử với nó như thế. Vỗ mạnh vào lồng ngực nhiều cái liên tiếp nó nhìn thẳng mắt Hấn nói.

- Đúng người có trái tim sắt đá như anh thì làm sao biết đau.... nhưng anh biết không? Ở chỗ này của tôi rất đau.....

Nó đặt tay ở nơi ngực trái, giọng nói như nghẹn ứ nơi cổ họng, còn cách nào tàn nhẫn hơn không? tại sao không nói cho nó biết Hấn đã yêu Jelly như vậy sẽ không đau bằng tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ thân mật trước mặt mình, ai yêu sẽ hiểu cái cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào.....

Thấy nó như vậy Hấn đau lòng lắm, hình như Hấn sai rồi, người Hấn cần phải bảo vệ là nó thế sao bây giờ người làm nó tổn thương lại chính là Hấn thế này. Người con gái này đã chịu quá nhiều đau khổ rồi cố sao

Hắn lại không suy nghĩ mà chọn cách đó, cái cách mà làm cả hai cùng đau, cái cách mà giết chết tình yêu của hai người.

- Em say rồi về phòng nghỉ thôi!

Không muốn để nó suy nghĩ vớ vẩn thêm nữa, Hắn đỡ nó về phòng mặc cho nó vùng vẫy.

- Làm gì vậy?..... tôi.. không đi.... anh tránh ra... tôi bảo.. anh tránh ra mà.... hức.. hức... sao anh lại đối xử... với tôi như vậy?

Nó cứ thế vùng vẫy rồi khóc ngon lành, biết cứ như thế này tới mai cũng không đưa được nó về phòng, Hắn bèn cúi xuống bế nó lên, nó dúi đầu vào ngực áo Hắn nấc lên từng tiếng yếu ớt, bao nhiêu uất ức tủi hờn cứ thế tuôn ra thành nước mắt. Đặt nó xuống giường chưa kịp buông tay ra nó đã nhào đến ôm chặt lấy Hắn, định đẩy nó ra nhưng rồi Hắn lại không kiềm chế được tình cảm của bản thân mình mà cũng đưa tay ôm chặt lấy nó, thời gian cứ thế trôi qua.....

- Anh còn yêu em chứ?

Trong không gian im ắng giọng nói nhỏ xíu ấy cất lên mang theo cả sự hồ nghi, hi vọng và tình yêu.... Bàn tay đang ôm nó bỗng run lên, trả lời thế nào đây? Nếu nói có và giải thích thì Nó và Hắn sẽ trở về như trước đây nhưng những lời nói của bác sĩ đêm hôm qua đã nhắc nhở Hắn...

" Vị bác sĩ ngồi nhìn chăm chú bức ảnh chụp não mà Hắn vừa thực hiện, một lúc lâu thì lắc đầu nhìn Hắn bảo.

- Cháu đã biết về bệnh tình của mình rồi đúng không?

Hắn gật đầu, bác sĩ này tầm khoảng hơn 40 tuổi là bác sĩ chuyên khám bệnh cho gia đình Hắn, ông cũng đang điều trị bệnh tim cho cha Hắn, nhận được cái gật đầu ấy ông có vẻ ngạc nhiên.

- Nếu đã biết rồi vậy tại sao trước đây cháu không chịu phẫu thuật?

- Có việc riêng nên cháu chưa thể phẫu thuật được.

- Việc riêng gì mà quan trọng hơn cả tính mạng thế? cơ hội lên đến 70% lại không phẫu thuật, cháu đừng đùa giỡn với tính mạng của bản thân chứ, nếu ông Hiền mà biết chỉ có nước lên cơn đau tim chết mất.

Bác sĩ nói với vẻ khá tức giận, ông là bạn của ba Hắn từ nhỏ Hắn bị bệnh gì đều do một tay ông khám chữa đến hết thì thôi, ông không có con nên luôn xem Hắn như con trai, bây giờ biết được Hắn bệnh thế này ông rất đau lòng.

- Bác đừng nói cho cha cháu biết!

- Đã đến nước nào rồi mà còn giấu ông ấy, cháu có biết khối u trong đầu cháu đang phát triển theo hướng xấu đi ngày một nhanh không? tỉ lệ đã giảm xuống 60% rồi, nếu cứ kéo dài cháu sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn thở một cách khó nhọc, sao lại nhanh đến thế??"

Dòng hồi tưởng ngưng lại, Hắn nhìn cô gái ở trong lòng mình mà đau đớn trả lời.

- Xin lỗi em!

Nước mắt nó lại lăn dài câu xin lỗi này làm nó ngạt thở vô cùng, câu nói như một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim nó.... buông tay ra khỏi người Hắn nó nằm xuống xoay người vào trong, ngay lúc này nó muốn ngủ một giấc để quên đi tất cả. Rượu cứ từ từ ngấm vào khiến nó mơ hồ mí mắt sụp xuống, nơi khóe mắt còn vương những giọt nước trong suốt.

Hắn bước ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại, trở về phòng, Hắn không bật đèn lần mò đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao mênh mông phía trước.... cuộc đời vốn dĩ thật vô thường, những tưởng đã có được hạnh phúc nào ngờ trong phút chốc tất cả tan biến như chưa từng tồn tại.....

Sáng sớm Hấn đã dậy nấu bữa sáng cho nó vì sợ nó đói, cả ngày hôm qua nó chẳng ăn gì lại uống rượu nhiều như vậy, dọn xong xui Hấn nhìn lên trên tầng lầu, đã trễ vậy rồi mà nó vẫn chưa thức, lo lắng Hấn bèn lên phòng kêu nó.

Mở cửa bước vào, cả căn phòng im ắng lạ thường, theo lẽ nó phải nằm trên giường nhưng giường lại trống trải, chẳng thấy bóng dáng của nó đâu cả, Hấn chạy vội vào phòng tắm cũng không thấy, nó đã đi đâu? Chợt Hấn phát hiện có một tờ giấy đặt ngay ngắn trên bàn, cầm tờ giấy lên, mọi thứ xung quanh lặng lẽ lại....

” Huy à! Đừng đi tìm em.... tâm trạng của em lúc này rất rối! Hãy để cho em và cả anh nữa có thời gian suy nghĩ lại những chuyện đã qua. Khi nào em cảm thấy tâm trạng đã ổn định lại em sẽ gặp anh giải quyết hết tất cả!”

Tấm giấy nhỏ chỉ vồn vẹn vài dòng, đặt tờ giấy lại trên bàn, Hấn thả người xuống giường nơi vẫn còn mùi hương thoang thoảng đâu đó của nó, mùi hương trên người nó rất dễ chịu vì chúng đều là hương liệu thiên nhiên do nó tự làm ra... nó chẳng bao giờ sử dụng nước hoa nên mùi hương này là độc nhất vô nhị chỉ thuộc về mình nó thôi.

.....

-Nhi, mày ở đây à? làm tao tìm mệt chết được!

Tiếng Linh oang oang cả một góc sân, nó quay sang nhìn con bạn đang nhể nhại mồ hôi chắt tại trời nắng chang chang mà chạy vòng vòng tìm nó nên mới như vậy, kéo con bạn ngồi xuống bên cạnh.

- Có việc gì sao lại tìm tao gấp thế?

- Không thấy mày tao không yên tâm!

Linh điềm nhiên trả lời, Nhỏ nhớ đến hôm nó xách balo sang nhà nhỏ với gương mặt không một chút cảm xúc làm nhỏ sợ biết nhường nào, nhỏ có hỏi nhưng nó chỉ lắc đầu không nói, kể từ ngày hôm đó nó đều rất ít khi cười hay nói đùa như ngày xưa mà chỉ ngồi một mình trầm ngâm, nhiều khi gọi nó mấy tiếng nó mới giật mình trả lời. Linh cũng rất thắc mắc, có lần gọi Vy sang chơi để Vy tìm hiểu xem nó đã gặp phải chuyện gì nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án.

- Hôm nay không thấy con Vy sang chơi! - Nó hỏi Linh.

- Nó và anh Nam sang nhà Huy rồi, nghe nói có việc.

Linh lên nhìn phản ứng của nó, khi nhắc đến cái tên ấy gương mặt nó trông buồn hẳn, bây giờ Linh dám chắc nó như vậy là vì hấn.

- Thôi tao ra ngoài một chút!

Nó đứng lên tiến ra cổng, Linh nói với theo.

- Đi cẩn thận!

Tay nó lơ lửng vẫy vẫy ý nói yên tâm với Linh, bóng dáng nó khuất sau cánh cửa.

Tại nhà thờ.

Mọi người tụ họp về đây khá đông đủ, hôm nay là lễ đính hôn cũng như lễ cưới của Quân và Mỹ Linh. Hai đấng phụ mẫu đứng chào đón quan khách mà mặc mai hờn hờ có lẽ họ đã chờ ngày này khá lâu rồi.

Ai nấy đều vào chỗ ngồi ngay ngắn nói chuyện rôm rả chủ yếu là bàn về hai nhân vật chính ngày hôm nay. Quân đứng ở cuối lối đi, tiếng nhạc nổi lên, mấy cô phù dâu và phù rể nhí nhảnh đi trước tung bông tung kim tuyến lên khắp cả lối đi, mọi người vỗ tay cười tươi nhìn về phía cô dâu, Mỹ Linh mặc chiếc váy cưới màu trắng khoát tay cha mình tiến vào trong, trên môi cô là nụ cười rạng rỡ, chỉ một chút nữa thôi cô sẽ là vợ Quân, chỉ một chút nữa thôi người con trai ấy sẽ thuộc về cô mãi mãi.

Khi đã đứng trước mặt Tường Quân, cha cô đặt tay cô vào tay cậu dượng.

- Hôm nay ta giao Mỹ Linh cho con, mong con sẽ luôn yêu thương đứa con gái búng bình này của ta. Ta chúc hai đứa hạnh phúc bên nhau đến cuối đời.

Mỹ Linh xúc động nhìn cha mình, ôm ông một cái bầy tỏ tình cảm. Ông trở về chỗ ngồi, Mỹ Linh nhìn sang Quân mỉm cười hạnh phúc, đức cha hỏi.

- Phan Mỹ Linh, con có đồng ý lấy chàng trai làm chồng không? Dù sau này có đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?

Mỹ Linh trả lời ngay lập tức.

- Con đồng ý!

Đức cha nhìn sang Quân cất tiếng.

-Đỗ Tường Quân, con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ không? Dù sau này có đau khổ hay hạnh phúc, có ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?

Không gian im lặng theo Quân, gương mặt cậu cứ nhìn về phía trước không cảm xúc, đã một phút trôi qua cậu vẫn im như vậy, bên dưới bắt đầu có tiếng xì xầm, Mỹ Linh lo sợ khẽ lắc cánh tay cậu, Đức cha hỏi lại.

- Con có đồng ý không?

Quân nhìn về phía Cha mẹ đang ngồi ở phía dưới với gương mặt bất đắc dĩ rồi lại nhìn Mỹ Linh, cậu từ từ gỡ những ngón tay của cô ra.

- Xin lỗi anh không thể lấy em!

Cậu xoay người bước đi, cả kháng phòng nháo nhào lên, Ông Tường đứng chắn ngang ngăn Quân lại.

- Đi vào cho ta, hôm nay con phải lấy Mỹ Linh!

- Cha đừng ép con, con nói không thể lấy là không thể.

Né người sang một bên cậu bước nhanh ra khỏi lễ đường tiếng ông Tường quát vọng lên từ phía sau.

- Mày đứng lại đó, thằng con bất hiếu..... trời ơi!!

Mẹ Quân thấy ông quá giận lên cơn đột quỵ thì chết mất bèn chạy đến đỡ ông.

Mỹ Linh đứng chết lặng tại chỗ, mọi thứ ồn ào xung quanh ù đi trong tai cô, xoay người cô bước từng bước ra khỏi đó, mỗi bước đều nặng trĩu như đeo gông, cô không khóc gương mặt bình thản đến lạ.

Cha mẹ cô chạy đến.

- Con đi đâu vậy Linh?

Gỡ bàn tay của mẹ ra cô vùng chạy đi thật nhanh, cô không muốn ở đây một phút một giây nào nữa quả thật tàn nhẫn, Quân thật tàn nhẫn với cô, tại sao đến ngày hôm nay anh mới nói rằng không thể lấy cô để cô mất mặt trước bao nhiêu người thế này..... cô cứ chạy, chẳng biết mình chạy về đâu.

Nam và Vy ấn chuông cửa mãi chẳng thấy Hấn ra mở cửa, trời thì nắng chói chang cuối cùng Nam đành tự mở cửa vào trong.

Bước đến phòng khách, hai người hốt hoảng vội chạy về phía Hấn, khi hai người bước vào đã thấy Hấn nằm bất tỉnh dưới sàn, Nam vỗ nhẹ vào má Hấn.

- Huy, Huy tỉnh lại đi? Em sao vậy?

- Không được mau đưa cậu ấy đến bệnh viện ngay!

Vy nói vội giúp Nam đỡ Hấn ra xe, Nam đưa Hấn đến thẳng bác sĩ Minh bạn của ba Hấn. Cả hai ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ, ting... một cái, bác sĩ Minh bước ra.

- Nó bị làm sao vậy bác?

Nam lo lắng hỏi, chưa bao giờ anh thấy gương mặt Hấn nhợt nhạt đáng sợ như vậy.

- Vào trong đi!

Cả hai theo bác về phòng làm việc, cởi khẩu trang ra bác thở dài hỏi.

- Vậy là nó vẫn giấu mọi người sao?

- Thật ra là thế nào hả bác?

Nam nghe vậy linh cảm có chuyện gì đó không hay đã xảy ra với Hấn, Vy cũng căng thẳng không kém Hấn mà có chuyện gì nó làm sao mà sống.. nhờ đoán giữa hai người bọn họ đang có hiểu lầm rất lớn.

- Nó bị khối u ở não, tình hình đang rất xấu đi, bác bảo nó nhanh chóng phẫu thuật vì hiện giờ tỉ lệ vẫn còn đến 60% vậy mà nó cứ chần chừ mãi.

Bàn tay Nam lạnh đi khi nghe ông Minh nói, Vy há hốc miệng kinh ngạc rồi chuyển dần thành lo lắng hỏi.

- Vậy nếu phẫu thuật thất bại sẽ thế nào?

- Có thể sẽ mất trí nhớ! Tạm thời hay mãi mãi ta không dám chắc! Nhưng nếu phẫu thuật hãy mang nó sang Mỹ, tỉ lệ có thể sẽ cao hơn.

Vy bần rùn cả chân tay, sao Hấn lại bị cái khối u chết tiệt đấy chứ, Vy biết vì sao Hấn không chịu phẫu thuật rồi, Hấn cũng nghĩ giống nhỏ nếu thất bại có thể sẽ mất toàn bộ trí nhớ về mọi người và đặc biệt là nó, người mà hấn yêu nhất, làm sao Hấn lại chấp nhận được chứ? Như vậy thì nó vẫn chưa biết gì..

Cả hai trở về phòng bệnh thăm hấn, mở cửa đã thấy Hấn ngồi dậy mắt nhìn ra cửa sổ, Vy và Nam đau lòng ngồi xuống hai cái ghế bên cạnh.

- Sao lại giấu mọi người? Em sắp chết mới chịu nói phải không?

Nam tức giận nói lớn, Hấn im lặng không trả lời.

- Anh sẽ làm giấy đưa em sang Mỹ, em phẫu thuật ngay, không thể chậm trễ nữa.

- Nhi thế nào rồi?

Hấn chợt lên tiếng nhưng lại hỏi một câu không liên quan, Vy trả lời.

- Nó lạ lắm! Hai người đã xảy ra chuyện gì? Có phải cậu vì sợ Nhi biết nên đã làm nó hiểu lầm không?

- Không quan trọng nữa, Nhi sống tốt là được!

Lần này đến lượt Vy kích động.

- Tốt cái gì? Nó bây giờ giống như 1 đứa mất hồn vậy, suốt ngày ngồi trầm ngâm 1 mình, tôi nhìn thấy mà đau lòng lắm!

Hấn nghe Vy nói chân mày chau lại, nó vẫn chưa ổn định được tâm trạng hay sao, ừ nó đã nói khi nào ổn định được nó sẽ gọi cho Hấn mà, vậy để Hấn chờ cùng nó.... đến lúc đó phẫu thuật vẫn không muộn.

- Anh khoan hãy làm giấy, chờ thêm mấy ngày nữa đi!

Nam không biết phải nói gì mở cửa tức giận bỏ ra ngoài.

- Cậu nghỉ ngơi đi, tôi ra khuyên anh ấy!

- Đừng bao giờ nói cho Nhi biết!

Vy nhìn Hấn chần chừ rồi cũng gật đầu ra ngoài, căn phòng còn lại mỗi mình Hấn. Chợt điện thoại Hấn reo lên, nhìn số gọi đến Hấn bắt máy.

- Anh nghe!

- " Ra ngon đời đi, em đang ở đây!"

- Ừ, chờ anh!

Tắt máy, Hấn thay bộ đồ bệnh nhân ra, lái xe đến chỗ nó.

Từ xa đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nó ngồi bên cạnh cây lùn, Hấn tiến lại gần rồi cũng ngồi xuống. Cả hai cứ thế im lặng ngồi bên cạnh nhau, khoảng cách rất gần nhưng dường như rất xa, giữa hai người như có một khoảng cách vô hình không thể rút ngắn được... rất lâu sau nó mới nói.

- Cây lùn cao thêm 30cm rồi đấy! Nó lớn nhanh quá!

- Ủ, em sắp lùn hơn nó rồi đấy!

Nó quay sang nhe răng cười, nụ cười này sao lại buồn đến thế?

Chỉ mấy ngày không gặp sao nó cảm giác Hấn cứ gầy đi thế này, sắc mặt cũng không hồng hào nữa, Hấn bệnh sao?

- Lúc này anh ăn uống thất thương lắm phải không? Trông anh gầy đi rồi!

- Em cũng thế!

Nó cũng hơi gầy đi so với trước đây.

- Em giữ dáng đấy!

Buông một câu châm chọc, không gian lại trở về im lặng, nó cũng thôi không nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi bên cạnh hấn như thế, nó muốn biết xem lúc này trong trái tim mình đang cảm nhận thấy điều gì. Cả hai ngồi đến khi ánh nắng gay gắt của buổi trưa nhạt dần rồi tắt hẳn, hoàng hôn buông xuống.

- Hết một ngày rồi!

Tiếng nó cất lên đầy vẻ nuối tiếc, thật chẳng biết nó nuối tiếc điều gì?

- Nhi này, em ghét anh chứ?

- Không, em không ghét anh, cũng không ghét ai cả.....

Dừng một lúc nó nói tiếp.

- Em chỉ ghét bản thân mình thôi..... là do em luôn dựa dẫm vào anh nên làm cho anh chẳng thể buông tay em ra.

Nó đứng lên, Hấn cũng đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Hấn nó cười nói.

- Giờ em đã không còn dựa dẫm vào anh nữa rồi! Anh có thể buông tay em ra rồi đấy, hãy đi tìm tình yêu đích thực của mình đi, em không sao... em đã nói tâm trạng ổn sẽ tìm anh mà, giờ em tìm anh đủ chứng minh đã ổn!

Từng câu từng chữ của nó làm Hấn thống khổ vô cùng, đã rất muốn nó mạnh mẽ đừng xem Hấn là nhất nữa, vậy mà giờ đây lại không nỡ thế này.

- Chúng ta..... chia tay... anh nhé!

Nó nói ra câu này có cảm thấy dễ chịu không? Riêng hấn thì chẳng dễ chịu một chút nào, cảm giác lúc này thế nào nhỉ? Giống như bị nhấn chìm xuống nước, khó thở vô cùng.....

- Sau này nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, đừng hậu đậu nữa chẳng ai lo cho em mấy chuyện ấy đâu. Nhớ rằng dù sau này có bất cứ chuyện gì cũng đừng gục ngã nhé, em hãy vì bản thân mà sống thật tốt!

- Cho em ôm anh một cái được không?

Hấn dang tay ra ôm cô gái bé nhỏ phía trước vào lòng, ôm tình yêu duy nhất của mình, giá mà thời gian dừng lại.....

Nó ngăn bản thân không được khóc, rời khỏi vòng ôm ấm áp ấy, rời khỏi hơi ấm, vòng tay mà nó tin sẽ bảo vệ được mình suốt cả cuộc đời..... buông Hấn ra nó cố gắng nặn ra một nụ cười rạng rỡ nhất.

- Cùng xoay người bước về phía trước, đừng ngoảnh lại nhé!

Làm theo lời nó, cả hai xoay người bước về phía trước... Nó nhấc từng bước nặng trĩu, nước mắt cứ thế trào ra, đã quyết định buông tay mà sao lòng vẫn đau thế này, cứ bước đi nó sẽ xa Hấn..... có nên quay đầu lại không??? Không.... nó không muốn ở bên cạnh 1 người đã không còn yêu mình. " Hạnh phúc nhé Huy, Em yêu anh...."

Hấn ngẩng mặt lên trời cho nước mắt dừng tuôn, đau lắm như vẫn phải chịu thôi... " Em trước đây luôn xem anh là tất cả nhưng bây giờ anh chẳng là gì cả rồi, em đã có thể buông tay anh dễ dàng đến thế..... không sao, miễn em được hạnh phúc, sẽ có người yêu em hơn anh, hôm nay xa nhau biết khi nào gặp lại..."

"Cuộc đời, đáng buồn nhất là khi bạn gặp được một người rất đặc biệt, nhưng lại hiểu rằng không thể nào mãi mãi ở bên người ấy. Không sớm thì muộn, bạn cũng buộc phải buông tay.."

Quân thẳng gấp vì nhận ra 1 dáng hình quen thuộc đang bước trên vỉa hè, trông nó có vẻ không ổn, cậu vội xuống xe.

- Nhi...

Nó nhìn cậu nở một nụ cười nhẹ.

- Anh Quân....

Rồi dáng người ấy đổ rạp xuống nền đường lạnh lẽo, Quân hốt hoảng chạy lại.

- Em sao vậy? Nhi... Nhi..

Gọi mãi nó vẫn không tỉnh, cả người lạnh ngắt, Quân vội bế nó lên xe, đến bệnh viện.

81. Chương 76: Tai Nạn (1).

Xin lỗi mọi người.... vì sự bất tiện này... Gấu đang viết thì bấm nhầm vào nút đăng chương nên chương mới dở dang... mọi người đọc lại nhé!

.....

" Tình yêu như những nốt nhạc có lúc sôi nổi rạo rực, có lúc dịu êm nhẹ nhàng.... nhưng dẫu sao đi nữa nó vẫn làm trái tim của mỗi chúng ta tự hòa tấu nên một bản nhạc du dương đầy cảm xúc. Ừ thì thế là yêu!"

Đã ba ngày rồi nó vẫn hôn mê không tỉnh, trong cơn mê sảng nó luôn miệng gọi tên một người, tiếng gọi nghe thật thê lương biết mấy, Quân đau lòng đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt ấy, giá mà cậu có thể gánh chịu những tổn thương hay đau khổ nào đó mà nó đang chịu thì tốt quá.. nó sẽ chẳng thế này.

- H...U...Y..... Đừng.... đừng đi...!!!

Bàn tay nó nắm chặt lại như đang cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, nó vì sốt quá cao nên không tỉnh hay vì bản thân muốn trốn tránh nên nằm hôn mê như thế.

- Nhi à! Em mau tỉnh lại đi!

Quân nắm lấy bàn tay ấy giọng thì thầm, một lúc sau cậu khoát cái áo mỏng lái xe ra ngoài. Nơi Quân đến chính xác là nhà của Hấn, đến nơi cậu vội vã xuống xe ấn chuông cửa liên tiếp.

.. ting... tong...ting...tong....

Mãi đến 5 phút sau mới thấy bóng người ra mở cổng, cánh cổng vừa mở ra Hấn đã bị Quân đâm cho một cái rất mạnh mắt nhắm tịt ngã xuống sân, Quân đi thẳng vào nắm cổ áo kéo Hấn đứng dậy, ánh mắt cậu đỏ rực như muốn thiêu đốt người đối diện và một cú đấm nữa giáng xuống khuôn mặt vốn hoàn mỹ.

- Tại sao hả? Tôi đã nhường Hiểu Nhi cho cậu, vậy mà cậu không biết trân trọng em ấy. Cậu biết Hiểu Nhi vốn đã chịu quá nhiều đau khổ sao cậu nở lòng nào làm tổn thương em ấy? Nói! Tại sao??

Hấn đưa tay quệt nhẹ vết máu nhỏ ở khóe miệng, chống tay xuống đất đứng dậy.

- Có liên quan gì đến anh?

Câu hỏi làm Quân trừng mắt lên nhìn Hấn với vẻ mặt không thể nào đáng sợ hơn.

- Tất nhiên có liên quan!

- Nói tôi nghe xem?

Nhìn Quân với vẻ mặt rất bình thản xen lẫn một câu hỏi mang tính suy xét, Quân thẳng thắn nói.

- Tôi là bạn cũng là anh trai của Nhi tôi có trách nhiệm phải bảo vệ em gái mình.

Hấn gật gật đầu vỗ tay cùng một nụ cười nhếch mép, khó có thể hiểu được biểu cảm này của Hấn có ý gì.

- Nói hay lắm! Sao không nói anh cũng yêu Nhi như thế có vẻ hợp lí hơn.

- Đúng là tôi yêu Nhi nhưng khi biết Nhi yêu cậu tôi đã lựa chọn rút lui và cầu chúc hai người hạnh phúc. Tôi cứ tưởng Nhi ở bên cậu sẽ vui vẻ lắm nào ngờ.... cậu làm tôi quá thất vọng.

Nụ cười của Hấn cứng đờ, ánh mắt tĩnh lặng hẫng đi, nếu có sự lựa chọn khác Hấn đã không làm tổn thương nó.... chỉ trách số mệnh trêu đùa con người, gặp gỡ rồi lại chia li.

- Hãy ở bên cạnh chăm sóc cô ấy, yêu thương cô ấy.... yêu luôn phần của tôi!

Câu nói nhẹ tênh chẳng mang theo một chút trọng lượng nào nhưng người đối diện nào biết để nói ra những lời này Hấn đã phải cố gắng biết bao bởi chẳng ai gửi gắm người mình yêu cho một người con trai cũng yêu cô ấy cả trừ phi người đó là một tên ngốc.... vậy Hấn có phải là tên ngốc không?

- Điều đó là tất nhiên không cần cậu nhắc nhở. Tôi sẽ làm cô ấy quên đi một người vô tâm như cậu.

Quân lên xe phóng đi, làn đường chỉ còn những hạt bụi li ti, Hấn đứng đó rất lâu mắt dán vào một nơi bất định.

Trở về nhà, Quân chạy ngay lên phòng, mở cửa bước vào nó vẫn nằm đó gương mặt đã hồng hào lên đôi chút. Chợt điện thoại nó reo lên Quân nhìn dãy số rồi bắt máy.

- " Ê con kia mày chết đâu ba bốn hôm không về vậy? Chẳng lẽ làm lành với Huy rồi?"

Tiếng Linh oang oang, Quân nhăn mặt cười đáp.

- Anh Quân đây!

- " Ở sao anh lại cầm máy con Nhi? Nó đâu rồi?"

- Để anh gửi địa chỉ em sang thăm Nhi, Nhi hôn mê ba ngày vẫn chưa tỉnh.

Linh vừa nghe đã hét vào điện thoại.

- " Cái gì hôn mê á? Mau gửi địa chỉ ngay cho em"

Tất máy Quân nhận một tin cho Linh, đúng 30 phút sau chuông cửa nhà cậu reo ỉn ỏi. Mở cửa đã thấy Linh và Vy hốt hốt.

- Nó bị làm sao hả anh? Sao lại hôn mê lâu thế?

- Em vào đi! Nhi bị sốt cao nên dẫn đến mê sảng, sẽ sớm tỉnh thôi em đừng lo.

Nghe Quân trấn an gương mặt hai đứa cũng bớt căng thẳng hơn, cả hai kéo lên lầu thăm nó, nhìn thấy con bạn nằm trên giường mà hai đứa kia thấy xót xa, sao lại bệnh đến mức này chứ. Linh ngồi xuống bên cạnh nắm bàn tay nhỏ nhắn của nó mà nước mắt không biết từ đâu chảy ra, nhỏ có bao giờ mít ướt thế đâu chứ.....

- Mà làm sao nó lại ở nhà anh? - Vy thắc mắc.

- Đêm hôm đó anh đang chạy xe thì thấy Nhi đi bộ nên định dừng lại hỏi nào ngờ chưa được lại gần Nhi đã ngất đi, anh không biết làm sao nên đưa em ấy về đây!

Lòng Vy lại thắc mắc ba ngày trước chẳng phải là ngày Hấn nhập viện hay sao, chẳng lẽ Hấn đã gặp nó nói điều gì rồi..... có thể lắm chứ biểu hiện của Hấn rất lạ mà, không được Vy phải đi gặp Hấn để hỏi rõ ràng, thế là Vy quay đầu chạy thật nhanh ra ngoài.

- Vy... Vy...

Linh gọi với theo nhưng Vy đã rời đi. Lái xe được nửa đoạn đường thì điện thoại reo lên, là số của Nam nhỏ vội nghe máy.

- Em đây!

- " Vy à! em ghé qua nhà anh lấy một số giấy tờ anh để trong tủ đây! nhanh nhé!"

Giọng Nam đầy vẻ gấp gáp, Vy thấy lạ bèn hỏi.

- Có chuyện gì gấp sao anh?

- " Huy nó nhập viện rồi! bác sĩ bảo cần phải làm phẫu thuật trong tuần tới, em mang giấy tờ vào để anh làm hồ sơ tuần sau cho nó sang Mỹ ngay!"

- Được rồi em vào ngay đây, chờ em.

Vy tắt máy cho xe chạy thật nhanh đến nhà Nam, dọc đường nhỏ suy nghĩ đủ thứ chuyện tột tể tâm trạng cũng vì thế mà nặng nề hơn.. nhỏ lo cho Hấn một phần cũng lo cho nó, hai người bọn họ rốt cuộc sẽ ra sao đây? Đúng là làm người khác đứng ngồi không yên.

Vào đến bệnh viện đã thấy Nam đứng ở cửa chờ, khuôn mặt Nam không giấu được nỗi buồn bã, Vy đưa những giấy tờ cần thiết cho Nam vỗ vai an ủi anh.

- Không sao đâu đừng quá lo lắng, phẫu thuật xong rồi mọi chuyện sẽ ổn!

Nam nhìn Vy thì nhận được một nụ cười và cái gật đầu của nhỏ làm anh yên tâm hơn.

- Ủ, để anh đi gặp bác sĩ, em vào thăm nó đi!

Vy gật đầu, nhỏ trở về phòng bệnh, người trên giường bệnh có vẻ như đã ngủ say, Vy cố gắng đi thật nhẹ nhàng.....

- Tôi chưa ngủ!

Giật mình vì giọng nói phát ra, nhìn sang đã thấy Hấn mở mắt Vy đành cười 1 cái kéo cái ghế lại ngồi gần.

- Cậu thấy trong người thế nào? - Vy hỏi hang

- Cũng vậy thôi!

Có ai bệnh mà như Hấn không, mặt mày rất bình thản ngữ điệu như chẳng hề quan tâm đến.

- Anh Nam đi làm giấy rồi trễ nhất là tuần sau cậu sẽ sang Mỹ phẫu thuật.

Hấn im lặng không nói gì, ánh mắt trầm ngâm nhìn thẳng, Vy đấu tranh tư tưởng kịch liệt cuối cùng cũng quyết định mở miệng hỏi.

- Cậu và.... Nhi...

- Chia tay rồi!

Chưa đợi Vy hỏi hết câu Hấn đã trả lời, Vy lén nhìn phản ứng của Hấn buông một câu.

- Chia tay.... cậu chẳng buồn sao?

Hấn chỉ cười nhẹ đáp.

- Đã đi đến bước đường này còn buồn được sao.

Vy định nói gì đó nhưng Nam đã đẩy cửa bước vào nên đành thôi, ngồi xuống ghế Vy rót cho anh cốc nước mát, uống xong anh từ tốn nói.

- Anh làm thủ tục đầy đủ rồi, em nằm đây nghỉ ngơi hai ngày sau chúng ta sang Mỹ!

- Ủ!

Hắn gật đầu, chẳng còn gì để hắn lo âu nữa nó đã có Quân chăm sóc, dù cho cuộc phẫu thuật có thất bại cũng chẳng sao nữa, Hắn mệt rồi... tất cả đặt xuống thôi.... chỉ là có một chút không nở, đã dặn lòng là buông tình cảm ấy xuống đi có như thế nó mới không đau buồn khi Hắn không còn ở bên cạnh nữa, phải cố gắng vô tâm nhưng lòng lại mềm nhũn ra mỗi khi gương mặt ấy hiện lên trong tiềm thức. Người ta nói muốn yêu một người thì dễ lắm nhưng để quên đi một người có khi phải mất cả một cuộc đời, ừ thế cũng được cầu mong ông trời đừng để Hắn quên đi nó cho dù phải sống với kí ức về nó suốt đời cũng được chẳng sao cả, Hắn cam tâm tình nguyện.

.....

” Chẳng có con đường nào đều trải đầy những hoa hồng.....”

Hai ngày sau.

Sáng tinh mơ, tiếng chim hót líu lo ngoài vườn như bản giao hưởng của buổi bình minh đón chào ngày mới.

Trong phòng một cô gái từ từ mở mắt dậy, cảnh vật lạ lẫm xung quanh làm nó hơi chau mày lại, chống tay xuống giường nó cố gắng ngồi dậy, đầu óc khá choáng váng một chút sức lực cũng chẳng có, nó tự hỏi bản thân bị làm sao thế này?

Định bước xuống giường nhưng đôi chân mềm nhũn, cánh cửa kêu một cái cạch.... Quân bước vào thấy nó tỉnh lại Quân vội chạy lại.

- Cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Anh lo chết đi được... em cảm thấy trong người thế nào nói anh nghe xem.

- Em... em hơi nhức đầu một tí, sao cả người em lại không có một chút sức lực nào vậy anh? Em nằm đây bao lâu rồi!

Nó ôm đầu cất tiếng yếu ớt, Quân vào trong lấy cho nó cái khăn lau mặt cùng 1 chậu nước ấm.

- Em hôn mê năm ngày rồi, rửa mặt đi cho tỉnh! Tại em bệnh nên thế thôi, ăn chút gì là khỏe ngay mà!

Gật đầu với Quân nó lau nhẹ mặt, Quân dìu nó xuống phòng khách còn mình thì xuống bếp nấu gì đó. Nó nhìn ngó xung quanh, căn nhà này rất đẹp nhưng tất cả vật dụng nội thất đều đối ngược với căn nhà ấy.... nơi mà nó xem là căn nhà thứ hai của mình. Không biết người ấy thế nào rồi? Chắc chẳng nhớ gì nó nữa đâu, nó phải quên đi thôi, Hắn đã có người để yêu thương rồi!

Quân đặt trước mặt nó một tô cháo cá nghi ngút khói, nó nhìn Quân mỉm cười rồi nhắc muống lên ăn, mùi vị của tô cháo này chẳng quen thuộc chút nào, trong lòng bất giác nhớ đến tô cháo thịt băm mà Hắn đã làm cho nó ăn miệng lại trở nên đắng ngắt, dù thế nhưng nó vẫn cố nuốt vì sợ Quân buồn mặc dù cháo cá là món nó ghét nhất nhưng biết làm sao đây.... Quân đã vì nó mà vất vả công làm nó chẳng thể phụ tấm lòng của cậu.

Ăn xong Quân đưa nó vài viên thuốc, nó nhìn những viên thuốc đủ màu sắc trong lòng bàn tay suy nghĩ hồi lâu thì cho vào miệng nuốt, uống thật nhiều nước vào vẫn thấy đắng..... nó nhớ đến que kẹo mút có vị ngọt của dâu, của chocolate mà Hắn vẫn thường đưa cho nó mỗi khi nó làm nũng chẳng chịu uống thuốc, bây giờ chẳng còn có Hắn bên cạnh nó phải cố gắng nuốt cái thứ đắng ngắt ấy.....

Đúng như Quân nói nó ăn cháo và uống thuốc xong thì cảm thấy đỡ hẳn, nó đã có thể đi dạo xung quanh khuôn viên nhà Quân rồi. Nhìn những khóm hoa rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời nó cười nhẹ thế rồi lại bất chợt nhớ đến những chậu bạch thiên hương chưa kịp nở hoa mà lòng lại trùng xuống, chắc nó chẳng còn có dịp để trở về đây ngắm những nhánh hoa bạch thiên hương trắng muốt, hương thơm phảng phất cả một góc trời ấy rồi..... Ủ thì có tiếc nuối!

Quân đang loay hoay dọn mấy thứ lặt vặt cho nó để chiều còn đưa nó về thì chuông điện thoại nó reo lên là Vy gọi, cậu định mang xuống cho nó nhưng lại thấy là Vy gọi nghe máy chắc cũng không sao với lại nó đang ở dưới vườn nữa nên cậu đành bắt máy, chưa kịp alo đã nghe tiếng Vy nói với về vội vàng.

-” Nhi à! nghe anh Quân bảo mày tỉnh rồi à? khỏe chưa? nếu khỏe thì nghe tao nói này.... Huy... cậu ấy bị khối u não... mày tới ngay bệnh viện thăm Huy đi tối nay cậu ấy phải sang Mỹ phẫu thuật rồi! ”

Những gì Vy nói Quân đều nghe rõ ràng từng câu một không bỏ sót thứ gì, cảm giác của cậu bây giờ là bất ngờ... quá bất ngờ.... tại sao lại có thể chứ, Hấn bị khối u não.. chuyện này là thật sao? Vậy sao Hấn không nói ra mà giấu diếm tất cả mọi người thế này, chính nó cũng không biết. Giờ cậu đã hiểu câu nói cuối cùng mà sáng nay hấn đã nói với cậu rồi.... con người này.. sao lại tự mình chịu tất cả thế này.

- “Nhi mày có nghe tao nói không?”

Cậu buông điện thoại xuống vội chạy ngay xuống vườn, nhìn thấy nó đang vui vẻ ngắm những bông hoa cậu lại chần chừ chẳng biết nên nói với nó chuyện này như thế nào... nếu nói thẳng ra chắc nó sốc lắm, nhưng nếu không nói thì nó và Hấn cứ hiểu lầm nhau như thế, Hấn sắp sang Mỹ rồi.... rốt cuộc thì có nên nói hay không?

- Nhi!

Quân buông tiếng gọi nó quay sang mỉm cười vẫy tay với cậu, khi cậu đã tiến lại gần nó chỉ những khóm hoa hoi.

- Anh trông chúng à?

- Không phải , là mẹ anh trông!

Nó à lên một cái tiếp tục ngắm những bông hoa, Quân chần chừ gọi.

- Nhi này.... Huy...

- Đừng nhắc đến tên người ấy nữa, đối với em người ấy đã chẳng còn liên quan.

Ánh mắt nó khác lạ cắt ngang lời Quân, nó đã nói vậy cậu biết mở lời như thế nào nữa, thôi để cậu vào thăm Hấn rồi tính tiếp.

- Anh ra ngoài một chút, em nghỉ ngơi nhé!

Nó gật đầu, Quân lên xe chạy ra khỏi nhà. Khi xe Quân vừa ra khỏi một chiếc xe khác dừng lại trước cổng nhà, từ trong xe một cô gái đeo kính che hết nửa khuôn mặt, cô ta mặc một chiếc váy đen bó sát đưa tay nhấn chuông cửa, nghe tiếng chuông nó lắc đầu chạy ra thăm nghĩ chắc Quân lại quên mang theo thứ gì rồi. Vừa mở cổng nó hơi ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt.

- Hay nhỉ? nhà chồng tôi mà cô ngang nhiên tung tăng vậy ư?

Mỹ Linh gỡ bỏ kính xuống nhìn nó mĩa mai cùng với đó là một sự tức giận không biểu lộ ra ngoài, nó im lặng chẳng nói năng gì, cô ta đi thẳng vào nhà rất tự nhiên, nó nhìn theo rồi đóng cổng đi vào.

Nó xuống bếp rót hai cốc nước, một cốc đặt ngay trước mặt Mỹ Linh, cô ta cười nói.

- Sao lại là khách rót nước cho chủ thế này! hơi ngược đấy!

- Cô không cần mĩa mai tôi như thế, chiều này tôi sẽ rời khỏi đây!

- Ồ! ở những năm ngày chắc chán rồi à?

Nó lại im lặng không trả lời, Mỹ Linh vẫn luôn giữ nụ cười nhìn nó, cô ta chỉ sang phía sau nơi có treo một bức tranh cất giọng.

- Đùa với cô thôi, tôi tin chồng tôi không làm chuyện gì có lỗi với tôi đâu, cô biết bức tranh ấy không?

Nó tò mò hướng mắt về phía bức tranh mà Mỹ Linh đang chỉ, ngay lúc nó quay đi một viên thuốc nhỏ xíu rơi ngay vào cốc nước nó, Mỹ Linh cười hiểm độc tiếp tục nói.

- Anh ấy đã tự tay đến nơi triển lãm đặt cho tôi đấy, bấy nhiêu cũng đủ nói lên tình cảm anh ấy dành cho tôi rồi!

- Chuyện của hai người không cần kể tôi nghe đâu!

Quay lại nhìn Mỹ Linh nó nói với vẻ không quan tâm làm Mỹ Linh tức lắm nhưng rồi nhanh chóng vui trở lại khi nó nhắc cốc nước lên uống một ngụm.

Quân tiến lại chỗ y tá trực hỏi.

- Cô y tá cho hỏi bệnh nhân tên Phạm Khắc Huy ở phòng nào vậy?

- Anh chờ chút!

Cô y tá tìm trong danh sách một lúc thì ngẩng đầu nhìn Quân cười nói.

- Ở phòng 123, anh đi thang lên lầu 4 rồi quẹo trái!

- Cảm ơn!

Quân gật đầu chạy ngay vào thang máy, đứng trước cửa phòng bệnh cậu hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào, Hấn đang ngồi dựa lưng vào thành giường thấy Quân bước vào ánh mắt có chút ngạc nhiên, bỏ qua ánh mắt ấy của Hấn Quân ngồi xuống.

- Cậu bệnh như thế mà vẫn im lặng à? Sao lúc sáng không nói cho tôi biết... nếu tôi biết... tôi....

- Nói ra có thay đổi được gì không?

Hấn cười nhìn Quân một nụ cười nhẹ bằng chẳng giống người bị bệnh khối u não một chút nào, Quân có hơi chút chạnh lòng.

- Cậu định cứ thế mà đi chẳng nói một tiếng với Hiểu Nhi sao?

Một cái lắc đầu nhẹ.

- Cứ coi như anh chưa biết gì đi! Hiểu Nhi giao lại cho anh, ở bệnh cạnh một người sống chết chưa rõ như tôi cô ấy sẽ khổ lắm!

Lần đầu tiên Quân được tận mắt thấy một người con trai yêu thương và hi sinh thầm lặng thế này, chỉ là sao ông trời nỡ đối xử với người tốt như vậy, nó và Hấn đều là những người tốt ấy thế mà lại rơi vào hoàn cảnh này.

- Bây giờ cậu lên máy bay?

- 8h tối!

Đang ngồi nói chuyện chợt điện thoại của Hấn và Quân đồng loạt reo lên, hai người nhìn nhau tỏ ý lạ lùng vậy rồi mỗi người mở điện thoại ra xem, một tin nhắn được gửi đến với nội dung " Xin chào! người yêu ngu ngốc của các người đang ở trong tay tôi, muốn cứu cô ta thì đến ngay địa chỉ xxxxxxxx này ngay lập tức! tôi cho các người 30 phút" bên dưới còn kèm theo bức ảnh nó nằm bất tỉnh trên ghế sofa, đọc xong gương mặt Hấn và Quân hoảng loạn, cả hai đều nhận được tin nhắn với cùng một nội dung, tin nhắn lại được gửi từ số của nó, đây chẳng phải là chuyện đùa.

- Mau đi thôi!

Hấn giật phắt kim truyền nước bước xuống giường lòng dạ rối bời, Quân thấy Hấn định lao ra ngoài thì ngăn lại.

- Để tôi đi, cậu bệnh thế này thì nên ở lại nghỉ ngơi đi, 8h còn lên máy bay đấy!

Trước sự can ngăn của Quân Hấn vẫn một mực không chịu ở lại.

- Không được... tôi phải đi tìm cô ấy!

- Cậu phải phẫu thuật, có tôi đi chẳng lẽ cậu vẫn chưa an tâm?

- NẾU CÔ ẤY KHÔNG CÒN TÔI CHẴNG CẦN PHẪU THUẬT LÀM GÌ!

Hấn giật tay mình ra khỏi tay Quân gắt lên rồi mở cửa chạy nhanh ra ngoài, Quân vội vã đuổi theo, ra đến bãi đỗ xe Hấn cứ chạy như điên tìm chiếc xe của mình không biết đang nằm ở chỗ nào, tìm thấy lại phát hiện ra bản thân không mang theo khóa xe, Quân thấy Hấn cứ rối lên như thế thì giữ hấn lại.

- Cậu bình tĩnh! Đi xe của tôi đi!

Thật trùng hợp làm sao khi xe của Quân đỗ cạnh xe của Hấn, hai chiếc xe lại cùng một kiểu và cùng một màu nếu không có khóa xe chắc chắn sẽ bị nhầm ngay, nhưng Quân và Hấn lại không để ý đến chuyện này lắm trong lòng cả hai lúc này rối rắm vô cùng nào còn thời gian để ý đến chiếc xe nữa. Hai người lên xe, người cầm lái là Quân Hấn ngồi ở ghế lái bên cạnh trên người vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân, đây là lần thứ hai Hấn mặc như thế này đi cứu nó, Quân nhìn sang Hấn rồi cho xe chạy ra khỏi bệnh viện đến địa chỉ như trong tin nhắn. Chiếc xe vừa rời đi một dáng người nấp ở một góc khuất bước ra, cậu ta nhìn sang chiếc xe còn lại thì hốt hoảng mở điện thoại ra gọi cho ai đó.

Nó mở mắt nhìn trần nhà màu xám, giật mình bật dậy thì thấy Mỹ Linh ngồi ở phía đối diện bên cạnh còn có cả An Nhiên, cả hai thấy nó tỉnh dậy thì mỉm cười.

- Ngủ một giấc ngon lành nhỉ?

- Cô sao lại ở đây?

Trước câu hỏi của An Nhiên nó lại hỏi một câu khác, cô ta nhún vai.

- Sao tôi lại không thể ở đây!

Nó ngừng lại suy nghĩ, lúc này nó đang nói chuyện với Mỹ Linh mà sao lại ngủ quên được, chuyện này làm sao có thể, nhìn hai người bọn họ trong đầu nó dấy lên nhiều suy nghĩ không hay lắm.

- Rốt cuộc các cô đang định làm gì?

- Hahaha.....

Cả hai người bọn họ bật cười, bỗng Mỹ Linh đứng lên nắm chặt lấy cánh tay nó trừng mắt nói như quát.

- Mày còn giả ngu với tao..... nếu không có mày Quân sẽ không bỏ rơi tao ngay tại nhà thờ trong ngày cưới như thế... nếu không tại mày có lẽ anh ấy đã yêu tao... tại sao? tại sao mày lại chen chân vào cuộc sống của tao và Quân.... TẠI SAO HẢ? MÀY ĐÃ CƯỚP ĐI CHỒNG CỦA TAO!

Nó đau đến chảy nước mắt, Mỹ Linh nắm chặt quá với sức lực hiện giờ nó chẳng thể phản kháng được.

- Tôi không cướp của cô cái gì cả, yêu cô, lấy cô là do anh ấy quyết định.

CHÁT...

Một cái tát giáng xuống khuôn mặt nó dấu tay còn in rõ, nó ôm lấy một bên má bị tát liếc nhìn Mỹ Linh.

- Cô dám đánh tôi? cô lấy tư cách gì đánh tôi?

- Tao thích thì cứ đánh.... nói cho mày biết một tin cực kì tốt lành, người yêu của mày Phạm Khắc Huy và... Đỗ Tường Quân cái tên phản bội ấy đã bị tao dụ lên núi rồi.. haizz cũng nhờ mày ngủ ngon quá làm họ tưởng mày bị bắt nhốt thật.

Nó nghe nhắc đến tên Hấn liền trừng mắt lên gắt.

- Cô định làm gì họ? tôi không cho phép cô hại họ.

- À còn một chuyện nữa quên nói cho mày biết.... đường núi dốc như vậy nếu xe của người yêu mày bị đứt thắng sẽ thế nào nhỉ? haha...

Nó nghe cô ta nói mà chân tay bủn rủn ngã khụy xuống nền nhà.

- Cô... cô cắt.. thắng xe Huy sao?

Phải kiềm chế cảm xúc lắm nó mới có thể cất tiếng hỏi cô ta, Mỹ Linh cười như điên dại.

- Haha... đúng là vậy... mày rất thông minh... tao sẽ cho mày biết cái cảm giác khi mất đi người mình yêu nhất là như thế nào...

Điên rồi... cô ta điên rồi.... nó cũng phát điên lên đây, nó đứng phắt dậy nhào tới bóp cổ Mỹ Linh hét.

- Tôi giết chết cô.... tôi sẽ giết chết cô, cô dám làm hại anh ấy tôi sẽ giết cô... aaaaaa....

Mỹ Linh chơi với, cảm giác cổ bị xiết chặt lồng ngực như bị rút cạn không khí khó thở vô cùng, An Nhiên thấy vậy bèn nhào tới kéo nó ra, khó khăn lắm mới kéo nó buông Mỹ Linh ra, nó bệnh mà chẳng biết sức lực ở đâu mà nhiều thế không biết. Mỹ Linh hô sặc sụa gương mặt tái xanh, nó cứ thế nhìn cô ta bằng ánh mắt giết người, Mỹ Linh tức giận gờ tay lên tát nó nhưng đã bị nó bắt lại.

- Mẹ kiếp! Con khốn mày dám bóp cổ tao!

- Cô mới là con khốn đấy! Trả điện thoại lại ngay cho tôi!

Cả hai nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, trong lòng nó là cả một nỗi sợ hãi và tức giận, sợ hãi Hấn sẽ gặp chuyện bất trắc càng sợ nó lại càng tức giận Mỹ Linh hơn, nếu Hấn có mệnh hệ gì nó sẽ liều chết với cô ta.

Chưa kịp cãi lại với nó điện thoại An Nhiên reo lên, Mỹ Linh dừng lại nhìn sang An Nhiên.

- Alo.. tao nghe!

- MÀY NÓI CÁI GÌ? CẮT NHẦM THẮNG XE CỦA QUÂN SAO?

Gương mặt Mỹ Linh bỗng chốc tái xanh, cô ta hốt hoảng giật điện thoại từ tay An Nhiên.

- Nói mau! Mày có thật đã cắt thắng xe của Quân không?

- " Em... em xin lỗi... em không biết xe của anh Quân cũng đậu ở đây, hai chiếc xe lại giống nhau như đúc nên...."

- Anh ấy lái xe đó đi chưa?

- Đi rồi chị cả hai đều lên xe đi rồi!

Mỹ Linh làm rơi luôn cả điện thoại xuống đất, nó nghe được câu nói cuối cùng của đầu dây bên kia mà thất thần, đi rồi.... vậy Hấn và Quân đều đang ở trên chiếc xe ấy, làm sao đây???

- Mau... mau lấy điện thoại ra gọi cho họ đi.... mau lên!

Nó hét lên, Mỹ Linh lục vội trong túi xách chiếc điện thoại gọi đi cho Quân nhưng... chuông cứ reo... từng hồi... nhịp tim của nó và Mỹ Linh nhanh lạ thường đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực... dự cảm có chuyện chẳng lành.

Không thể chờ được nữa, nó nắm cổ áo Mỹ Linh kéo ra xe.

- Cô mau lái xe đưa tôi đến đó ngay lập tức !

Ngay lúc này nó nói gì cô ta đều làm đó, tâm trí hoảng loạn vô cùng, khi cả hai đã lên xe Mỹ Linh cho xe chạy với vận tốc nhanh nhất đến nơi mà cô đã hẹn bọn họ.....

Liệu có kịp cứu vãn hay không???

82. Chương 77: Tai Nạn (2).

[Gấu chỉ đăng truyện trên .com thôi nhé! Các chap đầy đủ nhất là ở mọi người thấy thiếu thì lên tìm ở đây! ^^ vài dòng tâm sự nhỏ... nào đọc tiếp thôi.... đừng khóc... đừng đau lòng quá nhé!]

" Đừng để nỗi buồn vương trên đôi mắt em.... mạnh mẽ lên thôi nào cô gái.... anh sẽ mãi dõi theo em..... "

Quân rẽ hướng tiến thẳng lên ngọn núi phía trước nơi đã ghi trong địa chỉ, Hấn ngồi bên cạnh dõi mắt theo hai bên đường, lòng dạ cả hai cứ như lửa đốt lo lắng không thôi, không biết bây giờ nó thế nào nữa? Bọn họ có làm hại nó không? Rốt cuộc người đứng sau chuyện này là ai?? Hấn đi tìm cho mình câu trả lời.

Ra khỏi thành phố đường vắng vẻ hơn, lâu lâu mới bắt gặp một vài chiếc xe qua lại, điều này càng khiến Quân vui mừng mà tăng tốc hơn, đường càng ngày càng dốc cứ lên rồi lại xuống, Quân nhìn đồng hồ còn lại đúng 10 phút nữa thôi, nơi đó xa như vậy.... phải làm sao đây??

- Mau lên! Cô làm gì chạy như rùa bò thế hả?

Nó hét lên với Mỹ Linh, chưa bao giờ tay chân nó túa mồ hôi nhiều đến như thế, tim cứ đập nhanh liên hồi, nó thật sự đang rất sợ hãi, trong đầu cứ lẫn lộn những điều tồi tệ đã cố trấn tĩnh bản thân nhưng vẫn không thể, nó cứ ước giá mình có được đôi cánh bay ngay đến bên cạnh hai người bạn họ thì hay biết mấy.

Mỹ Linh tâm trạng cũng hỗn loạn không kém, cô không ngờ rằng người cô muốn hại là Hấn lại kéo theo cả Quân gặp nguy hiểm thế này, cầu mong cho Quân đừng xảy ra chuyện gì nếu không cô sẽ chết mất. Quân là hơi thở là hi vọng sống của cô, mặc kệ Quân có yêu cô hay không bây giờ không quan trọng nữa chỉ mong Quân có thể bình an vô sự, để cô còn có cơ hội được nhìn thấy cậu từ xa như thế đã đủ lắm rồi.

- Còn bao lâu nữa? Cô hẹn họ ở đâu hả?

- Ở trên ngọn núi phía trước!

Mỹ Linh chỉ về một ngọn núi xa xa nhỏ xíu phía trước, xe của Mỹ Linh vẫn chưa ra khỏi thành phố nên nhìn từ xa chỉ thấy 1 chấm nhỏ, đang chạy Mỹ Linh bỗng phanh lại gấp vì phía trước vẫn đang ùn tắc giao thông, hàng dài xe nối đuôi nhau không thể tiến cũng chẳng thể lùi.

- Đáng chết! Đã lúc nào rồi mà còn kẹt xe thế này!

Cả Mỹ Linh cũng muốn phát điên lên, tại sao đang lúc cấp bách lại xui xẻo thế này, xe phía sau cứ nhằn còi inh ỏi, cả một đoạn đường ồn ào nhốn nháo cả lên, ai cũng muốn đi trước nên chẳng chịu nhường nhịn, rất nhiều cảnh sát giao thông ở hai bên đường cứ huýt còi để dẹp loạn đường phố, nó sốt ruột nhìn dòng xe chật nít phía trước... cứ thế này sẽ muộn mất...

Chiếc xe của Quân lao vút trong không khí, cậu cứ tăng tốc lên vận tốc lên gần đến mức cao nhất rồi, xe chạy vút như như xé gió, hai bên đường lá cây xào xạc bị gió hút vào trong, bầu trời bên ngoài không hiểu sao ngày một tối dần đi, mây đen kéo đến che khuất ánh nắng mặt trời, mới bước vào tháng sáu thôi chẳng lẽ năm nay trời mưa sớm như thế, cả Quân và Hấn đều lấy làm lạ. Gió lớn nổi lên, cây cối to nhỏ bên đường đung đưa theo tạo nên âm thanh khó nghe, những lá cây dưới đất bị gió thổi bay lên tứ tung, xe tiến sâu lên ngọn núi.

Đến một khúc cua Quân bẻ lái rẽ phải Hấn ở bên cạnh thúc giục.

- Anh chạy nhanh lên một chút đi!

Quân nghe vậy bèn lên ga tăng tốc, vận tốc đã đạt mức cao nhất, vì người ngồi bên cạnh là Hấn chứ nếu là một người khác chắc chắn sẽ không thể chịu nổi cái tốc độ kinh khủng ấy, hai bên đường cây cối cứ lướt qua rất nhanh. Bỗng phía trước có một hòn đá lớn chắn ngang dưới mặt đường, vì tránh hòn đá mà Quân buộc giảm tốc độ lại đưa chân đạp thắng, trời khá tối lại là đường núi nên khá dốc, nhưng khi đạp thắng xe gương mặt cậu bỗng đành lại.... sao không thể thắng lại được thế này? Chân Quân cứ liên tiếp đạp vào thắng xe nhưng tốc độ vẫn không giảm xuống mà ngược lại cứ tiến về phía trước với một tốc độ không thể nào nhanh hơn mặc dù cậu đã không lên ga nữa. Biết tình hình không ổn Quân đánh tay lái rẽ sang trái tránh hòn đá kia, do rẽ hướng đột ngột cộng với tốc độ nhanh ấy khiến xe và mặt đường ma sát lẫn nhau tạo nên tiếng chói tai, do Quân rẽ hướng đột ngột mà không báo trước nên Hấn mất thăng bằng nghiêng người đập vào thành xe, trong phút chốc mọi thứ rối loạn cả lên.

- Chuyện gì vậy?- Hấn nhăn mặt hỏi Quân.

- Tôi không biết nữa, thắng xe có vấn đề rồi!

Nghe Quân nói chân mày Hấn càng chau lại, nhìn ra ngoài mọi thứ như thước phim bị tua nhanh hết mức có thể, vì không thể thắng lại tránh hòn đá lúc này nên tay lái đã không còn giữ vững, Quân cố gắng điều chỉnh hướng đi trở lại vị trí ban đầu nhưng không thể được, chiếc xe hết rẽ sang trái lại rẽ sang phải, lại đang đến đoạn đường xuống dốc nên càng đáng sợ hơn, gương mặt Quân bây giờ rất khó coi, trán cậu bắt đầu lấm tấm vài giọt mồ hôi và chúng cứ thế túa ra, cậu biết tình hình này chẳng khả quan chút nào.

- Bình tĩnh!

Hấn trấn an Quân hướng mắt ra phía trước quan sát nhưng chính Hấn cũng rất lo lắng, xe đang lao xuống dốc tốc độ lại ở mức nhanh như vậy thắng xe lại đứt thật sự khiến người ta hoang mang lo sợ mả. Mọi thứ cứ rối tung lên cả Hấn và Quân đều không biết phải làm thế nào, cứ rẽ trái rồi rẽ phải để giữ chiếc xe không

đâm vào vách núi chỉ là cách tạm thời dốc này lại cao như vậy.... ông trời đang thách thức hai người bọn họ sao?

- Cậu nhảy xuống xe đi!

Quân nói với Hấn, cậu biết tình hình này thật sự rất nguy hiểm dù có xuống dốc an toàn nhưng cũng không thể tiếp tục duy trì tình trạng này được, cả hai người bọn họ sẽ chết mất.... không được.. nhất định phải có một người còn sống sót mà người đó chỉ có thể là Hấn, cậu là người cầm lái không thể nhảy xuống được mà dù cho có thể cũng sẽ không làm như thế, hãy để cho Hấn nhảy xuống vì còn có một người đang rất cần Hấn, cậu không còn gì để lưu luyến cả, giữa cuộc sống xô bồ rộng lớn này cậu chẳng có lấy một ai để chờ đợi, một ai để yêu thương, cậu thật cô đơn mà.....

- Anh điên à! Sao lại bảo tôi nhảy xuống!

Quay sang nhìn Quân với ánh mắt kì lạ, Hấn nói Quân thúc giục.

- Mau nhảy xuống đi, như thế còn có cơ hội, cậu thấy rồi chúng ta không thể làm chiếc xe này dừng lại.

- Không... có chết thì cùng chết!

Hấn lắc đầu cương quyết, Quân biết Hấn là không phải là người tham sống sợ chết, Hấn rất có tình có nghĩa, chỉ là lúc này không có sự lựa chọn nào khác, giữa cậu và Hấn chỉ một người được sống mà người đó không nên là cậu....

- Cậu hãy nghĩ tới Hiểu Nhi, em ấy cần cậu...

- Tôi và Nhi đã chia tay rồi, người ở bên cô ấy nên là anh, nếu có chết hãy để tôi là người chết dù gì tôi cũng là kẻ đang mang bệnh... sống chết hay không chẳng còn quan trọng nữa.

Quân nhìn Hấn, ánh mắt Hấn bình thản lạ thường chẳng có lấy nổi một tia lo lắng hay sợ hãi nào dù cho có đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc như thế này, cậu cảm thấy thán phục biết bao, tuy Hấn nói vậy, cương quyết như vậy nhưng cậu cũng có lí lẽ của riêng mình. Tính cách của Nó cậu ít nhiều cũng hiểu, tình cảm của nó dành cho Hấn cậu càng hiểu sâu sắc hơn, đó là một tình cảm sâu sắc khó mà có thể bảo quên là có thể quên trong một sớm một chiều được. Cậu cũng biết trái tim nó không đủ chỗ trống để chứa cậu càng không đủ mạnh mẽ để đẩy bóng hình Hấn ra khỏi, suốt quãng thời gian nó hôn mê người nó luôn gọi tên là Hấn, nó cũng đã nói chỉ xem cậu là anh trai và mãi cũng chỉ có thế mà thôi, cậu không muốn gượng ép càng không muốn cưỡng cầu cái gì không phải là của mình thì mãi mãi cũng không thuộc về mình hà có gì cứ nắm mà không chịu buông.

- Người Nhi yêu là cậu, người em ấy muốn ở bên cạnh là cậu.... không phải tôi, dù cho cậu có chết đi cũng không thể khiến em ấy yêu tôi cậu hiểu không?

Hấn chưa kịp nói gì thì Quân đã hét lên.

- MAU NHẢY XUỐNG NGAY! KHÔNG KỊP NỮA BÂY GIỜ!

Từ xa có một chiếc xe tải cũng đang lao đến, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Hấn không kịp suy nghĩ nên làm gì và phải làm gì... có nên nhảy xuống hay không.... nhưng hấn không thể bỏ lại Quân được, cả hai cùng đi thì cả hai phải cùng sống sót.

- Không được..nếu nhảy thì chúng ta cùng nhảy!

- ĐỪNG DO DỪ NỮA, MAU NHẢY ĐI! COI NHƯ TÔI XIN CẬU HÃY VÌ TÔI VÌ HIỂU NHI... NHẢY ĐI! MAU LÊN!

Khoảng cách giữa chiếc xe tải ngày một rút ngắn dần, Quân hét lên thúc giục Hấn thời gian như đếm ngược, Hấn hét nhìn về phía trước lại nhìn sang ánh mắt kiên quyết và đầy tức giận của Quân, ông trời ơi chỉ còn cách này thôi sao? Hấn nhìn Quân ánh mắt tràn đầy sự biết ơn và như có gì đó nghẹn ứ ở cổ họng... sao Quân có thể đưa ra lựa chọn ngu ngốc dành cho chính mình như thế lỗ đầu.....

- Được tôi nhảy, nhưng anh phải hứa là sẽ bình an vô sự.... tôi rất muốn được gặp lại anh.... cảm ơn rất nhiều!

Quân gạt đầu, Hấn cởi bỏ dây an toàn mở cửa nhìn dòng đường lướt nhanh phía trước mặt... một giọt nước mắt khẽ rơi xuống, Hấn nhắm mắt lại lấy đà nhảy xuống, do tốc độ của xe quá nhanh nên vừa chạm mặt đường của người Hấn đã lăn ra khỏi lòng đường và trượt xuống dốc núi đầu đập vào vách đá.. máu từ đó chảy ra, mọi thứ xung quanh tối xầm lại.... Hấn bất tỉnh.

Giây phút Hấn nhảy ra khỏi xe Quân đã mỉm cười một cái, một nụ cười nhẹ nhõm biết bao vậy là cậu đã yên tâm, Nó đã có người chăm sóc rồi..... ” Xin lỗi vì tôi không thể giữ được lời hứa với cậu... tôi biết một khi đưa quyết định này đồng nghĩa với việc tôi không thể gặp lại cậu nữa..... tạm biệt cậu Khắc Huy!”

Do trời quá tối nên tài xế trên chiếc xe tải không nhìn thấy xe Quân đang lao đến, ngay lúc khoảnh khắc hai xe chuẩn bị đâm xầm vào nhau Quân đã bẻ lái qua một bên tiếng ma sát vang cả một vùng trời khiến tài xế trên xe tải giật mình hoảng hốt nhìn sang chiếc xe con đang lao thẳng vào vách núi.... một tiếng va chạm lớn vang trời chiếc xe ấy đâm thẳng vào vách núi rồi dội ra một đoạn rất xa, va chạm mạnh khiến chiếc xe bị lật ngược lại...

Quân chẳng nhìn thấy gì nữa xung quanh cậu cứ như chong chóng quay rất nhanh mọi hình ảnh trước mắt đều trở thành một mớ hỗn độn, cậu nghe thấy âm thanh rất lớn khiến cậu chói tai, cậu cảm nhận được cơ thể mình đang lắc lư dữ dội cả người như rã rời và như lơ lửng trên không trung, thêm một cú va chạm nữa... đầu cậu đập vào vô lăng, những tiếng động xung quanh nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất.

Người tài xế xe tải phanh gấp tấp vào lề đường rồi vội vàng chạy xuống, trước mắt ông là một cảnh tượng đáng sợ, chiếc xe màu đen bóng loáng đẹp đẽ mà lúc này ông nhìn thấy giờ đây vỡ ra từng mảnh vụn, khói bụi nghi ngút, tay chân ông bủn rủn muốn nhấc cũng không nổi.

Lại một tiếng phanh xe gấp gấp khác vang lên giữa một vùng trời vốn bình yên, một cô gái mặc trên người chiếc váy màu đen lao xuống, ông nghe tiếng cô gái hét lên.

- QUÂN! TRỜI OI!

Mỹ Linh chạy thật nhanh về phía chiếc xe mà hét lớn, trước mắt cô mọi thứ trở nên thật đáng sợ, tim cô như ngừng đập... Quân của cô đâu?? Quân của cô đâu rồi??? tiến lại gần chiếc xe cô thấy một bàn tay đầy máu... chiếc nhẫn ấy.... là Quân...

- Mau giúp tôi kéo anh ấy ra ngoài đi!

Cô lao đến hét lớn với ông tài xế, ông hốt hoảng chạy lại, một tay cầm điện thoại báo cảnh sát.

Nó xuống xe thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi thứ sao lại xảy ra qua nhanh thế này? nó đã chạm chân rồi, ở trong chiếc xe ấy có phải có hai người con trai quan trọng nhất trong cuộc đời nó không.... đừng nhé... đừng là Hấn và Quân có được không? Nó nhấc từng bước nặng nề về phía đây với tâm trạng sợ hãi cực độ....

Ba mươi phút sau, xe cảnh sát kéo đến ngập cả đoạn đường, xe cứu thương cũng đến... các cảnh sát cố gắng đưa người bị thương ở trong xe ra, mấy phút sau Quân được đưa ra khỏi xe, khỏi cái đồng hoang tàng ấy, đầu cậu, khắp người cậu đều là máu, máu nhuộm đỏ thắm cả chiếc áo sơ mi trắng, Mỹ Linh khóc đến cả hai mắt sưng húp lên vừa thấy Quân cô đã nhào đến.

- Anh.. mau tỉnh lại đi... mau mở mắt ra nhìn em đi... QUÂN...

- Cô mau tránh ra chúng tôi cần phải đưa nạn nhân đến bệnh viện gấp, tình trạng nạn nhân đang rất nguy kịch!

Một người bác sĩ đi theo nói với Mỹ Linh cô vội vàng buông tay ra, Quân được đẩy vào xe cấp cứu, Mỹ Linh chạy theo..... Nó nhìn về phía Quân nước mắt trào ra, đáng sợ quá.. Quân... anh trai của nó... đang nguy kịch... định chạy theo Mỹ Linh lên xe cấp cứu nó vội dừng lại hét lên với cảnh sát.

- Còn một người nữa.... cứu anh ấy.. cứu anh ấy đi!

Nó nhào đến lắc cánh tay vị cảnh sát chỉ về phía chiếc xe, người nó yêu đâu.. người nó yêu còn ở trong chiếc xe ấy mà, nhưng vị cảnh sát vô vai nó trấn an.

- Cháu gái... bình tĩnh nào... đâu còn ai trong xe nữa đâu.... chỉ có một người duy nhất trong xe thôi.

- Không phải, chắc chắn còn một người nữa, chú mau tìm đi, nhất định là còn 1 người nữa mà, chú phải cứu anh ấy!

Mất bình tĩnh nó hét lên, kéo tay vị cảnh sát về phía chiếc xe, nhưng không thấy ai trong đấy nữa cả, chỉ còn đồng hồ nát, gương mặt nó đánh lại và rồi như phát điên lên nó lấy chân đá vào xe miệng hét lớn.

- Tại sao lại không thấy? Phạm Khắc Huy anh ở đâu? không đúng anh nhất định đang ở trong chiếc xe này đúng không? em sẽ cứu anh... đợi em.. em sẽ cứu anh... aaaaa...

Nó cố gắng mở cửa xe đang bị kẹt ra, mở đến bàn tay chảy máu... vị cảnh sát đau lòng giữ cánh tay nó lại.

- Đừng mở nữa, thật sự chỉ có một người duy nhất đã được đưa ra thôi.

- Chú đừng lừa cháu.... anh ấy còn ở bên trong, anh ấy không thể bỏ cháu....

Cứ thế nó hét lớn với vị cảnh sát, tay vẫn cố gắng mở.... nấc lên từng tiếng nghẹn ngào và như không kiềm chế được nữa nó lịm đi trong tay chú cảnh sát ấy.

Tĩnh dậy.... trần nhà màu trắng hiện ra trước mắt nó, mùi thuốc sát trùng nồng nặc cả phòng, nó chống tay ngồi dậy, đây là bệnh viện mà, nó sao lại ở bệnh viện, Hấn đâu? Quân đâu rồi? nó phải đi tìm bọn họ..... giật phắt kim truyền nước nó lao ra khỏi phòng, một chú cảnh sát đã chờ sẵn ở cửa.

- Chàng trai kia đang nguy kịch, cháu sang thăm cậu ấy đi kẻo không kịp...

Câu nói làm nó ngạt thở, dùng tất cả sức lực còn sót lại nó chạy ngay đến phòng cấp cứu, bên ngoài căn phòng cấp cứu là một bầu không khí căng thẳng đến đáng sợ, một người phụ nữ đang ôm mặt khóc nức nở bên cạnh là một người đàn ông đang cố trấn tĩnh mình cũng như an ủi người phụ nữ kia, nó tiến đến từng bước như đeo chì nặng trĩu, qua cửa kính nó thấy một cô gái đứng bên cạnh giường bệnh thần thờ... không ai khác đó chính là Mỹ Linh, nó đưa tay lên đẩy cửa. Trên giường một hình dáng quen thuộc đang nằm đó khắp người băng trắng xóa, đầu cũng băng kín chỉ còn lại đôi mắt và miệng, thấy nó chàng trai trên giường chớp mắt, khẽ rên lên 1 tiếng, nó bước đến nước mắt ứa ra chực trào, ngồi xuống bên cạnh giường Quân nó cười nhẹ nói một câu quen thuộc mà từ trước đến giờ đều là cậu nói.

- Em đến rồi! Anh Quân...

Giọng nói của nó cứ nghẹn lại, nó thương cậu quá, nó muốn nghe giọng nói muốn nhìn thấy gương mặt cùng nụ cười tỏa nắng ấy... ầm ập lằm, Quân luôn mang đến cho nó cảm giác ấm áp, cảm giác gia đình... vậy mà sao khi nắm lấy tay cậu ngay lúc này lại lạnh lẽo đến thế.

- Xin lỗi... anh... xin lỗi em đã đến trễ.. anh đừng giận em nhé....

Quân lắc đầu dùng chút sức lực còn lại xiết chặt bàn tay nó ý bảo " không sao... anh không trách em..", Quân vẫn luôn dịu dàng đến thế, càng nghĩ nước mắt nó càng tuôn ra nhiều hơn.

- Đ...ừ...n...g....k...hóc....!

Cậu mấp máy môi nói ra những chữ rời rạc nhưng nó vẫn nghe ra cậu bảo nó đừng khóc thế là nó vội lau nước mắt cười với cậu.

- Được em không khóc, em ngoan lắm... em sẽ nghe lời anh.

Quân lại gật đầu, nó nói.

- Anh mau khỏe lại đi, em muốn anh chở em đi chơi, chúng ta sẽ đi ngắm hoàng hôn, ngắm biển đêm... à em nhớ đến vườn trái cây ấy quá.. anh mau chóng khỏe lại chở em đi với, anh nằm đây Nhi buồn lắm!

- Em đã hứa với anh sẽ nấu một bữa cơm cho anh ăn mà, đi bây giờ em nấu cho anh.... đừng bỏ em... hức... hức.... anh đừng bỏ em....

Nó nấc lên, đã nói là sẽ kiềm chế nhưng vẫn không thể, nó thấy cậu như vậy làm sao có thể kiềm chế đây, sáng nay cậu vẫn còn khỏe mạnh cơ mà, sáng nay cậu vẫn nấu cháo cho nó ăn, nói chuyện với nó sao bây giờ lại..... không nó không muốn... ông trời ơi đừng cướp Quân của nó đi.. xin ông đừng mà....

Một giọt nước rơi ra từ khóe mắt Quân, đến giờ phút này cậu lại không nhớ xa nó, xa mọi người, nhưng muộn rồi, số mệnh đã an bài sao có thể thay đổi, việc đã làm chẳng thể hối hận.

- N..hi....ngoan...a..nh...y..ê.u...em...

Lúc này cậu muốn nói rất nhiều thứ nhưng không còn đủ sức nữa, nơi lồng ngực cứ như có đá đè lại khó thở vô cùng, chữ đến miệng thì bị chặn lại, cậu chỉ biết bất lực nhìn nó khóc ngay bên cạnh mình, bỗng tim cậu đau nhói, không khí như bị rút cạn, cậu thở dốc. Điện tâm đồ kêu lên từng tiếng títt títt giục giã, ai nấy nghe thấy đều hốt hoảng chạy ngay đến bên giường cậu, nhìn lướt qua từng người một cậu như muốn thu tất cả vào đáy mắt, Mẹ cậu, Mỹ Linh, nó... mọi người đều sợ hãi nắm chặt lấy tay cậu.

- Con trai đừng bỏ mẹ...

- QUÂN! anh phải cố lên

Mỹ Linh nức nở, Cậu càng ngày càng thở dốc điện tâm đồ kêu liên tiếp như tiếng gọi của tử thần, ngay giây phút cuối cùng Quân nở một nụ cười tỏa nắng, điện tâm đồ ngừng nhấp nhô mà kéo thành một đường thẳng.

- QUÂN..... QUÂN.. ĐỪNG!!!

Mọi người hét lên, bàn tay lạnh lẽo ấy đang nắm chặt tay nó thì buông thõng xuống, đôi mắt kia nhắm chặt lại, nó nhìn xuống bàn tay trống không của mình tim đau nhói, khóc không được nữa, nó không thể rơi một giọt nước mắt nào nữa cả người nó cứ như pho tượng cứng nhắc không cảm xúc.

” Đừng để nỗi buồn vương trên đôi mắt em.... mạnh mẽ lên thôi nào cô gái.... anh sẽ mãi dõi theo em..... ”

Một quãng sáng đứng dưới giường bệnh, cậu nhìn mọi người lần cuối vẫy tay mỉm cười, rồi tan biến.

Trên đời này có thiên thần không? nếu có thì Quân sẽ là một thiên thần nữa.. một thiên thần ấm áp, dịu dàng...

Đêm hôm ấy, có một người đàn ông trở về nhà sau một ngày đi săn một mối, đi ngang qua khu rừng ông giật mình nhìn thấy một chàng trai đang nằm bên vách đá bất tỉnh, đầu cậu toàn là máu, quá hoảng loạn người đàn ông gọi điện báo cảnh sát..... và cũng trong đêm hôm ấy vị chủ tịch của công ty H&H nhận được một cuộc gọi khiến ông suýt lên cơn đau tim và bắt chuyến bay sớm nhất về Việt Nam..... sáng hôm sau một chuyến bay cất cánh bay thẳng vào nền trời xanh biếc.

Một tuần sau tang lễ của Quân là một ngày mưa tầm tã, mưa như trút nước, Nó ngồi bên cửa sổ nhìn làn mưa trắng xóa, nhìn giọt nước hắt vào ô cửa kính, Vy đẩy cửa bước vào thấy nó nhỏ lại đau lòng, kể từ ngày Quân mất nó chẳng nói năng một tiếng nào suốt ngày ngồi một mình thẫn thờ như thế, nó vẫn ăn vẫn ngủ nhưng tuyệt nhiên không nói một lời nào. Cũng từ hôm ấy Hân biến mất không một chút tung tích chẳng ai biết Hân ở đâu, mọi người đều cất công đi tìm nhưng vô ích, mọi công sức bỏ ra đều không đổi lại được một chút tin tức nào.

- Nhi.. hôm nay có muốn ra ngoài không?

Nó không trả lời vẫn đưa mắt ngắm nhìn làn mưa ngoài kia, Vy thở dài dặt tay nó đứng dậy.

- Đi thôi Linh nó chờ ở dưới nhà đấy! Chúng ta ra Smile đi lâu lắm rồi bọn mình chưa đi.

Mặc cho Vy lôi kéo đi đâu thì đi nó không phản kháng cũng không đồng tình.

Đến Smile, Nam và Quỳnh Anh đã ở đấy, thấy ba đứa nó hai người bọn họ vẫy tay, ngồi vào bàn mọi người rôm rả kêu nước, nó im lặng mắt dán về một nơi bất định trong đáy mắt ấy người ta chỉ thấy hoàn toàn trống rỗng. Nam nhìn thấy nó như vậy bèn thở dài.... nó đã như vậy rồi.... anh quyết định không nói chuyện đấy cho nó biết, cứ như vậy vẫn tốt hơn, đặt trước mặt nó một li capuccino nghi ngút khói, hương thơm khiến nó nhìn xuống và rồi nhắc lên uống một ngụm không may đổ ra áo.

- Chết rồi ướt hết rồi! Đi tao dẫn mày vào trong rửa.

Linh lấy khăn giấy lau rồi dặt tay nó vào trong.

Bóng nó đi khuất Vy buồn bã nói.

- Đến bao giờ nó mới trở về bình thường đây, Huy mất tích Quân mất là một đả kích rất lớn đối với nó.
- Có nên nói cho chị ấy biết không?
- Đừng.... một người đau khổ đã đủ rồi... đừng kéo theo em ấy!

Nam can ngăn, Vy lại nói.

- Nếu nó biết trước khi mất tích Huy phải nhập viện và chuẩn bị phẫu thuật khối u não chắc nó đau khổ và tự trách lẫn!

Câu nói cuối cùng của Vy khiến bước chân của hai cô gái dừng lại, một người nhăn mặt, một người toàn thân cứng đờ tay chân run run, cất tiếng, tiếng nói mà cả Vy nghe cũng giật mình che miệng.

- Mà vừa nói gì?

- Nhi! Tao....

Tất cả nhìn về phía nó bằng ánh mắt ái ngại, nó bước lại gần hỏi lại.

- Khắc Huy... anh ấy... bị khối u... não.. sao???

- Bình tĩnh đi Nhi!

Nam nói định bước về phía nó thì nó hét lên.

- Đứng đó! Anh ấy bị khi nào?

- Trước lúc hai đứa chia tay!

Mọi kí ức ủa về, rõ ràng... vậy là vì lí do này Hấn mới đối xử với nó như thế, ấy thế mà nó lại trách Hấn... trời ơi!!

- Tại sao không nói tôi biết? Tại sao? Các người có biết tôi đã đau khổ thế nào không? Trả Khắc Huy lại cho tôi!

Nó hét lên làm mọi người đổ dồn mắt về phía nó.

- Nhi... mà đừng như vậy mà.... tao rất muốn nói nhưng sợ mà không chịu nổi.

Vy đứng lên nói gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nó liếc nhìn tất cả rồi vụt chạy ra ngoài.

- Nhi... Nhi....

Tất cả gọi tên nó, Vy và linh định chạy theo nhưng bị Nam cản lại.

- Để Nhi bình tĩnh lại đi em! Anh đã cho người đi theo nếu có nguy hiểm sẽ báo cho chúng ta yên tâm đi.

Hai cô gái nhìn theo mắt ngấn nước... số nó khổ quá!

Nó chỉ biết cầm đầu chạy dưới màn mưa, chạy mãi chạy mãi..... nó có lỗi với Hấn, nó đã không hỏi rõ ràng đã vội chia tay là nó phá vỡ tình cảm ấy.

- Huy à! Em xin lỗi!

Chân cứ bước nó lang thang trên con đường vắng người.... đôi chân đưa nó trở về căn nhà quen thuộc, nó ngược mắt nhìn căn nhà và rồi nhăn mặt khẩu mở cửa bước vào, không gian tĩnh lặng, cảnh vật vẫn như cũ chỉ là người đã không còn. Từng hình ảnh của nó và hấn hiện lên rõ ràng trước mắt như vừa mới hôm qua... mọi ngõ ngách trong căn nhà đều chứa đầy kỉ niệm. Nó bước lên lầu đẩy cửa vào phòng Hấn, nằm xuống giường nó tìm cho mình cái mùi hương quen thuộc ấy giữa muôn vàn sự trống rỗng.... chợt nó lại nhìn thấy hộp quà màu tím, và lần thứ hai nó tò mò đứng lên nó tiến đến... mở hộp quà ra nó nhìn thấy một đôi giày màu tím nhạt rất đẹp, nó đưa tay cầm một chiếc giày lên nước mắt tuôn ra... nó đặt xuống chân mang vào thử.... chiếc giày vừa inh ôm bàn chân nhỏ nhắn của nó. Bên dưới đáy hộp có một tấm thiệp nhỏ ghi dòng chữ " Tặng em... Khắc Huy yêu Hiếu Nhi"

- Tên ngốc này! Anh có biết nếu tặng giày thì cả hai sẽ chia tay không? Sao anh lại tặng giày chứ.....

Nó cất tiếng thầm trách mắng Hấn cổ họng nghẹn ứ chẳng thể nói thành lời nữa.

” Hình như bầu trời hôm ấy đầy mưa

Em mãi nhìn từng giọt nước rơi trên ô cửa nhỏ

Và nghiêng đầu dựa lấy bờ vai ấm áp

Lòng thanh thản dù cho bão giông có về ngang.

Hình như ngoài trời đang nắng đầy sân

Em chỉ lặng nhìn vào mắt anh trong khung ảnh cũ

Gió thổi bay vào tâm hồn em sao trống rỗng

Dù cho nắng có lên cũng không còn anh.

Chặng đường của đôi ta giờ lặng yên thế này

Đường còn dài mà sao đã ném những đắng cay

Một mình bước đi em chỉ còn tự hỏi lòng

Quên được anh thì ngày nắng kia có đẹp không.

Xoè tay đếm lấy những kỷ niệm vui lúc bắt đầu

Hai bàn tay vẫn chưa đếm hết đã thấy nổi sầu

Giữa ngày nắng trong xanh một mình em ước muốn cơn mưa

Giống cơn mưa khi xưa ta tựa vào nhau. ”

[Ước mưa - Kiều Phạm]

“Buồn nhất không phải là...Không có ai ở bên cạnh mà buồn nhất là khi có người bước vào cuộc đời mình và... lại bước ra đi..”

Duyên phận cứ thế mà trôi.....

83. Chương 78: Lưng Chùng Cô Đơn.

Người ta nói thời gian là thứ vô tình nhất, nó cứ trôi đi chẳng chờ đợi bất cứ ai, nó có thể làm nhạt nhòa kí ức, làm lãng quên bóng hình, làm con người ta trở nên dè dặt hơn..... ấy thế mà thời gian lại không thể xóa đi những nỗi đau, nó chỉ có thể khiến vết thương đau âm ỉ ấy trở thành vết sẹo in hằn theo năm tháng và cứ thế ám ảnh ta cả trong quá khứ lẫn hiện tại. Vết thương ấy hiện hữu nhắc ta nhớ rằng ngày xưa ấy ta đã từng vấp ngã, bị thương và đau như thế nào.... nếu cứ để nó nằm yên thì sẽ không cảm thấy nhói lòng nhưng nếu chạm vào sẽ đau đến tận tâm can.

NĂM NĂM SAU.

Đường phố Sài Gòn vẫn tấp nập hối hả, dòng người qua lại chen chúc nhau giữa cái nắng gay gắt của mùa hạ, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng khiến con người ta như muốn ngạt thở.

Đã năm năm trôi qua mọi thứ đều khoát lên mình một màu áo mới, phố phường Sài Gòn giờ đây đã đẹp đẽ hơn xưa, những tòa nhà cao ốc mọc lên ngày càng nhiều, nhà cao tầng san sát nhau, đường phố xanh rợp bóng cây..... tất cả đều thay đổi....

Một chiếc xe hơi màu trắng chạy từ đâu đến dừng lại trước căn biệt thự có cổng trồng một giàn hoa tường vi, từ trong chiếc xe một người con trai bước xuống trên người vẫn còn mặc một bộ vest rất lịch sự và bảnh bao, anh ta chừng 25-26 tuổi, xuống xe Anh đưa tay nhấn chuông chốc chốc lại nhìn vào đồng hồ đeo tay hình như có việc gì đó khá vội. Năm phút sau cánh cổng mở ra, một người con gái ăn mặc khá sang trọng

với chiếc váy sườn màu trắng, bụng cô nhô lên cao chắc có lẽ đang mang thai, anh nhìn thấy cô thì vội đi đến đưa tay dịu cô ra xe miệng mắng yêu.

- Em làm gì lâu thế, để chồng mình chờ ngoài nắng sắp phát bệnh luôn rồi!

- Hay nhỉ? Em đang mang thai đấy, muốn nhanh là nhanh được à?

Cô vợ không vừa trả lời miệng chu lên rất đáng yêu làm anh chồng nhìn thấy không kim lòng được mà bẹo má một cái cười bảo.

- Em đúng là nuôi mãi không lớn!

Nghe chồng mình nói vậy cô vợ chỉ cười hì hì, chiếc xe lăn bánh đến địa điểm đã hẹn trước... có một người đang chờ.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất, một cô gái đeo kính đen che khuất cả nửa khuôn mặt, cô mặc một bộ váy màu vàng hai tay đẩy hai cái hành lí rất to đang đứng ở cửa chờ. Trong lúc chờ đợi cô tranh thủ liếc mắt nhìn ngắm xung quanh và rồi nhiều cảm xúc đan xen, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh ngắt cao thăm thẳm, hôm nay nắng đẹp..... lúc cô đi là một ngày mưa buồn ấy thế mà hôm nay trở về Sài Gòn đón cô bằng hàng nghìn tia nắng vừa ấm áp vừa chói lóa. Ừ thì bốn năm qua ở nơi xứ người cô chưa hề một khắc thôi nhớ thương về Sài Gòn, nơi đây đã ôm ấp cô từ thuở lọt lòng cho đến lúc ý thức rõ ràng, nơi đây cũng là nơi chứa đựng cả một quãng trời đau thương mà cô đã chịu đựng. Nếu là người Hà Nội khi đi xa người ta sẽ thường nhớ về cái giá rét buốt khi đông sang ngồi bên nhau quay quần ăn lẩu thối phỉ phò cho khói bốc lên nghi ngút rồi nhìn mặt nhau mà cười. Còn người Sài Gòn khi đi xa thường nhớ về những cơn mưa bất chợt chóng đến rồi chóng đi, mà cũng chưa hẳn bởi Sài Gòn tạnh kì lắm có rất nhiều thứ để nhớ, không cần biết bạn từ nơi nào đến ở Sài Gòn lâu rồi bạn cũng sẽ nhớ thôi.

Không khí hôm nay có đôi phần nóng ẩm, cô mới xuống máy bay một tí thôi mồ hôi đã ướt đầm phía sau lưng đúng là cứ đứng chờ thế này chắc cô bốc hỏa mất. Bỗng có một chiếc xe đậu trước mặt cô nhún còi inh ỏi, cô nhả mặt cố gắng nhìn xe người phía trước là ai nhưng vẫn không nhìn rõ cho đến khi cửa xe mở hai người trong xe bước ra. Nhìn thấy cô hai người bọn họ cười toe toét, cô cũng vui mừng không kém. Cô gái kia dang tay về phía cô rồi chạy ùa đến làm chàng trai một phen hoảng sợ vì cô đang mang thai.

- NHI! Trời ơi tao nhớ mày quá đi!

Đúng cô chính là Hiếu Nhi còn cô gái kia là nhỏ bạn thân điên điên khùng khùng của cô Ái Vy.

- Tao cũng nhớ mày!

Hai cô gái cứ ôm nhau thắm thiết làm Nam đứng đấy nhăn nhó phàn nàn.

- Thôi đi về nhà rồi hàn huyên tâm sự, anh sắp bị nướng chín dưới cái nắng này rồi!

Vy liếc Nam một cái rồi kéo Nhi lên xe bỏ mặc Nam phải xách 2 cái vali to dùng phía sau, Vy và Nam đã về một nhà từ hai năm trước, do Nam không đợi được nữa mà cứ nhất quyết đón nàng về dinh trước sự năn nỉ cật lực của Nam trong hai tháng trời cuối cùng Vy cũng gật đầu đồng ý về làm bà chủ. Lúc đấy Hiếu Nhi có nhận được thiệp nhưng cô đã không thể về dự làm Vy điên tiết lên mà hề gọi điện cho cô là mắng chửi xối xả thế rồi từ từ Vy cũng nguôi giận mà bỏ qua tuy nhiên lâu lâu vẫn hay trách móc cô.

Nam lái xe đưa cả ba về nhà mình, từ lúc kết hôn Vy và Nam đã mua một căn nhà ba tầng gần công ty để dễ bề đi lại, căn nhà có sân khá rộng lại có bể bơi nên Vy thích lắm, dọc đường Vy kể đủ thứ cho Nhi nghe.

- Con Linh nó gọi cho mày chưa?

- Chưa.

- Nó và Tuấn đi du lịch châu Âu hai tuần trước rồi! Sướng thật đấy, biết vậy tao chẳng cưới hỏi gì đâu cứ như con Linh đi chơi tự do có phải sướng hơn không. Đâu có giống bây giờ có bầu có bì không được đi đâu hết!

Nhi bật cười vì câu nói của Vy lại thấy cái chau mày của Nam chắc anh đang uất ức lắm đây.

- Em nói vậy mà nghe được à? Làm vợ anh khổ sở lắm sao?

Vy liếc nhìn Nam bĩu môi nói.

- Không khổ mà chán sắp chết rồi đây này, anh suốt ngày công việc với công việc bỏ mặc em ru rú ở nhà! Nếu em biết trước em không thèm lấy chồng đâu yêu đương như trước vẫn vui hơn.

Có vẻ thấy mình hơi có lỗi Nam bèn hạ giọng xin lỗi.

- Anh biết anh sai rồi vợ yêu tha cho anh nhé! Mai anh ở nhà dẫn em đi chơi!

- Phải vậy chứ!

Đang giận đó Vy bỗng thay đổi sắc mặt ngay lập tức, Nhi lắc đầu nhìn hai vợ chồng nhà này, đúng thật là chẳng giống ai nhất là Vy sắp làm mẹ tới nơi rồi mà cứ y như con nít ham chơi quá đi thôi.

- Mà định về luôn rồi phải không?

- Ủ... chương trình học kết thúc rồi!

Vy gật gù vui mừng trong lòng, cuối cùng nó cũng nghĩ thông suốt đặt những thứ của ngày xưa xuống. Vy vẫn nhớ như in những chuyện xảy ra của năm năm trước, Hiểu Nhi con bạn của cô khi biết được sự thật rằng Huy bị khối u não đã hết lên rồi chạy ra ngoài lúc đó Vy lo lắng nhưng Nam bảo yên tâm. Ủ thì yên tâm vì tới đó Nhi cũng chịu trở về toàn thân ướt sũng nước mưa, nhìn cái gương mặt tái nhợt đi ấy của Nhi Vy đã hoảng sợ vô cùng, kể từ hôm đó Vy không thấy Nhi cười, Nhi cũng không hề mở miệng nói một câu suốt ngày chỉ giam mình bên khung cửa sổ nhìn về một nơi rất xa, khuôn mặt Nhi lúc ấy không hề động lại một chút cảm xúc nào, lạnh lẽo băng giá. Vì cảm thấy không ổn ba mẹ Vy đã gọi bác sĩ đến khám và mọi người thật sự sốc khi bác sĩ bảo Nhi đã bị bệnh trầm cảm, suốt một năm trời Hiểu Nhi- bạn thân cô chỉ tồn tại chứ không hề sống, gần ấy thời gian khép mình với thế giới bé nhỏ của bản thân bỏ quên đi cuộc sống vốn rộng lớn ngoài kia, khép mình lại với nỗi đau.....

Nghĩ lại tự nhiên một giọt nước mắt của Vy rơi xuống, Hiểu Nhi nhìn sang thấy thế bèn đưa tay lau vội nhẹ nhàng nói.

- Sao thế? sao lại khóc? sắp làm mẹ rồi đấy!

Vy lắc đầu ôm Nhi, Nam ở phía trước cũng ngăn ngăn lệ, anh thương Nhi như đứa em gái ruột của mình vậy, con bé đã chịu quá nhiều tổn thương, mười bảy tuổi mất cả cha lẫn mẹ, mười bảy tuổi mất cả nhà lẫn người con trai mình yêu nhất, mười bảy tuổi tận mắt chứng kiến tai nạn kinh hoàng ấy đã cướp đi cả người bạn thân nhất. Ai cũng có hạnh phúc cho riêng mình ấy thế mà sao Hiểu Nhi lại một mình đơn độc giữa dòng đời thế này..... Nam cảm thấy có lỗi với Nhi vì anh còn cất giữ một bí mật to lớn muốn nói ra lắm nhưng nói ra sẽ được gì, nói ra sẽ mang lại niềm vui hay nỗi buồn cho Cô đây?

Về đến nhà mọi người đã đến đông đủ cả, có ba mẹ Vy, ba mẹ Nam, Quỳnh anh và Hoàng nữa, ai thấy Nhi cũng đều tươi cười rạng rỡ làm cô hạnh phúc lắm vì ít ra cô vẫn còn nơi để về mặc dù không phải nhà mình nhưng sao ấm áp quá, ai cũng đều quan tâm cô hết mực, quá cảm động cô dang tay chạy ùa vào ôm tất cả mọi người.

- Nhớ mọi người quá!

- Ba mẹ nuôi cũng nhớ con lắm! - mẹ Vy lên tiếng.

- Em cũng nhớ chị nữa! - Quỳnh Anh nói.

Không khí vì có Nhi mà thêm phần náo nhiệt hẳn lên, mọi người đẩy Hiểu Nhi vào chỗ ngồi rồi gỡ mắt kính trên mặt cô ra chăm chú quan sát. Phải nói sau khi đi du học bốn năm ở Pháp cô trở về với nhiều thứ đổi khác, làn da trắng hơn, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ đã chuyển sang mái tóc ngang vai màu nâu xám mắt rồi nhưng nhìn có phần chính chắn hơn. Quỳnh Anh tấm tắc khen.

- Chị Nhi về trông xinh hơn hẳn, em ghen tị với chị quá!

Hiểu Nhi xoa đầu Quỳnh anh cười nhẹ.

- Em trông xinh hơn cả chị!

- Thật á? vui quá đi!

Từ khen Quỳnh anh quay ngoắc sang vui mừng, Hiểu Nhi mở vali chia quà cho mọi người, tất cả nói chuyện rôm rã, ấy thế mà thấp thoáng trong những nụ cười ấy vẫn có nụ cười không trọn vẹn.

- Thôi con lên tắm đi rồi xuống chúng ta nhập tiệc! ta có làm nhiều món con thích ăn lắm!- Mẹ Vy thúc giục.

Vy dẫn Nhi lên phòng, ba mươi phút sau Nhi bước xuống cả nhà bắt đầu nhập tiệc.

New York, Mỹ.

Nghe tiếng chuông báo khẩn cấp các bác sĩ vội vã đến ngay phòng bệnh, một cô y tá thấy bác sĩ đến thì nói.

- Bác sĩ vừa rời tay bệnh nhân này cử động!

Vị bác sĩ trưởng khoa điều trị có hơi ngạc nhiên, bệnh nhân này đã nằm đây năm năm rồi hôm nay lại có dấu hiệu tỉnh đúng là kì tích.

- Mau gọi điện cho ông Hiểu!

Quay sang dặn cô y tá xong, bác sĩ đến cạnh giường bệnh và bắt đầu làm một vài động tác kiểm tra, trên môi ông xuất hiện một nụ cười tươi tắn, mà giá như nụ cười ấy xuất hiện sớm một chút thì vui rồi. Rất nhanh sau đó ông Hiểu đã có mặt tại bệnh viện, thấy ông vị bác sĩ từ tốn nói.

- Kì tích, quả là trên đời này có kì tích!

Ông Hiểu nhìn nụ cười tươi tắn ấy mà hồi hộp hỏi.

- Sao rồi bác sĩ? con trai tôi làm sao, ông mau nói đi.

- Con trai ông sẽ sớm tỉnh lại thôi! Phải nói con trai của ông thật may mắn, tôi cứ tưởng rằng cậu ta sẽ sống thực vật đến suốt đời đấy!

Nghe được những lời này của bác sĩ ông Hiểu như được hồi sinh lại, năm năm qua ông đã dần vật đau khổ biết nhường nào, khi nhận được cuộc gọi định mệnh ngày hôm đấy của cảnh sát ông như muốn khụy ngã giữa nền đất lạnh lẽo, cảnh sát báo con trai ông có lẽ đã gặp tai nạn tình trạng đang nguy kịch, ông đã bắt chuyến bay riêng để về Việt Nam sớm nhất có thể. Đến bệnh viện tìm ông thất vọng khi thấy đứa con trai của mình nằm trên giường đầu băng trắng lại khổ sở hơn khi bác sĩ bảo con trai ông có khối u ở não và do tai nạn bị va đập mạnh ở đầu dẫn đến hôn mê sâu và đang rất nguy kịch nếu không mau phẫu thuật não có thể sẽ dẫn đến tử vong, và trong ngày hôm đó ông đã đưa con trai mình đến nước Mỹ xa xôi để phẫu thuật. Đứng bên ngoài phòng phẫu thuật đếm thời gian lặng lẽ nặng nề trôi qua, ông thầm cầu nguyện nhưng khi đèn tắt bác sĩ bước ra ông đã chết lặng.... cuộc phẫu thuật thất bại, từ đó con trai ông nằm hôn mê không tỉnh, bác sĩ bảo có lẽ sẽ phải sống đời sống thực vật đến suốt đời. Có lẽ ông trời muốn trừng phạt ông, tội lỗi ngày xưa ông gây ra quá lớn để bây giờ tất cả đổ lên đầu đứa con trai tội nghiệp của mình, ông hối hận lắm rồi... nhưng có phải đã quá muộn. Suốt năm năm ông đều ôm hi vọng một ngày nào đó con trai ông sẽ tỉnh lại, ông đã cùng con trai sống ở nước Mỹ này gần ấy năm trời.... ông đã một bước không rời khỏi bệnh viện quá xa vì ông tin đứa con này rồi sẽ tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trở lại, ông cười thật tươi nhìn vị bác sĩ.

- Bao giờ thì nó sẽ tỉnh lại?

- Ông cứ chờ đi, tôi không dám chắc chắn là ngày nào.. nhưng ông yên tâm sẽ nhanh thôi!

Vị bác sĩ rời đi, ông ngồi xuống cạnh giường nhìn đứa con trai thật triu mến.

- Chỉ cần con tỉnh lại mọi thứ ta đều không màng đến nữa!

.....

Kết thúc buổi tiệc mọi người trở về nhà của mình, Nhi định mua một căn nhà khác ở nhưng Vy nhất định bắt cô ở lại với mình, Vy nói Nhi đã đi những bốn năm lâu quá rồi cô rất nhớ Nhi nên giữ Nhi ở lại nếu mà Nhi đòi đi nữa cô sẽ giận luôn, Nhi đành ở lại.

Nhi men theo cầu thang dẫn lên tầng thượng của căn nhà, đứng ở nơi cao nhất cô nhìn xuống dòng đường tấp nập xe cộ đi lại, lại nhìn những tia sáng đủ màu sắc của đèn đường và các ngôi nhà bên cạnh, cái thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo làm cô bị cuốn theo. Hôm nay trăng sáng quá lại có rất nhiều ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cô đưa tay đếm những vì sao lấp lánh ấy.... nhiều quá cô không thể đếm hết.... ấy thế mà cô lại nhớ như in cô và anh xa nhau đã bước sang ngày thứ 1845.

Từng ngày trải qua như xiết chặt lại trái tim cô, ngần ấy thời gian không quá ngắn cũng không quá dài so với cuộc đời của mỗi con người nhưng ngần ấy thời gian lại cứ như vết đâm không thôi rỉ máu khiến cô đau âm ỉ, nó giày vò cô cả trong mơ lẫn khi thức dậy. Mọi người nhìn vào có thể nghĩ cô chôn chạp bốn năm để rồi ngày hôm nay trở về có lẽ mọi thứ trong cô đã nguội ngoai nhưng mấy ai biết trở về nơi gắn liền với quá khứ thì những chuyện xảy ra ấy như chỉ mới hôm qua mà thôi.

Hôm nay cô nhớ anh, nhớ đến da diết.... đã biết bao nhiêu lần ở nơi xứ người cô đã muốn bỏ tất cả để trở về tìm anh, bằng mọi giá cô cũng phải tìm được anh nhưng rồi ý nghĩ ấy cũng được cô buông xuống, cô biết anh trốn kĩ lắm.... cô lại là một kẻ bất lực giữa lòng thành phố bao la rộng lớn này, giữa hàng vạn người cô biết tìm anh ở đâu? Cô sợ khi mình trở về cái kí ức kinh khủng ấy lại bủa vây tâm trí cô.... và cô sợ mình lại nhớ đến cái nắm tay xiết chặt ấy của Quân... cô biết mình cũng rất nhớ Quân.

Gió thổi làm mái tóc ngắn của Nhi bay bay, đêm nay đông vui náo nhiệt đến thế sao cô vẫn cảm thấy cô đơn đến lạ, có phải vì ở nơi này đã vắng bóng của hai người con trai ấy?

Khi con người ta bị bỏ lại một mình đó có phải là cô đơn? Không.... cô đơn mang nhiều sắc thái khác nhau lắm, có người cô đơn vì không có người yêu, có người vì cảm giác lạc lõng ở con phố đông người và..... có người cô đơn vì chẳng có ai đó để yêu thương.

Cái cảm giác chênh vênh mà bây giờ cô đang đối mặt cũng giống như con người ta lúc cô đơn vậy. Không một điểm tựa chỉ thấy mình lơ lửng chơi vơi mà chẳng có ai chịu đưa tay ra nắm lấy, giữ chặt. Buồn lắm! Đau lắm! Khó sở lắm! Chỉ là chẳng biết phải làm gì.....

Hiểu Nhi đứng đó hứng dòng gió mát có đôi khi gió mạnh quá cô phải đưa tay lên ôm đôi vai bé nhỏ vì lạnh, nếu như có Huy ở đây anh ấy sẽ mắng cô là " Hay bị cảm mà cứ ra gió!" rồi sẽ tốt bụng khoát lên vai cô một cái áo thật ấm, chỉ là nếu có anh ấy ở đây thôi chứ anh ấy làm sao ở đây được, làm sao biết cô đang lạnh rét run như bây giờ.

Vy tìm khắp nhà chẳng thấy Nhi đâu lại thấy trên tầng thượng sáng đèn bèn đi lên, ra đã thấy Hiểu Nhi đứng đó từ bao giờ, cô nhẹ nhàng đứng bên cạnh cất tiếng.

- Mát nhỉ?

- Ủ!

Im lặng một lúc Vy nói.

- Mà có dự định gì chưa?

- Thứ 2 tao sẽ đi xin việc!

- Ở đâu?

Vy nhìn Nhi chờ đợi câu trả lời.

- Tập đoàn thời trang H&H.

Hai mắt Vy mở to hết cỡ nhìn Nhi, cô không thể tin được Hiểu Nhi lại đưa ra quyết định này, đó là tập đoàn nhà Huy, thật sự cô không thể hiểu nổi suy nghĩ của con bạn mình nữa rồi.

- Sao lại là tập đoàn ấy?

- Vì năm năm trước tao đã nói với bản thân mình như thế... bây giờ đã đến lúc thực hiện.

- Nhưng tập đoàn ấy là của.....

- Tao biết.

Nhi cắt ngang lời Vy, cô quay sang mỉm cười.

- Mày yên tâm công việc là công việc tao sẽ không để những thứ khác làm ảnh hưởng!

Vy thở dài gật đầu, im lặng một lúc Nhi cất giọng nhỏ xíu.

- Mày biết không.... vì một lí do nữa là..... ở đây đã từng có anh ấy!

Giờ khi quan sát kĩ Vy mới nhận ra được một điều cô gái đứng trước mặt mình đây không phải là Hiểu Nhi yêu đuối luôn chỉ biết dựa dẫm của ngày xưa, Hiểu Nhi của bây giờ mạnh mẽ, quyết đoán... chỉ là Vy vẫn yêu hơn cái dáng vẻ hoạt bát, lanh lợi và lả lơi của ngày xưa hơn chứ không phải Hiểu Nhi của bây giờ ít nói trầm ngâm và có phần lãnh đạm. Có phải khi trải qua nhiều biến cố cũng như nỗi đau con người ta cũng dần dần thay đổi để kịp thích nghi, để giữ mình đừng gục ngã vì những sai lầm của ngày xưa hay vì mất mát quá nhiều cảm xúc bắt đầu chai sạn.

Trở về phòng ngủ, Nhi vừa tắt đèn trèo lên giường đã nghe tiếng gõ cửa, cô ra mở cửa thì mắt mở tròn xoe nhìn Vy, tay Vy đang ôm mền gối...

- Đêm nay tao ngủ với mày!

Nói đoạn Vy đẩy cửa đi vào vút tắt cả lên giường rồi treo lên nằm tỉnh bơ, Nhi lắc đầu bó tay với con bạn.

- Thế nào... cãi nhau với chồng yêu phải không?

- Hừ... tao không thèm cãi với cái con người đáng ghét ấy!

Giọng điệu này là rõ rồi Nhi chỉ cười cười không nói gì với tay tắt đèn rồi cũng trèo lên giường. Nằm lăn qua lăn lại hai cô gái vẫn không tài nào chợp mắt được, thấy Nhi cũng không ngủ được Vy bèn lên tiếng.

- Hôm nay chắc thức tới sáng quá!

- Ủ!

Trong đêm khuya chỉ nghe tiếng Nhi ừ nhẹ, Vy lại tiếp tục.

- Nhi này! Kể tao nghe đi... bốn năm ở Pháp mày đã sống như thế nào?

Nhi nhớ lại cái ngày đầu tiên đặt chân đến Pháp- đất nước mà cô luôn muốn đặt chân đến, sau cơn sang chấn tâm lí cô dần dần lấy lại được nhịp sống mặc dù vẫn rất khó khăn.

- Một tháng đầu tao chỉ đến trường rồi lại về nhà, cuộc sống gói gọn tẻ nhạt như thế....

Vy im lặng lắng nghe, giọng nói của Nhi nhỏ xíu nhưng đủ để Vy nghe và cảm nhận.

- Và rồi tao bắt gặp một cậu bé trong một lần đi lang thang trên phố, trò chuyện một lúc tao mới biết cậu bé bị bệnh ung thư giai đoạn cuối..... cậu bé ấy đáng yêu lắm chỉ là số cậu bé cũng hăm hui như tao vậy... mày biết cậu bé ấy đã nói gì với tao không?

- Nói gì?

- Nó nói.. giá mà ông trời cho em thêm hai tháng nữa để em được về quê thăm bà, được gặp mặt đứa em gái chưa chào đời... nhưng mà mày biết không nó chỉ còn 2 tuần...

Cổ họng Nhi nghẹn ứ khi nhớ về cậu bé khuôn mặt ấy vẫn không thôi ám ảnh cô, Vy nghe thấy cũng khẽ rơi nước mắt.

- Qua buổi gặp mặt đó tao mới nhận ra mình đã lãng phí cho đau buồn hơn một năm trời... tại sao cứ phải buồn mãi mà không buồn, thời gian quý giá biết nhường nào, cậu bé chỉ cần 2 tháng nhưng không được còn tao đã lãng phí quá nhiều cái 2 tháng ấy!

- Mày hiểu ra là tốt rồi, tao thấy mày cứ sống trong đau khổ như thế tao cũng buồn lắm!

- Yên tâm, tao sẽ không như thế nữa!

Tiếng nói nhỏ dần rồi mọi thứ chìm vào yên lặng, giữa đêm có một dáng người mở cửa lấp ló đi vào và bế vợ về phòng.

Sáng.

Hiếu Nhi thức dậy từ sớm chuẩn bị điểm tâm cho hai vợ chồng nhà này rồi một mình bắt xe đến một nơi.

Men theo lối đi nhỏ hai bên đầy hoa dại Hiếu Nhi dừng lại trước một mộ phần có hình một người con trai rất trẻ với nụ cười tỏa nắng. Cô đặt bó hoa anh thảo xuống mỉm cười nhìn tấm ảnh trên mộ phần mà nói.

- Em về rồi! Anh có nhớ em không?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, Nhi cảm nhận được Quân đang hiện hữu ở đâu đó chỉ là cô đưa tay ra những không thể chạm vào.

- Anh đi rồi... anh ấy cũng rời bỏ em.... sao hai người đáng ghét thế?

Nhi ngồi bệt xuống nền đất ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt kia, cô nhớ anh quá! Người anh trai đáng yêu nhất ân cần nhất của cô.

- Trên đời này ngoài anh ấy ra anh là người thương em nhất và luôn hi sinh vì em nhất, ấy thế mà lúc đấy em không nhận ra để khi anh đi rồi em mới thấy trống trải và cô đơn biết nhường nào.

Quệt vội giọt nước mắt đang trực trào Nhi đứng lên.

- Hôm khác em lại đến thăm anh nhé, đừng vì không có em mà buồn đấy! Em đi đây!

Xoay người bước đi cảnh tượng trong bệnh viện lại hiện về, cô sợ nhất khi phải nhớ lại ngày hôm ấy vì thế cô nên mau chóng rời khỏi đây.. ” Xin lỗi anh nhé Quân... em vẫn chưa quên được!”

Lâu rồi cô không đến chùa nên hôm nay cô quyết định đến thắp nhang, cô muốn cầu nguyện cho cha mẹ và cho cả Quân nữa.

Hiếu Nhi chấp tay cầu nguyện rồi cắm nhẹ cây nhang xuống, nhìn đức phật ở trên cao cô thấy lòng một thoáng bình yên. Đi dạo một vòng quanh khuôn viên chùa Hiếu Nhi bất ngờ nhìn người con gái trước mặt, đó chính là Mỹ Linh trên người cô ta mặc bộ đồ màu xám giản dị giống như các ni cô vậy, cô ta đang phơi thuốc cùng các ni cô khác, Hiếu Nhi lấy làm lạ vô cùng... Và trong một thoáng Mỹ Linh quay ra bắt gặp ánh nhìn chăm chăm của Hiếu Nhi cô ta thoáng ngạc nhiên và sau đó thì mỉm cười, cô ta đứng lên tiến lại về phía cô.

- Lâu quá không gặp!

- Ừ! Lâu quá không gặp.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh đó, Mỹ Linh là người mở lời.

- Cô rất thắc mắc về tôi hiện giờ đúng không?

Nhi quay sang gật đầu, Mỹ Linh lại cười, cái nụ cười này lah lắm chẳng giống Mỹ Linh của ngày xưa, nụ cười thân thiện hơn.

- Nhiều chuyện xảy ra như vậy chúng ta đều phải thay đổi thôi! Tôi là trưởng nhóm hội từ thiện hôm nay đến đây làm công đức.

- Cô thay đổi quá!

- Tôi luôn dằn vặt vì tôi mới khiến Quân ra đi mãi mãi, tội của tôi lớn lắm.... giá mà ngày xưa tôi không vì cái tình yêu ngu xuẩn của mình mà đi ghen ghét với cô.... vì cái điều tâm thường ấy tôi đã giết chết đi người mà tôi yêu nhất!

Hiếu Nhi cảm nhận được sự hối hận của Mỹ Linh, chỉ là sự hối hận muộn màng nếu như Mỹ Linh nhận ra sớm hơn thì mọi chuyện đã khác... nhưng mà dù sao mọi thứ đều đã xảy ra rồi có ngược thời gian trở về được nữa đâu sao không sống vì hiện tại đi.

- Đừng dằn vặt nữa, cô sống tốt là được rồi mọi chuyện đã qua hãy đặt xuống đi!

- Xin lỗi cô nhé Hiếu Nhi! Cô không giận tôi chứ!

Cô lắc đầu cười bảo.

- Tôi quên hết rồi!

Mỹ Linh cảm thấy hổ thẹn với Cô, sao ngày xưa cô lại có những suy nghĩ ích kỷ đến thế chứ.

- Thế thì tốt quá! Cô và Khắc Huy thế nào rồi?

- Anh ấy trốn tôi năm năm rồi! Thôi tôi về nhé, gặp lại cô sau.

Mỹ Linh nhìn theo bóng cô cho đến khi khuất dần rồi biến mất.

Hiếu Nhi lang thang trên con đường quen thuộc và rồi bước chân dẫn cô về nơi chôn cất biết bao kỉ niệm, căn nhà vẫn im lìm như ngày xưa từ khi Huy đi nó khép cửa im lặng đến nao lòng, Hiếu Nhi ấn mật khẩu mở cửa bước chân cô chầm chầm đi đến khu vườn nhỏ phía sau, những chậu bạch thiên hương nở rực rỡ sắc trắng tinh khôi dưới ánh nắng rực rỡ.

- Hoa nở rồi... anh ở đâu?

.....

- Tỉnh rồi! Bác sĩ bệnh nhân tỉnh rồi!

Cô y tá réo ầm lên vị bác sĩ và ông Hiền chạy vội vào, trên giường chàng trai mở đôi mắt chớp chớp nhìn mọi thứ xung quanh. Vị bác sĩ đi đến khám lại một lượt và mỉm cười nói với ông Hiền.

- Tất cả đều bình thường, nghỉ ngơi một vài tuần là có thể xuất viện rồi.

- Tốt quá!

Ông Hiền vui mừng đến cạnh giường bệnh, chàng trai chống tay xuống giường ngồi dậy, đầu óc hơi choáng váng, một dãy hình ảnh mơ hồ lướt qua rồi biến mất.

- Con trai thấy thế nào rồi?

Ông hiền hỏi, chàng trai ngược đôi mắt nhìn ông.

- Ở đây là đâu?

- Bệnh viện, ở đây là bệnh viện.

- Bệnh viện.... tại sao tôi lại ở đây?

Ông Hiền từ tốn.

- Con bị tai nạn, nằm đây rất lâu rồi!

Chàng trai ôm đầu, một lúc hỏi.

- Tôi là ai? Ông là ai? Sao tôi lại không nhớ thế này.... đầu của tôi đau quá!

Gương mặt mọi người chột căng thẳng nhất là ông Hiền.

- Con là con trai ta, Phạm Khắc Huy! Con nhớ chưa?

- Tôi là con trai ông? Tôi không nhớ gì cả.... tại sao đầu tôi lại trống rỗng thế này?

- Bác sĩ sao lại thế này?

Ông Hiền không giữ được bình tĩnh nói, bác sĩ nhăn mặt hỏi.

- Cậu trai trẻ cậu có nhớ cậu tên gì? Bao nhiêu tuổi không?

Một cái lắc đầu bất lực.

- Tôi không nhớ!

Rời khỏi phòng bệnh vị bác sĩ nói với ông Hiền.

- Có lẽ do chấn động mạnh cùng với việc phẫu thuật thất bại đã để lại di chứng!

- Vậy phải làm sao đây bác sĩ?
- Đó là do cậu ấy thôi! Tôi nghĩ nên đưa cậu ấy về nơi chứa nhiều kỉ niệm nhất để gợi nhớ lại!
- Vị bác sĩ rời đi, ông Hiến suy tư.
- Có nên để Khắc Huy trở về Việt Nam?

84. Chương 79: Gặp Lại Anh.

Từ lúc về đến giờ Hiểu Nhi vẫn rảnh rỗi, cô bỏ ra cho mình một tháng để thăm lại những địa điểm ngày xưa mà mình vẫn hay lui tới. Hôm nay cũng thế, cô cột chắc dây giày, bỏ cái máy ảnh vào ba lô cô khoát nó lên vai đẩy cửa ra khỏi nhà, hôm nay cô sẽ đến thăm một nơi mà rất lâu rồi cô chưa thể đến, nơi đó cũng là một nơi đặc biệt.

Đứng từ xa nhìn về ngọn đồi cô đã thấy bóng cây bằng lăng cao vút ngập cả sắc tím dưới nền trời xanh thắm, cây lùn giờ đã cao hơn cô quá rồi, đứng dưới tán cây cô trong nhỏ bé biết nhường nào, anh nói không sai bây giờ cây lùn đã chẳng còn lùn như ngày xưa nữa rồi mà đối lại cô đã lùn hơn nó. Cô thích màu tím bởi thế nên cô lại càng thích hoa bằng lăng hơn, người ta nói hoa bằng lăng là nét đẹp của mỗi tình tuổi học trò đầy mơ mộng nhưng không kém phần lãng mạn, còn màu tím gợi sự thủy chung sắc son không thay lòng đổi dạ, Vy và Linh ngày trước vẫn hay bảo cô sến súa mơ mộng ấy thế mà cô vẫn cứ kệ thích thì thích thôi chẳng màn đến mấy thứ ấy đâu nhỉ?

Hiểu Nhi thả người nằm xuống dưới tán cây ngắm nhìn những cánh hoa nhỏ lâu lâu lại theo cơn gió mà rơi xuống, có khi cô đưa tay bắt lấy.... xòe bàn tay ra cho cánh hoa bay đi, cô nhìn theo với ánh mắt buồn.

- Em phải chờ đến bao giờ mới gặp được anh?

Tự nhiên trong đầu cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Huy khiến cô cười khẽ về mặt lúc đấy của Huy vừa ngổ tào vừa lạnh nữa, cô lại tưởng tượng về mặt mình lúc đó chắc kinh khủng lắm. Cái tính nông nổi bốc đồng ngày xưa lại khiến cô gặp được Huy để rồi yêu anh như một định mệnh, có lẽ đây là duyên ông trời sắp đặt chỉ là cô làm vụt mất cơ hội được bên cạnh anh để bây giờ hối tiếc... bao giờ cơ hội lại đến với cô một lần nữa? Cô hứa là sẽ trân trọng, sẽ giữ Huy lại chẳng bao giờ để anh rời xa cô một lần nào nữa.

" Gặp nhau là một cái duyên, còn giữ được nhau hay không phải xem bạn có biết nắm giữ lấy cơ hội ấy hay không..."

Điện thoại trong túi Nhi reo lên, Nhi vội bắt máy.

- Tao nghe!
- " Mau đến Smile đi! Con Linh về rồi đang ở đây nè!"

Tiếng Vy vang lên trong điện thoại, Nhi ừ rồi tắt máy, cô bắt một chiếc taxi đến Smile.

Đẩy cửa bước vào Nhi giật mình vì tiếng hét của Linh.

- NHI ƠI! AAAAAAAA

Vừa hét xong Linh bay đến ôm chặt lấy Nhi, Linh mừng quýnh lên không để ý xung quanh ai cũng nhìn cô đầy ái ngại, Nhi đưa tay ôm con bạn.

- Nhớ mày quá huhu.. Nhi ơi!
- Tao cũng nhớ mày mà!

Linh vội phản bác.

- Nhớ gì chứ mày đi biệt tích suốt bốn năm trời chẳng chịu về thăm tao lấy một lần!
- Nhi buông Linh ra cười nói.
- Xin lỗi mà! Chẳng phải giờ tao đã về rồi hay sao?

- Thôi bỏ qua đi, vào đây... ngồi xuống... uống nước đi xong rồi kể tao nghe ở bên đây mày sống thế nào?

Linh kéo tay Nhi về chỗ rồi ấn Nhi ngồi xuống đưa ly nước cho Nhi, đợi khi Nhi uống xong Linh hỏi đủ thứ chuyện. Nhi bó tay với con bạn, bốn năm không gặp Linh vẫn như xưa vẫn xinh đẹp và đáng yêu như ngày nào, lại nhìn sang Vy, Quỳnh Anh và mọi người hình như ai cũng như vậy không hề thay đổi có chăng chỉ là chừng chạt hơn một tí. Hình như trong những người ở đây chỉ có cô là thay đổi nhiều nhất cả ngoại hình lẫn tính cách.

Nhi mỉm cười từ từ kể cho Linh nghe những chuyện ở Pháp, Linh chăm chú vào câu chuyện nhưng không chỉ thế cô còn chăm chú nhìn người con gái trước mặt, cái vẻ từ tốn, dịu dàng và trầm tĩnh này là tính cách của bạn cô sao? Sao lại thay đổi đến chóng mặt như vậy.... Hiểu Nhi của cô ngày xưa đâu phải như cô gái này. Mới chỉ không gặp một khoảng thời gian thôi mà cô suýt đã không nhận ra đây là cô bạn thân của mình rồi, Linh một thoáng lại buồn đến lạ... mặc dù Hiểu Nhi của bây giờ đẹp hơn ngày xưa chừng chạt hơn ngày xưa nhưng lại thiếu đi sự ngây thơ thuần khiết và đáng yêu ấy rồi.... Linh yêu Nhi của ngày xưa hơn chỉ là đã không thể, Hiểu Nhi ngày ấy biến mất rồi, người trước mặt cô mới là Hiểu Nhi của hiện tại. Một người đã chịu ngần ấy những đau thương mất mát.

“có những thế không phải cứ muốn là được, cuộc đời bất công lắm những thứ bạn muốn sẽ chẳng bao giờ có được còn những thứ vốn dĩ bạn không muốn nhưng cũng bắt buộc phải chấp nhận.”

Linh gạt vội những suy nghĩ kia đi, không sao dù Hiểu Nhi có là ai và có như thế nào Nhi vẫn là bạn thân của cô, chỉ cần Hiểu Nhi vui là được cô không quan tâm nữa.

- Báo cho mày với mọi người một tin vui.... tao với Tuấn sắp đám cưới.

- Thật á? - Tất cả đồng thanh hỏi lại, Linh gật đầu mỉm cười rất duyên.

- Hai bên gia đình đã gặp mặt và chọn ngày rồi... lễ cưới sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng này.

Vy đang đứng ở quầy kiểm tra sổ sách nghe thấy thế bỏ xuống hết chạy lại bàn chỗ mọi người đang bàn bạc sôi nổi.

- Thế là 3 tuần nữa... nhanh thật đấy mày bảo 25 tuổi mới lấy chồng mà!

Vy hất mặt về phía Linh làm Linh ấp úng.

-Ừ thì... thì hai bên gia đình hối thúc quá nên tao mới đồng ý!

- Nghe chưa Tuấn, vậy là nó chưa muốn lấy cậu đâu.

Nhi và Quỳnh Anh che miệng lại cười khẽ Vy cũng biết châm chọc người khác lắm đấy, mặt Tuấn ngệt ra trông rất buồn cười còn cái Linh thì hằm hằm tức Vy lắm.

- Nè thôi đi nghe con kia, ai nói tao không muốn lấy hả?

- Thì từ đâu sau mày không nói là muốn lấy Tuấn mà nói hai bên gia đình hối thúc làm gì.

- Tại....

- Chuyện gì mà um sùm thế? Vợ à em lại chọc tức Linh phải không?

Tiếng Nam từ bên ngoài vọng vào, mọi người xoay ra đã thấy anh tiến lại gần, Vy liếc nhìn Nam rất tình cảm làm anh lạnh toát cả sống lưng.

- Lại... ngồi đây nè chồng!

Vy vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, Nam không dám cãi lời vào ngồi ngay lập tức. Vừa ngồi xuống đã bị Vy đưa tay ra bóp cổ làm anh hét toát lên cả bọn cứ thế ngồi cười nắc nẻ vợ chồng nhà này trẻ con đến thế là cùng.

- Phạm Quốc Nam anh gan nhỉ? Suốt đêm hôm qua anh làm gì mà không về nhà? Lại đi tỉ tê với con nào hả?

- Ấy ấy nhẹ tay thôi! Anh có đi với con nào đâu, vợ yêu tin anh đi!

Vy đã thôi không bóp cổ nữa mà chuyển sang nhéo tai, Nam mặt mày nhăn nhúm lại trông rất khổ sở, từ lúc Vy có thai tâm trạng hay thay đổi thất thường anh là nạn nhân chính trong những lần bực bội hay muốn trút giận của cô ấy, anh biết phải làm sao ngoài tự nhủ thầm với bản thân hai từ ” chịu đựng”.

- Vậy anh đi đâu? Làm gì?

- Anh ngủ quên ở văn phòng, em hỏi bảo vệ đi thì biết bác ấy là người gọi anh dậy đấy!

Vy có vẻ như khá tin tưởng Nam nên khi anh trả lời cô liền bỏ tay ra ngay.

- Không có lần sau nghe chưa!

- Biết rồi mà!

Cả bọn ngồi nhìn hai vợ chồng họ cãi nhau chí chóe rồi lại tự làm hòa, ai cũng lắc đầu bầu chọn cho hai vợ chồng này là cặp đôi kì lạ nhất năm. Linh lên tiếng.

- Nhi với Quỳnh Anh ai làm phù dâu đây?

Hiếu Nhi lắc đầu chỉ về phía Quỳnh Anh.

- Tao không làm dâu, mà bảo Quỳnh Anh đấy!

- Thôi lần trước em với anh Hoàng làm phù dâu và phù rể cho anh Nam và chị Vy rồi lần này để chị Nhi đi!

Quỳnh Anh xua tay, Linh bèn hỏi lại Nhi.

- Thế nào? Mà làm phù dâu cho tao nha!

- Tao....

Hiếu Nhi áp úng như đang suy nghĩ nếu cô làm phù dâu thì ai sẽ làm phù rể đây... nhưng trước ánh nhìn chân thành của Linh Hiếu Nhi đành gật đầu.

- Thôi được rồi

- Yeah! Yêu mà quá Nhi ơi!

Mọi người đang bàn bạc sôi nổi thì điện thoại Nam reo lên, anh bèn đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ bắt máy, không ai chú ý đến nét mặt ngạc nhiên cực độ của anh, nói gì đó thêm vài câu anh tắt máy. Trở về chỗ ngồi anh trầm ngâm hẳn ra chỉ có Vy nhận ra sự khác lạ của chồng mình..

- Mai mà rảnh không đi thử đồ cưới với tao?

Linh quay sang hỏi Nhi.

- Không được rồi mai tao có hẹn phỏng vấn!

Nhi lắc đầu Linh suy nghĩ một lúc bèn nói.

- Vậy thứ ba tuần sau nha!

- Ừ, cũng được..

Nói chuyện thêm một lát tất cả ra về, khi chỉ còn lại hai vợ chồng, Vy hỏi Nam.

- Có chuyện gì vậy anh?

Nam lắc đầu, Vy nghiêm giọng.

- Còn giấu em à? Em là vợ anh chẳng lẽ lại không nhận ra.

Vy đã nói vậy Nam đành thở dài, đúng là không có gì giấu được Vy.

- Bác Hiên vừa mới gọi!

- Sao? Bác ấy nói gì trông anh căng thẳng vậy? Chẳng lẽ cậu ấy.....

Nghe Nam nhắc đến tên ông Hiên Vy đã cuống cả lên.

- Không... nó tỉnh rồi!

- TỈNH RỒI! thế thì tốt quá em phải nói ngay cho con Nhi biết... em đã giấu nó về sự tồn tại của Huy ngàn ấy năm rồi, em thực sự cảm thấy rất có lỗi.

Chuyện Huy còn sống và được điều trị tại Mỹ Vy đã biết từ lâu chỉ là Nam ngăn cản cô nói cho Nhi biết, Nam nói Huy vốn dĩ sẽ không tỉnh lại cậu ấy suốt đời chỉ có thể nằm đấy sống như người thực vật, nếu nói cho Nhi biết Nhi sẽ càng đau khổ hơn, hãy cứ giấu Nhi để Nhi sớm quên Huy và tìm được tình yêu mới của cuộc đời mình, đây có lẽ cũng là mong ước của Huy. Đã nhiều lần Vy thấy Nhi đau khổ không kìm lòng được mà định nói ra nhưng rồi chưa kịp mở miệng cổ họng cô đã nghẹn ứ, cô mở lời không được.

- Nhưng nó không còn nhớ gì nữa cả!

Câu nói sau của Nam làm Vy cứng đờ, tại sao lại như vậy? Rõ ràng đã có thể tỉnh lại nhưng sao lại mất trí nhớ cơ chứ... ông trời sao lại khéo trêu đùa con người ta như thế.

- Mất... mất trí nhớ á...??

Vy khó nhọc mở miệng hỏi Nam anh gạt đầu về mặt lo âu.

- Bác Hiền nói tuần sau sẽ cho nó về nước, chỉ có về Việt Nam nó mới có thể nhớ lại....

Huy về với kí ức trống rỗng... làm sao đây? Con bạn của cô vẫn còn rất yêu Huy cô có thể nhận ra điều đó nhưng Huy thì khác cậu ấy sẽ không thể biết Nhi yêu mình và Nhi là ai?

Hôm nay Hiểu Nhi có hẹn đến tập đoàn H&H phỏng vấn, đứng trước gương cô chải chuốt lại mái tóc cho gọn gàng, tô thêm một chút son để gương mặt bớt phần nhợt nhạt, khi đã hài lòng cô mỉm cười cầm theo túi xách và hồ sơ ra khỏi nhà. Chiếc taxi dừng lại trước một tòa cao ốc đồ sộ, Hiểu Nhi bước xuống xe, cô đưa mắt nhìn lên dòng chữ H&H lấp lánh dưới ánh nắng ban mai, tập đoàn giờ đã lớn mạnh hơn xưa không chỉ là công ty như trước đây cô vẫn hay lui tới, trước mắt cô giờ đây sẽ là một chân trời mới, cuộc sống mới, chỉ cần cô đặt chân vào đây cô sẽ buộc chặt ước mơ, tương lai và cả niềm tin của mình vào thế giới của anh, nơi mà trước đây ngập cả bóng hình của anh, rồi đây cô sẽ giúp anh góp một phần sức, tài năng của mình để tập đoàn ngày càng đi lên..... và cô sẽ ở đây chờ đợi anh, cô sẽ chờ vào một ngày không xa anh trở về ôm cô vào lòng mà nói " Anh đã về bên em rồi gốc ạ! em đừng gồng mình lên mà chịu đựng nữa nhé... có anh ở bên cạnh em!" chỉ là chẳng biết đến bao giờ.....

Cô tiếp tân thấy Nhi thì mỉm cười thân thiện Nhi chỉ nhẹ gạt đầu, đầu đó ở nơi này cô lại nhớ về ngày hôm đó mình đã quỵ đến Tuệ Hân bị đuổi việc, hôm đó Huy đứng đằng kia, anh đứng cho tay vào túi quần dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa ngông cuồng, cô như thế chìm trong cái gọi là ngày xưa cho đến khi cô tiếp tân lên tiếng kéo cô về với hiện tại, lắc đầu xua đi dòng hồi tưởng cô lại nhớ đến anh nữa rồi....

- Chị cần giúp gì ạ?

- Tôi có hẹn đến phỏng vấn!

- À, chị lên tầng 3 rồi quẹo trái nhé!

Cô tiếp tân chỉ tay về phía thang máy, Nhi gạt đầu rồi bước vào.... dừng lại trước phòng đang diễn ra buổi phỏng vấn Hiểu Nhi tìm cho mình một chỗ ngồi, bên ngoài còn khoảng 3 người cũng đang chờ được phỏng vấn như cô, năm phút sau một cô gái bước ra khỏi phòng với khuôn mặt có vẻ ủ rũ hình như cuộc phỏng vấn diễn ra không suôn sẻ thì phải, tiếp sau đó cô trở lý đi ra.

- Mời người tiếp theo cô Trịnh Hoàng Hiểu Nhi!

Nhi theo cô trợ lý vào trong, cô rất bình tĩnh ngồi vào ghế, đối diện cô gồm có 3 người trong đó có hai người con trai khoảng tầm 27- 30 tuổi, cô nhận ra một người đó là chị trưởng phòng thiết kế chỉ là năm năm trôi qua chẳng biết chị còn nhớ cô hay không nữa.

- Xin chào em! anh là Khánh giám đốc bộ phận thiết kế, đây là chị Như trưởng phòng thiết kế còn đây là Minh nhà thiết kế giỏi nhất của tập đoàn.

Khánh giới thiệu tất cả mọi người với Nhi, cô gạt đầu mỉm cười.

- Chào mọi người!

Khi cô vừa cất tiếng Như đã chăm chú nhìn cô không rời, cô gái này Như trông quen lắm chỉ là nhất thời không nhớ ra, có cái gì đó vừa lạ vừa quen.

- Em giới thiệu một chút về bản thân đi! - Khánh cười nói.

- Em tên Trịnh Hoàng Hiểu Nhi 22 tuổi, vừa tốt nghiệp trường ESMOD Paris, Pháp ngành thiết kế thời trang.

Khánh nhìn Nhi không chớp mắt, ở cô gái này anh thấy có một sự hấp dẫn kì lạ khiến anh không thể rời mắt chẳng lẽ anh bị trúng tiếng sét ái tình đấy chứ....

- Nhi, em là Hiểu Nhi, đúng rồi sao chị lại không nhớ ra nhỉ?

Như reo lên từ lúc Nhi bước vào cô đã thấy rất quen thuộc rồi mà không nhớ ra cho đến khi nghe được cái tên cô mới sực nhớ lại, cô bé ngày xưa hay lui tới đây mà chỉ là lâu quá không gặp cô bé thay đổi nhiều quá, suốt mấy năm qua Như không hề gặp lại Nhi đôi lúc cô cũng thắc mắc và nhớ Nhi lắm vì ngày xưa mỗi lần đến đây Nhi lại đến phòng thiết kế ngồi nói chuyện với cô rất lâu nên cũng có tình cảm, không ngờ Nhi lại ra nước ngoài du học.

- Chị nhớ ra em rồi à?

Nhi cười với Như, cô cứ sợ lâu quá chị đã quên mất cô rồi chứ.

- Con bé này càng lớn càng xinh! Sao không về thăm chị có biết chị nhớ em lắm không?

- Em cũng vừa mới về nước thôi.

- Hai người quen nhau à?

Minh thấy hai người họ cứ chị em em nên lấy làm thắc mắc, một cô gái 22 tuổi cầm trong tay tầm bằng xuất sắc của một trường thiết kế danh tiếng tại Pháp cũng khén anh rể phục.

- Quen chứ! Em gái kết nghĩa của chị đấy! Thôi chúng ta bắt đầu!

Cuộc phỏng vấn diễn ra khá thuận lợi, những câu hỏi không có gì làm khó được Hiểu Nhi, với một kiến thức chuyên môn vững vàng và niềm yêu thích với thiết kế Hiểu Nhi đã vượt qua tất cả, kết thúc buổi phỏng vấn cô đứng lên chào tất cả mọi người.

- Em có thể bắt đầu công việc vào tuần sau, rất vui vì được trở thành đồng nghiệp!

Khánh đưa tay ra có ý định bắt tay, Hiểu Nhi gật đầu bắt tay với anh và cả Minh với Như.

- Cảm ơn anh chị! em cũng rất vui!

Vẫy tay chào tạm biệt Hiểu Nhi đẩy cửa bước ra ngoài, khép cánh cửa lại cô nở một nụ cười thật tươi cuối cùng cô cũng trở thành nhà thiết kế của H&H.

Hiểu Nhi đeo tai nghe bật bản nhạc quen thuộc mà mỗi khi buồn cô đều nghe, từng ca từ nghe mà da diết cõi lòng, thả bộ trên vỉa hè cô dạo quanh con phố, bỗng một cơn mưa bất chợt kéo đến cô vội đưa tay lên che đầu chạy vội vào một cửa hàng bán đồ lưu niệm gần đó. Đứng trước hiên nhìn những giọt mưa trắng xóa, những kí ức ngày ấy chợt ùa về.... hình như bầu trời hôm ấy đầy mưa cô và anh cười rôm rả cả một góc trời, hôm ấy cô chính thức trở thành bạn gái anh, hôm ấy anh tặng cho cô một sợi dây chuyền, một nụ hôn và một biển trời yêu thương. Cô ôm bờ vai lạnh vì mưa, cô cũng muốn ôm lấy trái tim bé nhỏ của mình, cô biết nó cô đơn quá rồi, cô biết nó nhớ anh da diết....

Chợt trong màn mưa cô bắt gặp một bóng hình chẳng suy nghĩ nhiều cô chạy vụt ra, có phải là anh không? Có phải Khắc Huy của cô đây không....

- Huy....

Cô vừa chạy theo vừa cất tiếng gọi ấy thế mà người ấy chẳng chịu quay lại nhìn cô, dùng hết tất cả sức cô chạy thật nhanh và giữ lấy bàn tay.... cô hồi hộp... giây phút người ấy quay lại làm tim cô đau nhói.... không phải anh...

- Xin lỗi... tôi... nhầm... người...

Người con trai kia bước đi, cô ngồi thụp xuống đất ôm mặt khóc nức nở, thời gian qua cô mạnh mẽ lắm mà sao bây giờ lại yếu đuối thế này, tất cả những gì cô cố gắng đều vỡ vụn cả rồi sao. Anh ấy là ai sao lại quan trọng đối với cô đến thế? Chỉ cần nghĩ đến anh ấy trái tim cô lại thắt chặt đau đớn, chỉ cần nghĩ đến anh ấy trái tim cô lại mềm nhũn ra. Anh ấy là ai mà sao khiến ý chí kiên cường bấy lâu nay của cô tan biến hết trong chốc lát..... anh ấy là ai sao lại khiến cô một khắc cũng không quên, anh ấy là người khiến cô yêu đến chết đi sống lại, anh ấy là Phạm Khắc Huy.....

Cô ngửa mặt cho hạt mưa rơi lên khuôn mặt, cô để mưa cuốn trôi những giọt nước mắt kia....

Vy hốt hoảng khi thấy Nhi trở về cả người ướt sũng, Vy vội lấy khăn lau cho Nhi.

- Sao lại để ướt nhẹp thế này?

Nhi gạt tay Vy ra cầm theo cái khăn lên phòng, cô nhắm mắt lại ngâm mình trong bồn nước nóng rất lâu làm Vy ở ngoài đứng ngồi không yên.

- Nhi à! Tắm xong chưa ra nói chuyện chơi với tao!

Vy gõ cửa phòng tắm, đang áp tai vào cửa lắng nghe những gì đang diễn ra bên trong Vy vội giạt mình xem xúu bật ngửa ra sau vì Nhi mở cửa ra ngoài mà không báo trước. Trông gương mặt Nhi có hơi tái đi một chút làm Vy lo lắng.

- Mày đây bệnh mà thích dầm mưa, có ăn gì chưa tao kêu chị bếp làm!

- Thôi khỏi đâu, tao muốn ngủ một chút.

Nhi lắc đầu trèo lên giường chùng trăn lại, Vy thở dài khép cửa ra ngoài.

Vì dầm mưa nên Nhi bị ốm đến mấy ngày, suốt mấy ngày đó cô chỉ ở nhà làm bạn với Vy làm Vy vui lắm như vậy đỡ chán chứ Nhi cũng đi làm Nam cũng đi làm cô một mình ở nhà tự kỉ như con điên ấy, buồn lắm.

Đặt đĩa trái cây xuống bàn, Nhi lắc đầu nhìn con bạn đang chăm chú xem phim mắt dán chặt chẳng rời cái ti vi lấy nửa giây... ngày xưa cô cũng mê mẩn mấy bộ phim tình cảm suốt suốt này làm mà giờ lại không thích xem. Vy với tay lấy miếng táo ăn ngon lành, miệng nhai chóp chép.

- Táo ngon, hôm nào mua về để dành ăn nha!

Xem phim mà vẫn bình phẩm được thật hết nói nổi Vy.

- Hai tháng nữa là sinh rồi, mày chú ý sức khỏe với!

Nhi với tay tắt ti vi làm Vy ỉu xiu nhăn nhó.

- Biết rồi mày với anh Nam nói mãi!

- Thật là... - Nhi chật lưỡi cười với Vy.

Như suy nghĩ gì đó rất lâu Vy mới lên tiếng.

- Nhi này! Nếu tao nói là nếu thôi nhé... một ngày mày gặp lại Huy mày sẽ làm gì?

Câu hỏi làm Nhi tắt nụ cười, đây là câu hỏi mà lúc nào Nhi cũng nghĩ đến, cô luôn suy nghĩ rất nhiều nếu gặp lại Huy cô sẽ phải làm gì?

- Tao.. tao không biết nữa! Có lẽ sẽ rất vui.... nhưng lại chẳng nghĩ ra nên làm gì...

Hai cô gái im lặng, mỗi người suy nghĩ những chuyện khác nhau nhưng đều xoay quanh một người.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, Hiểu Nhi cố gắng đến sớm ai ngờ vừa đến cửa đã gặp Khánh.

- Em đến sớm vậy?

- Dậy sớm thôi anh!

Nhi cùng Khánh đi vào, mọi người thấy hai người bọn họ đi chung đều nhìn không rời mắt, Khánh 27 tuổi ngoại hình khá đẹp trai lại chừng chạt khiến rất nhiều cô gái để ý nên khi bắt gặp anh đi cùng Nhi nên đâm ra khó chịu. Nhi cũng không để ý cho lắm cô chỉ im lặng hoặc đôi khi trả lời Khánh một vài câu. Trước giờ làm việc chị Như vỗ tay kêu mọi người tập chung lại, chị nói.

- Giới thiệu với mọi người đây là Hiếu Nhi nhà thiết kế mới của bộ phận chúng ta, mong mọi người giúp đỡ Nhi và cùng hợp tác để làm việc một cách hiệu quả nhất!

Tất cả mọi người vỗ tay chào mừng Hiếu Nhi mỉm cười.

- Em sẽ cố gắng hết mình vì phòng thiết kế!

Chị Như sắp xếp cho Nhi ngồi cạnh bàn làm việc của chị để dễ bề nói chuyện, ngày xưa chị và Nhi nói chuyện rất ăn ý.

- Đây là dự án mới em xem qua đi!

Nhận lấy bản dự án Nhi bắt tay vào nghiên cứu rất tập trung, một cô gái tên Hạ Băng ngồi gần đó liếc mắt về phía Nhi rồi quay sang nói với Tiểu My cô gái ngồi bên cạnh.

- Nghe nói cô ta mới đi du học ở Pháp về đó, nhìn cũng không tệ.

- Ủ, trông xinh đấy! Mà hơi chảnh thì phải vào mà chảnh nói năng hay bắt chuyện với ai cả.

- Chảnh thật! Sao cho cô ta vận động một chút nhé!

Tiểu My gật đầu hưởng ứng, Hạ Băng cười nhếch miệng lên tiếng gọi.

- Nhi này! Cô rảnh chứ photo hộ tôi bản hồ sơ này với.

Nghe có người gọi Hiếu Nhi ngẩng đầu lên, cô đi tới nhận lấy xấp hồ sơ đi photo, mấy phút sau Cô quay lại đặt xấp hồ sơ xuống.

- Của chị đây!

Xong thì trở về chỗ ngồi, Hạ Băng nghe Hiếu Nhi gọi mình bằng chị thì giận lắm cô đâu có già đến vậy đâu, trong lòng lại nghĩ ra cái gì đó để bắt Nhi làm.

- Ấy lúc này tôi đưa nhầm rồi cô photo lại bản khác hộ tôi nhé!

Hiếu Nhi cũng đành đứng dậy photo lại bản khác, Như ở bên trong thấy hết cô tức giận đi ra ngoài nói lớn.

- Hiếu Nhi ra đây!

Nghe tiếng Như gọi Nhi bèn cầm theo bản hồ sơ đi ra, Như giật lấy bản hồ sơ từ tay Nhi ném thẳng xuống bàn làm mọi người trong phòng đổ dồn mắt về phía cô.

- Đây là nhà thiết kế không phải ô sin của hai cô, đừng để tôi nhìn thấy lần nữa tôi đuổi việc các cô đấy.

Hạ Băng cuối đầu xuống trong lòng tức lắm, cô ta thầm rửa cả Như lẫn Nhi.

Ngày đầu tiên đi làm không suôn sẻ lắm, Nhi trở về nhà vào buổi chiều muộn, Khánh có lòng tốt muốn đưa cô về nhưng cô đã từ chối. Hôm nay Vy và Nam không có ở nhà, Nhi một mình ăn uống xong xui thì trở về phòng, cô bắt đầu lên ý tưởng cho bản thảo và thức suốt đêm để thiết kế.

Trong lúc Hiếu Nhi đang thiết kế thì ở sân bay một dáng người bước ra, dù anh đã đeo kính đen che gần nửa khuôn mặt nhưng vẫn làm mọi người chú ý, khắp người anh toát ra một khí chất bức người khiến đối phương không muốn rời mắt nhất là những cô gái. Anh bước ra khỏi sân bay một chiếc xe dừng lại, trên xe Nam bước xuống thấy anh vội chạy lại ôm..... cả hai lên xe rời đi.

Sáng hôm sau Nhi dậy muộn vì hôm qua thức quá khuya, cô vội đi giày bắt taxi đến công ty. Xe vừa dừng lại cô đã vội vàng bước xuống đẩy cửa chạy nhanh vào mắt dán chặt vào đồng hồ đeo tay mà thở phào nhẹ nhõm xem xui là trễ rồi, với tay ấn nút thang máy khép lại.... ngay giây phút ấy một dáng người lướt qua.... cô đã không kịp nhìn thấy...

Cuộc họp kết thúc, bản thiết kế của cô đã được chọn cho dự án mới đây là một điều đáng mừng. Trở về bàn làm việc, cô tập trung thiết kế mấy mẫu còn lại cho bộ sưu tập, Hương từ đâu bay tới nói lớn với cả phòng.

- Này này tôi mới nghe nói công ty chúng ta sắp có tổng giám đốc mới đến nhận chức đấy! Đẹp trai kinh dị luôn!

Tay Nhi đang vẽ bỗng dừng lại.... tổng giám đốc mới sao? Chẳng lẽ..... không không thể nào Nhi lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa lóe lên.. Vậy ai lại có thể ngồi vào vị trí của Huy chứ?

- Đẹp trai lắm hả? Anh ấy trông thế nào?

Tiểu My nghe thấy trai đẹp mà mắt sáng rỡ, Hương vuốt cằm như vẽ đang suy nghĩ một lúc bèn nói.

- Tự gặp và cảm nhận, không thể diễn tả bằng lời nổi.

Và cả công ty ngày đó náo nhiệt cả lên vì vị tổng giám đốc mới, đi đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán. Tan sở Hiểu Nhi dọn dẹp lại bản thiết kế rồi tắt máy tính ra về, cô choáng ngợp vì trong thang máy kẹt cứng người, mọi người hình như đang cùng lúc ủa về đại sảnh.

- Nhi cậu cũng đến xem mặt tổng giám đốc à?

Hương nhìn thấy Nhi bèn hỏi, Nhi lắc đầu.

- Không, tớ định về!

- Sao không ở lại xem, đảm bảo cậu mê mết mất!

Nhi cười không nói gì nhưng trong lòng lại nghĩ dù vị tổng tài kia có đẹp đâu cũng chẳng đẹp bằng anh ấy....

Rồi như có một luồng gió cuốn mọi người đi, tất cả hét ầm lên xô đẩy nhau chạy đi, do quá đông cô lại đứng giữa nên cũng bị đẩy đi, qua kẽ hở cô nhìn thấy một người con trai mặc áo sơ mi trắng quần âu đen lướt qua, đám đông cứ thế xô đẩy nhau tạo thành một mớ hỗn loạn bọn con gái cứ phải nói là muốn chết ngất vì anh ta... Hiểu Nhi không thấy mặt anh ta chỉ thấy bóng dáng bị che khuất mất một nửa ấy lướt qua bước ra xe, chiếc rời đi đám đông dần giải tán.

Hiểu Nhi bắt một chiếc taxi đến Smile, cô đẩy cửa bước vào quán hôm nay đông khách thật đấy, Vy đứng tính tiền không kịp nghỉ tay thấy vậy Nhi đi tới đặt túi xách xuống phụ Vy.

- Sao hôm nay đông thế?

- Ai mà biết đâu... hôm nay hai đứa kia xin nghỉ nữa chứ, tao thì không bưng bê được, khách hỏi quá trời rồi!

Mặt Vy hằm hằm trông rất khó coi, Nhi bèn cầm theo bộ đồng phục của quán vào trong thay, ít phút sau cô bước ra cầm menu phục vụ bàn, Vy thấy vậy thì la ó lên.

- Nè không cần đâu con kia!

- Không sao đâu, mày lo tính tiền đi!

Nhi chạy hết bàn này đến bàn khác mồ hôi nhễ nhại.

- Phục vụ!

Khách ngồi phía bàn bên cửa sổ vẫy tay, Nhi lau vội mồ hôi trên trán mỉm cười.

- Quý khách dùng gì?

Tay cô ghi lia lịa rồi chạy vội vào, bên ngoài cửa một dáng người đẩy cửa bước vào, anh đứng ở ngay cửa đưa mắt nhìn quanh. Hiểu Nhi bưng khay nước ra vừa ngẩng đầu lên bước chân cô dừng lại, ánh mắt cô nhìn về phía cửa không chớp mắt. Anh tháo kính ra, một tiếng xoảng lớn vang lên, tiếng thủy tinh vỡ vụn thu hút sự chú ý của mọi người. Hiểu Nhi như chết lặng đứng chôn chân tại chỗ, không gian và thời gian tất cả cứ như ngừng lại giây phút này, Vy nghe tiếng đổ bẽ bèn quay lại và cả Vy cũng bất động. Người đứng ở đấy sao quen thuộc đến thế, cái dáng người ấy làm tim Hiểu Nhi đập loạn nhịp, cả nhịp thở cũng bị ngắt quãng, cô như không tin vào mắt mình..... người con trai ấy là Huy.... người mà cô luôn chờ đợi đang

đứng trước mặt cô.... vẫn khuôn mặt điển trai lạnh băng ấy, vẫn cái dáng đứng kiêu ngạo ngông cuồng, vẫn là người thu hút mọi ánh mắt... Khắc Huy đã trở về...

” Từ đây đến đây chỉ cách nhau mấy bước chân.... ấy thế mà em chẳng dám bước về phía anh...”

85. Chương 80: Kí Ức Thiếu Mất Em.

“Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải là góc biển chân trời, cũng không phải là cách nhau phương trời, mà là khi em đang đứng trước mặt anh nhưng anh lại không biết là em yêu anh.”

Hiếu Nhi chân muốn bước đến bên cạnh Huy lắm mà sao nhấc không nổi, miệng mấp máy thành những âm thanh rời rạc nghe mà chẳng hiểu nổi, Vy biết Nhi đang bất ngờ lắm cả Vy dù đã được gặp Huy tối hôm qua, dù Nam báo trước rằng lát nữa Huy sẽ sang ấy thế mà trông thấy Huy vẫn không giữ được bình tĩnh.... bởi vì ở đây có Nhi, Nhi sẽ không biết rằng kí ức của người con trai ấy chỉ là một mảng đen trống rỗng, Huy không nhớ bản thân là ai, Cha mình là ai, Nam là ai..... Vy nhớ lúc gặp Nam Huy có hỏi một câu ” Anh là anh họ em sao?”

Huy nhìn về phía cô gái mới vừa làm đổ vỡ mấy ly nước kia nhưng mấy giây sau anh đã rời mắt khỏi và bước thẳng về phía Vy. Hiếu Nhi như không tin vào mắt mình, Huy lướt qua cô như một người dưng lướt qua nhau trên con đường tấp nập bóng người, không một cái nhìn, không chút cảm giác.... cổ họng cô nghẹn ứ hai chữ vừa định nói ra đã kịp đứng chừng lại... có phải anh ghét cô rồi không? Hay trải qua 5 năm cô trong anh không còn tồn tại...

- Chị dâu! Anh Nam bảo em đến đây tìm chị lấy chìa khóa xe và mật mã nhà.

Hiếu Nhi quay ngoắt lại nhìn dáng Huy, đôi mày cô thoáng chau lại, cái cách xưng hô này sao lại lạ đến thế ngày ấy có bao giờ Huy gọi Vy là chị dâu hay chị dâu. Vy nghe Huy gọi mà cứ ngại ngại làm sao ấy chỉ trách là Huy không nhớ nên ai bảo sao cậu ấy gọi như vậy, cô thở dài cũng xưng chị.

- Cậu ngồi xuống bàn đi! Đợi chị một chút!

Vy rời khỏi quầy đi vào trong, Huy ngồi xuống một cái bàn cạnh chỗ Nhi đang đứng, anh thấy lạ cô gái này sao lại cứ đứng một chỗ nhìn anh mãi thế gương mặt cô biểu hiện rất nhiều cảm xúc.

Nhi xoay người bước về phía Huy cô không nhận ra rằng dưới chân mình toàn là những mảnh vỡ của thủy tinh cho đến khi có người hét lớn.

- Đứng bước!

Huy hét lên nhưng đã quá muộn Nhi đã bước lên một bước mảnh thủy tinh ở trước mũi chân đã cứa một đường khiến chân cô chảy máu, không hiểu sao khi nhìn thấy máu Huy lại chột nhối lên rồi vô thức đứng dậy tiến về phía Nhi, anh dừng lại trước mặt cô....

Nhi nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, khuôn mặt mà suốt thời gian qua cô đã ao ước được gặp và nhớ biết nhường nào, từng đường nét trên khuôn mặt anh vẫn thế không hề thay đổi, vẫn đôi mắt đen lạnh sâu hun hút mà cô chẳng bao giờ có thể nhìn thấu, vẫn đôi lông mi đen cong vút, vẫn làn da trắng hồng y như con gái, vẫn đôi khuyên tai màu bạc thoáng ẩn hiện phía sau mái tóc nâu hạt dẻ.... và vẫn mùi hương nam tính ấy, anh đang đứng rất gần cô. Bất chợt Huy ngồi thấp xuống chăm chú nhìn vào vết thương ở chân Nhi, giờ cô mới cảm nhận cơn đau ê buốt từ ngón chân bị cứa mảnh thủy tinh ban nãy, Vy từ trong đi ra thấy chân Nhi chảy máu thì đi nhanh lại hỏi han. (khô! có bầu không chạy được..)

- Trời ơi mày bị sao thế này?

Huy sau khi xem xét thì hỏi Vy.

- Chị có hộp y tế không?

- Có cậu đợi một chút!

Vy vội đi vào trong, Nhi từ nãy đến giờ chỉ im lặng nhìn Huy, hành động quan tâm của Huy vẫn như trước đây ân cần tỉ mỉ nhưng sao Nhi lại cảm thấy ở Huy có gì đó rất lạ, lúc đầu Huy không nhận ra cô sao bây giờ lại quan tâm cô, anh đang bị gì thế này?

Một lúc sau Vy đi ra trên tay là hộp y tế, Huy cầm lấy dịu Nhi ngồi xuống ghế, anh lấy bông lau nhẹ vết máu, rồi thấm một ít thuốc thoa vào sau đó thổi nhẹ mới dán băng cá nhân lên, từng cử chỉ dịu dàng như thể sợ Nhi đau Vy chăm chú quan sát và cô nhận ra dù Huy có mất hết kí ức thì ở trong thâm tâm Huy Hiểu Nhi vẫn tồn tại, Vy mừng vì điều đó, cô tin sẽ không bao lâu nữa Huy sẽ nhớ lại thôi. Vy lại nhìn sang con bạn của mình, Nhi vẫn không rời mắt khỏi Huy có lẽ trong lòng của Nhi lúc này đang rối lăm.

Tất cả xong xui Huy ngẩng đầu lên hỏi Nhi.

- Đau không?

Nhi lắc đầu, Huy đứng thẳng dậy nói.

- Lần sau cô nhớ cẩn thận!

Rồi Huy nhận lấy chìa khóa xe mà Nam mới mua cùng với mật mã nhà, hôm qua về Huy ở lại nhà cha mẹ Nam hôm nay Huy phải dọn đồ về nhà, Huy đẩy cửa rời khỏi Smile. Nhi nhìn theo, Vy không biết tâm trạng của Nhi bây giờ là vui hay buồn chỉ thấy Nhi cứ im lặng mãi, đến khi Vy định mở miệng nói gì đó thì Nhi lên tiếng.

- Mà biết điều gì đó phải không? Nói đi! mà lại giấu tao chuyện gì nữa?

Nhi cảm thấy thắc mắc tại sao Huy lại đến lấy chìa khóa xe và mật mã ở chỗ Vy, những thứ đây Huy đều biết cả, mật mã nhà Huy chẳng lẽ anh ấy lại quên. Còn nữa Huy về từ bao giờ? Anh đã gặp Vy và Nam rồi đúng không? vậy tại sao Vy và Nam lại không nói gì cho cô biết..... lạ thật hà có gì họ phải giấu cô, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra thế này? Cô thật không hiểu nổi.

Vy thở dài biết chẳng thể giấu được nữa, Huy và Nhi sớm muộn gì cũng gặp nhau Vy biết điều đó, Nhi sớm muộn gì rồi cũng sẽ biết chuyện này.... cô đành từ tốn nói.

- Cậu ấy mới về nước đêm hôm qua.

- Gì? Vậy 5 năm qua anh ấy đã đi đâu? Các người... các người còn giấu bao nhiêu chuyện nữa hả?

Nhi mất bình tĩnh nói lớn, thật quá đáng, tại sao những chuyện về Huy cô đều là người biết sau cùng thế này. Anh ấy bị bệnh đến khi mất tích cô mới được biết, bây giờ cũng vậy anh ấy ra nước ngoài 5 năm và giờ trở về cô cũng mới được biết nguyên nhân, bọn họ xem cô là gì đây.. sao cứ giấu cô mãi thế?

- Tao xin lỗi! Mà bình tĩnh nghe tao nói này!

Vy nhỏ giọng, đầu phải Vy cố ý giấu Nhi chỉ là bất đắc dĩ thôi, cố gắng điều tiết lại cảm xúc Nhi nói.

- Được bây giờ nói cho tao biết TẤT CẢ về anh ấy ngay!

Hiểu Nhi nhấn mạnh hai từ tất cả, gương mặt lạnh băng, Vy biết Nhi đang giận lắm cô bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện.

- 5 năm trước, 1 tuần sau cái ngày tai nạn anh Nam nhận được cuộc gọi của bác Hiễn bố Huy, bác ấy nói Huy bị tai nạn được người ta phát hiện ở vách núi đầu đầy máu, cả người đều đầy vết thương, bác đã đưa Huy sang Mỹ vì bác sĩ bảo cậu ấy cần phẫu thuật não gấp nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Bàn tay Nhi xiết chặt lại cô cố gắng ngăn mình bật khóc, Huy của cô sao lại chịu nhiều đau đớn thế này, cô lại không thể bên cạnh anh lúc anh đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết, cô thật tệ mà. Vy sau một hồi dừng lại thì tiếp tục cất tiếng không nhanh không chậm.

- Nhưng cuộc phẫu thuật thất bại do vết thương ở đầu quá mạnh khối u lại không được phẫu thuật sớm, Huy rơi vào trạng thái hôn mê sâu và sống như người thực vật.

Nhi nghe mà lòng nhói lên, thì ra suốt thời gian qua không phải Huy mất tích cũng không phải Huy đang trốn tránh cô mà là anh đang nằm hôn mê không tỉnh. Ấy thế mà cô lại cứ trách anh sao nhấn tâm bỏ lại

cô rồi một mình lẫn trốn, cô trách anh không nhớ đến mình, không quay lại tìm cô.... cô trách anh rất nhiều nào biết anh vẫn chỉ nằm một chỗ không hề đi đâu cả, anh nằm đó với sự sống mong manh.

- Vậy anh ấy tỉnh khi nào?

- Một tháng trước!

Cũng may là Huy tỉnh lại, cũng may ông trời lại cho cô gặp anh nếu không thì cả đời này chắc cô vẫn không biết gì về sự tồn tại của anh, không biết anh đang vì cô mà duy trì sự sống từng ngày.

- Nhưng....

Câu nói của Vy ngập ngừng Nhi nhìn Vy như chờ đợi Vy nói tiếp.

- Cậu ấy đã mất tất cả kí ức!

Hiểu Nhi vẫn thường hay đau lòng thay cho các nữ chính trong phim khi biết rằng nam chính bị mất trí nhớ, vậy mà bây giờ người gặp phải cái tình cảnh trở trêu ấy là cô. Điều bất thường chính là ở đây, điều này có thể lí giải vì sao Huy nhìn thấy cô lại chẳng có chút cảm giác gì cả, anh có thể lướt qua cô như người đứng ngược lối không phải là vì anh ấy quên cô, hết yêu cô..... mà bởi vì.... anh ấy đã hoàn toàn không còn một chút kí ức về cô.

Ai có thể hiểu được cảm giác của cô ngay lúc này đây?

- Mà sao rồi Nhi?

Vy lo lắng nhìn Nhi, từ nãy đến giờ Nhi cứ im lặng không nói năng gì làm Vy lo lắng, đây là một sự thật khó lòng mà chấp nhận ngay được. Hiểu Nhi đứng dậy ra khỏi quán, trước khi đi không quên nói với Vy.

- Tao cần yên tĩnh để suy nghĩ lại mọi chuyện!

Câu nói như dẫn dò Vy dừng làm phiền đến cô, Vy nhìn bóng dáng Nhi khuất sau cánh cửa lòng lại lo lắng bồn chồn.... biết bao giờ hai người bọn họ mới hạnh phúc đây?

Huy dừng xe lại ở địa chỉ nhà mà Nam đưa, bước xuống xe Huy đưa mắt nhìn ngôi nhà cảm giác rất quen thuộc, Huy đưa tay ấn mật mã cánh cửa mở ra anh lái xe vào trong rồi xách hành lí lên nhà. Bước vào phòng khách Huy lại thấy tất cả rất thân quen có lẽ đây là ngôi nhà trước đây anh từng ở nên mới có cảm giác thế, không hiểu sao Huy nhắc từng bước lên cầu thang rồi dừng lại ở tầng 2, và đẩy cửa vào căn phòng phía bên trái. Huy đã chọn đúng căn phòng màu cafe sữa mà trước đây cũng là phòng của anh, nhìn cách bày trí và màu sắc bên trong Huy khá thích thú và hài lòng, anh quyết định chọn cho mình căn phòng này. Lúc đã sắp xếp xong xuôi Huy định xuống nhà nhưng bước chân anh dừng lại, anh đưa mắt nhìn căn phòng đối diện một cảm giác nào đó thôi thúc mãnh liệt Huy đẩy cửa vào trong. Cả căn phòng ngập trong sắc tím nhạt, Huy thoáng nghĩ đây là phòng con gái cơ mà, anh tiến vào sâu bên trong phòng hơn và một thứ đã thu hút sự chú ý của Huy, trên bàn học có dán một tấm ảnh của một người con trai đang mỉm cười rất tươi bên cạnh có một tờ giấy note màu hồng, Huy chăm chú nhìn tấm ảnh người bên trong ảnh có lẽ là anh, Huy lại đưa mắt đọc dòng chữ trên giấy note.

- Dừng cười nữa được không? Người ta sắp chết ngất rồi! ^^ N. Love. H.

Đôi mắt Huy thoáng nheo lại vậy phòng này chắc chắn là của con gái, H ở đây có lẽ là Huy tên của anh vậy cô gái kia là ai? Bạn gái anh sao?

Huy lại đưa tay sờ vào sợi dây chuyền ở cổ, trên mặt của sợi dây chuyền cũng có hai kí tự N.H, chiếc nhẫn trên tay anh cũng thế, chẳng lẽ cô gái kia có tên bắt đầu bằng chữ N.... Huy cứ thế đứng trầm ngâm hồi lâu.

Trở về nhà vào lúc chiều muộn, hai vợ chồng Vy nhìn lên tầng trên, Nam hỏi.

- Nhi đã gặp Huy rồi à?

- Ủ! Lúc chiều.

- Sớm muộn gì cũng biết thôi em đừng tự trách, chỉ mong Huy nó mau chóng nhớ lại.

Nam cũng rầu rĩ thay, tình yêu của hai người bọn họ sao cứ như đoạn đường đầy rẫy những khúc cua đi mãi chẳng thấy bằng phẳng.

Vy đưa tay định gõ cửa phòng nhưng rồi lại thôi, Nhi đã dặn là muốn yên tĩnh Vy đành trở về phòng.

Đêm gió, Hiểu Nhi đứng bên cửa sổ nhìn về khoảng không đen mù mịt vô định trước mắt, suy nghĩ trong đầu cô cứ rối tung cả lên, cô không biết tiếp theo bản thân nên làm gì, cô sẽ phải đối mặt với Huy ra sao đây? Cô đã chờ ngày được gặp lại Huy, cô đã chờ rất lâu, vậy mà giờ đây khi gặp lại Huy mọi thứ lại rẽ sang một hướng khác...

Cô lục tìm trong hành lí quyển album mà cô cất rất kĩ, ngồi xuống giường cô lần giở từng tấm ảnh và rồi như bị cuốn vào cái gọi là kỉ niệm. Nước mắt cô rơi từng giọt từng giọt xuống tấm ảnh, làm sao để cô và anh trở về như ngày xưa đây?

Hiểu Nhi khóc một lúc thì nằm xuống và thiếp đi, trong mơ cô thấy mình đang ngồi ở bãi biển ngắm nhìn từng đợt sóng lăn tăn lúc đêm về, bỗng một dáng người ngồi xuống bên cạnh cô.

- Em lại buồn sao?

Giọng nói vừa cất lên Nhi đã nhận ra ngay là ai, cô gật đầu trả lời.

- Anh lúc nào cũng xuất hiện lúc em buồn thế?

- Vì anh ghét nhìn thấy em buồn nên phải xuất hiện để giải tỏa nỗi buồn cho em chứ.

Người ngồi bên cạnh Nhi không ai khác chính là Quân, anh cười hiền nói làm Nhi cũng cười theo.

- Em buồn chuyện gì nói anh nghe.

Nhi nhìn ra biển cát giọng trầm buồn.

- Huy đã quên mất em là ai rồi, bây giờ dù em có đứng trước mặt anh ấy cũng chỉ xem em là kẻ xa lạ....

Quân xoa đầu Nhi trước lúc Quân biến mất đã kịp nói với Nhi một câu.

- Ngốc! Cậu ấy quên thì em làm cậu ấy nhớ!

.....

Hiểu Nhi giật mình tỉnh giấc, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi đã rất lâu rồi cô không mơ thấy Quân, có lẽ anh ấy biết cô buồn nên mới xuất hiện an ủi cô. Hiểu Nhi nhớ đến câu nói cuối cùng của Quân, câu nói mở ra một hướng đi mới cho cô và cả Huy.

- Nếu như anh quên em được, em sẽ làm cho anh nhớ lại và yêu em thêm một lần nữa!

Bước xuống giường Hiểu Nhi cảm thấy trong lòng mình rạo rực một niềm vui bé nhỏ, cô đã có thể lấy lại được sự yêu đời mà lâu lắm rồi mình đã đánh rơi. Mở tủ cô tìm cho mình một bộ váy đẹp nhất, trang điểm nhẹ nhàng cô sấy lại mái tóc khi đã hài lòng cô cầm theo bản thiết kế và túi xách đến công ty.

Vừa đến đại sảnh cô lại bắt gặp cảnh tượng hôm trước, cô đoán chắc chắn người làm náo loạn cả công ty lên là anh chứ không ai vào đây nữa cả, vị tổng giám đốc mới mà mọi người nói là anh rồi. Hiểu Nhi được một phen giật mình khi từ trong đám đông có tiếng nói lớn vừa nghiêm nghị vừa lạnh lẽo.

- Tôi cho các người 10s để giải tán nếu không thì chờ mất việc đi!

Câu nói vừa dứt đám đông ngay lập tức được giải tán đủ biết lời nói của Huy có uy lực lớn đến mức nào. Đại sảnh bây giờ chỉ còn lại cô và anh, anh xoay người và bắt gặp cô gương mặt có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi rất nhanh trở lại bình thường, ánh mắt chỉ dừng lại ở cô trong giây lát rồi chuyển hướng vào thang máy. Hiểu Nhi có một chút buồn mặc dù biết Huy đã không nhớ cô là ai, có lẽ trở thành kẻ xa lạ trong mắt người mình yêu cảm giác thật khó chịu. Thấy cửa thang máy sắp đóng lại Nhi vội chạy đến giữ lại rồi đi nhanh vào trong, cô nhìn Huy mỉm cười đã đến lúc bắt đầu khiến Huy nhớ lại rồi.

- Trùng hợp quá lại gặp anh, cho tôi cảm ơn chuyện hôm qua nhé!

- Ừ!

Nhi cười méo xệch, vẫn biết Huy là cái tên lạnh lùng lại vô duyên nữa mở miệng là làm cho người khác tuột húng, nhưng không sao... cô là ai chứ? Cô là Hiểu Nhi cơ mà sao lại chịu thua tên sao chổi này được.

- Tôi tên Hiểu Nhi ở bộ phận thiết kế rất vui được làm quen với anh!

Hiểu Nhi chìa bàn tay ra mỉm cười giới thiệu về bản thân, Huy vừa nghe thấy cái tên đó nhịp thở bị chững lại, cái tên này sao lại quen đến thế? Và không hiểu sao Huy cũng vô thức đưa tay ra bắt lấy tay Nhi, giây phút hai bàn tay chạm nhau tim cả hai đập loạn nhịp, có một hình ảnh lướt qua đầu Huy rất nhanh rồi biến mất Huy chỉ kịp thấy bóng dáng của một cô gái nào đó mở nháy mắt.

Vội buông tay Huy ra, Hiểu Nhi khẽ ho một cái cửa thang máy kêu một tiếng ting... cô vội bước ra vẫy tay với Huy.

- Gặp lại anh sau, nhớ nhé tôi tên Hiểu Nhi!

Huy nhìn theo bóng dáng Nhi cho đến khi khuất dần miệng lầm bầm cái tên ấy.

Cả hôm ấy phòng thiết kế được dịp ngạc nhiên một phen vì lần đầu tiên trông thấy Hiểu Nhi cười một nụ cười giòn tan.

P/s: Ai chưa kết bạn fb với Gấu thì kết bạn nha..

s:// .facebook.com/tuongvy.daukeo?__nodl

86. Chương 81: Bám Theo Huy.

" Yêu thương đúng nghĩa tự nó sẽ tìm về với trái tim, chẳng cần phải đi đâu xa tìm kiếm..."

Tan sở mọi người kết thúc công việc của mình, Hương đứng lên ra về đi qua bàn Nhi cô vỗ vai Nhi một cái.

- Về thôi!

Nhi ngẩng đầu lên nhìn Hương cười nhẹ.

- Cậu về trước đi tớ cũng gần xong rồi!

- Vậy tớ về trước nha, bye!

- Ok, bye!

Hương vẫy tay với Nhi rồi ra về, mọi người trong phòng về hết chỉ còn lại mỗi mình Nhi, cô đang hăng say với mẫu thiết kế, Nhi là vậy hễ đặt bút xuống thiết kế là không còn quan tâm đến những thứ bên ngoài, cô có một niềm đam mê mãnh liệt với thời trang. Thời gian cứ trôi, đồng hồ điểm từ số 5 sang số 8..... bên ngoài ánh nắng dần buông, đèn điện dần sáng lên.

Ở dãy hành lang, một người con trai vừa bước ra khỏi thang máy chợt đâu đó có tiếng hét làm anh dừng bước, đảo mắt nhìn xung quanh xem có ai không nhưng mọi thứ đều yên ắng vắng vẻ anh nghĩ mình nghe nhầm nên chân lại bước tiếp.

Lại một tiếng hét lớn phát ra từ tầng trên bây giờ là 8 giờ tối mọi người căn bản đã tan sở hết nên cảnh vật im ắng tiếng hét phát ra rất dễ nghe thấy. Huy chau mày suy nghĩ hồi lâu cuối cùng anh quyết định đi lên tầng trên xem rốt cuộc ai đang la hét ở trên đây vào giờ này. Tầng 2 là khu vực dành cho bộ phận thiết kế không khó để Huy tìm ra văn phòng nào đang có người. Từ bên ngoài cửa sổ Huy nhìn thấy có ai đó đang lấp ló dưới gầm bàn, Huy mở cửa đi vào trong.

Tiếng bước chân càng gần làm cả người Nhi run lên cầm cập, đừng nói là tối rồi nhé, cô nhắm tịt mắt lại...không muốn đâu.....

Cô cảm nhận được có một dáng ngồi đang ngồi thấp xuống, bàn tay người đó đang đặt lên vai cô giật mình tim đập thình thịch, chết rồi trời ơi tìm tới nơi rồi, không biết do quá hoảng sợ hay sao mà cô la ó lên tay hươ loạn xạ.

- Á... tránh ra... tránh ra... ma ơi! Làm ơn đi dùm đi... năn nỉ mà.... tôi còn nhiều thứ phải làm lắm... không có thời gian đi chơi cùng đâu... đi một mình đi nhé.... hic... hic...

Huy đơ người cái cô gái này đang nổi điên gì thế? Tay Nhi cứ hươ rồi đâm loạn cả lên và xui xẻo thay gương mặt ai kia ở gần quá nên bị ăn 1 cái tát ngon lành. Huy trợn tròn mắt khi không lại bị ăn tát, Nhi vẫn đang bất bình thường Huy bèn giơ tay ra giữ chặt hai bàn tay đang múa máy của Nhi gần giọng.

- Điên đủ chưa?

Nhi vừa nghe tiếng nói ấy cất lên thì im bật mắt hí một bên bên kia mở ra từ từ, vừa mở mắt gương mặt ai kia đang nằm gọn trước mắt, cô há hốc miệng rồi cuỗi gầm mặt xuống luôn, xấu hổ quá mà. Lúc này đèn trong phòng bỗng chớp tắt, cô nghe có tiếng động hay tiếng bước chân ai đó nên bèn ló đầu ra xem thử ai ngờ vừa ló đầu ra thì bắt gặp một bóng người lướt qua chẳng kịp nhận thức ai với ai cô đã hét toáng lên. Bóng người kia không chịu buông tha cô mà mò đến tận phòng nghe tiếng dép thế là cô chui tuột vào gầm bàn luôn, từ bé đến giờ ngoài rấn ra cô rất sợ ma.

Huy nhìn cô gái trước mặt đang cuỗi gầm mặt xuống mà hỏi lại.

- Cô bị lên cơn à?

Bị tát một cái đau điên nên câu hỏi nào của Huy giọng điệu đều rất khó nghe, Nhi ức lắm nếu là Huy của trước đây sẽ không hỏi cô mấy câu khó nghe này đâu, cô là do sợ mà có phải nổi điên gì đâu cứ tức thật cái con người này.

- Sao? Lúc này la hét dữ dội lắm mà giờ im re vậy?

Thật là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Nhi ngẩng đầu lên nhìn Huy trừng trừng chẳng còn mắc cỡ gì nữa cả.

- Đây vừa phải thôi nhé! Tôi có lên cơn cần anh chưa hả?

Cái giọng điệu này Huy nghe thấy rất quen thuộc nhưng không nhớ nổi là ai nói, Huy nhìn Nhi từ tốn nói tay chỉ vào má bên phải.

- Không cần mà tát!

Nhi kêu ôi một tiếng rồi lấy tay che miệng lại, bên má phải của Huy ửng đỏ in cả 5 dấu tay, Nhi không ngờ mình ra tay nặng như thế, cô cảm thấy mình có lỗi nên ấp úng.

- Tôi... xin lỗi! Tôi không cố ý!

Huy không nói gì chỉ cảm thấy thích thú trước biểu hiện bối rối rồi lại hối lỗi này của Nhi.. có một chút gì đó đáng yêu nhỉ?

Nhi chờ mãi vẫn chưa thấy Huy lên tiếng cô cứ nghĩ anh giận không chịu tha lỗi cho mình bèn nhẹ giọng.

- Thật sự là tôi không cố ý mà... lúc này... lúc này... tôi thấy ma... nên...

-Ma?

Huy nhắc lại với vẻ mặt buồn cười, cô gái này thú vị thật đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn sợ ma, bó tay luôn.

- Anh không tin? Thật đó tôi thấy có bóng đen cứ lướt qua lướt lại... ở ngoài đấy!

Cô chỉ tay ra ngoài rồi chợt lại thấy bóng dáng ai lấp ló đi tới, cô hét lên không suy nghĩ nhiều nhào đến ôm chặt Huy.

- Á....ma.....

Cứ phải nói là quá bất ngờ Huy chỉ biết bất động nhìn Nhi.... đang ôm chặt lấy anh. Tự nhiên anh cảm nhận như có một luồng điện chạy dọc cơ thể và cuối cùng còn lại trong anh là cảm giác ấm áp nào đó. Huy đưa tay lên vỗ nhẹ vào vai Nhi như bảo cô không có chuyện gì đâu, Nhi ở trong lòng Huy đã bớt sợ hơn, bao giờ cũng thế chỉ cần có Huy Nhi chẳng sợ hãi gì nữa, anh như một bóng cây lớn cao to vững chắc che chắn cô khỏi nắng gắt gió lớn, ở bên cạnh anh cô thấy tim mình bình yên đến lạ.

” Người ta nói khi ở bên cạnh người bạn thích bạn sẽ thấy ngượng ngùng e thẹn, nhưng khi ở bên cạnh người mình yêu bạn sẽ chỉ thấy bình yên mà thôi!”

Chợt tiếng nói thứ ba cất lên, cả Huy và Nhi đều giật mình.

- Ai ở trong đó giờ này chưa về hả?

Nhi ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, Huy cũng buông Nhi ra đứng dậy, cánh cửa mở một người đàn ông đẹp trai đứng trước mặt cả hai.

- Bác... bác là bác á?

Thật sự là quá bất ngờ vì cái bóng đen lúc nãy và người trước mặt là bác bảo vệ, thấy Huy và Nhi bác chỉ cười nói.

- Thì ra là hai người tôi cứ tưởng trộm.

Huy lắc đầu thật hết biết thì ra ma mà Nhi sợ là bảo vệ.

- Hi.. hi... cháu tan ca muộn..

- Không sao, thôi cháu cứ làm việc đi, ta đi tuần không phiền hai người nữa.

Bác bảo vệ xua tay rồi khép cửa rồi khỏi phòng trả lại nơi đây một bầu không khí kì lạ. Hiểu Nhi đứng tại chỗ cuối mắt nhìn xuống đất, thật sự là xấu hổ quá đi... còn Huy thì nhìn chăm chăm Nhi rồi cười mỉm, đúng thật là thú vị.

- Tôi về đây!

Bỏ lại cho Nhi một câu Huy đi thẳng ra ngoài, sau một hồi đứng im tại chỗ Nhi bỗng giật mình quơ vội túi xách đuổi theo Huy.

Xe Huy lái khỏi bãi đỗ rồi khỏi công ty, vừa chạy đến cổng công ty anh vội thắng gấp tiếng ma sát chói tai vang lên. Huy vẫn còn chưa hoàn hồn đưa mắt nhìn người con gái đang ôm mặt đứng trước mũi xe, nếu anh không thắng kịp thì không biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Anh bực bội mở cửa bước xuống khi đã đứng trước mặt Nhi anh gắt lên.

- Cô muốn chết hả?

Tự nhiên xe của anh đang lái ra thì Hiểu Nhi bất ngờ nhào tới chặn lại, thật khó hiểu.

Nhi tiếng nói quen thuộc thì mừng rỡ bỏ bàn tay đang che mặt ra, cô tưởng mình đi gặp diêm vương rồi chứ lúc nãy sợ Huy sẽ chạy mất nên Nhi lao ra như một bản năng để chặn chiếc xe và Huy lại thôi. Nhi cười nói với Huy.

- Đâu có, tôi định đi nhờ anh một đoạn!

Nghe Nhi nói Huy mở mắt tròn xoe nhìn cô.

- Đi nhờ?

- Đúng.

Nhi gật đầu cái rụp.

- Vì đi nhờ mà cô lao ra xem chết ư?

- Ờ thì... thì tại tôi sợ anh đi mất!

Cô ấp úng chẳng dám nhìn Huy, cô đoán chắc anh đang nhìn cô như người trên sao hỏa lạc xuống trái đất quá, hic... ấn tượng lần đầu mà cô dành cho anh lúc nào cũng tẻ hết năm năm trước là cho anh ăn một cái tát và chửi rửa xối xả vì nghĩ anh là tên sở Khanh bỏ Vy, bây giờ thì lại gây ra biết bao chuyện xấu hổ. Trời ơi, Nhi vỗ và đầu một cái than thầm, có lẽ trong lòng Khắc Huy thì Hiểu Nhi cô lúc nào cũng vụng về, hậu đậu, bướng bỉnh và hay gây ra nhiều rắc rối cho anh.

Huy cũng hết biết nói gì với cô gái này đành lạnh lùng quay vào xe, Nhi ngơ ngác nhìn theo cho đến khi Huy cất tiếng phàn nàn Nhi mới lật đật leo lên.

- Có đi hay không mà đứng đó mãi thế?

Thất dậy an toàn xong Nhi quay sang cười hì hì Huy lắc đầu lên ga phóng xe đi, Hiểu Nhi giật mình vịn chặt tay vào cửa xe, cái tên này lái xe chả bao giờ chậm nổi.

- Này! Chạy chậm thôi!

Bỏ ngoài tai lời nói của Nhi Huy vẫn thản nhiên tăng tốc, biết không thể lay chuyển được anh cô đành nhắm mắt lại dựa người vào ghế.... mấy phút sau cô đã hiu hiu đi vào giấc ngủ.

Bên ngoài gió lớn thổi vào ô cửa kính, bờ vai mỏng manh nhỏ bé ấy run lên Huy nhìn sang thấy vậy bèn cởi áo khoát trên người đắp nhẹ lên người Nhi.

Ngủ một giấc đã đời Hiểu Nhi choàng tỉnh dậy, cô mở mắt ra vươn vai rồi vỗ nhẹ vào mặt, làm áo ở trên người rơi xuống, thấy cái áo khoát đen lạ lạ cô nhặt lên nhìn ngắm cái hiệu này, cái kiểu này.... chỉ có một người dùng... thế là cô quay sang và bị giật mình một phen Huy đang nhìn cô với ánh mắt kì lạ chẳng biết là Huy đang nghĩ gì, cô mạo mụi nói.

- Trả anh cái áo nha! Tôi vào nhà đây!

Nhi mở cửa bước xuống nhưng mới đặt được một chân chạm đất cô đã quay ngược trở lại.

- Cho tôi hỏi một chút nhé!

Huy nhún vai, Nhi hỏi.

- Sao anh biết tôi ở đây mà đưa về thế?

Anh không trả lời mà giờ điện thoại ra cho Nhi, cô nhìn thấy điện thoại quen quen lại nhìn thấy cánh hồng phía sau thì vội giật lại, Huy nói.

- Anh Nam gọi nên tôi mới biết.

Nhi chu mỏ cất điện thoại vào túi rồi vẫy tay với Huy.

- Thôi tôi vào nhà! Tạm biệt anh! Cảm ơn vì hôm nay đã đưa tôi về.

Nhưng Nhi vừa định bước xuống Huy đã kịp níu tay cô lại, cô nhìn xuống tay Huy rồi lại ngẩng lên nhìn anh với vẻ khó hiểu, Huy lưỡng lự rồi cũng nói.

- Có phải chúng ta có từng quen biết không?

Câu hỏi của Huy làm Nhi mừng lắm vậy là Huy đã cảm nhận được điều gì đó rồi. Nhi rất muốn gạt đầu nói với Huy rằng anh và cô không những từng quen biết mà còn yêu nhau nữa nhưng mà rất nhanh gương mặt Nhi xị xuống. Nói ra thì được gì? Huy đã hoàn toàn mất hết trí nhớ có nói ra anh cũng chẳng nhớ chỉ làm anh thêm bận tâm và day dứt về những chuyện đầy thêm thôi. Cô không muốn gây áp lực hay khiến anh buồn chỉ vì cái danh bạn gái, nếu nói với anh rằng cô là bạn gái anh, cô là người mà anh yêu thì anh cũng không thể nhớ ra được hãy cứ để từ từ cô sẽ làm anh nhớ lại, nhanh thôi...

- Không... chúng ta chỉ mới gặp nhau vào hôm qua và hôm nay thôi!

Nhi lắc đầu, Huy suy nghĩ gì đó rồi cũng buông tay Nhi ra.

- Ừ thôi cô vào đi!

Cô bước xuống xe, qua ô cửa kính cô thấy anh có nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ rồi cũng quay đi lái xe rời khỏi. Nhi vào nhà, vừa bước đến phòng khách đã bị hai vợ chồng nhà này chặn lại hỏi han.

- Huy đưa mày về á? cậu ấy có nhớ ra được gì không?

Vy đã rất bất ngờ khi Huy là người bắt máy điện thoại của Nhi, cô nghĩ chẳng lẽ Huy đã nhớ lại nhanh vậy sao? Hỏi ra mới biết bạn thân cô ngủ lì ở trên xe người ta, thật là làm mừng hụt.

- Không nhớ gì cả...

Nhi đi thẳng lên lầu trong lòng cô cũng có một chút gì đó buồn buồn, đứng trước mặt người mình yêu nhưng người ấy lại không nhận ra mình đau khổ lắm chứ nhưng không sao cô sẽ cố gắng. Tắm rửa xong xuôi Nhi xuống nhà tìm chút gì đó ăn, cô tự làm cho bản thân một tô mì rồi bê ra sân trước nhà ngồi ăn cho nó mát, hôm nay cô cũng muốn ngắm sao xem ngôi sao nào sáng nhất, đêm qua cô vừa mới mơ thấy Quân mà. Giá mà lúc này có Quân ở bên cạnh cô thì hay biết mấy, anh sẽ an ủi cô và nói cho cô biết tiếp theo nên làm gì, chứ không như bây giờ một mình cô phải đối mặt với khó khăn.

Bóng Vỵ từ trong nhà đi ra, Vỵ ngồi xuống cạnh Nhi do cái bụng bầu 8 tháng nên ngồi xuống có vẻ khó khăn.

- Ngoài này gió lớn lắm, mày đang có thai ra đây làm gì?

- Thấy bên ngoài sáng đèn biết mày ở đây nên tao ra nói chuyện chơi với mày cho đỡ buồn!

Vỵ cười Nhi cũng không nói gì.

- Mày định sẽ thế nào? Cậu ấy không nhớ ra mày.....

Nhi cười thì thầm.

- Làm anh ấy nhớ lại!

Vỵ thắc mắc.

- Bằng cách nào?

- Bằng tất cả kỉ niệm mà tao với anh ấy có!

Nhi đã quyết định rồi, mỗi ngày cô sẽ lại nhắc cho Huy nhớ về kỉ niệm trước đây, cô không tin anh chẳng có một chút ấn tượng nào về chúng.

- Sao mày không trực tiếp nói với cậu ấy!

Vỵ nghĩ nếu Nhi nói ra khoảng cách giữa Nhi và Huy có thể sẽ được rút ngắn lại, Nhi lắc đầu.

- Mày thử nghĩ đi nếu có một ngày một người đến trước mặt mày nói cậu ấy là bạn trai mày còn mày lại chẳng nhớ hay biết một chút gì về cậu ấy thì sao? Anh ấy giờ đang sống rất yên ổn với cuộc sống của mình chỉ là trong trí nhớ của anh ấy không có sự tồn tại của tao mà thôi.

- Vậy mày nghĩ mày có thể làm sống lại kỉ niệm trong trí nhớ cậu ấy sao? Lỡ như cậu ấy mãi không nhớ lại thì sao? mày sẽ cứ thế này ở bên cạnh cậu ấy sao? Hay mày nghĩ cậu ấy sẽ lại yêu mày với tư cách là một người xa lạ? khó lắm Nhi à!

Nhi biết chứ, cô cũng sợ lắm.... cô sợ cô rồi sẽ trở thành một người xa lạ chẳng thể bước vào trái tim anh, bước vào cuộc sống của anh nữa nhưng mà cô còn sự lựa chọn khác sao? cô chẳng còn sự lựa chọn nào cả việc cô cần làm là đưa Huy trở về ngày xưa, nơi mà kí ức của anh có cô.

- Không sao... mày tin tao chứ? tao sẽ không để anh ấy như vậy mãi được.

Vỵ thở dài, nhưng cũng động viên Nhi.

- Ừ tao tin mày, cố lên!

Nhi gật đầu, suy nghĩ về những thứ tiếp theo mà cô cần phải làm.

.....

Hôm nay công ty có cuộc họp dự án mới, Nhi là nhà thiết kế chính nên hiển nhiên cũng có một chỗ ngồi trong cuộc họp này rồi. Huy đi vào, anh mặc quần âu đen và áo sơ mi trắng bỏ áo vào quần rất lịch sự và bảnh bao, phải nói cái hình ảnh này Nhi vẫn chưa quen nên cứ nhìn suốt cả buổi họp. Huy rất muốn tập trung vào công việc nhưng mà ánh mắt ai kia như ngọn lửa thiêu đốt anh làm anh chẳng thể tập trung nổi. Huy rất muốn nói gì đó với Nhi nhưng ở đây lại có nhiều người như vậy thật không tiện, thế là không biết nghĩ gì Huy lại cắt ngang lời của trưởng phòng thiết kế là chị Như rồi nói.

- Tôi muốn cô ấy đứng lên trình bày về bản thiết kế!

Nhi thấy Huy chỉ tay về mình thì như tỉnh lại đứng phắt dậy và bắt đầu trình bày về bản thiết kế, vậy là Huy được thoải mái một chút, anh cũng chăm chú lắng nghe ý tưởng của Nhi.

- Tôi nghĩ chúng ta nên thiết kế kèm phụ kiện như thế sẽ thu hút khách hàng hơn. Ý tưởng của tôi chỉ có thế thôi! cảm ơn mọi người đã lắng nghe!

Ai nấy đều đồng loạt vỗ tay khi Nhi dứt lời, chị Như nói.

- Quả là có tài năng, ý tưởng này khá hay đấy!

- Đúng là hay, thường khi mua trang phục mọi người sẽ chọn thêm phụ kiện đi kèm cho phù hợp giờ chúng ta tiến thêm một bước thật là không gì bằng.

Mọi người đều gật đầu đồng tình, Nhi thấy vậy vui lắm, cô lên nhìn xem phản ứng của Huy nhưng chỉ thấy anh im lặng làm bao nhiêu hứng thú tuột hết.

- Tổng giám đốc cậu thấy ý tưởng này thế nào?

Khánh lên tiếng hỏi, cậu cũng khá hài lòng về ý tưởng này của Nhi.

- Thứ nhất, ý tưởng này khá mới từ trước đến nay công ty chúng ta chưa từng áp dụng tôi duyệt. Thứ hai, lần ra mắt bộ sưu tập mới này giao cho cô!

Huy nhìn Nhi nói, cô đứng dậy gật đầu.

- Anh.... à tổng giám đốc anh yên tâm tôi sẽ cố gắng hết mình!

- Được! mọi người tan họp.

Huy gật đầu, rời khỏi phòng họp, Nhi quơ vội vài văn kiện trên bàn rồi chạy theo Huy vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc làm mọi người nhìn theo với ánh mắt kì lạ chỉ có mỗi chị Như là mỉm cười vì chị biết mối quan hệ của hai người này.... họ là người yêu của nhau mà.

Nhi thở hổn hển trong thang máy còn Huy nhìn cô không chớp mắt, Nhi chỉ cười đưa tay lên vẫy vẫy với Huy. Cô không biết là từ khi có Huy xuất hiện cô đã cười nhiều hơn, nói nhiều hơn không còn lìm lìm như trước đây nữa.

- Vào đây theo tôi làm gì thế?

Huy nhìn cô hỏi.

- À...

Nhi cũng không biết mình chạy theo Huy vào đây làm gì nữa, chỉ là cô muốn ở bên cạnh Huy thôi, cô quên mất giờ Huy chỉ xem cô là nhân viên cấp dưới và một đứa con gái xa lạ vừa phiền phức vừa không bình thường nữa haizz, Nhi thở dài. từng.... bóng đèn sợi đốt sáng choang lên trong đầu cô.

- À tôi định rủ anh đi ăn trưa! đúng rồi đi ăn trưa bây giờ cũng trễ rồi!

- Tôi không đói!

Huy từ chối thẳng thừng chẳng nề hà gì cả, Nhi vẫn không bỏ cuộc, cô biết cái tên này rất lười ăn trước đây cũng là cô lôi kéo dữ lắm Huy mới chịu ăn uống đúng bữa giờ chứng bệnh lại tái phát nữa rồi.

- Không được, anh phải đi ăn với tôi, nếu ăn không đúng bữa anh lại đau bao tử, dạ dày nữa đấy!

Nhi vừa dứt lời Huy đã quay sang nhìn Nhi chăm chăm.

- Sao cô biết?

Thôi chết cô hớ lời rồi, Nhi vội lấp liếm.

- Thì ai mà chẳng thế! ăn không đúng bữa là bị thôi!

Ánh nhìn của Huy đã dịu đi đôi chút.

- Không sao, cô cứ ăn đi!

Cửa thang máy mở, Huy đi ra tiến thẳng về phòng làm việc ai ngờ chưa mở cửa vào phòng Nhi đã chắn ngang.

- Anh nhất định phải đi!

Đúng thật là Huy không thể hiểu nổi cô gái này luôn, sao cứ đi theo anh mà nheo mãi thế. Nhưng Huy lại chẳng thấy bức bối chút nào.

- Không.

- Phải đi!

- Không.

- Cái tên sao chổi đáng ghét này sao anh lăm lờn thế? Em đã nói là đi rồi mà!

Huy lại được dịp tròn mắt nhìn Nhi, sao thái độ lại quay ngoắc 180 độ thế này? Như nhận ra mình vừa làm một hành động quá lố Nhi bèn kéo thẳng Huy vào thang máy xuống căn tin công ty, nhưng là căn tin dành riêng cho các bộ phận chủ quản và tổng giám đốc chứ ở căn tin nhân viên chắc mai cô ở nhà không dám ló mặt tới công ty nữa quá. Hai người ngồi xuống một cái bàn trống, Nhi cầm menu lướt một dọc rồi bắt đầu gọi món và không quên căn dặn phục vụ.

- Một phần đùi để ớt nha! cảm ơn!

- Cô không ăn ớt? - Huy thắc mắc

- Không tôi ăn mà, phần đấy kêu cho anh, chẳng phải anh bị dị ứng ớt à!

Và cứ như thế Huy bị Nhi đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, sao Nhi lại biết rõ về anh như vậy chứ, anh thích ăn món gì Nhi đều gọi hết, kể cả việc anh bị dị ứng không ăn được ớt cô cũng biết. Anh thực sự cảm thấy lạ, cô nói chưa hề quen anh mà, việc gì lại biết rõ như vậy chứ, hay là cô có gì đó giấu anh.

- Có thật là cô không hề quen biết tôi trước đó!

- Thật mà!

Nhi gạt đầu cái rụp.

- Vậy sao cô biết tôi thích ăn gì và bị dị ứng ớt?

Lộ rồi à? sao cô bắt cần thế... nghĩ một lúc cô nói.

- Tôi có nghe anh Nam và Vy nói qua.

Huy vẫn nhìn Nhi đầy nghi ngờ nhưng rồi lại thôi khi phục vụ mang thức ăn ra, cả hai cùng ăn. Chốc chốc Huy lại nhìn Nhi như tìm kiếm một sự quen thuộc nào đó từ cô, anh luôn cảm giác cô gái trước mặt rất quen, rất rất quen, hình bóng người con gái mà luôn hiện lên trong đầu anh có dáng vóc y hệt Nhi, điều đó làm anh nghi ngờ nhiều hơn. Nhưng rồi Huy lại nghĩ lẽ đâu chỉ là một sự trùng hợp thì sao? đâu phải chỉ mỗi mình Nhi có hình dáng này chứ, lẽ đâu mai này bạn gái “N” nào đó của anh trở về thì sao? đầu Huy cứ rối tung lên.

Kết thúc bữa ăn trưa Nhi trở lại phòng làm việc, cô còn rất nhiều thứ phải làm.

Huy đứng ở cửa sổ nhìn xuống lòng đường đang tấp nập xe cộ, đêm đã buông xuống không khí mát mẻ hơn hẳn. Huy nhớ lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay những việc liên quan đến Hiểu Nhi, tự nhiên anh lại thấy nhớ cô, lạ thật anh đã gặp biết bao người con gái nhưng chỉ có cô là đặc biệt nhất, vừa hậu đậu vừa vụng về lại thích gây chuyện thế mà anh lại thấy đáng yêu, thú vị. Bàn tay Huy vô thức đưa lên cổ chạm vào sợi dây chuyền hình giọt nước ấy hai kí tự N.H lấp lánh dưới ánh đèn điện, thật ra “N” là Nhi hay là ai khác?

Sáng thứ ba, điện thoại Nhi cứ reo lên inh ỏi, hôm nay là ngày lễ nên công ty cho nghỉ một ngày cô cứ tưởng được ngủ yên thân rồi ai ngờ cái điện thoại chẳng chịu cho cô yên thân một chút nào. Hiểu Nhi vươn tay ra khỏi chăn với lấy cái điện thoại đặt trên bàn.

- Alo, ai đây?

Cô nói bằng chất giọng ngáy ngủ khiến bên kia tức xì khói.

- Trời đừng nói là mày vẫn còn ngủ đấy nhé con kia? hôm nay là ngày thử áo cưới đấy!

Tiếng linh oang oang làm Nhi tỉnh luôn, cô quên mất hôm nay có hẹn với Linh đi thử áo cưới vậy mà đêm qua làm việc muộn quá dậy không nổi, lần này chết mất thôi.

- Tao xin lỗi... đợi một chút tao tới ngay!

Cúp máy Nhi ba chân bốn cẳng chạy ngay vào nhà vệ sinh VSCN, rồi thay quần áo tức tốc đến điểm hẹn. Nhi bước vào một cửa hàng áo cưới khá lớn, vừa vào đã thấy Linh và Tuấn ngồi đó, Nhi bèn chạy đến ăn năn.

- Đừng giận mà! tại tao ngủ quên! - Nhi lay lay vai Linh năn nỉ

- Hứ...

Linh giận dữ quay mặt sang hướng khác thế là Nhi lại chạy sang cười hì hì năn nỉ tiếp tục.

- Đừng giận mà mày giận làm cô dâu sẽ không đẹp nữa đâu.

- Thật á? - Linh hỏi lại.

- Thật!

Nhi gật đầu chắc nịch, Linh bèn cười trở lại.

- Thế này làm cô dâu sẽ đẹp!

Thật hết nói nổi Linh. Một người bán hàng đẩy theo một dãy móc treo đầy sa rê đủ kiểu, tất cả đều là màu trắng. Linh đứng bật dậy chạy đến cầm lên một bộ ướm thử.

- Đẹp không?

Tuấn giơ ngón tay lên gật đầu, Nhi cũng khen đẹp thế là Linh vào phòng thử, Tuấn cũng mang theo bộ đồ chú rể của mình vào trong thử. Lát sau cả hai cùng đi ra, Tuấn nhìn Linh không chớp mắt, không ngờ cô dâu của anh lại xinh đẹp đến như vậy. Nhi thấy Linh bèn đứng lên tiến về phía cô.

- Đẹp thật đấy lấy bộ này đi!

- Ủ, chị ơi em lấy bộ này!

Và Linh thử thêm 3 bộ nữa bộ nào cũng đẹp hết thấy tiếc Linh lấy cả 3 luôn.

- Đến lượt mày đấy! đồ phụ dâu đây này.

Linh cầm một bộ váy màu kem sữa rất đẹp, thiết kế khá đơn giản nhưng tạo điểm nhấn rất đặc biệt. Nhi bước vào trong thay, lát sau cô bước ra với ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người, phải nói cô có một nét đẹp pha lẫn giữa trẻ con ngây thơ thuần khiết với một chút chừng chạc và không kém phần ương bướng.

- Đẹp lắm! mày đẹp hơn cả cô dâu rồi đấy!

Nhi cười chột nghĩ cô là phù dâu vậy ai là phù rể?

- Ai là phù rể thế?

- Một người rất hợp với mày yên tâm đi, cậu ấy sắp đến bây giờ đấy!

Nhi rất thắc mắc. Một lát sau có một chiếc ô tô màu đen bóng loáng đậu trước cửa, một chàng trai đeo kính đẩy cửa bước vào, người này trông quen Nhi nghĩ thế và rồi... cô ngỡ ngàng khi anh ta bỏ kính xuống cất tiếng.

- Tôi đến rồi!

- Anh... anh...

Nhi áp ứng, Huy nghe tiếng thì quay sang thấy Nhi anh mỉm cười, cứ tưởng ngày nghỉ không gặp được cô chứ thật trùng hợp, anh cũng đang thấy nhớ cô.

- Đây phù rể đây! Khắc Huy chịu chưa?

Linh cười nói không quên nháy mắt với Nhi.

Nhi chỉ cười không nói gì nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

87. Chương 82: Cảm Giác Trong Anh.

” Thứ cảm giác ấy khiến anh choáng ngợp bởi nó quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi anh chẳng thể kiểm soát....”

Sau khi nhận nhiệm vụ về bộ sưu tập mới Nhi trở nên bận rộn hơn, cô ít có thời gian suy nghĩ vẩn vơ nữa, một ngày 24h thì hơn 12h Nhi đã dành cho thiết kế rồi vậy mới nói cô yêu công việc của mình biết bao nhiêu. Có lẽ trong lòng cô muốn làm bù đắp luôn phần của cha và mẹ, vì họ đã dừng lại đam mê ước mơ rồi...

Nhi đang ngồi thiết kế say sưa thì có ai đó vỗ vỗ vào mặt bàn, phải đến lần thứ ba Nhi mới nghe thấy và ngẩng đầu lên. Khánh đang đứng trước mặt Nhi cười hiền cái dáng đứng đúng chất một lãng tử tuy vậy vẫn không mất vẻ phong độ.

- Anh tìm em hả?

Nhi hỏi Khánh, cậu lại cười gật đầu.

- Em nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi?

Nghe Khánh nói Nhi bèn đưa mắt nhìn lên cái đồng hồ trên tường.

- Đã 12h rồi thế rồi ư?

- Ai cũng xuống ăn trưa cả rồi! Anh đi ngang thấy em ngồi cặm cụi hăng say quá biết em chưa ăn trưa mà. Nhi gãi đầu cười hi hi.

- Em không để ý! Cứ vẽ một lát quên luôn.

- Thôi không sao, anh cũng chưa ăn trưa xuống ăn chung nhé!

Thấy Nhi có vẻ chần chừ Khánh bèn nói thêm.

- Em mà từ chối là không nể mặt anh rồi!

Thế là Nhi đành gật đầu đứng lên cùng Khánh xuống căn tin, do vội hay không nhớ mà Nhi đã để bản thiết kế ngay trên bàn.

Xuống căn tin mọi người lại nhìn cô bằng ánh mắt soi mói kèm theo sự tò mò và ghen tị. Hôm qua là cô đi với Huy hôm nay lại đến cùng Khánh nên ai nấy đều xầm xì to nhỏ về chuyện này, cô thì không quan tâm bởi lẽ từ lúc học cấp 3 chuyện dư luận soi mói này diễn ra hằng ngày, cô quen rồi.

- Em ăn gì?

Khánh giở menu để trước mặt Nhi, cô đưa mắt quét một lượt từ trên xuống dưới và dừng lại ở món mì Ý, lâu rồi cô chưa ăn. Phải nói là 5 năm rồi cô chưa hề đụng đũa đến món này, bởi mì Ý cũng là món Huy thích, cô không muốn ăn món này khi ở một mình hoặc không có Huy. Và thế là Nhi lại gọi món khác, Khánh nhìn thấy hết những biểu hiện thay đổi liên tục trên khuôn mặt Nhi, chỉ là Khánh chẳng bao giờ hiểu được người con gái này đang nghĩ gì.

Bữa trưa bắt đầu, Khánh rất có khiếu hài hước nên cứ nói câu nào là chọc cho Nhi cười câu đấy mặc dù cố gắng kìm chế lắm nhưng không được Nhi cứ bật cười ha hả làm ai cũng ngoái nhìn.

Bữa trưa sẽ cứ như thế nếu không có một người xuất hiện. Trong đám đông Huy đi đến, anh cho tay vào túi quần bước đi ngạo nghễ phong thái chẳng lẫn vào đâu được. Vừa bước đến cửa căn tin anh đã phải nghe

cái tiếng cười ấy, Nhi không biết đến sự có mặt của Huy càng không biết rằng anh đang nhìn chăm chăm cô như nhìn sinh vật lạ nhưng sâu thẳm vẫn có một chút gì đó không thể lí giải. Huy tiến về bàn của Nhi và Khánh do Nhi ngồi quay lưng nên không biết chỉ có Khánh là nhìn thấy, cậu cất tiếng chào

- Chào tổng giám đốc, anh xuống ăn trưa à?

- Phụt..... Khụ.... Khụ....

Câu chào ấy làm Nhi đang uống nước thì phun ra sạch, ho sặc sụa, sao Huy lại xuống đây chứ có bao giờ Huy biết cái căn tin là gì đâu, trời ạ... này giờ cô đang làm một hành động kì cục thì phải.. ôi.. chết cô mất thôi.

- Em không sao chứ? Để anh...

Khánh hỏi han rồi nhường người lên lấy khăn giấy định lau cho Nhi ai ngờ bàn tay Khánh vừa đi được nửa đoạn đường thì đứng chững lại. Huy đã nhanh tay dùng khăn tay của mình lau cho Nhi, bất ngờ cô ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt tĩnh lặng của Huy, anh chỉ đang chăm chú vào vệt nước màu xanh do ly nước bị đổ lúc nãy gây ra. Khánh thu tay lại gương mặt có vẻ không vui cho lắm.

Nhi cứ nhìn Huy mãi, đúng là ở Huy có một lực hấp dẫn mãnh liệt cô chỉ cần nhìn một lúc thôi đã bị cuốn theo rồi, ngày xưa không đến mức này nhưng bây giờ thì khác, Huy đứng trước mặt cô giờ đây là một chàng trai 22 tuổi cao ráo, lại mang một vẻ đẹp “ngông cuồng”, phong thái vừa chững chạc, điềm tĩnh lại vừa kiêu ngạo, có ai nói cho cô biết là tại sao người con trai trước mặt lại đẹp đến thế không? Một vẻ đẹp gan lì cùng năm tháng.

Cảm nhận được ánh nhìn một khắc cũng không rời của Nhi Huy dừng động tác lại ngược lên nhìn cô, hai mắt chạm nhau, họ cứ thế nhìn thẳng vào mắt nhau mọi thứ xung quanh trở nên vô hình kể cả Khánh. Khi nhìn vào mắt Nhi trong đầu Huy lại hiện lên một hình ảnh khác, hình ảnh một cô gái có đôi mắt to tròn màu nâu đen, ánh mắt ấy long lanh như những giọt sương sớm không nhuốm một chút bụi trần... đôi mắt ấy rất đẹp. Chỉ là một khắc hiện ra rồi biến mất, Huy phát hiện đôi mắt Nhi cũng thế cũng to tròn màu nâu đen chỉ là nó có một chút gì đó rất buồn. Chắc cô gái này đã từng chịu đựng nhiều nỗi đau mới khiến ánh nhìn của cô trở nên buồn như thế, trong một giây nào đó tim của Huy nhói lên, anh đau vì cô, và có ai đó nói với anh rằng anh phải bảo vệ cô, làm những nỗi đau kia ngủ yên ở một góc nào đó trong lòng cô để rồi cô lại đứng lên mạnh mẽ hơn và trở nên vui vẻ hơn.

Nhi nhớ có lần mình cũng nhìn vào mắt Huy như thế và reo lên ” Sao trong mắt anh toàn là em thế kia?” Huy đã cười cốc đầu cô bảo “ngốc! Không là em thì là ai!”, đó là câu nói đùa của cô lại bị Huy cốc một cái rõ đau nhưng cô chỉ cười hì hì với anh.

Giờ trong mắt anh cũng có cô đấy nhưng chỉ là lúc này.

Khánh nhìn hai người bọn họ với vẻ lạ, sao họ thân thiết đến thế? Có phải họ từng quen? Khánh cứ thế suy nghĩ mãi. Cậu chợt ho lên một cái kéo hai người kia thoát khỏi hoài tưởng.

Huy thôi không nhìn Nhi mà trở về với việc lúc nãy, nhưng mà anh càng lau thì vệt nước càng loang ra nhuộm một màu xanh ở một khoảng rộng trên bộ váy trắng tinh của Nhi. Cô lắc đầu thở dài, Huy là thế chẳng tỉ mỉ đâu, cô giữ tay Huy lại nói.

- Dừng lau nữa, nó loang ra rộng hơn bây giờ.

Huy không nói gì thu tay lại, Nhi chợt nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Huy, anh vẫn còn đeo ư? Điều đó làm Nhi vui lắm, cô lại đưa tay sờ lên cổ, ở đây có một sợi dây chuyền nhưng không chỉ có một mặt mà còn có cả chiếc nhẫn, ngày trước cô sợ mình làm mất nên đã đeo lên cổ. Không sao, chỉ cần Huy còn chiếc nhẫn là được, cứ từ từ rồi anh cũng nhớ ra.

- Anh ăn gì chưa? Ngồi xuống ăn cùng luôn nha!

Khánh đề nghị, Huy chỉ gật đầu rồi cũng ngồi xuống. Bữa ăn diễn ra với cái không khí kì quặc, Nhi và Huy thì cứ chốc chốc nhìn nhau còn Khánh thì ngồi đó nhìn hai người bọn họ.

Kết thúc bữa ăn Nhi trở về với công việc, mọi người đã trở về đông đủ từ lâu, cô trở về bàn làm việc mấy mẫu thiết kế vẫn nằm nguyên trên bàn, Nhi thở phào rồi ngồi xuống bắt đầu thiết kế.. nhưng có một điều

cô không để ý đó là những mẫu thiết kế ấy đã lệch khỏi vị trí ban đầu rất xa.

Hôm nay Nhi lại tăng ca như thường lệ, nhìn công việc chất đống mà cô ủ rũ nhưng biết làm sao phải cố gắng hoàn thành cho xong thôi.

Huy khép cửa phòng lại đi vào thang máy, hôm nay anh tan ca trễ. Anh đưa tay lên số định ấn số 1 nhưng rồi chẳng biết sao lại ấn vào số 2 thế là thang máy đưa Huy xuống bộ phận thiết kế. Huy nhìn ánh đèn vẫn còn sáng choang thì đoán ngay chắc chắn là Nhi vẫn còn ở đó, anh bước từng bước lại gần, qua ô cửa kính Huy thấy Nhi đang ngồi đó vẻ mặt suy tư, cô đặt bút xuống hí hoáy rồi lại vo tròn vút thẳng vào sọt rác, có lẽ là không nghĩ ra được ý tưởng mới. Huy im lặng quan sát Nhi, mỗi lần nhìn thấy gương mặt ấy nhìn lại anh đều mỉm cười, vẻ mặt lúc ấy của Nhi rất đáng yêu, anh luôn bị Nhi thu hút bởi cái vẻ đáng yêu đó, xa Nhi anh cảm thấy nhớ vô cùng mặc dù anh và cô chỉ mới gặp nhau có vài lần. Điều này làm Huy cảm thấy rất kì lạ, anh chẳng thể nào lí giải nổi cho đến sau này mới ngộ ra mọi chuyện đều có nguyên do.

Thế đấy, thời gian cứ trôi qua, Huy đứng bên ngoài, Nhi ngồi bên trong, họ chỉ cách nhau có một lớp cửa kính mỏng thôi ấy thế mà sao lại thấy cách nhau cả phương trời.

“Có lẽ vì yêu chưa sâu đậm, có lẽ vì không biết trân trọng nên ông trời mới phải thử thách tình cảm của họ nhiều đến thế, xa nhau 5 năm để rồi khi trở về gặp lại nhau kẻ nhớ người quên, chẳng thể ôm chặt nhau, nắm tay nhau cùng nhìn về một hướng.”

Huy đang chăm chú nhìn Nhi, anh chợt thấy đầu của Nhi lắc lư mí mắt từ từ sụp xuống, cô gục lên gục xuống cuối cùng là nằm hẫng xuống bàn luôn. Huy lắc đầu mỉm cười rồi bước vào trong, anh đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc nhỏ phủ trên mặt cô, hiện lên trước mặt Huy là một gương mặt đang ngủ say, đôi má ửng đỏ cứ như vừa ngượng ngùng vừa mắc cỡ í ề cả ngủ cũng có biểu hiện này ư? Huy đưa tay lên xem đồng hồ, đã gần 9h tối rồi, anh không biết phải làm sao với cô gái này, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Huy quyết định bế Nhi ra xe để cô ngủ đây anh không yên tâm. Huy cầm theo túi xách của cô rời khỏi phòng thiết kế, xuống đến đại sảnh Nhi bắt đầu cựa quậy rồi vô thức đưa tay ôm chặt lấy Huy làm anh dừng bước ngáp ngừng nhìn xuống cô. Nhi vẫn đang ngủ say chẳng biết trời trăng gì cả, cô cũng không biết có một nụ hôn đặt xuống môi mình rồi rất nhanh trở về bình thường. Phải Huy đã hôn Nhi, anh không biết tại sao khi ở cạnh Nhi anh luôn cảm thấy trái tim mình đập nhanh rạo rực cả lên, và như có một lời nói điều khiển vô hình nào đó luôn sai khiến anh làm những việc mà bản thân không ngờ đến, cũng như lúc này anh đã không kiềm chế được mà hôn cô. Huy cứ đi tìm cho mình câu trả lời mà không biết rằng thật ra câu trả lời đã rất gần anh, câu trả lời nằm ngay trên cổ Nhi, hai vật thể đang lấp lánh dưới ánh đèn.....

Sáng Nhi tỉnh dậy, nhìn ngó xung quanh cô giật mình, ở đây là phòng của cô mà, sao cô lại ở đây? rõ ràng tối qua cô đang ở công ty sáng ra thức dậy lại ở trong phòng thế này? Nhìn xuống bộ đồ đi làm hôm qua vẫn y nguyên, cô lấy làm thắc mắc ai đã đưa cô về?

Rửa mặt thay đồ xong xui cô mới liếc mắt qua khung lịch để trên bàn, cái vòng tròn đỏ cùng hai chữ ”Linh wedding” làm Nhi hốt hoảng nhìn đồng hồ đã 7h rồi chết mất thôi, cô làm phù đầu đầy mà đám cưới 9h bắt đầu rồi, làm sao đây làm sao đây? cô cứ đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng là chạy nhanh xuống nhà tìm Vy xem Vy đã đi chưa. Nhi cái gì cũng sửa được chỉ có cái tật hay quên là có đánh chết cũng không sửa nổi. Xuống đến nhà Nhi chẳng thấy Vy đâu cả, tìm khắp ngôi nhà cũng không thấy, chắc là đi rồi, Nhi thăm rửa Vy đáng ghét đi mà sao không kêu cô dậy chứ. Trong lúc Nhi đang bực bội đứng dậm chân thì trên cầu thang một dáng người đi xuống, thấy Nhi đứng lăm bắm cái gì đó anh nhăn mặt tiến lại gần rồi khều nhẹ vào vai Nhi.

- Á... ôi mẹ ơi!

Nhi giật mình nhảy cẫng lên sofa, khi đã bình tĩnh lại cô mới nhìn lên, và thật bất ngờ cô đờ người khi thấy Huy đang nhìn mình bằng ánh mắt không thể nào kinh dị hơn. Cảm giác lúc này của Nhi thế nào nhỉ? Xấu hổ? tất nhiên có xấu hổ! mắc cỡ? tất nhiên có mắc cỡ! nhưng trên hết vẫn là sự thắc mắc Huy ở đây làm gì vậy nhỉ? trên người Huy mặc bộ quần áo xanh và áo sơ mi trắng trên cổ thắt một cái nơ màu xanh đậm nhìn Huy bây giờ quá đẹp trai, quá phong cách và quá manly! cứ phải nói là làm Nhi liêu xiêu luôn.

- Em cứ nhìn tôi mãi không chán à?

Huy đã đi tới ngồi cạnh cô từ bao giờ, nghe Huy nói thế cô mới giật mình ho một cái trở về bình thường.

- Anh làm gì ở đây vậy? sao anh lại từ đó đi xuống?

Giờ Nhi mới thấy thắc mắc Huy không đi từ cửa vào mà đi từ tầng trên xuống.

- Tôi qua đưa em về cũng muộn nên tôi ngủ ở đây!

- Cái gì? vậy là anh đưa tôi về á?

Huy nhún vai, Nhi ôm mặt cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra tối hôm qua, nhưng cô chẳng nhớ gì cả chỉ biết bản thân đang làm việc rồi lại ở nhà thôi.

- Tôi qua... tôi... tôi.. làm sao.. mà anh đưa về thế?

Chịu không được Nhi bèn hỏi, chứ để thế này cô tò mò chết mất.

- Em ngủ gật ở bàn làm việc.

Nhi kêu trời rồi vỗ vào đầu mình một cái đúng là hậu đậu mà, Huy cất tiếng hỏi thúc.

- Mau thay đồ đi còn sang nhà Linh, em không định dự đám cưới nữa sao?

Huy nói làm Nhi mới chợt nhớ lại trời ơi 7h mấy rồi, đồ thì chưa thay, mặt chưa make up con Linh giết cô chết mất, thế là Nhi ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên lầu. Đã 30 phút trôi qua vẫn chưa thấy động tĩnh gì Huy bèn đứng lên tiến về phòng Nhi.

- Em xong chưa? làm gì mà lâu thế?

Huy đưa tay lên gõ cửa, có tiếng Nhi vọng ra.

- Chưa đợi một chút!

Có tiếng trả lời, Huy dựa lưng vào cửa chờ đợi, thêm 15 phút nữa vẫn chưa thấy Nhi ra Huy sốt ruột hỏi lại.

- Xong chưa? 8h rồi đấy!

- Chưa!

Huy thở dài, anh nào biết ở bên trong phòng Nhi đang khổ sở lắm, Nhi đang gặp vấn đề với cái váy màu kem sữa sườn dài mà Linh chọn, Cô mặc xong hết rồi đấy nhưng chỉ mỗi cái khóa sau lưng là không tài nào kéo lên được, xui cho cô là Vy cũng không ở nhà, cô cứ loay hoay này giờ vẫn không kéo xong cái váy, mặt Nhi nhăn nhúm lại cái kiểu này chắc ở nhà luôn quá... Nhi kêu trời, thậm chí trách Linh thiếu gì áo sao không chọn đi chọn cái váy này giờ làm khổ cả cô, bây giờ biết phải làm sao đây, Nhi ngồi xuống giường suy nghĩ...

Huy đang đứng chợt cánh cửa mở ra hở một lỗ nhỏ xíu, Nhi lộ đầu ra, Huy hỏi.

- Sao vậy? còn không mau ra trễ rồi!

- Tôi...

Nhi áp úng Huy nhướng mày.

- Em làm sao?

- Cái váy.... tôi...

Cô thật không biết làm sao nói cho Huy hiểu nữa thật là.

- Nói nhanh, tôi hết kiên nhẫn với em rồi đó!

Huy có vẻ hơi bực, không bực làm sao được anh đã đứng chờ cô gần cả tiếng rồi mà cô vẫn chưa mặc xong bộ đồ đã vậy ra còn áp a ấp úng, hỏi có bực không chứ.

- Thật ra... cái váy... tôi.. không kéo cái khóa phía sau lưng được!

Nhi nói xong cuối gằm mặt xuống ngưỡng quá mà, ai đời lại đi nói với con trai như thế, cô bắt đắc dĩ thôi. Huy thoáng ngạc nhiên nhưng rồi gương mặt cũng nhanh chóng trở về bình thường, anh cười nhẹ nói.

- Mở cửa cho tôi vào!

Vừa nghe Huy nói Nhi ngẩng đầu lên từ chối ngay lập tức.

- Không được.. anh.. anh định vào đây làm gì?

- Em định cứ thế này? đám cưới sắp bắt đầu rồi!

Nhi ngập ngừng đúng là cứ thế này thì không thể đến đám cưới mất, suy nghĩ chần chừ hồi lâu Nhi giữ chặt áo đứng sang một bên, Huy cười cười đi vào, Nhi đứng xoay người ra phía sau nên không về mặt của Huy lúc này. Tấm lưng trắng ngần hờ một mảng do cái khóa chưa được kéo lên, Huy đỏ mặt đưa tay chạm vào cái khóa từ từ kéo lên hộ Nhi, gương mặt Nhi cũng đỏ ửng lên như quả cà chua chín.

- Xong chưa? - Nhi hỏi về thúc giục, cứ thế này cô ngượng chết mất làm sao dám nhìn mặt Huy đây.

Tay Huy kéo lên đến trên thì chạm phải sợi dây chuyền, ánh mắt Huy chợt khác lạ, anh xoay người Nhi lại, hồi hộp..... và cái mặt dây chuyền bé xíu hình giọt nước lóe sáng lên cùng một chiếc nhẫn tay anh cứng đờ.... dây chuyền này sao giống của anh đến thế.

- Sao em lại có sợi dây chuyền này?

Nhi đưa tay chạm vào sợi dây chuyền, biết nói làm sao với Huy đây, chẳng lẽ nói là của anh tặng cô, không được như vậy chẳng khác nào thừa nhận tất cả, trời ơi... không được để anh biết chuyện lúc này, anh vẫn chưa yêu cô mà, cô chưa muốn nói tất cả với anh, làm sao đây? Nhi ấp úng.

-À.. cái này... bạn tôi.. bạn tôi tặng....

- Ai?

- Anh không biết đâu!

Huy tháo sợi dây chuyền trên cổ của mình ra và chiếc nhẫn trên tay luồn vào sợi dây chuyền xong anh đặt hai sợi của mình lại gần sợi của Nhi.

- Nói cho tôi biết tại sao chúng lại giống nhau đến thế?

Lần này Nhi không biết phải nên nói gì nữa, quả thật có giải thích cũng chỉ càng khẳng định hai sợi dây chuyền này là một cặp thôi, Huy lại nói.

- Em từng nói với tôi chúng ta chưa hề quen biết, vậy tại sao chúng ta lại đeo dây chuyền đôi?

Ngừng lại một lúc Huy lại nói tiếp.

- Em là bạn gái trước đây của tôi đúng không?

Hiểu Nhi chỉ biết nhìn Huy im lặng đến nước này rồi còn giấu được không, cuối cùng vẫn là cô đứng trước anh, anh biết cô là bạn gái anh, nhưng kí ức tình yêu thì vẫn là 1 con số 0 tròn trịa, Nhi không muốn thừa nhận cô nói rồi đi nhanh xuống lầu.

- Trễ rồi, chúng ta tới nhà Linh thôi.

Nhi chạy vụt đi, Huy đứng đó nhìn theo ánh mắt đầy đau khổ, Nhi không thừa nhận nhưng anh biết đó là sự thật, một sự thật trớ trêu anh không biết gì về bạn gái của mình cả. Tầm gần một lúc Huy đi xuống dưới, Nhi đang ngồi trên xe đợi anh, Huy ngồi vào ghế lái nhìn sang Nhi nhưng cô đã nhìn ra ngoài, anh quay đi cho xe chạy, dọc đường chẳng ai nói với ai một câu nào, hai người mỗi người đều cuốn theo những dòng suy nghĩ...

Đám cưới của Linh diễn ra vào một ngày nắng đẹp, bầu trời xanh ngắt trên nền trời xanh có những đám mây trắng xóa lơ lững qua lại. Địa điểm tổ chức nghi lễ là ở nhà thờ Đức Bà, Nhi và Huy bước xuống xe nhìn vào bên trong, quan khách đến khá đông, bên ngoài là cha mẹ Tuấn và cha mẹ Linh đang chào đón khách. Điện thoại của Nhi reo lên, là Vy gọi.

- Alo.. tao nghe..

- Con kia mày với Huy chết đâu rồi hả? sắp bắt đầu rồi mà chẳng thấy bóng dáng là sao?

Nhi đưa điện thoại ra xa tránh bị ù tai bởi tiếng cảm rầm của Vy.

- Đang ở trước cửa nhà thờ nè chờ chút vào ngay.

Nhi tắt máy quay sang nói với Huy.

- Chúng ta vào trong thôi.

Huy gật đầu, cả hai đi vào.

Không khí bên trong nhà thờ rất ấm cúng, cách bày trí khá đơn giản, Nhi đoán chắc bắt nờ nằm ở bữa tiệc đãi khách ở nhà hàng tối nay. Giờ lành đã đến Linh bước ra cùng với cha, Nhi chạy lại phía sau cầm áo cưới cho Linh, cô thì thầm.

- Mày đẹp lắm! chúc mày và Tuấn mãi hạnh phúc nha!

Linh cười tươi.

- Cảm ơn mày, tao chờ đám cưới của mày và Huy đấy!

Nói đến đây mặt Nhi trông buồn hẳn, biết bao giờ Huy mới nhớ ra cô.

Cha Linh cầm tay Linh đặt vào tay Tuấn rồi mỉm cười dặn dò.

- Hôm nay ta giao đứa con gái độc nhất vô nhị này cho con, mong con sẽ yêu thương và chăm sóc nó cả đời giúp ta, chúc hai con bách niên giai lão!

- Cảm ơn cha, con hứa sẽ yêu thương Linh và cùng cô ấy trải qua những khó khăn cũng như niềm vui trong cuộc sống.

Ông gật đầu đi xuống, Linh nhìn Tuấn nở nụ cười hạnh phúc. Linh mục bắt đầu nghi thức quen thuộc, tất cả mọi người vỗ tay khi nghe ba từ con đồng ý phát ra từ hai nhân vật chính, hai người bọn họ đeo nhẫn cho nhau và trao cho nhau nụ hôn ngọt lịm, hạnh phúc đã mỉm cười. Đến màn bắt hoa cô dâu, tất cả các đôi trai gái yêu nhau đều đứng xếp hàng chờ giật hoa, Vy đã lấy chồng mà vẫn ham hố cô biết mình bụng mang dạ chửa không giật được bèn ra lệnh cho Nam.

- Chồng giật hoa cưới cho em, nếu giật không được tối nay anh ra phòng khách nhé!

Nam thở dài vác cái mặt đi xếp hàng giật hoa.

- 1.... 2... 3...

Tất cả đếm ngược, tiếng thứ 3 vừa dứt Linh ném mạnh bó hoa ra phía sau, tất cả nháo nhào lên giành giật và thật không may khi bó hoa rơi ngay vào tay của Huy, ai nấy cũng đều nhìn Huy vỗ tay chúc mừng.

- Tặng người yêu đi!

Mọi người đồng loạt hô to, Huy đưa mắt nhìn về phía Nhi, Nhi cũng nhìn anh chờ đợi.... và Huy tiến lên phía trước khi đã đứng trước mặt Nhi anh mỉm cười đặt bó hoa vào tay Nhi.

- Tặng em!

- Cảm ơn anh!

Nhi mỉm cười nhận lấy bó hoa, mọi người vỗ tay hoan hô, và thật xui xẻo cho một người tối nay phải ngủ phòng khách.

Đúng 6h tối mọi người tập trung đến nhà hàng trung tâm thành phố cũng là nhà hàng của mẹ Linh để dự bữa tiệc cưới của Linh và Tuấn. Nhi đã thay bộ váy hồi sáng thành bộ váy dạ hội màu tím nhạt, Huy vẫn bánh bao trong bộ vest lịch lãm, thấy Nhi anh bèn đi đến ghé sát vào tai Nhi thì thầm.

- Tàn tiệc chờ anh!

Nhi nhìn theo bóng lưng của Huy không biết anh lại định làm gì.

Bên trong kháng phòng nơi diễn ra bữa tiệc ai nấy cũng đều choáng ngợp bởi cách thiết kế lung linh huyền ảo ngập cả sắc màu, có lẽ đã chuẩn bị khá công phu, Nhi đã đoán rồi mà Linh là một đứa mê đắm chủ nghĩa lãng mạn nên lễ cưới của Linh không thể nào đơn giản được, nhìn đi màu chủ đạo đều là màu hồng phấn...

vô cùng dễ thương và không kém phần lãng mạn. Sau phần khai sân banh và cắts bánh kem nhạc nổi lên, mọi người hát hò vui vẻ. Linh và Tuấn phải đi từng bàn mời khách và chào hỏi, Nhi ngồi cùng bàn với Huy, Quỳnh Anh, Hoàng và hai vợ chồng Vy, không khí ở cái bàn này khá náo nhiệt.

- Quỳnh Anh và Hoàng khi nào mới đến lượt hai đứa đây? - Nam hỏi.

- Năm sau anh ơi! Quỳnh Anh vẫn chưa ra trường!

Hoàng đưa ly rượu lên cùng nhẹ với Nam trả lời.

- Nhanh nhanh đi! để còn rước cái đứa em ồn ào của anh đi cho rồi! - Nam cười trêu ghẹo

- Anh đuổi em á? thế thì em không thềm lấy luôn. - Quỳnh Anh liếc xéo Hoàng.

- Cái gì? em không lấy anh hả? - Hoàng mở trong mắt nhìn Quỳnh Anh.

- Đâu có em nói là... trời ơi nhoi quá...

Quỳnh Anh không biết nói sao luôn, mọi người bật cười ha hả, bữa tiệc từng bừng kéo dài.

Bữa tiệc kết thúc vào lúc 11h đêm, Nhi đứng trước cửa nhà hàng đợi Huy, trong đầu vẫn đang thắc mắc không biết anh định làm gì thì chiếc xe màu đen đã đậu trước mặt cô, Huy hạ cửa kính xuống nhìn Nhi nói.

- Lên xe!

Nhi không hiểu gì nhưng cũng ngồi vào xe, Huy cho xe chạy.

- Anh định đi đâu?

- Về nhà!

- Nhưng nhà anh Nam hướng kia mà?

Nhi thắc mắc khi Huy lại đưa cô về hướng ngược lại.

- Ai nói về nhà anh Nam.

- Vậy thì về nhà nào?

Huy cười nhún vai.

- Nhà anh!

Đúng là tự nhiên Huy đưa cô về nhà anh làm gì thế? Cô thắc mắc lắm thật không hiểu nổi Huy đang nghĩ gì nhưng Nhi biết anh không làm hại gì đến cô nên chỉ ngồi yên.

Ánh mắt Huy tĩnh lặng nhìn thẳng về phía trước, Nhi nắm chặt hai bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Xe tiến vào khuôn viên biệt thự, Huy dừng lại tắt máy. Không gian im ắng làm Nhi thấy lo, một lát sau Huy mới lên tiếng, tiếng nói của anh hòa vào màn đêm tĩnh mịch.

- Nói cho anh biết đi! Anh muốn biết tất cả.

Nhi thở dài, cô biết anh sẽ hỏi vấn đề này mà.

- Đúng em là bạn gái anh! 5 năm trước chúng ta yêu nhau!

- Vậy tại sao lại giấu anh?

Huy nhìn Nhi ánh mắt trách cứ.

- Em nói ra liệu có làm anh nhớ lại không? Em nói em là bạn gái anh rồi sẽ được gì..... anh không nhớ em là ai hết.... em phải làm sao bây giờ?

Nhi nhìn Huy nước mắt lã lã dài.

- Dù rất nhớ anh, rất muốn ôm anh những lúc yếu lòng nhất nhưng em phải kiềm chế lại anh biết không.... em sợ khi em chạy lại ôm anh anh sẽ đẩy em ra và nhìn em bằng ánh mắt lạnh lẽo ấy.... em bây giờ chỉ là người xa lạ trong mắt anh thôi....

Nhi nấc lên từng tiếng nghẹn ngào làm Huy xót xa vô cùng, anh đưa tay lau những giọt nước mắt cho Nhi rồi vòng tay ôm cô vào lòng. Mắt Huy cũng đỏ hoe, có lẽ anh cũng như Nhi cũng rất đau khổ. Anh biết cô gái trước mặt quan trọng với mình biết nhường nào bởi mỗi lần gặp cô anh đều có một cảm giác rất đặc biệt, trái tim anh cứ đập nhanh mãnh liệt, ở bên cô mọi thứ lại thật bình yên, anh được sống với cảm xúc thật của mình. Trước đây anh đã cảm thấy rất kì lạ nhưng giờ anh mới hiểu được tất cả cũng chỉ vì cô là người anh yêu.

- Đừng khóc có được không? Em làm anh đau đấy!

Nhi vòng tay ôm chặt Huy nấc lên từng tiếng một, vòng tay của anh sao ấm thế có thể làm trái tim lạnh lẽo bao lâu nay của cô tan chảy, vòng tay của anh yên bình thế làm những mệt mỏi trong cô hóa hư vô. Cô đã ước được anh ôm như thế này lâu lắm rồi, mạnh mẽ bấy nhiêu thôi hôm nay cho cô yếu đuối trong lòng anh nhé.

- Em rất nhớ anh! Đã rất nhớ....

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, Huy nói.

- Tình yêu dành cho em vẫn chưa hề mất có chăng mất cũng chỉ là mất những kỉ niệm ngày xưa.....

Huy buông Nhi ra nhìn vào mắt cô.

- Anh bây giờ vẫn yêu em, dù anh không biết em là ai? Không biết chúng ta gặp nhau từ lúc nào... nhưng anh tin một ngày nào đó mình sẽ nhớ lại.... em có đồng ý tìm lại giúp anh không?

Nhi gật đầu, giờ thì cô đã biết trái tim luôn có lí lẽ riêng của nó mà lí trí không thể nào lí giải được. Cũng giống như anh biết mình yêu cô nhưng chẳng biết cô là ai.

Huy cuối người xuống đặt một nụ hôn lên môi Nhi, cô cũng như ngày xưa luôn bị anh cuốn vào cảm giác của yêu thương mà vụng về đáp lại. Nụ hôn đầu tiên sau 5 năm dài dang dở.

” Đi bao nhiêu cây số rồi mới hết khoảng cách.

Đi bao nhiêu giấc mơ rồi mới thành sự thật.

Đi bao nhiêu cô đơn để thấy người là duy nhất.

Đi bao nhiêu tháng năm ta mới gặp được người. ”

@.@ hé nhó! Gấu không định để Huy biết sớm như thế... nhưng mà do gần thi rồi nên Gấu đành rút ngắn lại 2 chap.... báo mọi người một tin không biết vui hay buồn nữa... là chap 85 full nha!

Bạn nào đọc truyện mà đang học 12 kết bạn nhé... năm sau có học ở SG thì gặp nhau... hi hi

88. Chương 83: Hẹn Hò Với Riêng Em.

” Một ngày mới đã đến và lại được bên em để em cho anh niềm vui, anh cho em tiếng cười, để cho ta không lẻ loi..

Em là nắng chiếu sáng, anh làm mưa lang thang, nắng với mưa đang hòa tan bao đam mê ngút ngàn đến bên ta thật dịu dàng.....”

Ánh sáng làm Hiểu Nhi giật mình thức giấc, cô ngược nhìn người con trai đang nằm bên cạnh, một tay anh đang ôm cô vào lòng còn một tay kia thì để cho cô gối đầu, hai người bọn họ đang nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách. Hiểu Nhi nhớ đến tối qua, cô và anh ngồi đây nói chuyện rất lâu, anh bảo cô kể anh nghe những chuyện trước đây mà hai người từng trải qua, cô cũng không từ chối dựa người vào vai anh cô bắt đầu kể lại... từ ngày đầu tiên gặp gỡ ở cái tình huống kì cục ấy đến khi hai người chính thức yêu nhau. Giọng Nhi nhẹ nhàng cất lên đưa Huy về với những kỉ ức ngày xưa, anh ôm cô im lặng lắng nghe, anh với cô gặp nhau như thế đấy, yêu nhau như thế đấy.....

Hiểu Nhi kể đến khi giọng nói nhỏ dần rồi chìm vào giấc ngủ.

Trở về, Nhi chớp mắt chăm chú nhìn Huy, nhìn người con trai mà cô yêu, mấy ngày qua cô chưa được dịp ngắm Huy gần như thế. Cô cố gắng quan sát thật chậm, thật tỉ mỉ, từ cái mũi này, cái miệng này, đôi mắt này, cô như muốn thu hết tất cả vào trong trái tim mình. Cô không biết vì sao bản thân lại yêu người con trai này nhiều đến như thế? Ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã bị anh làm cho điên đảo rồi chỉ là cô không nhận ra..... cô cũng chẳng biết mình yêu anh từ khi nào nữa, anh cứ thế đi vào trái tim cô ngày một sâu. Nhi nhướn người lên chạm tay vào mặt Huy rồi cười hí hí da của Huy mịn lấm chằng dùng kem dưỡng da mà vẫn trắng mịn như thế thật làm người ta ghen tị mà, Nhi cũng đang ghen tị lắm đây. Nhi cứ di di ngón tay trên mặt Huy vẽ gì đó rồi lại tự cười, chợt bàn tay Nhi bị ai đó giữ lại.... Huy đã mở mắt ra nhìn Nhi khoe môi Huy khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ nhưng đối với Nhi thì nó trông đều và gian vô cùng.

- Cứ 1 lần chạm vào là phải đền bù đấy!

Nhi cười méo xệch hỏi.

- Anh muốn đền cái gì?

Huy giả vờ như đang suy nghĩ Nhi cũng im lặng chờ đợi.

- Hôn!

Một từ thôi... Huy là thế luôn theo chủ nghĩa ngắn gọn và ngắn gọn, xúc tích và dễ hiểu, rất cô đọng hàm súc.

- Hôn?

Nhi hỏi lại Huy gật đầu, cô chề môi phản bác.

- Mơ à? Không phải đồ chùa đâu!

- Vậy mặt anh là đồ chùa?

Huy nhướn mày nhìn Nhi không chớp mắt.

- Ờ thì... mặt anh là vô giá!

Nhi ngập ngừng nói, Huy nghe vậy trông có vẻ hài lòng lắm nhưng mấy giây sau Nhi lại nói thêm.

- Em nói vô giá có nghĩa là không có giá trị đấy hì...

Nói xong cô bật dậy nhanh như chớp ấy vậy mà vẫn bị ai kia bắt lại.

- Vừa nói gì?

Huy mặt mày hình sự tay giữ chặt Nhi không để cô có cơ hội tẩu thoát.

- Em nói.. vô giá là không có giá trị!

Nhi còn le lưỡi chọc tức Huy, gương mặt Huy khẽ đánh lại ôi cái vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc, mùi nguy hiểm đang phảng phất đâu đó Nhi khẽ rùng mình cười méo xệch.

- Đùa hay thật?

Một lời nói ra trăm ngựa khó theo... Nhi đã nói ra rồi chẳng lẽ rút lại vậy còn mặt mũi gì nữa chứ, cô trả lời khí thế hùng hùng.

- Thật đấy!

- Á.. haha... aaaa.... tha... tha cho em....

Nhi vừa dứt lời Huy đã đưa tay cù lét cô khiến cô giấy nẩy la hét ầm lên....

- Cho em nói lại!

- Haha... được... được... haha... em nói lại...

Hiếu Nhi cười đến chảy nước mắt nói năng ngắt quãng, Huy vẫn không dừng lại cười một cái nói.

- Ừ nói đi!

- Huy... mặt của Huy là thứ vô giá.... tức... là.. haha... quý nhất trên đời....

- Tha cho em đây!

Huy thôi không cù lét Nhi nữa mà ngồi thẳng dậy, Nhi thì quần quai luôn, cảm giác cả người cứ nhột mãi không thôi, cô liếc nhìn Huy.

- Anh có cần ác với em vậy không?

Huy chỉ nhún vai, Nhi giận dỗi đi thẳng lên lầu thay đồ đi làm nhưng vừa lên đã vội chạy xuống hét ầm lên.

- Trời ơi đây có phải nhà anh Nam đâu làm gì có quần áo của em.....

Giờ không có quần áo thì cô mặc gì đi làm đây, Huy cũng gỡ đầu cái này anh không để ý nữa.

- Em xem trong tủ còn bộ nào không?

Nghe lời Huy Nhi trở lại phòng, cô mở tủ tìm xem có còn bộ quần áo nào không, vừa mở ra cô liền ử rử đúng là có còn lại vài bộ nhưng mà.... nó không phải là style của cô, cô nhớ lại xem mấy bộ váy này từ đâu ra, hồi tưởng một lúc lâu cô mới nhớ mấy bộ này là hai con bạn quý hóa của cô mua về và bắt cô mặc, chúng nó nghĩ sao không biết? Nhi nhăn nhó nhìn mấy cái váy trong tủ cái nào cũng ôm sát người và ngắn hơn đầu gối, cô đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm mặc hay không mặc? Nếu không mặc thì làm sao đi làm? mà mặc thì cô không quen, mấy cái váy này quá ngắn so với chỉ tiêu của cô, làm sao đây.... đang suy nghĩ thì tiếng của Huy vọng vào.

- Tìm thấy bộ nào chưa?

- Em thấy rồi!

- Váy mau thay đi, trễ giờ rồi!

Đúng là sao cô luôn bị ép vào đường cùng suốt thế, đành liều vậy Nhi ngắm một lượt cuối cùng cũng chọn được một bộ váy màu đen ôm sát cổ áo khá cao eo có thắt nơ lệch sang một bên. Năm phút sau Nhi mở cửa bước xuống, Huy đang sắp xếp lại một số tài liệu nghe tiếng bước chân thì quay lại định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy Nhi thì im luôn. Huy cứ thế đứng nhìn Nhi không chớp mắt làm Nhi ngượng chín mặt...

- Này! sao cứ nhìn em thế?

Huy im lặng, anh cảm giác tim mình đập thành thịch, có bao giờ anh thấy Nhi ăn mặc quyến rũ như thế này đâu hôm nay tự nhiên nhìn thấy có cảm giác không quen. Cứ như có một lực hấp dẫn nào đó rất mãnh liệt khiến anh không thể nào rời mắt. Nếu thường ngày Nhi đẹp một nét đẹp thuần khiết, trong sáng thì bây giờ cô lại mang một nét đẹp quyến rũ chết người, cả Huy còn không cưỡng lại được nữa mà.

- Đi làm thôi, đừng nhìn em nữa!

Thế là Nhi chạy nhanh ra xe, vừa đi cô vừa vỗ vào đầu, ngượng chết mất thôi cứ thế này sao cô chịu nổi, tất cả là tại cái váy chết tiệt này hôm nào gặp 2 đứa kia cô sẽ cho bọn nó một trận.

Huy đã ra đến, anh ngồi vào xe thắt dây an toàn cho mình xong thì nhìn sang cô, không biết vì ngượng hay gì mà cô cúi mặt xuống không dám nhìn anh. Huy cười một cái nhướng người sang thắt dây an toàn cho cô, hơi thở sát bên tai khiến tim Nhi đập nhanh hơn, sao cô run thế nhỉ có phải đây là lần đầu tiên Huy làm thế đâu ấy vậy mà cô cũng hồi hộp. Thắt xong Huy chưa vội trở về chỗ của mình mà ngược lên nhìn cô, khuôn mặt của cô đỏ ửng làm anh thấy thích thú. Huy ghé sát vào tai Nhi thì thầm.

- Em có biết em thế này rất quyến rũ không? Anh không chắc lần sau mình sẽ giữ bình tĩnh được lần nữa đâu đấy!

Cười một cái anh trở về ghế lái cho xe chạy, Nhi ngồi bên cạnh mặt đỏ lừ, lần sau cô thề sẽ không mặc mấy cái thứ này nữa.

Đến công ty, mọi người nhìn thấy Nhi và Huy đi cùng nhau thì thắc mắc vô cùng, mọi người đều lời ra tiếng vào cho mối quan hệ giữa hai người. Hạ Băng đi vào thấy cảnh tượng này thì liếc xéo Nhi, cô ta rất ghét

Nhi vì kể từ khi Nhi bước chân vào phòng thiết kế thì những mẫu thiết kế của cô đều bị Nhi dành mất, Hạ Băng vì thế luôn muốn khiến Nhi không được yên ổn. Bây giờ kể cả Khánh cũng đeo theo Nhi khiến cực tức trong lòng Hạ Băng càng nuốt không trôi.

Khánh từ ngoài cửa đi vào mắt dán chặt vào hai con người trước mặt bằng một ánh mắt kì lạ, và trước khi cửa thang máy đóng lại Khánh đã kịp vào cùng Nhi, Huy có bảo Nhi đi thang máy kia cùng mình nhưng Nhi đã từ chối cô không muốn bị mấy người kia nhìn mãi không thôi. Cô thấy Khánh bước vào thì mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

- Anh Khánh, chào buổi sáng!

Khánh nhìn Nhi chăm chăm lại Nhi có hơi sợ, sao hôm nay trông ánh mắt của Khánh lạ thế nhỉ? Cứ nhìn vào Nhi lại cảm thấy bất an. Chợt Khánh cười nhẹ nụ cười đưa cậu trở về dáng vẻ thường ngày.

- Chào buổi sáng! Hôm nay trông em đẹp lắm!

Nhắc mới nhớ Nhi bèn cười gượng một cái tỏ ý cảm ơn nhưng trong lòng thì không mấy gì vui, tất cả đều tại cái váy.

- Em với tổng giám đốc khá thân nhỉ?

Khánh cất tiếng hỏi câu hỏi rất bình thường nhưng Nhi lại nghe ra có một chút gì đó không hài lòng. Nhi không trả lời thẳng mà chỉ lấp liếm.

- Em với anh ấy là bạn!

- À... tại anh thấy em đi làm cùng tổng giám đốc nên tưởng hai người là.... người yêu.

Khánh ngập ngừng, nghe Nhi nói vậy nụ cười trên môi Khánh càng rạng rỡ.

- Không có đâu. Mà anh Khánh làm ở đây lâu chưa?

- Cũng không lâu lắm, trước em một năm.

Nhi mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

- Vậy mà lên được chức giám đốc thiết kế anh thật tài giỏi.

Khánh cười trước câu nói của Nhi, Khánh nghĩ thầm nếu không tài giỏi làm sao hoàn thành được nhiệm vụ lớn sắp tới, mà phải nói cậu có bản lĩnh chứ còn tài giỏi thì chỉ một phần thôi.

- Cảm ơn em quá khen, tối nay em rảnh không anh mời em đi ăn!

- Em cũng không biết chắc, mai là ra mắt bộ sưu tập rồi công việc của em còn nhiều lắm, e là....

Nhi khẽ lên tiếng từ chối, đúng là cô còn rất nhiều việc, với lại cô cũng không muốn đi với Khánh nữa, tự nhiên cô lại không thích cậu.

- Không sao em cứ làm, anh chờ được mà!

- Nhưng....

- Em lại không nể mặt anh rồi!

Khánh nhăn mặt Nhi bèn thở dài gật đầu không đi là không được mà.

- Thôi được rồi 8h em xong việc.

- Vậy anh ở trước cửa công ty chờ em!

Nhi gật đầu thang máy kêu một tiếng ting Nhi vẫy tay với Khánh trở về phòng làm việc.

Tất cả mọi người trong phòng thiết kế đều bận tối mặt tối mày, mai là ngày ra mắt bộ sưu tập mới ai nấy đều phải làm việc một cách nghiêm túc để còn kịp.

Cả buổi Nhi đều chăm chú vào bản thiết kế mà không thấy điện thoại đang nhấp nháy tin nhắn mới.

Giờ ăn trưa Nhi cũng không xuống căn tin, cô ở lì trong phòng ai gọi cô cũng chỉ lắc đầu, nếu làm không xong mai sẽ không kịp mất.

Có một người đang trông đứng trông ngồi tay cứ cầm cái điện thoại. Huy chờ mãi vẫn không thấy Nhi trả lời tin nhắn thì sốt ruột, anh nhìn đồng hồ đã hơn 12h trưa có lẽ Nhi đang ở dưới căn tin, thế là anh đẩy cửa xuống căn tin. Anh vừa bước vào căn tin ồn ào hẳn lên, Huy không quan tâm đưa mắt tìm kiếm Nhi nhưng mà chẳng thấy bóng dáng của cô đâu cả.

- Mệt thật đó! Mai ra mắt làm hại chúng ta làm không kịp thở, chị chỉ chờ giờ nghỉ trưa thôi!

Hương đi ngang than thở với một cô gái cũng cùng bộ phận thiết kế, cô gái kia cũng ủ rũ xoa vai nói.

- Ủ, mệt thật vậy mà Hiểu Nhi vẫn còn làm ở trên đấy, cô ấy siêu thật!

Huy vừa nghe nhắc đến tên Nhi liền dừng chân.

- Siêu gì chỉ sợ cô ấy ngắt thôi, bảo xuống ăn trưa mà không chịu xuống.

Hương cảm râm rồi bắt đầu gọi món lia lịa có lẽ vì quá đói. Trong bộ phận thiết kế chỉ có Hương là lạnh lẽo nhất và cũng là người nhiều chuyện nhất, cô được mệnh danh là cái loa phát thanh di động của phòng thiết kế.

Huy chuyển hướng rời khỏi căn tin trước khi đi không quên dặn nhân viên mang lên phòng thiết kế hai phần cơm. Đứng bên ngoài cửa nhìn vào Huy thấy Nhi đang kiểm tra lại một số mẫu vừa gia công xong, nhìn cách làm việc cũng đủ biết Nhi tỉ mỉ đến mức nào, cô kiểm tra đến chất liệu vải, đường may và đo lại kích cỡ để được một mẫu hoàn chỉnh nhất và cũng hoàn hảo nhất. Huy cười nhẹ đẩy cửa đi vào, anh đi rất nhẹ nhàng và đứng ngay sau lưng cô, Huy nghe Nhi lẩm nhẩm đủ thứ ngôn ngữ mà anh không thể nào hiểu nổi. Chợt cô quay ra sau do không để ý và cũng không biết Huy đứng ở sau lưng nên vừa quay lại gương mặt cô và anh đã sát lại với nhau khoảng cách chỉ còn lại 3cm nữa thôi là chạm rồi. Nhi giật mình nhưng rồi cũng bình tĩnh hơn, cô thở phào nhẹ nhõm khi người đó là Huy. Hai người chớp chớp mắt nhìn đối phương, chợt Huy cúi xuống và đặt lên môi Nhi một nụ hôn, rất nhanh anh đã trở lại bình thường, cái này có thể gọi là nụ hôn chớp nhoáng. Anh cười một cái làm Nhi đỏ hết mặt đẩy anh xịch ra mắng.

- Đồ lợi dụng!

Huy nhún vai tỏ ý vô tội rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh quan sát, Nhi quyết định mặc kệ Huy và tiếp tục công việc. Nhưng mà có một người ở phía sau cứ nhìn mình mãi làm sao mà tập trung cho nổi, Nhi bỏ hết thước đo xuống không làm nữa, cô ngồi lại cạnh anh.

- Sao vậy? - Huy ngây thơ hỏi.

- Không làm nữa!

- Mệt à?

Dường như Huy không nhận thức được là tại ánh mắt của anh mới khiến Nhi không làm được nữa. Huy dùng ánh mắt quan tâm nhìn Nhi, chợt thấy một giọt mồ hôi trên trán Nhi Huy bèn đưa tay lên lau nhẹ.

- Mệt thì nghỉ tay một lát, ăn trưa cùng anh!

Nhi thắc mắc.

- Ăn gì?

Cô vừa dứt câu một nhân viên ở căn tin mang lên 2 phần cơm, chờ cho người đó đi khuất Nhi hỏi.

- Anh gọi chúng hả?

- Có quan trọng không? Ăn đi!

Huy đưa cái muỗng và nĩa sang cho Nhi xong thì cúi xuống ăn, Nhi bất động nhìn Huy một lúc cũng bắt đầu ăn.

Bên ngoài phòng thiết kế, Khánh đưa mắt nhìn hai người bên trong, tiếng cười của Nhi vọng ra nghe rất vui vẻ, Khánh thấy Huy chốc chốc lại dứt cho Nhi ăn rất tình cảm, ở đâu đó dâng lên nỗi tức giận Hiểu Nhi đã lừa cậu họ không đơn giản chỉ là bạn.

Tối.

Nhi hoàn thành công việc vừa đúng lúc đồng hồ điểm 8h, cô nhớ đến cuộc hẹn cùng Khánh nên đã sắp xếp mọi thứ lại và tắt đèn ra khỏi phòng. Nhi đứng trước công ty chờ Khánh như đã nói một lúc sau một chiếc xe hơi trắng dừng lại Khánh bước xuống tiến về phía cô.

- Em chờ anh lâu chưa?

- Chưa, em mới ra thôi!

- Mình đi!

Khánh mở cửa xe cho Nhi rồi vòng lại ngồi vào ghế lái cho xe chạy.

Huy chạy nhanh ra khỏi công ty nhưng chiếc xe đã lẩn bánh, gương mặt Huy đánh lại anh mau chóng lái xe đuổi theo, Nhi có nhẩn tin cho anh bảo tối nay cô có hẹn với Khánh anh cảm thấy không an tâm nên định bảo cô dừng đi ai dè đến phòng thiết kế thì cô đã rời khỏi.

Xe của Khánh dừng lại trước một nhà hàng khá sang trọng, hai người vừa bước vào vừa thấy Khánh thì nhân viên bên trong đã vội chạy lại mỉm cười với anh.

- Cậu Khánh tất cả đã chuẩn bị xong.

- Ừ! Tôi biết rồi!

Giọng nói và phong thái lúc này của Khánh thay đổi hoàn toàn, Nhi nhìn cậu lúc này trông những công tử nhà giàu ăn chơi phóng khoáng và một chút gì đó lãng tử nữa thật chẳng giống với dáng vẻ thư sinh thường ngày.

Khánh đưa Nhi đến một phòng vip, mở cửa bước vào cô bất ngờ vì những thứ bên trong. Cách bày trí của phòng này trông giống như những bữa tiệc kỉ niệm của đôi lứa yêu nhau, có nến có hoa và cả tiếng nhạc piano du dương. Khánh kéo ghế mời Nhi ngồi, cậu cầm bó hoa lên.

- Tặng em!

Nhi không hiểu cậu đang làm gì nhưng cũng đưa tay nhận lấy, là một bó hồng đỏ. Khanh ra hiệu cho nhạc công ra ngoài, khi chỉ còn lại hai người Khánh mới ngồi xuống, cậu rót rượu ra hai cái ly xong thì đưa cho Nhi một ly.

- Nào!

Cậu đưa ly rượu ra ý bảo cạn ly Nhi xua tay.

- Em không uống đâu!

- Em lại từ chối anh!

Khánh kiên nhẫn hỏi, Nhi bối rối bởi ánh mắt của Khánh.

- Không phải, tại em không uống được!

- Một chút thôi!

Cậu vẫn không từ bỏ ý định Nhi thở dài nhấp một ngụm nhỏ Khánh cười nhẹ uống cạn, cậu đặt ly rượu xuống gấp thức ăn cho Nhi.

- Em ăn đi!

- Thôi được rồi để em tự gấp!

Nhi cứ luôn từ chối làm Khánh có vẻ không vui nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài. Không khí kì lạ cứ duy trì một lúc Khánh lên tiếng.

- Hôm nay anh hẹn em ra đây là muốn nói với em một chuyện.

Nhi ngẩng đầu lên nhìn Khánh chờ cậu nói tiếp.

- Thật ra ngay từ hôm phỏng vấn anh đã bị trúng tiếng sét ái tình rồi, cứ mỗi lần gặp em anh thấy tim mình rạo rực.... anh nghĩ mình đã yêu em mất rồi!

Từng câu từng chữ làm Nhi bất ngờ, điều này cô thực sự chưa từng nghĩ đến, cậu như vậy là làm khó cô quá vì cô chỉ xem cậu là một người bạn đồng nghiệp mà thôi.

Khánh đứng lên rồi quỳ nhẹ trước mặt cô, cậu mở chiếc hộp nhỏ ra bên trong đặt một chiếc nhẫn lấp lánh.

- Làm người yêu anh nhé!

Đúng là Nhi thực sự bối rối không biết phải làm thế nào, cô ấp úng.

- Em... em...

Nếu cô nói thẳng quá chắc chắn sẽ làm Khánh mất mặt nhưng nếu không nói thì không được người cô yêu là Huy không phải Khánh.

- Em chỉ cần nói đồng ý hay không thôi!

Nhi nắm chặt tay lại cuối cùng vẫn nên nói thì tốt hơn.

- Em xin lỗi em không thể đồng ý!

- Tại sao?

- Em đã có bạn trai rồi!

Ánh mắt Khánh bỗng sắc lại một nụ cười nhếch mép hiện lên làm Nhi có cảm giác sợ sợ.

- Là Huy đúng chứ?

Nhi ngạc nhiên, sao cậu lại biết cô và Huy vẫn im hơi lặng tiếng mà.

- Không cần ngạc nhiên thế đâu, anh có thể nhìn ra mà.

Khánh đứng dậy đẩy nắp hộp lại, cậu nhìn Nhi.

- Em không đồng ý cũng không sao nhưng Phùng Duy Khánh này muốn gì đều phải có được, nhất là những thứ của.... Phạm.... Khắc... Huy...

Khánh nhấn mạnh từng chữ khiến Nhi sợ hãi đứng dậy, người đứng trước mặt cô giờ đây là Khánh đó sao? Ánh mắt Khánh bây giờ trông rất đáng sợ tại sao lại thế này? Nhi vô thức lùi từng bước định chạy ra ngoài thì bị Khánh giữ lấy.

- Em định chạy?

Khánh nghiêng rằng, Nhi biết võ mà thế là cô xuất chiêu giờ tay đâm một cái vào mặt Khánh, cậu bất ngờ bị đánh thì ôm mặt liếc nhìn Nhi gắt.

- Đáng ghét em dám đánh tôi?

- Anh là đồ vô liêm sỉ!

Nhi quát lên, Khánh nhào đến giữ tay Nhi cô lấy chân đá một phát vào bụng Khánh làm cậu ta rên lên một cái, bị đánh những đau đớn khiến Khánh không kiên nhẫn nữa, cậu đứng thẳng dậy tiến về phía Nhi. Cô đưa tay định đâm nhưng bị cậu giữ lại, đưa chân đá cậu cũng tránh được, Khánh cười một cái xiết chặt cánh tay Nhi đẩy cô vào tường, Nhi cố gắng vùng vẫy nhưng không được Cô liếc nhìn Khánh quát.

- Anh muốn làm gì tôi hả?

- haha... muốn làm gì em à?

Khánh cười lớn rồi ghé sát vào tai Nhi.

- Tôi muốn làm những gì mà Khắc Huy thường làm... đầu tiên là gì nhỉ?

Cậu làm ra vẻ suy tư Nhi tròng mắt lên nhìn cậu ta.

- Hôn nhé!

- Anh dám? Tôi sẽ giết anh!

Hiếu Nhi nghiêng răng, Khánh cười lớn rồi cúi sát mặt lại gần mặt Nhi, cô hét lên.

- Đáng chết tránh xa tôi ra ngay!

Khánh vẫn cúi sát lại Nhi quay sang hướng khác tránh nụ hôn của Khánh, khi môi cậu sắp chạm vào môi cô thì một tiếng động lớn truyền đến nhanh như chớp Khánh bị ai đó nắm lấy giật ngược ra phía sau và hướng tròn một cú đấm nằm lẩn ra đất. Nhi mở mắt nhìn về phía người đó- là Huy anh đã đến cứu cô, cũng may là Huy đã đến, Nhi chạy nhanh lại nấp sau lưng Huy, anh quay sang hỏi cô.

- Không sao chứ?

Nhi lắc đầu gương mặt tái mét, đúng là lúc này cô rất sợ, nếu Huy đến không kịp chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.....

Khánh chống tay xuống đất đứng dậy, cậu ta đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng do Huy đấm lúc nãy, Huy lạnh lùng nhìn cậu ta.

- Hay đấy, lúc nào mày cũng đến phá chuyện vui của tao!

Khánh cười nhếch miệng, dù là cười nhưng vẫn có thể nhìn ra sự tức giận của Khánh.

- Lần sau dám đụng đến Hiếu Nhi tôi sẽ cho cậu phải hối hận đấy!

Huy buông một câu cảnh cáo ôm vai Nhi ra khỏi nhà hàng, Khánh nhìn theo ánh mắt tràn đầy lửa giận cậu ta hất tất cả những thứ trên bàn xuống làm phát ra những tiếng đổ vỡ khó nghe, cậu nghiêng răng.

- Các người hãy chờ đó!

.....

Ngồi trong xe Nhi vẫn chưa hết bàng hoàng, cô thực sự không thể tưởng tượng nổi những chuyện vừa mới xảy ra, quá đáng sợ.... sao Khánh lại là người như vậy? Huy cũng đang rất tức giận đấy, anh ngồi đẩy gương mặt lạnh tanh nhìn thẳng về phía trước, anh đang giận Nhi.

- Sao anh gọi em không bắt máy?

Nhi mắt ngân ngấn nước nhìn Huy trả lời.

- Em... em không nghe thấy!

Huy lạnh lùng quay sang.

- Không nghe? em làm gì trong đó mà không nghe?

- Em....

- Em có biết là chỉ cần anh chạm chân một chút thôi đã có chuyện lớn xảy ra rồi không?

Không tìm được Huy gắt lên, Nhi không biết là lúc lái xe đi tìm cô tay chân anh đã run lên như thế nào đâu, anh rất lo lắng mà chạy tìm cô quanh cái nhà hàng đó, còn cô gọi mãi mà không nghe máy làm anh muốn phát điên lên được. Nhi biết Huy đang rất giận tất cả là lỗi tại cô.... cô không nên tin người như thế.

- Xin lỗi! anh đừng giận nữa có được không?

Nhi cảm thấy có lỗi với Huy quá, là cô làm anh phải chạy vòng vòng tìm mình, là cô làm anh lo lắng.... sao anh cứ luôn xuất hiện vào những lúc cô cần nhất thế, anh cứ như thiên thần hộ mệnh của cô vậy.

Huy không nói gì cho xe chạy, Nhi xanh mặt vịn tay vào cửa xe, trời ơi anh có giận thì mắng cô đi biết cô sợ nhất là cái kiểu lái xe này của anh cơ mà sao lại phạt cô bằng cách này nữa rồi, Nhi nhăn nhó không dám mở mắt nhìn ra ngoài mặc kệ anh cô cứ nhắm mắt.

Một tiếng phanh xe chói tai Huy lái xe vào rồi bước xuống xe đi thẳng vào nhà, Nhi cũng vội bước xuống đuổi theo Huy.

- Này giận em à?

- Huy đừng giận em mà!

Anh lên thẳng phòng đóng sầm cửa lại, Nhi ở bên ngoài đập cửa rầm rầm.

- Huy mở cửa ra đi, em xin lỗi mà....

- Huy.... nghe em nói không? anh mau mở cửa.....

Cánh cửa vẫn im lìm, Hiểu Nhi nhăn nhó, chợt cô cười một cái.

Huy không nghe thấy tiếng gõ cửa nữa, anh bèn thắc mắc chẳng lẽ cô bỏ cuộc nhanh vậy sao? vậy mà còn nói xin lỗi.... Bỗng Huy nghe tiếng hét lớn.

- Á.....aaaaaaaaaaaa.....

cạch.

Huy mở cửa chạy nhanh ra ngoài, vừa ra đến cầu thang đã thấy Nhi đứng đó.

- Em sao vậy?

- Anh đừng giận em nữa nha!

Rồi Huy biết mình bị lừa, cô gái này ma lạnh lắm, anh không thèm trả lời chỉ khoanh tay lãnh đạm nhìn cô, thấy Huy không phản ứng Nhi bèn làm liều.

- Được anh không tha thứ cho em thì... em.... em nhảy xuống cho anh xem.

Nhi tưởng như thế Huy sẽ mui lòng ai dè anh vẫn khoanh tay đứng im như chẳng quan tâm làm Nhi tức xì khói, đã nói thì phải làm, không làm thì mất mặt lắm. Nhi lùi ra sau, cô nhìn những bậc thang vòng vèo phía dưới mà nhăn mặt nhưng khi nhìn thấy huy thì ý chí sục sôi, cô cứ lùi cho đến khi..... trượt chân té thật...

- Á.....

Lại là tiếng hét, Huy ban đầu định đứng xem trò vui, Huy biết Nhi chỉ định bày trò thôi, khi chân Nhi lùi ra sau Huy cũng hơi sợ, không phải sợ Nhi nhảy xuống mà sợ cô trượt chân ấy thế mà ý nghĩ vừa lướt qua Nhi đã trượt chân thật, Huy vội nhào đến chụp ngay cánh tay cô. Nhi thấy mình bị giữ lại bèn mở mắt, vừa mở mắt gương mặt Huy đã ở sát bên, cô hé răng cười hì hì.

- Hết giận chưa?

Huy lắc đầu.

- Hết nói nổi em, lỡ té xuống thì thế nào?

- Kệ đi em không quan tâm!

Nói vậy thôi chứ lúc nãy cô sợ muốn đứng tim ấy, Huy cười kéo cô lên.

- Lần sau đừng như thế nữa!

Nhi gật đầu lia lịa, Huy ôm cô vào lòng, Nhi cười tươi dễ sợ ở bên Huy lúc nào cũng ấm áp và yên bình như thế.

- Mai kết thúc buổi ra mắt chúng ta đi chơi nhé!

Nhi ngẩng đầu lên nhìn Huy đề nghị.

- Được em muốn đi đâu?

- Trở về ngày xưa...

.....

Sáng Nhi thức dậy từ rất sớm, hôm nay là buổi ra mắt bộ sưu tập mới của mình nên cô phải chuẩn bị cho thật tốt, Nhi chọn cho mình một bộ váy dạ tiệc màu xanh lam do chính tay cô thiết kế, bộ váy cúp ngực gồm hai lớp, lớp trong là voan lớp ngoài là ren, thắt lưng được may túm lại từ thắt lưng xẻ tà trông Nhi vừa dịu dàng vừa nữ tính. Nhi ngồi xuống bàn trang điểm, cô bắt đầu thắc mắc thật ra là ai đã dọn tất cả đồ đạc của cô về nhà Huy thế, quần áo, mỹ phẩm, giày dép vật dụng cá nhân tất cả đều được dọn về đây và bày trí gọn gàng ngăn nắp cả, cô nghĩ mãi là Vy, Nam hay là Huy? chỉ có thể là 3 người bọn họ thôi quá nguy hiểm mà, chắc chắn có sự góp mặt của Vy, con nhỏ muốn tống cô về đây càng nhanh càng tốt chứ đâu... đau lòng quá.

Nhi ngồi ngẫm nghĩ của cùng chọn được kiểu tóc cho mình, cô uốn xoắn nhẹ mái tóc phía sau còn phía trước thì vuốt lên tạo kiểu xong Nhi bắt đầu trang điểm, cô chọn tông màu hồng nhẹ nhàng, hôm nay cô muốn mình nữ tính một chút để đi cùng Huy.

Trước cửa công ty các nhà báo chặn kín cả lối đi, từng đợt xe nối đuôi nhau tiến vào, Huy dừng xe lại bước xuống hàng chục cái máy ảnh chĩa về phía anh mà nháy flash liên tục, Huy vòng sang mở cửa cho Nhi, tất cả ồ lên khi thấy Nhi xuất hiện, Huy đưa tay ra ý bảo cô khoác lấy tay anh, Nhi mỉm cười vòng tay mình vào tay Huy cả hai tiến vào bên trong. Các khách mời đã đến đông đủ, các nhà báo cũng ngồi ngay ngắn vào vị trí, Nhi rời khỏi Huy bước vào cánh gà, cô muốn nhìn ngắm các người mẫu và các mẫu thiết kế của mình. Vào bên trong mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, Nhi vỗ vỗ tay mọi người tập trung lại.

- Mọi người đã sẵn sàng chưa?

- Rồi! - tất cả đồng thanh

Nhi mỉm cười.

- Được... chúng ta sẽ bắt đầu, tôi muốn mọi người sẵn sàng từng bước thật tự tin nhé!

Tiếng nhạc nổi lên, MC bước ra, Nhi đứng bên trong nhìn ra ngoài.

- Xin kính chào quý vị khách quý, cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian quý báu đến dự buổi ra mắt bộ sưu tập " Summer Fashion" của nhà thiết kế trẻ Alice Trịnh, nhà thiết kế có tiềm năng và sự tạo tạo của công ty H&H chúng tôi.

Mọi người vỗ tay vang cả khán phòng, MC tiếp tục hét lớn vào micro.

- Nào hãy hướng mắt về sân khấu để bắt đầu với " Summer Fashion"

Đèn bên trong khán phòng vụt tắt, hàng ngàn đèn led nhỏ li ti đủ sắc màu sáng lên, người mẫu đầu tiên bước ra.

Từng mẫu thiết kế được các người mẫu diện lên người, máy ảnh cứ nhấp nháy lên, mọi người quay sang bàn tán với nhau, có vẻ hiệu ứng rất tốt. Màn sau cùng Nhi khoác tay hai cô người mẫu đi chính giữa tiến ra sân khấu, từng đợt vỗ tay liên tiếp vang lên, Nhi mỉm cười với tất cả mọi người tất cả người mẫu trở vào trong cánh gà trên sân khấu chỉ còn lại anh chàng MC và Nhi.

- Nào mời tổng giám đốc của H&H lên phát biểu vài lời.

Huy từ hàng ghế khách mời đứng lên tiến lên sân khấu, anh đứng cạnh Nhi nhìn cô cười, nhận micro từ MC cất tiếng.

- Thay mặt cho công ty một lần nữa tôi cảm ơn mọi người đã đến dự buổi ra mắt này, bộ sưu tập mới của Alice Trịnh là bộ sưu tập đầu tiên trong năm nay H&H muốn gửi đến quý khách hàng, điểm nổi bật của bộ sưu tập lần này là từng mẫu thiết kế đều được Alice thiết kế thêm phụ kiện đi kèm để phù hợp nhất và mang lại vẻ đẹp hoàn mỹ nhất cho các quý cô khi diện chúng trên người. Quý cô, quý ông nào muốn sở hữu 1 trong các mẫu thiết kế trên có thể liên hệ với bộ phận tiếp nhận của công ty, chúng tôi sẽ gửi đến các vị trong thời gian sớm nhất,

Huy dứt lời mọi người đồng loạt vỗ tay, Huy và Nhi bước xuống sân khấu nhường lại cho bộ phận tiếp nhận đơn hàng của khách hàng.

Hai người dắt tay nhau rời khỏi công ty bắt đầu buổi hẹn hò.

Địa điểm đầu tiên Nhi dẫn Huy đến là ngọn đồi lộng gió có cây bằng lăng tím ngày nào, Nhi nắm tay Huy bước từng bước lên ngọn đồi.

- Nơi này là nơi em tỏ tình với anh đấy!

Nhi cười cô giữ lại về sau cho riêng mình ” cũng là nơi em ngốc nghếch chia tay anh!”. Huy nhắm mắt lại thả hồn theo gió, trong đầu anh lại hiện lên một dòng đối thoại.

”- Vậy sao lại tỏ tình?

- Vì Jelly đã nói yêu tôi nên tôi nghĩ mình nên sớm đưa ra câu trả lời!

-Mà cô đến đây làm gì về đi tôi bận rồi, cơm tối tôi làm rồi đấy hôm nay hết hạn ô sin nhé!

- Đáng ghét, anh nghe cho rõ đây tôi cũng yêu anh đấy, bây giờ giữa tôi và cô ta anh chọn ai?

.....”

Dòng đối thoại dừng lại Huy mở mắt ra nhìn Nhi, cái giọng nói tỏ tình mà như quát ấy là của Nhi thật là bó tay mà, ngày xưa chắc Nhi đáng yêu lắm, anh muốn nhớ lại quá.... nhưng chỉ nhớ được từng ấy thôi.

Nhi nằm xuống gối đầu lên tay Huy, cô lại như ngày xưa hỏi Huy.

- Anh có biết sự tích cây bằng lăng không?

- Không.

- Em kể anh nghe nhé!

- Ủ! em kể đi!

Nhi lại cất giọng kể lại sự tích cây bằng lăng mà ngày nào mình từng kể, Huy mấp mòi trong dòng kí ức đứt đoạn cứ như vừa nhớ ra rồi lại như không thể nhớ.

Nằm dưới tán cây lùn rộng lớn, Nhi kể đủ thứ chuyện cho Huy nghe, kể cả cái tên ” cây lùn” mà cô và anh từng đặt, Huy nghe thấy mà bật cười anh không nhớ vì sao lại đặt nó là cây lùn nhưng mà bây giờ gọi lại thấy buồn cười.

Nằm đó một lúc lâu cô và anh lại lên xe tiến ra biển, nơi mà lúc trước cô được anh dẫn đến. Cô nắm tay anh đi dạo dọc bờ biển, một lúc cô chạy xuống hắt nước lên người anh làm nước văng tung tóe lên chiếc áo sơ mi trắng còn cô thì đứng cười ha hả, Huy không vừa xắn tay áo lên chạy đến chỗ cô và hắt lại cả hai người cứ thế hắt qua hắt lại đến ước cả bộ đồ đang mặc trên người.

- Hơ... mệt quá!

Nhi đi mà như bò nằm xuống bãi cát thở hổn hển, Huy chơi ác quá, nhấc cả cô xuống nước hic... Huy cũng nằm xuống cạnh Nhi. Cô đưa chiếc nhẫn lên làm ánh nắng chiếu vào phản chiếu ánh sáng lấp lánh, Huy cũng đưa bàn tay của mình lên nắm lấy tay Nhi.

- Nếu cả đời này anh không nhớ lại em cũng đừng bận lòng nhé, hãy cứ thế này nắm lấy tay anh cùng nhau sống cho tương lai có được không? Kỉ niệm ngày xưa có lẽ rất đẹp, bây giờ chúng ta vẫn có thể tạo lại những kỉ niệm đẹp mà. Kí ức của anh không đủ cũng không sao, em chỉ cần biết bây giờ anh yêu em là đủ rồi!

Huy cất giọng trầm chậm rãi như nói lên nỗi lòng của mình, đúng là anh rất sợ bản thân sẽ không nhớ lại những chuyện trước đây, anh sợ Nhi sẽ vì chúng mà bận lòng, cô ấy luôn buồn vì là người yêu những anh chẳng nhớ gì về cô ấy cả, anh cũng buồn nhưng nếu vì thế mà làm tình yêu của họ có rào cản thì chẳng tốt một chút nào, họ đã xa nhau 5 năm chẳng lẽ lại vì thế mà không thể đến được với nhau.

Nhi nghe Huy nói thì ngẩng đầu lên nhìn anh cười nhẹ, cô gật đầu.

- Em yêu Khắc Huy, 5 năm trước yêu bây giờ vẫn yêu, dù cho anh có như thế nào em cũng sẽ ở bên anh!

Chỉ cần có câu nói này của Nhi Huy sẵn sàng từ bỏ tất cả để ở bên cô.

Tối trở về thành phố, Nhi bắt Huy dẫn đi xem phim lần này cô không xem cái phim buồn bi thương ấy nữa cô chọn một bộ phim hài. Xem phim xong cô lại bắt Huy công mình đi dạo khắp các con phố, cùng nhau ăn các món ăn vỉa hè nào là nem cuốn, chả cá bò viên chiên.... đủ thứ hết xong cô lại bảo anh ghé vào quán bên đường mua cho cô ly trà sữa. Huy nhìn Nhi ăn mà hoa mắt chóng mặt, người có bé xịu thôi mà có sức chứa kinh khủng thật.

- Em không sợ béo sao?

- Em béo anh có yêu em không?

- Anh lúc nào cũng yêu em!

- Đấy vậy sợ béo làm gì!

Nhi cười hì hì lại chạy đi mua kẹo bông gòn ăn, Huy lắc đầu chạy theo.

- Huy ơi! Em đau bụng quá! hic...

Một lúc sau cô ôm bụng nhăn nhó Huy vừa lo lắng vừa buồn cười mắng yêu.

- Đến giờ bụng em phản động rồi đó, ăn nữa đi!

Nhi xụ mắt, Huy ngồi thấp xuống.

- Lên anh công! Về nhà rồi uống thuốc!

Nhi trèo lên lưng Huy lắc đầu.

- Em không uống thuốc đâu, một chút là hết đau ấy mà!

Huy công Nhi bước từng bước trên phố trở về nhà...

Xa Xa người ta thấy một cô gái ngủ gật trên lưng một chàng trai, anh ta mỉm cười nhìn cô rồi đặt một nụ hôn lên má.

Họ không biết rằng sáng sớm mai sẽ có một chuyện lớn chấn động cả công ty..

89. Chương 84: Bản Thiết Kế Và Người Đứng Sau.

Huy từ trên lầu đi xuống thì nghe tiếng động ở dưới bếp, tò mò anh bèn lại gần, từ xa anh thấy Nhi đang nấu ăn đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô trong dáng vẻ như vậy, từ động tác của cô vô cùng thành thực và chăm chút rất kỹ lưỡng. Anh thấy cô nếm nếm rồi lắc đầu lẩm nhẩm gì đó trông rất đáng yêu, cô luôn cho anh cảm giác gia đình nhất là lúc này, anh rất muốn cô mau chóng trở thành vợ của mình để hằng ngày được yêu thương và chăm sóc như thế. Huy đi nhẹ nhàng lại gần Nhi, anh vòng tay ôm cô từ phía sau, một cái ôm chứa đựng rất nhiều tình cảm, Nhi đang loay hoay thì giật mình bởi cái ôm của Huy, ngay lúc này cô cảm nhận được nhịp thở của anh đang ở sát bên mình, Nhi cười nhẹ ngoảnh mặt ra sau nhìn anh chớp chớp mắt.

- Dậy rồi đấy à? anh giờ ngủ nướng hơn cả em.

Huy cúi đầu hôn lên mái tóc Nhi, anh thích nhất là mùi hương trên người cô và cả mái tóc nữa, nó có mùi thơm rất nhẹ nhàng chỉ thoang thoảng đâu đó thôi, không biết cô đã sử dụng nước hoa gì nữa.

- Hôm nay cuối tuần sao em không ngủ thêm chút nữa, bữa sáng có thể ra ngoài ăn mà.

Nhi lắc đầu nói.

- Em thích tự nấu hơn! bỏ tay ra nước sôi rồi!

Nhìn về phía chiếc nồi đang sôi trên bếp Nhi vội rời khỏi vòng ôm của Huy trở về với việc nấu ăn của mình. Huy ở bên cạnh rảnh rỗi mà không chịu phụ Nhi gì cả, anh chỉ đứng ngắm cô, khi thì xích lại gần nghịch phá đủ thứ, bằng chứng là....

- Này! đừng nghịch tóc em nữa.

Nhi đang nấu phở thì Huy đứng ở bên cạnh xoay xoay mấy sợi tóc của cô, Nhi thật hết nói nổi cái tính trẻ con lâu ngày bộc phát của Huy, tổng giám đốc Khắc Huy lạnh lùng của biết bao nhiêu cô gái trong công ty ngưỡng mộ đây ư? Cô nói chắc họ không tin đâu hôm nào cô sẽ lắp camera để quay lại làm bằng chứng Phạm Khắc Huy trẻ con đến cỡ nào.

- Em nấu gì lâu thế? anh đói....

Hết chọc phá cô giờ thì ôm bụng nhăn mặt bảo đói, Nhi lườm lườm.

- Đói thì phụ em đi!

- Không thích... thích ngắm em nấu.

Nhi vỗ trán kêu trời một tiếng bảo.

- Vậy anh cứ ở đó ôm cái bụng đói mà ngắm đi.

Nhi nói thế đấy nào biết Huy làm thật, đối với Huy bây giờ ngắm Nhi là điều duy nhất khiến anh bớt đói hơn.

Sau 30 phút vật vã cuối cùng Nhi cũng hoàn thành xong bữa sáng, cô ngồi vào bàn nhিপ chân hồi thúc cái kẻ đang dọn bữa sáng ra bàn kia.

- Nhanh lên em đói, sắp ngất rồi.

Huy dọn bát, dọn đồ ăn ra, Nhi cười toe toét, cả hai bắt đầu dùng bữa sáng vào lúc 9h. (sớm nhỉ?). Ăn xong xui người dọn vào và rửa không ai khác chính là Huy, giờ Nhi chính thức nhàn rồi, cô lết cái bụng no căng ra ngoài phòng khách xem ti vi, miệng nói lớn vọng vào trong.

- Lấy hộ em ly nước cam đi!

Một phút sau Huy đi ra với ly nước cam trên tay, anh vừa đặt xuống đã bị Nhi đuối vào trong.

- Rửa bát xong chưa? nếu chưa xong thì vào rửa đi, tránh chỗ em xem phim.

Huy nghe lời lắm, anh đặt ly xuống rồi đi vào trong, Nhi nhìn theo cười cười, Huy dễ thương quá.

Ở bên trong nhà bếp, Huy đang úp chén vào tủ thì nghe một tiếng xoảng lớn hình như là tiếng ly thủy tinh vỡ, lo lắng anh chạy ra ngoài xem. Ra đến ngoài Huy thấy Nhi dán chặt mắt vào màn hình ti vi miệng cứng đờ, ánh mắt biểu lộ sự ngạc nhiên tột độ. Huy nhìn lên màn hình ti vi, anh cũng bất ngờ không kém, trên đó là chuyên mục thời trang đang đưa tin về bộ sưu tập mới của H&H và W.F- một tập đoàn thời trang khá nổi tiếng đứng sau H&H. Điều đó là bình thường nếu như không có những mẫu thiết kế kia, chúng giống hệt nhau cả về màu sắc, kiểu dáng và cả phụ kiện, cứ như nó là một và của một tập đoàn.

- " H&H và W.F là hai tập đoàn thời trang lớn nhất nhì của Việt Nam, từ trước đến nay họ luôn mang màu sắc đối lập, nhưng thật bất ngờ khi các mẫu thiết kế nằm trong bộ sưu tập mới của họ hoàn toàn giống hệt nhau chẳng khác lấy một chi tiết, nhận định ban đầu của giới thời trang thì một trong hai tập đoàn đã sao chép bản thiết kế của đối phương nên mới gây ra sự trùng hợp ngạc nhiên như vậy. Vậy tập đoàn nào là đã đạo ý tưởng và mẫu thiết kế? Tập đoàn W.F đã cho ra mắt bộ sưu tập sớm hơn H&H 1 giờ đồng hồ nên bây giờ tất cả sự nghi ngờ đều hướng về tập đoàn H&H, hiện các nhà báo đã tụ họp trước tập đoàn này khá đông, câu trả lời không lâu sẽ được công bố....."

Đó là toàn bộ nội dung của bản tin, trên màn hình ti vi đang chiếu cảnh các nhà báo nhốn nháo trước cửa tập đoàn, điện thoại trong túi Huy reo lên, bàn tay Nhi run lên, tại sao những mẫu thiết kế của cô lại trở thành mẫu thiết kế của W.F thế này?? chuyện gì đang xảy ra? Huy nhìn màn hình điện thoại rồi ấn nút nghe.

" Tổng giám đốc anh đến công ty ngay đi xảy ra chuyện lớn rồi! Bộ sưu tập của chúng ta bị bên W.F kiện là sao chép ý tưởng....."

- Được rồi tôi đến ngay!

Huy cắt ngang lời của thư kí, ném mạnh điện thoại vào tường bàn tay anh nắm chặt, có lẽ anh biết ai là người đứng sau chuyện này khi anh dừng mắt lại ở phía ti vi vẫn đang phát. Nhi giật mình vì tiếng điện thoại chạm vào cửa kính kêu 1 tiếng đổ vỡ lớn, cô mở to mắt ngạc nhiên lại càng thêm ngạc nhiên khi nhìn thấy Khánh trên ti vi..... thì ra Khánh là tổng giám đốc mới nhận chức của W.F, thật là bất ngờ, mọi chuyện đang diễn ra làm Nhi chóng mặt, Khánh là con trai của Phùng Duy Khang chủ tịch tập đoàn W.F vậy tại sao lại làm giám đốc thiết kế cho H&H, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Khánh? Đầu óc Nhi rối bời, cô bây giờ bị cho là nhà thiết kế đạo ý tưởng của chính mình, buồn cười thật, đây là chuyện rất buồn cười. Thật ra là ai đã sao chép bản thiết kế của cô?

- Thay đồ đi, chúng ta đến công ty!

Tiếng Huy phát ra từ phía sau, anh cũng vội trở về phòng thay đồ. Ít phút sau Nhi và Huy bước xuống vội vã đến công ty.

Trước cửa chính của tập đoàn H&H từng hàng dài xe đậu bít cả lối đi, các cánh nhà báo phóng viên đứng chắn cả lối đi, một cuộc hỗn loạn, ồn ào và náo nhiệt đang diễn ra. Một đoàn bảo vệ của tập đoàn cố gắng làm tròn trách nhiệm của mình đó là ngăn tất cả mọi người lại, chưa bao giờ nơi đây xảy ra chuyện như thế này, cũng chưa bao giờ H&H thu hút được nhiều sự chú ý của mọi người nhiều đến như vậy.... tất cả cũng chỉ vì đơn kiện của W.F.

Tất cả đổ dồn mắt về phía chiếc xe hơi màu đen đang tiến lại, có người hét lên.

- Đó là xe của tổng giám đốc!

Thế là chỉ một câu của người đó tất cả nháo nhào lên, xô đẩy nhau chạy về xe của Huy, ai cũng muốn có được thông tin chính xác nhất từ tổng giám đốc để về viết bài độc nhất dành cho trang báo của mình, họ không tiếc mọi giá. Xe của Huy dừng lại, Huy và Nhi nhìn cảnh tượng đáng sợ bên ngoài, bọn họ đập tay vào cửa xe của hai người nhất quyết moi cho kì được tin tức. Nhi đỏ mặt hời, chưa bao giờ cô gặp những chuyện như thế này cả, bọn nhà báo đáng sợ thật, Nhi lo lắng nắm chặt lấy tay Huy bây giờ chỉ có anh mới tiếp thêm cho cô dũng khí để đối mặt với dư luận ngoài kia, cũng chỉ có anh là người tin tưởng cô, còn bọn họ chắc chắn sẽ công kích cô cho mà xem.

- Đừng lo có anh đây, không sao đâu.

Huy nhìn Nhi một cách trìu mến và chứa đựng một tình cảm không thể nói thành lời, có câu nói này của Huy Nhi như thấy mình bình tĩnh hơn rất nhiều, đúng sẽ không sao sự thật rồi sẽ được làm sáng tỏ, cô không sai, cô không phải là người bản thiết kế mà đó là của cô vậy sao cô phải sợ. Huy thấy Nhi đã bình tĩnh hơn thì hướng ánh mắt ra ngoài, anh nhìn bọn họ bằng một cặp mắt lạnh đậm.

- Giúp tôi chặn bọn họ lại!

Tất máy Huy nắm tay Nhi chờ bảo vệ đến rồi mở cửa xe cùng cô bước xuống. Mặc dù đã có rất nhiều bảo vệ vây quanh chặn họ lại nhưng vẫn không chặn được hết, tất cả đều làm náo loạn trước cửa tập đoàn,

- Tổng giám đốc tại sao tập đoàn H&H lại bản thiết kế của W.F? xin anh nói rõ ràng đi!

- Anh có suy nghĩ và quyết định gì về việc W.F kiện H&H về việc đạo mẩu thiết kế?

- Cô Alice! cho hỏi tôi từng nghe nói cô là nhà thiết kế từng đi du học Pháp sao lại phải đi mẩu thiết kế của nhà thiết kế khác vậy?

- H&H sẽ làm gì để vượt qua dư luận đây, hiện tại có rất nhiều khách hàng thân quen của các vị đều đã hủy đơn đặt hàng, liệu H&H có vực dậy được không?

Vô số máy ảnh đang chia về phía Huy và Nhi, rất nhiều nhà báo đặt ra những câu hỏi xoay quanh bản thiết kế, hầu như tất cả đều khẳng định H&H đích thực đã bản thiết kế của W.F, qua màn hình ti vi đang trực tiếp Khánh nhấp 1 ngụm rượu nở nụ cười mỉa mai.

Huy kéo Nhi nép vào người mình bước qua đám nhà báo, nhưng chợt trong số đó có một cánh tay chìa ra kéo Nhi rời khỏi người Huy Nhi mất đà ngã xuống nền. Và chớp lấy cơ hội hiếm có các tay nhà báo nhăm vào Nhi mà chụp mà dò xét.

- Cô Alice cô thật sự đã nhà thiết kế hay nhà sao chép vậy?
- Alice cô đã sao chép những mẫu thiết kế đó như thế nào?
- Tại sao cô không tự mình thiết kế mà phải làm chuyện đó.

.....

Tất cả những câu hỏi không ngớt miệng ấy đã tạo nên một làn sóng dư luận không hề nhỏ, Hiểu Nhi tức lắm bọn họ thật sự chưa phân biệt được phải trái đã vội mỗ xẻ mọi chuyện lớn lên tất cả đều nhắm vào cô và H&H.

Huy liếc mắt về phía cô gái vừa làm Hiểu Nhi ngã ánh mắt như muốn giết người, anh gắt lên.

- IM HẾT ĐI!

Giọng nói của Huy có uy lực và đáng sợ vô cùng bằng chứng là tất cả đều im trong tích tắc. Huy đỡ Nhi lên anh nhìn thấy vết xước ở tay cô thì xót lắm anh thật sự muốn giết cô gái kia mất.

- Đau không?

Nhi lắc đầu ý bảo không đau như thế Huy mới bớt tức giận, mấy người này quá lắm rồi. Nhi nhìn tất cả bọn họ một lượt rồi bắt đầu nói.

- Thôi đủ rồi cho tôi xin đi, các người nói mãi một chủ đề không mệt sao? các người đã tìm hiểu rõ sự thật chưa? chỉ vì đơn kiện chưa thành đó mà vội luận tội chúng tôi, là một nhà thiết kế bị người khác nói mình đi sao chép những mẫu thiết kế là một sự sỉ nhục rất lớn và dù có giết chết tôi thì tôi cũng sẽ không bao giờ làm điều đó.

Bờ vai Nhi run lên chẳng biết vì tức giận hay vì quá xúc động, Huy ở bên cạnh nắm chặt lấy tay cô, Huy cảm nhận được tay Nhi cũng đang run lên bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi hình như mỗi khi cô sợ hãi hay xúc động mạnh đều sẽ như thế.

Trước lời nói của Nhi một số người ý thức được hành động của mình, một số người vẫn liếc mắt làm ngơ và buông lời chế nhạo.

- Ai biết được đó là do cô nói thôi!
- Đúng vậy bằng chứng nào chứng minh đó là những mẫu thiết kế của cô?
- W.F đã đệ đơn kiện chứng minh đó là thật.

.....

Lại là một màn tranh cãi chủ yếu là do các nhà báo quá khích, Hiểu Nhi biết chỉ có chứng minh họ mới chịu tin và chỉ có chứng minh uy tín của cô và H&H mới lấy lại được.

- Cho tôi 3 ngày! 3 ngày sau sự thật sẽ rõ ràng, tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy Alice tôi không phải là kẻ sao chép của người khác.

Cánh nhà báo quay sang thì thầm với nhau, một trong số đó có một người lên tiếng.

- Được, chúng tôi chờ 3 ngày sau chúng tôi sẽ quay lại, trắng đen phải trái sẽ rõ.

Mọi người gật đầu và tản đi dần, đám đông giải tán trả lại không khí thường ngày của nơi đây. Nhi và Huy đi vào trong, một cuộc họp cổ đông diễn ra ngay trong 30 phút sau.

Một cổ đông lớn của tập đoàn lên tiếng.

- Chúng ta cần làm rõ chuyện này nếu không cổ phiếu cứ sụt giảm chứ không có dấu hiệu phục hồi.
- Đúng rồi, Alice cô thực sự không sao chép đúng không?

Nhi đứng lên nhìn tất cả mọi người.

- Mọi người tin tôi chứ? Tôi thực sự không làm ra cái chuyện sỉ nhục bản thân như vậy được.

- Chúng tôi tin cô!

Một cổ đông khác nói với vẻ chắc chắn, tất cả đồng tình gật đầu, bấy nhiêu thôi cũng đủ tiếp thêm cho Nhi sức mạnh để đi tìm sự thật rồi.

- Tôi hứa với các vị sẽ mau chóng làm rõ chuyện này!

Huy đứng dậy nói.

- Mọi người yên tâm tôi sẽ không để tập đoàn chúng ta xảy ra chuyện gì đâu. Về đơn kiện của W.F tôi sẽ mời luật sư đứng ra giúp chúng ta kiện ngược lại họ khi có đầy đủ chứng cứ.

- Vậy thì chúng tôi yên tâm, cậu Huy chúng tôi tin tưởng cậu.

Huy mỉm cười với mọi người, đôi khi sức mạnh là mọi người cùng nhau mà cố gắng cùng nhau hợp sức và tin tưởng lẫn nhau.

Tan họp, Huy và Nhi di chuyển ngay đến bộ phận thiết kế, nếu muốn làm rõ mọi chuyện phải bắt đầu từ bộ phận thiết kế. Khánh đã lộ nguyên hình là một tên gián điệp cấp cao của W.F, cậu ta đã nghỉ việc và đang thông dong với chiếc ghế tổng giám đốc và một sự thắng lợi to lớn.

Gọi tất cả mọi người tụ họp lại đầy đủ Huy mới cất tiếng.

- Chắc hẳn mọi người đã biết đến chuyện lớn đang xảy ra ở công ty chúng ta và cũng biết được tôi đến đây để làm gì. Tôi không nói vòng vo nữa, chuyện bản thiết kế bị sao chép xuất phát từ bộ phận thiết kế, một là Khánh hai là một trong những người có mặt ở đây sao chép và tiết lộ cho W.F. Mọi người chắc hẳn cũng biết trong tập đoàn chúng ta mỗi bộ phận đều có thể ra vào riêng, chỉ có người trong bộ phận đó mới có thể đi vào phòng ban của mình. dựa vào điều này, sau khi kiểm tra sơ bộ chúng ta có kết quả như sau. Khánh là giám đốc bộ phận thiết kế tất nhiên có quyền ra vào nhưng thẻ của Khánh hoàn toàn khác biệt và số lần Khánh bước vào phòng thiết kế trong một tuần qua là 1 lần.

Mọi người im lặng lắng nghe Huy nói, đến lượt Nhi.

- Tôi còn nhớ rõ lần đó là Khánh vào phòng chủ động mời tôi đi ăn trưa, lúc đó tôi đang thiết kế thấy Khánh đề nghị thì cũng cùng anh ta xuống căn tin và tôi nhớ là tôi đã để mẫu thiết kế vừa mới hoàn thành ở trên bàn, Khánh rời đi cùng tôi và đó là lần duy nhất anh ta vào phòng vậy chắc chắn người sao chép không phải anh ta mà là một người khác. Đó chỉ là một mẫu thiết kế nằm trong bộ sưu tập dù Khánh có khả năng ghi nhớ tuyệt vời anh ta đã sao chép được mẫu đó thì những mẫu khác là ai làm?

Mọi người quay sang xì xào với nhau, họ không tin trong phòng thiết kế lại có kẻ hai lòng đến như vậy, họ cũng không thể tin Khánh là gián điệp, chuyện đời thật khó lường.

- Thật không thể tha thứ, tại sao lại tồn tại một con người hai mặt trong phòng thiết kế chứ!

Như bức xúc, cô làm việc trong tập đoàn đã mười mấy năm chưa từng xảy ra chuyện này hôm nay lại xảy ra tại nơi mà cô quản lý thật không thể chấp nhận nổi.

- Ai đã làm hãy nhận đi nếu để chúng tôi điều tra ra chỉ có thể ở tù thôi! tôi cho người này cơ hội, hãy nói ra đi tôi sẽ không báo cảnh sát.

Huy khoanh tay nhìn một lượt tất cả mọi người, chẳng có ai lên tiếng, người này nhất quyết không nhận tội. Huy cười nhếch miệng một cái buông một câu lạnh lùng rồi bước đi.

- Được thôi! Nếu đã không chịu nói vậy hãy chờ 3 ngày sau đến cục cảnh sát khai báo.

Huy rời đi Nhi thở dài nhìn mọi người.

- Tôi thật sự không muốn điều này xảy ra!

Thế rồi Nhi cũng rời đi. Cô đuổi theo Huy.

- Anh đi đâu vậy?

- Đến phòng giám sát!

- Để làm gì?

Cô hỏi của Nhi làm bước chân Huy dừng lại, anh quay sang cốc đầu cô một cái rõ đau.

- Ngốc! đi xem camera!

- Ồ nhỉ.... em quên..

Nhi ôm đầu cười rồi cũng đi theo Huy. Tổ trưởng tổ giám sát dắt Nhi và Huy vào kho dữ liệu camera, Nhi nhìn tất cả các màn hình giám sát mà muốn ngất, gì mà nhiều thế này gần một trăm cái màn hình chứ ít gì, cô tò mò hỏi.

- tổng cộng có bao nhiêu camera vậy anh?

- 83 cái rải đều các bộ phận và đại sảnh cũng như trong thang máy.

Tổ trưởng trả lời Nhi nhẩn mặt gì mà nhiều vậy?

Anh ta ngồi xuống cái máy số 20 nói với cô và Huy.

- Trong công ty chúng ta hầu hết các phòng đều có camera quan sát, tuy nhiên trừ phòng thiết kế là không bởi vì phòng thiết kế là phòng quan trọng nhất và chứa nhiều thông tin bí mật của tập đoàn nên chỉ gắn camera ở bên ngoài cửa để theo dõi người ra vào thôi. Điều này e là sẽ gây khó khăn trong việc điều tra!

Anh tổ trưởng nói xong làm cho Nhi chau mày, sao lại trùng hợp đến thế chứ? Huy vẫn bình thường điều này anh đã biết nhưng anh vẫn muốn đến đây là vì anh muốn thu hẹp phạm vi và đối tượng để điều tra.

- Mở cho tôi xem đoạn ghi hình trong vòng 1 tuần qua đi.

Anh ta gạt đầu gõ gõ vào bàn phím một lát sau hình ảnh hiện lên. Huy và Nhi chăm chú vào màn hình, Huy không xem từ đầu đến cuối mà chỉ xem ở 3 mốc thời gian đó là trước khi bắt đầu giờ làm việc, nghỉ trưa và tan ca. Người ra vào vào những giờ nhiều nhất và Hạ Băng, Tiểu My, Như và Nhi.

- Còn đến những ba người ai sẽ làm chuyện đó đây?

Nhi thắc mắc hỏi Huy, tra qua tra lại vẫn còn đến 3 người để tìm ra người cuối cùng vẫn còn khó khăn, chợt Huy hỏi.

- Trước khi nộp bản thiết kế để may thì em để chúng ở đâu?

- Em... không nhớ rõ...

Nhi lắc đầu Huy nói.

- Cố gắng nhớ lại đi điều này rất quan trọng!

Nhi vỗ vỗ vào đầu cô cố gắng nhớ lại, từng hình ảnh lướt qua trong đầu Nhi, chợt cô a lên 1 tiếng.

- Em nhớ rồi, trước khi giao cho phòng may em bị đau bụng nên đặt trên bàn rồi vào phòng vệ sinh hôm đó là thứ 6 vào giờ nghỉ trưa.

Huy điều chỉnh đoạn băng vào trước giờ nghỉ trưa, đến giờ Hương là người đi ra đầu tiên sau đó mọi người cũng lần lượt đi ra ngoài và có cả Hạ Băng, Như và Tiểu My.

- Sao lại như vậy họ rời đi hết rồi!

- Khoan đã! chờ chút! Người đó sẽ quay lại!

Huy nói với Nhi, và đúng như vậy, 15 phút sau, sau khi Nhi rời đi Hạ Băng và Tiểu My quay lại nhưng người vào trong là Hạ Băng còn Tiểu My đứng bên ngoài quan sát khoảng rất nhanh 5 phút sau Hạ Băng bước ra trên tay cầm 1 cái điện thoại, cô ta lơ đãng nhìn Tiểu My rồi cả hai rời đi, 3 phút sau Nhi quay lại.

Tất cả đã rõ người sao chép và truyền tin tức cùng bản thiết kế cho W.F là Hạ Băng và Tiểu My. Hiểu Nhi tức giận nắm chặt tay lại thành nắm đấm, cô đứng phắt dậy định tiến ra ngoài thì bị Huy cản lại.

- Em định đi đâu?

- Đi bắt cô ta nhận tội!

Huy giữ tay Nhi lại từ tốn.

- Bình tĩnh đi Nhi, em nghĩ chỉ như vậy mà đủ để kết tội họ sao? Chúng ta đã bắt tận tay hay tận mắt chứng kiến họ sao chép đầu!

- Vậy chẳng lẽ cứ như vậy rồi bỏ qua!

- Anh có cách để họ không đánh mà khai!

Ánh mắt Huy biểu hiện sự chắc chắn Nhi nhìn anh thắc mắc vô cùng.

- Ý anh là cách gì?

Huy cười nhẹ kéo tay Nhi ra khỏi đây, anh lái xe đưa cô trở về nhà.

Vừa vào cửa Nhi đã chịu hết nổi mà hỏi lại Huy.

- Nói cho em biết anh đã nghĩ ra cách gì rồi?

Huy ngồi xuống sofa rót một ly nước cho cô và nói.

- Ngày mai chỉ cần để bảo vệ nói một câu trước mặt hai người bọn họ thì tự khắc họ sẽ mắc bẫy của anh!

.....

Sáng.

Mọi người đều đi làm bình thường giữa tâm bão của dư luận về tập đoàn, báo đài hôm nay đã không còn đưa tin vô căn cứ nữa có lẽ là do lời hứa của Nhi với bọn họ.

Nhi cùng Huy bước vào trong, Hạ Băng và Tiểu My cũng vừa đến, hai cô mặt mày vẫn bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cả hai bước vào thang máy chợt có 2 người bảo vệ cũng chen vào. Hạ Băng bực bội vuốt lại mái tóc bị họ đẩy vào lúc này nên rồi, cô và Tiểu My trò chuyện bình thường cho đến khi hai người bảo vệ kia nói chuyện xì xầm với nhau, nội dung làm Cô chú ý.

- Nghe nói hôm qua Alice và tổng giám đốc xuống phòng giám sát tìm băng ghi hình đó.

- Rồi có tìm được gì không? Hôm qua tao không có trực.

- Nói nhỏ mà nghe thôi đừng nói ai khác nghe nha. Lúc rời khỏi tao có nghe tổng giám đốc nói nhỏ với Alice là trong phòng thiết kế có một máy theo dõi ngầm đặt sát vào mép tường bên tay trái, máy đó được nối với một nơi đặc biệt nào đó không thuộc công ty mình, trưa nay tổng giám đốc sẽ đi tới đó á!

- Ghê vậy! Công ty này ghê lắm! Không theo dõi ngầm như vậy làm sao biết ai muốn hại công ty chứ! Người đó sắp ở tù rồi!

Cửa thang máy mở hai người đó rời đi, còn lại Hạ Băng và Tiểu My. Nghe xong mấy lời đó gương mặt của Tiểu My tái mét cô ta nói với Hạ Băng, hai cô gái không để ý một vật nhỏ chớp đỏ đang đặt phía sau lưng.

- Tao lo quá mà ời! Lỡ như...

- Không có gì phải sợ đó chỉ là lời nói của bảo vệ sao tin được.

- Nhưng, nếu là thật bọn họ sẽ điều tra ra được mà là người chụp lại bản thiết kế và giao cho Khánh.

Hạ Băng trừng mắt giờ tay lên bịt miệng Tiểu My.

- Ai đánh mà mà khai vậy? Cũng may chỉ có tao với mà chứ không mang họa rồi.

Tiểu My bị bịt miệng đến khi ra khỏi thang máy, Hạ Băng vẫn bình thường duy chỉ có Tiểu My là hoang mang lo lắng tất cả hiện rõ trên khuôn mặt. Hiếu Nhi quan sát thấy thì cười nhẹ bước đã xong, bước 2 đánh vào tâm lý của kẻ sợ, đó là Tiểu My.

Một lúc sau thư ký của Huy đến phòng thiết kế và mời Tiểu My đi, cô ta lo lắng không thôi, Hạ Băng cũng lo vì Tiểu My rất hay nói bậy.

Đứng trước mặt Khắc Huy tay chân Tiểu My run bần bật, sao Huy chỉ gọi mỗi mình cô ta lên thế?

- Ngồi đi!

Huy chỉ tay vào cái ghế còn trống phía trước, Tiểu My ngồi xuống không dám ngẩng mặt lên nhìn Huy do cô ta sợ phong thái hay gương mặt lạnh tanh này của Huy.

- Cô biết tôi tìm cô làm gì không?

- Không thưa tổng giám đốc.

Huy cười nhẹ xoa xoa đồng xu trên tay.

- Để tôi nói sơ qua nhé! Đại khái là trong thiết bị theo dõi đặt biệt và camera giám sát cô đích thực là người sao chép bản thiết kế!

Tiểu My ngẩng đầu lên xua tay.

- Không có, tôi không có, không phải tôi!

Huy im lặng không nói gì chỉ xoa cái laptop cho cô ta xem một đoạn ghi hình cảnh cô ta đứng lấp ló trước cửa phòng rồi anh tắt ngay, mặt Tiểu My đã xanh mét.

- Thế nào?

Vẫn còn 1 chút bình tĩnh cô ta nói.

- Anh không bắt tận tay sao lại nói là tôi làm được.

” Vẫn còn thông minh” Huy nghĩ anh lại cười bật 1 đoạn ghi âm nhỏ đại khái là cuộc đối thoại ngắn của cô ta với Hạ Băng trong thang máy. Nghe xong cô ta hoảng sợ lấp bắp.

- Là Hạ Băng không phải tôi... ủa Hạ Băng bảo tôi canh cửa cho cô ta.....

Lần này thì Huy cười tươi, chiêu đánh vào tâm lý của anh cũng khá hiệu quả. Tiểu My đã chịu khai ra hết từ đầu đến cuối đều là do Hạ Băng và Khánh làm không liên quan gì đến cô. Tiểu My còn đưa ra tấm thẻ ATM có 100 triệu trong tài khoản mà Khánh mở cho cô vì đã lập công lớn. Tất cả những gì Tiểu My nói đều được ghi âm lại, Tiểu My còn cung cấp một số tin nhắn và bằng chứng khác.... cô ta đã khai sạch...

- Anh hứa đừng cho tôi vào tù nhé tôi đã khai hết rồi đó cũng không phải chủ ý của tôi mà!

- Được tôi hứa, cô có thể đi được rồi!

Tiểu My nhanh chóng bay ra ngoài. Hạ Băng đã chờ cô ta ở trước cửa phòng thấy cô ta Hạ Băng vội kéo vào 1 góc hỏi.

- Sao rồi mày? Anh ta hỏi gì mày?

- Xin lỗi.... tao khai hết rồi!

- CÁI GÌ????MÀY.....

Hạ Băng trợn mắt nhìn Tiểu My.

- Tao khai rồi.

Chát.... một cái tát lên mặt Tiểu My, cô ta quát.

- Mày là đồ ngu ngốc sao mà đi khai hả?

- Tao không ngu, cũng chỉ tại mày dụ dỗ tao, tao còn mẹ tao không thể ở tù.

Tiểu My quát lên rồi rời đi, Hạ Băng ôm đầu đau khổ. Cô ta gọi thông báo cho Khánh nhưng khi biết hết sự thật Khánh liền quát cho cô ta đi chết đi rồi cúp máy. Hạ Băng vì anh ta mà làm như vậy đến cuối cùng anh ta lại đối xử với cô tệ như vậy.... cô phải cho anh ta trả giá....

Hôm sau tập đoàn H&H tổ chức 1 buổi họp báo và giải đáp tất cả các câu hỏi của cánh nhà báo. Tất cả bằng chứng đều được công khai, tập đoàn W.F và Khánh bị lên án dũ dội. Kết thúc buổi họp báo tất cả

phương tiện truyền thông đều đưa tin tổng giám đốc W.F là gián điệp cao cấp ẩn nấp vào chức giám đốc thiết kế ở H&H. Ngoài ta cậu ta còn sao chép bản thiết kế của Alice Trịnh, các mặt báo đầy rẫy các thông tin. Tập đoàn H&H đệ đơn kiện W.F với đầy đủ chứng cứ mà Tiểu My và Hạ Băng cung cấp, cổ phiếu W.F sụt giảm mạnh và có nguy cơ phá sản.

Khánh như kẻ điên đập phá tất cả, nỗi căm hận trong lòng của cậu ta ngày càng lớn.

Tức nước thì vỡ bờ.... chuyện gì sẽ xảy ra?

90. Chương 85: Chìa Tay Ra Cho Anh Năm..... [End]

” Đâu đó trên thế giới này vẫn tồn tại một người yêu thương ta thật lòng và sẵn sàng dùng cả tính mạng để bảo vệ ta. Nhiều người được ông trời đặt cách nên đã để người ấy xuất hiện rất sớm, một số người kém may mắn hơn nên đã gặp người ấy ở một thời điểm rất trễ, hoặc là người đó xuất hiện nhưng ta biết bản thân chẳng thể nào đón nhận được. Nhưng hãy tin nhé, ai rồi cũng sẽ có....”

Nhi với tay bật ti vi lên, một bản tin xuất hiện, nhân vật chính không ai khác là Khánh và tập đoàn W.F, bản tin xoay quanh vụ việc vừa xảy ra và phiên tòa vừa mới diễn ra sáng nay. Sự việc này đã khiến W.F khó càng thêm khó và đang trên đà phá sản vì tất cả vốn Khánh đều đầu tư vào bộ sưu tập và dự án mới nhưng nay gây gánh giữa đường. Nhi thấy Khánh bị cảnh sát bắt đi, Huy cũng ác lăm bắt W.F phải bồi thường mọi tổn thất mà H&H đã hứng chịu trong suốt mấy ngày qua cũng như đơn đặt hàng đã bị hủy bỏ, Huy nói như vậy vẫn còn nhẹ tay Nhi lắc đầu với anh.

Nhi không xem nữa, cô tắt ti vi đi rồi bước về phía ban công. Buổi tối bên ngoài thật mát mẻ, từng đợt gió thổi đến làm tóc Nhi bay bay, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao. Hôm nay Nhi lại thấy nhớ cha mẹ, nhớ cả Quân , từ hôm đó đến giờ Nhi không hề mơ thấy Quân nữa, anh cứ thế đến rồi lại đi, chỉ là anh chỉ đến vào lúc cô chơi với và khó khăn nhất. Không ai thương cô đặc biệt như Quân, anh luôn biết cô yêu Huy nhưng vẫn thương cô hết mực, sao lúc đó cô vô tâm quá chỉ nghĩ đến cảm giác của bản thân, cứ buồn vì Huy là cô lại nghĩ ngay đến anh, chỉ cần cô gọi anh đều đến ngay lập tức, anh đến cho cô mượn bờ vai để tựa, anh đến để cho cô những lời nói an ủi, hay đến rồi im lặng chỉ để buồn cùng cô.... Nếu không có Huy cô chắc chắn sẽ yêu Quân, tiếc là Huy đã xuất hiện trước anh, Huy đã chiếm lấy trái tim cô để nó chẳng còn khoảng trống nào dành cho anh....

Huy mới tắm xong từ trên lầu đi xuống, anh thấy Nhi đứng trầm ngâm bên ban công thì tiến lại gần. Huy vòng tay ôm lấy Nhi từ phía sau, Nhi cảm nhận được hơi ấm của Huy, cô cũng đưa tay ôm lấy cánh tay anh. Nhi rất thích được Huy ôm lấy từ phía sau như thế này, cảm giác cứ như anh đang ôm lấy cả thế giới bé nhỏ của cô rồi che chở bảo vệ. Người ta nói một người con trai thích ôm cô gái mình yêu từ phía sau thường thuộc mẫu người không thích bộc lộ cảm xúc của chính mình, ta chỉ có thể mong hiểu được cảm nhận qua cử chỉ hành động thay vì lời nói yêu thương. Ừ cũng phải, Huy là một người thích hành động hơn là bày tỏ bằng lời nói.

Cả hai cũng im lặng nhìn về một nơi xa xăm nào đó trong màn đêm tĩnh mịch phía trước, có lẽ lúc này không cần phải nói gì chỉ cần để trái tim cảm nhận thôi.

” Đôi khi hãy để giữa cả hai có một khoảng lặng chẳng để làm gì cả, chỉ để hai trái tim có thể thấu hiểu nhau..”

- Hôm nào đó sau khi xong việc chúng ta đi du lịch châu Âu nha!

Nhi ngẩng đầu lên nói với Huy, cô rất muốn đi đâu đó cùng anh để bù đắp lại những kỉ niệm bị thiếu hụt trong 5 năm.

- Được, Tuần sau chúng ta đi!

Huy cười gật đầu, cả hai đứng đó cùng ngắm sao rất lâu, đến khi chân tay Nhi lạnh buốt Huy đành bắt cô vào nhà.

Sáng hôm sau, Nhi và Huy đi làm như thường lệ. Chuyện của Khánh và Hạ Băng vẫn chưa được lắng xuống, cứ mỗi giờ rảnh rỗi mọi người lại tụ họp lại để tám chuyện chủ đề xoay quanh hai người bọn họ. Tiểu My

vẫn đi làm bình thường, Huy đã hứa là sẽ không nói ra chuyện cô ta cũng có liên quan đến việc sao chép bản thiết kế nên chẳng ai biết. Chỉ có Hạ Băng là bị đui việc và chịu tội cùng Khánh, Nhi vẫn nhớ hôm sự việc bị bại lộ cô ta đã xin lỗi cô và tất cả mọi người ở bộ phận thiết kế hình như cô ta cũng hối hận lắm, Nhi nghĩ là Khánh đứng sau xúi giục chứ không phải chủ đích của cô ta.... mọi người bảo cô ta yêu Khánh còn Khánh thì chỉ lợi dụng cô ta để đạt được mục đích của mình.

Nhịp làm việc lại trở về với tất cả các nhân viên của công ty, Nhi bận rộn với hàng đống công việc chất cao như núi trong mấy ngày qua, Huy cũng thế, công việc của anh đôi khi còn hơn cả cô. Hai ngày qua cô và anh phải làm việc đến không có thời gian ở bên nhau, hai người chỉ gặp nhau vào lúc tan sở, do anh và cô hẹn nhau tuần sau sẽ cùng đi du lịch nên phải làm bù cho cả tuần sau.

Cuối tuần Nhi trùm chần kín mít, cô mệt quá rồi không dậy nổi để mặc cho Huy gọi ở ngoài cửa. Bên ngoài Huy gọi khan cả cổ Nhi vẫn không lên tiếng, anh biết cô mệt nên đã dậy sớm chuẩn bị bữa sáng.

- Không dậy thì anh vào đấy!

Vẫn im ắng dường như Nhi bỏ ngoài tai lời nói của Huy, anh mở cửa vào trong đúng là có một con heo đang nằm ù lì trong chăn không chịu dậy, Huy lắc đầu cười rồi đi đến bên cửa sổ kéo rèm sang một bên, ánh nắng ban mai soi rọi khắp cả căn phòng .

- Mặt trời lên cao rồi dậy đi nào!

Huy ngồi xuống giường kéo chăn ra khỏi đầu cô, mất đi cái vật thể che chắn ánh sáng chói lọi bên ngoài làm ánh nắng rọi vào mắt cô khiến đôi mắt kia híp lại chân mày chau lại mặt nhăn nhó.

- Để yên em ngủ nào!

Vẫn không chịu dậy cô nằm úp mặt xuống gối tiếp tục giấc ngủ nướng của mình, Huy chẳng biết làm gì với con heo lười này.

- Em không dậy là anh dùng biện pháp mạnh đó!

Nhi nghe vậy thì bật dậy cô dụi dụi mắt nhìn Huy, cô rất sợ cái biện pháp mạnh mà Huy nói nó chẳng có gì đáng hoảng cả không cù lét thì là hôn có hai cái đó đem ra dọa cô hoài ấy thế mà cô vẫn sợ mới chết chứ. Vẫn còn buồn ngủ lắm thế là Nhi lại xoay người sang vùi đầu vào lòng Huy mà ngủ ngon lành, cô ngang nhiên gối đầu lên chân anh luôn, cái hành động đáng yêu này làm Huy phải mở to mắt ra nhìn ,hôm nay Nhi gan quá dám không xem lời hăm dọa của anh ra gì.

- Cho em ngủ 5 phút thôi, anh ngồi yên đi, 5 phút nữa em dậy liền mà.

Nhi ở trong lòng anh lèm bèm, cái chất giọng ngái ngủ làm Huy bật cười vậy là anh cũng chịu ngồi yên 5 phút. Nhi ngủ thì Huy ngồi vuốt tóc cô, bàn tay ai đó không chịu yên làm Nhi cũng không còn muốn ngủ nữa, cô ngồi dậy lườm lườm Huy rồi bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh cá nhân, Huy nhìn theo dáng người nhỏ nhắn trong bộ đồ kitty màu hồng rồi đi mà cười mỉm, cô trẻ con thế là cùng.

Nhi thay đồ chải chuốt xong thì xuống bếp, ngồi vào bàn đồ ăn sáng đã có sẵn, Huy chu đáo quá rồi tất cả chén dĩa gì anh cũng đều chuẩn bị hết và còn chuẩn bị vỗ béo cô thành con heo bằng mấy món đồ ăn dinh dưỡng trên bàn và ly sữa tươi to bự bên cạnh. Nhi ngán sữa lắm tươi lắm rồi cô bảo anh đổi thứ khác thì anh mang ra sữa chua thật là hết nói nổi.

Ăn sáng xong cô cùng anh ra vườn chơi, giờ thì có dịp ngắm mấy chậu bạch thiên hương nở hoa trắng xóa cả một góc sân rồi, hoa của chúng thật là đẹp hương thơm lại phảng phất cả một vườn. Nhi ngồi lên xích đu nhắm mắt tận hưởng bầu không khí yên bình và trong lành này, Huy cũng ngồi xuống bên cạnh cô anh đưa mắt nhìn mấy chậu hoa hỏi.

- Mấy chậu đó là em trồng à?

- Không, là chúng ta trồng.

Nhi mở mắt cười nói với anh, anh cũng gật gật đầu bảo.

- Ủ, anh rất thích chúng!

- Chúng ta cùng sở thích về hoa mà!

Đang ngồi hưởng thụ thì điện thoại trong túi cô reo lên, là Vy gọi cô bắt máy.

- “Này rảnh không? đi shopping nha!”

- Mày sắp sinh rồi mà cứ đi shopping tối ngày là sao?

- ” Kệ đi nhiều để sinh cho dễ!”

Tiếng Vy cười hí hí trong điện thoại Nhi cũng cười theo, đúng là con bạn này của cô không bình thường mà.

- Ok, mày sang đón tao đi, một chút nữa Huy đi gặp đối tác rồi!

- ” Ok... chờ tao qua liền!”

Nhi tắt máy, mai cô và Huy đi du lịch rồi hôm nay cũng cần đi shopping mua một vài thứ.

- Em đi nha, chiều về rồi soạn hành lí!

- Ủ, em đi đi!

Nhi vào trong thay đồ, một lát sau Vy cũng đến, hai cô đến C-max.

- Linh nó đi hưởng tuần trăng mật gì mà lâu thế? cả tháng rồi chưa chịu về.

Đạo quanh gian hàng Nhi lên tiếng hỏi Vy.

- Tao chẳng biết vợ chồng nó hưởng cái gì ở đó nữa, tao với anh Nam chỉ đi có một tuần là về rồi.

- Thôi kệ vợ chồng nó đi! Này bộ đồ dễ thương đấy.

Nhi chỉ tay về bộ váy công chúa nhỏ xíu phía trước, hai người đang đi mua đồ cho baby của Vy hai tuần nữa là Vy sinh rồi nên hôm nay cô đi mua đồ chuẩn bị sẵn.

- Trời mày nghĩ sushi mặc vừa hả?

Sushi là biệt danh thân mật mà Nhi đặt cho con của Vy vì mẹ nó ham ăn sushi lắm, Vy nhìn thấy váy mà Nhi chỉ thì kêu trời cái váy đó cũng phải một hai tuổi mới mặc vừa.

- Kệ đi tao mua để dành mà!

Nhi cười rồi kêu nhân viên lấy cái váy xuống, hai cô gái mua đồ đến xách không nổi, Nhi thấy gì cũng đòi mua, thắt lưng, khăn, ga giường, giày dép gì cứ thấy đẹp là Nhi cho vào giỏ Vy chỉ biết cười trừ với Nhi.

- Mày kêu Huy đến đây xách về đi, tao xách không nổi rồi đó!

Tính tiền xong Vy nhìn cái đồng hồ mà chóng mặt, 1.. 2.. 3... 4... 5 túi cỡ to chứ ít gì, Nhi thấy vậy cũng thở dài đành nhờ nhân viên trung tâm chuyển về dùm.

Hai cô gái tiếp tục đi dạo phố mua mấy thứ đồ vặt vãnh mà không để ý có một chiếc xe ô tô to màu đen đang di chuyển theo phía sau. Vy và Nhi ghé vào cửa hàng mỹ phẩm ngắm nghía một lát thì điện thoại Nhi reo lên cô ra ngoài nghe điện thoại Vy đang tính tiền thì nghe một tiếng hét bèn nhìn ra bên ngoài, cô hoảng hốt khi thấy Nhi bị ai đó bắt lên chiếc ô tô màu đen rồi lái đi, Vy vội chạy nhanh ra ngoài thì chiếc xe đã phóng đi mất, chiếc điện thoại của Nhi rơi bên lề đường Vy vội nhặt lên nhiều người xúm lại chỉ trỏ bàn tán.

- Chết rồi, cô gái đó bị bắt cóc rồi.

- Tôi thấy cô ấy đứng nghe điện thoại thì từ đâu có chiếc xe màu đen chạy đến một thanh niên nào đó chạy xuống bịt miệng cô ấy lại rồi kéo lên xe.

Một bà bán bánh bên vỉa hè kể lại, sự việc xảy ra quá nhanh khiến mọi người không kịp trở tay, chẳng ai cứu được Nhi cả. Vy nghe mà mặt xanh mét cô vội rút điện thoại ra tay run run ấn số của Huy.

- Huy... Huy... ời.. xảy ra chuyện lớn rồi...

- “Chuyện gì vậy chị dâu?”

- Nhi... Nhi... nó..

Huy vừa nghe nhắc đến Nhi thì cuống cả lên.

- Nhi làm sao? chị nói rõ xem!

Vy cố gắng bình tĩnh lại, cô nói tròn chữ.

- Nó bị một đám người nào đó bắt đi rồi.

Vy nghe một tiếng xoảng rõ to phát ra từ đầu dây bên kia có lẽ Huy đã làm rơi thứ gì đó.

- Chị đang ở đâu?

Huy hỏi Vy, anh đứng lên chạy nhanh ra xe đến địa điểm mà Vy nói gương mặt rất lo lắng, Huy có linh cảm chẳng lành, trong đầu anh hiện lên những hình ảnh đáng sợ có một người con trai nào đó ngồi bên cạnh anh, anh ta đang lái xe, rồi Huy lại nghe tiếng động cơ tiếng hét, rất nhiều thứ cứ trở về trong tiềm thức khiến Huy đau đầu kinh khủng.... một lúc thì tất cả biến mất.

Huy phanh xe gấp, trước cửa hàng mỹ phẩm, Vy đang đứng đợi gương mặt cô trắng bệch hiện rõ nỗi lo lắng, thấy Huy đến Vy cuống quýt cả lên.

- Chúng nó bắt con Nhi đi rồi! cậu mau đi cứu nó..

- Chị bình tĩnh! chúng ta về nhà đã, chị gọi cho anh Nam đi!

Vy vội leo lên xe cùng Huy về nhà, mấy phút sau Nam cũng về. Vy đưa điện thoại mà Nhi làm rơi cho Huy, cả ba đều đang rất căng thẳng, Huy chấp tay lại ngồi im lặng trông Huy rất bình tĩnh nhưng thật ra anh đang hoảng sợ vô cùng, anh cảm nhận được bàn tay mình đang run lên, Nhi như một phần sự sống của anh giờ cô gặp nguy hiểm anh không lo lắng sao được, Nam là người hiểu Huy nhất, anh lên tiếng.

- Nếu bắt cóc thì chúng sẽ liên lạc hai người cứ yên tâm!

- Nhưng đã lâu vậy rồi vẫn chưa có tin tức gì em lo quá.... hức... Nhi ơi... hức...

Vy òa lên khóc ngon lành tiếng khóc của Vy làm Huy đã lo lắng nay càng lo lắng hơn, Nam nhăn mặt tiến lại ôm Vy vào lòng.

- Nín đi, em khóc càng làm mọi người lo lắng thêm thôi! không sao đâu...

Vy vẫn sụt sùi nước mắt nước mũi tèm lem, ba người cứ ngồi đó chờ đợi, không khí đặc quánh bao trùm lấy căn phòng, gương mặt Huy càng ngày càng lạnh băng, hai bàn tay Huy xiết chặt lại thành nắm đấm rồi bỗng Huy đưa tay lên nắm mạnh một cái xuống mặt bàn thủy tinh khiến những thứ trên bàn rơi xuống vỡ tan tành, bàn tay Huy đỏ thẫm vì máu chảy ra, mặt bàn là thủy tinh cường lực rất chắc chắn nên khi Huy nắm mạnh xuống bàn tay anh cũng bị thương, Vy thấy tay huy chảy máu thì la lên.

- Trời ơi cậu làm gì vậy? chảy máu rồi kìa!

- Em mau vào bếp lấy hộp y tế ở cái tủ trong cùng đấy!

Vy vội vào bếp lấy hộp y tế cho Nam, cầm cái hộp Nam lấy ra băng băng cầm tay Huy lên định băng bó thì Huy giật lại.

- Mặc em đi!

Nam quát lên.

- Em điên à? để máu cứ chảy vậy ư? em phải bình tĩnh mới cứu Nhi được chứ!

Thế là Huy ngồi yên để Nam băng bó vết thương ở tay, chợt điện thoại của Huy reo lên cả ba người vội im lặng lắng nghe, Huy bắt máy.

- Alo.

- " Biết tao là ai không?"

Huy nghe tiếng nói này trông rất quen.

- Khánh!

- " Haha... đúng rồi! mày giỏi đấy!"

Lạ thật Khánh đang bị giam giữ mà sao cậu ta có thể ra ngoài, bỏ qua suy nghĩ ấy Huy hỏi.

- Nhi đâu? mày bắt cô ấy phải không?

- " Nể tình mày đã đoán đúng tao sẽ cho mày một cơ hội. Phải cô ta đang ở trong tay tao!"

- Muốn gì nói đi!

- " Không tao chẳng muốn lợi ích gì cả, chỉ muốn chơi với mày một trò chơi thôi!"

Huy im lặng chờ Khánh nói tiếp.

- " Thế này nhé! đồng hồ tao đang là 3h 15 phút, mày có 15 phút để đến đây ngay , địa chỉ tao sẽ gửi cho mày, nếu mày đến muộn tao không chắc mày còn gặp lại được cô ta đâu!"

- Được!

- " Are you ready? 1... 2... 3... start!"

Huy tắt điện thoại một tin nhắn được gửi đến anh lao nhanh ra khỏi nhà với vận tốc ánh sáng, Nam chưa kịp gọi với theo thì Huy đã leo lên xe phóng đi, Nam dặn Vy ở nhà rồi cũng lái xe đuổi theo nhưng đã chẳng thấy bóng dáng xe của Huy đâu, Nam chạy vòng vòng đưa mắt tìm.

Nhi từ từ mở mắt gương mặt Khánh hiện ra trước mắt cô, Nhi hốt hoảng cựa quậy chợt phát hiện cả người đã bị trói chặt đến ngay cả nhúc nhích cô cũng không thể, anh ta trói cô bằng rất nhiều sợi dây thừng chắc chắn và móc vào cái cột gần đó, cô nhìn xuống mà đầu xoay vòng, cô đang ở nơi cao nhất cả tòa nhà. Nhi cố gắng nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra, cô và Vy đi shopping cả hai đang chọn mỹ phẩm thì một khách hàng gọi đến cô phải ra ngoài nghe đang nghe thì một chiếc xe dừng lại ai đó bịt mặt bước xuống bịt miệng cô lại lôi lên xe rời đi, cô có la lên nhưng chỉ kịp la một tiếng thì người đó đã lấy khăn bịt miệng và mũi cô lại..... kí ức đứt đoạn tại đây, cô chẳng nhớ gì nữa. Chẳng lẽ người bắt cô về đây là Khánh? Đúng rồi chắc chắn là anh ta?

- Em tỉnh rồi à?

- Anh bắt tôi?

Khánh nhún vai ngồi trên ghế nhịp chân. Nhi nhìn xung quanh, nơi đây là đâu? Nơi này sao cũ kĩ đến thế, anh ta trói cô ở đây làm gì?

-chẳng phải anh đang ở trong trại giam hay sao?

Khánh đứng lên tiếng lại gần Nhi, anh ta chạm tay vào má của Nhi, cô vội ngoảnh sang hướng khác, anh ta cười một nụ cười đều chậm rãi nói.

- Em nghĩ nơi đó có thể nhốt tôi mãi à?

- Anh chắc chắn đã trốn ra rồi!

Nhi quay lại cười châm chọc làm Khánh cười lớn.

- Giỏi lắm! không sai....

- Chỉ có thể là cùng! Mau thả tôi ra ngay, anh bắt tôi đến đây làm gì hả?

Cô nhếch miệng một cái chế giễu, sống gần Huy lâu cũng bị nhiễm cái kiểu cười này của anh.

- Tôi bắt em đến đây thì đâu có dễ để em đi..... yên tâm đi, người mà em mong đợi sắp đến rồi!

Nhi nghe vậy thì lo lắng bất an, người cậu ta nói là Huy sao? Huy sắp đến cứu cô đáng lẽ phải vui chứ sao cô lại sở hãi thế này, cô luôn có dự cảm chẳng lành, Khánh chẳng rảnh rỗi để bắt cô đến đây rồi gọi Huy đến đưa cô về, chắc chắn đây là một cái bẫy " Huy ơi anh đừng đến, anh không được đến đây" Nhi nhắm mắt lại cầu nguyện....

Huy tăng tốc hết mức có thể đồng hồ trên tay anh cứ nhích từng giây giục giã, gương mặt Huy đánh lại anh dồn hết sự tập trung để lái xe, lòng thì lo lắng như lửa đốt, anh phải đến đó thật nhanh nếu không Nhi sẽ gặp nguy hiểm mất. Địa điểm mà Khánh gửi là một khu công trình cũ đang chuẩn bị sửa chữa, đường đến đó rất ngoằn ngoèo cách xa thành phố, cậu ta cho Huy 15 phút là đang thử thách với Huy đây mà từ thành phố chạy đến đây phải mất đến 30 phút, đồng hồ nhích lên số 25, Huy bắt đầu sợ hãi chỉ còn 5 phút nữa.... anh không tự chủ mà tăng tốc và tăng tốc chiếc xe lao đi như xé gió.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên giữa khu công trình vắng người, Huy vội xuống xe, anh nhìn tòa nhà cao tầng cũ kĩ trước mặt cố tìm kiếm Nhi, chợt có cuộc gọi đến.

- " Nhanh đấy! đúng 15 phút không sớm cũng không trễ!"

- Tao đã đến đúng giờ như mày nói rồi mau thả Nhi ra.

Khánh cười lớn.

- " Haha.... đâu có dễ dàng như vậy!"

Huy bắt đầu mất kiên nhẫn với Khánh.

- Muốn gì thì nói thẳng ra đi!

- " Ngẩng đầu nhìn lên tầng thượng nào!"

Huy ngẩng đầu lên mặt anh đánh lại, trái tim khẽ đập lệch một nhịp.

- "Thấy ai đây không?"

Huy thấy Nhi bị anh ta trói lại treo vào một thanh sắt chắn ngang của bức tường, cô đang lơ lửng giữa không trung, trời ơi, chuyện gì thế này? Hiểu Nhi mà rơi xuống sẽ chết mất, Khánh định giết cô ấy thật sao. Huy cứ thế như chết đứng nhìn người con gái mình yêu đứng giữa sự sống và cái chết. Nhi thấy Huy thì hét lên chẳng biết anh có nghe thấy không vì từ chỗ cô xuống chỗ anh cách nhau những mấy chục tầng lầu cô đoán thế vì nó cách mặt đất rất xa. cô chỉ nhìn thấy bóng dáng nhỏ xíu của anh. Khánh điên rồi, anh ta điên rồi, anh ta bảo muốn chơi trò sinh tử với Huy, cô chỉ là con mồi dẫn dụ Huy đến thôi phải không? không cô không muốn vì mình mà Huy lại gặp nguy hiểm được.

- ANH KHÔNG ĐƯỢC LÊN ĐÂY! EM XIN ANH ĐÂY ĐỪNG CÓ LÊN ĐÂY!

Huy chẳng nghe rõ Nhi nói gì thì tiếng của Khánh truyền đến.

- " Đã thấy người yêu của mày rồi phải không? cô ta sống hay chết phải dựa vào mày có bản lĩnh hay không đấy!"

- Mày không được làm hại cô ấy, có gì thì nhắm thẳng vào tao này!

- Mày nói nhiều quá rồi đấy! Tao cho mày 5 phút để lên đây ngay, trên người cô ta đang bị trói bằng 5 sợi dây, cứ mỗi giây trôi qua tao sẽ cắt một sợi..... haha giữ được 1 sợi hay 2 sợi để cô ta sống là do mày đấy... bắt đầu nào!"

Tút... tut... tut...

Khánh tắt máy, Huy vút điện thoại xuống đất dùng tất cả sức lực chạy lên, cô gái anh yêu đang cần anh đến cứu, cô ấy đang đứng giữa sự sống mong manh, cô ấy cần anh...

Nhi thấy bóng Huy chạy lên thì giây này hết lớn.

- TRỜI OI EM XIN ANH MÀ ĐỪNG LÊN ĐÂY! ANH TA SẼ GIẾT ANH MẮT! ĐỒ NGỐC!

Dù Nhi có hét như thế nào Huy cũng không nghe được, cô sợ hãi nhìn xuống, cao quá nếu rơi xuống chỉ có nước chết chắc, Khánh đã nói sẽ chẳng để cô sống nếu Huy đến cũng chỉ có nước nộp mạng thôi, cậu ta đến đường cùng rồi, cậu ta điên rồi, sao còn tin lời cậu ta.

Một phút đã trôi qua, Khánh đưa con dao lên hướng về một sợi dây trói trên thanh sắt rồi cười một cái cắt đứt nó, Nhi cảm thấy cơ thể mình bắt đầu lơ lửng hơn, Khánh nói và Khánh đã làm thật rồi.

- Tôi xin anh mà, đừng tay lại đi, anh làm vậy có ích lợi gì không? Xin anh hãy tha cho Huy đi, xét cho cùng tôi mới là người khiến anh gặp rắc rối lớn như thế này anh giết tôi là được rồi, anh tha cho anh ấy nhé!

- Tha? em bảo tôi tha thế nào đây?

Khánh hỏi lại Nhi, gương mặt cậu ta tràn đầy vẻ oán hận.

- Phạm Khắc Huy... tôi hận cậu ta, em có biết vì cha cậu ta mà gia đình tôi tan nát không? EM CÓ BIẾT KHÔNG?

Khánh nhắc lại như một nỗi ám ảnh, một nỗi đau luôn đeo bám cậu suốt một thời gian dài không lối thoát.

- Mẹ tôi vì yêu cha của cậu ta đã bỏ rơi tôi khi tôi còn bé xíu, bà ta dành hết tình cảm cho người đàn ông đó mà quên mất đi bà ta còn 1 đứa con trai. Khi lấy cha tôi bà ta chẳng có tình yêu, họ chỉ lấy nhau vì lợi ích hai bên tôi sinh ra giống như một vết nhơ trong cuộc đời bà ta, lớn lên trong một gia đình chẳng có tình thương, tôi luôn bị hắt hủi.

Nhi cảm nhận được nỗi đau trong đôi mắt của Khánh, đó có lẽ là khoảng thời gian đau khổ nhất trong cuộc đời của cậu ta.

- Em biết không? tôi mới là con trai bà ta nhưng bà ta lại đi yêu thương đứa con trai của người đàn ông đó hết mực, Phạm Khắc Huy đã cướp mất tình cảm mà đáng lẽ ra bà ta phải dành cho tôi. haha.... đáng buồn cười thật đáng buồn cười, cuối cùng bà ta cũng bị người đàn ông đó ruồng bỏ, cuối cùng người bà ta xem là con trai lại chẳng đếm xỉa mà ngược lại còn hận bà ta đến tận xương tủy..... haha...

Khánh cười như điên dại cậu ta lại lấy dao cửa đứt một sợi dây nữa nhưng Nhi đã chẳng còn quan tâm, Hiểu Nhi khóc... cô khóc cho cuộc đời đau buồn của Khánh, cô biết cậu ta đã tuyệt vọng như thế nào khi bị chính mẹ ruột chán ghét hắt hủi, xét cho cùng Khánh đáng thương hơn đáng trách, xét cho cùng Khánh cũng chỉ muốn được yêu thương mà thôi.

- Tôi không biết anh lại chịu nỗi đau lớn như vậy... nhưng anh có biết không Khắc Huy anh ấy cũng rất đáng thương khi đã mất mẹ từ khi còn rất bé, anh ấy chẳng sung sướng hơn anh đâu.... Kể từ khi mẹ mất anh ấy đã sống cô đơn một mình và giam cầm mình trong sự cô đơn ấy rất lâu....

- Em đừng nói nữa tôi không muốn nghe, không muốn nghe em hiểu không?

Khánh bịt chặt tai lại, cậu không muốn biết đến sự thật về cuộc sống của Huy hay cậu không muốn thừa nhận cả hai cùng đều đáng thương như nhau, chắc vì nỗi hận trong cậu quá lớn....

Huy cứ thế chạy nhanh hết mức có thể chẳng dám ngừng chân một giây nào chỉ cần anh ngừng chân một giây thì Nhi càng nguy hiểm hơn, chẳng biết Huy lấy sức lực từ đâu nữa anh chỉ biết mình cần phải chạy thật nhanh đến bên cô. Mồ hôi ướt đầm cái áo sơ mi trắng, sắc mặt Huy trông lả đi vì mệt hơi thở của anh ngày càng gấp gáp hơn.... thời gian chỉ còn lại 1 phút 30 giây.

Khánh lại cười lớn, nhìn đồng hồ đếm ngược, trên thanh sắc chỉ còn lại đúng sợi dây nữa thôi, Nhi chẳng biết mình có sợ hay không nữa... thiên đường hay địa ngục đang chờ đón cô đây?

5...4...3...2...1....

Khánh lại tiếp tục cắt đứt sợi dây thứ tư đi, Nhi thấy cơ thể của mình đang lắc lư dữ dội, bàn tay Nhi đổ mồ hôi mà lại lạnh ngắt. Nhi cười nhẹ có lẽ đã đến lúc cô đi tìm Cha mẹ và Quân rồi, chắc họ đã rất nhớ cô nên muốn dẫn cô theo chẳng? Cô cũng rất nhớ họ chắc cô sẽ đi theo họ quá. Nhưng còn Khắc Huy? Cô thật sự không nỡ rời xa anh, thật sự không nỡ, cô chỉ vừa mới gặp lại anh thôi, hai người chưa được hạnh phúc bao lâu chẳng lẽ lại chia tay nữa sao? Ông trời thật sự không muốn cho cô và anh ở bên nhau mà... thật là trớ trêu, duyên phận chắc chỉ dừng lại ở đây thôi.

- Chỉ còn lại 10s thôi, em có muốn lời trăng trối cuối cùng với cậu ta không? Tôi sẽ truyền lại hộ em.

Nhi im lặng, cô nhắm mắt lại, chỉ là chết thôi mà phải không? Nhắm mắt lại sẽ không đáng sợ nữa.

" Huy à! Đừng buồn nếu chẳng có em bên cạnh nhé! Em biết anh sẽ rất mạnh mẽ, hãy quên luôn kí ức về Hiểu Nhi trong 2 tháng qua đi...."

Cô thì thầm với bản thân mình, Nhi nghe tiếng sợi dây kêu lên những tiếng đứt đoạn như báo hiệu một cái chết đang sắp đến gần.

- Xin lỗi! Tôi cũng chẳng muốn giết chết em đâu, hãy tin lời này của tôi nhé! Em cứ đi trước tôi sẽ đến sau..

Khánh đưa tay lên chuẩn bị cắt đi sợi dây cuối cùng. Đồng hồ cứ đếm ngược từng giây....

- 5..... 4..... 3..... 2.....

Con dao đã đặt sát mép dây rồi, nhưng tiếng đếm cuối cùng chưa kịp phát ra thì một tiếng hét của người thứ ba vang lên.

- DỪNG CẮT!

Nhi mở mắt ra, Huy đã đứng trước mặt cô mồ hôi nhễ nhại, anh đã chạy hết 25 tầng lầu trong vòng 5 phút, tin nổi không? Hiểu Nhi không thể tin nổi... Khắc Huy- anh ấy lấy đâu ra sức lực phi thường ấy....

Khánh cũng mở to mắt nhìn Huy, cậu ta cũng không tin Huy có thể làm được điều phi thường này, điều này chỉ có thể lí giải người con gái này rất quan trọng với Huy, chỉ có sức mạnh của tình yêu mới khiến Huy trở nên mạnh mẽ như vậy.

Huy chống tay vào đầu gối thở hổn hển, bây giờ anh mới thực sự thấy mệt đến nhường nào, nhưng khi nhìn thấy Nhi tất cả mọi thứ đều tan biến, anh đã đến kịp rồi.

Con dao trên tay Khánh rơi xuống, cậu biết bản thân mình luôn thua Huy thua một cách tâm phục khẩu phục. Khánh không muốn tiếp tục nữa tự nhiên tự nhiên cậu thấy mệt quá, cậu muốn tìm một nơi nào đó yên tĩnh một chút để suy nghĩ lại mọi thứ đã qua và những gì đã xảy ra.

Nhưng bước chân Khánh vừa bước được mấy bước đã nghe tiếng ma sát phát ra và tiếng Huy hét lớn.

- KHÔNG!!!!!!

Rồi dáng người của Huy lướt qua lao đến chỗ của Nhi nhanh như cắt, nhưng không kịp Khánh đã thấy sợi dây kia kêu một tiếng phụt rồi đứt lìa, Khánh chợt ngừng thở mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức Khánh cũng không kịp phản ứng.

Huy như ngừng thở khi thấy sợi dây bị đứt lìa, trái tim Huy như ngừng đập, Hiểu Nhi..... ý thức của Huy càng trở nên mãnh liệt hơn, rồi những hình ảnh ngày xưa chợt ùa về một cách nhanh chóng và đầy đủ nhất.

" - Anh là đồ sở khanh, không biết vô liêm xỉ, bỏ rơi bạn tôi còn dám ở đây ngồi uống nước tán gái hay nhĩ?? Dám xỉ nhục nó, tôi thấy anh đúng là đáng khinh thường mà nói nó à..."

" - Sao lúc nào gặp anh tôi cũng xui xẻo thế này, đồ sao chổi."

"- Này anh đang xem tôi như không khí vậy sao tên chết tiệt kia."

" - Anh là thiếu gia giàu có còn tôi.... tôi đã không còn là tiểu thư, cuộc sống của tôi không giống như cuộc sống của anh, anh hiểu không?"

"- Điên, tôi đi đây. Tôi sẽ không làm ôsin của anh nghe chưa."

" - ĐÁNG GHÉT, ANH NGHE CHO RÕ ĐÂY TÔI CŨNG YÊU ANH ĐẤY, BÂY GIỜ GIỮA TÔI VÀ CÔ TA ANH CHỌN AI?"

" - Đối với em anh giống như ngọn hải đăng vậy, không có anh con đường phía trước của em rất đáng sợ và cô đơn. "

" - Giờ em đã không còn dựa dẫm vào anh nữa rồi! Anh có thể buông tay em ra rồi đấy, hãy đi tìm tình yêu đích thực của mình đi, em không sao... em đã nói tâm trạng ổn sẽ tìm anh mà, giờ em tìm anh đủ chứng minh đã ổn!"

" - Chúng ta..... chia tay... anh nhé!"

Nhớ rồi, anh đã nhớ ra cô rồi anh đã nhớ ra hết rồi, anh đã nhớ mình là ai, Hiểu Nhi là ai, tất cả kí ức hiện về rõ rệt trong tâm trí Huy.

Huy lao nhanh đến cuối sắt xuống mép tường, một bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy thanh sắt thứ hai phía dưới, Huy mừng rỡ vội hét lên.

- Em nắm cho chặt vào anh sẽ kéo em lên!! nào đưa tay kia ra anh sẽ kéo em lên.

Nhi thở khó nhọc, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy sự sống đau buốt, chỉ có 1 cánh tay sao có thể chịu được trọng lượng của cơ thể và sức gió thổi qua, mặt của Nhi đỏ ửng lên, lúc này rơi xuống cô chỉ vô thức đưa tay nắm lấy thanh sắt thôi, nhưng giờ cô chịu hết nổi rồi. Nhi nhìn thấy Huy đang cúi người xuống lại gần cô nhưng ở một đoạn xa như vậy anh mà cứ cúi xuống nữa anh sẽ cũng rơi xuống mất.

- Đừng cố gắng nữa... anh chẳng thể cứu được em đâu, vô ích thôi!

Nhi lắc đầu nhìn Huy đầy tuyệt vọng.

- Đồ ngốc! em nói gì thế, mau đưa tay ra mau...

- Không.... em sẽ không hại anh đâu... ngày xưa cũng chỉ vì đến cứu em mà anh mất tích, Quân chết, em không muốn vì em mà anh lại gặp nguy hiểm đâu.

Quân chết ư? Trong đầu Huy hiện về cảnh tượng ngày hôm ấy, thật đáng sợ, vậy là Quân đã chẳng giữ lời hứa với anh.

- Không phải tại em, sao em lại cứ giữ mãi trong lòng thế, đồ con tắc kè này em có đưa tay ra không?

Tắc kè? Huy mới gọi cô là gì.....?

- Anh mới gọi em là tắc kè phải không? Anh... anh nhớ lại rồi phải không?

- Ừ anh đã nhớ ra rồi, TẮT CẢ. vậy nên em không được chết, em định lại bỏ rơi anh nữa phải không?

Khóe mắt Nhi rơi ra một giọt nước mắt trong veo lăn xuống đôi gò má, sao anh không nhớ ra sớm hơn.... sao bây giờ anh mới nhớ?

- Anh đã chết đi sống lại một lần rồi, lần này để em chết nhé, em không muốn sẽ lại nhìn thấy anh như thế nữa đâu.

Giọng Nhi nghẹn ngào, Huy đã hi sinh vì cô quá nhiều rồi cô không muốn lần này lại như thế.

- Em nghe cho kĩ đây Trịnh Hoàng Hiểu Nhi, người anh yêu là em, năm năm trước là em, bây giờ là em, sau này và mãi mãi cũng là em. Nếu em bỏ anh đi anh phải làm sao? bây giờ nếu em chết anh cũng sẽ chết theo em đấy, em là hơi thở là mạng sống của anh em hiểu không?

Nước mắt của Nhi cứ lăn dài, Khắc Huy luôn yêu cô nhiều như thế, sâu sắc như thế.

- Bây giờ em chọn đi, một là anh và em cùng sống hai là anh và em cùng chết!

- Em....

Nhi suy nghĩ, mọi thứ rối bời, cô biết Huy sẽ không nói dối anh ấy nói anh ấy sẽ làm, vậy nếu cô chết anh ấy cũng chết. Thế thì tại sao cô không thử đặt cược và tin anh ấy chứ.

- Em muốn chúng ta cùng sống!

- Được, vậy chìa tay ra cho anh nắm nào!

Nhi đưa bàn tay còn lại gơ lên, Huy vội bắt lấy kéo lấy cô, nhưng cô rơi xuống một khoảng cách khá xa để kéo cô lên không phải điều dễ dàng khi chính bàn tay phải của Huy cũng đang bị thương.

- Tay của anh... tay của anh chảy máu kìa!

Nhi la lên cô thấy máu thấm đỏ cả băng, Huy trấn an Nhi.

- Không sao, anh không đau.

- Nhưng....

- Đừng nói nữa.

Huy cắt ngang, anh cố lấy hết sức lực cuối cùng kéo cô lên, gương mặt Huy tái đi, trắng bệch do lúc này chạy bây giờ còn bị mất máu, sức lực của Huy yếu dần, bàn tay anh sắp không còn sức nữa, nếu như tay Nhi trượt khỏi tay anh thì chết mất. Chợt Huy trượt chân chúi xuống sâu hơn.

- Đừng mà... Huy ơi... anh buông tay em ra đi....

Nhi khóc lớn cô không dám nhìn nữa, lòng cô rất đau xót khi thấy Huy cố gắng như vậy, cô đau lòng lắm.

Khánh ở bên cạnh chứng kiến hết tất cả, Khánh không ngờ Huy yêu Nhi đến nỗi cả mạng sống cũng không cần, cậu ta thật sự ngưỡng mộ, và thế là Khánh quyết định.....

- Nắm chặt tay cô ấy, tôi sẽ kéo cậu và cậu kéo cô ấy!

Và Khánh đã quyết định giúp họ, Huy không suy nghĩ nắm chặt tay Nhi dùng hết sức kéo cô lên, còn Khánh thì giữ chặt người Huy. Không ít phút sau Nhi đã được kéo trở lên, khi đã an toàn ngồi trên mặt đất Huy mới thở phào nhẹ nhõm, Nhi nhào đến ôm Huy anh cũng đưa tay ôm cô, Khánh cười nhẹ cuối cùng cũng an toàn.

Huy thì thào gì đó vào tai Nhi rồi gục đầu lên vai cô, anh thực sự mệt rồi, Nhi hốt hoảng lay lay Huy.

- Anh sao thế? Huy ơi....

Gương mặt Huy tái mét, Khánh đi tới nói.

- Cậu ấy ngất rồi, để tôi công cậu ấy xuống, phải đến bệnh viện ngay.

Nhi gật đầu, Khánh công Huy lên đi xuống. Cuối cùng Khánh đã chọn cách tha thứ, cậu đã cứu Huy.....

Xuống phía dưới Nam cũng vừa đến, anh đã theo định vị điện thoại mà đến đây, thấy Khánh công Huy thì lo lắng hỏi.

- Sao thế?

- Mau lên xe đến bệnh viện.

Nhi giục, Nam vội khởi động xe đến bệnh viện

Ba ngày sau.

Hôm nay là ngày Huy xuất viện, từ hôm qua đến giờ Huy cứ cào nhào Nhi mãi, cũng tại Nhi cứ bắt anh nằm ở cái nơi đầy mùi thuốc men này làm anh bức bối, anh có bị gì đâu, Nhi chỉ lo thái quá. Hôm qua đến giờ cô cứ bắt anh ăn đủ thứ, anh ngồi ăn thì cô ngồi cười thật là hết nói nổi.

- Này chờ em với, sao anh đi nhanh thế?

Nhi đuổi theo Huy, lí do Huy đi nhanh như vậy là muốn nhanh chóng về nhà lỡ đâu Nhi nổi điên lên lại bắt anh vào nằm trở lại thì sao.

Về đến nhà Huy thấy thoải mái dễ sợ, đây là lần đầu tiên anh trở về nhà với kí ức đầy đủ như thế, thật là một cảm giác vui vẻ.

Huy ngồi ở phòng khách xem tivi chờ Nhi nấu bữa tối, anh mở ti vi vậy thôi chứ trong lòng đang ấp ủ một ý nghĩ khác. Rồi chợt anh đứng lên tiến vào bếp, thấy Nhi đang nấu ăn anh với tay tắt bếp rồi kéo tay Nhi lên phòng.

- Em đang nấu ăn mà anh kéo em lên phòng làm gì?

Huy không nói không rằng đẩy Nhi vào phòng trước khi đóng cửa thì bỏ lại cho cô 1 câu.

- Thay bộ nào đẹp vào chúng ta ra ngoài!

Nhi ứ ớ rồi xì mặt, cái con người này kì ghê. Thế là cô cũng thay đồ theo yêu cầu của ai kia.

Huy chở Nhi đến một nhà hàng sang trọng để dùng bữa, anh và cô ngồi ngay vị trí trung tâm ở đó có một cái sân khấu anh nhạc công đang chơi piano. Huy kéo ghế cho Nhi ngồi xuống rồi mới sang ghế đối diện ngồi, anh gọi phục vụ ra gọi món, Nhi im lặng quan sát Huy không biết anh định làm gì.

Phục vụ mang đồ ăn ra, cô và anh dùng bữa bình thường, anh cứ thế không có gì khác lạ. Đợi khi cô ăn xong, anh lấy giấy nhúng người lên lau miệng hộ cô làm mấy người xung quanh nhìn quá trời.

- Để em tự làm được rồi!

Nhi giặt miếng khăn giấy lại tự lau, Huy đứng lên nói.

- Ở đây chờ anh!

Nhi nhìn theo bóng lưng Huy đi vào trong, trong lúc chờ đợi Nhi tranh thủ ngắm cảnh đêm, cô đưa mắt quan sát xung quanh. Chợt ánh đèn vụt tắt, chỉ chừa lại ánh đèn led đầy màu sắc lại trên sân khấu, Nhi nhìn lên ngạc nhiên Huy đang đứng ở trên đó hướng mắt về phía cô. Rồi tiếng nói ấy cất lên.

- Sau đây tôi xin trình bày một ca khúc gửi tặng cho người con gái mà tôi yêu.

Tiếng đàn vang lên nhạc điệu du dương, Huy cất giọng trầm ấm.

"Này người anh yêu ơi

Lại gần đây với anh

Anh sẽ nói ra tương tư

Từ bao lâu chôn dấu

Em có biết rằng

Từ khi ta thuộc về nhau

Với anh tìm một ngày buồn

Thật khó khăn

Này người anh yêu ơi

Ghé sát môi em lại đây

Anh sẽ trao lên đôi môi kia

Bao yêu thương nhé

Để yên nhé và

Vòng tay sau lưng anh ôm chặt đi

Thấy không con tim

Anh nói rất cần em"

Huy nhìn Nhi ánh nhìn chứa đựng cả một biển trời yêu thương, cô cảm động quá.

"Cứ mãi như vậy

Thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa

Và một thời gian sau

Em sẽ là cô dâu

Dù anh luôn biết

Sẽ thật khó

đến ngày mà

Anh luôn mơ thầm

Nhưng mong lắm

Ngày gọi em là vợ yêu ơi"

.....
Kết thúc bài hát là từng đợt vỗ tay vang lên, Nhi đã nước mắt nước mũi tèm lem rồi. Chợt cô phục vụ đẩy một chiếc bánh kem ra, Huy tiến lại gần cô rồi cầm bó hồng tặng cô.

- Chúc mừng sinh nhật! Người yêu bé nhỏ của anh mau ăn chóng lớn nhé!

Nhi nhận lấy bó hoa bật cười không quên lườm lườm Huy.

- Làm như em bé lắm không bằng.

- Thì em vẫn bé mà, anh nuôi mãi vẫn chỉ có 45kg là thế nào?

- Thôi tương vậy đẹp rồi!

Huy bóc đầu Nhi một cái chợt anh quỳ xuống móc trong túi ra một cái hộp, anh mở nó ra, một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

- Làm vợ anh nhé!

Nhi cứ há hốc miệng, mọi người xung quanh ồ lên rồi vỗ tay thúc giục Nhi.

- Đồng ý đi!

Tất cả đồng thanh, Nhi nhìn xuống chiếc nhẫn rồi nhìn Huy anh đang chờ câu trả lời của cô. Nhi mỉm cười chìa bàn tay ra nói.

- Thấy anh không có ai thêm yêu không ai thêm lấy sợ anh cô đơn nên em đồng ý đấy! Đeo vào cho em!

Huy đứng là hét nói nổi cô rồi, có ai đồng ý như cô không. Huy đứng lên đeo nhẫn vào tay Nhi, cô cười vòng tay ôm lấy anh.

- Phạt anh cả đời không được rời xa em.

Huy cười một cái, nụ cười tươi tắn chưa từng thấy.

- Anh yêu em! Hãy ở lại trong trái tim anh! Mãi nhé!

Huy thì thầm rồi cúi xuống hôn cô, tất cả mọi người vỗ tay chúc mừng cả hai.

Đêm đó có một chàng trai vừa đi vừa ngêu ngao hát trên lưng công một cô gái, cô vòng tay qua cổ cúi xuống hôn anh một cái rồi cười hạnh phúc.

— THE END —

Cuối cùng truyện cũng full rồi! Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ Gấu trong suốt thời gian qua nhé! Mọi người sau khi đọc xong cảm thấy thế nào nói cho Gấu biết nha! Và hãy chờ tác phẩm tiếp theo của Gấu nào! Hẹn gặp lại tất cả mọi người!

91. Chương Ngoại Truyện.

Vào buổi chiều của một ngày nắng đẹp tháng 10, bầu trời trong lành mát mẻ nhất là bãi biển Phan Thiết lúc hoàng hôn sắp buông xuống. Nơi đây mọi người đang khá bận rộn, tấp nập chạy ra chạy vào với công việc trang trí của mình. Sau hơn 1 ngày chuẩn bị đến giờ phút này lễ đường gần như đã trang trí xong, dọc theo lối đi là những hàng bong bóng và hoa baby còn có rất nhiều tấm hình của cô dâu và chú rể chụp chung, lối đi rải đầy cánh hồng, hai bên lối đi là những bàn tiệc, mỗi bàn được đặt một chậu hoa hồng đỏ ở chính giữa. Tại vị trí trung tâm là những giàn hoa lan trắng thấp thoáng trên nền tím là hàng chữ " Lễ Thành hôn Khắc Huy& Hiểu Nhi". Cả khuôn viên lễ đường ngập trong sắc tím, người lên ý tưởng không ai khác chính là cô dâu.

Trong phòng chờ.

- Mày ngồi yên một chỗ đi con kia, tao chóng mặt quá! nãy giờ mày đi qua đi lại cả chục lần rồi đó không sợ áo cưới tuột xuống luôn à?

Tiếng Linh cảm rầm vang cả căn phòng, Nhi- người được Linh mắng nhẩn mặt ngồi xuống ghế hai tay bấu chặt vào nhau.

- Tao... tao hồi hộp....

Linh đưa mắt nhìn Nhi, cái cảm giác này Linh đã từng nếm qua nên cũng thông cảm.

- Bình tĩnh đi... lấy chồng thôi mà!

- Lấy chồng nên tao mới hồi hộp!

Linh chặc lưỡi mỉm cười rồi lại tiếp tục ôm đầu thở dài khi Nhi lại đi qua đi lại, một lúc sau Nhi hỏi.

- Con Vy nó chết đâu rồi! sao giờ này vẫn chưa thấy mặt mũi của nó thế!

- Nó bảo đang trên đường đến! Sắp tới giờ rồi ngồi xuống tao sửa lại một chút coi, mày đi qua đi lại làm hư hết rồi này!

Thế là Nhi ngồi xuống cho Linh chỉnh lại kiểu tóc và dặm thêm một ít phấn son.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa Linh đi đến không vội mở mà lên tiếng hỏi.

- Ai vậy?

- Tôi Huy đây!

Linh cười nháy mắt với Nhi trong khi Nhi vẫn hồi hộp, Linh nói vọng ra ngoài.

- Cậu ra ngoài đợi đến giờ làm lễ đi nhé! Khi nào đến giờ mới được gặp cô dâu!

- Đây... sao lại thế được..

Đến lúc này Nhi mới nghe thấy tiếng của Huy vội kêu lớn.

- Anh ơi!

- Anh cái gì mà anh có tao ở đây hai người đừng mong có dịp hú hí nhé, kiên nhẫn chờ đến giờ làm lễ đi!

Linh đứng chắn ngay cửa, Huy ở ngoài không ngừng gõ cửa nhưng chẳng có một chút phản hồi nào, Nhi nhìn Linh bằng ánh mắt van nài ” Cho tao gặp chồng yêu của tao đi... không tao hồi hộp chết mất!” Nhưng Linh đã giơ ngón tay lên lắc lắc ý bảo ” never” làm Nhi vỡ mộng.

Bên ngoài tiếng vĩ cầm du dương vang lên ánh mặt trời đang dần buông xuống, quan khách đã đến khá đông đủ. Từ xa một cô gái có mái tóc màu vàng trong chiếc váy xanh nhạt khoác tay một anh chàng nào đó rất bảnh bao đang tiến vào, cô gái ấy cầm một chiếc hộp to ụ có thắt nơ rất xinh, khi đến trước cổng của lễ đường nơi đặt hình cô dâu và chú rể cô dừng lại đặt quà xuống kí tên và đặt tấm thiệp kèm lời chúc vào hộp trái tim màu hồng trên bàn cô mới đưa mắt nhìn chăm chú. Trên tấm hình to là hình ảnh Nhi mặc áo cưới cầm bó hoa ngồi trên xích đu, đằng sau là Huy đang nhổm người ra phía trước chuẩn bị hôn Nhi, cô gái nhìn rất lâu rồi chợt cười nhẹ ” Đã năm năm không gặp, cuối cùng cũng chờ được đến ngày hôm nay!”

- Bạn em trông rất đẹp đôi - Người con trai bên cạnh cất giọng nói tiếng Hàn đặc sệt.

Cô gái quay sang nhìn anh ta cười rồi nói.

- Chúng ta vào chung vui thôi!

Người con gái ấy chính là Jelly, giờ cô đã là một nhà thiết kế thời trang lừng danh chẳng thua kém Nhi, hai ngày trước khi nhận được điện thoại của Huy cô đã rất bất ngờ, từ hôm tai nạn ấy Huy mất tích, Jelly vô cùng lo lắng cô chờ đợi tin tức của Huy suốt một tháng trời nhưng vô vọng cô đành trở về Hàn Quốc. Hôm nay có dịp gặp lại bạn cũ cảm xúc của cô rất đặc biệt.

Jelly rời bước thì Khánh bước vào, hôm nay Khánh cũng được mời đến chung vui tuy nhiên anh vẫn đi một mình. Xa xa Vy với cái bụng to ụ đang tay trong tay cùng Nam tiến vào, phía sau là Hoàng và Quỳnh Anh cũng đi đến. Khuất bóng hai người lại thêm một cô gái bước đến, cô ta cũng cầm một hộp quà được gói kĩ càng, người ấy không ai khác là Mỹ Linh, cô mặc trên người chiếc váy màu đỏ đơn giản, mái tóc vàng ngày xưa giờ đây đã đen óng gương mặt cũng chỉ trang điểm nhẹ nhìn cô ta bây giờ trông thật hiền dịu so với

ngày xưa. Cô đứng nhìn hai người trong ảnh bỏ tấm thiệp chúc phúc vào cô ngẩng lên trời khẽ thì thầm ” Quân à! anh thấy chứ cô gái anh yêu đã rất hạnh phúc, chắc anh cũng hạnh phúc đúng không?” một giọt nước mắt trực rơi cô lau vội rồi bước vào trong.

Mọi người đã yên vị tại chỗ đông đủ, hoàng hôn cũng buông xuống làm nơi đây càng thêm phần lung linh và lãng mạn, màu đỏ của ánh nắng chiều tà hòa cùng màu đỏ của những chậu hoa hồng đỏ nhỏ xíu trên từng bàn tạo nên sắc màu ấm áp. Huy đứng ở nơi cuối lối đi gần sân khấu làm lễ đưa mắt hướng về cổng với giàn hoa lan trắng chờ đợi người thương, chờ đợi cô dâu của mình....

Bài hát quen thuộc nổi lên, Nhi xuất hiện trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi thuần khiết, trên tay là bó hoa cưới màu tím khi Nhi xuất hiện xung quanh chợt bừng sáng.

mọi người choáng ngợp với không gian đẹp lộng lẫy lung linh sắc màu của những bông hoa tươi, những quả cầu hoa treo mềm mại và hàng nghìn viên pha lê lấp lánh. Nhi hít một hơi thật sâu rồi nở nụ cười tươi rói bước từng bước về phía Huy, tất cả mọi người đứng lên đồng loạt vỗ tay. Khi Nhi đã đứng trước Huy mới được dịp ngắm nhìn thật kĩ cô dâu của mình, quả thật cô dâu của anh hôm nay rất đẹp anh đang bị hút hồn, ông Hiền đứng dậy đi đến bên cạnh khẽ ho một cái làm Huy giật mình tỉnh khỏi.

- Nắm tay cô dâu của con đi sao cứ đứng thừ ra đó thế!

Trước lời nhắc nhở của cha mình Huy mới cười bối rối rồi đưa tay nắm nhẹ lấy bàn tay của Nhi, cô cười tinh nghịch khoác tay anh tiến lên sân khấu. Ông Hiền kiêm chức MC, ông cất giọng.

- Thành thật cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu để đến đây chung vui cùng đôi trẻ!

Tiếng vỗ tay vang lên, ông tiếp tục.

- ta xin chúc cho hai con trăm năm hạnh phúc, cuộc đời ta sống đến ngày hôm nay đã không còn gì hối tiếc, được nhìn thấy đứa con duy nhất của mình yên bề gia thất đã là niềm vui lớn nhất của ta rồi. Hai con sau này hãy yêu thương nhau thật nhiều nhé, hãy trân trọng những tháng ngày bên nhau dù là ít hay nhiều, bởi lẽ duyên phận của chúng ta chỉ dừng lại ở kiếp này, kiếp sau dù có yêu thương nhau cách mấy cũng chẳng thể gặp được nhau nữa!

Ông nghẹn ngào nhớ đến ngày mình cùng mẹ Huy sánh bước bên nhau mà lòng ân hận, day dứt nuối tiếc, mọi người cũng nghẹn ngào theo. Huy nhìn ông ánh mắt đã không còn lạnh lẽo nữa.

- có vẻ như ta đã nói nhiều quá rồi! Giờ đến lượt hai con, trao nhẫn đi nào!

Huy cầm chiếc nhẫn lên rồi mỉm cười nắm bàn tay của Nhi từ từ đeo nó vào, anh còn đặt một nụ hôn nhẹ, Nhi khẽ cười rồi cũng đeo nhẫn cho Huy.

- Chú rể có muốn nói gì với cô dâu không nào!

Mọi người im lặng dõi theo, Huy nhìn Nhi thật chăm chú rồi khẽ cất giọng.

- Hôm nay quả thật là một ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi vì tôi đã rước được cô gái tinh nghịch này về nhà!

Chợt mọi người bật cười trước câu nói của Huy, Nhi khẽ lườm anh, Huy lại tiếp tục.

- Nhi à! em biết không? em rất đặc biệt... dù xung quanh anh có biết bao cô gái nhưng anh chỉ thấy duy nhất em thôi! Anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em trong suốt năm năm qua, anh đã không cùng em vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất... đừng giận anh nhé! kể từ hôm nay anh sẽ không để em phải buồn, dù có ra sao đi chăng nữa anh cũng sẽ cố gắng mang lại cho em một gia đình hạnh phúc nhất, em đã chịu quá nhiều tổn thương vậy nên từ hôm nay hãy mang một phần những u phiền chuyển sang cho anh nhé để anh gánh thay em..... nếu lúc nào đó em thấy mệt mỏi đừng nhìn đi đâu cả hãy nhìn sang bên cạnh nơi mà anh đang ở cạnh em để biết rằng em không chỉ có một mình! Anh yêu em... rất yêu em....

Mọi người bên dưới bụi ngùi xúc động, có người còn quệt vội dòng nước mắt, Vy là cái đứa suốt mướt nhất. Khuôn mặt Nhi đã ướt đầm nước mắt, cô không biết mình khóc từ lúc nào.... Nhi chỉ nhìn Huy say đắm, cô nhìn người đàn ông kể từ hôm nay sẽ là của mình mà xúc động, anh lúc nào cũng thương cô nhiều đến

thế, cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này, cảm ơn ông trời đã mang anh đến bên cô để cô biết thế nào là yêu thương, thế nào là đau khổ và thế nào là hạnh phúc.

Huy đưa tay lau những giọt nước mắt của Nhi rồi anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nồng ấm, mọi người đứng lên vỗ tay nồng nhiệt.... cuối cùng họ cũng trở về bên nhau sau bao nhiêu sóng gió...

Lại là màn bắt hoa cưới chen chúc, lần này Vy không giành nữa vì cô đang có dấu hiệu bất thường. Và ngay sau khi hoa cưới được ném lên mọi người nghe thấy một tiếng la thất thanh, tất cả nháo nhào lên.

- Á... đau bụng quá... aaaaa..... Nam ơi! em sắp.... sinh rồi !!!!!

Thế là nhân vật chính của bữa tiệc chuyển sang Vy..... mãi đến sau này khi bé sushi lớn Nhi không ngừng trách nó đã ra đời quá đúng lúc phá hỏng lễ cưới lãng mạn của cô.

Một nơi gọi là thiên đường.

Có một chàng trai mặc bộ đồ màu trắng đang nhìn xuống trần gian nơi đang diễn ra lễ cưới lãng mạn một cách say sưa rồi mỉm cười, cuối cùng cô gái ấy đã tìm được hạnh phúc dành cho mình. Năm năm qua anh chưa hề một phút một giây nào thôi dõi theo cô ấy, mỗi lần nhìn thấy nước mắt cô rơi anh hận bản thân chẳng thể đến bên cạnh cô ấy được, anh bất lực chỉ biết nhìn cô ấy đau khổ giờ thì tốt rồi bên cạnh cô ấy đã có Huy. Người mà anh không an tâm nhất đã có bên đỡ cho riêng mình anh đã an tâm mà bắt đầu một cuộc đời mới, bấy lâu nay vì Nhi anh chẳng thể an lòng mà rời đi....

Quân nhìn tất cả lần cuối, cũng nhìn Mỹ Linh, đối với Mỹ Linh anh đã không còn giận nữa, cô ấy đã thay đổi anh rất vui chỉ là cô ấy vẫn chưa buông bỏ anh mà tìm đến hạnh phúc mới cho riêng mình... suy cho cùng cô ấy cũng như anh đều đáng thương....

" Tuổi Quân! con đã buông bỏ được chấp niệm trong lòng ở kiếp này..... bây giờ con có thể giải thoát, hãy đi tìm cuộc sống mới một kiếp người mới đi nào....con đã là một thiên thần và hãy tiếp tục một cuộc sống mới với bản tính lương thiện này nhé!..."

Sau câu nói đó một vầng sáng chói mắt xuất hiện thân hình Quân theo đó mà dần tan biến vào hư vô..... một vệt sáng xẹt qua rồi lao xuống dưới... nơi có một người đang la hét rần rờ và chuẩn bị chào đón đứa bé....

Ba năm sau.

Một người phụ nữ trẻ tuổi bước xuống xe, đi thẳng vào công ty, ai nấy nhìn thấy cô đều gật đầu chào. Cả người cô tỏa ra khí chất cao quý, trang nhã.

- Chào Alice! chúc mừng chị trở về với sự thành công to lớn!

Cô gật đầu mỉm cười với cô gái kia, cô mới giành giải thưởng nhà thiết kế xuất sắc ở Đức và vừa trở về vào hôm qua. Giờ đây cô không những là nhà thiết kế nổi tiếng với tài năng xuất chúng mà còn là chủ tịch phụ nhân nghiêm khắc và nổi tiếng với máu " ghen " dữ dội của H&H, ông Hiến đã sớm giao lại tập đoàn cho Huy và đi ngao du sơn thủy an hưởng tuổi già. Vì có một ông chồng quá tỏa sáng và đẹp trai không tuổi nên đi đâu cũng phải canh chừng dữ dội, ba năm qua đã có không biết bao nhiêu cuộc đánh ghen gây chấn động của cô, nên ở H&H chẳng ai dám bén mảng lại gần vị chủ tịch của chúng ta.

Trong phòng chủ tịch, Nam đang ngồi ở sofa xem lại một số giấy tờ, chợt có tiếng gõ cửa.

- Vào đi! - Giọng nói nhàn nhạt của Huy.

Một cô thư kí mới tuyển ông ẹo đi vào, cô ta đặt hồ sơ trước mặt Huy cất tiếng nhỏ nhẹ, Nam nghe mà phát ớn còn Huy vẫn thờ ơ.

- Chủ Tịch em đã điều chỉnh lại như ý muốn của anh rồi ạ anh xem qua đi còn sai sót gì không.

- Ừ, cô để đó đi lát nữa tôi xem.

Cô ta vẫn chưa chịu rời đi, Huy làm việc chăm chỉ chẳng ngừng đầu dậy anh cố gắng hoàn thành để còn về với vợ hôm qua cô ấy về trễ quá hai người còn chưa nói chuyện. Cô thư kí thấy Huy chẳng chịu đếm xỉa đến mình bèn nghĩ cách gì đó, chợt cô ta lấy từ trong túi ra cái khăn tay chòm tới lau mồ hôi trên trán Huy,

mặc dù trong phòng có điều hoà nhưng Huy vẫn đổ mồ hôi. Huy giật mình ngẩng lên vì hành động lạ của cô ta còn chưa kịp phản ứng đã bị tiếp đập cửa làm cho hết hồn. Bàn tay anh đổ mồ hôi khi nghe tiếng hét của người kia.

- Cô rút ra ngoài ngay!

Cô thư kí cũng giật mình quay ra nhìn người vừa mới hét, người này là ai mà dám xông vào đây khi chưa có sự đồng ý của cô ta chứ, cô ta là thư kí của chủ tịch đấy, cô ta không vui nói.s

- Đây cô kia chưa có sự cho phép của tôi cô dám xông vào à? tôi gọi bảo vệ bây giờ đấy!

Hiếu Nhi trừng mắt nhìn cô ta lòng thầm nghĩ ” Phạm Khắc Huy anh gan nhì? dám bảo thư kí đuổi tôi, anh chán sống rồi! bây giờ lộ rồi chứ gì... háo sắc quá háo sắc”, cô nghiến răng nói từng chữ một,Nam lắc đầu cô gái kia khó sống rồi, sao lại đụng đến em dâu này của anh chứ.

- TÔI NÓI LẠI LẦN CUỐI CÔ MAU RÚT RA.... TÔI CHÍNH THỨC ĐUỔI VIỆC CÔ!

Cô ta ầm ục quay lại nhìn Huy.

- Chủ tịch...

- Ra ngoài ngay!

Chưa nói hết câu đã bị Huy đuổi ra, cô ta hoảng vội chạy nhanh ra ngoài ” Lần này tôi bị cô hại rồi... sao sống nổi đây!” Huy đau khổ ôm đầu, sao Nhi lại đến đúng lúc thế cô đã nhìn thấy tận mắt sẽ không cho anh cơ hội giải thích đâu, chết mất thôi, lúc này tính tình cô ấy thất thường lắm.

Huy đứng lên tiến lại chỗ Nhi nói.

- Em đến sao không bảo anh để anh đặt chỗ vợ chồng mình ăn trưa luôn!

Nhi vẫn nhìn Huy không chớp mắt, ánh nhìn như muốn đốt cháy Huy thành tro luôn.

- Nếu em gọi làm sao thấy được cảnh tình cảm khi này nhì?

- Không phải như em nghĩ đâu.

- Không phải? anh nói xem thế nào là không phải.

Nam cười khúc khích,Nhi quay sang lườm làm anh im bật rút vào tường với ý nghĩ ” hai người tự nhiên cứ coi anh như không khí đi!”, Nhi quay lại khoanh tay nhìn Huy.

- Cô ta là thư kí mới.... anh không có nhìn cô ta gì đâu tự cô ta.. cô ta làm thế..

Nhi giả bộ gật gật đầu cười cười rồi véo vào tay Huy kéo tay anh đẩy xuống sofa, gất lên.

- Có đến 90% đàn ông đi lén phén rồi nói dối vợ đấy! Phạm Khắc Huy.... anh muốn em sống sao hả?

Nhi không ngừng đánh vào vai Huy, anh nhăn nhó đến tội nghiệp, trời ơi sao vợ anh càng ngày càng hung dữ kinh dị thế này. Chịu không nổi Huy đưa tay ôm chặt lấy Nhi gỡ trò quấy rối cũ.

- Vợ anh đau đấy! em muốn giết chồng rồi lên xe hoa sao?

Nhi tròn mắt, chưa kịp để Nhi mở miệng Huy đã hôn cô một cái rồi cười cười.

- Cô thư kí đó là bộ phận nhân sự điều đến, mới làm việc hôm nay thôi, em không thích anh sẽ đuổi việc ngay rồi tìm một thư kí nam khác nhé!

Bị ai đó tung chiêu trấn áp liên tục cuối cùng lửa giận cùng máu hoạn thư trong Nhi dần biến mất, cô khẽ lườm anh rồi ngồi xuống ghế ngay ngắn lại cảnh cáo chồng.

- Anh mà còn để em thấy một lần nữa thì hậu quả khó lường.

- Anh biết rồi!

Giờ Nam mới hé hé mắt ra hỏi.

- Ổn định trật tự chưa?

- Rồi! - Huy trả lời, Nam bỏ tập hồ sơ xuống vuốt ve lại mái tóc.

Huy hỏi Nhi.

- Em mới về hôm qua không ở nhà nghỉ ngơi cho lại sức lại vào công ty sớm thế?

- Có việc cần nói cho anh biết nên mới đến!

- Việc gì?

Nhi mở túi xách lấy ra cái hộp gì đó hồng hồng dài nhỏ đưa sang cho Huy.

- Gì thế?

Huy hỏi rồi cầm cái hộp lên.

- Tự anh xem đi.

Nhi thản nhiên, Nam tò mò xịch lại gần, Huy mở ra thấy một cái que thủy tinh giống giống như nhiệt kế, anh lật qua lật lại không biết nó là thứ gì, Nam ban đầu ngỡ ngác sau cũng che miệng lại cười nhìn Huy và Nhi đầy gian tà.

- Cũng có kết quả rồi nhỉ, tuy có hơi muộn.

Nhi lườm lườm Nam, còn Huy vẫn chả hiểu gì.

- Cái này là gì?

Nhi nhăn mặt, Nam muốn vả vào mặt Huy một cái bộ nó chưa từng thấy thứ này hả trời.

- Que thử thai đấy chẳng ngốc! nhìn này... thấy hai vạch không....

- Ủi thấy!

Huy gật đầu.

- Trời ơi ngậy ra đó làm gì, em đâu có thai rồi đấy!

Hả? Huy vẫn chưa nắm bắt được câu nói của Nam phải mất một lúc Huy nhắc lại.

- Có... có thai hả?

- Ủi!

Huy lại quay sang hỏi Nhi.

- Em.. em có thai...

Nhi gật đầu, Huy bật dậy bế Nhi lên xoay một vòng, miệng hét lên.

- Trời ơi cuối cùng vợ tôi có thai rồi!

- Á chóng mặt thả em xuống....

- Nam, anh xem hồ sơ xong đóng cửa lại hộ em, em đi đây..

Huy bế Nhi đi ra ngoài, Nam gọi với theo.

- Này đi đâu thế?

- Về nhà... về nhà bồi bổ cho vợ....

Nam la í ới nhưng Huy đã đi mất anh lắc đầu chắc Huy nó mong có con lắm, cố gắng ba năm rồi mới có kết quả.

Mọi người được dịp chiêm ngưỡng màn tình cảm của vợ chồng chủ tịch và nụ cười đẹp mê li ngàn năm có một của chủ tịch, ai nấy đều không rời mắt lại nhìn thấy Nhi bèn quay đi. Huy vui vẻ ra đến đại sảnh thì nói lớn.

- Hôm nay tôi vui.... nên thưởng cho mọi người 1 tháng tiền lương!

- HOAN HÔ!!

Mọi người không biết vì sao chủ tịch lại vui nhưng nghe đến thưởng mà vui vẻ la lên, Nhi nghe Huy nói thì nhảm tính rồi trời ơi trên dưới công ty là 3000 nhân viên một tháng tiền lương.... trời ơi.....

- Chồng ơi... anh có cần hào phóng thế không hả?

Nhi ảo não chữ khế, Huy chỉ cười áp mặt xuống bụng Nhi. Từ đây gia đình có thêm thành viên mới.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-o-lai-trong-trai-tim-anh>